BRANDON SANDERSON

SAVAŞ RİTMİ

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ DÖRDÜNCÜ ROMAN

2. CİLT

AKILÇELEN kitaplar

İnsanların düşman işgaline karşı koymak için bir ittifak kurmalarının ardından, Dalinar Kholin ve Parlayan Şövalyeler bir yıl boyunca devam eden, amansız bir savaşın içinde buldular kendilerini. İki taraf birbirine üstünlük sağlamayı başaramamış durumda ve Dalinar'ın kurnaz müttefiki Taravangian'ın ihanet etme ihtimali de stratejik kararlar almayı zorlaştırıyor.

Tam da Navani Kholin'in âlimlerinin yaptığı teknolojik keşifler savaşın gidişatını değiştirmeye başlamışken, düşman cüretkâr ve tehlikeli bir harekata hazırlanıyor. Bu harekatın ardından yaşananlar Parlayan ideallerinin ciddi şekilde sınanması anlamına gelecek ve bir zamanlar gücünün zirvesinde olan kadim kulenin sırları da ifşa olabilir.

Bütün bunlar olup biterken Kaladin Parlayan Şövalyeler arasındaki değişen rolünü kabullenmek durumunda ve Kaladin'in Rüzgârkoşucuları da kendi problemleriyle yüzleşiyorlar: Ölümcül düşman Kaynaşıkların sayısı artıyor ancak şerefsprenleri, Parlayanların sayısını artırmak için insanlarla bağ kurmayı artık istemiyorlar. Adolin ve Shallan, şerefsprenlerinin kalesi Payidar Fazilet'e ulaştırmak için yola koyuluyor. Sprenleri kötü tanrı Garaz'a karşı verilen mücadeleye katılmaya ikna etmeleri gerekecek, aksi takdirde başarısızlığın sonuçlarıyla bizzat yüzleşecekler.

Sissoylu (6 Kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (4 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

İsimsiz'in Çocukları

Sınırsız Arcanum

/akilcelenkitaplar

/akilcelenkitaplar

www.akilcelenkitaplar.com

ISBN 978-625-7586-03-0

115 TL

KDV Hariçtir

SAVAŞ RİTMİ

BRANDON SANDERSON

SAVAŞ RİTMİ

İKİNCİ CİLT

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

Dördüncü Roman

Çeviren
Deniz Evliyagil

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 29041

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Rhythm of War, Brandon Sanderson

© 2020 Dragonsteel Entertainment LLC

İç görseller: Dan dos Santos, Ben McSweeney, Isaác Steward, Miranda Meeks, Kelley Harris, Howard Lyon

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.
Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-625-7586-03-0

Ankara, 2022

Çeviri : Deniz Evliyagil
Redaktör : Selcan Yıldız, Can Sevinç
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Baskı : Osmanlı Matbaacılık
Plastikçiler Sitesi 1536. Sokak, No: 40
Yenimahalle/Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:
lodos
Business Design & Development

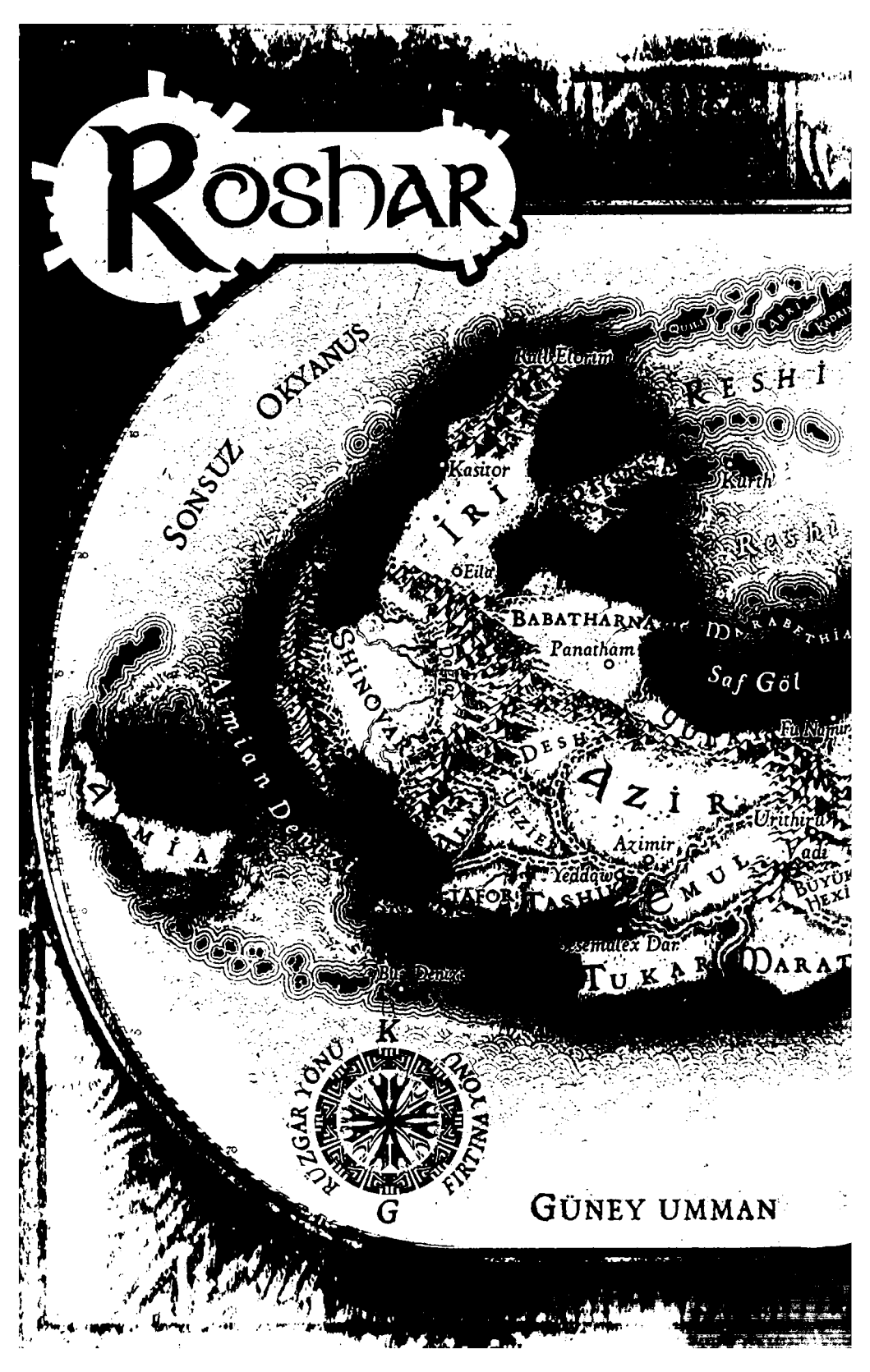
İÇİNDEKİLER

Üçüncü Kısım: Evin Şarkıları	11
Ara Söz	293
Dördüncü Kısım: Bir Bilgi	311
Ara Söz	545
Beşinci Kısım: Bilmek Şarkıların Evi'ni, Çağırdı Yükümüzü	561
Son Söz	721
Son Not	727
Ars Arcanum	729

ÇİZİMLER

Not: *Başlıklar da dâhil olmak üzere, çizimlerin çoğu hikâyenin ilerleyen kısımlarına dair ipuçları içermektedir. Bu yüzden, başlıkları okumak ya da çizimlere göz gezdirmek okuma deneyiminizi kötü anlamda etkileyebilir.*

Roshar Haritası	8-9
Doğu Makabak Haritası	40
Shallan'ın Eskiz Defteri: Ulaşkanlar	102
Klasör: Sefirform Modası	177
Shallan'ın Eskiz Defteri: Yücespren	294
Alethi Rünleri	312
Shallan'ın Eskiz Defteri: Zirvesprenleri	327
Shallan'ın Eskiz Defteri: Mürekkepsprenleri	364
Navani'nin Not Defteri: Hançer	425
Navani'nin Not Defteri:Deneyler	530
Ars Arcanum	729

Roshar
SONSUZ OKYANUS
Kasitor
İRİ
Kurth
RESHİ
Rashi
Babatharn
Panatham
Saf Göl
Shinovar
Almian Deniz
ALMIA
DESH
AZİR
Azimir
Yeddaqwo
TAFORI
TASHU
TUKAR
MARAT
BÜYÜK
HEXİ
K
G
RÜZGÂR YÖNÜ
FIRTINA YÖNÜ
GÜNEY UMMAN

BUĞU OKYANUSU
ADALARI
Denizi
AKAK
Northgrip
HE
Yas Kumban
Varikeo
Ru Parat
Elanar
TU
BAYL
JAH KEMED
Valath
Kholinar
Shulin
BAVLAND
Bayrak Uyeri Tepeleri
ALETHKAR
Rathalas
Silnasen
TU
TRIA
Vedenar
Dumadari
Tarat Denizi
Karanak
Shattered Plains
BUZDIYAR
Kharbranth
Uzunkas
Boğazı
Sığ Mezarlar
KOKENLER OKYANUSU
MAJESTELERARAI GAVILAR KHOLIN
İSASK SHULIN TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR
İSASK SHULIN
1167

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

DÖRDÜNCÜ ROMAN

SAVAŞ RİTMİ

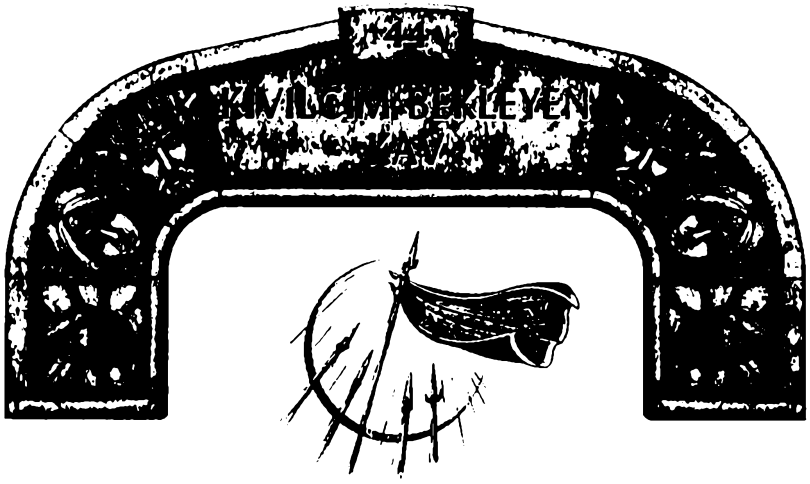

ÜÇÜNCÜ KISIM

Evin Şarkıları

KALADİN • NAVANİ • DALINAR •
VENLİ • ESHONAİ • JASNAH • RENARİN

Geçmişte de bu şekilde çalıştığım için bu yöntem benim için rahat olanı. Daha önce bunu hiç bu şekilde ve böyle bir ortakla yapmamıştım.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 1

Kaladin omzunda Teft'le Urithiru'nun karanlık tünellerinde koştu. Her adımda hayatının ayaklarının altında ufalandığını duyar gibiydi. Cam kırılmasına benzeyen hayali bir çatırtı.

Attığı her acı verici adım onu ailesinden, huzurdan biraz daha uzaklaştırıyor, karanlığa biraz daha yaklaştırıyordu. Kararını vermişti. Arkadaşını düşman esaretinin insafına bırakmayacaktı. Fakat nihayet kanlı ayakkabılarını çıkarmayı düşünebilmiş ve şimdi onlan bağcıklarından boynuna asmış olsa da ona hâlâ ardında izler bırakıyormuş gibi geliyordu.

Fırtınalar adına. Kendi başına ne başaracağını sanıyordu? Kraliçenin teslim olma emrine resmen itaatsizlik ediyordu.

Bu düşünceleri kafasından kovmak ve hareket etmeye devam etmek için elinden geleni yaptı. Ne yaptığını uzun uzadıya düşünmek için sonra bol vakti olacaktı. Şimdi saklanacak güvenli bir yer bulması gerekiyordu. Kule artık evi değildi, düşman kalesiydi.

Syl önünde uçuyor, Kaladin'in yaklaştığı her kavşağı önden kontrol ediyordu. Fırtınaışığı sayesinde koşmaya devam ediyordu ama tükendiğinde ne olacağından endişelenmeden edemedi. Kendi gücü onu yarı yolda mı bırakacaktı? Koridorun ortasına yığılıp kalacak mıydı?

Niye önce annesiyle babasından veya Laral'dan daha fazla küre almamıştı? Fırtınaformun baltasını almayı bile akıl edememişti? Neşter dışında yanında başka silah yoktu. Syl'in Paremızrağı olmasına çok alışmıştı ve eğer Syl mızrağa dönüşemezse...

Hayır, diye düşündü kendi kendine. *Düşünmek yok. Düşünceler tehlikeli. Sadece koş.*

Merdivene doğru hızlanan Syl'e güvenerek ilerledi. Kayıplara karışmalarının en kolay yolu, gizlenmek için kendilerine yerleşim olmayan katlarda, mesela on birinci veya on ikinci katta bir yer bulmalarıydı. Damarlarında zonklayan Işık'tan güç alarak basamakları ikişer ikişer tırmandı. Kendi parıltısı görmesine yetiyordu. Teft sessizce bir şeyler mırıldandı. Onca hoplayıp zıplamaya tepki gösteriyor da olabilirdi.

Yedinci kata ulaştılar, ardından sekize tırmanmaya başladılar. Burada Syl onu daha içerilere götürdü. Kaladin ne kadar yok saymaya çalışsa da tüm olanlar kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu. Babasının bağırması. Kendi gözyaşları.

Çok yaklaşmıştı. Öyle yakındı ki...

Kaladin sonu gelmez tünellerde artık nerede olduklarını bilmiyordu. Bu katta yol işaretleri yoktu, bu yüzden Syl'e güveniyordu. Syl önlerindeki kavşağa uçtu ve birkaç daire çizdikten sonra sağa saptı. Kaladin de onu takip etti ama Teft'in ağırlığını giderek daha fazla hissediyordu.

"Bir saniye," diye fısıldadı Kaladin bir sonra kavşakta. Ardından omzunda Teft'le duvara yaslandı ve kesesinden bir çentik çıkardı. Küçük topaz etrafı görmesine zar zor yeterdi ama Fırtınaışığı artık tükenmek üzere olduğundan ona ihtiyacı vardı. Ve geriye fazla küresi kalmamıştı.

Arkadaşının ağırlığı altında inledi, ardından parmaklarının arasında küreyle, iki eliyle birden Teft'i sıkıca kavrayıp doğruldu. Syl'e başıyla işaret verdi ve gücünün hâlâ yerinde olmasına sevinerek onu takip etti. Teft'i Işık olmadan da taşıyabilirdi. Son birkaç haftayı hekim olarak geçirse de vücudu hâlâ bir askerdi.

"Daha yukarı çıkmalıyız," dedi Syl, bir ışık kurdelesi şeklinde kafasının yanında uçarak. "Yapabilir misin?"

"Onuncu kata çıkalım en azından," dedi Kaladin.

"Merdivenlerden çıkmamız gerekecek ama henüz göremedim. Kulenin bu kısmını ben de pek bilmiyorum..."

Yola devam ederlerken Kaladin kendine o eski bildik dünyaya

dönme izni verdi. Teft'in omuzlarındaki ağırlığı, köprü taşımaktan pek farklı değildi. O günleri hatırlamıştı. Köprülerle koşmak. Güveç yemek.

Arkadaşlarının ölümünü izlemek... Her yeni güne korkuyla başlamak...

Bunlar huzur veren anılar değildi. Fakat tempolu adımlar, sırtında taşıdığı yük, uzun yürüyüşlerde çalışan kaslar... En azından tanıdıktı.

Syl'in ardından merdivenlerden bir kat, sonra bir kat daha tırmandı. Sonra çalkantılı bir göl gibi dalgalı katmanları olan uzun bir koridor geldi. Kaladin yola devam etti.

Ta ki aniden alarma geçene dek.

Onu tam olarak neyin alarma geçirdiğini bilmese de içgüdüsel olarak hemen eliyle küresinin üstünü kapattı ve yan geçitlerden birine dalıp bir girintide Teft'i sırtından indirmek için yere çöktü. Ardından mırıltısı duyulmasın diye eliyle baygın arkadaşının ağzına kapattı.

Bir saniye sonra Syl de uçarak geldi. Syl'i karanlıkta görebiliyordu ama etrafını aydınlatmıyordu. Kaladin küreyi sıkıca tuttuğu elini cebine soktu, böylece ışığı onları ele veremezdi.

"Ne oldu?" diye sordu Syl.

Kaladin başını iki yana salladı. Bilmiyordu ama yine de konuşmak istemedi. Oraya sindi ve Teft'in fazla yüksek sesle mırıldanmayacağını veya kıpırdamayacağını umarak, kendi nabzı kulaklarında çınlayarak bekledi.

Derken az önce geçtiği koridora soluk kırmızı bir ışık süzüldü. Syl hemen kendi ışığını saklamak için Kaladin'in arkasına uçtu.

Işık yaklaştığında tek bir yakutla bir çift parlak kırmızı göz ortaya çıktı. Bunlar korkunç bir yüzü aydınlatıyordu. Gözlerin altında kırmızı mermer deseniyle simsiyah bir yüz. Uzun koyu renk saçlarından dokunmuş gibi görünen basit giysiler. Kaladin'in Hearthstone'da dövüştüğü, yanan konakta öldürdüğü yaratıktı bu. Başka bir bedende yeniden doğmuş olsa da Kaladin derisindeki desenlerden onun aynı Kaynaşık olduğunu görebiliyordu. İntikam için gelmişti.

Kaynaşık kavşakta bir süre durduysa da karanlıkta saklanan Kaladin'i fark etmiş gibi değildi. Sonra, şükürler olsun ki Kaladin'in az önce ilerlemekte olduğu yönde yoluna devam etti.

Fırtınalar adına... Kaladin geçen sefer onu Fırtınaışığı olmadan yenmişti ama bunu onun kibrine oynayarak yapmıştı. Bir daha böyle kolay bir zafer kazanabileceğine emin değildi.

Klinikteki o şarkıcılar... Bir tanesi beni arayan bir Kaynaşıktan bah-

setmişti. Ona Avcı diyordu. Bu şey... Bu şey kuleye özellikle onu bulmak için gelmişti.

"Onu takip et," dedi Syl'e ağzını oynatarak, onun anlayacağına güvenerek. "Ben saklanacak daha güvenli bir yer bulacağım."

Syl ışık çizgisiyle havada 'olumlu' anlamına gelen bir kejeh rünü yaptı, ardından Avcı'nın peşinden seğirtti. Artık Kaladin'den fazla uzaklaşamıyordu, onu bir süre takip edebilirdi yine de. Tabii bunu çok dikkatli yapmalıydı çünkü bazı Kaynaşıklar sprenleri görebiliyorlardı.

Kaladin tekrar Teft'i sırtına aldı ve neredeyse hiç ışık kullanmadan karanlıkta ilerledi. Kulenin derinlerinde, gökyüzünden ve rüzgârlardan uzakta olduğunu bilmekte hep boğucu bir yan vardı ama karanlıkta daha da kötüydü. Kendini burada küresiz, tıkılı kalmış, sonsuza dek bir taş mezarda dolanırken hayal edebiliyordu.

Başka bir kata çıkmak için bir merdiven bulmayı umarak birkaç dönüş daha yaptı. Ne yazık ki bu arada Teft yine mırıldanmaya başlamıştı. Kaladin dişlerini sıkarak bulduğu ilk yere, dar bir girişi olan bir odaya daldı. Burada Teft'i yine yere bırakıp eliyle ağzını kapattı.

Bir saniye sonra Syl odaya girdiğinde Kaladin olduğu yerde sıçradı.

"Geliyor," diye tısladı Syl. "Yanlış yönde çok kısa bir süre gittikten sonra durdu, yeri inceledi, sonra gerisin geri döndü. Beni gördüğünü sanmıyorum. İlk saklandığın yerde tekrar durduğunu görecek kadar onu takip ettim. Orada duvarda minik bir kan izi buldu. Onu ardımda bırakıp hemen geldim ama yakınlarda olduğunu biliyor."

Fırtınalar adına. Kaladin önce kanlı giysilerine, ardından hâlâ mırıldanan Teft'e baktı.

"Avcı'yı uzaklaştırmalıyız," diye fısıldadı Kaladin. "Onun dikkatini dağıtmaya hazır ol."

Syl yine 'olumlu' işareti verdi. Kaladin arkadaşını orada karanlıkta yerde bırakıp geldiği yoldan biraz geri yürüdü. Sonra elinde neşterle, bir kavşağın yakınında durdu. Syl dışında ışık çıkarmadı; geri kalan birkaç dolu küresi siyah kesesinde duruyordu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Syl'e planını fısıldadı. Syl koridorda ondan uzaklaşıp Kaladin'i zifiri karanlıkta bıraktı.

Askerlerden bazılarının iddia ettiği gibi Kaladin'in zihni savaşta bomboş kalmamıştı hiç. Böyle bir şey isteyeceğinden de emin değildi. Sığ nefesler alıp kendini sakinleştirdi ve kulaklarını dört açıp alarma geçti.

Serbest, rahat ama parlamaya hazır. Kıvılcımı bekleyen kav gibi. Son Fırtınaışığı kürelerini içine çekmeye hazırdı ama bunu son ana kadar yapmayacaktı.

Kaladin'in sağından ayak sesleri geldi ve duvarlar yavaşça kırmızı bir ışıkla yıkandı. Kaladin sırtı duvarda, hazır bir şekilde, nefesini tuttu.

Avcı kavşağa ulaşmadan hemen önce aniden durdu ve Kaladin onun biraz ileride uçan Syl'i gördüğünü anladı. Bir an sonra, kazımaya benzer sesler Avcı'nın vücudunu bir kabuk hâlinde yere bıraktığını haber verdi ve kırmızı bir ışık kurdelesi Syl'in ardından seğirtti. Dikkat dağıtma planı işe yaramıştı. Syl onu buradan uzaklaştıracaktı.

Bildikleri kadarıyla Kaynaşıklar sprenlere zarar veremezlerdi. Bunu yapmanın tek yolu Parekılıcı kullanmaktı ve o bile geçiciydi. Sprenleri Parekılıcıyla kestiğinizde, parça parça bile etmiş olsanız, eninde sonunda Bilinçsel Âlem'de yeniden oluşurlardı. Deneyler, bir sprenin parçalanmış olarak kalması için farklı mücevherler içinde tutsak edilmesi gerektiğini göstermişti.

Kaladin on kalp atışı bekledi, ardından ışık vermesi için küçük bir küre çıkarıp koridora daldı. Avcı'dan geriye kalan kabuğa bakmak için bir an durdurduktan sonra Teft'i bıraktığı odaya koştu.

Bir dövüşe böylesine yakın olmanın verdiği enerji patlaması inanılmazdı. Hiç zorluk yaşamadan Teft'i omzuna attı ve saniyeler içinde, sanki yine Fırtınaışığı'yla dolmuş gibi koşmaya başladı. Kürenin verdiği ışıkla az sonra bir merdiven buldu. Tam basamakları tırmanacakken yukarıdan gelen belli belirsiz ışık onu durdurdu.

Yukarıdan ritimle konuşan sesler geliyordu. Ve aşağıdan da. Merdivenden uzaklaştı ama iki koridorun ilerisinde ışıklar ve gölgeler gördü. Yan koridorlardan birine girdi. Ter içinde kalmıştı. Çamur topaklarını andıran korkusprenleri ayağının altında taşta kıvranıyordu.

Bu hissi biliyordu. Karanlıkta kaçıyor... İnsanlar ellerinde ışıklarla dağılmış, onu avlıyorlar... Nefes nefese, Teft'le birlikte başka bir yan yola saptı ama az sonra o tarafta da ışıklar gördü.

Düşman etrafını sarıyor, yavaşça çemberi daraltıyordu. Bu onu Nalma'yla diğerlerini kaybettiği o geceyi hatırlattı. Farklı zamanlarda pek çok kez olduğu gibi, herkes ölürken onun sağ kaldığı o geceyi. Kaladin artık kaçak bir köle değildi ama verdiği his aynıydı.

"Kaladin!" dedi Syl ona doğru uçarak. "Onu bu katın ucuna götürüyordum ama bazı askerlerle karşılaştık ve geri döndü. Onu uzaklaştırmaya çalıştığımı anlamış gibiydi."

"Burada bir sürü ekip var," dedi Kaladin karanlığa geri kaçarken.

"Belki koca bir bölük. Fırtınalar adına. Avcı, altıncı kattaki evleri dolaşmaya gönderilen birliği buraya yönlendirmiş olmalı."

Kaladin, tuzak kurma hızlarına şaşırmıştı. Bunun askerlerden birinin yaşamasına izin vermesi ve onun da koşa koşa gidip diğerlerine anlatmasının bir sonucu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Yine de düşmanın, Navani'nin haritaları arasından bu katın haritasını bulup el koymaya vakit bulduğuna şüpheliydi. Tüm merdivenlere ve koridorlara adam yerleştirmeyi başaramamış olabilirlerdi. Etrafında daralan ağda boşluklar olmalıydı.

O boşlukları aramaya başladı. Yan koridorlardan birinin aşağısından gölgelerin yaklaştığını gördü. Ve bir sonraki merdivenden. Amansız ve her yerdeydiler. Dahası Kaladin de burayı onlardan daha iyi bilmiyordu. Bazı koridorlara sapa sapa ilerledi, ta ki yolun sonuna ulaşana dek. Yakındaki odaları çabucak aradığında başka çıkış olmadığı ortaya çıktı ve birbirine bağıran sesler duyduğunda omzunun üzerinden baktı. Galiba Azişçe ve kesinlikle ritimlerde konuşuyorlardı.

Kaladin giderek artan bir korkuyla Teft'i yere bırakıp kürelerini saydı ve bir kez daha neşterini çıkardı. Evet. Öldürdüğü ilk askerin silahını alması gerekecekti. Bir mızrak olsa iyi olurdu. Bu koridorlarda hayatta kalacaksa uzun menzilli bir şey lazımdı.

Syl omzuna kondu ve genç bir kadın formunda, elleri kucağında oturdu.

"Aralarından geçmeyi denemek zorundayız," diye fısıldadı Kaladin. "Bu tarafa sadece birkaç kişi göndermiş olmaları ihtimali var. Onları öldürür, sonra çemberi yarıp kaçarız."

Syl başını salladı.

Gerçi seslere bakılırsa 'birkaç kişi' değillerdi. Dahası Kaladin aralarında daha boğuk, daha yüksek bir ses duyduğuna emindi. Duvarlarda ve zeminde bıraktığı belli belirsiz kan izlerini takip eden Avcı hâlâ peşinde olmalıydı.

Kaladin, Teft'i odalardan birine taşıdı ve ardından kendisi de kapıda konum aldı. Sakin değildi ama hazırdı. Kabuk ile boyun arasındaki boşluğa saplamak için neşteri ters tutuyordu. Orada dururken her şeyin olanca ağırlığıyla üzerine çöktüğünü hissetti. Hem içindeki hem dışındaki karanlığın. Yorgunluğun. Korkunun. Duvarlara asılmış flamaları andıran yırtık kumaş parçaları gibi kasvetsprenleri etrafında belirdi.

"Kaladin," dedi Syl yavaşça, "teslim olabilir miyiz?"

"O Kaynaşık beni tutsak almak için gelmedi Syl," dedi Kaladin.

"Eğer sen de ölürsen yine yalnız kalacağım."

"Bundan çok daha zorlu durumlardan sıyrıldık..." Fakat Kaladin omzunda her zamankinden çok daha küçük görünen Syl'e baktığında sustu. Geri kalan kelimeler ağzından çıkmadı. Yalan söyleyemezdi.

Koridor ona doğru yaklaşan bir ışıkla aydınlandı.

Kaladin elindeki bıçağı daha sıkı kavradı. Bir yanı bu anın geleceğini hep biliyordu. Karanlıkta tek başına, sırtını duvara vermiş, ezici bir kalabalıkla yüzleşmeyi bekliyor... Şanlı bir ölümdü ama Kaladin şan peşinde değildi. O aptal hayalden daha çocukken vazgeçmişti.

"Kaladin!" dedi Syl. "Şu ne? Yerdeki?"

Sağ köşenin girintisinde mor renkli hafif bir ışık belirmişti. Karanlık olmasına rağmen neredeyse görünmezdi. Kaladin kaşlarını çatarak kapıdaki yerini bırakıp ışığı incelemeye gitti. Burada taşta bir lal damar vardı ve parlayan da onun küçük bir bölümüydü. O bunun sebebini çözmeye çalışırken parıltı kristal damar boyunca ilerledi. Kaladin ışığı kapıya kadar takip etti, sonra koridoru geçip karşıdaki odaya girmesini izledi.

Kaladin bıçağını kaldırıp Teft'i yeniden omzuna atmadan önce sadece kısa bir an duraksadı. Koridora atıldı ve yaklaşanlardan biri Azişçe bir şeyler söyledi. Sesi tereddütlüydü; sanki sadece bir anlığına gözüne bir şey ilişmiş gibi.

Fırtınalar adına. Ne yapıyordu böyle? Gökteki yıldızsprenleri gibi hayalet ışıkları mı takip ediyordu? Karşıdaki küçük odada ışık zemin boyunca ilerleyip duvara tırmandığında, orada taşa iyice gömülmüş bir mücevher olduğu ortaya çıktı.

"Bir fabrial," dedi Syl. "Onu doldur."

Kaladin içine Fırtınaışığı çekti, ardından omzunun üzerinden arkasına bir göz attı. Dışarıda sesler ve gölgeler yaklaşıyordu. Yine de Fırtınaışığı'nı onlarla dövüşmeye saklamak yerine Syl'in söylediğini yapıp Işık'ı mücevhere yolladı. Geriye sadece iki veya üç çentik kadar Işık'ı kalmıştı. Artık savunmasızdı.

Duvar tam ortasından ayrıldı. Taşlar hareket eder ama bunu bir şekilde hiç ses çıkarmadan yaparken Kaladin ağzı açık hâlde izledi. Sadece bir kişinin geçebileceği kadar bir açıklık oluşmuştu. Kaladin omzunda Teft'le arkadaki gizli koridora girdi. Arkasında taşlar yine sessizce kapandı ve mücevherin ışığı söndü.

Kaladin arkadaki odada sesler duyunca nefesini tuttu. Sonra kula-

ğını duvara dayayıp dinledi. Kelimeleri seçemiyordu ama Avcı'nın da dâhil olduğu bir tartışma vardı sanki. Kaladin kapıyı kapanırken görmüş olmalarından endişelendiyse de herhangi bir kazıma veya vurma sesi gelmiyordu. Gerçi yanına çektiği sprenleri görmüş olmalılardı, dolayısıyla yakınlarda olduğunu biliyorlardı.

Kaladin'in yola devam etmesi gerekiyordu. Zemindeki küçük mor ışık parlayıp ilerledi, böylece Kaladin de Teft'i taşıyarak koridorlar boyunca onu takip etti. Nihayet gizli ve şükürler olsun ki askerlerin tutmadığı bir merdivene ulaştılar.

Kaladin merdiveni tırmandıysa da adımları ağırlaşmıştı ve etrafını yorgunluksprenleri sarmıştı. Onu on birinci katta başka bir karanlık odaya götüren ışığın peşinde bir şekilde yola devam etti. Buradaki kasvetli sessizliğe bakılırsa kulenin henüz düşman tarafından aranmayan bir bölümüne ulaşmışlardı. Yere yığılmak üzereydi ama ışık duvarda ısrarla zonklamaya devam ediyor ve Syl de onu bakması için teşvik ediyordu.

Taşa gömülmüş, zar zor seçilen bir mücevher daha. Onu da kalan son Fırtınaışığı'yla doldurdu ve açılan kapıdan geçti. Kapı yine ardından kapanınca, zifiri karanlıkta Teft'i yere bıraktı.

Kaladin'in artık etrafı kolaçan etmeye takati yoktu. Titreyerek soğuk taşın üzerine yığıldı.

Nihayet kendini bırakıp uykuya daldı.

DOKUZ YIL ÖNCE

Eshonai'ye dünyanın haritasını çıkarmanın tüm gizemi ortadan kaldıracağı söylenmişti. Bazı dinleyiciler, sprenlerin ve kocakabukların evi olan el değmemiş doğanın haritalandırılmadan kalmasını savunuyor, onu bir kâğıda hapsederek sırlarını çalma riskine girdiğinde ısrar ediyordu.

Eshonai bunu düpedüz saçmalık olarak görüyordu. Ormana girdiğinde Huşu'ya tutuldu. Beyaz iğnelerle bezeli parlak yeşil toplan andıran hayatsprenleri ağaçlarda uçuşuyordu. Neredeyse dümdüz uzanan Harap Ovalar civarında sadece seyrek kayafilizleri olurdu. Oysa burada, o kadar da uzak olmamasına rağmen, bitkiler büyüyüp serpilmişti.

Eshonai'nin halkı kereste ve mantar için sık sık ormana gelirdi. Fakat her seferinde aynı yolu kullanırlardı. Nehir boyunca içlere doğru bir günlük yürüyüşten sonra istediklerini alır ve geri dönerlerdi. Bu sefer Eshonai tüm itirazlara rağmen gruptan ayrılmakta ısrar etmişti. Ormanın çevresini boydan boya kat edip keşfettikten sonra her zamanki kamp yerlerinde onlarla buluşacağına söz vermişti.

Ağaçların arasında birkaç günlük bir yürüyüşten sonra nehir diğer tarafta tekrar karşısına çıkmıştı. Şimdi kestirmeden ormanın kalbine ilerleyerek bu yönden ailesinin kamp yaptığı yere ulaşabilirdi. Böylece yanında ormanın en azından bu tarafının tam büyüklüğünü gösteren yeni bir haritası olacaktı.

Yanı başında yüzen nehirsprenleriyle Neşe'ye tutularak su boyun-

ca yürümeye başladı. Fırtınada tek başına dışarıda olması fikri herkesi çok endişelendirmişti. Eh, hayatı boyunca onlarca kez fırtınada dışarıda kalmıştı ve her birinden hiçbir sorun yaşamadan sağ çıkmıştı. Ayrıca ağaçların arasına girip sığınabilmişti.

Ailesiyle arkadaşları her şeye rağmen endişeliydi. Tüm ömürlerini Harap Ovalar'ın sınırları içindeki on kadim şehirden birini fethedecekleri günün hayalini kurarak, çok küçük bir alanda geçirmişlerdi. Ne dar görüşlü bir hedef. Niye oradan çıkıp dünyanın onlara başka neler sunduğuna bakmasınlardı?

Ama hayır. Tek bir hedefleri olabilirdi: O şehirlerden birini fethetmek. Yıkık duvarların ardında sığınak arayıp ağaçların sağlayabileceği korumayı görmezden gelmek. Eshonai bunu doğanın, dinleyicilerin işlerinden daha üstün olduğunun kanıtı olarak görüyordu. Sonuçta orman hâlâ büyüyüp serpiliyordu ama şehirler yıkıntıydı.

Böylesine güçlü bir şeyi sırf keşfederek onun sırlarını çalamazdınız. Sadece öğrenebilirdiniz.

Bir kayanın yanına oturdu ve çok değerli olan kâğıda yapılmış haritasını açtı. Annesi, Kâğıt Yapımı Şarkısını bilen birkaç aileden birinden geliyordu ve Eshonai onun sayesinde bu işte mükemmelleşmişti. Kalem ve mürekkep kullanarak nehrin ormana girdiği yolu işaretledi ve haritayı yeniden rulo yapmadan önce mürekkebi iyice kuruladı.

Her ne kadar Azim'e tutulmuş ve kendinden eminse de diğerlerinin şikâyetleri daha sonra bayağı bir rahatsız edici olacaktı.

Ormanın nerede olduğunu ve oraya nasıl gideceğimizi biliyoruz. Niye haritasını çıkaralım? Bunun bize ne faydası olacak?

Nehir işte şu tarafa doğru akıyor. Herkes onu nerede bulacağını bilir. Onu kâğıdın üstüne yerleştirme zahmetine girmeye ne lüzum var?

Ailesinden çoğu kişi dünya olduğundan daha küçükmüş gibi davranmak istiyordu. Eshonai'ye göre diğer dinleyici aileleriyle didişmeye devam etmelerinin sebebi de buydu. Dünya bu bölgedeki on şehirden ibaret olduğunda arazi için mücadele etmek doğaldı.

Fakat ataları birbirleriyle savaşmamışlardı. Ataları yüzlerini fırtınaya vermiş ve özgürlük adına tanrılarını geride bırakıp gitmişlerdi. Eshonai'nin de öyle bir özgürlüğe ihtiyacı vardı. Böylece ateşin başında oturup şikâyet etmek yerine Terbiye'nin ihsan ettiği güzellikleri tecrübe edebilirdi. Ve soruların en güzelini sorardı:

Bundan sonra ne keşfedeceğim?

Eshonai nehrin izlediği yolu ölçüp biçerek yürümeye devam etti. Kendi yöntemleriyle mesafeyi ölçtükten sonra farklı açılardan gö-

rüntüyü inceleyerek vardığı sonucu kontrol ediyordu. Nehir bir fırtına geçtikten sonra günler boyunca akmaya devam ediyordu. Nasıl? Tüm diğer sular çekilirken veya yutulurken bu nehir nasıl akabiliyordu? Kaynağı neresiydi?

Nehirler ve kabuk kaplı sprenleri Eshonai'yi çok heyecanlandırıyordu. Nehirler nirengi noktalarıydı, yol işaretiydi, yoldu. Nehrin nerede olduğunu bildiğiniz sürece kaybolmazdınız. Eshonai nehrin kıvrıldığı bir yerde öğle yemeği için mola verdi ve burada tıpkı ağaçlar gibi *yeşil* bir tür kremcik keşfetti. Daha önce hiç bu renkte bir kremcik görmemişti. Hemen Venli'ye söylemeliydi.

"Doğanın sırlarını çalmakmış," dedi Eshonai, Sıkıntı'da. "Ya sır değil de bir sürpriz keşfedilirse?"

Buğulanmış hasperlerini bitirdiğinde ateşi söndürdü ve yoluna devam etmeden önce alevsprenlerini kovaladı. Tahminlerine göre ailesinin yanına dönmesi bir buçuk gün sürecekti. Sonra eğer onlardan tekrar ayırılır ve diğer taraftan dolanırsa ormanın tam bir resmini çıkarmış olacaktı.

Görülecek, bilinecek, yapılacak ne çok şey vardı. Ve hepsini keşfedecekti. Hepsini...

Bu da neydi?

Kaşlarını çatarak durdu. Nehir şimdi çok güçlü akmıyordu; yarına kalmadan iyice yavaşlardı. Suyun çağıltısının arasında uzaktan çığlıklar duyuyordu. Ailesi onu aramaya mı çıkmıştı? Heyecan'a tutularak o tarafa doğru ilerlemeye koyuldu hızla. Belki onlar da etrafı keşfetmek istemişti.

Seslerin kaynağına neredeyse ulaşmıştı ki bir terslik olduğunu fark etti. Bu sesler düzdü, ritimli değildi. Sanki bu sesleri çıkaranlar ölüymüş gibi.

Bir saniye sonra bir köşeyi döndüğünde, hayal edebileceğinin çok ötesinde muhteşem –ve korkunç– bir şeyle karşılaştı.

İnsanlar.

"... kıtform korkan, aklı nerdeyse kaybolan," diye alıntı yaptı Venli. "Azıcık ve değildir içlerimizdeki pek zekileri. Dönüşmenin öder bedelini kovulan, bulursa getirir sana karmaşık düşünceleri."

Derin bir nefes alıp gururla arkasına yaslandı çadırda. Doksan bir kıtanın tamamını mükemmel bir şekilde okumuştu.

Annesi Jaxlim dokuma tezgâhından kafasını salladı. "En güzel

okumalarından biriydi," dedi Övgü'de. "Biraz daha pratik yaptık mı bir sonraki şarkıya geçebiliriz."

"Ama... Doğru okudum."

"Yedinciyle on beşinci kıtaları karıştırdın," dedi annesi.

"Sırası önemli değil ki."

"On dokuzuncuyu da unuttun."

"Hayır, unutmadım," dedi Venli kafasında sayarak. İşformunu mu? "Unuttum mu?"

"Unuttun," dedi annesi. "Ama utanılacak bir şey yok. İyi gidiyorsun."

İyi mi? Eshonai doğru dürüst hiçbir şey yapmazken Venli yıllarını şarkıları ezberlemekle geçirmişti. Venli iyiden de iyiydi. Mükemmeldi.

Ama... Bir kıtayı tamamen unutmuş muydu? Tezgâhta çalışırken bir yandan alçak sesle mırıldanan annesine baktı.

"On dokuzuncu kıta o kadar da önemli değil," dedi Venli. "Hiç kimsenin nasıl işçi olduğunu unutacağı yok nasılsa. Ve kıtform. Niye onunla ilgili bir kıta var ki? Onu kimse isteyerek seçmedi."

"Geçmişi hatırlamamız gerekiyor," dedi annesi Kayıplar Ritmi'nde. "Buraya ulaşmak için hangi yollardan geçtiğimizi hatırlamamız lazım. Kendimizi unutmamak için gerekeni yapmalıyız."

Venli, Sıkıntı'ya tutuldu. Ve o zaman Jaxlim güzel sesiyle ritimlerde şarkı söylemeye başladı. Annesinin sesinde muazzam bir şey vardı. Güçlü ya da cesur değildi ama keskin, ince, neredeyse sıvı bir bıçak gibiydi. Venli'nin ruhuna işledi ve Sıkıntı'nın yerini Huşu aldı.

Hayır, Venli mükemmel değildi. Henüz. Ama annesi öyleydi.

Jaxlim şarkı söylemeye devam ederken Venli büyülenmiş gibi az önceki huysuzluğundan utanarak onu izledi. Ama bazen çok zor geliyordu işte. Eshonai oyun oynarken günler boyu burada oturup ezberlemek... İkisi de neredeyse yetişkin sayılırdı; Eshonai'nin bir yılı kalmıştı, Venli için de iki yıldan biraz daha fazla vardı. Sorumluluk sahibi olmaları gerekirdi.

Onuncu kıtadan sonra annesi sustu.

"Teşekkürler," dedi Venli.

"Binlerce kez duyduğun bir şeyi tekrar söyledim diye mi?"

"Ne için pratik yaptığımı hatırlattığın için," dedi Venli, Övgü'de.

Annesi Neşe'ye tutuldu ve çalışmaya devam etti. Venli ise çadırın kapısına gidip dışarı çıktı. Dışarıda aile üyeleri odun kesmek ve ağaçları devirmek gibi çeşitli işlerle meşguldü. Onlar Birinci Ritim ailesiydi ve soylu bir mirasları vardı. Çok güçlülerdi ama en son bir şehri kontrol etmelerinin üzerinden çok uzun yıllar geçmişti.

Bir şehri yeniden fethetmekten bahsedip duruyorlardı. Fırtınadan hemen önce nasıl ormandan çıkıp saldıracaklarını, hakları olanı geri alacaklannı... Bu güzel ve saygıdeğer bir amaçtı ama Venli savaşçıların ok yapmalarını ve antik metal mızraklarını bilemelerini izlerken bunun ona yetmediğini fark etti. Hayat gerçekten bundan mı ibaretti? Aynı on şehri bir alıp bir kaybetmekten?

Onlar için daha fazlası olduğu muhakkaktı. Onun için daha fazlası olduğu muhakkaktı. Şarkıları sevmeye başlamıştı ama onları kullanmak da istiyordu. Vadettikleri sırlan bulmak istiyordu. Roshar, Venli gibi birini sadece domuz derisinden bir çadırda ezber yapıp ezberlediklerini aktardıktan sonra ölsün diye yaratmış olabilir miydi?

Hayır. Onu bekleyen bir kader vardı. Büyük bir şey. "Eshonai şarkıların dizelerini temsil eden resimler çizmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi Venli. "Unutmamak için resimlerle dolu tomarlar hazırlayalım diyor."

"Ablan bazen çok akıllı olabiliyor," dedi annesi.

Venli, İhanet'e tutuldu. "Ama kendi zamanı konusunda böyle bencillik ederek ailemizden bu kadar uzak kalmaması lazım. Onun da benim gibi şarkıları öğrenmesi gerekiyor. Kızın olarak bu onun da görevi."

"Evet, haklısın," dedi Jaxlim. "Fakat Eshonai'nin çok cesur bir yüreği var. Ailenin, kampın ötesinde kaç tepe olduğunu saymaktan daha önemli olduğunu öğrenmesi gerekiyor sadece."

"Ben de cesur yürekliyim," dedi Venli.

"Senin keskin ve kurnaz bir zihnin var," dedi annesi. "Tıpkı annen gibi. Başkalannın yeteneklerini kıskanıp kendi yeteneklerini küçümseme."

"Kıskanmak mı? Onu mu?"

Venli'nin annesi dokumaya devam etti. Böyle bir iş yapmak zorunda değildi. Şarkıların koruyucusu olarak yüksek, hatta belki de ailedeki en önemli konuma sahipti. Yine de annesi daima kendini meşgul etmenin bir yolunu arardı. Ellerini çalıştırmanın vücudunu güçlü tuttuğunu, şarkılan tekrar etmenin ise zihnini çalıştırdığını söylerdi.

Venli, Kaygı'ya, sonra Güven'e, sonra yine Kaygı'ya tutuldu. Annesine doğru yürüyüp yanındaki tabureye oturdu. Dokuma gibi basit bir iş yaparken bile Jaxlim etrafına Güven yayardı. Teninin dalgalı kırmızı ve siyah çizgilerden oluşan karmaşık deseni kamptaki en güzel desendi, gerçek bir damarlı mermer gibiydi. Eshonai de annelerinin renklerini almıştı.

Venli –tabii ki– babasına benziyordu; beyaz ve kırmızı ağırlıklı de-

seni daha ziyade sarmallardan oluşuyordu. Aslında Venli'nin deseninde üç renk de vardı. Çoğu kişi göremediğini ileri sürse de boynundaki siyah minik lekeleri Venli seçebiliyordu. Üç rengin üçüne de sahip olmak çok çok ender rastlanan bir şeydi.

"Anne," dedi Venli, Heyecan'da. "Ben bir şey keşfettim galiba."

"Neymiş o?"

"Yine farklı sprenlerle denemeler yapıyordum. Onları fırtınaya çıkararak."

"Bu konuda ikaz edilmiştin."

"Ama yasaklamadın ve ben de devam ettim. Her zaman sadece bize söylenenleri mi yapmak zorundayız?"

"Pek çokları işformundan ve eşformundan daha fazlasına ihtiyacımız olmadığını söylüyor," dedi annesi Ölçü'de. "Diğer formları aramanın güç formlarına giden yola girmek olduğunu söylüyorlar."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Benim düşüncelerimi çok önemsiyorsun. Seni yaşında çoğu çocuk, anne babalarını küçümsemeye ve yok saymaya başlar."

"O çocukların senin gibi bir anneleri yok."

"Bu bir iltifat mı?" diye sordu Jaxlim, Eğlence'de.

"Tam olarak değil," dedi Venli. Feragat'a tutuldu. "Anne, öğrendiğim şeyi kullanmak istiyorum. Kafam formlarla ilgili şarkılarla dolu tıka basa. Onları keşfetmeyi nasıl istemeyebilirim? Halkımızın iyiliği için."

Jaxlim nihayet dokumayı bıraktı. Venli'nin oturduğu tabureye döndü ve ona doğru eğilip ellerini tuttu. Mırıldandı, sonra Övgü'de bir şarkı mırıldandı. Sadece bir melodiydi, sözleri yoktu. Venli gözlerini yumup şarkının onu kucaklamasına izin verdi ve annesinin teninin titreştiğini hissedebildiğini hayal etti. Onun ruhunu hissettiğini...

Venli kendini bildi bileli bunu yapardı. Annesi ve şarkıları tüm dayanağıydı. Babası doğu denizini aramaya gittiğinden beri.

"Beni gururlandırıyorsun Venli," dedi Jaxlim. "Eshonai vazgeçtikten sonra ezberlemeye devam ederek şu son birkaç yıldır çok iyi bir şey yaptın. Seni kendini geliştirmeye teşvik ediyorum ama yolundan sapmaman gerektiğini de unutmaman lazım. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var."

Venli başını salladı, ardından annesiyle aynı ritmi tutturmak için Övgü'ye tutularak aynı melodiyi mırıldandı. O ellerde sevgi, sıcaklık, kabullenme vardı. Ve ne olursa olsun, annesinin ona kılavuzluk etmek için orada olacağını biliyordu. Onu sakinleştireceğini. Fırtınaları bile delip geçen bir şarkıyla.

Annesi dokumasına ve Venli de ezberini tekrar etmeye geri döndü. Hepsini baştan sona tekrar okudu ve bu sefer hiçbir kıtayı atlamadı.

Bitirdiğinde, içmek için biraz su alıp annesinin onu övmesini ümit ederek bekledi. Jaxlim daha bile iyisini yaptı. "Bana şu sprenlerle yaptığın deneyleri anlat," dedi annesi.

"Savaşformu bulmaya çalışıyorum!" dedi Venli, Heves'te. "Fırtınalarda sığınağın ucunda kalarak doğru spreni çekmeye çalışıyorum. Rüzgâr çıktığında çoğu spren benden kaçtığı için bu pek kolay olmuyor.

"Ama son seferinde yaklaştığımı hissettim. Anahtar, acısprenleri. Fırtınalarda hep ortalıkta oluyorlar. Eğer onlardan birini kendime yakın tutabilirsem bence o forma bürünebilirim."

Bunu başarırsa nesillerdir savaşformuna bürünen ilk dinleyici olacaktı. İnsanlarla eski şarkıcılar arasındaki son savaşta birbirlerini kırıp geçirmelerinden bu yana ilk. Bu onun halkına geri getirebileceği, asla unutulmayacak bir şey olurdu.

"Gidip Beş'le konuşalım," dedi Jaxlim dokuma tezgâhından kalkarak.

"Bekle," dedi Venli onu kolundan tutup Gerilim'e tutularak. "Onlara savaşformuyla ilgili söylediklerimi mi anlatacaksın?"

"Elbette. Eğer bu yolda devam edeceksen onların onayını almalıyız."

"Belki önce biraz daha pratik yapsam," dedi Venli. "Birilerine söylemeden önce."

Jaxlim, Azar'da mırıldandı. "Bu da toplum içinde şarkı söylemeyi reddetmene benziyor. Kalabalık önünde yine bir yanlış yapmaktan korkuyorsun Venli."

"Hayır," dedi Venli. "Hayır, tabii ki öyle değil anne. Sadece önce işe yaradığından emin olursam daha iyi olur diye düşündüm. Boşuna kimseyi meşgul etmeyelim diye."

Niye başarısızlığın utancına davetiye çıkarmadan önce emin olmak istemeyecekti? Bu, Venli'yi korkak yapmazdı. Başka kimsede olmayan yeni bir forma bürünecekti. Bu, cesaret isterdi. Durum onun kontrolünde olsun istiyordu, hepsi bu.

"Benimle gel," dedi Jaxlim, Huzur'da. "Diğerleri bir süredir bunu tartışıyor. Bana ilk sorduğunda onlara gittim. Yaşlılara yeni formlara bürünmemizin mümkün olabileceğini ima ettim ve öyle sanıyorum ki denemeye istekliler."

"Gerçekten mi?" diye sordu Venli.

"Evet. Gel hadi. Bu girişimini tebrik edeceklerdir. Bu formda girişim enderdir. Kıtformdan çok daha iyi ama yine de zihnimizi etkiliyor. Bazıları ne derse desin, diğer formlara ihtiyacımız var."

Venli annesinin peşinden çadırdan çıkarken Heyecan'a tutulduğunu hissetti. Eğer savaşformunu elde edebilirse zihni açılır mıydı? Açılırsa daha cesur olur muydu? Sık sık hissettiği endişeleri ve korkuları yatıştırır mıydı? Venli başarıya açtı. Dünyalarını daha iyi, daha az kıt, daha canlı bir yere dönüştürmeye açtı. Halkına büyük şeyler getiren kişi olmaya açtı. Kremin ötesinde, göklere doğru...

Beş ağaçların arasındaki ateş çukurunun etrafında toplanmış, yaklaşmakta olan savaştaki saldırı taktiklerini konuşuyorlardı. Bu, genelde savaş meydanında hangi böbürlenmelerin yapılacağına ve ilk mızrakları hangi savaşçıların fırlatacağına karar vermek demekti.

Jaxlim yaşlıların yanına yaklaştı ve şarkısını Heyecan'da baştan sona söyledi. Bu, şarkıların koruyucusunun ender yaptığı bir şeydi ve Venli her kıtada biraz daha sırtını dikleştirdi.

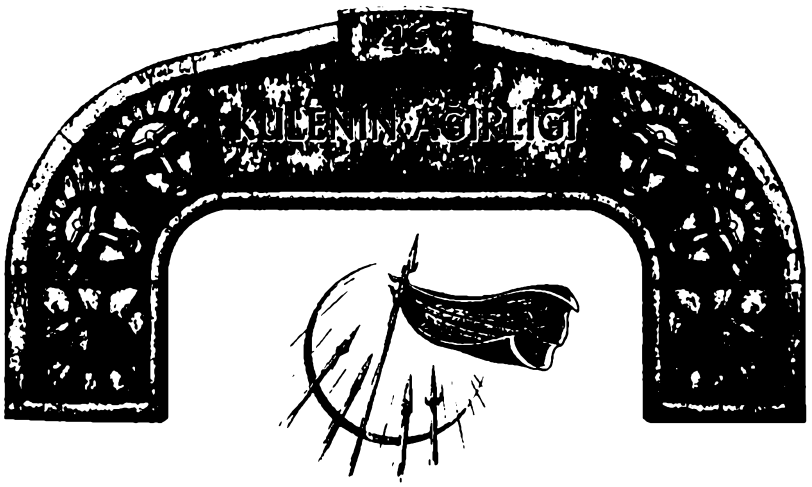
Şarkı bittiğinde Jaxlim onlara Venli'nin söylediklerini aktardı. Yaşlılar gerçekten de ilgiliydi. Yeni formların bu riski almaya değeceğini fark etmişlerdi. Geri çevrilmeyeceğinden emin olan Venli öne çıktı ve Zafer'e tutuldu.

Fakat tam başlamıştı ki köyün dışından bir ses geldi. Uyarı davulları mıydı bu? Beş silahlarını almaya davrandı. Antik baltalar, mızraklar ve kılıçlar... Şarkıcılar metal kılıçlar yapamadığından her biri kuşaktan kuşağa aktarılan çok değerli silahlardı.

Ama bu ne olabilirdi ki? Hiçbir aile onlara doğanın ortasında saldırmazdı. Saf Şarkı ailesi, silahlarını çalmak için Dördüncü Kanto ailesine baskın yaptığından beri kuşaklardır böyle bir şey olmamıştı. Saf Şarkıcılar bu hareketlerinden ötürü tamamen dışlanmıştı.

Yaşlılar giderken Venli geride kaldı. Eğer olan gerçekten buysa bir çatışmanın ortasında kalmak istemiyordu. O şarkıların koruyucusunun çırağıydı ve bir savaşta riske edilemeyecek kadar değerliydi. Her neyse çabucak bitmesini umuyordu ki yaşlıların saygısının tadını çıkarmaya kaldığı yerden devam edebilsin.

Bu yüzden, Eshonai'nin muhteşem keşfini en son duyanlardan biri oldu Venli. Dünyalarının sonsuza dek değiştiğini son öğrenenler arasında yer aldı. Ve pervasız ablasının onun büyük başarısını tamamen gölgede bıraktığını son öğrenenler arasındaydı.

Bu projeye eşit miktarda dehşet ve ümit karışımıyla yaklaşıyorum. Ve hangisi egemen olmalı, bilmiyorum.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 1

Raboniel, Navani'ye hizmetkâr vermeyi reddetti. Kaynaşık belli ki Navani'nin onlar olmadan yaşamakta çok zorlanacağını düşünüyordu. Böylece Navani, Urithiru'nun işgalinin ilk tam gününde odasından çıkarken kendine ufak bir an için gururlanmasına izin verdi. Saçları temizdi ve örülmüştü, basit havahı ütülü ve düzgündü, makyajı yapılmıştı. Soğuk su kullanmak pek hoş değildi ama fabriallar çalışmıyordu, dolayısıyla hizmetkârları olsaydı da nasılsa sıcak suyu olmayacaktı.

Urithiru'nun bodrumundaki kütüphane odalarına götürüldü. Raboniel, Navani'nin çalışma masasında oturmuş, notlarını karıştırıyordu. İçeri girdiğinde Navani dikkatle eğildi; itaatkârlık gösterecek kadar çok ama egemenliğini kabul etmeyecek kadar az.

Kaynaşık sandalyeyi geri itip bir dirseğini masaya dayadı, ardından elini sallayıp mırıldanarak muhafızlara çekilmelerini işaret etti.

"Kararın nedir?" diye sordu Kaynaşık.

"Âlimlerimi toplayacağım Kadim Kişi," dedi Navani, "ve sizin gözetiminiz altında çalışmalara devam edeceğiz."

"Daha akıllıca ve daha tehlikeli karar buydu Navani Kholin." Raboniel farklı bir tonda mırıldandı. "Uçan makinenin planlarını bu notlar arasında bulamıyorum."

Navani sanki bunu düşünüyormuş gibi yaptıysa da kararını çoktan vermişti. Uçan platformun sırlarını korumak imkânsızdı; Navani'nin âlimlerinden çok fazlası sırları biliyordu. Onun da ötesinde, yüksekliği korurken yanal harekete izin veren yeni çiftlenimli fabrial tasarımları zaten kulede farklı yerlerde kullanımdaydı. Fabriallar çalışmıyor olsa da Raboniel'in adamları onların çalışma prensibini nasılsa çözerlerdi.

Uzun uzadıya düşündükten sonra bu sırrı paylaşması gerektiğine karar vermişti. İçinde bulunduğu bu korkunç durumdan kurtulmak için en iyi şansı, Raboniel'le çalışmayla istekli görünerek zaman kazanmaktı.

"Önemli planları sadece kafamda tutuyorum," diye yalan söyledi Navani. "Planları göstermek yerine, ihtiyacım olduğunda yapılmasını istediğim parçayı âlimlerime açıklıyorum. Bana biraz zaman verirseniz makineyi çalıştıran mekanizmayı sizin için çizebilirim."

Raboniel bir ritimde mırıldandı ama Navani bunun neye karşılık geldiğini anlayamadı. Öte yandan Raboniel ayağa kalkıp Navani'ye oturmasını işaret ederken kuşkulu görünüyordu. Navani'nin eline bir kalem verdi ve kollarını kavuşturup bekledi.

Hım, pekâlâ. Navani hızlı, becerikli hareketlerle çizmeye başladı. Nasıl çalıştığına dair kısa bir açıklamayla bir çiftlenimli fabrial şeması yaptıktan sonra uçan makineye gömülü olan yüzlercesini gösteren genişletilmiş bir resim çizdi.

"Evet," dedi Raboniel, Navani son bölümü çizerken, "ama yan gitmesini nasıl sağlıyorsunuz? Bu yapı sayesinde makine havada yukarı çıkabilir ama orada, çıktığı yerde kalması gerekir. Yerdeki bir makineyi, gökyüzündekiyle tam bir uyum içinde hareket ettirdiğinize inanmamı beklemiyorsundur."

"Fabrialları benim düşündüğümden daha iyi anlıyorsunuz Dilekler Hanımı."

Raboniel bir ritim mırıldandı. "Ben hızlı öğrenirim." Navani'nin masasındaki notları işaret etti. "Geçmişte benim türüme sprenleri Fiziksel Âlem'de alet olarak var olmaya ikna etmek zor geliyordu. Yoksprenleri, Şeref veya Terbiye'ninkiler kadar... kendilerini feda etmeye eğilimli değil gibi görünüyor."

Navani bu söylenenlerin anlamını kavradığında gözlerini kırpıştırdı. Aniden onlarca başıboş iplik zihninde birbirine bağlanarak bir halı oluşturmuştu. İşte açıklaması buydu. Bu yüzden kulenin fabrialların -pompaların, tırmanma mekanizmalarının- içinde tutsak sprenler

olan mücevherleri yoktu. Fırtınalar adına... Ruhdökümcü cihazlarının cevabı da buydu.

Etrafında mavi duman halkaları şeklinde huşusprenleri belirdi. Ruhdökümcülerin içinde spren yoktu çünkü kendileri sprendi. Parekılıçlar gibi Fiziksel Âlem'de ortaya çıkıyorlardı. Sprenler bu tarafta metale dönüşüyordu. Bir şekilde antik sprenler, Kılıç yerine Ruhdökümcü olmaya ikna edilmişti.

"Görüyorum ki bunu bilmiyordun," dedi Raboniel onun yanına bir sandalye çekerek. Oturduğunda bile Navani'den iki karış uzundu. Çok tuhaf bir görüntüydü: Savaşmaya hazır görünen kabuk zırhlı bir kadın ağır ağır notları karıştırıyordu. "Çağlar boyu bizim hayal bile edemediğimiz ilerlemeler gösterip de atalarınızın kullandığı en basit yöntemi unutmuş olmanız garip."

"Bizim... bizimle konuşacak sprenlere erişimimiz yoktu," diye açıkladı Navani. "Vev'in altın anahtarları... Bu... Bunu görmediğimize inanamıyorum. Bunun sonuçları..."

"Yatay hareket?" diye sordu Raboniel.

Navani neredeyse sersemlemiş gibi cevabı çiziktirdi. "Çiftlenimli fabriallar için düzlemleri ayırmayı öğrendik," diye açıkladı. "Bunun için mücevhere dokunacak şekilde ayarlanmış alüminyum tellerle yapılan bu yapıyı kullanmak gerekiyor. Bu sayede dikey pozisyon korunurken mücevherin yana doğru hareket etmesi mümkün oluyor."

"Büyüleyici," dedi Raboniel. "Ralkalest, yani sizin dilinizde alüminyum, Bağlantının arasına giriyor. Dâhice. Doğru düzenlemeyi bulana kadar çok miktarda deneme yapmış olmalısınız."

"Bir yıldan uzun süre," diye itiraf etti Navani. "İlk ihtimal kuramlaştırıldıktan sonra. Aynı anda hem yana hem yukarı hareket edememek gibi bir sorunumuz var. Bizi aşağı yukarı hareket ettiren fabriallar çok hassas, bu yüzden ancak onları yerine sabitledikten sonra alüminyumu dokunduruyoruz."

"Pek pratik değil."

"Değil," dedi Navani, "ama durduğumuz ve sonra dikey hareketleri yaptığımız bir sistemimiz var. Uzakalemleri hareket hâlindeyken çalıştırmak çok zor olduğundan bu biraz eziyetli olabiliyor."

"Bu bilgiyi kullanarak hareket hâlindeyken kullanılabilen uzakalemler yapmanın bir yolu olmalı gibi görünüyor," dedi Raboniel, Navani'nin çizimini incelerken.

"Ben de aynı şekilde düşündüm," dedi Navani. "Küçük bir ekibi bu işle görevlendirdim ama bu arada çoğunlukla başka meselelerle

meşguldük. Parlayanlarımıza karşı kullandığınız silahlar hâlâ kafamı karıştırıyor fazlasıyla."

Raboniel hızlı ve küçümseyici bir ritimde mırıldandı. "Antik teknoloji. Zar zor işlevini yerine getiriyor," dedi. "Parlayanlardan Fırtınaışığı çekebiliyoruz, evet. Silahlarımızdan biriyle mıhlanıp öylece durdukları sürece. Bu yöntem sprenlerin yeni bir Parlayanla bağ kurmasını engellemeye yaramıyor. Sprenleriniz mücevherlere daha kolay hapsedilse iyi olurdu."

"Bu talebi iletirim," dedi Navani.

Raboniel başka bir ritimde mırıldandı ve sonra gülümsedi. Mermer yüzündeki inceden tehlikeli ifadede bir yırtıcıyı görmemek imkânsızdı. Yine de bu ilişkinin sonucuna dair cezbedici bir şeyler vardı. Birkaç dakika konuşmuşlardı ve Navani on yıllardır çözmeye çalıştığı sırları öğrenmişti.

"Savaşı işte böyle sonlandıracağız Navani," dedi Raboniel ayağa kalkarken. "Bilgiyle. Paylaşarak."

"Peki bu savaşı nasıl bitirecek?"

"Birlikte çalışarak hayatlarımızın hep birlikte daha iyi olacağını herkese göstererek."

"Şarkıcıların hâkimiyeti altında."

"Elbette," dedi Raboniel. "Sen belli ki hevesli bir âlimsin Navani Kholin. Eğer insanlarının hayatını kat kat iyileştirebileceksen bu kendi kendini yönetmekten vazgeçmeye değmez mi? Bak, sadece birkaç dakika bildiklerimizi paylaşarak neler yaptık."

Sırf senin tehditlerin yüzünden paylaştık, diye düşündü Navani, bunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ederek. Bu özgür bir sohbet değildi. *Senin bana ne anlattığın fark etmez Raboniel. Tüm sırları açık edebilirsin çünkü ben senin elindeyim. İstediğin her şeyi elde ettikten sonra beni öldürebilirsin.*

Yine de Raboniel'e gülümsedi. "Âlimlerimi görmek istiyorum Dilekler Hanımı. Onlara nasıl davranıldığını görmek ve... kayıplarımızı öğrenmek istiyorum." Bunun en azından bir noktayı açıklığa kavuşturduğunu umdu Navani. Arkadaşlarından bazıları katledilmişti. Bunu öyle kolayca unutacak değildi.

Raboniel mırıldanarak Navani'ye onu takip etmesini işaret etti. Her ikisinin de diğeriyle oynadığı bu oyun, hassas bir denge gerektiriyordu. Navani, Raboniel'in oyununa gelmemek için çok dikkatli olmalıydı. Navani'nin âlimler arasındaki avantajı da buydu aslında. Onlann arasında sayılmaya değer biri olmayabilirdi ama sıra gerçek hayatta siyasete geldiğinde onlardan daha tecrübeliydi.

Raboniel ile Navani, kütüphane odalarından ikincisine, daha fazla masa ve sandalye olan odaya girdiler. Navani'nin en iyi ardentleri ve âlimleri kafaları önünde yerde oturuyordu. Oraya buraya yayılmış battaniyelere bakılırsa burada uyumuşlardı.

Birkaçı başını kaldırıp onu gördü ve Navani ilk önce büyük bir rahatlamayla Rushu'yla Falilar'ın sağ olduklarını fark etti. Hızlıca bir sayım yaptı ve anında eksikleri tespit etti. Falilar'a gidip önünde diz çöktü. "Neshan? İnabar?"

"Öldürüldüler Berrakhanım," dedi Falilar yavaşça. "Neshan'ın himayesindeki iki kişi, Ardent Vevanara ve birkaç talihsiz askerle birlikte kristal sütun odasındaydılar."

Navani yüzünü buruşturdu. "Herkese söyle," diye fısıldadı. "Şimdilik işgalcilerle iş birliği yapıyoruz." Sonra Rushu'nun yanına gitti. "Seni iyi gördüğüme sevindim."

Ağladığı belli olan ardent başını salladı. "Bu... olduğunda, yukarıda patlama olan o odadakileri listelemeye yardım etmeleri için buradan birkaç kâtip ayarlamaya gelmiştim. Sizce bu ikisi ilişkili mi Berrakhanım?"

Bu karmaşada Navani o tuhaf patlamayı neredeyse tamamen unutmuştu. "Bir ihtimal enkazda dolu bir küre bulmuş olabilir misin?" *Özellikle de Yokışığı ile dolu bir tane?*

"Hayır Berrakhanım," dedi Rushu. "Odayı siz de gördünüz. Her yer mahvolmuş durumdaydı. Parlayan bir şey var mı diye içeriyi karartıp baktım ve herhangi bir şey görmedim. Ne Fırtınaışığı ne Yokışığı."

Navani de bundan korkuydu. O patlama her neyse o tuhaf küreyle ilişkisi vardı ve o küre de çok büyük ihtimalle kayıptı.

Navani ayağa kalkıp Raboniel'in yanına döndü. "Saldırıda âlimlerimi öldürmene gerek yoktu. Sana bir tehdit oluşturmuyorlardı."

Raboniel hızlı ritimde bir şey mırıldandı. "Seni son kez uyarıyorum Navani. Bana hitap ederken unvanımı kullanacaksın. Sana zarar gelsin istemem ama binlerce yıllık görgü kurallarına uyacaksın."

"Ben... anlıyorum Dilekler Hanımı. Kalan âlimlerime yapacak bir iş vermenin moral bakımından iyi olacağını düşünüyorum. Ne yapmamızı istersiniz?"

"Geçişi kolaylaştırmak için," dedi Raboniel, "ben gelmeden önce ne yapıyorlarsa aynı şeye devam etsinler."

"Çoğu fabriallar üzerinde çalışıyordu ama fabriallar artık çalışmıyor."

"O zaman tasarım eskizleri yapsınlar," dedi Raboniel. "Ve işgalden önce yaptıkları denemeleri yazsınlar. Yeni teorilerin test edilmesini ayarlayabilirim."

Kuledeki fabrialları çalıştırmanın bir yclu var mı demekti bu? "Nasıl isterseniz."

Ardından Navani asıl mesele üzerinde çalışmaya koyuldu: onları bu karmaşadan nasıl kurtaracağını planlamak.

Kaladin yağmurla uyandı. Yüzünde ıslaklık hissederek ve olduğu yerde donmuş şimşeklerle aydınlanmış gökyüzüne bakarak gözlerini kırpıştırdı. Şimşekler solmuyor, kaynayan siyah bulutlarla çevrili bir şekilde öylece oldukları yerde duruyorlardı.

Bu acayip manzaraya baktı, ardından yarıya kadar battığı buz gibi su birikintisinin içinde yan döndü. Hearthstone'da mıydı? Savaş kamplarında mı yoksa? Hayır... ikisi de değildi.

İnleyerek kendini ayağa kalkmaya zorladı. Yaralı değildi ama kafası zonkluyordu. Silahı yoktu. Mızraksız kendini çırılçıplak hissetti. Hızını arttıran yağmur dalga dalga iniyordu ve Kaladin yağmurun arasında birtakım figürlerin hatlarını gördüğüne yemin edebilirdi. Sanki düşerken anlık şekiller oluşturuyorlarmış gibi.

Manzara karanlıktı, uzaktan görünen yalçın kayalıkları hatırlatıyordu. Suları yararak ilerlemeye başladığında ortalıkta hiç spren görünmemesine şaşırdı. Yağmursprenleri bile yoktu. Bir tepenin üzerinde bir ışık görür gibi olunca kaygan kayalarda dengesini kaybetmemek için dikkat ederek tırmanmaya başladı. Bir yanı nasıl olup da görebildiğini merak ediyordu. Donmuş şimşekler etrafı aydınlatmıyordu. Daha önce de bir kere böyle bir yerde bulunmamış mıydı? Gökyüzü simsiyah olsa da ışık olan bir yerde?

Durup yukarıya baktığında yağmur yüzünü dövdü. Bu... yanlıştı. Gerçek değildi... değil mi?

Bir hareket.

Kaladin döndü. Kısa boylu bir şey karanlığın içinden çıkıp tepeden ona doğru geldi. Hatları olmayan, dönüp duran gri dumandan oluşuyor gibiydi ama ona bir mızrak savurdu. Kaladin elinin hızlı bir hareketiyle silahı yakaladı, ardından çevirdi ve klasik bir hamleyle ona doğru itti.

Hayalet saldırgan korkunç becerikli sayılmazdı ve Kaladin kolayca mızrağını alabildi. İçgüdüleri kontrolü ele geçirdi ve mızrağı çevi-

rip gölgenin boynuna sapladı. O düşerken iki tanesi daha yoktan var olurmuş gibi ortaya çıkıverdi ve ikisi de mızraklarını savurdular.

Kaladin ilk vuruşu engelledi ve hesaplanmış bir itmeyle saldırganın dengesini bozdu, ardından döndü ve mızrağını bacaklarına doğru savurarak ikinciyi düşürdü. Onun boynuna hızla mızrağını sapladıktan hemen sonra da mızrağını kalkmakta olan ilkinin karnına geçirdi. Mızrağın sapından Kaladin'in parmaklarına kanlar aktı.

Dumansı figür düşerken Kaladin mızrağı çekip kurtardı. Bir mızrak tutuyor olmak iyi gelmişti. Endişeye kapılmadan dövüşmek. Üniformasındaki yağmur suları dışında onu aşağı çeken bir şey olmadan. Dövüşmek bir zamanlar ne kadar basitti. Şeyden önce...

Şeyden...

Düşen figürlerin üzerindeki dönmekte olan duman buharlaştı ve Kaladin karşısında onun mızrağıyla öldürülmüş, Amaram renklerini taşıyan üç genç ulak buldu. Kardeşinin de aralarında olduğu üç ceset.

"Hayır!" diye bağırdı Kaladin vahşi, nefret dolu bir sesle. "Bana bunu göstermeye nasıl cüret edersin! Böyle olmadı! Ben oradaydım!"

Cesetlerden bakışlarını kaçırıp gökyüzüne baktı. "Onu ben öldürmedim! Onu sadece koruyamadım. Ben... Ben sadece..."

Ölü çocuklardan uzaklaştı ve mızrağını bırakıp ellerini başına götürdü. Alnındaki yara izlerini hissedebiliyordu. Daha derinleşmişler gibi geldi; kafatasını yaran uçurumlar gibi.

Shash. Tehlikeli.

Tepesinde gök gürledi ve o da tepeden inmeye başladı. Tien'in o tepedeki kanlar içindeki ölü görüntüsünü gözünün önünden gitmiyordu. Ne tür bir korkunç görüydü bu?

"Ölebilelim diye bizi kurtardın," dedi bir ses karanlıktan.

Bu sesi tanıyordu. Kaladin suları sıçratarak döndü, sesin kaynağını aradı. Şimdi Harap Ovalar'daydı. Yağmurda insanımsı şeyler gördü. Düşen damlaların oluşturduğu ama bir şekilde boş figürler.

Birbirlerine saldırmaya başladılar ve savaşın gümbürtüsünü duydu. Adamlar bağırıyor, silahlar birbirine çarpıyor, çizmeleri taşlan dövüyordu. Bu sesler etrafını sardı, üzerine abandı ta ki kendini bir anda insanımsı şeylerin gerçeğe dönüştüğü bir savaşın ortasında bulunca ya dek. Mavili adamlar mavili adamlarla savaşıyordu.

"Savaşmayı kesin!" diye bağırdı Kaladin onlara. "Kendi tarafınızda olanları öldürüyorsunuz! Hepsi bizim askerimiz."

Onu duymuyorlardı. Mızrakçılar cesetlerin üzerine basarak birbirlerini öldürmeye devam ederken fışkıran kanlar yağmura karışıyor, Kaladin'in ayaklarının altından şimdi yağmur suyu yerine kan akıyordu. Kaladin mızrakçılardan birini tutup diğerinden uzaklaştırdı, ardından bir başkasını tutup geri çekti... Derken onun Lopen olduğunu gördü.

"Lopen!" dedi Kaladin. "Beni dinle! Savaşı kesin!"

Lopen korkunç bir sırıtışla dişlerini gösterdi, ardından Kaladin'i kenara itip başka bir askerin, bir cesedin tepesine çıkmış Kaya'nın üzerine atıldı... Lopen karnına sapladığı mızrağıyla onu öldürdü ama bu sefer de Teft arkadan gelip Lopen'i öldürdü. Bisig, Teft'i mızrakladı ve Kaladin onu kimin öldürdüğünü göremedi. Dehşete kapılmıştı.

Sigzil yan tarafında bir delikle düşerken Kaladin onu yakaladı.

"Niye?" diye sordu Sigzil dudaklarından kan damlarken. "Niye bırakmadın, uyuyalım?"

"Bu, gerçek değil. Gerçek olamaz."

"Harap Ovalar'da ölmemize izin vermeliydin."

"Sizi korumak istedim!" diye bağırdı Kaladin. "Sizi korumalıydım."

"Bizi lanetledin..."

Kaladin ölen bedeni bıraktı ve uzaklaştı. Zihni bulanmış bir hâlde kafasını öne eğdi ve koşmaya başladı. Bir yanı bu dehşetin gerçek olmadığını biliyordu ama hâlâ haykırışları duyabiliyordu. Onu suçluyorlardı. *Bunu neden yaptın Kaladin? Bizi neden öldürdün?*

Ellerini kulaklarına bastırdı. Kendini katliamdan kaçmaya öyle kaptırmıştı ki az kalsın dosdoğru uçuruma adım atacaktı. Tam uçurumun kıyısında aniden durunca ileri geri sallandı. Sendeledi ve sonra soluna baktı. Kısa bir bayırın bitiminde savaş kampları başlıyordu.

Buraya gelmişti. Bu yeri, fırtınayı, hafif yağmuru hatırlıyordu. Bu uçurumu. Neredeyse öldüğü bu yeri.

"Acı çekebilelim diye," dedi bir ses, "bizi kurtardın."

Moash. Uçurumun kıyısında Kaladin'in yanında duruyordu. Moash ona döndüğünde Kaladin gözlerinin yerinde siyah çukurlar olduğunu gördü. "İnsanlar senin bize acıdığını zannediyor. Ama biz ikimiz gerçeği biliyoruz, değil mi? Bunu kendin için yaptın. Bizim için değil. Eğer bize gerçekten acısaydın kolay yoldan ölmemize izin verirdin."

"Hayır," dedi Kaladin. "Hayır!"

"Boşluk seni bekliyor Kal," dedi Moash. "Yokluk. Hiçbir pişmanlık duymadan her şeyi yapmanı, bir kralı bile öldürmeni sağlıyor. Tek bir adım. Bir daha asla acı çekmek zorunda değilsin."

Moash bir adım attı ve kendini uçuruma bıraktı. Kaladin uçurumun kenarında dizlerinin üzerine düştü. Yağmur yanından sel olmuş akıyordu. Dehşetle aşağıya baktı.

Derken soğuk bir yerde uyanmaya başladı. Aniden her biri dikkatini çekmek için çığlık atan çocuklar gibi kaslarına ve eklem yerlerine yüzlerce acı saplandı. İnleyerek gözlerini açtı ama sadece karanlık vardı.

Kuledeyim, diye düşündü bir önceki gün olanları hatırlayarak. *Fırtınalar adına. Kaynaşıklar kuleyi ele geçirdi. Kıl payı ellerinden kurtuldum.*

Kâbuslar giderek kötüleşiyordu. Ya da hep böyle kötülerdi de o hatırlamıyordu. Koşmuş gibi ter içinde, derin derin soluyarak orada öylece yattı ve arkadaşlarının ölüm anları gözünün önüne geldi. Moash'ın karanlığa adım atıp ortadan kayboluşunu hatırladı.

Uyumanın insanı dinlendirmesi beklenirdi oysa Kaladin orada yığılıp kaldığı andan daha bile yorgun hissediyordu kendini. İnledi ve kendini doğrulmaya zorlayarak sırtını duvara yasladı. Sonra panikle etrafını yokladı. O panikle, bir yanı Teft'i yerde ölü bulacağından emindi.

Arkadaşını biraz ötede, hâlâ nefes alırken bulduğunda rahatlayarak içini çekti. Teft altını ıslatmıştı ne yazık ki. Kaladin hemen bir şeyler yapmazsa vücudu hızla susuz kalacaktı ve eğer onu doğru dürüst temizleyip lazımlıklı bir yatağa yatırmazsa da çürükspren ihtimali yüksekti.

Fırtınalar adına. Yaptığı şeyin ağırlığı, en az kulenin ağırlığı kadar ezici bir şekilde tepesinde asılı duruyordu. Bırak doğru düzgün bir silahı, Fırtınaışığı ve içecek suyu bile olmadan karanlıkta kaybolmuş bir hâlde, yapayalnızdı orada. Ve kendi başının çaresine bakmanın yanı sıra bir de komadaki bir adama göz kulak olması gerekiyordu.

Ne düşünmüştü ki? Kâbusa inanmamakla birlikte yankılarını tamamen bastırabilmiş de değildi. Niye? Niye vazgeçmiyordu? Niye savaşmaya devam ediyordu? Gerçekten onlar için miydi?

Yoksa bencilliğinden mi? Vazgeçemediği ve yenilgiyi kabul edemediği için mi?

"Syl?" diye seslendi karanlığa. Niye cevap vermiyordu? Sesi titreyerek tekrar seslendi. "Syl, neredesin?"

Cevap yok. Etrafını yokladı ve birden oradan nasıl çıkacağını bile bilmediğini fark etti. Kendini ve Teft'i bu karanlığa canlı canlı gömmüştü. Yavaş yavaş ölmeleri için...

Derken iğne deliği kadar bir ışık belirdi. Şükürler olsun ki Syl gelmişti. Syl duvarlardan geçemezdi. Parlayan sprenlerinin Fiziksel Âlem'de pek çok madde tarafından engellenecek kadar fiziksel varlığı vardı. Syl duvarın tepesinde bir hava menfezinden gelmiş gibi görünüyordu.

Syl'in gelişi Kaladin'in biraz olsun kafasını toplamasını sağladı. Syl aşağı uçarken Kaladin titrek bir nefes verdi ve Syl gelip onun açık avucuna kondu.

"Bir çıkış buldum," dedi Syl, keşif eri üniforması içinde bir askere dönüşerek. "Gerçi senin geçebileceğini sanmam. Bir çocuk bile sıkışıp kalır.

"Fazla uzağa gidemedim ama etrafı da bir kolaçan ettim. Merdivenlerin çoğuna muhafız yerleştirilmiş ama seni aramıyorlar. Bu katlar öyle büyük ki burada birini bulmanın imkânsız olduğunu fark ettiler bence."

"Bunlar iyi haber sanırım," dedi Kaladin. "Beni buraya getiren ışığın ne olduğuna dair bir fikrin var mı peki?"

"Bir... teorim var," dedi Syl. "Uzun zaman önce, sprenlerle insanların arası bozulmadan önce, üç Bağdökümcü vardı. Biri Fırtınababa için. Biri Gecegözcüsü için. Ve bir tane daha. Kardeş diye bir spren için. Bu kulede gizlenen ve insanlara görünmeyen bir sprendi ve yıllar önce ölmüş olması gerekiyordu."

"Hım," dedi Kaladin kendini onu için açılmış bir kapının ağzında hissederek. "Nasıl bir sprendi peki?"

"Bilmiyorum," dedi Syl onun omzuna geçerken. "Bu konuda Berrakhanım Navani'yle de konuştuk, onun da soracakları vardı ama diğer Parlayan sprenleri de benim az önce söylediklerimden fazlasını bilmiyordu. Eski günleri bilen sprenlerin çoğu öldü sonuçta ve Kardeş hep çok gizemliydi. Ne tür bir spren olduğunu, neden Bağdökümcü yaratabildiğini bilmiyorum. Eğer hayattaysa niye kulede bu kadar şeyin çalışmadığını da bilmiyorum."

"Eh, bu duvar çalıştı," dedi Kaladin. Duvardaki mücevheri buldu. Mücevher şimdi karanlıktı ama bu tarafta daha belirgin bir çıkıntı yapıyordu. Diğer taraftaysa kolayca gözden kaçabilirdi. Acaba kaç odanın duvarında gizli kapıları açan mücevherler gömülüydü?

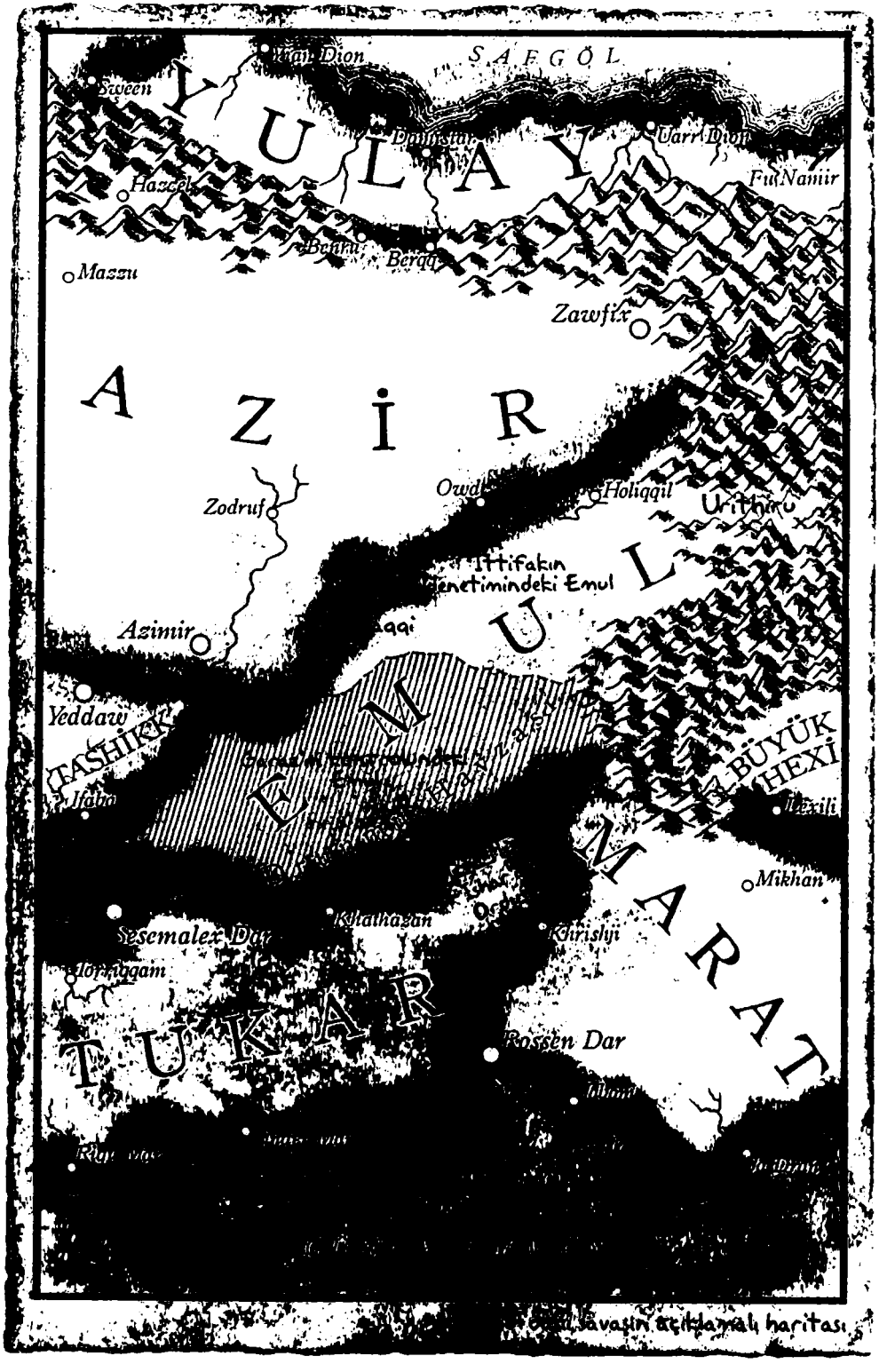
Kaladin mücevhere dokundu. Artık Fırtınaışığı kalmamasına rağmen dokunduğu anda mücevherin içinde bir ışık belirdi. Yıldız gibi titreşen beyaz bir ışık. Yayılıp Fırtınaışığı çıkardı ve kapı yine sessizce açıldı.

Kaladin nefesini saldı ve paniğinin biraz hafiflediğini hissetti. Karanlıkta ölmeyecekti. Mücevher bir kez doldurulduğunda, herhangi bir fabrial gibi, içinde Fırtınaışığı olduğu sürece çalışıyordu.

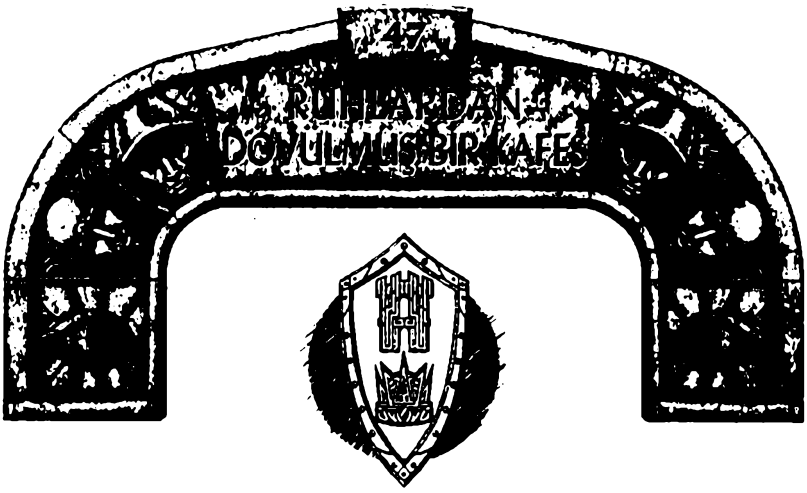
Kaladin, Syl'e baktı. "Eğer keşfe çıkıp biraz dolaşırsak Teft'i bıraktığımız yeri bulabilir misin sence?"

"Geçtiğimiz yolları ezberleyebiliyor olmam lazım."

"Harika," dedi Kaladin. "Çünkü ihtiyacımız olan şeyler var." Henüz uzun vadeli düşünecek durumda değildi. Tüm o göz korkutucu sorular –kule konusunda ne yapacağı, düşmana tutsak düşmüş onlarca Parlayan, ailesi– biraz beklemek zorundaydı. Önce yiyecek bir şeylere, suya, Fırtınaışığı'na ve en önemlisi de daha iyi bir silaha ihtiyacı vardı.

Savaşın açıklamalı haritası

Bu projeye tazelenmiş bir ilhamla yaklaşıyorum; önemli olan tek şey cevaplar.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 1, altmetin

Tahtalar ayaklarının altında sallandı ve Dalinar dengesini korumak için korkuluğa tutundu. "Semadeşenler!" diye bağırdı. "Fabrial haznelerine ulaşmaya çalışıyorlar!"

Platform sallanmaya devam ederken güverteden Fırtınaışığı'yla parlayan mavi üniformalı iki kişi atladı. İki kişi yeterli olmayacaktı. Fırtına kapsın, neredeydi bu...

Sigzil ile on kişiden oluşan Rüzgârkoşucu birliği geri dönüp dalışa geçerek uçan platformun alt kısmına saldırıya geçti. *Dördüncü Köprü* gibi gerçekten uçan bir makine değildi ama bu platformlar savaş meydanını izlemek için mükemmeldi. Saldırıya uğramadıkları sürece.

Dalinar korkuluğa sıkıca tutunmaya devam ederken, bir halatla ona bağlanmış olan Vizon'a bir bakış attı. Kısa boylu adam Dalinar korkuluğa asılırken sırıtıyordu. Neyse ki az sonra platform sallanmayı kesti ve Semadeşenler peşlerinde mızraklı mavi üniformalılarla dağıldı.

Beklediğimden daha az Göksel var, diye düşündü Dalinar, rüzgâr saçlarını uçuştururken. Yukarıdan savaş meydanını izleyen ve arada sırada yerdeki birliklere talimat veren dört uçan Kaynaşık görmüştü. Kendileri dövüşmüyordu. *Bu savaşta Semadeşenleri kullanıyorlar.*

Belki de diğer Gökseller, düşmanın birkaç günlük yürüyüş mesafesinde konuşlanmış olan ana birliğiyle birlikteydi.

Vizon, Parlayanların hemen altlarında devam eden çatışmasını görmek için platformun kenarından aşağı sarktı. Üç yüz metre aşağı düşme ihtimalinden rahatsız olmuş görünmüyordu. Her zaman fena hâlde paranoyak görünen bir adama göre, tehlike karşısında olduğu zaman tamamen pervasız olabiliyordu.

Aşağıda birlikler saflarını almıştı. Dalinar'ın Azishlerle kalabalıklaşan ordusu, Taravangian'ın kralların kurtarmak için içeriden saldırmayı deneyen hain güçleriyle savaşıyordu. İhanetten önce fark edilmeden yaklaşacak kadar küçük bir güç olan Vedenlere az sayıda Kaynaşık ve şarkıcı birlikleri eşlik ediyordu.

Dalinar'ın platformunda elli kadar okçu, ani Semadeşen saldırısının sebep olduğu kargaşanın ardından yeniden yerlerini aldılar. Saniyeler içinde Vedenlerin üzerine ok yağdırmaya başlamışlardı.

"Yakında hatları çökecek," dedi Vizon yavaşça, savaş meydanını inceleyerek. "Safları bükülüyor. Şu Azishler iyi savaşıyorlar. Beklediğimden iyiler."

"Müthiş bir disiplinleri var," diye ona katıldı Dalinar. "Doğru komuta edilmeleri gerekiyor sadece." Herhangi bir Azish asker bir Alethi'ye denk değildi ama geçen yıl onların nasıl disiplinli olduğunu gördükten sonra Dalinar savaşta Azish piyadeleriyle hiç karşı karşıya kalmamış olduğuna şükretmişti. Azish kargılarının oluşturduğu geniş bloklar, Alethilerden daha az hareketli olmakla birlikte kusursuz bir uyum içindeydi.

Azishler, çok daha esnek olan ve çok çeşitli uzman birlikler barındıran Alethi sistemine muazzam bir katkı sağlıyorlardı. Kama düzenindeki Azish blokları ve Alethi taktikleriyle, kabuktan zırhlar ve çok daha güçlü vücutlar gibi doğal avantajlarına rağmen düşmana karşı durabilmişlerdi.

Peki ya hain Vedenler? Eh, Vizon haklıydı. Düşman hattı bel vermeye ve kırılmaya başlamıştı. Süvarileri de yoktu. Vizon bekleyen kâtiplerden birine sessiz bir emir verdi ve kadın hemen mesajı iletti. Dalinar onun hafif binicilere sol kanattan saldırı emri verdiğini tahmin etti ki yanılmıyordu. Az sonra Vedenlerin arka sıralarına yağan oklar onları dağıtıp önlerdeki baskıyı daha da arttırdı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Vizon, Dalinar'a, birlikte savaşı izlerlerken ve arkalarında yaylar çekilirken, "bu bir savaşı yönetmek için harika bir yol."

"Oysa kaçacak bir yer olmadığı için endişeleniyordun."

"Daha ziyade," dedi Vizon, aşağıya bakarak, "tüm kaçış yollarının yerle yapılacak talihsiz bir çarpışmayla tıkanmasından endişe ediyordum. Hâlâ ikimizin birden burada, yukarıda olması akıllıca mı bilmiyorum; bence farklı platformlarda olmalıydık, böylece biri düşerse diğeri birlikleri komuta etmeye devam edebilirdi."

"Benim hedefimi yanlış anlamışsın Dieno," dedi Dalinar, onları birbirine bağlayan halatı çekiştirerek. "Benim bu savaştaki görevim, sen ölürsen komutayı devralmak değil. Seni öldürülmeden önce buradan çıkarmak."

Jasnah'nın kaçış gemilerinden biri diğer tarafta, Shadesmar'da bekliyordu. Acil bir durumda Dalinar, Vizon'la ikisini Dikeysellikten geçirebilirdi. Yine biraz düşeceklerdi ama bu taraftaki kadar yüksekten olmayacaktı ve mandraları bağlanmış, yumuşak zeminli bir gemiye düşeceklerdi.

Vizon bu kaçış planını beğenmemişti, ki bu da sürpriz değildi. Sonuçta durum onun kontrolünde olmayacaktı. Aslında Dalinar kendisi de yüzde yüz emin sayılmazdı; hâlâ güçlerine tam anlamıyla güvenmiyordu. Güçleri üzerindeki denetimi belirsizdi.

Rüzgârkoşucular biraz daha Fırtınaışığı için yaklaşırlarken, Dalinar dikeyselliği açtı. Yakındakilerin Işık'ını yenileyecek ama Semadeşenlerin faydalanmasını engelleyecek kadar açmıştı. Semadeşenler geri çekildi; sürekli yenilenen Rüzgârkoşucularla karşı koyamazlardı ve genelde Dalinar'ın olmadığı cephelerde görevlendirilirlerdi.

Vizon durum raporu alırken –iki Rüzgârkoşucu silahtar ölmüştü ne yazık ki– genç bir kâtip elinde bir tomar kâğıt ve yanıp sönen bir uzakalemle Dalinar'a yaklaştı. "Urithiru'dan haber geldi Berrakbey," dedi kadın. "Haber alır almaz öğrenmek istemiştiniz."

Dalinar omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. "Nihayet! Durum ne?"

"Kulenin fabriallarında sorun çıkmış," dedi kâtip. "Berrakhanım Navani, Parlayanların güçlerini kullanmasını engelleyen tuhaf bir savunma mekanizmasının devreye girdiğini söylüyor. Bu aynı zamanda fabrialların da bozulmasına sebep olmuş. Bu mesajı yollayabilmek için dağlara bir ekip yollamak zorunda kalmış.

"Herkes güvendeymiş ve Berrakhanım sorunu çözmek için uğraşıyormuş. Fakat Yeminkapıları da aynı sebepten çalışmıyormuş. Sizden sabırlı olmanızı rica ediyor ve burada ilginç bir gelişme var mı diye soruyor."

"Taravangian'ın ihanetini söyle," dedi Dalinar. "Ama güvende olduğumu ve tüm ailenin güvende olduğunu ilet. Hainlerle savaşıyoruz ve yakında kazanacağız."

Kâtip başını sallayıp mesajı göndermeye gitti. Vizon yaklaştı; ya mesajı duymuş veya ona da benzer bir rapor gelmişti.

"Farklı cephelerden saldırarak şu ihanet sırasında kafamızı karıştırmaya ve dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar," dedi.

"Yeminkapılarını devreden çıkarmak için bir komplo daha," diye ona katıldı Dalinar. "Yücemareşal Kaladin üzerinde kullandıkları o alet bir tür deneme falan olmalı. Bizi parçalamak için Urithiru'yu işlemez hâle getirdiler."

Vizon öne eğilip gözlerini kısarak aşağıdaki ordulara baktı. "Burnuma kötü kokular geliyor Karadiken. Eğer bunu sırf Azir ve Emul'daki savaşı tecrit etmek için yaptılarsa taktik hata yapmış görünüyorlar. Bu bölgedeki güçleri ortada ve üstünlük bizde. Yeminkapılarını kapatmak için bunca zahmete girmelerinin tek sebebi kaçış yolumuzu tamamen kesmek olabilirdi. Ama o da olamaz çünkü buna ihtiyacımız olmayacak."

"Başka bir şey dönüyor diye mi düşünüyorsun?"

Vizon yavaşça başını salladı. Aşağıda süvariler yine hücuma geçmişti. Hainlerin hattı biraz daha içeri göçtü.

"Herkese gözlerini dört açmalarını söyleyeyim ve Urithiru'ya bir keşif ekibi yollayalım," dedi Dalinar. "Haklısın, bu işte bir terslik var."

"Emul'da savaşacağımız birliklerin gizlice takviye edilmediğinden emin olalım. Bu bizim için korkunç olabilir. Burada öngörebildiğim tek gerçek felaket, Azimir'in kuşatılması ve Yeminkapıları üzerinden ikmal edilememek olur. O şehri gördükten sonra, orada kapana kısılmayı hiç istemem."

"Aynı fikirdeyim," dedi Dalinar.

Vizon aşağıdaki savaş meydanını izlemek için tehlikeli bir şekilde biraz daha öne eğildi. Boğuk çınlamaları ve bağrışları bu kadar yukarıdan duymak zordu. Askerler yaşamsprenleri gibi hareket ediyordu.

Öte yandan Dalinar terin kokusunu alabiliyordu. Kükremeleri duyabiliyordu. Kendini savaşan, haykıran, ölen bedenlerin arasında dikilirken ve elinde Kılıcıyla savaş meydanına hükmederken görebiliyordu. Parezırhıyla ölümlülerin arasına karışıp neredeyse yenilmez olmayı bir kez tattınız mı... bu tadı unutmak zordu.

"Bunu özlüyorsun," dedi Vizon onu süzerek.

"Evet," diye itiraf etti Dalinar.

"Sahada işlerine yarayabilirsin."

"Aşağıda sadece başka bir kılıç olurum. Başka pozisyonlarda daha fazlasını yapabiliyorum."

"Kusura bakma Karadiken, ama sen hiçbir zaman sadece başka bir kılıç olmadın." Vizon kollarını göğsünde kavuşturup korkuluğa yaslandı. "Başka yerlerde daha fazla işe yaradığını söyleyip duruyorsun ve küreleri yenilemekle muazzam bir şey yapıyorsun sanırım. Ama bana sanki geri çekiliyormuşsun gibi geliyor. Ne planlıyorsun?"

Soru buydu zaten. Dalinar çok daha fazlasını yapabileceğini hissediyordu. Büyük şeyler. Önemli şeyler. Bir Bağdökümcü'nün üstleneceği görevler. Ama bunları bulmak, bunlara ulaşmak...

"Dağılıyorlar," dedi Vizon dikleşerek. "Kaçmalarına izin verelim mi istersin yoksa onları mıhlayıp ezelim mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Dalinar.

"Kaçacak yeri olmayan insanlarla savaşmaktan nefret ediyorum," dedi Vizon.

"Ama güneyde düşman saflarına katılmalarını göze alamayız," dedi Dalinar. Bu çatışma bittiğinde asıl savaş orada olacaktı. Emul Savaşı. "Teslim oluncaya kadar baskıyı sürdürelim."

Vizon emir verdi. Aşağıda savaş meydanında davul sesleri yankılandı: Hatlar dağılırken tekrar disiplini sağlamak isteyen düşman komutanların son çırpınışları. Dalinar onların panik dolu haykırışlarını, çığlıklarını duyabiliyordu neredeyse. Havada çaresizlik vardı.

Vizon haklı, diye düşündü. *Burada bize saldırmak için bayağı bir çaba harcadılar ama bir terslik var. Düşmanın planlarında bir şeyi gözden kaçırıyoruz ama neyi?*

Savaşı izlerken yanına görünüşte sıradan bir asker yaklaştı. Dalinar o gün yanında sadece bir avuç koruma getirmişti: Kobalt Muhafızlarından üç adam ve bir de Paredar. Dalinar'ın tam olarak anlamadığı bir sebepten muhafızlarına katılmayı kendine görev edinen bir Boynuzyiyenli kadın, Şerit.

Dalinar'ın bir de gizli silahı vardı. O anda yanında duran ve kını içindeki kılıcı standartlardan uzun olsa da Alethi üniforması içinde gayet sıradan görünen adam. Beyazlı Suikastçı Szeth farklı bir yüz takınmıştı. Üzerindeki karmaşık Işıkörü eğer konuşsaydı sesini de değiştirirdi ama Szeth konuşmadı, gözlerini kısarak aşağıya baktı. Savaş meydanında ne görüyordu? Ne dikkatini çekmişti?

Birden Dalinar'ı üniformasının önünden yakaladığı gibi kenara çekti. Okçuların platformunun yanından Fırtınaışığı'yla parlayan ve

gümüş rengi Kılıç taşıyan bir figür yükselirken Dalinar'ın ancak bir şaşkınlık çığlığı atacak kadar vakti oldu. Szeth, Semadeşen ile Dalinar'ın arasına girerken elini kılıcına götürdüyse de Dalinar onu kolundan tutup kılıcı çekmesini engelledi. O kılıç bir kez çıktı mı tehlikeli şeyler olurdu. Onu serbest bırakmadan önce gerçekten ihtiyaçları olduğundan kesinlikle emin olmak isterlerdi.

Bu şekli Dalinar tanıyordu. Koyu kahverengi bir ten, yanağında doğum lekesi... Nalan. Ona Nale diyorlardı. Semadeşenlerin lideri ve Elçi. Kısa süre önce kafasını tıraş etmişti ve Kılıcını küstahça, belki de meydan okuyan bir şekilde tutarak Dalinar'a seslendi.

"Bağdökümcü," dedi Nale, "savaşın adil değil. Boyun eğmen gereken kanunlar..."

Yüzünün tam ortasına saplanan bir ok, sözlerini yarıda kesti. Dalinar dönüp arkasına baktı, ardından Pareyayını tekrar germekte olan Şerit'i durdurdu. "Bekle. Ne diyeceğini duymak istiyorum."

Nale, sıkkın bir ifadeyle oku çıkarıp attı ve Fırtınaışığı'yla iyileşti. Bu adam öldürülebilir miydi? Ash düşmanın bir şekilde Jezrien'i öldürdüğünü söylemişti ama daha önce Elçiler öldüğünde, ruhları işkence çekmek için Cehennem'e geri dönüyordu.

Nale nutkuna devam etmedi. Yumuşak bir hareketle platformun korkuluğuna çıkıp güverteye atladı. Kılıcını elinden bırakıp havada sise dönüşmesine izin verdi.

"Sen nasıl bir Ruhdökümcü olabilirsin?" diye sordu Nale. Dalinar'a. "Senin var olmaman gerekiyor Karadiken. Davanda haklı değilsin. Gerçek Şeref Dalgaları tarafından reddedilmen gerekir."

"Belki de bu senin haksız olduğunun işaretidir Nalan," dedi Dalinar. "Belki biz davamızda haklıyızdır."

"Hayır," dedi Nale. "Diğer Parlayanlar istedikleri kadar kendilerine ve sprenlerine yalan söyleyebilir. Sözde şerefsprenleri, ahlakı kendi algılarıyla şekillendirdiklerini gösterdiler. Senin farklı olman gerekirdi. Şeref bu bağlanmaya asla izin vermemeliydi."

"Şeref öldü," dedi Dalinar.

"Yine de," dedi Nale, "Şeref'in bunu engellemesi gerekirdi. *Seni* engellemeliydi." Dalinar'ı baştan ayağa süzdü. "Parekılıcı yok. Yeterince adil."

Dalinar'ın üzerine atıldı. Bir an sonra Szeth ona yetişmişti ama Kılıç'ını çekmekte tereddüt etti. Nale bir gökyılanı zarafetiyle Szeth'i tutup güvertenin ahşap döşemesine vurdu. Ardından Szeth'in kını içindeki kılıcını kenara itip koluna bir yumruk atarak silahın yere düş-

mesine sebep oldu. Sonra rahatça uzanıp Şerit'in Pareyayından fırlattığı oku, insanüstü bir şekilde, tam önünde yakaladı.

Dalinar ellerini birbirine bastırarak dikeysellik için gerçekliğin ötesine uzandı. Platformdaki diğer askerler bağırıp saldırıya karşılık vermeye çalışırken, Nale Szeth'in üstünden sıçrayıp Dalinar'a doğru atıldı.

Hayır, dedi Fırtınababa, Dalinar'a. *Dokun ona*.

Dalinar parmaklarının ucunda dikeyselliğin gücüyle bir an tereddüt etti, sonra uzandı ve üzerine gelen Elçi'nin göğsüne elini bastırdı.

Bir ışık çaktı.

Dalinar, Nale'in taşa saplı bırakılmış bir Kılıçtan uzaklaştığını gördü.

Bir ışık çaktı.

Nale kucağında tek koluyla bir bebek tutuyordu; karanlık güçler az ilerideki tepede ilerlerken Kılıcını çıkarmıştı.

Bir ışık çaktı.

Nale bir grup âlimle birlikteydi ve yazılarla dolu büyük bir fermanı açıyordu. "Kanunun ahlakı olmaz," dedi Nale olanlara. "Ama siz kanunları yaparken ahlaklı olabilirsiniz. En zayıfları, en istismara açık olanları korumalısınız. Bir hareket hakkı tesis edin ki beylerinin adil olmadığını düşünen aileler o bölgeden ayrılabilsin. Sonra beyin yetkisini, ona itaat edenlere bağlayın."

Bir ışık çaktı.

Nale bir yücesprenin önünde diz çöküyordu.

Bir ışık çaktı.

Nale bir savaş meydanında dövüşüyordu.

Bir ışık çaktı.

Başka bir savaş.

Bir ışık çaktı.

Başka bir savaş.

Bir ışık çaktı.

Görüler giderek hızlandı, hızlandı, sonunda Dalinar artık onları ayıramaz oldu. Ta ki...

Bir ışık çaktı.

Nale, sakallı bir Alethi adamın ellerini kavramıştı. Dalinar nasıl anladığını bilmese de bu görkemli ve bilge adamın Jezerezeh olduğunu anladı.

"Bu görevi kabul etmekten şeref duyarım," dedi Nale yavaşça.

"Bunu şeref duyulacak bir şey olarak görme," dedi Jezerezeh. "Bir görev, evet ama şeref değil."

"Anlıyorum. Gerçi bir düşmanınıza böyle bir teklifle gelmenizi hiç beklemiyordum."

"Bir düşman, evet," dedi Jezerezeh. "Ama baştan beri haklı olan bir düşman beni kötü adam yapar, seni değil. Bozduğumuz şeyi düzelteceğiz. Ishar'la ikimiz anlaştık. Bu anlaşmaya senden daha çok dâhil etmek istediğimiz biri yok. Sen karşı cephelerde yer alma ayrıcalığına sahip olduğum en şerefli adamsın."

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi Nale. "Fakat elimden geldiğince iyi hizmet edeceğim."

Görü kaybolurken Nale büyümüş gözlerle, yutkunarak geri çekildi. Geride Dalinar'la aralarında ışıktan bir çizgi bıraktı.

Bağdökümcü, dedi Fırtınababa, Dalinar'ın zihninde. *Onunla kısa bir Bağlantı kurdun. Ne gördün?*

"Geçmişini sanırım," diye fısıldadı Dalinar. "Ve şimdi..."

Nale başını kaşıdı ve Dalinar onunla aynı konumu paylaşan iskeletimsi bir figür gördü. Szeth'i takip eden ışık yansıması gibi, sadece daha sönük, daha loş. Dalinar, afallamış korumalarının arasından geçerek öne yürürken Nale'den dışarı doğru uzanan sekiz ışık çizgisi gördü.

"Yemin Sözleşmesi'ni görüyorum sanırım," dedi Dalinar. "Onları birbirine bağlayan ve düşmanı Cehennem'de tutmalarını mümkün kılan şey."

Ruhlarından dövülmüş bir kafes, dedi Fırtınababa zihninde. *Kırık. Daha Jezrien ölmeden önce, çok daha önce yaptıklarıyla onu paramparça ettiler.*

"Hayır, sadece bir çizgi tamamen kırılmış. Gerisi zayıf, işlevsiz ama orada." Dalinar parlak ve güçlü tek bir çizgiyi işaret etti. "Bir tanesi dışında. O hâlâ canlı."

Nale ona baktı, ardından onu Dalinar'a Bağlayan ışık çizgisini koparıp kendini platformdan aşağı bıraktı. Birkaç Rüzgârkoşucu gecikmeli olarak Dalinar'ın yardımına gelirken Elçi aniden parladı ve büyük bir hızla uzaklaştı.

Tanrıların gücünü kullanıyorsun Dalinar, dedi Fırtınababa. *Bir zamanlar yeteneklerinin sınırlarını bildiğimi düşünürdüm. Bu cahil varsayımdan artık vazgeçtim.*

"Onu yeniden tamir edebilir miyim?" diye sordu Dalinar. "Yeniden Yemin Sözleşmesi yapıp Kaynaşıkları sürgün edebilir miyim?"

Bilmiyorum. Mümkün olabilir ama nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Veya bunun akıllıca olup olmayacağı hakkında. Elçiler yaptıkları şeyin acısını çok çekti.

"Ona dokununca bunu gördüm," dedi Dalinar Nale'in uzakta gözden kaybolmasını izlerken. "Gerçeği görüşünü çarpıtan korkunç bir acının ağırlığı altında eziliyor. Sıradan insanlarınkinden farklı, yorgun ruhundan kaynaklanan bir delilik..."

Szeth kılıcını yerden alırken böyle kolayca saf dışı bırakıldığı için utanmış görünüyordu. Dalinar ne ona ne de Taravangian'ın birlikleri artık bozguna uğradığına göre Vizon'la birlikte savaş meydanından çekilmesi gerektiğinde ısrar eden diğerlerine kusur buldu.

Rüzgârkoşucuların onu uzaklaştırmasına izin verdi. Ama tüm bunlar olurken kendi düşüncelerine gömülmüştü.

Güçlerini anlaması gerekiyordu. Artık görevi savaş meydanlarında elindeki kılıcı kaldırıp haykırmak değildi. Bunun yerine güçlerini bu savaşı çözmek için kullanmanın bir yolunu bulmalıydı. Yemin Sözleşmesi'ni yeniden yaparak veya Garaz'ı kalıcı olarak zapt edecek başka bir çözüm bularak...

DOKUZ YIL ÖNCE

Yeni şeyler keşfetmenin farklı yolları vardı. Bir grup yaşayan kalıntı ormandan çıkıp ziyarete gelecek olursa, bunu kendi çadırınızın ortasında da yapabileceğiniz ortaya çıktı.

İnsanlar Eshonai'yi büyülüyordu. Sonuçta hepsi yok olmamıştı ve çok tuhaf âdetleri vardı. Ritimsiz konuşuyor ve Roshar'ın şarkılarını duyamıyorlardı. Kendilerine metalden kabuk yapmışlardı ve üzerlerine onları takıyorlardı. Eshonai önce onların formlarını kaybettiğini sandıysa da sonra sadece tek bir formları olduğunu ve değiştiremediklerini fark etti. Sürekli olarak eşformun tutkularıyla uğraşmak zorundaydılar.

Daha ilginç olanı, yanlarında aynı şekilde şarkıları olmayan kıtform yaratıklardan oluşan bir kabile getirmiş olmalarıydı. Tıpkı dinleyiciler gibi, bunların da tenlerinde desenler vardı ama şarkı söylemek bir yana konuşmuyorlardı bile. Eshonai onları aynı anda hem büyüleyici hem rahatsız edici buldu. İnsanlar bu tuhaf varlıkları nereden bulmuştu?

İnsanlar ormanda nehrin karşısında kamp yapıyordu ve başlangıçta Beş sadece birkaç dinleyicinin gidip onlarla görüşmesine izin verdi. Tüm bir aile gidip onları rahatsız ederse bu tuhaf insanların korkup kaçmasından endişe ediyorlardı.

Eshonai bunun aptalca olduğunu düşündü. İnsanlar korkmazdı. Kadim şeyler biliyorlardı. Metale şekil vermek, sesleri kâğıdın üzerine yazmak gibi şeyler. Dinleyicilerin uzun uykuları sırasında, sadece

irade gücüyle şarkı ezberleyerek kıtformda geçirdikleri o dönemde unuttukları şeyler.

Eshonai, Klade ve birkaçı, birkaç insan âlimle bir araya gelip birbirlerinin dilini çözmeye çalıştılar. Şarkıların içinde neyse ki bazı insan cümleleri kalmıştı. Belki de şarkılarla geçirdiği günler sayesinde, Eshonai onların dilini diğerlerinden daha çabuk öğrendi. Ya da belki inatçılığı yüzündendi. Akşamlar boyu insanlarla oturdu ve parlak mücevherlerinin ışığında gecenin geç saatlerine kadar onlara sesleri tekrar ettirdi.

Bir şey daha vardı. İnsanların mücevherleri, dinleyicilerinkinden daha güçlü parlıyordu. Bu mücevherlerin kesimi ve biçimiyle ilgiliydi. İnsanlarla geçirdiği her gün ona yeni bir şey öğretti.

Dil engeli ortadan kalkmaya başladığında, insanlar birileri onları Harap Ovalar'a götürebilir mi diye sordu. Böylece Eshonai önlerine düştü, onları şimdilik diğer dinleyici ailelerden ve on antik şehirden uzak tutsa da Harap Ovalar'a götürdü.

Eshonai'nin haritalarından birini kullanarak kuzey yönünden, antik dinleyici köprüsüne ulaşıncaya dek yürüdüler. Taştaki yarıktan çürüyen ıslak bitkilerin kokusu geliyordu. Keskin bir kokuydu ama nahoş değildi. Bitkilerin çürüdüğü yerlerde genellikle kısa süre içinde yenileri büyürdü ve ölümün kokusu ile yaşamın kokusuyla aynıydı.

Metal kabuktan göğüslükleri ve miğferleriyle önde muhafızlar arkada diğer insanlar, halatlarla tutturulmuş ahşap köprüyü dikkatle geçtiler. Köprünün her an çökmesini bekler gibiydiler.

Eshonai karşıya geçtiğinde büyük bir kayanın üzerine çıktı ve derin bir nefes alarak rüzgârları yüzünde hissetti. Kafasının üzerinde, birkaç rüzgârspreni daireler çiziyordu gökyüzünde. Muhafızlar nihayet karşıya geçtiğinde diğerleri de onları takip etti. Herkes uçurum canavarlarının yaşadığı Ovalar'ı görmeyi çok istiyordu.

Gruptakilerden biri, hekimin yardımcılığını yapan meraklı bir kadındı. Bu keşif gezisine pek uymayan, boynundan ayak bileklerine dek vücudunu saran ve bir sebepten sol elini de kapatan kıyafetine rağmen kayaya tırmanıp Eshonai'nin yanında durdu. Dinleyicilerin anladığı, insanların henüz çözemediği bazı şeyler olduğunu görmek güzeldi.

"Bir sprene baktığında ne görüyorsun?" diye sordu Eshonai'ye insan dilinde.

Eshonai, Ölçü'de mırıldandı. Ne demek istiyordu? "Spren görüyo-

rum," dedi Eshonai, aksanı bazen kötü olduğu için yavaş ve dikkatle konuşarak.

"Evet, peki nasıl görünüyorlar?"

"Uzun beyaz çizgiler," dedi Eshonai, rüzgârsprenlerini işaret ederek. "Delikler. Küçük delikler. Bunun bir ismi var mı?"

"İğne deliği olabilir belki."

"Gökyüzünde iğne delikleri görüyorum," dedi Eshonai. "Ve uzun, çok uzun kuyruklar."

"İlginç," dedi kadın. Sağ eline birçok yüzük takmıştı ama Eshonai nedenini anlayamadı. Yüzükler her an bir şeylere takılabilirlerdi. "Farklıymış."

"Farklı mı?" dedi Eshonai. "Farklı mı görüyoruz?"

"Evet," dedi kadın. "Siz sprenlerin gerçekliğini veya ona yakın bir şey görüyor gibisiniz. Anlatsana. İnsan gibi davranan rüzgârsprenlerine dair hikâyeler var. Farklı şekiller alabilen, oyunlar oynayan. Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Eshonai kelimeleri içinden tekrarladı. Bazılarını anlamıştı sanki. "İnsan gibi sprenler mi? İnsan gibi davranan?"

"Evet."

"Böyle bir şey gördüm," dedi Eshonai.

"Mükemmel. Peki ya konuşabilen rüzgârsprenleri? Sana isminle seslenen? Böyle bir sprenle hiç karşılaştın mı?"

"Nasıl?" dedi Eshonai, Eğlence'ye tutularak. "Konuşan sprenler mi? Hayır. Bu şey gibi görünüyor... gerçek değil. Sahte ve bir hikâye."

"Aradığın kelime 'hayalî' olabilir."

"Hayalî," dedi Eshonai sesleri zihninde inceleyerek. Evet, keşfetmenin farklı yolları vardı.

Kral ve kardeşi nihayet platoya geçmişti. 'Kral', Eshonai için yeni bir kelime değildi çünkü şarkılarda geçiyordu. Şarkıcılar aralarında bir hükümdarları olsun mu diye tartışmışlardı. Birbirleriyle çatışmayı bırakıp birleşerek tek bir halk oluncaya dek Eshonai'ye bu tartışma aptalca geliyordu.

Kralın kardeşi, diğerlerinden farklı görünen yabani bir adamdı. Eshonai ormanda, yanında keşif erleriyle birlikte ilk onunla karşılaşmıştı. Adam diğerlerinden daha yapılı olmakla kalmıyor, aynı zamanda daha farklı yürüyordu. Yüzü daha sertti. İnsanların formu olsaydı, bu adamınki savaşformuydu.

Kralın kendisiyse... Kral, insanların formlarının olmadığının canlı kanıtıydı. Çok değişkendi. Bazen öfkeli ve gürültü, bazen sessiz ve

umursamazdı. Dinleyicilerin de farklı duyguları oluyordu elbette. Ama bu adam açıklanamaz gibiydi. Belki de insanların ritimlerle konuşmaması, böyle tutkuyla hareket ettiklerinde Eshonai'yi daha çok şaşırtıyordu. Ayrıca tüm grupta sakalı olan tek erkek oydu. Niye öyleydi ki?

"Kılavuz," diye seslendi kral yanına gelerek. "Av burada mı oluyor?"

"Bazen," dedi Eshonai. "Duruma göre. Şimdi mevsimi, o yüzden belki gelirler. Belki de gelmezler."

Kral dalgın bir şekilde başını salladı. Baştan beri onunla ve dinleyicilerle pek ilgilenmemişti. Keşif erleri ve âlimleriyse Eshonai'den en az onun onlardan etkilendiği kadar büyülenmiş görünüyordu. Dolayısıyla Eshonai onlarla zaman geçirmeyi tercih ediyordu.

"Ne tür bir kocakabuk burada yaşayabiliyor?" diye sordu kardeşi. "Yerdeki tüm şu çatlaklar onlara yeterince alan bırakmıyor gibi görünüyor. Aksırtlara mı benziyorlar? Oradan oraya sıçrıyorlar mı?"

"Aksırt mı?" diye sordu Eshonai. Kelimeyi bilmiyordu.

Yüzüklü kadın ona içinde çizimler olan bir kitap getirdi.

Eshonai başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Onlar..." Uçurum canavarlarını nasıl tarif edebilirdi? "Onlar büyükler. Ve iriler. Ve güçlüler. Onlar... Burası onlara ait."

"Peki halkın onlara tapıyor mı?" diye sordu âlimlerden biri.

"Tapmak mı?"

"Saygı duymak. Hürmet göstermek."

"Evet." Kim böyle güçlü bir hayvana saygı duymazdı ki?

"Tanrıları Berrakbey," dedi kâtip, krala. "Tam tahmin ettiğim gibi, bu hayvanlara tapıyorlar. Gelecek avlarda dikkatli olmalıyız."

Eshonai kafasının karıştığını göstermek için Kaygı'da mırıldandı ama kimse fark etmedi. İnsanlar her şeyi illa kelimelerle söylemek zorundaydı.

"Şurası," diye işaret etti kral. "Bu plato mola vermek için yeterince iyi görünüyor."

İnsan hizmetkârlar getirdikleri şeyleri yerleştirmeye başladı. Muhteşem sert bir kumaştan yapılmış çadırlar ve çeşit çeşit yemek. Bu insanlar yemekten büyük zevk alıyordu. Seyahatleri öyle konforluydu ki Eshonai *evlerinin* neye benzediğini merak etti.

İnsanlar gittikten sonra evlerini görmek niyetindeydi. Eğer işformu gibi dayanıklı bir formları olmadan buraya gelebildilerse, fazla uzaktan gelmemiş olmalıydılar. Eshonai Eğlence'ye tutuldu. Hiçbir temas kurmadan geçen bunca yıldan sonra, insanlar sadece birkaç ay daha

gelmemiş olsalar, Eshonai evlerinin yolunu muhtemelen tek başına bulacaktı.

Çadırların kurulmasına yardım etti. Parçaları incelemek istiyordu. Çatıyı tutanlara benzer direkler yapabileceğinden emindi. Fakat çadır kumaşı, dinleyicilerin yaratabildiğinden çok daha hafif ve pürüzsüzdü. Hizmetkârlardan biri bir düğümü çözemeyince Eshonai düğümü kesmek için bıçağını çıkardı.

"Bu ne?" diye sordu arkasında bir ses. "Bıçağına bakmamın bir sakıncası var mı?"

Yine yüzüklü kadındı. Eshonai, kralla sık sık konuşmasına bakılırsa bu kadının bir zamanlar kralın eşi olmuş olabileceğini düşünmüştü. Ama belli ki bir ilişkileri yoktu.

Eshonai eline baktığında av bıçağını getirmiş olduğunu gördü. İçinde çizgiler olan güzel metali ve muhteşem detaylara sahip oyma kabzasıyla, atalarının Ovalar'ın merkezindeki kalıntılardan çıkardığı silahlardan biriydi.

Omuz silkip bıçağı kadına gösterdi. Tuhaf kadın bunun üzerine krala hemen gelmesini işaret etti. Kral gölgeden çıkıp yanlarına geldi ve bıçağı alıp gözlerini kısarak inceledi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu kral, Eshonai'ye.

"Çok eski," dedi Eshonai. Fazla detay vermek istemiyordu. "Elden ele bize kadar geldi. Kuşaktan kuşağa."

"Sahte Issızlık'tan kalma olabilir belki," dedi kadın, krala. "Gerçekten iki bin yıllık silahları olabilir mi?"

Dinleyicilerin Parekılıçları bundan kat kat daha muhteşemdi ama Eshonai onlardan bahsetmedi. Ailesinde yoktu zaten.

"Merak ediyorum," dedi kral, "sen nasıl..."

Yakından gelen bir ötme sesi kralın sözünü kesti. Eshonai Gerilim'e tutularak döndü. "Uçurum Canavarı," dedi. "Askerleri toplayın! Bu kadar yaklaşacağını düşünmemiştim."

"Biz hallederiz..." diye başladı kral ama sonra sustu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir huşuspreni yaklaştı; havada büyük bir şevkle şişen mavi bir top.

Eshonai dönüp baktığında uzakta, uçurumdan bir gölgenin çıktığını gördü. Zarif ama güçlüydü. Hayvan çok sayıdaki bacakları üzerinde ilerlerken insanlara bakmaya tenezzül etmedi. Kendisi güneş için neyse, insanlar da onun için öyleydi; hatta gerçekten ışığın tadını çıkarmak için yukarı bile döndü. Huşu Ritmi'nin hayat bulmuş hâli gibi muazzamdı.

"Atalarımın kanları..." dedi kralın kardeşi yanlarına gelerek. "Bu şey ne kadar büyük?"

"Alethkar'dakilerin hepsinden büyük," dedi kral. "Böylesine büyük bir kocakabuk görmek için Herdaz kıyılarına gitmen lazım. Ama onlar sularda yaşar."

"Bunlar uçurumlarda yaşar," diye fısıldadı Eshonai. "Şansımıza kızgın görünmüyor."

"Bu mesafeden bizi fark etmemiş olabilir," dedi kralın kardeşi.

"Fark etti," dedi Eshonai. "Umursamıyor sadece."

Diğerleri de toplanınca kral sessiz olmalarını işaret etti. Sonunda uçurumşeytanı döndü ve onlara baktı. Sonra alçalıp uçurumun içinde gözden kaybolurken uçan okları andıran birkaç uçurumspreni de onu takip etti.

"Fırtınalar adına," dedi kralın kardeşi. "Bu platolarda dikilirken her an hemen altımızda bunlardan bir tanesi sinsice dolaşıyor olabilir mi diyorsunuz?"

"Bu uçurumların içinde nasıl yaşıyorlar?" diye sordu kadınlardan biri. "Ne yiyorlar?"

Öğle yemeği için kampa döndüklerinde çok daha ciddi ve daha hızlı bir gruptular. Bir an önce bitirip gitmek için sabırsızlanıyorlardı ama kimse bunu yüksek sesle dile getirmedi ve hiçbiri Kaygı'da mırıldanmadı.

Aralarında sadece kral hiç istifini bozmamıştı. Diğerleri kendileri bir şekilde meşgul ederken kral henüz Eshonai'ye geri vermediği bıçağı incelemeye devam etti.

"Bu gerçekten binlerce yıldır sizde mi?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Eshonai. "Bunları bulduk. Benim annemle babam değil. Onların annesiyle babasının annesiyle babası. Yıkıntılarda."

"Yıkıntılar diyorsun." Kral keskin gözlerle onu süzdü. "Hangi yıkıntılar? Şu diğer kılavuzun bahsettiği şehirlerin kalıntılarında mı?"

Eshonai, onlara on şehirden bahsettiği için Klade'a bir küfür savurdu içinden. Ovalar'ın merkezindeki kalıntıları kastettiğini gizlemeye karar vererek Kaygı'da mırıldandı. Kralın ona bakışı, kendini yanlış çizilmiş bir harita gibi hissetmesine sebep oluyordu. "Halkım şehirler yaptı," dedi. "Halkımın ataları."

"Yani diyorsun ki..." diye başladı kral. "Çok ilginç. O günleri hatırlıyorsunuz o zaman? Sizde kayıtları var mı?"

"Şarkılarımız var," dedi Eshonai. "Pek çok şarkı var. Önemli şar-

kılar. Büründüğümüz formları anlatıyorlar. Katıldığımız savaşları. Bizim nasıl... Kelimeyi bilmiyorum... En eskileri. Bizi yönetenleri terk etmemizi. Neshua Kadal yanında sprenlerle savaşırken ve şeyleri varken... Yapabildikleri..."

"Parlayanlar mı?" dedi kral yavaşça. "Halkının Parlayan Şövalyelerle ilgili hikâyeleri mi var?"

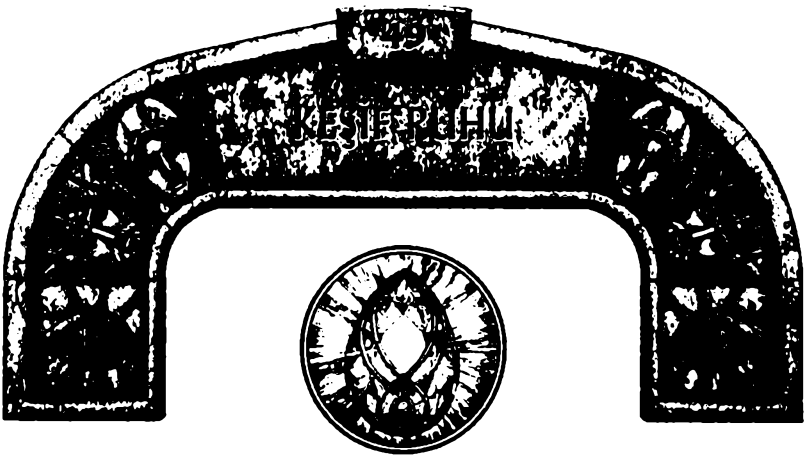
"Evet, olabilir," dedi Eshonai. "Kelimeleri bilmiyorum. Bununla ilgili."

"İlginç, ilginç."

Tam da Eshonai'nin beklediği gibi insanlar yemekleri biter bitmez ormana geri dönmek istedi. Kral dışında hepsi korkmuştu. Kral yol boyunca şarkıları sormaya devam etti. Onun dinleyicilerle pek ilgilenmediği konusunda yanılmıştı belli ki.

Çünkü o andan itibaren kral çok ama çok ilgiliydi. Âlimlerine şarkılarla, eskilerden kalma ilimleriyle ve bildikleri başka şehir kalıntıları olup olmadığıyla ilgili sorular sordurdu. Birkaç gün sonra insanlar nihayet giderlerken Kral Gavilar, Eshonai'nin halkına bir hediye verdi: Çelikten yapılmış birkaç sandık dolusu modern silah. Bunlar antik silahlarının yerini tutmazdı ama herkese yetecek kadar antik silahları yoktu. Hiçbir ailede tüm savaşçılarına verecek kadar silah yoktu.

Ve Gavilar bu hediye karşılığında onlardan sadece bir söz vermelerini istedi. Yakında buraya geri geldiğinde Eshonai'nin halkının, Ovalar'ın sınırındaki şehirlerden birine yerleşmiş olmasını istiyordu. O zaman umuyordu ki, şarkıların koruyucularını bizzat dinleyebilecekti.

Böyle ateşliyken, gerçekten önemli olan şeye odaklanamadığımdan endişe ediyorum.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 3

Navani, çok sayıda şarkıcı muhafızın dikkatli gözetimi altında âlimlerini organize etmeye girişti.

Bu durum Navani'yi hassas bir sorunla baş başa bırakmıştı. Mecbur olduğundan fazlasını vermek istemiyordu. Fakat eğer hiçbir ilerleme kaydetmezlerse de Raboniel eninde sonunda fark eder ve harekete geçerdi.

Şimdilik Navani âlimlerine onları meşgul edecek işler verdi. Şarkıcılar onları iki kütüphane odasından bir tanesinde tutuyordu, dolayısıyla Navani genç ardentlere ve âlimlerin himayesindekilere odayı temizleme görevi verdi. Eski projeleri, notların durduğu kutuları toplayıp koridora yığdılar. Yer açmaları gerekiyordu.

Daha tecrübeli âlimleri ise işleri gözden geçirmekle görevlendirdi. Projeleri yeni baştan inceleyip hesapları kontrol etmek veya yeni taslaklar çizmek gibi şeyler. Ardentler rakamların üzerinden geçmek için yeni defterler çıkarırken Rushu planları ortaya yayıp genç kadınları her bir çizgiyi yeniden ölçmekle görevlendirdi. Bu iş birkaç gün, belki daha bile uzun sürerdi ve yapılması gayet doğaldı. İşe bir sebepten ara verdiklerinde Navani genellikle hesapların yeniden yapılması talimatı verirdi. Bu sayede âlimler yeniden işe odaklanır, hatta bazen önemli hatalar bulurlardı.

Çok geçmeden, yatıştırıcı seslerle dolu düzenli bir odaya kavuşmuştu. Kâğıt hışırtıları, yazan kalemlerin tıkırtısı, kendi arasında konuşanların mırıltısı. Genelde coşkulu çalışmalara eşlik eden yaratımsprenleri ya da mantıksprenlerinden eser yoktu. Navani odadaki şarkıcıların bunu fark etmemelerini umdu.

Bu şarkıcılar sürekli ayak altında dolaşıyor, Navani'nin adamlarına ne söylediğini duymak için yanından ayrılmıyorlardı. Navani sakin bir çalışma ortamına alışmıştı. Çalışanlarına yaratıcı olmaları için yeterince özgürlük verirken bir yandan da doğru yönde yaratıcı olmaları için onlara dikkatle sınırlar koyardı. Odada dolanan muhafızlar bu dengeyi bozuyor ve Navani âlimlerini sık sık işlerinden başını kaldırmış, yanlarında duran silahlı vahşilere bakarken yakalıyordu.

Neyse ki büyük bölümü sıradan askerlerdi. Raboniel dışında âlimlerin yanında sadece bir Kaynaşık daha vardı ve o da taşla kaynaşabilen şu sinir bozucu Kaynaşıklardan değildi. Bu kadın da kafasında sorgucu ve kırmızı-beyaz mermerimsi yüzüyle Raboniel ile aynı cinsten uzun boylu bir Kaynaşıktı. Yerde oturmuş, cansız gözlerle onları izliyordu.

Navani sabah boyunca gizlice bu Kaynaşık'ı izlemişti. Kaynaşıkların büyük bölümünün delirdiğini duymuştu ve kadın da bu tarife uyuyordu. Boşluğa bakıyor, sonra kendi kendine kıkırdıyordu. Kafası bir sağa bir sola düşüyordu. Raboniel niye onların başına bu kadını koymuştu ki? Acaba aklı başında çok az Kaynaşık kaldığından mecbur mu kalmıştı?

Navani duvara yaslanıp avuçlarını taşa, katman çizgilerinden birinin üzerinde neredeyse görünmez olan lal damarına bastırdı ve koridora kâğıt kutuları taşıyan genç kadınları izliyormuş gibi yaptı.

Dün gece benimle konuşmadın, dedi Kardeş.

"İzleniyordum," diye fısıldadı Navani. "Kendi odamda kalmama izin vermediler. Bana daha küçük bir oda verdiler. Burada konuşmamız gerekecek. Bu kadar alçak sesle konuşsam bile beni duyabiliyor musun?"

Evet.

"Raboniel'in ne yaptığını görebiliyor musun?"

Kalkanın yanına kendi için bir masa taşıttı. Kalkanı aşabilecek mi diye denemeler yapıyor.

"Aşabilir mi?"

Bilmiyorum. İlk kez kullanılıyor. Raboniel onu çalıştıranın sen olduğunu anlamadı. Diğerlerine, kadim Parlayanlardan kalma bir tür arı-

zanın emniyeti tetiklemiş olabileceğini söyledi. Kule çalışmadığı için bunca zaman sonra benim çoktan ölmüş olmam gerektiğini düşünüyor.

"İlginç," dedi Navani. "Neden öyle düşünüyor?"

Geceyarısı Anası ona öyle söyledi. Yıllar boyu beni etkisi altına alan, Parlayanların korkutup kaçırdığı şu Yaradılmamış. Onca zaman boyunca ondan saklandım, onunla savaşmadım, o da bu yüzden öldüğümü düşünüyor.

"Onca zaman derken?" diye sordu Navani. "Ne kadar zaman?"

Yüzyıllar boyunca.

"Bu çok zor olmadı mı?"

Hayır. Niye? Yüzyıllar bana bir şey ifade etmiyor. Ben yaşlanmıyorum.

"Diğer sprenler zamanın onlar için anlamı varmış gibi davranıyor."

Parlayan sprenleri, evet. Parlayan sprenleri kadın ya da erkekmiş gibi de numara yapıyor. İnsan gibi düşünüyorlar çünkü insan gibi olmak istiyorlar.

Ben numara yapmam. İnsan değilim. Zamanı umursamam gerekmiyor. Sizin gibi görünmem gerekmiyor. Dikkatinizi çekmek için çırpınmam gerekmiyor.

Ona yardım etmesi için Kardeş'e yalvarmak zorunda kaldığını düşününce Navani'nin yüz ifadesi değişti birden. Ama dilini tuttu. Bunu nasıl en iyi şekilde avantajına kullanırdı? Özgürlüklerine nasıl kavuşacaklardı? Navani tekrar eden kalıpları görerek karmaşadan belli bir düzen yaratabildiğini düşünmekten hoşlanırdı. Bu karmaşadan da kurtulmanın bir yolu vardı. Olduğuna inanmak zorundaydı.

Buna da diğer problemler gibi yaklaş, diye düşündü Navani kendi kendine. *Sistematik yaklaş, onu baş edilebilir küçük parçalara böl.*

Dün gece birkaç temel hareket tarzında karar kılmıştı. Birincisi, elde ettiği avantajı korumalıydı. Yani Kardeş'in kalkanının olduğu yerde kalmasını sağlayacaktı.

İkincisi, Dalinar'a ve dışarıda olan diğerlerine bir mesaj ulaştırıp olanları haber vermeliydi.

Üçüncüsü, düşmanın Parlayanların güçlerini nasıl etkisiz hâle getirdiğini çözmesi gerekiyordu. Kardeş'e göre bunu yapmak için kulenin kadim korumalarını bozmuşlardı. Navani bunu bir şekilde düzeltmeliydi.

Son olarak bu gücü işgalcilere karşı çevirmeliydi. Olmazsa, uyanan Parlayanları bir karşı saldırıda kullanması gerekiyordu.

Burada öylece dikilirken, bodrumda kapana kısılmış ve sürekli gözetim altındayken, bunları başarması imkânsız görünüyordu. Ama âlimleri uçan bir gemi yapmıştı. Onların yardımıyla bunu da yapabilirdi.

Navani, odada dolaşıp çalışan âlimlerin omuzları üzerinden yaptıkları işleri kontrol eden şarkıcı muhafızları saydı. Bir tanesi, dışarı kâğıt taşıyan kızlardan birini durdurup kutuyu kontrol etti. Odadaki tek Kaynaşık –kafası sürekli bir o yana bir bu yana düşen ve yüksek sesle bir ritim mırıldanan kadın– tam o sırada Navani'yi izliyordu. Navani onu şüphelendirmemek için kafasını çevirdi ki dudaklarını kıpırdattığı görülmesin, sonra ağzının içinde konuşmaya devam etti.

"Diyelim ki," dedi, "Raboniel şu kadim Parlayanların bu kalkanı nasıl yarattığını çözecek kadar zeki olsun. Bunu bozmak için izleyeceğin en iyi yol ne olurdu?"

Kardeş karşılık vermeyince Navani endişelendi. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

İyiyim, dedi Kardeş. *Ama biz seninle dost değiliz insan. Sen köle tacirisin. Sana güvenmiyorum.*

"Şu ana kadar bana güveniyordun."

İhtiyaçtan. Şimdiyse güvendeyim.

"Peki ne kadar bir süreliğine güvende olacaksın? Raboniel'in kalkanı aşmasının bir yolu olmadığını mı söylüyorsun?"

Kardeş yine karşılık vermedi.

"Pekâlâ," dedi Navani. "Ama zayıf yönlerini bilmezsem sana nasıl yardım edeceğimi planlayamam. Tek başına, Raboniel'in insafına kalırsın."

İnsanlardan nefret ediyorum, dedi Kardeş sonunda. *İnsanlar söylenenleri çarpıtıyor ve her zaman kendilerini haklı çıkarıyorlar.*

Özgürlüğümden vazgeçip hayatımı riske atarak bir insanla bağ kurmamı talep etmen ne kadar sürer? Eminim bunu neden mutlaka yapmam gerektiğine dair mükemmel gerekçeler ileri sürersin.

Bu kez sessiz kalan Navani oldu. Kardeş başka bir Bağdökümcü yaratabilirdi ve Dalinar'ın güçlerinin savaşta ne kadar işe yaradığı düşünülürse Navani'nin bu fırsatı değerlendirmemesi aptallık olurdu. Dolayısıyla Kardeş'in yeniden bir insanla bağ kurmasının bir yolunu bulması gerekiyordu. Bunun için hiçbir şekilde tehditkâr olmayan birini bulmalıydı. Fabriallar üzerinde çalışmayan, politikayla ilgisi olmayan birini... Kardeş'in hoşlanacağı birini.

Navani şimdilik bu meseleyi kurcalamadı. Kardeş'in belli ki ken-

dince tuhaf bir yöntemleri vardı ama o ne derse desin şu ana kadarki ilişkileri gayet insani olmuştu. Ve Navani'nin böyle bir durumda bir insandan beklentisi...

Oluşturduğumuz kalkanı Raboniel önceden duymuş olabilir, dedi Kardeş sonunda. *Bu yüzden nasıl aşacağını çözebilir.*

"Devam et," dedi Navani.

Kalkan, Ruhdöküm Dalgasının bir uygulaması. Havayı cam olduğuna ikna ederek katılaşmasını sağlıyor. Kalkanın devam etmesi için sistemin dışarıdan Fırtınaışığı'yla beslenmesi gerekiyor. Raboniel bunu fark edebilir. Özellikle de kalkanı çalıştırmak için kullandığın mekanizmanın kalıntılarını incelerse.

Kristallerle doğrudan kalbime bağlanan onun gibi başka mekanizmalar da var. Dört tanedeydi, birini sen parçaladın. Eğer Raboniel geri kalan üç taneden birini bulursa onları beni dışarıdan yozlaştırmak için kullanabilir.

"Yani onları önce bizim bulmamız ve parçalamamız gerekiyor," dedi Navani.

Hayır. HAYIR! Bunu yapmak kalkanın zayıflamasına ve sonra da yok olmasına sebep olur. Onları korumamız gerekiyor. Bir tanesinin kırılması yeterince kötü. Bir kereliğine yapmana izin verdim diye bunu tekrar yapabileceğini sanma. İnsanlar zaten sürekli bir şeyler kırarlar.

Navani derin bir nefes aldı. Çok dikkatli konuşmalıydı. "Kesinlikle gerekli olmadığı sürece hiçbirini kırmayacağım. Şimdi başka bir şeyden konuşalım. Daha önce benimle nasıl temasa geçtin? Uzakalem kullanabiliyor musun?"

O şeylerden nefret ediyorum. Ama kullanmam gerekliydi.

"Evet, ama nasıl? Bir yerlerde ellerin falan mı var?"

Yardımcılarım var. Manastıra kapatılan aklını yitirmiş bir kadınla temas kurdum. Onların ruhlarına nüfuz edilebiliyor, hatta bazen sprenlerden daha iyi karşılık veriyorlar. Bu kadın gerçi hiç karşılık vermedi, söylediğim her şeyi yazdı sadece. Uzakalemi Dabbid'in ona götürmesini sağladım ve onun üzerinden iletişim kurdum.

Tüh. Bu pek işe yarar görünmüyordu; en azından şimdi uzakalemler çalışmıyorken. "Peki düşman Parlayanları nasıl bayıltı?" diye sordu Navani.

Bu Ur'un, Kule'nin bir özelliği, dedi Kardeş. *Duruma göre Kaynaşıkların veya Yaradılmamışların içeri girmesini engellemek için yerleştirilmiş bir savunma.*

"Aynı şeyi yapması için tasarlanmış bir fabrial da gördüm. Kristal

sütunun bir parçası model alınarak yapılmış olmalı. Bak, kabalık etmek istemem ama kuleye saldırdıklarında bu savunmayı çalıştırmak aklına gelmedi mi?"

Kardeş bir süre sessiz kalınca Navani acaba sprenin çok mu üzerine gitti diye düşündü. Neyse ki Kardeş az sonra alçak sesle konuştu. *Ben... yaralıydım. Binlerce yıl önce şarkıcıları değiştiren bir şey oldu. Bu, bana da zarar verdi.*

Navani şaşkınlığını saklamayı başardı. "Şarkıcıların bir Yaradılmamış'la bağ kurdukları için formlarını kaybetmesinden mi bahsediyorsun?"

Evet. O korkunç olay Roshar'a ait tüm ruhlara dokundu. Sprenlere de.

"Nasıl oldu da sprenler bundan hiç bahsetmedi?"

Bilmiyorum. Ama o gün Işık'ımın ritmini kaybettim. Kule çalışmaz oldu. Babam Şeref'in bana yardım edebilmesi gerekirdi ama aklını kaybediyordu. Ve kısa süre sonra da öldü...

Kardeş'in sesinde öyle büyük bir acı vardı ki Navani daha fazla soru sorup onu zorlamadı. Bu, her şeyi değiştirirdi.

O Kaynaşık bana dokunduğunda, diye devam etti Kardeş, *benim bir parçamı Garaz'ın tonuna getirecek şekilde bozdu. Bu daha önce mümkün olmazdı ama artık mümkün. Böylece sistemimi kendi ışığıyla doldurup beni bozdu. Yozlaştırdı.*

"Yani..." dedi Navani. "Eğer içindeki Yokışığını tahrip etmenin bir yolunu bulabilir veya kaybettiğin ritmi bir şekilde geri getirebilirsek kuleyi bizi koruyacak şekilde yeniden çalıştırabilirsin."

Sanırım. Ama bu pek mümkün görünmüyor. Bana... sonumuz kötü gibi geliyor.

Bu ruh hâli değişimi de gayet insaniydi. Aslına bakılırsa Navani de bir parça böyle hissediyordu. Başını duvara yaslayıp gözlerini yumdu.

Küçük parçalara böl, diye hatırlattı kendine. *Diğer sorunlara bir çözüm bulana dek Kardeş'i koru. İlk görevin bu.*

Bir haritayı tek seferde çizmezdiniz. Her seferinde bir çizgi eklerdiniz. Keşfin ruhunda bu vardı.

Ama... dedi Kardeş.

"Ama mı?" diye sordu Navani gözlerini açıp. "Ama ne?"

Ama Parlayanları uyandırmamız gerekmeyebilir. Şu anda kulede iki tane uyanık Parlayan var.

Navani yine az kalsın sakin kalamayacaktı. Kardeş niye bunu hemen söylememişti? "Nasıl?"

Bir tanesini anlayabiliyorum, dedi Kardeş. *O uyanık çünkü farklı bir şekilde, Işık'ı diğerlerinden farklı kullanması için yaratıldı. Annem tarafından bu amaçla yapıldı. Ama izini kaybettim ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Genç bir kadın. Bir Hudutaşar.*

"Lift," dedi Navani. O zaten hep bir tuhaftı. "Onu artık göremiyor musun yani?"

Hayır. Sanırım kulenin farklı yerlerini görebilmemin, bana Bağlanmış olan Parlayanlarla bir ilgisi vardı. Bu Hudutaşar kızı bir süre görebildim ama dün ortadan kayboldu. Bir kafesteydi ve etrafını ralkalest ile çevirdiklerinden şüpheleniyorum.

Ama bir tane daha var. Bir adam. Dördüncü İdeal'de olmalı ama zırhı yok. Yani... Belki Üçüncü İdeal'dendir ama Dördüncü'ye yakındır. Belki de babama ve Bağının Dalgasına yakınlığı yüzünden bilinci yerindedir. Gücü bağların gücünden geliyor. Bu adam bir Rüzgârkoşucu ama artık üniforma giymiyor.

Kaladin. "Onunla temas kurabilir misin?"

Kaladin'in ilk hedefi Fırtınaışığı'ydı. Neyse ki doldurulmuş küreleri nerede bulacağını biliyordu. Karanlığı bertaraf etmek ve iç kısımlarda daha davetkâr, daha rahat bir hava yaratmak için işçiler sık sık işlek koridorlara mücevher fenerleri dikmekle görevlendiriliyordu. Altıncı katta da böyle bir proje yapılmıştı ve ailesinin kliniğinden bayağı uzak bir noktada olduğu için Kaladin oraya gitmeyi denemesinin çok tehlikeli olmayacağını düşünüyordu.

On birinci katta, saklandığı yerin yakınlarındaki karanlık koridorlarda el yordamıyla ilerledi. Syl'le birlikte zihninde bölgenin bir haritasını çıkarıp kenara doğru yürümeye başladı. Nihayet uzaktan güneşin ilk ışıklarını gördüğünde kendini köle kafesinden çıkıyormuş gibi hissetti ve o tarafa koşmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Yavaş yürü, sakin ol, dikkatli davran. Syl'in önden gidip etrafı kolaçan etmesine izin verdi. Syl balkona süzülüp dışarıya bakmaya gitti. Kaladin karanlıkta sindi ve gözleriyle kulaklarını dört açıp bekledi. Nihayet Syl geri gelip havada bir daire çizdi; şüpheli bir şey görmediğinin işareti.

Böylece Kaladin ışığa yürüdü. En dıştaki koridorun katmanlarını ezberledikten sonra omzunun üzerinden on birinci katın içlerine doğru bir bakış attı. Bu koridor dümdüz saklandığı yere gidiyordu. Aptal beyni yolu unutacağını ve Teft'i ölüme terk edeceğini, Teft'in orada

yavaş yavaş tükenip belki son anda yapayalnız, kapana kısılmış ve dehşet içinde uyanacağını hayal etmişti.

Kaladin başını iki yana salladı, ardından kulenin dışını görebilmek için balkonda dikkatle ilerledi. Buraya gelirken tek bir muhafıza bile denk gelmemişti. Dışarı baktığında da uçan herhangi bir Göksel görmedi. Ne oluyordu? Bir sebepten geri çekilmiş olabilirler miydi?

Hayır. Parlayanların bilincini kaybetmesi için her ne yaptılarsa onun baskısını hâlâ hissedebiliyordu. Biraz daha öne eğildi. Aşağıda platoda mavi üniformalı askerlerin her zamanki yerlerinde Yeminkapılarını koruduğunu gördü. Ani bir rahatlama hissetti. Hatta kendinden şüphe etti. Tüm olanlar korkunç bir kâbus muydu?

"Kaladin!" diye tısladı Syl. "Biri geliyor."

İkisi de sırtlarını duvara yapıştırdı ve içerde koridordan bir grup geçti. Azişçe ritimli konuşuyorlardı. Şarkıcı muhafızlar... Kaladin gözünün ucuyla mızrak taşıdıklarını gördü. Az kalsın üzerlerine atlayacaktı ama kendini tuttu. Düzgün bir silaha kavuşmanın daha kolay ve daha az dikkat çeken bir yolu vardı.

Kulenin denetimi belli ki hâlâ düşmanın elindeydi. Ve düşününce durumu kavradı.

"Kulenin dışarıdan hiçbir şey olmamış gibi görünmesini sağlıyorlar," diye fısıldadı Syl'e, devriyeler geçip gittikten sonra. "Kuleyle iletişim kuramayınca Dalinar'ın buraya bir keşif ekibi yollayacağını biliyorlar, bu yüzden kuleyi fethettiklerinin dışarıdan anlaşılmasını istemiyorlar. Bunlar ya Kaynaşıkların illüzyonları ya da insan iş birlikçileri. Amaram'ın ordusundan geri kalanlara çalıntı üniforma giydirmişlerdir belki."

"Rüzgârkoşucular da güçlerine bir şey olursa diye gerçeği keşfedecek kadar yaklaşamayacak," dedi Syl.

"Ona şüpheliyim," dedi Kaladin. "Düşman bunu çok uzun süre sürdüremez."

Birlikte en yakındaki merdivene gittiler. Merdiven tutulmuş görünmüyordu, Kaladin yine de kontrol etmesi için Syl'i önden gönderdi. Sonra aşağı inmeye başladılar ve onuncu, dokuzuncu ve sekizinci katlarda pek muhafızla karşılaşmadılar. Kule sonuçta her köşesi tutulamayacak kadar büyüktü. Bir devriyeyle daha karşılaştılarsa da yedinci kata kadar işleri kolaydı. Fakat burada, daha kalabalık olan altıncı kata inmek için denedikleri ilk beş merdivenin de dibine muhafızlar yerleştirilmişti.

Daha iç kısımlara girip daha gözden uzak bir noktada, Syl'in ha-

tırladığı başka bir merdiveni bulmaları gerekiyordu. Ama oraya ulaşmak demek yine karanlığa dalmak demekti. Oysa Kaladin için gün ışığı su gibi, yemek gibi hayatiydi. Ondan uzaklaşmak tam bir işkenceydi. Yine de yaptı.

Tam da umdukları gibi bu küçük merdivende muhafız yoktu. Altıncı katta karanlık bir yere çıktılar. Kulenin insan nüfusunun büyük bölümü hâlâ odalarında tutuluyordu anlaşılan. Düşman bu yeri nasıl yöneteceğini çözmeye çalışıyordu ve bu da Kaladin için bir fırsat demekti. Bunu düşünerek, Syl'i bir göreve yolladı Kaladin.

Syl balkonlu odalara doğru uçarken Kaladin'i elinde neşteri, merdivenin yanına sinmiş hâlde bıraktı. Kaladin üşüyordu; keşke yanında bir ceket veya palto olsaydı. Kule ilk kez bu kadar soğuk oluyordu. Düşman, Parlayanları devreden çıkarmak için her ne yaptıysa bu aynı zamanda kulenin diğer işlevlerinin de bozulmasına sebep olmuştu. Kaladin kuledeki insanlar için endişelenmeden edemedi.

Syl nihayet geri döndü. "Ailen de diğer herkes gibi kendi odalarına kapatılmış," dedi Syl alçak sesle. "Ama onların kapısında muhafız bekliyor. Annenle ya da babanla konuşmaya cesaret edemedim ama onları birlikte pencerede gördüm. Korkmuşsalar da sağlıklı görünüyorlardı."

Kaladin başını salladı. Umabileceğinin en iyisi buydu herhâlde. Babasının söylediğini yapıp makul bir açıklamayla kendini beladan sıyırdığını ümit etti. Kaladin'le Syl kulenin içlerine, fenerlerin takıldığı koridora doğru ilerlediler. İşçiler burada bir fener yığını ile kayayı delmek ve fenerleri monte etmek için gerekli aletleri öylece bırakmışlardı.

Bu yığınlarda mücevher yoktu ve koridordaki fenerler de boştu. Ama hemen yandaki koridorda fenerlere ışık vermesi için broamdan biraz daha büyükçe ametistler takılmıştı. Mücevherleri çıkarabilirse bir sürü Fırtınaışığı elde edecekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kaladin, Syl'e. "Bir levye kapıp fenerleri kırayım ve kaçayım mı?"

"Çok gürültü çıkarırsın," dedi Syl fenerlerden birinin üzerine inerken.

"Aslında sadece Fırtınaışığı'nı çalıp yanımdaki kürelere de doldurabilirim. Ama keşke mücevherlerden birazını alabilseydim. Daha iyi bir mücevherlere ihtiyacım var."

"Lamba bekçisini bulup ondan anahtarları da alabiliriz," dedi Syl.

"Bu katınki üçüncü katta yaşayan açıkgöz bir kadındı diye hatırlıyorum. Lopen yemeğe çıkmayı denemişti."

"Tabii denemiştir," dedi Syl. "Ama... şimdi düşününce, onu bulmaya çalışmak hem zor hem de tehlikeli olacak."

"Aynı fikirdeyim."

Syl yanan fenerin üzerinde ayakta durdu, sonra bir ışık kurdelesine dönüşerek fenerin küçük anahtar deliğinden içeri daldı. Katı nesnelerden geçemiyor olsa da küçük deliklerden veya çatlaklardan geçebiliyordu genelde.

Kurdelesi fenerin içine dolandı. Bunlar, içine kolay ulaşılamasın diye demirden yapılmış sağlam aletlerdi. Yan kısımları camdı ama bu cam metal bir çerçeveyle güçlendirilmişti. Yüzlerden biri anahtarla açılıp camı kenara çekerek içine ulaşmanızı sağlıyordu. Diğer yüzler içerden mandalla kilitlenmişti ve ancak içeriden açılabiliyordu.

Syl bu mandallardan birine uçup yeniden insan şeklini aldı. Teorik olarak, eğer anahtarınız yoksa camı kırabilir ve bir tel kullanarak içerdeki mandalı çevirip o yüzü açabilirdiniz. Fakat fener, kalın camları ve arkasında demirden bir ağla bunu yapmayı zorlaştıracak şekilde tasarlanmıştı.

Syl mandalı itmeyi denediyse de onun için çok ağırdı. Ellerini beline koyup mandala kötü kötü baktı. "Çivilemeyi dene," diye seslendi camın ardından, minik cüssesinden beklenmeyecek kadar yüksek bir sesle.

"Çivileme çalışmıyor," dedi Kaladin yavaşça. Muhafız devriyelerin gelmesi ihtimaline karşı bir gözü koridordaydı.

"Yerçekimsel Çivileme çalışmıyor," dedi Syl. "Diğerleri çalışıyor ama, değil mi?"

Rüzgârkoşucuların üç tür Çivilemesi vardı. Kaladin genelde, bir eşyayı veya kişiyi doldurarak yerçekiminin onun üzerine etki ettiği yönü değiştirmeye dayalı olan yerçekimsel Çivilemeyi kullanırdı. Ama iki tane daha vardı. İşgal başladığında Teft'i kliniğe taşırken Tam Çivilemeyi denemişti. Bu Çivileme de bir şeyi Işık'la doldurarak dokunduğu herhangi bir şeye yapışmasını sağlıyordu. Bunu köprücü olduğu ilk zamanlarda taşları uçurum duvarına yapıştırmak için çok kullanmıştı.

Son Çivileme üçü arasında en tuhaf ve en gizemli olandı. Ters Çivileme, bir şeyin diğer nesneleri çekmesini sağlıyordu. Bir bakıma diğer ikisinin karışımı gibiydi. Bir yüzeyi dolduruyor, ardından ona belli şeyleri çekmesi komutunu veriyordunuz. Sonra o şeyler ona doğru çekiliyordu. Sanki... Sanki doldurduğunuz nesne bir şekilde yerçekimi kaynağına dönüşmüş gibi. Köprücüyken Kaladin bu Çivilemeyi

farkında olmadan havadaki okları köprüye çekip arkadaşlarını ıskalamalarını sağlamakta kullanmıştı.

"Çivileme dediğin," dedi Syl ona, "birlikte çalışan iki Dalga aslında. Yerçekimi ve tutunumun farklı şekillerde bileşimi. Temel Çivilemenin çalışmadığını, Tam Çivilemenin çalıştığını söyledin. Peki ya Ters Çivileme?"

"Daha denemedim," diye itiraf etti Kaladin. Yana doğru bir adım atıp başka bir fenerden Fırtınaışığı çekti. Damarlarında o enerjiyi, o gücü hissetti... Bunu özlemişti. Gülümsedi ve güçle parlayarak geri geldi.

"Camın mandalı çekmesini sağlamaya çalış," dedi Syl eliyle mandalı işaret ederek. "Eğer mandalın sana doğru hareket etmesini sağlayabilirsen yerinden çıkıp açılacak."

Kaladin fenerin yan tarafına dokundu. Geçtiğimiz yıl boyunca Çivilemeler üzerinde bayağı bir pratik yapmış, Sigzil'in denetiminde türlü deneyler gerçekleştirmişti. Sonuçta Ters Çivilemenin bir komut –veya en azından istenen şeyi görselleştirmeyi– gerektirdiğini bulmuşlardı. Böylece Kaladin camı doldururken Fırtınaışığı'nın bir şeyleri çektiğini hayal etti.

Hayır, bir şeyleri değil. Özel olarak mandalı.

Fırtınaışığı direndi. Temel yerçekimsel Çivilemede olduğu gibi gücü hissedebiliyordu ama bir şey ona engel oluyordu. Öte yandan bu kez engelleme daha zayıftı. Kaladin konsantre olup daha güçlü zorladı ve baraj kapaklarının açılması gibi ani bir patlamayla Işık ondan aktı. Ters Çivileme, Fırtınaışığı'na rağmen olması gerektiği kadar parlak değildi. Yine de Kaladin'in çabalarını az sonra zayıf bir tıklama takip etti.

Güç, mandalı çekmiş ve görünmeyen bir güç tarafından çekilen mandal yuvasından fırlamıştı. Kaladin çabucak fenerin önünü açıp mücevheri aldı ve cebine attı.

Syl dışarı uçtu. "Bunun üzerinde daha fazla çalışmalıyız Kaladin. Bunu diğer ikisi gibi içgüdüsel olarak kullanmıyorsun."

Kaladin düşünceli bir şekilde başını salladı ve fener muhafazasına verdiği Fırtınaışığı'nı geri aldı. Ardından Syl'le birlikte koridor boyunca ilerleyip çaldıkları her bir mücevherle koridoru biraz daha karanlığa gömdüler.

"Ters Çivileme çok çaba istiyor," dedi Kaladin Syl'e. "Ama bu beni acaba bir şekilde temel yerçekimsel Çivilemenin de çalışmasını sağlayabilir miyim diye düşündürmedi değil." Dövüşürken havaya sıçra-

ma, rakibini uçurma gibi becerilere çok bel bağlar olmuştu. Hatta en basitinden kendini hafifleştirip daha kolay hareket edebilme becerisine alışmıştı.

Son fenerleri de bitirdiklerinde Kaladin cebindeki Fırtınaışığı stokundan memnundu. Her ne kadar artık elinin altında bolca bulunmasına alıştıysa da Hearthstone standartlarında bu bir servet sayılırdı. Dışarıya ışık sızmasın diye mücevherleri koyu renk bir kesede güvenceye aldıktan sonra Syl'le ikisi bir sonraki görevlerine geçtiler. Yiyecek.

Bu kez katın iç kısımlarında kaldılar; bu sefer, taşıdığı ışık sayesinde bir devriyenin geldiğini görebiliyorlardı. Kaladin, Syl'i basamaklardan indirdi çünkü nereden yiyecek ve su bulabileceklerine dair iyi bir fikir gelmişti aklına.

Tam da umduğu gibi, dördüncü katın ortasındaki manastırı korumaya alacak kadar önemli görmemişlerdi. Kontrol noktasında iki üniformalı şarkıcı gördüyse de gizlice yan koridorlardan birine sapmayı ve tamamen korunmasız bir kapı bulmayı başardı.

Kaladin'le Syl içeri girip iki tarafına hücrelerin sıralandığı bir koridora süzüldüler. Her ne kadar ardentler buranın bir hapishane olmadığında ısrar etseler de Kaladin bu odaları hâlâ birer hücre olarak görüyordu. Ama tabii ardentlerin kendi odaları doğru düzgün aydınlatılmış ve ev gibi döşenmişti. Kaladin kapının altından sızan ışık sayesinde bunlardan birini buldu, ahşaba boyanmış rünü kontrol etti ve içeri girdi.

Kaladin'in öylece odaya dalması içerideki ardenti ürkütmüştü. Daha önce buraya geldiğinde karşılaştığı adamdı bu. Kaladin isminin Kuno olduğunu öğrenmişti. Ardent okuyordu, Kaladin odayı aşıp eliyle ses çıkarmamasını işaret edince gözlüklerini telaşla gözlerine indirmeye çalıştı ama beceremedi.

"Başka muhafızlar da var mı?" diye fısıldadı Kaladin. "Ön kapıda iki tane gördüm."

"Ha-hayır Berrakbey," dedi Kuno, gözlükleri parmağının ucunda dengesizce sallanırken. "Ben... Siz... buraya nasıl geldiniz?"

"Tanrının lütfu veya şans. Henüz karar vermedim. Yiyecek bir şeylere ihtiyacım var. Biraz azık, biraz su. Eğer varsa biraz tıbbi malzeme."

Adam kekeledi, ardından elindeki gözlüğü unutup biraz yaklaştı ve gözlerini kısarak Kaladin'e baktı. "Yaradan aşkına. Gerçekten sizsiniz. Stromblessed..."

"İhtiyacım olan şeyler var mı?"

"Evet, evet," dedi Kuno ayağa kalkıp elini tıraş edilmiş kafasında gezdirerek. Ardından önlerine düşüp odadan çıktı.

"Haklıydın," dedi Syl, adamı takip eden Kaladin'in omzundan. "Muhtemelen tüm nöbet noktalarını, klinikleri ve kışlaları korumaya aldılar. Ama ücra bir köşedeki manastır..."

Kuno onları küçük bir depoya götürdü. Kaladin ihtiyacı olan neredeyse her şeyi bulmuştu. Teft için bir hastane önlüğü ve lazımlık. Başka kıyafetler. Bir sünger, leğen, hatta bilinci kapalı birini beslemek için büyükçe bir şırınga.

Kaladin bunları biraz bandaj, acıya karşı kulaç kabuğu ve biraz antiseptikle birlikte bir çuvala doldurdu. Ardından biraz kuru erzak aldı; çoğu Ruhdökümüydü ama iş görürdü. Ardından dört tahta testi suyu boynuna asabileceği şekilde birbirine bağladı, derken içinde temizlik malzemeleri olan bir kova gördü. Yerleri ovmakta kullanılan kalın kıllı ve sağlam tahta saplı dört fırça seçti.

"Bir yeri... mi yıkamanız gerekiyor Parlayan?" diye sordu ardent.

"Hayır, ama artık uçamıyorum, o yüzden bunlara ihtiyacım olacak," dedi Kaladin onları da çuvala atarken. "Hiç et suyunuz yok, değil mi?"

"Hazırda yok," dedi Kuno.

"Çok yazık. Peki ya silah?"

"Silah mı? Niye bir silaha ihtiyacınız olsun? Kılıcınız var ya."

"Şu anda çalışmıyor," dedi Kaladin.

"Hım, burada silah tutmuyoruz Berrakbey," dedi Kuno ter içinde kalan yüzünü silerken. "Fırtınalar adına. Yani... onlarla savaşacak mısınız?"

"Direneceğim en azından." Kaladin sürahileri bağladığı ipi boynuna astı, ardından dikkatle ayağa kalkarak boynu fazla kesilmesin diye ipin ağırlığını ayarladı. "Kimseye benden bahsetme. Seni sorguya alsınlar istemem. Sonra yine bazı şeylere ihtiyacım olacak."

"Geri... geri mi geleceksiniz? Bunu... düzenli olarak mı yapacaksınız?" Adam gözlüklerini çıkarıp yine yüzünü sildi.

Kaladin uzanıp elini adamın omzuna koydu. "Eğer kuleyi kaybedersek savaşı da kaybederiz. Dövüşecek durumda değilim. Yine de elimden geleni yapacağım. Senden mızrak tutmanı falan istediğim yok. Ama bana biraz et suyu bulabilirsen ve birkaç günde bir su sürahilerimi doldurabilirsen..."

Adam başını salladı. "Tamam. Ben... Ben bunu yapabilirim."

"Harika," dedi Kaladin. "Söylediğim gibi, bunu gizli tut. Sıradan in-

sanların ellerine bir mızrak alıp Kaynaşıklara karşı savaşmaları gerektiği gibi bir fikre kapılmasını istemiyorum. Bu durumdan kurtulmanın bir yolu varsa Dalinar'a haber göndermem veya bir şekilde diğer Parlayanları uyandırmam gerekecek."

Sonra Kaladin içine biraz Fırtınaışığı çekti. Bu hem onun tüm bunları taşımasına yardım edecekti hem de onun ışıdığını görmek ardente biraz güven verirdi.

"Ölümden önce hayat," dedi Kaladin ona.

"Ölümden önce hayat Parlayan," dedi Kuno.

Kaladin çuvalları yüklendi ve karanlığa daldı. Yavaş ilerliyordu ama sonunda on birinci kata ulaştı. Kaladin tam nerede olduğunu saptamaya çalışırken Syl yolu hatırlayabilecek mi diye etrafa bakındı. Ama endişelenmelerine gerek yoktu; yerdeki lal damarında minik bir ışık belirdi.

Teft'i bıraktıkları odaya kadar ışığı takip ettiler. Kapı daha fazla Fırtınaışığı'na gerek duymadan kolayca açıldı. İçeri girince Kaladin elindekileri bırakıp arkadaşını kontrol etti, ardından getirdiklerini alıcı gözle inceledi. Bu sırada yanında yerde lal parlayınca parmağını kristal damara koydu.

Aniden zihninde bir ses belirdi.

Yücemareşal? Bu, doğru mu? Uyanık ve iyi misin?

Kaladin afalladı. Bu, kraliçenin sesiydi.

Berrakhanım Navani, dedi Kaladin'in sesi Navani'nin kafasının içinde. *Uyanığım. İyi sayılırım. Güçlerim... bir tuhaf. Niye diğerleri gibi bilincimi kaybetmediğimi bilmiyorum.*

Navani uzun, derin bir nefes aldı. Kardeş onun gizlice dördüncü kata gitmesini ve manastırdan bir şeyler almasını izlemişti. O geri dönerken Navani şüphe çekmemek için odada birkaç tur atmış, âlimleriyle konuşup onlara moral vermişti. Şimdi yine aynı yerde, duvara yaslanmış duruyor ve sıkılıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Oysa hiç de sıkılıyor falan değildi. Bir Parlayan Şövalye'ye ulaşmıştı ve Kardeş, Lift'i bulabilirse belki iki tanesine ulaşabilecekti. "Çok iyi," diye fısıldadı, Kardeş sözlerini Kaladin'e iletirken. "Şimdilik istemeyerek de olsa işgalcilerle işbirliği yapıyorum. Âlimleri ve beni bodrumun doğusunda, mücevher sütununun yanındaki çalışma odasına kapattılar."

Parlayanlarla ilgili sorun ne, biliyor musunuz, diye sordu Kaladin.

"Bir noktaya kadar evet," diye fısıldadı Navani. "Detayları biraz

teknik ama kulenin Yokışığı kullanan düşmanlara karşı kadim bir savunma sistemi varmış. Kaynaşık âlimlerden biri bunu tersine çevirmiş. Bu yüzden şimdi Fırtınaışığı kullananları engelliyor. Ama kuleyi henüz tamamen bozamadı. Sütunun etrafında bir kalkan oluşturarak bunu son anda engelledim. Ne yazık ki aynı kalkan benim gidip Kaynaşık'ın yaptığı şeyi tersine çevirmemi de engelliyor."

Peki... şimdi ne yapıyoruz?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Navani. Dalinar muhtemelen ona güçlü olmasını, bir planı olmasa da varmış gibi yapmasını söylerdi ama o bir general değildi. Ve âlimlere numara yapmak hiçbir zaman işe yaramazdı, onlar dürüstlüğe değer verirlerdi. "Henüz bir plan yapmaya vaktim olmadı ve hâlâ dünün ağırlığı üzerimde."

O hissi biliyorum, dedi Kaladin.

"Düşman Yeminkapılarını bir şekilde çalıştırıyor," dedi Navani. Kafasında bir plan belirmeye başlamıştı. "İlk hedefim kulenin spreni Kardeş'i korumaya devam etmek. İkinci hedefimse kocama ve diğer hükümdarlara olanları haber vermek. Eğer düşmanın Yeminkapılarını nasıl çalıştırdığını çözebilirsek belki uzakalemleri çalıştırabilir ve bir uyarı mesajı gönderebilirim."

İyi bir başlangıç Berrakhanım, dedi Kaladin. *Üzerinde çalışacağım bir şey olduğuna sevindim. Yani benden Yeminkapılarını nasıl çalıştırdıklarını öğrenmemi istiyorsunuz?*

"Aynen. Benim tahminim onları bir şekilde Yokışığı ile çalıştırdıkları yolunda. Fakat geçmişte fabrialları Yokışığı ile çalıştırmayı denemiş ve başarısız olmuştum. Öte yandan düşmanın uzakalemlerinin çalıştığını kesin olarak biliyorum. Onlardan birine doğru dürüst bir göz atma fırsatım olmadı ama eğer sen Yeminkapılarını nasıl kullandıklarını bulabilirsen bu bana üzerinde çalışacak bir şey verir."

Bunu yapmak için Yeminkapılarına yaklaşmam lazım, dedi Kaladin. *Ve bunu yaparken kimseye görünmemem.*

"Evet. Bunu yapabilir misin? Biliyorum, güçlerinin tam olarak çalışmadığını söyledin ama..."

Ben... Bir yolunu bulurum Berrakhanım. Düşmanın Yeminkapılarını gece çökünceye dek kullanmayacağını tahmin ediyorum. Sanırım Dalinar'ın keşif ekibi göndermesi ihtimaline karşı dışarıdan kulede bir sorun yokmuş gibi yapmaya çalışıyorlar. Dışarıda Alethi üniforması içinde insan askerler devriye geziyor. Yeminkapılarını gece kullanmayı daha güvenli bulacaklarını düşünüyorum.

İşte bu ilginçti. Raboniel bu numarayı daha ne kadar sürdürebi-

leceğini düşünüyordu ki? Hiç şüphe yok ki Dalinar Azir'deki savaş meydanından çekilecek ve her şeyiyle Urithiru'da neler olduğunu anlamaya yoğunlaşacaktı. Tabii işin içinde Navani'nin aklına gelmeyen başka bir numara yoksa.

İşte bu ihtimal onu korkuttu. Bu bodrumda her şeyden bihaber, kapana kısılmıştı.

"Yücemareşal," dedi Kaladin'e. "Yarın aynı saatte yine temasa geçmeye çalışacağım. O zamana dek, uyarmış olayım. Düşman kurduğum kalkanı bozmanın bir yolunu arıyor. Kulede kalkanın sürmesini sağlayan, Fırtınaışığı ile doldurulmuş üç gizli mekanizma var ama Kardeş yerlerini söylemiyor.

"Bu mekanizmalar doğrudan kulenin kalbine giden kanallar ve bu yüzden güvenlik açısından çok hassas noktalar. Eğer bunlardan birini görürsen bana haber. Ve aklında olsun, eğer düşman bunlara ulaşırsa kuleyi bozma işlemini tamamlayabilir."

Anladım komutanım. Pardon. Berrakhanım.

"Şimdi gitmem lazım. Bu arada Lift de bir yerlerde uyanık, yani bir gözün de onda olsun. Her koşulda kendine dikkat et Yücemareşal. Eğer görev çok tehlikeli bir hâl alırsa hemen bırak. Şu anda gereksiz riskler alamayacak kadar azız."

Anlaşıldı. Anlık bir duraksama oldu, sonra Kardeş'in sesi devam etti. *Taşıdığı şeyleri boşaltmaya geri döndü. Ama fabriallar konusunda dikkatli olsan iyi edersin. Yaptığın şeyi büyük bir suç olarak gördüğümü unutma.*

"Unutmadım," dedi Navani. "Ama elbette Yeminkapılarına karşı değilsindir."

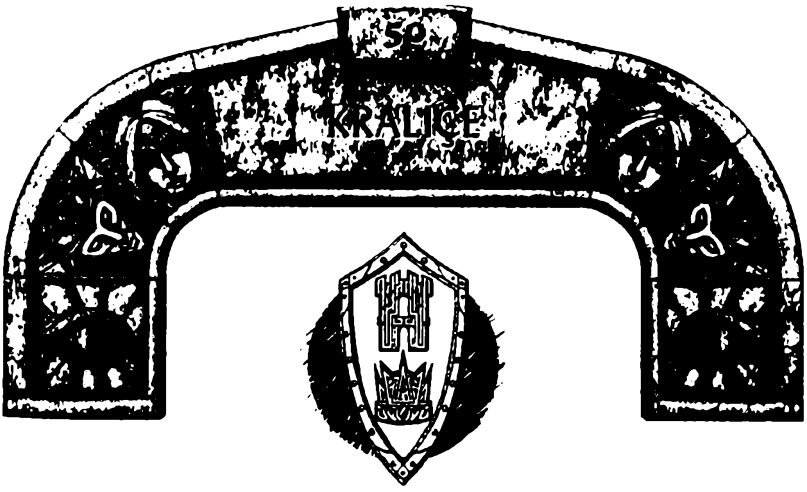
Değilim, dedi Kardeş gönülsüzce. *O sprenler dönüşümü kendileri istedi.*

"Neden çalıştıklarını biliyor musun? Yokışığının onlara nasıl güç sağladığını?"

Hayır. Yeminkapıları benim bir parçam değil. Şimdi seni bırakıyorum. Konuşmamız şüphe çekecek.

Navani ısrar etmedi, bunun yerine bir kez daha âlimlerini dolaştı. Kardeş'in söylediklerine güvenip güvenmediğinden emin değildi. Sprenler yalan söyleyebilir miydi? Parlayan sprenlerine hiç sormamıştı. Bunu atlaması aptalcaydı.

Her koşulda Kaladin üzerinden en azından artık kulenin geri kalanıyla bir bağlantısı vardı. Cankurtaran halatı. Bu karmaşadan kurtulma yönünde bir adım.

Böyle bir durumda uzaklaşmak imrenilecek bir şeydir. En büyük keşiflerimin, beni daha önemsiz bağlarımı terk ettiğimde bulduğunu öğrendim.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 3 altmetin

Taravangian'ın hainlerini yendikten iki gün sonra, Dalinar savaş çadırında, Emul'da şarkıcılara karşı düzenleyecekleri büyük taarruzun hazırlıklarına yardım ediyordu. Szeth hemen arkasında duruyordu. Kimse ona ikinci kez dönüp bakmıyordu bile; Dalinar'ın yanında sık sık Kobalt Muhafızları olurdu.

Dalinar üzerinde haritalar ve asker sayılarına dair listelerin olduğu masayı inceledi. Bir sürü farklı sembol farklı cephelerde yürüttükleri savaşların durumunu temsil ediyordu. Dalinar gençken bu tür soyutlamalardan nefret etmiş, savaş meydanında elinde Kılıcıyla düşman hatlarını yararak o haritaları boşa çıkarmak istemişti.

Derken kâğıt üzerindeki küçük karelerin ardında orduları görmeye başlamıştı. İkmal, lojistik, kapsamlı taktiklerle birliklerin sevkiyatının bir savaşta tek bir insanın gösterdiği başarıdan çok daha önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. Ve bu onu heyecanlandırmıştı.

Şimdi bir şekilde bunun da ötesine geçmişti. Savaş –hiçbir yönüyle– artık onu heyecanlandırmıyordu. Önemliydi ve yapması gereken bir şeydi. Fakat daha büyük bir hedef keşfetmişti.

Nasıl kazanırız? Sadece bir süre için avantaj kazanmak değil, gerçekten nasıl kazanırız?

Dalinar bunları düşünürken generalleri ve baş kâtipleri, Veden ihanetinin nihai sonuçlarını rapor ediyordu.

"Güney Alethkar'daki birliklerimiz, önerdiğiniz üzere, Thaylen gemileriyle başarıyla desteklendi," dedi Teshav. "Emirleriniz doğrultusunda, kıyıdaki generallerimiz kalelerden çekilip kontrolümüz altındaki Karanak'ta toplandı. Hiçbir taburumuz Vedenler tarafından tamamen kuşatılmadığından hiç kayıp vermedik."

"Donanmamız limanlarda Veden gemilerini ablukaya aldı," dedi Thaylen kraliçesinin yaşlı eşi Prens Kmakl. "Kaynaşıklar ve Semadeşenlerden çok güçlü bir hava desteği almadıkları sürece yakın zamanda ablukamızı kıramazlar."

"Burada bize ihanet eden neredeyse tüm Vedenleri perişan ettik," dedi üniforma ceketinin üzerine çaprazlamasına renkli bir kuşak takan kısa boylu Azish generali Omal. "Savaş meydanında liderliğin mükemmeldi Karadiken. Savaştan önceki uyarılarının zamanlamasından bahsetmiyorum bile. İkmal depolarımızı yakıp krallarını kurtarmak yerine tamamen ezildiler."

Dalinar masanın diğer tarafında, dişlerindeki boşlukları göstererek mutlu mesut gülümseyen Vizon'a baktı.

"Bu kriz çok iyi yönetildi amca," dedi Jasnah ona, masanın üzerindeki haritayı inceleyerek. "Bir felaketi önledin."

Noura, savaş çadırının yanında bir tahtta oturan Azish imparatoruyla kısa bir müzakerenin ardından yanlarına geldi. "Taravangian nezdinde önemli bir ittifakı kaybettiğimize çok üzgünüz," dedi. "Bu ihanet kuşaklar boyunca Azir'de hatırlanacak ve yargılanacaktır. Bununla beraber durumu ele alışınızı biz de takdir ediyoruz. Bizim ihanetin geçmişte kaldığını düşünmemiz hiç akıllıca değildi."

Dalinar kürelerle aydınlanan masaya doğru eğildi. Shallan'la birlikte yaratabildikleri büyük illüzyon haritayı özlemesi bir yana, bu somut haritada, ona rapor veren en iyi generallerinin görüşleri doğrultusunda işaretlenmiş bu kâğıtta, bir şey vardı. Bakmaya devam ederken harita dışında etrafındaki her şey silindi.

Hâlâ bir terslik vardı. Taravangian onca ay boyunca çok kurnaz davranmıştı. Şimdi kendini yakalatmış mıydı?

Jah Keved'deki orduları onu pek önemsemiyor, diye düşündü Dalinar. Kulağına bir açıklama fısıldamalarını beklercesine savaş raporlarına ve rakamlara göz gezdirdi. *Veden yüceprensler kendi adamlarını göreve getirmekten memnun olacak. Hem İrialiler gibi şarkıcıların yanına geçmekte hiç vakit kaybetmemişlerdi.*

Taravangian'ın kızı Savrahalidem'in yönetimindeki Kharbranth eski hükümdarlarını reddetmiş ve savaşta tarafsızlığını ilan etmişti. Herhangi bir tarafın onlardan yardım talep etmesi hâlinde hekimleri hizmetlerine devam etmeye hazırdı. Dalinar her ihtimale karşı gemileriyle onları ablukaya alsa da karaya birlik çıkaracak ve nispeten önemsiz böyle bir hedef için maliyetli bir savaşa girecek değildi. Onlar da bunu biliyordu muhtemelen.

Asıl önemli hedef Taravangian'ın kendisiydi ve o da zaten çoktan Dalinar'ın elindeydi. Yaşlı kral bunca yıl dikkatle pozisyon aldıktan sonra imparatorluğunun neredeyse bir gecede çökmesine nasıl izin vermişti?

Niye? Niye şimdi bu riski almıştı?

"Urithiru'dan haber var mı?" diye sordu Dalinar.

"Rüzgârkoşucular yakında kuleye bakıp dönmüş olurlar," dedi Teshav masanın loş tarafından. "Fakat Berrakhanım Navani'nin son uzakalem mektubu kule halkının iyi olduğunu söylüyor."

Navani mesaj gönderebilsinler diye askerleri dışarı ormana göndermeye devam ediyordu. Her mesajla biraz daha fazlasını öğreniyorlardı. Taravangian'ın âlimleri, Yücemareşal Kaladin'in bulduğuna benzer bir aleti kulede çalıştırmıştı. Aşağıdaki tünellerin muhtemelen sabotaj sonucu çökmesi de oraya giriş çıkışı imkânsız hâle getirmişti.

Cihaz gizlenmişti ve Navani onu bulup devre dışı bırakamamıştı. Aramanın haftalarca süreceğinden endişeleniyordu. Ne yazık ki Dalinar'ın keşif ekibi de cihazın etkinliğini kanıtlamıştı. Çok yaklaşırlarsa sadece güçlerini kaybetmekle kalmıyor, bilinçlerini de kaybediyorlardı.

Biraz sıkıntı yaşasalar da şimdilik herkes güvendeydi. Eğer Dalinar ihaneti tahmin etmemiş olsaydı her şey daha farklı gelişebilirdi. Dalinar, başka şartlar altında Taravangian'ın ihanetinin ittifakta kargaşaya sebep olduğunu ve şarkıcı ordusunun, Dalinar'ın birliklerini ta Azimir'e dek geri püskürttüğünü hayal edebiliyordu. Orada doğru düzgün ikmal ve destekten mahrum bir şekilde ezilebilirlerdi.

Belki budur, diye düşündü. *Belki Taravangian'ın planı buydu. Bu yüzden böyle bir riske girdi.* Kral şu ana dek sorgusunda sessiz kalmıştı. Belki Dalinar onunla doğrudan konuşup daha fazla bilgi alabilirdi. Fakat tüm bunların bir şekilde tam da Taravangian'ın planına uygun gittiğinden ve kendisinin geriden geldiğinden endişelenmeden edemiyordu.

"Hükümdarlar," dedi Dalinar gruba, "Urithiru'yla ilgili daha fazla

bilgi sahibi oluncaya kadar Emul savaşına devam etmemizi öneriyorum."

"Aynı fikirdeyim," dedi Azish imparatoru anında.

"Thaylen loncalarının ve kraliçenin onayına başvurmam gerekiyor," dedi Prens Kmakl, donanma raporlarına göz gezdirirken. "Ama şimdilik Alethi generallerin liderliğinde devam etmeye bir itirazım yok. Öte yandan Berrakbey Dalinar, bu ihanetin vatanınızı geri almayı daha zorlaştırdığının farkındasınız değil mi?"

"Farkındayım," dedi Dalinar. "Yine de hâlâ Alethkar'ı bir gün geri alabilmek için yapabileceğimiz en doğru şeyin önce Batı'yı güvenceye almak olduğuna inanıyorum."

Bu kelimelerin her biri kalbine bıçak gibi saplandı. Bu Alethkar'dan yıllarca vazgeçmek demekti. Belki daha bile uzun süre. Jah Keved'i üs olarak kullanıp Kholinar'a saldırma hayalleriyle kendini oyalayabiliyordu. Ama artık olmazdı.

Fırtına kapası Taravangian. Cehennem alsın seni.

Kmakl ve Azish fikir beyan ederken konuşmayan tek hükümdar Jasnah kalmıştı. Her zamanki gibi omuz başında Akıl'la haritaları inceledi.

"Seferin idaresini Vizon'a bırakacaksın diye tahmin ediyorum amca," dedi Jasnah.

"Bir kişinin tek başına yönetemeyeceği kadar büyük bir savaş bu," dedi Dalinar. "Fakat iki gün önceki muharebeyi yönetimiyle bence değerini kanıtladı. Onu saflarımıza katmak için bu kadar çabalamamın bir sebebi de muharebe alanındaki dehâsıydı."

"Hükümdarların arzusu doğrultusunda işimi yapmaya hazırım," dedi Vizon. "Fakat verdiğiniz sözü unutmayın. Bu sözden sıyrılmanıza izin vermem. Alethkar'ı nihayet bağımsızlığına kavuşturduğumuzda sırada benim krallığım var."

Jasnah başını salladı. "Savaş planlarınızı görmek istiyorum General Dieno. Emul'a saldırının devamına şu anda onay veriyorum ama daha fazla detay öğrenmek istiyorum. Yeminkapılarına erişimi kaybetmek çok yıkıcı olacak."

Böylece Dalinar toplantıyı bitirdi. İnsanlar savaş masasının etrafına dizili küreleri toplamaya başladığında çadırın büyüklüğü daha bir ortaya çıktı. Herkesin maiyetini alacak kadar büyük olması gerekiyordu, dolayısıyla herkes çadırın kendine ait köşesine çekilmeye başladığında harita masası ortada küçücük kaldı.

Kmakl, toplantının detaylarını uzakalemle Fen'e ve lonca ustala-

rına bildirmek için Thaylen kâtiplerinin yanına yürüdü. Dalinar başını iki yana salladı. Fen'in geride kalma kararını destekliyordu, keşke Jasnah da aynısını yapsaydı. Aynı yerde çok sayıda hükümdar olması onu huzursuz ediyordu.

Öte yandan Kraliçe Fen'in hareketlerinin büyük oranda bir grup tüccar ve lonca ustasının kaprislerine bağlı olması da onu huzursuz ediyordu. Eğer bu savaşı kazanırlarsa, Dalinar onun krallığın kontrolünü o yılanbalıklarının elinden almasına yardım edebilecek mi diye bir bakacaktı.

Azish ve Emuli heyetleri savaş çadırından çıkarken içeri biraz temiz hava girdi. Dalinar bir mendille ensesindeki teri sildi. Roshar'ın bu bölümü Reshi Adaları civarı kadar bunaltıcı değildi ama yine de yaz havası ona göre çok sıcaktı. Biraz serinlemek ve doğru dürüst düşünebilmek için neredeyse Rüzgârkoşuculardan birinin onu yukarı uçurmasını isteyecekti.

Çadırın önüne çıkıp kampa göz gezdirmekle yetindi. Azimir'den çok uzak olmayan, Emuli sınırının hemen iç kısmında Laqqi diye küçük bir kasabaya el koymuşlardı. Bu da –yakında takviye edilecek olan– hatlarının, güneydeki düşman kuvvetlerine karşı durduğu cepheye üç günlük yürüyüş mesafesinde olması anlamına geliyordu.

Köyden hallice bir kasaba olan Laqqi, ikmal istasyonları ve komuta çadırları kuran birlikler tarafından istila edilmişti. İşçiler fırtınaları engellemek için doğu tarafını takviye ediyor, Rüzgârkoşucular havada uçuyordu. Uçuş mesafesi olarak cepheye yakın ama karadan bir saldırıya uğramayacak kadar uzak konumu burayı mükemmel bir komuta merkezi hâline getirmişti.

Dalinar, mutlu mutlu dadısıyla oynayan minik Gav'i kontrol ettikten sonra orada öylece durup Evi'yi düşündü. Fırtınalar adına, Adolin'in doğumunda nasıl da gururlanmıştı. Nasıl olmuştu da oğlunun çocukluğunu bu kadar kaçırabilmişti?

O hatıralan kafasında evirip çevirdi. Başta Evi'yi hatırlayabiliyor olmak değişikti ama hatırladıkça anılar tıpkı ateşin önündeki rahat bir koltuk gibi huzur verir oldu. Kendiyle ilgili hatırladığı çoğu şeyden utanıyordu ama onlardan bir daha vazgeçmeyecekti. Onlara ihtiyacı vardı. Evi'ye ihtiyacı vardı.

Bir süre derin nefesler alarak temiz havanın tadını çıkardıktan sonra bir şeyler içmek için çadıra döndü. Szeth eli –gümüş kını ve siyah kabzası bir illüzyonla gizlenmiş– kılıcının üzerinde, peşinden geldi. Bir şey söylememişti ama Dalinar onun Nale'e o şekilde yenilmeyi

utanç verici bulduğunu biliyordu. Dalinar'a göreyse bu, Elçi'nin yeteneğinin bir göstergesiydi. Nale niye genelde savaşlardan uzak durup Semadeşenleri uzaktan yönetiyordu?

Dalinar çadırdaki tezgâhtan kendine şarap alırken Jasnah da geldi. Jasnah, Szeth'in aslında kim olduğunu biliyordu ama ona bakmayacak kadar politikti.

"Savaşmaktan kaçınıyorsun amca," diye belirtti Jasnah yavaşça. "Savaş hazırlıklarını bizzat yürütmeni beklerdim."

"Bu işi yapacak daha yetenekli birini buldum."

"Kusura bakma amca ama daha iyi bir yalan bulmalısın. Sen yapmak istediğin bir şeyden asla vazgeçmezsin. En bilinen huylarından biri bu."

Dalinar sakin kalmaya çalışarak odada etrafına bakındı. Jasnah onunla burada, diğer hükümdarların temsilcilerinin duyabileceği şekilde yüzleşmemeliydi. Ama Jasnah'yı tanıdığı kadarıyla bunu yapmasının bir sebebi de bu olmalıydı. O söz konusu olduğunda her konuşma küçük bir yarışmaydı ve mekânı daima göz önünde bulundururdu.

"Bir şeyin farkına varmaya başladım," dedi Dalinar tezgâhtan uzaklaşıp Jasnah'nın diğer tarafına geçerken. Akıl'la Szeth onların yakınında kalırken diğerleri biraz uzaklaştı. "Bağdökümcü olarak güçlerim düşündüğümüzden daha değerli. Savaşta Nalan'a dokunduğumu ve onun geçmişini gördüğümü sana söyledim."

"Shalash'la veya Talenat'la aynı şeyi tekrarlayamadın ama."

"Hayır, çünkü ne yaptığımı bilmiyorum!" dedi Dalinar. "Ben araştırmaları tamamlanmamış bir silahım. Bu güçleri nasıl kullanacağım öğrenmem gerekiyor. Küreleri yenilemek ve dikeysellik açmaktan daha fazlası için kullanmayı."

"Öğrenme isteğine saygı duyarım amca," dedi Jasnah. "Ama sen *zaten* güçlü bir silahsın. Sen bizim en büyük askerî dehalarımızdan birisin."

"Daha fazlası olmam gerekiyor," dedi Dalinar. "Bu savaşın sonsuz bir al ver döngüsüne girmesinden endişeleniyorum. Emul'u ele geçirdik ama Jah Keved'i kaybettik. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Nasıl kazanacağız Jasnah? Nihai amacımız ne?"

Jasnah yavaşça başını salladı. "Garaz'ı bir anlaşmaya zorlamamız gerekiyor. Güçlerini öğrenmenin bunu başarmana yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Garaz'ın şampiyonlar düellosunu kabul etmesinin üzerinden bir

yıldan uzun süre geçmişti. Ama o zamandan beri Dalinar onu görmemişti. Ne bir ziyaret. Ne bir görü. Ne bir ulak.

"Rayse -Garaz- öyle bir şeylere zorlanamaz," dedi Akıl, Jasnah'nın omuz başından. "Teoride düelloyu kabul etmiş olabilir Karadiken ama şartlardan hiç bahsetmedi ve bu savaşı kazandığını düşündüğü sürece de belirlemeyecek. Onu korkutman, kaybedebileceğine ikna etmen lazım. Ancak o zaman, belirlediği şartların kayıplarını sınırlayacağını düşündüğünde, şampiyonlar düellosu fikrine geri döner."

"Garaz'ın kayıplarını telafi etmesindense tam bir zaferi tercih ederim," dedi Dalinar.

"Ah, çok hoş," diye karşılık verdi Akıl, avucunu açıp bir şeyler yazıyormuş gibi yaparak. "Kazanmayı sevdiğini not ediyorum. Evet, bunu fark etmediğim için ne aptalım Karadiken. Tam bir zafer. Bir tanrıya karşı. Şu anda ülkeni elinde tutan ve kısa süre önce gezegendeki en güçlü ordulardan biriyle ittifak yapan bir tanrı. Tüm şu 'dünyanın sonu' karmaşası için özür olarak sana tatlı bir şeyler pişirmesini de sağlayayım mı?"

"Bu kadarı yeter Akıl," dedi Dalinar içini çekerek.

"Bu pişirme işi gerçek bir gelenek," diye ekledi Akıl. "Bir keresinde bir yere gitmiştim ve bir savaşı kaybedersen annenin diğer tarafa lezzetli bir şey pişirmesi gerekiyordu. O insanlardan hoşlanmıştım."

"Keşke onlarla daha uzun süre kalsaydın," dedi Dalinar.

"Hah! Eh, kalmak pek akıllıca olmaz dedim. Ne de olsa yamyamlardı."

Dalinar başını iki yana sallayıp asıl meseleye geri döndü. "Akıl, Garaz'ı gerçek bir tehdit olduğumuza bir şekilde ikna etmemizi söylüyor. Ama *ben* düşmanın bizi manipüle ettiğini düşünüyorum. Taravangian'la olan tüm bu dalavereler beni tedirgin etti. Bir tanrıyla baş etmeye çalışıyoruz ama elimizdeki tüm araçları kullanmıyoruz."

Dalinar elini kaldırdı. "Bununla onun dünyasına, Ruhsal Âlem'e dokunabiliyorum. Ve Nalan'la savaşırken bir şey hissettim, bir şey gördüm. Ya Yemin Sözleşmesi'ni yeniden yapabilirsem? Kaynaşıkların yeniden doğması durursa, bu bize nihayet Garaz'a karşı bir avantaj sağlamaz mı? Onu bizim şartlarımızı müzakere etmeye zorlayacak bir şey olmaz mı?"

Jasnah düşünceli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu, Akıl ise öne doğru eğildi. "Biliyor musun," diye fısıldadı Akıl, "haklı olabilir. Bunu kabul etmekten utanıyorum ama Karadiken bizim göreme-

diğimiz bir şeyi görmüş Jasnah. Bağdökümcü olarak bir generalden, hatta bir kraldan çok daha değerli."

"İyi bir noktaya parmak bastın amca," diye kabul etti Jasnah. "Ama ben açıkçası endişeliyim. Eğer güçlerin böylesine inanılmazsa onlarla deney yapmak tehlikeli olabilirmiş gibi hissediyorum. Benim Ruhdökümüyle ilk denemelerim zaman zaman ölümcül oldu. Benzer durumlarda senin daha güçlü yeteneklerin kazara ne yapabilir?"

Bu, mantıklı bir soruydu. Ciddileştiler, şarap kupalarını alıp içerken bunu düşündüler. Onlar öylece dururken Prens Kmakl yanında bir kâtiple önlerinden geçip çadırın kapısına doğru yürüdü. Bu sırada kâtip Thaylen Şehrinin tüccar beylerine gönderilecek mektubun taslağını okuyordu.

"Bir şey daha amca," dedi Jasnah. "Son zamanlarda Prens Kmakl'a bakarken gözlerini kıstığını görüyorum. Fen'le kocasından hoşlandığını sanırdım."

"Onlardan hoşlanıyorum," dedi Dalinar. "Herhangi bir şey yapmadan önce aşmak zorunda oldukları bürokrasiden hoşlanmıyorum sadece. Azishler daha bile kötü. İşini yapması için bir düzine görevlinin onayını alması gerekiyorsa niye yöneticilerine 'imparator' diyorlar ki?"

"Biri anayasal hanedan, diğeri âlimler cumhuriyeti," dedi Jasnah. Sesi eğlenmiş gibiydi. "Ne bekliyordun ki?"

"Kralın kral olmasını," diye mırıldandı Dalinar geri kalan şarabını bir yudumda içerken.

"Her iki devlet de yüzyıllara dayanıyor," dedi Jasnah. "Kuşaklardır süreçlerini iyileştiriyorlar. Onlardan ders alsak iyi ederiz." Düşünceli bir şekilde Dalinar'ı süzdü. "Tek kişinin elinde mutlak güç tuttuğu günler geride kalıyor muhtemelen. Ben son Alethi hükümdarı olursam buna şaşırmam."

"Böyle konuştuğunu duysa baban ne derdi?"

"Onun anlamasını sağlayabilirdim sanırım," dedi Jasnah. "O ne miras bırakacağıyla ilgileniyordu. Kuşaklar boyu devam edecek bir şey inşa etmekle. Takdire şayan hedefleri vardı ama yöntemleri... Neyse, krallığımızı korumak zor oldu. Kılıç ve yumrukla hükmeden bir kral zayıf düştüğünde kolayca onun düştüğünü görebilir. Azish sistemindeyse kötü bir hükümdar tek başına ülkeye zarar veremez."

"İyi bir hükümdar da fazla bir başarı elde edemez," dedi Dalinar. Ardından daha fazla tartışmanın önünü kesmek için elini kaldırdı. "Ne dediğini anlıyorum. Ama geleneksel yönetim biçimini daha soylu buluyorum."

"Tarihi okudukça, hayal ettiğin o soylu değerlerin eski günlerde yaşayanlar *hakkındaki* hikâyelerden kaynaklandığını ama nadiren o insanların sahip oldukları bir şey olduğunu düşünüyorum. O krallar kısa, zorlu hayatlar yaşadılar. Her neyse. Şu savaşı bir kazanalım da seni ikna etmek için yıllarım olacak nasılsa."

Kelek yardımcısı olsun. Dalinar kendine biraz daha turuncu şarap koydu.

"Güçlerin hakkında söylediklerini düşüneceğim ve bir önerim olur mu diye bakacağım," dedi Jasnah. "Ama şimdilik, bu konuda senin kararlarına güvendiğimi ve eğer savaş planlamasında daha küçük bir rol alacaksan Vizon'u destekleyeceğimi bilmeni isterim amca. Sen haklısın ve sorgulamam yanlıştı."

"Sorgulamak asla yanlış değildir," dedi Dalinar. "Bunu bana sen öğrettin."

Jasnah sevecen bir şekilde amcasının koluna dokundu, ardından Vizon'un üzerinde çalıştığı haritalara bakmak üzere savaş masasının yanına yürüdü.

Akıl geride kalıp Dalinar'a gülümsedi. "Ona katılıyorum," diye fısıldadı. "Hükümdarlara gelince, seni sevimli bir despot olarak bulduğumu bilmeni isterim. Öyle hoşsun ki yüz binlerce insanın kaderini, mutlak güce sahip tek bir adama, onun açgözlülüğü, kıskançlığı ve hırsları üzerinde doğru düzgün bir denge ve denetleme sistemi bile olmadan teslim etmeye razı bir halkın arasında yaşıyor olmayı neredeyse dehşet verici bulmayacağım."

"Gerçekten bizimle gelmen gerekiyor muydu Akıl?" diye sordu Dalinar. "Ben..." Sustu. Sonra başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordu Akıl.

"Boş ver. Bir şey söylemek eline bana fırlatman için daha fazla taş vermek olur."

"Bir de sana aptal diyorlar," dedi Akıl sırıtarak. "Hem ben seni ne zaman taşladım ki?"

"Her zaman Akıl. Herkesle alay ediyorsun."

"Öyle mi? Öyle mi gerçekten? Hım..." Çenesine dokundu. "Akıl olarak kraliçenin hizmetinde gayet kazançlı bir işim var ve benden onun adına en üst düzey eğlenceyi sunmamı bekliyor. Bunu sağlamam lazım. Yoksa sığırı kim alacak?"

Dalinar kaşlarını çattı. "Sığır mı? O ne?"

"Kocaman, sulu sulu, lezzetli. Keşke hâlâ yiyebiliyor olsam. Sizin buralarda yok galiba ama bu aslında ilginç çünkü Sadeas'ın soyunda

bir tane olduğuna eminim. Baba tarafından büyükbabası olabilir belki. Yüceprensleri izle. Bir gösteri olacağı kesin sayılır." Ardından Jasnah'nın hemen arkasındaki her zamanki yerini almak üzere uzaklaştı.

Yüceprensleri izlemek mi? Bu da ne demekti? Genel olarak faydalı bir gruba dönüşmüşlerdi. Aladar, Dalinar'ın ona güvenini pekiştirmeye devam ediyordu, böylece Dalinar onu Alethkar'daki çekilmenin başına göndermişti. Hatham da benzer bir durumdaydı ve Dalinar onu Azimir'deki tedarik zincirini denetlemekle görevlendirmişti. Bethab, Thaylen Şehri'ndeki sefirlik görevinde başarılıydı ya da belki başarılı olan karısıydı ama sonuçta ikisi gayet yararlı oluyordu. Roion şerefli bir şekilde ölmüştü ve işleri güçleştirmemek için oğlu dikkatle seçilmişti. Şu sıralar Sebarial bile uygun yerdeydi.

Şu anda Emul'da Dalinar'ın yanında bir yüceprens vardı. Ruthar. Dalinar bu sakallı, yapılı adama bir göz attı. Kalanların en kötüsü oydu; kendini asker zannediyordu ama hayatında doğru dürüst üniforma giymemişti bile. Bugün içki tezgâhının uzak köşesinde duruyor, sert şaraplar içiyordu. Diğer hükümdarların önünde Dalinar'la ters düşmemeyi öğrenmişti en azından.

Dalinar gözlerini kısarak Vizon'la savaş planlarının üzerinden geçmekte olan Jasnah'ya baktı. *Jasnah gösteri yapıyor*, diye düşündü. Haritadaki birtakım detayları yüksek sesle dile getiriyor, birliklerin yerleriyle ilgili bir şeyler öneriyordu. General olmamasına rağmen fena bir iş de çıkarmıyordu bu arada.

Vizon muhtemelen çoğunu dikkate almayacak olsa da Jasnah'nın önerilerini dinledi. Jasnah'yı büyüleyici buluyor gibiydi. Eh, Jasnah kesinlikle nadir bir mücevherdi. Bu gösteriyi Vizon için mi yapıyordu. Hayır... bunun Ruthar'la bir alakası vardı, değil mi?

Dalinar'ın düşünceleri, mavi üniformalı birinin çadıra girmesiyle yarıda kesildi. Rüzgârkoşucu Lyn'in örgülü saçları uçuş sırasında biraz dağılmıştı. Urithiru'ya yapılan son keşif gezisine o liderlik etmişti.

Dalinar ona elini salladı ve harita masasında Jasnah'nın da sessizleşip Lyn'in raporunu dinlemek için onlardan tarafa döndüğünü fark etti.

"Kraliçenin gönderdiği askerle buluştuk," diye anlattı Rüzgârkoşucu selam verdikten sonra. "Ben görünmez engeli geçmeyi bizzat denemek istedim ve yaklaştım. Çeneme yumruk yemiş gibi karların üzerine yığılmışım. Askerler beni diğerlerinin yanına taşımak zorunda kalmış."

"Karımı gördün mü?"

"Hayır komutanım," dedi Lyn. "Ama yol... bayağı zorlu. Parlayanlar ancak kulenin yüzlerce metre uzağına kadar yaklaşabiliyor ve bu askerin mesajları gönderebilmek için tepelerin sırtlarından ine çıka saatlerce yürümesi gerekiyor."

Dalinar düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Navani'nin mesajları güvenilir görünüyordu ve onları sabırlı olmaları konusunda uyarmıştı. Fakat şifreler mükemmel değildi ve bir terslik var gibi geliyordu. "Uzaktan ne görebildiniz? Dikkate değer bir şey var mı?"

"Dürbün kullanmamız gerekti," dedi Lyn. "Dışarıda her zamanki kadar çok insan yoktu ama bazı Rüzgârkoşucular çatıdaydı. Teft'i ve Işıkören Isom'u seçer gibi oldum. Galiba rünlerle 'sabır' ve 'ilerleme' yazan büyük bir yazı tutuyorlardı."

Dalinar başını salladı. "Teşekkürler Parlayan. Berrakhanım Teshav'a detaylı bir tam rapor sunduktan sonra gidip bir şeyler ye."

"Teşekkürler komutanım," dedi Lyn. Çıkışa doğru döndü.

Fakat bir şey Dalinar'ı rahatsız ediyordu. İçindeki ağırlık tamamen kalkmamıştı. "Lyn?" diye seslendi.

"Buyurun efendim?"

"Düşmanın da Işıkörenleri var. Ya da en azından benzer bir şey."

"Evet komutanım," dedi Lyn. "Gerçi bu konuda elimizdeki tek teyitli rapor bir yıl önce Thaylen kasasına yapılan saldırı zamanından."

Dalinar, Szeth'e bakmamak için kendini tuttu. Takındığı Alethi yüzüyle az ileride duran Szeth öyle sessizdi ki onu unutmak kolaydı.

"Taburbeyi Sigzil'e söyle, bu akşam geç saatte bir keşif ekibi daha gönderelim," dedi Dalinar. "Tekrar gitmeniz için seyahat mücevherlerini dolduracağım. Bu ekibe uzaktan gizlice kuleyi gözlemelerini ve sıra dışı her şeyi rapor etmelerini söyleyin."

"Emredersiniz komutanım," dedi Lyn ve tekrar selam verip uzaklaştı.

Jasnah, Dalinar'a başını salladıktan sonra haritalarla ilgili abartılı yorumlarına geri döndü. Evet, kesinlikle rol yapıyordu.

Dalinar, yüzü giderek kızaran Ruthar'a bir bakış attı. Hükümdarların strateji toplantısını beklerken belki biraz fazla içmişti ama Jasnah'nın savaş planlarına böyle pervasızca karışmasından da hoşlanmadığı açıktı. Savaş erkek işiydi ve üstelik Ruthar'ın o günkü planlama toplantısına katılmasına izin verilmemişti.

Ona bakınca Jasnah'nın Alethkar hakkında söylediklerine katılmamak zordu. Gavilar'ın büyük krallık birliği, ölümünün üzerinden on yıl geçmeden iç savaşla parçalanmıştı. Alethi çatışmaları Ruthar

gibi adamların lehine olmuştu. Çıkarcı, kavgacı, saldırgan. Eski Alethkar'ın son temsilcisi.

Jasnah ona yem atıyordu ve Ruthar yutmuştu. Fena hâlde.

"Bunu gören tek kişi ben miyim?" diye sordu Ruthar biraz daha yüksek bir sesle, yanındakilere. "Onu kraliçe yaptıklarında bir şey demedim. Başka ülkelerin de kraliçeleri var. Ama hangisi burada bir generali sorguya çekiyor?"

Yanındakilerden biri onu sakinleştirmeye çalıştı ama Ruthar kadını başından savıp bağırdı. "Bu, saygısızlık! Dalinar da yazı yazıyor. Havah giyip resim yapmaya da başlasaydı bari. Yaradan'ın gazabını hak ettik. Tahtı dinsiz bir fahi..." Kendini tam zamanında durdurdu. Çadırın sessizleştiğini fark etmişti belki.

Dalinar adamı paylamak için öne çıktı. Yapacak başka bir şey yoktu, sadece...

"Akıl," dedi Jasnah buz gibi bir sesle.

Akıl, coşkulu kalabalığı selamlamak için perde arkasından çıkar gibi ellerini iki yanına açıp öne yürüdü. "Görüyorum ki erkek işlerinde senden daha becerikli olanları kıskanıyorsun Ruthar," dedi Akıl. "Erkeklik konusunda bir kursa ihtiyacın olduğuna katılıyorum ama bu odadakilerin vereceği dersler çok ileri düzey olur. Seni eğitmesi için bir hadım ayarlayayım; onun seviyesine ulaştığında tekrar konuşuruz."

"Daha sert," dedi Jasnah.

"Şereften bahsediyorsun ama şeref nedir bilmiyorsun," dedi Akıl sesini yükselterek. "Ve onu hiç bulamayacaksın. Görüyorsun ya, şerefini senin asla bulamayacağın bir yere sakladım. Seni gerçekten seven birinin kollarına."

"Akıl," dedi Jasnah. "Daha sert."

"Geçenlerde çocuklarınla konuşuyordum Ruthar," dedi Akıl. "Hayır, bu kısım şaka değil. Relis, İvanar... Evet, onları tanıyorum. Bir sürü şey biliyorum. Kraliçeye geçen ay İvanar'ın kolunun aslında nasıl kırıldığını söylemek ister misin? Söylesene, çocuklarını sadist olduğun için mi dövüyorsun yoksa ödleğin teki olduğun ve sadece onlar sana karşılık vermeye cüret edemeyeceği için mi? Ya da... Ah, budala Akıl. Her ikisi de değil mi?"

"Bu ne cüret!" diye kükredi Ruthar, yanında onu tutmaya çalışanları iterek. Ayaklarının dibinde fokurdayan kan gibi yükselmeye başlamıştı öfkesprenleri. "Kılıçla yargı talep ediyorum! Sen ve ben seni salak soytarı. Benimle yüzleşmeye korkuyorsan bana karşı seçeceğin başka biri de olur!"

"Düello kabul edildi," dedi Akıl rahatça. Kemerini açıp kılıcını serbest bıraktı. "Başlayalım mı?"

"Pekâlâ!" dedi Ruthar. Kılıcını çekti ve çadırdakilerin köşelere kaçışmasına sebep oldu.

"Bu çok aptalca," dedi Dalinar aralanna girerek. "Ruthar, oyuna geldin. Kraliçe'nin Akıl'ını öldürmek sürgünle cezalandırılır ve unvanın elinden alınır. Bunu biliyorsun."

Ruthar ağzının içinde homurdandı.

"Ayrıca," dedi Dalinar omzunun üzerinden bakarak, "bu adam öyle sıradan bir Akıl değil. Onu öldürebileceğinden bile emin değilim."

"Unvanımı kaybedeceğimi mi söylüyorsun bana?" diye hırladı Ruthar. "Hangi unvan? Hani, hangi araziler benim? Sürgün mü? Zaten sürgündeyiz Karadiken. Belki de sana meydan okumalıyım. Krallığımızı sen kaybettin ve şimdi yabancı ülkelerde zaman öldürmemizi bekliyorsun. Zapt etmemiz gereken yerleri korumak için! Yeğenin babasının yarısı kadar erkek olsaydı zapt ederdik de!"

"Ruthar," dedi Akıl, "onunla dalaşman gerekmiyor. Veya benimle. Meydan okumanı kabul ediyor ve bir şampiyon seçme hakkımı kullanıyorum. Böylece bir Akıl öldürerek konumunu kaybetme riskine girmezsin."

"Mükemmel," dedi Ruthar. "Kabul ediyorum. Araya girme Karadiken."

Dalinar gönülsüzce kenara çekildi. Giderek endişesi artıyordu ama burada yasa dışı bir şey yoktu. Ayrıca yapacağı herhangi bir şeyin bu tuzağın dallanıp budaklanmasını engelleyeceğine şüpheliydi.

"Evet Akıl," dedi Ruthar kılıcını sallayarak. "Bana korkak dedikten sonra düellodan çekiliyorsun ha? Öyle olsun. Kimi öldürmemi istiyorsun peki?"

"Majesteleri?" dedi Akıl. "Lütfeder misiniz" Akıl kını içindeki kılıcı kabzası dışa gelecek şekilde yana uzattı ve Jasnah geçerken silahı aldı. Dalinar'ın kınsız gördüğünü hatırlamadığı ince, gümüşi bir kılıçtı.

Jasnah vuruş mesafesine girip Ruthar'ın kılıcını yana ittiğinde Dalinar'ın endişesi arttı. Ruthar ilk şaşkınlığı atlatıp Jasnah'nın ikinci hamlesini bloke etti. Jasnah, Dalinar'ın beklediğinden daha iyiydi ama duruşu kararsızdı ve fazla öne eğiliyordu. En fazla, ümit vadeden bir öğrenciye denk olduğu söylenebilirdi.

Öte yandan iki önemli avantajı vardı. Bir, Parlayan'dı. İki, Ruthar aptalın tekiydi.

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Ruthar kılıcını kenara atarak. "Bir kadınla düello yapmayacağım. Çok aşağılayıcı."

Ve böylece Jasnah kılıcını onun boğazına sapladı.

Bu hamlesi bir öncekinden iyiydi ama dövüşü kazanmasını sağlayan becerisi olmamıştı; Ruthar'ın onun ne kadar ileri gidebileceğini hafife alması olmuştu. Nitekim etrafına sarı camlar gibi şoksprenleri saçılırken Ruthar'ın gözleri yuvalarından fırladı. Geriye doğru sendelerken o güzel yeleğine kanlar fışkırdı.

"Renarin!" diye seslendi Jasnah.

Dalinar'ın küçük oğlu çadıra girdi ve Jasnah'nın hazırlığının boyutu böylece ortaya çıkmış oldu. Dalinar'ın içindeki düğüm biraz hafifledi. Çadırı girişe çıkışa kapatmaya, muhafızları Ruthar'ın akrabalarına gönderip sıkıyönetim ilan etmeye hazırlanıyordu.

Renarin öne atılıp Esasgören güçlerini kullanarak kan kaybından ölmeden önce Ruthar'ın boynundaki yarayı mühürleyip adamı iyileştirdi. Yine de Dalinar, Kobalt Muhafızların o anki lideri Fisk'in gözlerini yakaladı. İrfanyapıcı isimli Kılıç'ı taşıyan sağlam bir adamdı. Fisk anlayarak başını salladı ve Dalinar bu haberin yayılmasına hazır olana dek, askerlerine çadırın etrafında yerlerini alıp kimseyi içeri dışarı bırakmamalarını işaret etti.

Jasnah, Akıl'a kılıcını uzattı ve Akıl dilini şaklatarak aldı. "Önce kanı silmek yok mu Berrakhanım? Sanırım bu kılıç ilk defa can aldı. Adonalsium biliyor ya, ben bile daha iyisini yapamazdım. Yine de..." Ruthar'a bakarak kılıcı beyaz bir mendille sildi. "... mendilin parasını senden alacağım."

Hem Akıl hem de Jasnah çadırdakilerin korkulu yüzlerini özellikle görmezden geliyorlardı. Sadece Vizon'un yüzündeki ifade farklıydı. Gösteriyi sırıtarak izliyordu. Dalinar onun alkışlamaya başlamasını bekledi.

Öte yandan bu olanlar onu pek neşelendirmemişti. Jasnah her ne kadar sonuna dek gitmediyse de Dalinar onun kendini ifade etme biçiminden hoşlanmamıştı. Tutkulu düellolar Alethi kültürünün –yaygın denemese de– kabul gören bir parçasıydı. Ziyafetlerde veya başka toplantılarda kendisi de birkaç kişi öldürmüştü. Ama yaptıkları ona parçalanmış prensliklerin barbar günlerini hatırlatıyordu. Alethilerin hiç yaşanmamış varsaymaya çalıştığı dönemler. Bugünlerde bu tür şeylerin, bir meydan okuma ve günler sonra arenada bir düelloyla, çok daha medeni bir şekilde halledilmesi bekleniyordu.

"Ruthar," dedi Jasnah onun tepesinde dikilerek. "Bu akşam bana

üç kere hakaret ettin. Birincisi, bir kraliçenin kendi ordularıyla ilgilenmesinin gereksiz olduğunu ima ederek. İkincisi, kraliyetin iradesinin bir parçası olan Akıl'ı ölümle tehdit ederek. Üçüncüsü ve en kötüsü, bir Parlayan Şövalye olmama rağmen kendimi savunamayacağımı düşünerek.

"Bu gece öldüğün ve yasal olarak seni yendiğim için ceza olarak unvanını alıyorum. Unvanını, geçtiğimiz günlerde Akıl ile içten bir sohbet gerçekleştiren en büyük oğluna aktaracağım. Senden çok daha uygun bir yüceprens olacağa benziyor."

"Piç!" diye gakladı Ruthar. "Hain piç!"

"Senden değil yani, öyle mi?" dedi Akıl. "Onu neden sevdiğim belli oldu."

"Bundan sonra ne yapacağın sana kalmış," dedi Jasnah. "Fakat ne yazık ki sen bu çadırdan çıkana dek prensliğin tamamen el değiştirmiş olacak. Geri dönmeye kalkarsan kendi kampına girişin engellenecek. Acemi er olarak orduya katılmanı öneririm. Alternatif olarak, Dilenci Ziyafeti'nde ve yoksullar evinde kraliçenin sadakasıyla yaşayabilirsin."

Jasnah onu yerde, eli hâlâ kanla ıslak ama iyileşmiş boynunda, nefes alıp vermeye çalışırken bıraktı. Renarin ne yapacağını bilemez gibi, harita masasına yürüyen Jasnah'nın peşinden seğirtti.

Akıl kanlı mendilini Ruthar'ın önüne bıraktı. "Ne kadar ilginç," dedi. "Hayatını insanları ezmekle geçirirsen sonunda bir bakarsın yanında kimse kalmamış. Bunda şiirsel bir yan var, sence de öyle değil mi, seni fırtına kapası kanserli bok yığını."

Dalinar masada Jasnah'nın yanına gitti. Szeth hemen arkasındaydı. Bir gözü Ruthar'ın üzerinde, sessizce Dalinar'ın arkasını kolluyordu. Renarin elleri cebinde dikilip, gözlerini Dalinar'dan kaçırdı. Çocuk muhtemelen bu küçük planı gizli tuttuğu için suçluluk hissediyordu. Dalinar ona kızmamıştı gerçi. Böyle durumlarda Jasnah'ya hayır demek imkânsıza yakın olurdu.

"Bana öyle dik dik bakma amca," dedi Jasnah yavaşça. "Böyle bir ders vermem gerekiyordu. Ruthar diğer bir sürü mutsuz homurtunun sözcüsüydü."

"Herkes bir yana senin dersini kılıca başvurmadan vereceğini düşünürdüm," dedi Dalinar.

"Öylesini tercih ederdim," dedi Jasnah. "Ama vahşi bir baltatazısını güzel sözlerle ıslah edemezsin."

Çadırdaki hâlâ şaşkın kalabalığa göz gezdirdi. Hepsi Ruthar'dan

özellikle uzak duruyordu. Dalinar yine Fisk'le göz göze geldi ve başını salladı. Çadıra giriş çıkış serbest bırakılabilirdi. Ruthar'ın yakın müttefikleri kaypak adamlardı ve onun bu düşmüş hâlini kaçınılması gereken bir hastalık olarak göreceklerdi. Gerçek bir tehlike yaratabilecek olan ailesiyle askerî danışmanlarının sadakatini de Jasnah zaten garanti altına almıştı.

"Olanları hoş bulmadığımı tahmin ediyorsundur," dedi Dalinar. "Sırf beni önceden uyarmadığın için de değil..."

"Seni tam da bu yüzden uyarmadım," dedi Jasnah. "Al. Bu, seni sakinleştirir." Harita masasına bıraktığı bir kâğıda dokundu. Vizon alıp ilgiyle okumaya başladı. Yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiş gibi bir hâli vardı.

"Yeni bir kanun taslağı," dedi kısa boylu adam. "Kılıçla yargılamayı yasaklıyor. Ne kadar heyecansız."

Jasnah kâğıdı onun parmakları arasından çekip aldı. "Bugün yaşadığım talihsiz olayı bunun ne korkunç bir gelenek olduğuna örnek olarak göstereceğim. Bu şekilde dökülen son kan Ruthar'ın kanı olacak. Ve bu barbarlık dönemini geride bırakırken her bir kraliyet üyesi Alethkar'ın ilk kraliçesinin yapılması gerekeni bizzat yapmaktan çekinmeyen bir kadın olduğunu bilecek."

Jasnah kararlıydı; böylece Dalinar öfkesini bastırıp gitmek için döndü. Bir yanı onun bu hareketini anlıyordu ve işe yaraması da muhtemeldi. Öte yandan bu aynı zamanda muhteşem Jasnah Kholin'in mükemmel olmadığını ortaya koymuştu. Onda Dalinar'ın içinde derinlerde yaşayan nasır tutmuş askeri bile huzursuz eden bir şeyler vardı.

Dalinar uzaklaşırken Renarin yanına koştu. "Üzgünüm," diye fısıldadı çocuk. "Sana söylediğini sanmıştım."

"Önemli değil oğlum," dedi Dalinar. "Korkarım sen olmasan da planını uygulamaya koyar ve onu yerde kan kaybından ölmeye terk ederdi."

Renarin başını eğdi. "Baba. Bir... nöbet geçirdim."

Dalinar durdu. "Acil bir şey var mı?"

"Hayır."

"Seni sonra bulsam olur mu? Veya yarın?" diye sordu Dalinar. "Önce şu gösterinin yankılarını kontrol altına almak istiyorum."

Renarin çabucak başını salladı ve çadırdan çıktı. Bu arada Ruthar boynunu tutarak ayağa kalktı. Gösterişli sarı giysileri mahvolmuştu. Yardımına koşacak birini ararcasına etrafına baktı ama eski arka-

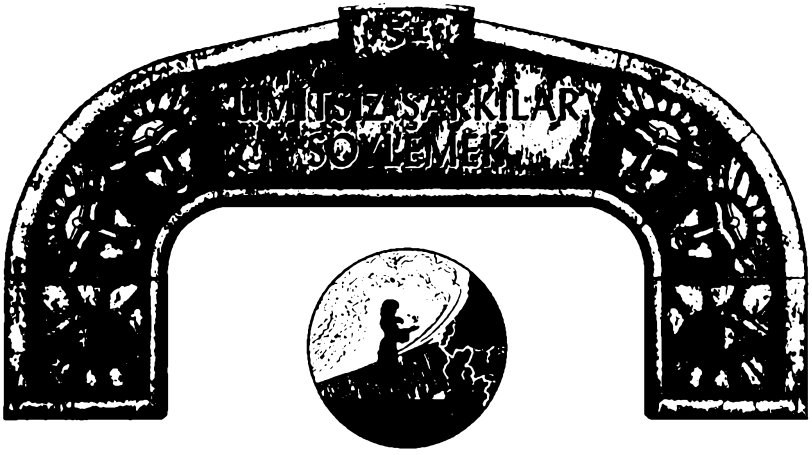
daşları ve maiyeti sessizce uzaklaşıyordu. Geride sadece askerler ve Ruthar artık ilgisine değmezmiş gibi adama sırtını dönmüş olan kraliçe kalmıştı.

Akıl üzerinde kapkara takım elbisesi, bir eli harita masasının üzerinde, neredeyse imkânsız bir açıyla duruyordu. Dalinar genelde Akıl'ın yüzünde bir gülümseme görürdü ama o gün durum farklıydı. O gün adam soğuk ve duygusuz görünüyordu. Gözleri iki derin çukur gibiydi, bu loş ışıkta renkleri belli olmuyordu.

Ruthar'ı ustaca oyuna getirdiler, diye düşündü Dalinar. *Onu en yanlış hamleleri yapmaya zorladılar. Ben de... Garaz'la yüzleşirken aynı şeyi yapabilir miyim?* Tanrıyı bir şekilde öfkelendirip onu riskli bir anlaşmayı kabul etmeye zorlayabilir miydi?

Garaz kadar güçlü bir varlığın gözünü nasıl korkuturdunuz? Bir tanrı Roshar'da neden böylesine korkar veya nefret ederdi? Bu konuyu Jasnah ve Akıl'la konuşmalıydı. Ama... bugün değil.

Bugün onların entrikalarından usanmıştı.

Bu şarkı -bu ton, bu ritim- açıklayamayacağım veya ifade edemeyeceğim yönlerden çok tanıdık geliyor.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 5

"Personelin arasında sadece kadınlar mı okuyor?" diye sordu Raboniel, İhtiras'ta kristal sütunun olduğu odanın önündeki koridorda dururlarken. "Diğer konularda ne kadar başarılı olduğunu düşününce, daha farklı bir yaklaşımın olacağını düşünürdüm Venli. Personelin aptal insan âdetlerine uymamalı."

Venli'nin geçen yıl boyunca Kholinar'da büyük bir dikkatle oluşturduğu şarkıcı ekibi ancak bu sabah Yeminkapılarıyla Urithiru'ya gelmişti. Raboniel onları hemen işe koşmuştu. Az ileride kadınlar insan kraliçenin koridora yığdırdığı kutulardaki notları ve eşyaları inceliyordu. Kutuların yerini değiştiren genç insan kâtiplerle ortalığa tam bir kargaşa hâkimdi.

Venli'nin ekibi Raboniel'in emriyle sayfalar dolusu notu okuyup anlamak ve buldukları önemli şeyleri Raboniel'e aktarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yardımı olsun diye âlimformuna da büründüler ama işleri zordu. Venli onlara ellerinden gelenin en iyisi yapmaları talimatı vermişti.

Bugün Raboniel sırtını mavi kalkana dönmüş, koridordaki karmaşayı izliyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Venli, Kayıtsızlık'ta mırıldandı. "Kadim Kişi," dedi, "ekibim çok iyi-

dir. Ama kültürel olarak Alethiler. Kendi halkım dinleyiciler onlara seve seve daha iyisini öğretirdi ama dinleyiciler Garaz tarafından alındı."

"Garaz'ı mı sorguluyorsun Venli?" dedi Raboniel, İhtiras'ta.

"Bana Tutku'nun bir kişiye değer kattığı öğretildi Kadim Kişi," dedi Venli. "Merak etmek, sorgulamak da Tutku'dur."

"Öyle. Yine de Kaynaşıklar arasında pek çokları bu tür Tutkuların kendileri dışındakilerde reddedilmesi gerektiğini düşünür. Bu bakımdan Garaz'ı şaşırtıcı ölçüde bizden biri olarak görebilirsin. Ya da belki bizi onun gibi." Raboniel, yağmurdan sonra ziyafet çeken kremcikler gibi sürekli bir hareket hâlinde çalışan insan kâtipler ile Venli'nin ekibini işaret etti kafasıyla. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bir tahmin yürütmem gerekirse insan kraliçe karışıklık yaratmaya çalışıyor gibi görünüyor."

"Kasten engelliyormuş gibi görünmeden oyalamanın yolunu arıyor," dedi Raboniel, Alay'da. Gerçi öfkeli olmaktan çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Yeterli yer olmadığından şikâyet ediyor ve zaman kazanmak için bu kutuları oradan oraya taşıtıp duruyor. Ayrıca odanın dışında –sırf şu koridorda bile olsa– bir şey kurmaya çalışıyor ki adamlarını bizim konuştuklarımıza kulak kabartabilecekleri bir yerlere koyma fırsatı bulsun istiyor olabilir. Beklediğimden daha fazla bilgi alıyor gibi görünüyor; adamlarından bazıları benim dilimi konuşuyor olabilir."

"Buna inanmakta zorlanıyorum Dilekler Hanımı. Anladığım kadarıyla Şafakdilinde okumayı ancak bir yıl önce çözmüşler."

"Evet, ilginç," dedi Raboniel gülümseyip İhtiras'ta konuşarak. "Söylesene Venli. Garaz'ın halkına yaptıklarını bilmene rağmen niye bize hizmet etmeye bu kadar isteklisin?"

Tını endişeyle titreşti ama Venli cevabını çoktan hazırlamıştı. "Aramızdan sadece en iyilerin onun lütfunu ve mükâfatını kazanacağını biliyordum. Çoğu, en basit tabiriyle layık değildi."

Raboniel yavaşça mırıldandı, ardından başını salladı. Ardından kendi işine, sütunun etrafındaki kalkanı incelemeye geri döndü. "Avcı'nın birinci katmanın üst katlarında yürüttüğü aramayla ve Parlayanların toplanmasıyla ilgili raporları bekliyorum."

"Hemen gidip soruyorum Kadim Kişi," dedi Venli çekilerek.

"Venli," dedi Raboniel, "geçmişte pek çok ölümlü Kaynaşıklar arasında bulunacak kadar yükselmek istedi. Bilmelisin ki ilk yükselmeden sonra hiçbir ölümlüye böyle yüce bir hediye verilmedi."

"Ben... Teşekkürler Kadim Kişi." Venli, Hürmet'te mırıldandı ve giderek kalabalıklaşan koridorda kutuların arasından ilerledi. İçinde,

Tını Eğlence'de titreşti. Venli'nin Kaynaşık olmak gibi bir arzusu olmadığını biliyordu.

"Sen yine de beni takdir etmek için acele etme," diye fısıldadı Venli sprene. "Çok da uzun olmayan bir süre önce ölümsüz olma ihtimali karşısında sevinçten deliye dönüyordum."

Tını kuşkuyla titreşti. Ama o dönemde Venli'yi tanımıyordu.

Venli koridorun sonuna ulaştığında, uzun boylu fırtınaayarcı Dul ona katıldı. Venli'nin geçtiğimiz yıl boyunca Kaynaşıklardan kurtarmaya söz verdiği şarkıcılar ekibinin çekirdek kadrosundan biriydi.

Bugün Dul açık yüzü ve pürüzsüz, güzel kabuğuyla aracıformdaydı. Dul'un, kırmızı bir denizin derinliklerine batmış kayalar gibi, minik siyah lekelerle bezeli büyük oranda kırmızı bir ten deseni vardı. Merdivenlerin olduğu bölüme birlikte yürüdüler. Venli'nin bildiği kadarıyla silindir şeklindeki bu büyük oda, bodrumdan çıkmak için tek yoldu. Dış kısımdan dolanan merdivenleri tırmanmaya başladılar ve hızlıca yenilenen basamakları geçerek nihayet kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaştılar. Burada Venli çabucak Shadesmar'ı kontrol etti. Her tarafı kaplayan parlak ışığıyla bu yer tuhaftı ama gördüğü kadarıyla onları izleyen bir Yokspreni yoktu. Issız merdiven Venli'ye konuşmak için yeterince güvenli geldi.

"Rapor," diye fısıldadı.

"Tam da umduğun gibi," diye karşılık verdi Dul yürümeye devam ederlerken, "Kholinar'dan gelen erzakın depolanmasını kendi çıkarımıza uygun şekilde ayarlamayı başardık. Alavah'la Ron gizlice, ihtiyacımız olursa kolayca alabileceğimiz paketler hazırlıyor."

"Harika," dedi Venli.

"Ama fark edilmeden nasıl kaçacağımızı bilmiyorum," dedi Dul. "Burada herkes tetikte ve Alethi keşif ekiplerine karşı dışarıyı sürekli gözleyen muhafızları var."

"Bir şey olacak Dul," dedi Venli Karar'da. "İnsanlar ayaklanacak veya bir saldırı olacak. Ya da belki esir kraliçe fabrialları Kaynaşıklara karşı çevirmenin bir yolunu bulur.

"Bu olduğunda, artık hangisi olursa, kaçmaya hazır olacağız. Ben buraya dağlardan getirildim ve geldiğimiz yolu ezberledim. Ağaçlar sayesinde Göksellerden gizlenerek o vadilerden kaçabiliriz. Bu vahşi doğada, birkaç düzine kişinin izini kaybettirebileceği ücra bir yer vardır mutlaka."

Dul basamakları tırmanmaya ara verip Umut'ta mırıldandı. Gözleri dolu doluydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Venli de durup.

Dul biraz daha yüksek sesle mırıldandı. "Bunca zaman sonra yaklaştığımızı hissediyorum Venli. Bir kaçış. Kurtuluş."

"Dikkatli ol," dedi Venli. "Bizi aramasınlar diye herkesi öldüğümüze ikna edecek bir tür hileye ihtiyacımız var. Öncesinde şüphe çekmemek için çok dikkatli olmalıyız."

"Anlaşıldı," dedi Dul. Sonra Gerilim'de mırıldandı. "Şu yeni aldığımız Shumin'le bir sorunumuz var."

Venli, Azar'da mırıldandı.

"Başkalarını getirmeye çalıştı," diye açıkladı Dul. "Kaynaşıklara karşı isyan başlatmayı planlayan birilerini tanıdığını ima ediyor."

Venli, Horgörü'de mırıldandı. Normalde Garaz'ın ritimlerini arkadaşlarıyla kullanmazdı ama duruma en uygun düşen buydu.

Bir insan gibi iç geçirdi Dul. "Hep aynı problem Venli. Bizi dinlemeye istekli olanlar hep biraz güvenilmez olacak. Gerçekten becerikli ya da akıllı olsalar Kaynaşıklardan sır saklamaya cesaret edemezlerdi."

"Peki bu durumda biz ne oluyoruz?" diye sordu Venli.

"Bence çok açık," dedi Dul, Eğlence'de gülümseyerek.

"Shumin'i diğerlerinden ayır," dedi Venli. "Onu yanında biri olmadan Kholinar'a geri göndermeye cesaret edemeyiz ama ona diğerleriyle fazla zaman geçirmeyeceği önemsiz bir iş bulabiliyor musun, bak bakalım. Ayrıca birilerini getirmenin ona düşmediğini ona tekrar hatırlat."

"Anlaşıldı," dedi Dul yumuşak bir şekilde Teselli'de. Ardından yukarı, döne döne yükselen geniş basamaklara baktı. "İnsanların bu basamaklarda az kalsın kazanacaklarını duydum. Parlayanları olmadan Kaynaşıklara ve Soylulara karşı koymuşlar."

"Uzun sürmedi," dedi Venli. "Ama... evet, görülmeye değerdi. Neredeyse kazanmalarını istedim."

"Böyle bir yol olabilir mi Venli?" diye sordu Dul, Niyaz'da. "Onlara gitsek, yardım etsek ve karşılığında yardım istesek?"

"Sen insanlar hakkında benden daha çok şey biliyorsun," dedi Venli. "Senin içgüdülerin ne diyor?"

Dul gözlerini kaçırdı. "Bizi insanlarla aynı görmüyorlar. Eskiden Mazish'le benim evlenmemize izin vermezlerdi. Toplayabildiğim tüm tutkumla efendimle konuştuğum yegâne zamanlardan biri bunu rica etmek içindi. Bir kelimecik... Onunla konuşmaya cüret ettiğim için köpürdü. Fırtına kapası bir kelime..."

Dul, kıvılcım çakan bir yıldırım gibi sinsice basamakları tırmanan bir öfkespreni çekti. Tını somurtarak titreşti. Onun cinsine de benzer muamele edilmişti. Yine de Venli kendini bu basamaklarda yaşanan savaşı düşünürken buldu. Şu insanlar gerçekten çok cesurdu. Ama üzerinizde çok fazla güç elde etmelerine izin vermemeniz gerekiyordu.

"Diğerlerinin yanına döndüğünde," dedi Venli tırmanmaya devam ederek, "baygın Parlayan Şövalyeleri toplayan ve başında bekleyen ekiplere bizden de birkaç kişi koy. Her ihtimale karşı bir fırsat için gözümüzün önünde olsunlar."

Venli başlangıçta güçleri konusunda kendini eğitebileceğini ummuştu ama bu şimdi imkânsız görünüyordu. Dahası, onları burada kullanırsa fark edilip edilmeyeceğini bile bilmiyordu ve hâlâ bunun cevabını bulmanın bir yolunu arıyordu.

"Anlaşıldı Berrakhanım." Basamakların tepesine ulaştıklarında Dul ona başını salladı ve orada ayrıldılar.

Venli, Hasret'te mırıldandı. Dul'un ümitsiz şarkılar söylemesine sebep olmadığını umuyordu. Her ne kadar Güven'de konuşsa da aslında gelecek haftalarda kaçmaları için bir fırsat çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Ve Raboniel'le vakit geçirdikçe endişesi daha da artıyordu. O Kaynaşık keskin gözleriyle entrikaları delik deşik ederek görmemesi gereken şeyler görüyordu.

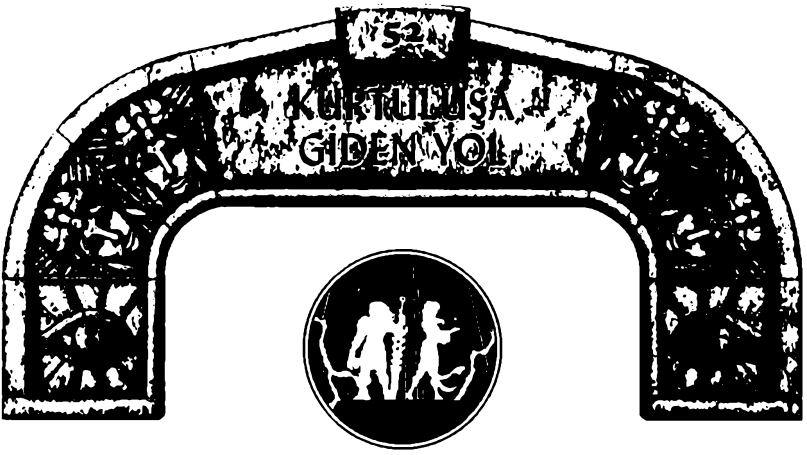
Venli'nin halkının gizlilik içinde yaşadığı her gün, ortaya çıkmaları, bir gece yarısı alınıp idam edilmeleri veya Kaynaşıklar için taşıyıcı vücut olmaya zorlanmaları için başka bir risk demekti. Venli'nin onlara vadettiği şeye ihtiyaçları vardı: kendi ülkelerinde kendi başlarına yaşamak. Bunu gerçekten becerebilir miydi? Hayatı boyunca fırtınalar koparmadan herhangi bir şeye dokunmamış olan Venli. Bir halkı yok etmişti bile.

Venli koridorlardan ilerlerken Tını onu teselli etmek için titreşti.

"Keşke ben de inanabilsem Tını," dedi yavaşça Venli. "Bunu gerçekten istiyorum. Ama kiminle çalıştığını bilmiyorsun. Anlamıyorsun.

Tını sorarcasına titreşti. Bilmek istiyordu. Venli geçmişinin en zor bölümleri hakkında çok uzun zaman sessiz kalmıştı.

Oysa bunları paylaşmasının vakti gelmiş geçiyordu. "En kötüsü," diye fısıldadı Venli, "insanlar bizi ikinci defa ziyarete geldiğinde başladı."

SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE

"Çevikform sahiptir..." dedi Jaxlim. "Ee... Hım..."

Venli dondu kaldı. Duvarın dibindeki yerinden başını kaldırıp baktı. İnsanların hediyesi kâğıt üzerinde harfler ve vuruşlarla denemeler yapmakla meşguldü. Sesleri temsil eden, insanların kullandığına benzer yazılı bir dil...

Annesi ise pencerenin önünde, günlük okumasını yapıyordu. Bunca zaman boyunca Venli'ye kılavuzluk eden o her zamanki güzelim sesle söylenen her zamanki huzur verici şarkılar... Hayatının oturduğu sağlam temel.

"*Çevikform sahiptir...*" diye baştan başladı Jaxlim. Ama yine sustu.

"*Çevikform sahiptir narin bir dokunuşu,*" diye hatırlattı Venli. "*Tanrılar bağışladı bu formu çok defa...*"

Ama annesi şarkısına devam etmedi. Sessizce, hatta mırıldanmadan, pencereden dışarı baktı. Bu hafta ikinci kez bir kıtayı tamamen unutuyordu.

Venli elindeki işi bir kenara bırakıp kalktı ve annesinin elini tuttu. Övgü'ye tutulduysa da ne diyeceğini bilemedi.

"Yorgunum sadece," dedi Jaxlim. "Bu tuhaf günlerin stresinden ve tuhaf ziyaretçiler yüzünden." İnsanların döneceklerine söz vererek aylar önceki gidişlerinden beri aile bu tuhaf yaratıklar konusunda ne yapacakları konusunda farklı fikirlerle çalkalanıyordu.

"Git, ablanı bul," dedi Jaxlim. "Dinlemeye geleceğini ve en azın-

dan Liste Şarkısı'nı öğreneceğini söylemişti. Ben biraz uyuyacağım. İhtiyacım olan bu."

Venli annesinin yatağa gitmesine yardım etti. Jaxlim her zaman güçlü görünürdü, vücudu güçlü ve sağlıklıydı. Yine de uzanırken sarsılmıştı. Dışarıdan değil ama içinde, derinlerde.

Kısa süre öncesine kadar Jaxlim şarkıları hiç unutmazdı. Hatta bunun olabileceği aklının ucundan geçmezdi.

Annesi yatağına uzandığında Venli Karar'a tutuldu ve evlerinden çıktı. Şimdi ormandaki açıklıkta değil şehirdeydiler. Yıkık duvarlarla çevrili ve bina kalıntılarıyla dolu on kadim şehirden birinde.

İnsanları bulmak Venli'nin ailesini cesaretlendirmişti. Yeni hibe edilmiş silahlarıyla Harap Ovalar'daki on şehirden birine yürümüş ve şehri elinde tutan aileyi yenmişlerdi. O zaman bu zafer Venli'yi çok gururlandırmıştı.

Bugünse huzursuzdu. Selamlardaki Neşe'yi görmezden gelerek ablasını aramaya koyuldu. Eshonai neredeydi? Annesiyle kız kardeşine söylemeden yine oraya gitmiş olamazdı, değil mi?

Neyse ki Venli onu şehrin ön kapısının yanındaki yıkık duvar boyunca inşa edilmiş gözcü kulesinde buldu. Eshonai en tepede durmuş, insanların geldiği yöne, kuzeybatıya bakıyordu.

"Venli!" dedi onu kolundan tutup ahşap gözcü kulesinde yanına çekerken. "Bak! Şu uzaktaki şey dumana benziyor. Kamp ateşidir belki."

Venli ayağının altında sallanan kuleye baktı. Bu güvenli miydi?

"Onlardan neler öğrenebileceğimizi düşünüyordum," dedi Eshonai, Heyecan'da. "Ah, onları ailelerin geri kalanına göstermemiz iyi olacak. Böylece bizim sözümüzden şüphe etmeyi bırakırlar, değil mi? İnsanları kendi gözleriyle görmüş olurlar!"

"İyi olur," diye kabul etti Venli. Tahta zemine tutunarak yere çöktü. Bu arada Eshonai parmak uçlarında yükselmişti. Fırtınalar adına, ablası neredeyse korkuluğun üstüne çıkacaktı.

"Şehirleri neye benziyordur acaba?" dedi Eshonai. "Bu kez sanırım onlarla gideceğim. Dünyayı gezeceğim. Her şeyi göreceğim."

"Eshonai, olmaz!" dedi Venli. Ve ritmindeki panik Eshonai'yi duraksattı.

"Venli?" dedi.

Venli doğru kelimeleri aradı. Eshonai'ye annesinden bahsetmek için. Neler... olduğundan. Ama bununla yüzleşemedi. Dile getirdiği anda korkuları gerçek olacak gibi geldi. Önemli bir şey yokmuş gibi yapmak istiyordu. Mümkün olduğunca uzun süre.

"Bugün gelip şarkılardan birini dinlemeni bekliyorduk," dedi Venli. "Belki yine birini öğrenirsin."

"Bunun için annemle sen varsınız," dedi Eshonai ufka bakarak. "Benim kafam bunlara uygun değil."

Ama sana yanımda ihtiyacım var, diye düşündü Venli. *Bizim yanımızda. Hep birlikte.*

Ablama ihtiyacım var.

"Şu dumana bakmak için bir keşif ekibi toplayacağım," dedi Eshonai merdivene doğru yürürken. "Anneme söylersin, tamam mı?"

Venli daha bir şey diyemeden gitmişti bile. Bir gün sonra Eshonai zaferle geri döndü. İnsanlar gerçekten de dönmüştü.

Çok geçmeden Venli insanlardan usandı.

İlk gelişlerinde onu fark etmemişlerdi bile ama bu sefer yakasından düşmüyorlardı. Şarkıları tekrar tekrar dinlemek istiyorlardı. Çok rahatsız ediciydi! Ezberleseler bile şarkıları söyleyemezlerdi. Ritimleri duymuyorlardı.

Daha kötüsü, tam şarkısını söylerken insanlar araya girip daha fazla bilgi, daha çok açıklama, daha doğru bir çeviri isteyip duruyordu. *Sinir bozucu*, diye düşündü Sinir'e tutularak. Jaxlim ısrar ettiği için dillerini öğrenmeye başlamıştı ama bu ona zamanını ve zekâsını değerlendirmenin iyi bir yolu gibi gelmiyordu. İnsanlar onun dilini öğrenmeliydi.

İnsanlar onu nihayet rahat bıraktığında binadan çıkıp güneş ışığına kavuştu. Şarkıları olmayan, kıt akıllı üç 'parshmen' dışarıda oturuyordu. Onları görmek Venli'yi rahatsız etti.

İnsanlar onun da böyle olduğunu mu düşünüyordu? Ahmak olduğunu mu? Ailesinden bazıları parshmenlerle konuşmaya çalışmıştı ama Venli uzak durmuştu. Onların yanında hissettiği şeyden hoşlanmıyordu. İnsanlar ne kadar onun halkıysa bunlar da o kadar onun halkındandı.

Venli orada burada dinleyici gruplarıyla her zamankinden daha kalabalık olan şehri gözleriyle taradı. İnsanlar buraya bir sürü merakla çekmişti. Farklı ailelerden, hatta bir şehri olmayan alt düzey dinleyiciler onları görmeye geliyordu. Her türden farklı deri desenleriyle dizi dizi dinleyiciler sokakları doldurmuştu, yani Venli kalabalığın arasından geçmek zorunda kaldı.

"Daha bir süre dışarı çıkacaklarını sanmam," dedi tanımadığı bir grup dinleyiciye Azar'da.

"Sen insanları keşfeden aileden, şarkıların koruyucusunun çırağısın," dedi içlerinden biri. Bunu Huşu'da söylemişti; Venli durdu. Demek onu tanıyordu, öyle mi?

"Ben çırak değilim," dedi Venli. "Yerimi almadan önce saygı gereği annemin onayını bekliyorum."

Sonra dönüp az önce çıktığı binaya baktı. Şehirdeki diğer pek çok bina gibi kremle kaplı antik duvarları ve kabuktan bir çatısı vardı. İnsanların çadırları ve fırtınaya karşı dayanıklı o tuhaf ahşap taşıtlarıyla bu duvarların *içinde* kamp yapmasına izin verilmişti. Hareketli bir şeyin, şarkıcıların inşa ettiği binalardan daha dayanıklı olması haksızlıktı.

"Onlarla çok zaman geçirdim," dedi Venli, Ölçü'de. "Haklarında ne bilmek istiyorsunuz? Size anlatabilirim."

"Gerçekten ruhları yok mu?" diye sordu eşformda bir kadın. Aptal şeyler. Venli o forma asla bürünmemeye kararlıydı.

"Bir teoriye göre öyle," dedi Venli. "Ritimleri duyamıyorlar ve konuşmalarıyla zekâları kıt görünüyor. Açıkçası atalarımız niye onlarla savaşmakta bu kadar zorlanmış, merak ediyorum."

"Zırhlarına bakılırsa metale balmumuymuş gibi şekil verebiliyorlar," dedi başka biri.

"Kabuk kadar pratik değil," dedi Venli.

"Bizim artık kabuktan zırhımız yok," dedi bir diğeri.

Evet, doğruydu. Şu andaki formlarının pek kabuğu yoktu. Savaşformu gibi daha güçlü formlarla ilgili bildiklerinin çoğunu şarkılardan duymuşlardı. Ve çok sinir bozucu bir şekilde Venli bunları keşfetmek konusunda ilerleme kaydedememişti.

Yine de kendi zırhını oluşturmak insanların yaptığından çok daha iyi değil miydi? Böylece birkaç soruya daha cevap verdi. Gerçi keşke dinleyiciler onun bütün gün şarkı söylemekten ne kadar yorgun düştüğünü fark etselerdi. Biri ona içecek bir şey getiremez miydi en azından?

Nihayet yoluna devam edebildi ve olumsuz ruh hâlinden sıyrılmaya çalıştı. İnsanlar için şarkı söylemekten aslında zevk almalıydı. Sonuçta müzikten zevk alıyordu. Fakat Jaxlim'in onları daima Venli'ye yönlendirdiği dikkatinden kaçmamıştı. Annesi kimsenin, özellikle de bu insanların önünde hata yapmak istemiyordu.

En temelde, Venli'nin rahatsızlığının kaynağı buydu muhtemelen. Ona kendini çaresiz –ve yalnız– hissettiren midesindeki şu düğüm.

Az ileride sokaktaki dinleyicilerin ritmi değişti. Venli dönüp Esho-

nai'nin sokağın aşağısından geldiğini görmeden önce de o olduğunu anlamıştı. Herkes onu tanıyordu tabii. İnsanları keşfeden kız.

Venli az kalsın yanına gidecekti. Ama niye gitsindi ki? Aradığı huzuru Eshonai'de bulamazdı. Yine insanların dünyasından, şehirlerinden, gizemlerinden bahsedip duracaktı. Ve Eshonai'nin görmezden gelmeye devam ettiği evdeki gerçek problemler hakkında tek kelime edilmeyecekti.

Böylece Venli iki küçük bina arasından geçip diğer sokağa çıktı. Belki tarlalara gidip Demid'i görürdü. Tam o tarafa yönelmişti ki... durdu. Hayır, bitkileri Fırtınaışığı kullanarak büyüttüklerini insanlara göstermemeye karar vermişlerdi. Şarkılar bu sırrı kimseye söylememeleri konusunda onları uyarıyordu. Yani o anda tarlalarda kimse çalışmıyordu ve Demid orada olamazdı.

Bunun üzerine Venli yalnız kalabileceği platolara doğru yöneldi. Sadece o ve hayatsprenleri. Huzur'a tutulup saati kontrol etti, ardından yere oturup çatlamış platolara göz gezdirirken annesiyle ilgili endişelerini bastırmaya çalıştı. Az önce dinleyicilere çoktan olduğunu iddia ettiği şarkıların koruyucusu görevini devralmak zorunda kalmaktan endişe ediyordu. Ayrıca, o iddia da şimdi ona fena hâlde şişirilmiş bir şey gibi geliyordu.

Venli, Jaxlim'in yerine geçmek istemiyordu. Her şeyin insanlar gelmeden önceki hâline dönmesiydi onun istediği.

Tam da bunu düşünürken bir insan kadının şehirden çıkıp ona doğru yürüdüğünü gördü. Venli içini çekti. Onu biraz rahat bırakamazlar mıydı? Neyse, Venli'nin dillerini bilmediğini sanıyorlardı, dolayısıyla aptalı oynayabilirdi. Hem bunun için çok da rol yapması gerekmezdi. O ritimsiz ölü dillerini anlamak gerçekten zordu.

Kadın izin istercesine bir hareket yaptı ve ardından Venli'nin yanına oturdu. Açıktaki elinde bir sürü yüzük olan kadındı. Venli'ye onun bir tür hekim olduğu söylenmişti. Önemli birine benzemiyordu. Neredeyse herkes onu görmezden geliyordu. Hizmetkârlardan biriydi işte.

"Çok etkileyici, değil mi?" dedi insan, Harap Ovalar'a bakarak, dinleyicilerin dilinde. "Burada korkunç bir şey olmuş. Bu platolar doğal yollarla oluşmuş gibi görünmüyor."

Venli Kaygı'ya tutuldu. Bu kadın kelimeleri ritimsiz söylüyordu, evet, ama yine de gayet anlaşılır bir şekilde konuşuyordu.

"Ama nasıl..." dedi Venli, ardından İhanet'te mırıldandı.

"Ah, dillerle aram iyi olmuştur hep," dedi kadın. "Benim adım Axin-

dweth. Gerçi burada pek az kişi beni bu isimle tanır. Sadece sana söylüyorum."

"Neden?"

"Çünkü arkadaş olacağımızı düşünüyorum Venli," dedi kadın. "Ben senin gibi birini bulmaya gönderildim. Halkının eskiden nasıl olduğunu hatırlayan birini. Yitirdiğiniz o görkemli günleri geri getirmek isteyen birini."

"Biz görkemliyiz," dedi Venli, Sinir'e tutulup ayağa kalkarken.

"Görkem mi?" dedi Axindweth. "Krem kulübelerde yaşamak mı görkemli? Metali işlemeyi unuttuğunuz için taş aletler yapmak mı? Eskiden onlarca formunuz varken şimdi tüm ömrünüzü sadece iki formda geçirmek mi görkemli yoksa?"

"Sen bunlar hakkında ne bilirsin ki?" dedi Venli gitmek için arkasını dönerken. Annesi insanlar arasında dillerini konuşabilen birinin saklandığını duyunca çok şaşıracaktı.

"Pek çok şey hakkında bir sürü şey biliyorum," dedi kadın. "Bir güç formunu nasıl elde edebileceğini öğrenmek ister misin Venli?"

Venli arkasına baktı. "Onlardan vazgeçtik. Onlar tehlikeliler. Eski tanrıların atalarımızı kontrol etmesine yol açtılar."

"Atalarınızın söylediklerine bu kadar güvenmeniz sence de garip değil mi?" dedi Axindweth. "Hiç karşılaşmadığınız bir grup sıkıcı ihtiyar. Diğer ailelerden rastgele topladığın şarkıcılardan bir grup oluştursan, onların geleceğine karar vermesine izin verir misin? Senin şu kadim ataların bu işte. Bir grup şarkıcı."

"Rastgele değil," dedi Venli, Övgü'de. "Onlar güçlüydü. Özgürlüğü bulmak için tanrılarını terk ettiler."

"Evet," dedi Axindweth. "Sanırım öyle yaptılar."

Venli yoluna devam etti. Aptal insan.

"Birini iyileştirebilen güç formları vardı, biliyor musun?" dedi insan kayıtsızca.

Venli olduğu yerde kaldı. Ardından yine İhanet'e tutularak döndü. Bu kadın annesinin durumunu nereden biliyordu?

"Evet," dedi Axindweth, Venli'nin ötesinde uzaklara doğru bakıp yüzüklerinden biriyle oynayarak. "Bir zamanlar halkın muhteşem şeylere kadirdi. Büyük saygı beslediğin o ataların cesur olabilirler. Ama kendine size şarkılarda anlatmadıkları şeyleri sordun mu hiç? Hikâyelerdeki boşlukları hiç fark ettin mi? Onların yaptıklarının acısını çekiyor, nesillerdir formlarınız olmadan yaşıyorsunuz. Sürgünde. Senin

de onlar gibi, şu andaki yaşamın ile güç formları arasında bir tercih hakkına sahip olman gerekmez mi?"

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Venli geri yürüyerek. "Güç formlarını nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

Kadın kapalı kol yeninden bir şey çıkardı. Işıl ışıl tek bir mücevher. Kan kırmızısı.

"Bunu fırtınada yanına al," dedi kadın. "Ve kır. İçinde, sevdiklerini kurtarmanın bir yolunu bulacaksın."

Kadın kalktı ve mücevheri kayanın üzerinde bıraktı.

Ulaşkanların teni cilalı bronzdan yapılmış gibi görünür ama et gibi akıcı bir şekilde hareket eder. Tenlerini kaplayan belli belirsiz oluklar kişiye özeldir.

Bronz kürelere açılmış delikler gibi görünse de gözbebekleri büyüyüp küçülür

Kirpikleri yoktur. Kaşları olduğunda, tenleriyle aynı bronz maddenin şeklindedir.

Ulaşkanların çoğu insan vücuduna yakın bir şekilde ama zaman zaman eşi benzeri olmayan şekillere de rastlanır.

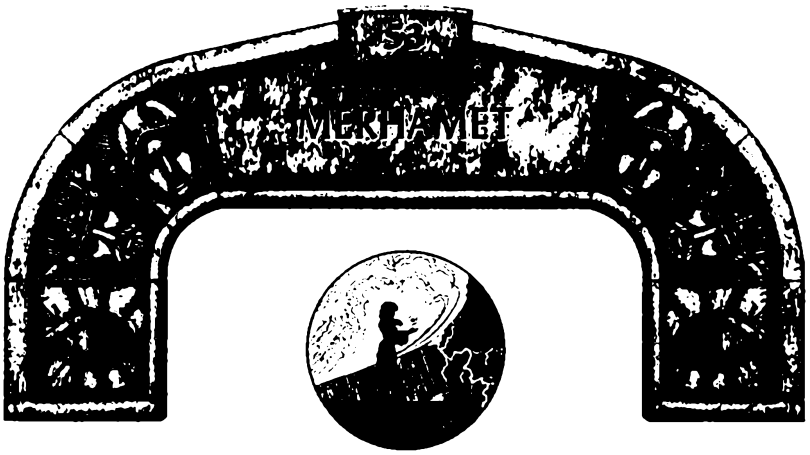
Kasları, güçleriyle doğrudan ilişkili değildir. Egzersize veya beslenmeye gerek duymazlar.

Giysi seçimleri değişkendir. Azish peştamalları ve desenlerinden Thaylen denizci kıyafetlerine, giydikleri şeylerin belli bir stili yoktur.

Fiziksel Âlem'de, nabız gibi atan ve küçük ışık halkaları yayan minik beyaz ateş topları olarak ortaya çıkarlar. Hareket ettiklerinde arkalarında kuyrukluyıldızlar gibi parlak bir iz bırakırlar.

Bunun gibi deneyimler acaba yanılıyor olabilir miyiz diye merak etmeme sebep oluyor. İnsanların Roshar'da yabancı olduğunu söylüyoruz ama binlerce yıldır burada yaşıyorlar. Belki artık yabancı ya da davetsiz misafir diye bir şey olmadığını kabul etmenin vakti gelmiştir. Sadece kuzenizdir.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 5 altmetin

Venli hikâyesini anlatırken Tını alışılmadık şekilde sessizdi. Raboniel'in istediği raporları almak için altıncı kata kadar olan uzun yol boyunca Venli o günü anlattı. Bu yola girmesine sebep olan o ilk seçimi. Mücevheri aldığı ve annesiyle ablasından bunu gizlediği o günü.

Venli istediği kadar kendine bunu soylu gerekçelerle yaptığını söyleyebilirdi. Gerçeği biliyordu. Bunu sır olarak saklamıştı çünkü yeni bir form keşfetme şerefini ablasına kaptırmaktan korkmuştu.

Ama aslında tam tersi olmuştu ve ablasının kaderini Venli yaşıyordu. Venli, Tını'yı bulmuştu. Venli, Parlayan olmuştu. Venli yaşamaya devam etmişti. Bunlar kozmerin hata yaptığının kanıtıydı.

Venli keşif çalışmalarının üssü olan altıncı katın balkonunun canlandırıcı serin havasına çıktı. Raboniel insanların kulenin haritalarını özellikle tahrip ettiğini düşünüyordu, bu yüzden burada kendi haritaları üzerinde çalışıyorlardı. Bu yeri yönetmek büyük bir angarya olacaktı. Venli bunu organize etmek zorunda olmadığına memnundu.

Venli girdiğinde şarkıcılar ona saygılarını göstermek için Övgü'de mırıldandı. Nöbetformda iki Soylu bile Venli gibi bir Ses'e karşı saygılıydı. Burada yürütülen faaliyetlerle ilgili raporları istediğinde hepsi anında getirildi.

Yedinci kattan itibaren yerleşim yoktu. Ev hapsi gevşediğinde insanların üst katlara kaçıp saklanmasından çekindiklerinden altıncı kattaki tüm merdivenlerde kontrol noktaları oluşturuyorlardı. Ev hapsinin yakında gevşemesi gerekecekti. İnsanların yiyecekleri ve suları bitmek üzereydi. Venli, Raboniel'in o gün sona ermeden günlük işlere dönülmesini emredeceğini tahmin ediyordu.

Çoğunu onları gizlemeye veya korumaya çalışanların evinde olmak üzere bilinci kapalı çok sayıda Parlayan bulmuşlardı. Venli listeyi gözden geçirirken Horgörü'de mırıldandı. Bu aptal insanlar şanslılardı; Raboniel çoğu Kaynaşıktan daha merhametli davranmıştı. Parlayanları saklamaya devam edenlerin cezalandırılmasını ve o Parlayanların idam edilmesini ama kendi rızalarıyla teslim ettikleri Parlayanların hayatının bağışlanmasını emretmişti.

Akıllıca bir hamleydi, nitekim bu duyuru üzerine pek çok Parlayan getirilmişti. Sonradan bulunan birkaçı, onları saklayan ailelerden birer kişiyle birlikte idam edilmişti. Ağır bir cezaydı ama sonuçta kanun uygulanmıştı. Tını bunu korkunç buldu. Venli için ise Raboniel'in hepsini öldürmemiş olması şaşırtıcıydı.

Parlayanları istemesinin bir sebebi var, diye düşündü Venli. *Planlarıyla, yaptığı şu deneylerle bir ilgisi var.* Venli, Dilekler Hanımı'nın korkunç şöhretini neye borçlu olduğunu unutmamıştı. Raboniel uzun zaman önce tüm insanlığın soyunun tükenmesine sebep olacak bir hastalık yaratma girişiminde bulunmuştu.

Eh, Venli de Parlayanlardan kendince faydalanabilirdi. Raporlara yarım yamalak kulak verdi, ta ki nöbetformun söylediği bir şey aniden dikkatini çekinceye dek.

"Bir saniye," dedi Venli. "Ne dedin?"

"Bir insan hekim geçen geceki soruşturmada bizden birini öldürdü," dedi adam.

"Bunu duymamıştım," dedi Venli.

"Bunu hemen rapor ettik ve bir Kaynaşık hemen gelip yönetimi ele aldı, o yüzden Raboniel'in haberi olduğunu düşündük. Bu insan, bilinci kapalı bir Rüzgârkoşucuyu da alıp kaçtı."

"Bunu hangi Kaynaşık'a rapor etmiştiniz?"

"Avcı'ya."

Tını endişeyle titreşti.

"Şu insan hekimin neye benzediğini biliyor muyuz?" diye sordu Venli.

"Uzun boylu, erkek," dedi Soylu. "Omuz hizasında dalgalı saçlar. Köle damgaları. Olaya şahit olan asker onun Fırtınaışığı'yla parladığını iddia etti ama muhtemelen paniktendir. Tam bir korkak olduğunu kanıtladı ve lüzumsuz işlerden birine verildi."

Venli, Dalgınlık'ta mırıldandıysa da içinde yükselen korkuyu hissedebiliyordu. Kaladin Stormblessed kuledeydi; kendi türünün büyük bölümü gibi Emul'daki savaşa gitmemişti. Ve... bir şekilde bilinci açıktı. Lewshwi bunu bilmek isterdi. Venli'den sadece Raboniel'i gözlemesini istemişti ama bu da kesinlikle gerçek efendisinin ilgisini hak eden bir meseleydi.

"Anlıyorum," dedi Venli, Dalgınlık'ta. "Bu insan bulundu mu peki?"

"Üst katlara kaçtı," diye açıkladı Soylu, Nispet'te. "Aradık ama hiçbir şey bulamadık. Hatta Avcı bile yakınlarda bir insan olduğundan emin olduğu hâlde yerini belirleyemedi."

"Dilekler Hanımı bunu ilginç bulacaktır," dedi Venli. "Yeni bir şey keşfederseniz bana haber verirsiniz."

Soylu Komuta'da mırıldanarak onayladı, ardından Venli'ye bu gruba teslim edilen tüm Parlayanların tarifleriyle birlikte bir listesini verdi. Raboniel hepsinin tek bir odada, sürekli gözetim altında olmasını istiyordu. Venli adamlarını görevlendirecek uygun yerler bulmalıydı.

Diğer hepsi bilincini kaybetmişken bilinci açık bir Rüzgârkoşucu. Evet, Leshwi'ye bunu haber vermenin bir yolunu bulacaktı. "Askerimizi öldüren insanı gören şu şarkıcının adı ve görevi nedir?" dedi Venli, gitmek üzereyken. "Dilekler Hanımı onu sorgulamamı isteyebilir."

Soylu, Horgörü'de mırıldandı. "O ödlek fazla bir şey anlatamayacaktır. Dilekler Hanımı eğer gerçekten bu katil insanla ilgileniyorsa bu akşamki raporu görene dek beklemeli."

"Neden?"

"Avcı o zamana dek insanın ailesini sorgulamış ve askerimizin ölümünün intikamını almış olur," dedi Soylu.

Ritimler sessizliğe gömüldü. Venli'nin mücevherkalbinin derinlerinde saklanan Tını nefesini tutmuştu.

"Onlar elimizde yani?" dedi Venli.

"Buranın yakınlarındaki klinikte kilit altındalar," dedi Soylu, İhtiras'ta. "Hekim, karısı ve bir çocukları. Katilin ailesi olduklarını yeni

öğrendik. Dilekler Hanımı'nın bize bu işgalde yumuşak davranmamızı emretmesi çok yazık oldu ama en azından bu akşam biraz kan akacak."

Venli uzaklaşırken Kibir'de mırıldanmaya çalıştıysa da olmadı. Ritim yoktu. Çok sinir bozucuydu. Listeyi cebine sokuşturdu ve keşif üssünden biraz uzaklaştığı anda tısladı: "Ne yapıyorsun?"

Tını titreşti ve ritimler yavaşça geri döndü. Venli rahat bir nefes aldı. Bir an bir terslik olmasından korkmuştu.

Tını huysuz bir şekilde titreşti. Ona göre bir terslik vardı.

"Haklısın, Rüzgârkoşucunun ailesi için büyük talihsizlik," dedi Venli. "Ama oğulları bizden birini öldürmüş.

Tını yine nabız gibi attı.

"Tamam, sanırım bizden biri değil," diye kabul etti Venli. "Ama niye bu kadar umursuyorsun ki? İnsanlardan nefret etmiyor musun?"

Bu, Venli'nin sağlam bir fırça yemesine sebep oldu. Sırf Tını ve diğer Ulaşkanlar artık insanlarla bağ kurmamaya karar verdiler diye bu onlardan nefret ettikleri anlamına gelmiyordu. Ve biri direndi diye ailesini öldürmek... Bu korkunç bir şeydi. Kaynaşıkların çoğu böyle bir şey yapmazdı ama Avcı ve onun adamları... O nöbetformun ritimlerinden kana susadığı anlaşılıyordu.

Venli endişeli bir şekilde sessizce yürümeye devam etti. İlgilenmesi gereken kendi işleri, kendi problemleri vardı. Fakat Tını yumuşak bir şekilde tınlayarak onu dürtmeye devam ediyordu. Venli bir keresinde bir görüde Karadiken'i görmüştü. Bağdökümcü, Venli'ye iyilik yapmıştı. Üstelik bu kuledekilerin çoğu sadece kendi hayatlarını yaşamaya çalışan insanlardı.

Eshonai bir şey yapardı.

"Ben sahtekârım Tını," diye fısıldadı Venli. "Sahte bir Parlayan. Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Tını nabız gibi attı. Anlamı açıktı.

Ben biliyorum.

Bu, yeterliydi. Venli dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Giderek hızlandı. Aileye doğrudan yardım edemezdi. Ses olarak otoritesi tabii ki Avcı'nın kararlarını eleştirmeye yetmezdi.

Böylece kulenin görkemli avlusuna yöneldi. Kulenin içlerindeki bu devasa açıklık ona bodruma inen merdiven boşluğunu hatırlatıyordu. Taşın içinde silindir şeklinde bir oyuk. Tabii otuz metreyi aşan genişliğiyle burası çok daha büyüktü. Dahası yukarı karanlığa doğru, ta en tepeye kadar uzanıyordu.

Avludaki asansörler şimdi Yokışığı ile çalışıyorlardı. Tam doğuya bakan tarafta taş duvar yerine cam bir pencere vardı. Bu inanılmaz büyük pencereden dışarıda karla kaplı zirveler görünüyor ve avluya doğal ışık geliyordu.

Şarkıcılar alt katlarda kontrolü sağlamakla meşgul olduklarından asansörler pek kullanılmıyordu. İnsanların gönderdiği Rüzgârkoşuculardan oluşan keşif ekiplerinin dikkatini çekmemeleri için *shanay-im*'in dışarda uçması yasaklanmıştı. O yüzden bu büyük salonu kendilerine mekân edinmiş, burada uçuyorlardı. Venli otoritesini kullanarak asansörlerden birine el koydu ve on beşinci kata çıktı. Leshwi'yi burada uzun etekleri altında sürüklenerek meditasyon yaparken buldu. İhtiyaçlarını karşılamak için yanında sadece iki hizmetkâr vardı. Diğerlerini Raboniel'in hizmetine vermişti.

Leshwi Venli'yi anında fark edip bir gözünü araladı. Venli iki hizmetkârı gönderip İhtiras'ta mırıldandı ve sabırla dikilip hanımının onu resmen kabul etmesini bekledi. Nihayet Leshwi balkona süzülüp elini korkuluğa koydu.

Venli çabucak yaklaşıp Hürmet'te mırıldandı.

"Niye sana söylediğim gibi gizlice gelmedin?" diye sordu Leshwi.

Leshwi, Venli'nin gizlice Raboniel hakkında bilgi iletmesi için bir yöntem oluşturmuştu. Venli tüm bunları Kaynaşık politikasının bir acayipliği olarak görüyordu. Raboniel, Venli'nin casusluk ettiğini biliyor ve Leshwi de Raboniel'in bildiğini biliyordu ama her ikisi de habersizmiş gibi yapıyordu.

"Yenmeyi arzuladığınız Rüzgârkoşucu kulede," dedi Venli, "ve bilincini yitirmemiş olduğuna inanmak için geçerli sebeplerim var. Hatta hâlâ güçlerine erişebiliyor."

Leshwi aniden Böbürlenme'de mırıldandı. Başka söze gerek bırakmayan bir seçimdi.

"Nerede?" dedi Leshwi.

"Bilinci kapalı Parlayanları toplayan askerlerden birini öldürmüş," dedi Venli. "Ardından kulenin içinde kaçmış. Başka bir Rüzgârkoşucuyu da kurtarmış."

"Şeref onu yönlendiriyor," dedi Leshwi. "Şimdi bile. Tanrısı öldükten sonra bile. Bu muhteşem bir haber Venli. Bunu bana haber vermek için protokolü bozmakla iyi etmişsin. Avcı biliyor mu?"

"Evet, maalesef."

"Raboniel onun benim öncelik talebimi çiğnemesine izin verecek," dedi Leshwi. "Üstelik bir kaçağın peşinde olduğundan bunun

için azarlanmayacak bile. Zavallı Stormblessed. Onu mıhlamaları için ellerine mızrak vermiş. Eğer onunla kendim dövüşmek istiyorsam onu diğerlerinden önce bulmam gerekecek."

"Peki onunla dövüşmek istiyor musunuz Kadim Kişi?" diye sordu Venli. "Onu bu yüzden mi bulmak istiyorsunuz gerçekten? Öldürmek için mi?"

"Bunu niye soruyorsun?" dedi Leshwi, İhtiras'ta.

Venli kendini aptal gibi hissederek bunu burada bırakırdı. Ama Tını onu dürtüyordu.

"Ona saygı duyuyor gibisiniz," dedi Venli.

Leshwi yavaşça mırıldandıysa da Venli ritmi yakalayamadı. Garip. Güçleri normalde hanımının söylediği veya ima ettiği her şeyi anlamasını sağlardı. Dahası yine de bu ritimde tanıdık bir şey vardı.

"Gökyüzünde bana meydan okuyabilecek kadar iyi dövüşen bir insan bulmam nadir bir şey," dedi Leshwi. "Ve spreni... Duyduğuma göre kadim... Neyse, boş ver bunu. Ve bir daha bu konuyu açayım deme!"

Tını, Venli'nin hanımına söylemesi gerektiğini belirtircesine titreşti. Rüzgârkoşucunun ailesinden bahsetmeliydi. Kendisinin bir Parlayan olduğundan.

Aptalcaydı. Venli bu fikri hemen savuşturdu. Leshwi onu öldürürdü.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Leshwi Komuta'da.

"Stormblessed'in ailesi Avcı'nın muhafızlarının elinde," dedi Venli. "Altıncı katta, ana koridorun yakınında, köşedeki klinikteler. Avcı onları sorgulamayı planlıyor ve korkarım işler çirkinleşecek. Ekibindekilerin çoğu işgal sırasında öldürmeleri yasaklandığı için öfkeliler. Biraz... heyecanlılar."

"Şiddete eğilimli ve kana susamış durumdalar diyorsun."

"Evet Kadim Kişi. Ve... Rüzgârkoşucunun ailesi bizim için mükemmel bir kaynak olabilir. Eğer onu Avcı'dan önce bulmak istiyorsanız, belki onların sizin elinizde olması bize avantaj sağlar."

Leshwi Dalgınlık'ta mırıldandı. "Merhametlisin Venli. Bu Tutkunu başkalarına belli etme. Burada bekle."

Leshwi aşağıya uçup zarif bir dönüş yaparak altıncı katın iyi aydınlatılmış merkez koridoruna saptı. Venli beklerken Tını endişeyle tınlıyordu.

Leshwi'nin giriş katında büyük marketin bulunduğu yerden yukarı doğru uçarak geri gelmesi tam bir saat sürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Venli.

"Rüzgârkoşucunun ailesini kendi gözetimime aldım," dedi Leshwi. "Pozisyonum bana Avcı'nın üzerinde yetki veriyor."

"Onlara zarar vermediniz, değil mi?" diye sordu Venli, Niyaz'da.

Leshwi onu süzdü ve ancak o zaman Venli boş bulunup eski ritimlerden birini kullandığını fark etti. Niyaz, Garaz'ın değil, Roshar'ın ritimlerindendi.

"Zarar vermedim," dedi Leshwi. "Artık harekete geçtiğim ve araya girdiğim için Avcı da onlara zarar vermeye cesaret edemez. Kulede güç dengesi değişinceye kadar en azından. Aileyi güvenli bir yere yerleştirdim ve orada saklanmalarını söyledim. Dediğin gibi onlara ihtiyacımız olabilir."

Venli, İtaat'te mırıldandı.

"Gözümüzün üzerlerinde olacağı bir yer bul ve sonra bana bildir. Ben de Stromblessed'i bulmak için onları kullanabilir miyim diye düşüneceğim ve bu arada onları öldürdüğüm dedikodusunu yayacağım. Avcı gerçeği öğrense bile şimdilik güvende olurlar. Bununla birlikte, seni bir kez daha uyarıyorum: İnsanlara merhamet beslediğini asla kimseye göstermemelisin. Yanlış anlaşılır. Özellikle de hainlerin soyundan geldiğin için."

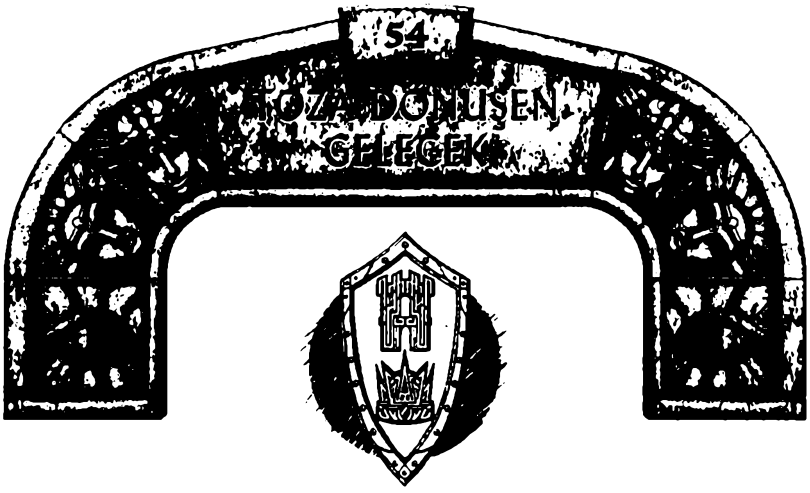
"Peki Kadim Kişi."

"Şimdi git," dedi Leshwi. "Bugün burada yaptığım şeyi sana bir iyilik olarak görüyorum. Bunu unutma."

Venli, İtaat'te mırıldandı ve hemen çıktı. Tını cesaret verircesine titreşti.

"Ben sahte Parlayan'ım," dedi Venli. "Bunu biliyorsun."

Tını yine titreşti. Belki. Fakat bugün doğru yönde bir adım atılmıştı.

Eğer Yokışığı ile Fırtınaışığı birbirini yok etseydi bu çok kolay olurdu. Bu kadar basit bir cevap.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 6

"Büyükbaba," diye sordu minik Gavinor, "babam ölürken cesur muydu?"

Dalinar kocakabuk avı oyununda kullandığı tahta kılıcı kenara koyup küçük odanın zeminine oturdu. Adolin hiç bu kadar ufak olmuş muydu?

Kendi oğullarında olduğu gibi Gav'ın hayatının da büyük kısmını kaçırmamaya kararlıydı. Bu koyu renk saçlı ve sarı gözlü ciddi çocuğu sevmek, bağrına basmak istiyordu.

"Çok cesurdu," dedi Dalinar çocuğa gelip kucağına oturmasını işaret ederek. "O kadar cesurdu ki, evimizi kurtarmak için oraya neredeyse tek başına gitti."

"Beni kurtarmak için," dedi Gav yavaşça. "Benim yüzümden öldü."

"Hayır!" dedi Dalinar. "Kötü insanlar yüzünden öldü."

"Kötü insanlar... Annem gibi mi?"

Fırtınalar adına. Zavallı çocuk.

"Annen de çok cesurdu," dedi Dalinar. "O korkunç şeyleri o yapmadı; onun zihnini ele geçiren düşmanlar yaptı. Anlıyor musun? Annen seni çok seviyordu."

Gav yaşının çok ötesinde bir ciddiyetle başını salladı. Kocakabuk avı oynamayı seviyordu ama oyun sırasında diğer çocuklar gibi gülüp eğlenmiyordu. Oyunu bile ciddi bir olay olarak görüyordu.

Dalinar tekrar oyuna dönmeye çalıştıysa da oğlanın kafası bu karanlık düşüncelerle meşgul gibiydi. Nitekim birkaç dakika sonra Gav yorulduğundan şikâyet etti. Böylece Dalinar dadısının onu yatağa götürmesine izin verdi. Kapıda oyalanıp dadının onu yatağa yatırmasını izledi.

Beş yaşında hangi çocuk yatmaya gitmek isterdi? Dalinar öyle pek de sorumluluk sahibi bir baba değildi ama Adolin'le Renarin'in akşam saatlerinde uyanık kalacak kadar büyüdüklerini ve hiç yorulmadıklarını söyleyerek yatağa gitmemek için nasıl mızmızlandıklarını o bile hatırlıyordu. Gav ise hiç yanından ayırmadığı küçük tahta kılıcını sıkı sıkı tutarak uykuya daldı.

Dalinar muhafızları başıyla selamlayarak küçük evden çıktı. Azishler, Alethilerin savaşa ailelerini getirmesini tuhaf buluyordu ama çocuklar askerliğin kurallarını başka nasıl öğrenecekti ki?

Jasnah'nın Ruthar'a kurduğu tuzağın ertesi akşamıydı ve Dalinar günün büyük bölümünü –Gav'ı ziyarete gelmeden önce– yücebeyler ve yücehanımlarla uzakalem üzerinden konuşup onların bu neredeyse idam denebilecek olayla ilgili endişelerini yatıştırmış, Jasnah'nın eylemlerinin meşruluğunun hiçbir şekilde sorgulanmayacağını garantiye almıştı. Ayrıca Ruthar'ın oğlu Relis'le de bizzat konuşmuştu.

Bu genç adam savaş kamplarında Adolin'le bir düelloyu kaybetmişti ve Dalinar o andaki motivasyonları konusunda biraz endişeliydi. Fakat Relis sadakatini kanıtlamaya çok hevesli görünüyordu. Dalinar bu arada babasının Azimir'e götürülmesini ve orada sürekli gözetim altında tutulacağı küçük bir eve yerleştirilmesini sağladı. Jasnah ne derse desin, Dalinar eski bir yüceprensinin sadakaya muhtaç olmasına izin vermezdi.

Nihayet, Alethilerin kılıçla yargılama yapmasından hiç memnun olmayan Azishleri yatıştırdıktan sonra artık durumu kontrol altına aldığına ikna olmuştu. Kampın ortasında düşünceli bir şekilde durdu. Renarin'in bir gün önce sözünü ettiği krizi az kalsın unutacaktı.

Dalinar döndü ve organize karmaşanın canlı örneği olan savaş kampında diğer tarafa yürüdü. Çoğunlukla çeşitli Azish kâtip tarikatlarının desenli üniformaları içindeki ulaklar oraya buraya koşturuyordu. Alethi subaylar, askerlerine malzeme taşıtıyor veya taş zemini yön gösteren çizgilerle boyuyorlardı.

Kuzeybatıdan, savaşın erişmediği verimli tepeler ve yerleşimler ile kampı birbirine bağlayan hattan dizi dizi vagonlar geliyordu. Dalinar kampın zaten büyük bir hedef olduğundan çekindiği için Ruhdökümcülerin çoğunu Azimir'e göndermişti.

Burada coğrafya Dalinar'ın alışık olduğundan farklıydı. Daha çok ağaç, daha az çimen ve birbirine dolanmış dallarıyla devasa düğümler oluşturan çalılarla dolu tuhaf düzlükler. Bunun dışında bu kasabada gördüğü işaretler genelde tanıdıktı. Yolun yanında katılaşmış kremin içine sıkışmış bir parça kumaş. Sadist bir eğlence anlayışıyla veya bir sonra gelen orduya yatacak yer ve fırtınasığınağı olmasın diye yakılmış binalar. Bu yangınlar evlerde geride bırakılan eşyalarla beslenmişti.

Mühendisler, doğal bir rüzgârkıranın bir yarık oluşturduğu doğudaki fırtınaduvarını kuvvetlendirmişti. Normalde bu iş haftalar sürerdi. Bugünse Paredarlar taş blokları kesiyor, Rüzgârkoşucular taşları hafifletip kolayca yerine yerleştirilmesini sağlıyordu. Her zaman her yerdeki Azish görevliler de nezaret ediyordu.

Dalinar, Rüzgârkoşucu kampına yöneldiğinde endişeliydi. Jasnah'nın oyunu, hükümdarlar hakkında yaptıkları konuşmayı gölgede bırakmıştı ama Dalinar şimdi düşününce bunu en az düello kadar rahatsız edici buluyordu. Jasnah'nın konuşma tarzı... Jasnah, Alethkar'ın son kraliçesi olma ihtimalinden gurur duyuyor gibiydi. Alethkar'ı Thaylenah ya da Azir'dekine benzer, iğdiş edilmiş bir krallığa dönüştürmek niyetindeydi.

Başında düzgün bir hükümdar olmadan bir ülke nasıl işlerdi? Alethiler şu detaycı Azishler gibi değildi. Alethiler gerçek liderleri, karar vermeye alışık askerleri severdi. Ülkeler, ordular gibiydi. Güçlü birinin başta olması gerekiyordu. Ve bunun dışında, *kararlı* birinin başta olması gerekiyordu.

Bu düşünceler, Rüzgârkoşucu kampına yaklaşıp da leziz bir kokuyla karşılaşana dek devam etti. Rüzgârkoşucular, köprücülük günlerinde başlayan geleneği devam ettiriyordu: İsteyen herkesin payını alabileceği, hep birlikte yenen güveç. Dalinar ilk başlarda buna belli bir düzen getirmeye çalışmıştı. Fakat Rüzgârkoşucuları genelde askerî disipline uygun bulmakla birlikte, söz konusu akşam güveçleri olduğunda bunun için bir levazım subayı görevlendirme ve toplu yemek kurallarını kesin bir şekilde reddetmişlerdi.

Sonunda Dalinar, böyle toplu bir direnişle karşı karşıya kalan her iyi komutanın yapacağı şeyi yapmıştı: Geri çekilmişti. İyi adamlar ita-

atsizlik ediyorsa emirlerinizi gözden geçirmenin zamanı gelmiş demekti.

O gün Rüzgârkoşucuların alışılmadık sayıda Thaylenli misafiri vardı. Güveç genelde yabancılık hissedenleri kendine çekerdi ve Dalinar Thaylenlilerin okyanustan bu kadar uzaktayken kendilerini tam da böyle hissettiklerinden kuşkulanıyordu zaten. Hikâye anlatma sırası Taburbeyi Sigzil'deydi. Renarin de Köprü Dört üniforması içinde oradaydı, büyük bir dikkatle Sigzil'i izliyordu. Savaş ya da fırtına fark etmez, oğlan her akşam bu ateşin başına gelmenin bir yolunu arıyordu.

Dalinar yaklaştı ve ancak o zaman sebep olduğu çalkantıyı fark etti. Askerler birbirlerini dürtüyordu ve içlerinden biri ona sandalye getirmek için koştu. Sigzil hikâyesine ara verip onu selamladı.

Geleneği onaylamaya geldiğimi düşünüyorlar, diye fark etti Dalinar. Bir Rüzgârkoşucu silahtarın hemen heyecanla bir kâse getirdiğine bakılırsa bunu bir süredir bekliyor gibi görünüyorlardı. Dalinar yemeği kabul edip bir lokma aldı ve ardından beğeniyle başını salladı. Bir alkış tufanı koptu. Bunun üzerine, geleneklerine devam edebileceklerinin bir göstergesi olarak oturup yemeye devam etmekten başka seçeneği kalmadı.

Oğluna baktığında, Renarin'i gülümserken buldu. Ölçülü bir gülümseme; Renarin'in otuz iki dişi göstererek güldüğünü pek görmezdiniz. Öte yandan ellerini meşgul etmek için kutusunu çıkarmamıştı. Belli ki bu insanların arasında gevşiyordu.

"Ne kadar iyisin baba," diye fısıldadı Renarin ona yaklaşıp. "Uğramanı bekliyorlardı."

"Güveç güzelmiş," dedi Dalinar.

"Gizli Boynuzyiyenli tarifi," dedi Renarin. "Anlaşılan sadece iki satır talimat varmış. 'Koy bir tencereye elindeki her şeyi. İzin verme hiçbir hava hastasının baharatlara dokunmasına.' " Renarin bunu sevgiyle söylemişti ama kâsesini bitirmemişti. Aklı başka yerdeymiş gibi görünüyordu. Gerçi... hep öyle görünürdü. "Sanırım şeyi konuşmak için buradasın... sana söylediğim şeyi... Krizi?"

Dalinar başını salladı.

Renarin kaşığını ritmik bir şekilde kâsesinin kenarına vurdu. Yemek ateşindeki alevsprenlerine baktı sonra. "Bu sana da kaderin acımasız bir oyunu gibi gelmiyor mu baba? Kan hastalığım iyileşti, böylece nihayet hep istediğim gibi bir asker olabilirim. Fakat bu iyileşme bende başka türlü bir derde sebep oldu. Diğerinden kat kat tehlikeli bir şey."

"Bu kez ne gördün?"

"Söylemeli miyim, emin değilim. Sana sonra anlatacağımı söylediğimi biliyorum ama... Karar veremiyorum. Gördüğüm şeylerin kaynağı o, değil mi? Sanırım bana kendi istediği şeyi gösteriyor. Bu yüzden seni onun şampiyonu olarak gördüm." Renarin başını eğip kâsesine baktı. "Glys görülerin kötü olduğunu düşünmüyor. Bizim yeni bir şey olduğumuzu söylüyor ve görüntülerin ille de Garaz'dan gelmediğine ama belki onun arzularının gördüklerimizi etkilediğine inanıyor."

"Her tür bilgi, hatta düşmanının sana yem olarak attıkları bile işe yarar oğlum. Korkaklıktan kaybedilen savaşlardan çok daha fazlası bilgi eksikliğinden kaybedilir."

Renarin kâsesini sandalyesinin yanına bıraktı. Kolayca Renarin'i hafife alma hatasına düşebilirdiniz. Hep böyle titizlikle, büyük bir dikkatle hareket ederdi. Bu da onun kırılgan görülmesine sebep olurdu.

Geçmişin seni ele geçirdiğinde, yere serildiğinde seni bu çocuğun kaldırdığını unutma, diye düşündü Dalinar içinden. *Sen, Karadiken, zayıfken kimin güçlü olduğunu unutma.*

Renarin ayağa kalkıp Dalinar'a onu izlemesini işaret etti. Diğerlerine el sallayarak ateşten uzaklaştılar. Lopen arkalarından seslenip Renarin'den 'geleceğe bakmasını ve ertesi gün Huio'yu kart oyunlarında yenip yenemeyeceğini öğrenmesini' istedi. Adamın oğlunun tuhaflığından böyle ulu orta bahsetmesi Dalinar'a ayıp geldiyse de Renarin gülmekle yetindi.

Güneş henüz tamamen batmadığı hâlde gökyüzü kararmaya başlamıştı. Bu batı toprakları Dalinar'a göre fazla sıcaktı. Özellikle de geceleri. Geceleri hava doğru düzgün serinlemiyordu.

Rüzgârkoşucu kampı kasabanın sonuna yakındı; böylece kasabanın dışına çıkıp karmakarışık hâldeki birkaç çalılık ve belki de bir şekilde çalılardan güç alarak büyümüş geniş gölgelikli birkaç ulu ağacın yanından yürüyerek araziye çıktılar. Buralar nispeten sessizdi ve az sonra ikisi tamamen yalnız kalmışlardı.

"Renarin," dedi Dalinar. "Artık bana ne gördüğünü söyleyecek misin?"

Oğlu yavaşladı. Gözlerini şimdi epeyce uzakta kalan kamp ateşine dikti. "Evet," dedi. "Ama bunu en doğru şekilde aktarmak istiyorum. O yüzden tekrar çağırmam gerekecek."

"Gördüklerini çağırabiliyor musun?" diye sordu Dalinar. "Ben beklenmedik şekilde geldiğini sanıyordum."

"Öyle oldu," dedi Renarin, "ve yine öyle olacak. Ama şu anda böyle." Renarin döndü ve karanlığa doğru yürüdü.

Renarin adımını attığında ayaklarının altında zemin çizmesinin topuklarından başlayıp yayılarak koyu renk cama dönüştü. Siyah üzerine siyah renkte, anlamlı bir desen oluşturacak şekilde çatlayarak oluşan çizgilerden bir ağ.

Renarin'in içinde saklanmayı tercih eden Glys heyecanlıydı. Daha sonra inceleyebilsinler diye bu görüyü yakalamıştı. Renarin onun kadar hevesli değildi. O da diğer Parlayanlar gibi olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Desenli cam etrafında yayılmaya devam ederek her şeyi yutarken, karanlıkta arkadan hayaletimsi bir ışık geliyordu. Renarin yürürken her adımında çatlaklardan sızan ışıkla yer kırmızı kırmızı parladı. Babası onun ne yaptığını göremiyordu. Ama Renarin ona açıklayabileceğini umdu.

"Görüde sen vardın," dedi Renarin babasına. "Zaten çoğunda sen oluyorsun. Bu sefer renkli camdan yapılmış gibiydin ve üzerinde Parezırhınla çok heybetli görünüyordun. Parezırhın bembeyazdı ama siyah bir okla vuruldun."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" dedi Dalinar. Onu tasvir eden camın ardında zar zor görünen bir gölgeden ibaretti.

"Senin kim olduğunun, kime dönüştüğünün bir sembolü olabilir diye düşünüyorum. Ama asıl önemli olan, düşman. Bunun büyük kısmını o oluşturuyor. Giderek daha küçük parçalara bölünerek sonsuza gidiyor gibi görünen sarı-beyaz ışıktan bir pencere.

"Güneş gibiydi baba. Her şeyi kontrol ediyor, her şeye hükmediyor... Ve her ne kadar seni temsil eden figür kılıcını kaldırmış olsa da yüzü yanlış tarafa dönüktü. Savaşıyordun ama onunla değil. Bunun anlamını çözdüğümü sanıyorum: Bir anlaşma istiyorsun, şampiyonlar arasında bir düello istiyorsun ama önüne attığı yemlerle savaşıp duruyorsun. Çünkü düşman teorik olarak kaybedebileceği bir düelloyu kabul etmez."

"Bunu çoktan kabul etti," dedi Dalinar.

"Şartlar belirlendi mi?" diye sordu Renarin. "Tarih ayarlandı mı? Bu görünün onun görmemizi istediği şey olup olmadığını bilmiyorum. Ama her koşulda... Şartlarda anlaşacak kadar endişeli olduğunu düşünmüyorum. Senin savaşmaya devam etmeni, bizim savaş-

maya devam etmemizi sağlayıp kendisi beklemeye devam edebilir. Sonsuza dek. Bu savaşı hiç bitmeyecek şekilde uzatabilir."

Dalinar öne yürüdü ve kendisini temsil eden renkli camın içinden geçti. Gerçi bunu yaptığının farkında değildi tabii.

Renarin'e babası hiç yaşlanmıyormuş gibi geldi. Renarin'in hatırlayabildiği en eski anılarında bile böyle görünüyordu. Böyle güçlü, böyle heybetli; hep aynı. Bunun bir kısmı da annesinin ona anlattıklarının kafasında oluşturduğu mükemmel Alethi subayı imajından kaynaklanıyordu.

Annesinin, Dalinar'ın tam da hayal ettiği gibi bir adama dönüştüğünü göremeden ölmesi trajikti. Garaz'ın onu öldürtmesi çok yazıktı. Renarin bunu kendine bu şekilde tarif etmek zorundaydı. Annesiyle birlikte babasını da kaybetmektense acısını düşmana yöneltmesi en iyisiydi.

"Garaz'ın gözlerinin içine baktım," dedi Dalinar. "Onunla yüzleştim. Beni alt etmeyi, ele geçirmeyi bekliyordu. Onu reddederek planlarını altüst ettim. Onu yenebileceğimiz anlamına geliyor bu. Aynı derecede önemli bir diğer nokta da her şeyi bilmediği veya görmediği anlamına gelmesi."

"Evet," dedi Renarin kırık camın üzerinde yürüyüp devasa Garaz tasvirine bakmak için başını kaldırarak. "Onun her zaman her yerde olduğunu sanmıyorum baba. Yani bir parçası her yerde ama o bilgiye ulaşamıyor; Fırtınababa'nın rüzgârın dokunduğu her şeyi bildiği kadar biliyor ancak. Bence... Garaz benim gibi görüyor olabilir. Bir olayı veya dünyayı değil de sadece ihtimalleri.

"Ama bu bizim için daha tehlikeli baba. Geçmişte birliklerimizi Elçiler organize eder, bizimle bir süre savaşır ama sonra Kaynaşıkların ruhlarını Cehennem'e hapsedip yeniden doğmalarını engellemeye dönerlerdi. Böylece öldürdüğümüz her bir Kaynaşık gerçekten ölürdü. Ama şimdi Yemin Sözleşmesi bozuldu ve Kaynaşıklar hapsedilemiyor."

"Evet..." dedi Dalinar, Renarin'in yanına yürüyüp. "Ben de bunu düşünüyordum. Yemin Sözleşmesi'ni yeniden yapmanın veya düşmanı başka bir şekilde korkutmanın bir yolunu bulabilir miyiz diye. Hem benim için hem de Garaz için yeni bir alan bu. Yeni gerçeklikte onu da endişelendiren bir şeyler olmalı. Başka ne gördün?"

Olacak karanlığı gördün mü Renarin, dedi Glys.

"İkinizin arasındaki sürtüşme," dedi Renarin desenli camın yukarısını işaret ederek. "Ve camın güzelliğini bozan bir siyahlık. İkinize birden bulaşan bir hastalık gibi."

"İlginç," dedi Dalinar. Renarin'in işaret ettiği yere baktıysa da sadece havayı gördü. "Bunun neyi temsil ettiğini hiç öğrenebilecek miyiz acaba?"

"Ah, bu kolaydı, baba," dedi Renarin. "Bu, benim."

"Renarin, bence kendini böyle görmen..."

"Benim egomu korumana gerek yok baba. Glys'le bağ kurduktan sonra... yeni bir şeye dönüştük. Geleceği görüyoruz. Başta kendi yerim konusunda kafam karışıktı. Ama artık anlamaya başlıyorum. Gördüğüm şeyler Garaz'ın görme becerisine müdahale ediyor. Çünkü gelecekteki ihtimalleri görebiliyorum ve gördüğüm şey yapacağım şeyi değiştiriyor. Bu yüzden benim geleceğimi göremiyor. Bana yakın olanların da geleceğini görmekte zorlanıyor."

"Bu rahatlatıcı," dedi Dalinar bir kolunu Renarin'in omuzlarına dolayarak. "Her neysen oğlum, bu bir lütuf. Farklı türden bir Parlayan olabilirsin ama sonuçta bir Parlayansın. Bu gerçeği veya sprenini saklaman gerekiyormuş gibi hissetme sakın."

Renarin utanarak başını eğdi. Babası ona fazla hızlı veya beklenmedik bir şekilde dokunmaması gerektiğini biliyordu, yani babasının sarılması yüzünden değildi. Sadece... eh, Dalinar her istediğini yapmaya öyle alışıktı ki. Fırtına kapası bir kitap bile yazmıştı.

Renarin bir gün onun gibi kabul görme hayalleri kurmuyordu. Babasıyla aynı mertebeden, aynı aileden olabilirdi ama Renarin hiçbir zaman insanları Dalinar gibi yönetmeyi becerememişti. Doğru, babasının bazen toplumu kalabalığa dalan bir chul gibi yönlendirdiği de olmuştu ama insanlar sonuçta yoldan çekilmişti.

Renarin için işler böyle yürümüyordu. Alethkar ve Azir halkları binlerce yıldır geleceği görebildiğini iddia edenleri lanetlemeye ve onlardan korkmaya koşullanmıştı. Bunu öyle kolayca bir yana bırakamazlardı. Hele de Renarin için.

Dikkatli oluruz, diye düşündü Glys. *Güvende oluruz.*

Elimizden geleni yaparız, diye düşündü Renarin karşılık olarak.

Yüksek sesle, "Teşekkürler. Buna inanman benim için çok şey ifade ediyor baba," dedi sadece.

Ona soracak mısın, dedi Glys. *Yani kardeşlerim olabilir mi?*

"Glys, onun gibi başkaları olduğunu söylememi istiyor. Sja-anat'ın dokunduğu, değiştirdiği ve... biz her neysek ona dönüştürdüğü başka sprenler."

"Sprenleri yozlaştırması doğru değil."

"Madem ben bir lütufum baba, diğerlerini nasıl reddedersin? On-

ları yapanı nasıl lanetleyebiliriz? Sja-anat insan değil ve insan gibi düşünmüyor ama ben onun şarkıcılarla insanlar arasında barış yapmak için kendince bir yol aradığını düşünüyorum."

"Yine de... Yaradılmamışlardan birinin dokunuşunu hissettim Renarin."

Biri yüzünden hepsini mi suçluyorsun? Renarin bunu söylemedi. İnsanlar çok sık aklına geleni söylüyordu. Renarin bunun yerine bekledi.

"Kaç tane yozlaşmış sprenden bahsediyoruz?" diye sordu Dalinar sonunda.

"Sadece bir avuç," dedi Renarin. "Sja-anat akıllı sprenleri onların rızası olmadan değiştirmiyor."

"Hım, bunu bilmem iyi oldu. Bir düşüneyim. Sen... onunla temas hâlinde misin?"

"Aylardır değilim. Glys onun şu anda yakınlarda bir yerde olduğunu düşünmekle birlikte son zamanlardaki sessizliği yüzünden biraz endişeli."

Bizden ne insanların ne Garaz'ın sevdiği bir grup yarattı, dedi Glys. *Ev yok. Müttefikimiz yok. Her ikisi tarafından da yok edilebiliriz. Daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Senin gibi ve benim gibi. Birlikte.*

Renarin'in etrafını saran renkli camlar parçalanmaya başladı. Yeniden yaratmak için Fırtınaışığı gerekti ve Glys tekrar çabalamak zorunda kaldı, o da yoruluyordu. Böylece yavaş yavaş Renarin'in dünyası normale döndü.

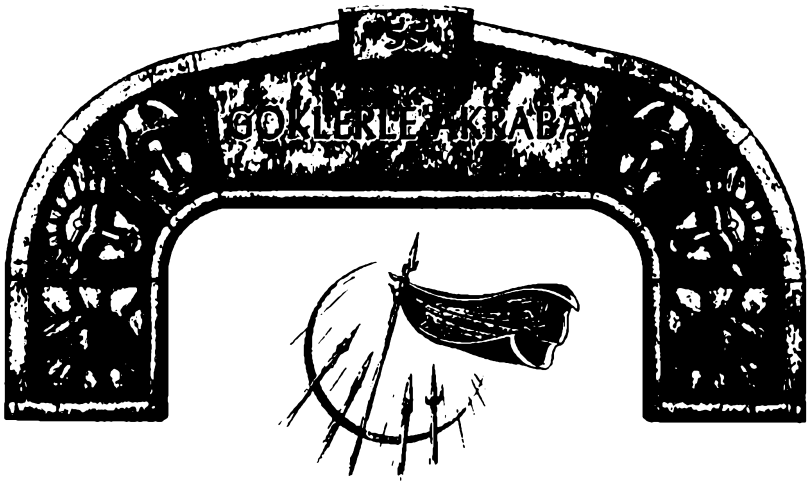
"Seninle temasa geçerse haberim olsun," dedi Dalinar. "Bu görüler sana ağır gelirse de bana söyle. Bunun neye benzediğini biraz biliyorum oğlum. Düşündüğün kadar yalnız değilsin."

Biliyor, dedi Glys bu fikirle heyecanlanarak. *Biliyor ve bilecek.*

Renarin de öyle olduğunu düşündü. Bu ne kadar olağanüstü ve rahatlatıcıydı. Babasına yaslandı ve başta gergin olsa da sonra onu sunulan desteği kabul edip geleceğin önünde toza dönüşmesini seyretti.

Daha fazlasına ihtiyacımız var, dedi Glys. *Bizim gibi başkalarına. Kim olacak? Kim?*

Aklıma bunun için kusursuz bir seçim olabilecek biri geliyor, dedi Renarin.

Belli bir sonuca ulaşma arzumuzun, algılarımızı bulandırmasına izin vermemeliyiz.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 6 altmetin

Kaladin, Fırtınaışığı ile saklandığı yeri incelediğinde odanın sandığından daha büyük olduğunu gördü. Duvarlardan biri boyunca uzanan taş raf Teft'i yatırması için uygundu. Onu temizledi, ardından cübbe giydirdi ve sürgüyü yerleştirdi. Manastırdan getirdiği çuvallardan birinin içine kıyafet doldurduğunda o da yastık oldu. Battaniye de bulması gerekiyordu ama şimdilik arkadaşı Kaladin'in onu bu koşullarda rahat ettirebileceği kadar rahat görünüyordu.

Teft, Kaladin'in getirdiği büyük metal şırıngadan su içmeye devam ediyordu. Hepsini hevesle yuttu. Uyanmak üzere gibiydi; Kaladin her an küfretmeye başlayıp üniformasının nerede olduğunu sormasını bekliyordu.

Syl onları alışılmadık bir ciddiyetle izledi. "Ölürse ne yapacağız?" diye sordu yavaşça.

"Bunu düşünme," dedi Kaladin.

"Ya düşünmeden edemiyorsam?"

"Kafanı dağıtacak bir şey bul."

Syl taş sıraya oturup ellerini kucağına koydu. "Buna böyle mi dayanıyorsun? Herkesin öleceğini bilmeye? Bunu... düşünmüyor musun?"

"Temel olarak," dedi Kaladin, tahta sürahiden şırıngaya yeniden su doldurup Teft'in ağzına yavaşça boşaltırken. "Herkes bir gün ölür."

"Ben ölmem," dedi Syl. "Sprenler ölümsüzdür. Onları öldürsen bile. Ama bir gün senin ölümünü izleyeceğim."

"Nereden çıktı bu şimdi?" diye sordu Kaladin. "Hiç senlik değil."

"Evet. Doğru. Elbette. Benlik değil." Syl yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Üzgünüm."

"Öyle demek istemedim Syl," dedi Kaladin. "Rol yapmak zorunda değilsin."

"Yapmıyorum."

"Sahte gülümsemelere kanmayacak kadar çok sahte gülümseme kullanıyorum. Bunu daha önce, kuledeki problemler başlamadan önce de yaptın. Ne oluyor?"

Syl önüne baktı. "Ben... eski şövalyem Relador öldüğünde nasıl olduğunu hatırlıyorum. Bunun benim nasıl senelerce, Hıyanet boyunca uyumama sebep olduğunu. Başıma yine aynı şey mi gelecek diye düşünmeden edemiyorum."

"Bir karanlık mı hissediyorsun?" diye sordu Kaladin. "Her şeyin her zaman daha kötüye gideceğine dair bir fısıltı? Seni pes etmeye ve hiçbir şey yapmamaya iten bir tür felç, bir tür afallama?"

"Hayır," dedi Syl başını iki yana sallayarak. "Öyle bir şey değil. Sadece aklımın bir köşesinde dönüp duran bir... Şey gibi... Bir hediye alıyorum ve açmak istiyorum, bir anlığına çok heyecanlıyım ama sonra paketi zaten açtığımı ve içinde bir şey olmadığını hatırlıyorum."

"Tien'in öldüğünü hatırladığım zamanlarda hissettiğim şeye benziyor," dedi Kaladin. "Hayat normalmiş gibi olurdu, kendimi iyi hissederdim; derken yağmurda bir taş görür veya onun yaptığına benzer tahtadan bir oyma işi görüp hatırlardım. Bütün günüm mahvolurdu."

"Aynen öyle! Ama günüm mahvolmuyor. Sadece geri çekilmeme ve keşke onu tekrar görebilseydim diye düşünmeme sebep oluyor. Hâlâ çok canımı yakıyor. Bende bir sorun mu var?"

"Bana gayet normal geliyor. Sağlıklı. Daha önce yapma fırsatı bulamadığın için şimdi kaybınla baş etmeye çalışıyorsun. Artık tamamen kendinde olduğundan, görmezden geldiğin şeylerle yüzleşiyorsun."

"Ama bana bunları düşünmememi söyledin," dedi Syl. "Bunun faydası olur mu gerçekten?"

Kaladin irkildi. Hayır, olmazdı. Denemişti. "Dikkat dağıtmak işe yarayabilir. Bir şeyler yapmak, dünyada bir sürü harika şey olduğunu kendine hatırlatmak... Ama eninde sonunda bunları yine düşünmek

zorunda kalıyorsun sanırım." Bir kez daha şırıngayı doldurdu. "Bu tür şeyleri bana sormamalısın. Ben... bunlarla baş etmekte pek iyi sayılmam."

"Ben bunlarla baş etmek zorunda olmamalıymışım gibi geliyor," dedi Syl. "Ben sprenim, insan değilim. Bu şekilde düşünmem sence de bende bir terslik olduğunu göstermiyor mu?"

"Senin hayatta olduğunu gösteriyor," dedi Kaladin. "Eğer böyle hissetmeseydin senin için daha çok endişelenirdim."

"Belki bizi siz insanlar yarattığınız içindir."

"Ya da hep söylediğin gibi tanrının küçük bir parçası olduğun içindir." Kaladin omuz silkti. "Eğer bir tanrı varsa bence bizi ona götürecek yol birbirimizi önemsemekten geçiyor. İnsanların rüzgârı ve şerefi düşünmesiyle somut olmayan bir güçten maddeleşmiş olabilirsin ama artık kendinsin. Tıpkı bana annemle babam somut bir varlık vermiş olsa da benim kendim olmam gibi."

Syl buna gülümsedi ve havahıyla genç bir kadın formunda raf boyunca yürüdü. "Kendim olmak," dedi. "Böyle düşünmeyi seviyorum. Böyle olmayı. Diğer şerefsprenlerinin çoğu nasıl olmamız gerektiğinden, ne yapmamız gerektiğinden konuşup duruyor. Ben de bir zamanlar bunlardan bahsederdim. Yanılmışım."

"İnsanların çoğu da böyle," dedi Kaladin, Syl'le göz hizasına gelmek için eğilerek. "Sanırım ikimizin de kafamızın içinde ne olursa olsun, bizi yaratan ne olursa olsun, seçimin bize ait olduğunu hatırlamamız gerekiyor. Bizi biz yapan bu Syl."

Syl gülümsedi, ardından havahı açık maviden, gerçek kumaştan yapılmış gibi belirgin ve çarpıcı bir koyu maviye dönüştü.

"Giderek daha iyi yapıyorsun," dedi Kaladin. "Bu sefer renkler daha canlı."

Syl kollarını yukarı kaldırdı. "Sanırım senin dünyana ne kadar yaklaşırsam o kadar çok şey olabiliyor, o kadar fazla değişebiliyorum."

Bu fikir Syl'in hoşuna gitmişti; elbisesinin rengini önce mavinin tonları arasında değiştirip sonra yeşile geçti. Bu arada Kaladin, Teft'e su vermeyi bitirmişti. Şırıngayı havaya kaldırdı. Metalin yan kısımlarında yüzeyin altına gömülmüş parmak izleri vardı. Bu alet, balmumundan şekil verildikten sonra metale Ruhdökülmüştü. Parmak izleri bunun göstergesiydi.

"Daha fazlası olabilirsin," dedi Kaladin. "Bir şırınga belki. Aletlere dönüşmeni konuşmuştuk."

"Bunu yapabilirim sanırım," dedi Syl. "Eğer şu anda Kılıç olsaydım

şekil değiştirebilirdim. Bence... sen hayal ettiğin, ben inandığım sürece çok daha fazlasını yapabiliriz. Bu..."

Syl kapının yanından gelen hafif bir sürtünme sesiyle sözünü yarıda kesti. Kaladin'in eli anında neştere uzandı. Syl bir ışık kurdelesine dönüşerek onun etrafında dönerken Kaladin kapıya yürüdü. Duvarın bu tarafındaki mücevherin üstüne bir parça kumaş örtmüştü. Dışarıya ışık sızıp sızmadığını bilmiyordu ama risk almak istememişti.

Ama işte sesi duyabiliyordu. Taşın üzerinde ayak sesleri... Dışarıda biri vardı. Kapıyı mı arıyordu?

Kaladin ani bir kararla elini kumaşın altına sokup taşa basarak kapıyı açtı. Duvar ayrılmaya başladı. Kaladin dışarı atılıp diğer taraftaki şarkıcıya saldırmaya hazırdı.

Fakat dışarıdaki bir şarkıcı değildi.

Dabbid'di.

Sokak kıyafetleri içindeki sessiz köprücü kapı açılırken geri çekildi. Kaladin'i gördüğünde de sanki ortada şaşılacak hiçbir şey yokmuş gibi onu başıyla selamladı.

"Dabbid?" dedi Kaladin. Rlain dışında ilk köprücülerden Rüzgârkoşucu güçleri elde etmemiş tek kişi Dabbid'di. Dolayısıyla uyanık olması anlaşılabilirdi. Fakat buraya nasıl gelmişti?

Dabbid içinde sıvı olan tencereyi kaldırdı. Kaladin şöyle bir kokladı. "Et suyu mu?" diye sordu. "Nereden bildin?"

Dabbid, kule spreninin ışığının yanıp sönmeye başladığı duvardaki kristal çizgiyi işaret etti. Şaşırtıcı; dilsiz olmasının yanı sıra Dabbid genelde kendiliğinden bilgi vermezdi.

Tencereyi garip bir açıyla tutup bileklerini birbirine vurdu. *Köprü Dört.*

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Kaladin onu odaya sokarken. "Nasıl oldu da et suyu getirdin? Neyse, boş ver. Gel, Teft'in yanına otur." Dabbid, Kaladin'in köprücülere ilkyardım yapmaya başladığında kurtardığı ilk adamlardan biriydi. Dabbid'in fiziksel yaraları iyileşmişti ama yaşadığı savaş şoku Kaladin'in gördüğü en ağır vakalardan biriydi.

Ama her şey bir yana, onu görmek harikaydı. Kaladin'in içi Teft'i burada yalnız bırakma konusunda rahat değildi. Eğer Kaladin ölüp geri gelemezse bu Teft için de ölüm demekti. Başka biri daha onun nerede yerini bilmediği sürece.

Kaladin, Dabbid'e şırıngayı nasıl kullanacağını gösterdi ve Teft'i beslemeye başlamasını sağladı. Dilsiz köprücüye gelir gelmez iş ver-

diği için kendini kötü hissediyordu ama Syl'in iç saatine göre gece çökmek üzereydi ve Kaladin'in işe koyulması gerekiyordu.

"Gerisini döndüğümde açıklarım," diye söz verdi Kaladin. "Dabbid, sen de kapıyı açabiliyor musun? Yiyecek ve su almaya gitmen gerekirse diye."

Dabbid gelip elini kapının mücevherinin üzerine koydu. Kapı tıpkı Kaladin için açıldığı gibi yine kolayca açıldı. Bu aslında biraz endişe vericiydi. Kaladin duvardaki lal damara dokundu. "Kule spreni?" diye seslendi.

Evet.

"Bu kapıları herkesin açamayacağı şekilde kilitlemenin bir yolu var mı?"

Eskiden kişiye göre ayarlamak mümkündü. Ama şu sıralar bir kapıyı ya herkes tarafından açılacak şekilde bırakmam veya hiç kimsenin açamayacağı şekilde kilitlemem gerekiyor.

Eh, acil bir durumda Kardeş'ten kapıyı kilitlemesini isteyebileceğini bilmek güzeldi. Şimdiyse Dabbid'in girip çıkabilmesi yeterliydi.

Kaladin, Syl'e başıyla işaret etti ve ışık için Dabbid'e bir mücevher bırakıp odadan çıktı.

Navani, Kaladin'den Yeminkapıları çalışırken mümkün olduğunca yakından izlemesini, diğer fabriallar çalışmazken onların nasıl çalıştığını çözebilecek mi diye bir bakmasını istemişti.

Ne yazık ki Kaladin kulenin koridorlarından gizlice Yeminkapısı platosuna kadar inebileceğinden şüpheliydi. Dördüncü katın ücra bir yerindeki manastıra gitmişti, doğru, ama kalabalık ilk iki kat çok farklıydı. İnsanlar evlerinde hapsolmasalar bile Kaladin durdurulmadan ortada dolaşamazdı. Kaladin Stormblessed dikkat çekerdi.

Böylece kulenin dışından tırmanmayı denemeye karar verdi. Uçmayı öğrenmeden önce uçurum duvarına kaya yapıştırıp tırmanmıştı. Yine böyle bir şey yapabilirdi. Düşman belli ki Göksellere içeride kalmasını emretmişti ve balkonlara da pek kimse çıkmıyordu.

Kaladin günbatımı yaklaşırken onuncu katın balkonuna çıktı. İçinde manastırdan aldığı dört fırçanın bulunduğu çuvalı beline bağlamıştı. Daha önce ön tarafta düz, arkada tutmak için kavisli bir sap kalacak şekilde kılları kesmişti.

Kaladin kendi eline Tam Çivileme yaparak elini bir şeylere yapıştıramazdı. Lopen kıyafetlerini veya saçını yere yapıştırıyordu ama Par-

layan tenine işlemiyordu. Belki Kaladin işe yarayacak birkaç eldiven takabilirdi ama fırça tutacakları daha sağlam görünüyordu.

Kaladin balkondan dışarı sarkıp izleyen var mı diye baktı. Hava çoktan kararmaya başlamıştı. Eğer çok fazla Fırtınaışığı çekmezse bu loş ışıkta onu görebileceklerini sanmıyordu. Fırtınaışığı'nı duvara yapıştırdığı fırçalarda tutarak fazla parlayıp görülme riskini bertaraf edebilirdi. Bu risk ona, kalabalık katlardan gizlice geçerken yakalanma riskinden daha düşük geliyordu en azından.

En iyisi önce tehlikeli olmayan bir yerde denemekti. Kaladin fırçalardan birini çıkarıp Fırtınaışığı'yla doldurdu, ardından düz tarafını balkondaki bir sütuna bastırdı. Fırçayı yapıştırdığında sapı kopmadan veya aşağı kaymadan ona tüm ağırlığıyla asılabildi.

"Yeterince iyi," dedi Kaladin, Çivileme'den Fırtınaışığı'nı geri alırken. Sonra çoraplarını çıkardı ve çizmelerini geri giydi. Son bir kez Göksel var mı diye gökyüzünü kontrol ettikten sonra balkonun dış tarafına geçip dıştaki dar çıkıntıda durdu. Aşağı baktığında karanlıkta dibi görünmüyordu. Kaladin kendini sonsuzluğun kıyısında duruyormuş gibi hissetti.

Yüksekte olmayı hep severdi. Parlayan olmadan önce bile açık gökyüzüne kendini çok yakın hissederdi. Orada öylece dururken bir yanı atlamak, rüzgârı hissetmek istedi. İntihar etmek istediğinden değil; bu defa değil. Güzel bir şeyin çağrısıydı.

"Korkuyor musun?" dedi Syl.

"Hayır," dedi Kaladin. "Tam tersi. Yüksekten atlamaya öyle alıştım ki gerektiği kadar korkmuyorum."

İki fırçayı Işık'la doldurdu, ardından balkonun sol köşesine ilerledi. Burada taş duvar, balkonların arasından yere kadar kesintisiz iniyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve dışarı uzanıp önce ilk, ardından ikinci fırçayı taşa yapıştırdı.

Taşta ayağını koyacağı yerler varsa da kaygandı. Bir zamanlar bu kayaların üzerinde detaylı süsler vardı ama yıllar içinde yücefırtınalar bir kısmını aşındırıp düzleştirmişti. Belki Lift olsa yardımsız tırmanabilirdi ama Kaladin Fırtınaışığı olduğuna memnundu. Çizmelerinin ucunu da ayaklarından çıkan Fırtınaışığı'yla doldurup onları da duvara yapıştırdı.

Yapıştırdığı yerlerden birini çözüp, onu hareket ettirip sonra tekrar yapıştırarak aşağı doğru ilerlemeye başladı. Syl yanında, havada görünmez bir merdivenden iniyordu. Kaladin bu inişin beklediğinden zor olduğunu fark etti. Çizmelerini sadece uçlarından doğru bir şekil-

de yapıştırmak zor olduğundan vücudunun üst kısmından çok fazla güç almak zorunda kalıyordu.

Duvara yapıştırdığı fırçalardan birini serbest bırakıyor, ardından sadece tek eliyle tutunuyor, sonra diğerini oynatmadan önce ayaklarını hareket ettiriyordu. Beşinci kata geldiğinde bir Parlayan olmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Burada mola vermeye karar verdi ve Syl'i balkon boş mu diye kontrol etmeye gönderdikten sonra balkona atladı. Yere çöküp derin nefesler aldığı sırada birkaç soğukspreni, dost canlısı kremcikler gibi balkonun korkuluğundan ona doğru geldi.

Syl yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için koridora uçtu. Neyse ki giderek soğuyan kule –ve kaytarma arzusu– işgalci şarkıcıların daha iç kısımları tutmasına yol açmıştı. Devriyelerden kaçındığı sürece güvende olurdu.

Kaladin kaslarının yandığını hissederek sırtını balkon korkuluğuna dayadı. Bir asker ve sonra bir köprücü olarak kaslarının zorlanmasına alışıktı. Hatta son dönemde Fırtınaışığı yüzünden bu hissi çok ender yaşadığından kendini kandırılıyormuş gibi hissediyordu. Nitekim bir dakika sonra yanmadan eser kalmamıştı.

Syl geri geldiğinde Kaladin tırmanmaya devam etti. Kaladin ilerlerken, minik ışık çizgileri şeklinde birkaç rüzgârspreni gelip etrafında döndü. Dördüncü kata yaklaşırken arada ona yüzlerini –ve silüetlerini– göstererek kıkırdadılar, sonra da uzaklaştılar.

Syl onları sevgiyle izliyordu. Kaladin ona ne düşündüğünü sormak istediyse de içeriden biri pencerenin dışından gelen sesi duyar diye konuşmaya cesaret edemedi. Fırçaları sessizce doğru yerlere yapıştırmaya odaklandı.

Dördüncü kata ulaştıklarında bir engelle karşılaştılar. İlk fark eden Syl oldu ve hemen bir ışık kurdelesine dönüşüp 'dur' rününü oluşturdu. Kaladin durdu, derken sesleri duydu.

Başıyla işaret ettiğinde Syl bakmaya gitti. Syl'in endişesini aralarındaki bağ sayesinde hissedebiliyordu. Syl Kılıç olduğunda doğrudan zihinsel bağ kurabiliyorlardı ama Kılıç şeklinde değilken bu bağ daha zayıftı. Yine de birbirlerine kelimeler göndermek üzerinde çalışmışlardı ama ancak belli belirsiz izlenimler alabiliyorlardı.

Bu kez Syl'den kesik kesik kelimeler aldı: *Şarkıcılar... Dürbünlü... Üçüncü kat balkonu... Bakıyorlar...*

Kaladin elinden geldiğince sessiz bir şekilde olduğu yerde kaldı. Onların aşağıda, sol tarafındaki balkonda konuştuklarını duyabiliyordu. Dürbünleri mi vardı? Niye ki?

Rüzgârkoşucu keşif ekipleri için gökyüzünü izliyorlar, diye düşündü bunu Syl'e iletmeye çalışarak. *Etrafta kimsenin olmadığından emin olmadan Yeminkapılarını kullanmayacaklar.*

Syl geri geldiğinde Kaladin bir kez daha kaslarının yanmaya başladığını hissetti. Alnında biriken teri kolunun yenine sildi ve ardından fırçalardan birini bırakmak için dişlerini sıkarak biraz Fırtınaışığı çekti. Teninden parlak bir duman yükselmeye başlamıştı ki ışık fazla görünür hâle gelmeden hemen fırçayı yeniden Çiviledi ve uzanabildiği kadar sağa yapıştırdı.

Böyle yanlamasına gidip şarkıcıların olduğu balkondan uzaklaştı. Oradaki balkona çıkabilirdi. Bu arada şarkıcıların Alethçe konuştuğunu duyabiliyordu. Kadın sesiydi galiba ama şarkıcıların cinsiyetini seslerinden ayırt etmek zordu. Konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla gerçekten Rüzgârkoşucuları gözlüyorlardı. Yeminkapısı geçişlerini özellikle gece yapıyorlardı ki karanlık gökyüzünde yaydıkları ışıkla uçan Parlayanlar bariz bir şekilde görünür olsun.

Kaladin sağındaki iki balkonun üzerinden geçti, ardından yine dümdüz aşağı devam etti. Kulenin kuzey tarafındaydı ve gözcülerden kaçmak için batıya ilerlemişti. Kaladin sabit bir hızla inerken Syl yakındaki balkonları kontrol etmeyi sürdürdü. Ne yazık ki üçüncü katı geçmelerinden kısa bir süre sonra Yeminkapılarında karanlık bir ışık parladı. Yokışığı gibi hafiften mora çalıyordu ama bir Yokışığı küresinden daha parlaktı.

Kaladin bir an hareketsiz durup dinlendi. "Syl," diye fısıldadı. "Balkondaki şu gözcülere gidip bir bakar mısın? Hâlâ gökyüzünü izliyorlar mı?"

Syl hızla uçtu ve az sonra geri gelmişti.

"Malzemelerini topluyorlar," diye fısıldadı. "Gidiyorlar galiba."

Kaladin de bundan korkuyordu. Düşman Yeminkapılarını mümkün olduğunca seyrek kullanmaya çalışıyordu çünkü kuleye şarkıcı birliklerinin girip çıktığının görülmesini istemiyorlardı. Eğer gözcüler eşyalarını topluyorlarsa, bu muhtemelen bu akşam Yeminkapıları daha fazla kullanılmayacak demekti. Kaladin yetişememişti.

Fakat kapı Yokışığıyla yanıp sönmüştü. Yani Kaladin fabriala bir şey yaptıklarını biliyordu. Ertesi gün yeniden denemesi gerekecekti. Bugün umduğundan yavaş yol almıştı ama yine de kaydettiği ilerlemeden memnundu. Biraz pratikle muhtemelen artık aşağı çok daha hızlı inebilirdi. Fakat Yeminkapılarına yaklaşsa bile onlara ne yaptıklarını anlayabilecek miydi? Bunun için fabriallar hakkında yeterince şey bildiğinden şüpheliydi.

Yukarı doğru tırmanmanın ne kadar zor olduğunu görmek için yine tırmanmaya başladı. Bu kez daha yavaş ilerliyordu ama ayaklarından daha fazla destek alabiliyordu. Tırmanmaya devam ederken bundan gurur duydu. Kuledeki değişiklikler onu yere mahkûm etmeye çalışmıştı ama gökler onundu. Daha az etkileyici bir şekilde de olsa göklerde olmanın bir yolunu bulmuştu. Eğer...

Kaladin aklına bir şey gelince fırçalara tutunarak öylece havada kalakaldı. Bunu anında göremediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Balkondaki şu gözcüler," diye fısıldadı, onun niye durduğunu anlamak için yanına gelen Syl'e. "Gökyüzünde Rüzgârkoşucu görseler ne yapacaklardı?"

"Aşağıdakilere geçişi durdurmalarını haber vereceklerdi," dedi Syl. "Yeminkapılarının farklı renkte parlaması durumu açık etmesin diye."

"Nasıl?" diye sordu Kaladin. "Yeminkapısı'ndaki adamla nasıl temas kuracaklardı? Ellerinde flama falan gördün mü?"

"Hayır," dedi Syl. "Karanlıkta oturmuş, yazıyorlardı sadece... Uzakalem kullanıyor olmalılar!"

Kulede çalışan bir uzakalem. Navani düşmanın fabrialları nasıl çalıştırdığını öğrenmek istiyordu. Ya ona çalışan bir tane verebilirse? Bundan, Kaladin'in Yeminkapılarına bakarak edineceğinden çok daha fazla bilgi edinebilirdi.

Syl gözcülerin kullandığı balkona doğru uçtu. "Onları görebiliyorum!" dedi. "Eşyalarını topladılar ve gidiyorlar ama henüz yakındalar."

Onları takip et, dedi Kaladin zihninden Syl'e. Ardından o da elinden geldiğince hızla o tarafa yöneldi. Gece geçişini kaçırmış olabilirdi ama bir yol daha vardı.

O uzakalemi çalmalıydı.

Ama araştırma yaparken belli bir sonuç almayı nasıl istemeyebiliriz? Hangi bilim insanı ne bulacağını ümit etmeden bir projeye başlar?

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 6 altmetin

Venli kulenin maketini inceledi. Camdan gelen mor ay ışığı altında, inanılmaz detaylarıyla bir şaheserdi. Onca yıl önce eski Parlayanlar bunu ne amaçla kullanmıştı acaba? Bu sadece unutulmuş bir sanat eseri miydi yoksa daha mı fazlasıydı? Birkaç Yoksprenin bunun sprenlerin yaşaması için ölçekli bir maket olabileceğini söylediğini duymuştu ama onca ince detaya rağmen içinde mobilya veya kapı gibi şeyler yoktu.

Venli maketin etrafında dolaştı; içinden bir kesiti göstermek için ortadaki ayrıklığı geçti. Her nasılsa kulenin minyatürü onun muazzam büyüklüğünün altını daha da çiziyordu. Bu minyatür maket bile Venli'nin boyunun iki katıydı.

Venli başını iki yana salladı ve maketi bırakıp büyük odanın dört bir yanında yerde sessizce, baygın hâlde yatan Parlayanlara doğru yürüdü. Raboniel'in arzusu üzerinde Venli onların tamamını alacak bir yer bulmuştu. Giriş katında, gerektiğinde gönderilecekleri bodrum kata yakın bir yerde olmalarını istemişti ama kulenin o bölümü bayağı doluydu. Bu yüzden, birilerini kullandıkları odadan kovma zahmetine girmektense bu yeni keşfedilmiş –ve boş– odayı ayarlamıştı. Odanın

tek bir girişi vardı, dolayısıyla korunması kolaydı ve pencereden doğal ışık giriyordu.

Toplamda elli kadar Parlayan vardı. Bu kadar az sayıdalarken, Raboniel'in güçleri belki Parlayanlarla savaşarak da bu yeri ele geçirebilirdi. Belki de geçiremezlerdi. Bu modern Parlayanlarda bir şey vardı. Kaynaşıkları sürekli hayrete düşürüyorlardı. Herkes onların yetersiz, tecrübesiz olmasını bekliyordu. Roshar'da yüzyıllar boyunca Parlayan bağı kurulmamıştı. Bu yeni Parlayanların onları eğitecek ustaları yoktu, her şeyi kendi başlarına keşfetmek zorundaydılar. Peki nasıl bu kadar iyi olabiliyorlardı?

Tını bu konudaki düşüncelerini titreşti. Bazen bilgisizlik de bir avantaj olabilirdi çünkü geçmişin beklentileri tarafından sınırlandırılmazdın. Belki de bu yüzdendi. Ya da belki başka bir sebeptendi. Kaynaşıkların yorgun ve yaşlı ruhlarının karşısında yeni, daha genç, hevesli sprenler vardı.

Venli, genç bir kadının vücudunun başında oyalandı. Parlayanlar battaniyeler üzerine yatırılmış ve cesetlermiş gibi sadece yüzlerini açıkta bırakacak şekilde üzerlerine çarşaf örtülmüştü. Fakat bu Parlayan kıpırdanıyordu. Gözleri kapalıydı ama sanki korkunç bir kâbus görüyormuş gibi yüzü seğiriyordu. Belki de öyleydi. Garaz bir keresinde Venli'nin zihnini ele geçirmişti; onun yozlaştırıcı dokunuşunun nerelere kadar uzanacağını kim bilirdi?

Bir Rüzgârkoşucu, diye düşündü Venli, yerde kadının yanındaki işaretleri okuyarak. Venli'nin ekibinin kuledeki insanları sorgulayarak her bir Parlayan hakkında öğrendiği şeyleri listelemişlerdi. Venli'nin gözleri sıranın ilerisine, yüzünde yine benzer seğirmeler olan başka bir Parlayan'a kaydı. O da Rüzgârkoşucuydu.

İncelemesi bitince Dul'un yanına gitti. Raboniel de bunun onlar için uygun bir görev olduğunu düşündüğünden, Venli'nin baygın Parlayanların başına kendi en güvendiği adamları yerleştirmesi kolay olmuştu.

"Diğer Rüzgârkoşucular," dedi Venli yavaşça, "hepsi böyle..."

"Uyanmaya yakın mı?" diye sordu Dul, Huşu'da. "Evet. Hepsi böyle. Parlayanlardan biri her kıpırdandığında onun bir Rüzgârkoşucu olduğunu görüyoruz. Bazıları uykusunda mırıldanıyor da."

"Raboniel benden özellikle bunu kontrol etmemi istedi," dedi Venli, Kaygı'da. "Bunu bekliyordu galiba."

"Tahmin etmek zor değil," dedi Dul. "Uyanık olan, muhtemelen kulede dolanan şu Parlayan da Rüzgârkoşucuydu, değil mi?"

Venli yerde yatan sıra sıra vücutlara bakarak başını salladı. Venli'nin adamları aralarında dolanıyor, onlara et suyu içiriyor ve kirlenen battaniyeleri değiştiriyorlardı.

"Bizi buraya yerleştirmek çok iyi oldu," diye fısıldadı Dul. "İnsanlarla ilgilenme bahanesiyle kaçışımız için battaniye ve giysi toplayabiliyoruz. Bir kenara et suyu lapası koymaya başladım."

"İyi," dedi Venli, Kaygı'da. "Etrafta sadece bizimkiler varken şu Rüzgârkoşucuları uyandırabiliyor musunuz diye bir bakın."

"Peki ya başarırsak?" diye sordu Dul, Kuşku'da. "Bence bu çok kötü bir fikir."

Venli'nin ilk içgüdüsü –bunca zaman sonra bile– onu tokatlamak oldu. Onu sorgulamaya nasıl cüret ederdi? Her şeye rağmen hâlâ aynı kişi olduğu konusunda onu uyaran bu içgüdüyü bastırdı. Birkaç Kelime onu bir anda daha iyi biri yapmamıştı.

"Güçleri bastırılmış olacak," diye açıkladı Venli. "Yani sizin için bir tehlike oluşturamazlar. Olur da şiddete başvururlarsa kaçın, bırakın kendiliklerinden uyandıklarını sansınlar. Böylece şüphe altında kalmayız."

"Tamam ama bu riski niye alıyoruz?"

"Bunlardan birinden yardım alabilirsek kaçmamız ve saklanmamız çok daha kolay olur," dedi Venli. "O da bir yana, buradan çıkmak için dikkat dağıtmaya ihtiyacımız var. Uyanan ve aniden savaşmaya başlayan Rüzgârkoşucular bunu sağlar."

Venli, hâlâ Kuşku'da mırıldanmakta olan Dul'a bir bakış attı.

"Bak," dedi Venli. Odada tam bir tur atıp başladıkları yere dönmüşlerdi. "İnsanları senden daha çok sevmiyorum. Ama gerçekten kaçmak istiyorsak bulabildiğimiz her fırsatı değerlendirmeliyiz." Elini sallayarak baygın Parlayanları işaret etti. "Bu da büyük bir fırsat olabilir."

Dul nihayet Uzlaşma'da mırıldandı. "Sanırım haklısın. Denemeye değer. Gerçi bunları nasıl uyandıracağımızdan emin değilim. Bunun için bir hekime ihtiyacımız var. Aslında her koşulda bir hekim lazım bize; bazılarında yaralar oluşuyor ve çürükspreni çekiyor. Bazıları da etraflarında açlıksprenleri dolanmasına rağmen çorba içmiyor."

Venli aklına gelen fikirle Huzur'a tutuldu. "Sana hekim bulabileceğimize eminim. Aslına bakarsan bize yardım etmeye gönüllü olacak bir tane tanıyorum. Bir insan. Gizli kalması gereken bazı sebeplerden dolayı şu anda saklanıyor. Ama sanırım onu yardım etmesi için buraya alabiliriz."

Dul başını sallayarak Takdir'de mırıldandı. Venli odadan avlu dedikleri, kulenin tepesine kadar uzanan dikey boşluğun zeminine çıktı. Maketin olduğu odayı koruyan Soyluların yanından geçti. Leshwi ondan hekimle ailesini güvenli bir yere yerleştirmesini istemişti. Eh, mantıklıydı.

Sokağa çıkma yasağının başlamasına az kalmıştı, bu yüzden avluda insanlar son dakika işlerini halletmek için koşturuyordu. Artık evlerinde hapis tutulmayan insanlar, fırtına sonrasındaki sarmaşıklar gibi kabuklarından çıkmışlardı. Çoğu avlunun etrafında yaşıyordu ve buradaki büyük pencerenin dibine getirdikleri tezgâhlarla geçici dükkânlar kurmuşlardı. Sprenler için Tutkular neyse, insanlar için de güneş ışığı oydu.

Bu akşam çekinerek yürüyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalarına izin verilmesine inanamıyormuş gibi Venli'den uzak durmaya çalışıyorlardı. Venli bir merdiven buldu ve hızla tırmanırken birkaç insan kadının panikle kenara çekilmesine ve solucanı andıran korkusprenleri çekmesine sebep oldu. Venli Soylu formunun ne kadar korkutucu olduğunu unutuyordu bazen. Kendini bu formda giderek daha rahat hissediyordu ve mücevherkalbindeki tutsak Yoksprenine rağmen bu form giderek daha çok kendi doğal hâliymiş gibi gelmeye başlamıştı.

İkinci katta Venli avlu balkonunun yakınındaki toplanma noktasına yürüdü. Bu akşam bir grup Kaynaşık'a ihtiyaçları olması hâlinde tercümanlık hizmeti verecekti. Kaynaşıkların büyük bölümü modern şarkıcılarla konuşmakta zorlanıyordu. Ne kadar kısa süre önce geri döndükleri düşünülürse bu doğaldı. Venli'ye asıl tuhaf gelen, Raboniel'in de aralarında olduğu bazı Kaynaşıkların modern Alethçeyi çoktan öğrenmiş olmasıydı.

Venli toplantı yerine ulaşıp da Derinlerle karşılaştığında şaşırdı. Kıvrak vücutları ve arkadan kırmızı kırmızı parlayan süt beyazı gözleriyle tuhaf bir Kaynaşık türüydü bunlar. Göksellerin uçmaktan hoşlanması gibi bunlar da vakitlerini kayaların içine gömülü hâlde geçirmekten hoşlanıyordu. Venli arada sırada bir odaya girdiğinde, bir veya birkaçını sadece yüzleri dışarıda olacak şekilde zemine batmış olarak, gözleri kapalı dururken buluyordu.

Bu akşam dört Derin, yanlarında ekipman taşıyan birkaç sıradan şarkıcı ile birlikteydi. Kaynaşıklar aralarında kendi dillerinde bir şey konuşuyorlardı.

"Kumun işe yaramayacağını söylemiştim," dedi Derinlerden biri

Nispet'te. Ritimleri boğuk geliyordu. Sessiz. "Bunda haklıydım. Bunu kabul etmeniz lazım."

"Kulede bir sürü farklı fabrial var," dedi bir başkası. "Ve bir sürü spren. Aradığımız şey ardında fark edilecek kadar güçlü bir etki bırakmıyor."

"Kristal sütunun etrafında kalkan yaratan fabrialı arıyorsunuz," diye tahmin yürüttü Venli. Raboniel o alanın, kulede bir yerlerde gizlenmiş ve birkaç mücevherli mekanizmayla çalışan bir fabrial tarafından yaratıldığından bahsetmişti.

Derinler, kendisine hitap edilmesini beklemeden konuştuğu için Venli'yi azarlamadı. Raboniel'in Sesi olarak Venli'nin bunlara karşı bile belli bir saygınlığı vardı. Emir verecek kadar değil elbette ama kendiliğinden konuşabilecek kadar.

"Neden sırsprenlerini kullanmıyorsunuz?" diye sordu. "Parlayanları buldukları gibi kolayca fabrialları da bulurlar, değil mi?"

"Bu kulenin kendisi bir fabrial," dedi Derinlerden biri. "Sırsprenleri burada işe yaramıyor. Kafaları karışmış bir şekilde daireler çizerek dönüp duruyorlar. Onlardan burada Işık kullanan belli bir şeyi bulmalarını istemek, okyanusta belli bir su birikintisi bulmalarını istemek gibi."

"İşe yaramaz sprenler," dedi bir diğeri. "Kaossprenlerini gördün mü?"

Venli görmüştü. Normalde kendilerinin görünmek istedikleri dışındakilere görünmeyen bu Yoksprenler şimdi sanki güç engelleyici etkiye tepki veriyormuş gibi havada artlarında kıvılcımlar bırakıyorlardı. Burada, Shadesmar'ın içini göremeyen biri bile, izlenip izlenmediğini bilebilirdi.

Venli bunu düşünürken birden Heyecan'a tutuldu. Görünmez sprenler yok... ve sırsprenleri işe yaramaz durumda. Bu bir Parlayan'ın kimse tarafından fark edilmeden kulede güçlerini kullanabileceği anlamına geliyordu.

Venli kimse tarafından fark edilmeden güçlerini kullanabilirdi.

Bu ihtimal Venli'yle birlikte Tını'nın da Heyecan'da tıngırdamasına sebep oldu. Nihayet. Artık biraz alıştırma yapabilirlerdi.

Ama Venli buna cesaret edebilir miydi?

"Ses," dedi Derinlerden biri ona elini sallayarak. Soluk beyaz teni üzerinde belli belirsiz kırmızı çizgilerle bezeli bir kadındı. "O mekanizmaları bulmamız gerekiyor. Ama sırsprenleri olmadan tüm kuleyi baştan aşağı aramamız gerekecek. Siz insanları sorgulamaya başla-

yın; sorun bakalım görünürde bir fabriala bağlı olmayan büyük mücevherler görmüşler mi?"

"Nasıl isterseniz Kadim Kişi," dedi Venli, Utanç'ta. "Ama söylememe izin verirseniz, bu pek uygun bir çözüm gibi görünmüyor. Mekanizmalar saklı değiller mi?"

"Evet," dedi bir diğeri, "ama aynı zamanda erişilebilir de olmalan lazım. Sonuçta amaçları Parlayanların kalkanı Fırtınaışığı'yla doldurması."

"Öyle de olsa Kadim Kişi, ben yine de emin olamadım," dedi Venli. "İnsanların bana doğruyu söyleyeceklerini varsaysak bile bu konuda bir şey bildiklerine emin değilim. Bırakın gizli yerleri, daha kulenin tüm katlarının haritasını bile çıkaramamışlar. İnsanlarla tek tek konuşup onlara sıradan görünüşlü bir mücevher hakkında sorular sorarak aylar harcamamızı istiyor musunuz gerçekten?"

Derinler, Yıkım'da mırıldandı ama bunun dışında ona karşı çıkmadılar. Kaynaşıkların çoğu gibi, ileri sürülen fikir iyiyse kendilerine meydan okumasına hemen itiraz etmiyorlardı. Venli bu konuda onlardan bir şeyler öğrenebilirdi.

"Benim de söylediğim buydu," dedi bir tanesi diğerlerine. "Burayı yıllarca arayıp yine de o şeyi bulamayabiliriz."

"Mekanizmalar kristal sütuna bağlı değiller mi?" diye sordu Venli.

"Evet," dedi Derinlerden biri. "Fırtınaışığı kristal damarlarla taşınıyor."

"O zaman onları takip edebiliriz," dedi Venli. "Kayanın içine gömülüp onları bulabilir ve dışa doğru takip edebilirsiniz."

"Hayır," dedi bir başkası Horgörü'de. "Gömülmüşken göremiyoruz. Duyabiliyoruz, şarkı söyleyebiliyoruz ve Roshar'ın tonları bize kılavuzluk ediyor. Fakat bu fabrial bize karşı sessiz olacak şekilde yapılmış. Damarları takip edebilmek için taşı parçalamamız lazım ki bu da sütuna giden tüm bağlantılara zarar verir. Bu da kulenin tüm korumasına hasar vererek amacımızın tam aksine Parlayanların uyanmasına sebep olabilir."

"Yani kulede bir mücevher bulduğunuzda onun koruma alanına bağlı olup olmadığını bilemeyeceksiniz," dedi Venli. "Mücevheri bozduğunuzda onun tamamen farklı bir şeye bağlı olduğu ortaya çıkabilir."

Kaynaşıklar ona Horgörü'de mırıldandı. Venli, kabul edilebilir sınırları aşıyordu. "Hayır seni aptal," dedi kadın. "Bu koruma fabrialı yeni. Kulenin yaratılmasından sonra yerleştirilmiş. Onun gibi birkaç mücevher daha vardır ancak. Kulenin geri kalanı tek bir varlık gibi iş-

liyor. Nitekim Raboniel o yüzden korumayı Yokışığı doldurarak tersine çevirebildi."

Bu... onların zannettiği kadar açıklayıcı değildi ama Venli yine de İtaat'te mırıldanarak bilgi verdikleri ve yanlışını düzelttikleri için minnetini gösterdi. Bu arada kafası hâlâ öğrendiği şeyin sunabileceği imkânlarla meşguldü. Bunca ay boyunca güçleri konusunda hep çekingen davranmış, kendine onları kullanmaya asla cesaret edemeyeceğini söyleyip durmuştu. Ama şimdi niye endişeleniyordu ki?

Tını nabız gibi attı. Yeni bir şey denemekten korkmanın normal olduğuna işaret eden bir tınlamaydı. Çok doğaldı.

Aslında değildi. Tam olarak değil. Öyle görünüyordu ki Venli hayatının büyük bölümünde yanlış şeylerden korkmuştu. Onun merakı yüzünden halkı felakete sürüklenmişti. Ve şimdi de etrafına tüm ümitlerini ona bağlayan yoldaşlar toplamış, tam olarak anlamadığı güçlerle oynuyordu.

Yanlış bir hamle yaparsa Dul'un ve diğerlerinin sonu olurdu.

Derin Olanlar kendi arasında konuşmaya devam etti. Ama dişil, Venli'yi izliyordu. Diğer üçü onu önemli görüyor olmalılardı ki o konuştuğunda sustular.

"Sen ölümlüsün," dedi Venli'ye. "Sen Son Dinleyici'sin. Çok az Soylu'ya gerçek bir unvan verilir ve hainlerinin kızının unvan alması bana tuhaf geliyor. Söylesene, eğer sen yapsaydın o mekanizmaları nereye saklardın?"

"Ben..." Venli, Izdırap'a tutuldu. "Kule hakkında hiçbir bilgim yok. Bilemiyorum."

"Tahmin yürüt," diye ısrar etti Kaynaşık. "Bir dene."

"Ona kolayca Fırtınaışığı yükleyebileceğim ama kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği bir yere koyardım sanırım. Ya da..." Venli'nin aklına bir fikir gelmişti ama kendini susturdu. Onlara yardım etmek istemiyordu. Kuleyi tamamen yozlaştırmaları ne kadar uzun sürerse Venli'nin adamları için o kadar iyi olurdu. "Hayır, boş verin. Ben aptalın tekiyim Kadim Kişi. Ve hiçbir bilgim yok."

"Olabilir ama aynı zamanda ölümlüsün ve bir ölümlü gibi düşünüyorsun," dedi Kaynaşık. "Ölümlüler hep çok meşguller. Sürekli yapmaları gereken şeylerle dolu kısacık hayatlar yaşıyorlar. Öte yandan çok tembeller. Yapmaları gereken şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorlar. Bu sence de doğru değil mi?"

"Ben... Evet, elbette," dedi Venli. Bu, Kaynaşıkların ondan itiraz duymak isteyeceği bir konu değildi.

"Evet," dedi başka bir Derin. "O zaman mücevher mekanizmaları, en azından bir tanesini, doğal yollarla Fırtınaışığı alabileceği bir yere koymazlar mı?"

"Fırtınalar nadiren bu kadar yükseğe ulaşır," dedi bir diğeri. "Ama ulaştıkları da olur. Bu durumda bir tanesini arada sırada kendiliğinden güçle dolacağı bir yere koymaları mantıklı."

Tını, Venli'nin içinde Acı'da titreşti. Bu tam da Venli'nin az önce paylaşmaktan kaçındığı şeydi. Mekanizma için en iyi yer neresiydi? Dışarıda bir yer... Ama balkonlar değil çünkü orada kolayca göze çarpabilirlerdi. Venli avlunun diğer tarafındaki büyük pencereye doğru bir bakış attı. Derinler de belli ki aynı sonuca varmıştı çünkü dış kısmına mücevher gömülmüş mü diye bakmak için çoktan o tarafa yönelmişlerdi.

Tını Hüsran'da titreşti.

"Onlara yardım etmeye çalışmıyordum," diye fısıldadı Venli. "Zaten çoğunu kendi kendilerine çıkardılar."

Tını yine nabız gibi attı. Belki de bir şey çıkmaz diye umuyordu. Sonuçta bu sadece bir tahmindi.

Kaynaşıklar ona herhangi bir talimat vermeden gitmişlerdi, bu yüzden Venli hizmetkârlarla birlikte kaldı. Ta ki tanıdık bir sima koridordan telaşla ona doğru seğirtinceye dek. Gelen Venli'nin çekirdek kadrosundan, Dul'un eşi Mazish'ti.

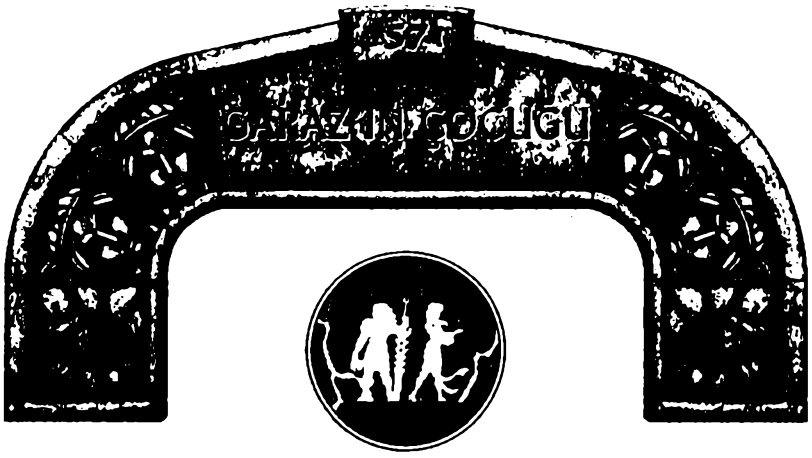
Mazish işformundakilerin arasına dalıp onların Kaygı'da mırıldanmasına sebep olarak Venli'ye yaklaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Venli.

"Venli," dedi Mazish. "Venli, başka bir tane... buldular."

"Başka bir Parlayan mı?" diye sordu Venli Şaşkınlık'ta.

"Hayır. Hayır, o değil. Ben..." Venli'yi kolundan yakaladı. "Senden bir tane daha. Başka bir dinleyici."

SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE

Eshonai insanları büyüleyici buluyordu.

İlk ve ikinci ziyaretleri arasında onların yaşadıkları yeri bulmak için bir sürü seyahat düzenlemişti. Aniden herkes de ona katılmak ister olmuştu ve böylece kalabalık keşif gezilerine liderlik etmişti. Bunların hepsi, ne yazık ki kreşendosuz şarkılar olarak kalmıştı; bulabildiği tek şey batıda terk edilmiş bir insan karakolu olmuştu.

İnsanlar ona yakında ikinci kez geleceklerini söylemişlerdi ama şimdi o ziyaret de sona yaklaşıyor gibiydi. Böylece Eshonai onları gözlemlemek için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Onların yürüyüş şeklini, konuşma şeklini, hatta ona bakış şeklini bile seviyordu. Ya da bazen bakmamalarını.

O gün olduğu gibi. O gün, Eshonai Gavilar Kholin'in kampından geçerken eşyaları toplayan hizmetkârlar ona bakmıyordu bile. Büyük bir metal yayı söken bir işçinin yanına gitti. Adam onun orada durduğunu görmüş olmalıydı ama birkaç dakika sonra doğrulduğunda onu yanında görünce olduğu yerde sıçradı.

Ne garip bir davranıştı. Eshonai bazen insanların hareketlerindeki ritimleri okuyabildiğini düşünüyordu. Yayı olan şu adamın Kaygı'ya tutulması gibi. Öte yandan insanlar dinleyicilerin onların duyamadığı bir şey duyduğunun bile farkında değil gibiydi. Kafanda hiçbir zaman ritim olmaması nasıl bir şey olurdu? Acı verici olmalıydı. Ya da yalnız. Bomboş.

İnsanlar her şeyi toplayıp fırtına vagonuna yerleştiriyordu. Fırtına-

ların ne zaman olacağını anlamakta iyiydiler. Saati konusunda genellikle yanılsalar da günü biliyorlardı. Fakat bu fırtına öncesi rutin toplanma değildi. Yakında gideceklerdi. Eshonai bunu birbirleriyle konuşma tarzlarından, paketleri iki kez kontrol etmelerinden ve çadırları her zamankinden daha özenli bir şekilde katlamalarından anlayabiliyordu. Bunları bir süreliğine açmayacaklardı.

Daha uzun kalmalarını isterdi. İlk karşılaşmaları çok kısa sürmüştü ve bu ikinci ziyaretleri de neredeyse başlamadan bitmişti. Venli'ye de söylediği gibi belki onlarla gidebilirdi. Onlara evlerinin tepelerden ne kadar uzakta olduğunu sormuştu ama cevap vermemişlerdi ve haritalarını da göstermek istememişlerdi.

Eshonai kamptan çıkacakken diğerlerinden ayrı duran adamı fark etti. Dalinar Kholin doğuya, Fırtınaların Kaynağına doğru bakıyordu.

İlginç. Eshonai onun yanına yürüdüğünde Parekılıcını çıkarmış olduğunu gördü. Kılıcı hafifçe önünde tutuyordu; kılıcın ucu taşa batmıştı. Bir şey arıyormuş gibi bir hâli vardı ama önünde bomboş Ovalar uzanıyordu.

Diğerlerinin aksine Eshonai'nin yürürken taşların üzerinde çıkardığı ufacık bir sürtünme sesinden onun geldiğini hemen fark etti. Eshonai onun daima bir kocakabuğunkini andıran bakışları karşısında olduğu yerde durdu.

"Sen tercümanlardan birisin," dedi adam.

"Evet."

"İsmin neydi?"

"Eshonai," dedi Eshonai ama yine unutacağından hiç şüphesi yoktu. İnsanlar dinleyicileri birbirinden ayırt etmekte pek iyi değildi.

"Oraya hiç gittin mi?" dedi adam başıyla Ovalar'ı işaret ederek. "Merkezine."

"Hayır," dedi Eshonai. "Gitmek istiyorum ama eski köprüler... durmuyor. Onları yeniden yapmak çok zahmetli. Halkımın büyük bölümü... nasıl denir? Gitmenin zor olduğu yerlere gitmekten pek hoşlanmıyor."

"Keşif gezisini mi kastediyorsun?" dedi adam.

"Evet. Keşif. Bir zamanlar keşif gezilerine çıkıyorduk. Ama artık çok az gidiyoruz." *Kısa süre öncesine kadar.*

"Dilimizi iyi konuşuyorsun," diye homurdandı adam.

"Bunu seviyorum," dedi Eshonai. "Farklı şekillerde konuşmayı. Farklı şekillerde düşünmeyi. İkisi aynı, değil mi?"

"Evet, belki de öyleler." Adam dönüp omzunun üstünden batıya

baktı. Kendi ülkesine doğru. "Halkın belki daha önce yaşadıkları yerlere dönmekten korkuyordur."

"Bundan niye korksunlar?" diye sordu Eshonai, Şaşkınlık'ta.

"Yerlerin üzerimizde bir gücü vardır parshmen kadın," dedi adam. "Yerlerin hafızası vardır. Bazen daha önce hiç gitmediğin bir yere gittiğinde bu çok güzel olabilir... Çünkü bu senin başka biri olmana fırsat verir. Beklenti olmaz. Fırtına kapası hatıralar olmaz."

"Ben de yeni yerleri seviyorum," dedi Eshonai. "Çünkü... yeniler." Bunu söyleyince Sinir'e tutuldu. Doğru ifade edememişti. Onların dilini konuşurken kendini aptal gibi hissediyordu. Ritimler seslerle örtüşmediğinden bu dilde derin bir şey söylemek çok zordu.

"Bilgece sözler," dedi Dalinar.

Bilgece sözler mi? Onu küçümsüyor muydu? İnsanların onun halkından beklentileri pek yüksek değildi ve ne zaman bir parça karmaşık bir sohbet olsa bu onları şaşırtıyor gibiydi. Dinleyicilerin, parshmenler kadar kıt akıllı olmaması onları eğlendiriyordu sanki.

"Sizin yaşadığınız yerleri görmeyi çok isterim," dedi Eshonai. "Sizi ziyarete geleceğim, siz de daha sık gelin."

Dalinar kılıcını beyaz bir sise dönüştürerek ortadan yok etti. Eshonai, Şaşkınlık'a tutuldu.

"Ağabeyim size ilgi gösteriyor," dedi Dalinar alçak sesle. "Bu... Eh, davetlerinizde daha tedbirli olun derim parshmen kadın. Bizim ilgimiz tehlikeli olabilir."

"Anlamıyorum," dedi Eshonai. Onu sanki kendi türüne karşı uyarıyor gibiydi.

"İnsanları oraya buraya sürüklemekten usandım," dedi Dalinar. "Ardımda eskiden şehirlerin olduğu yerlerde bir sürü dumanı tüten çukur bıraktım. Siz özelsiniz. Daha önce görmediğimiz bir şeysiniz. Ve ağabeyimi tanırım... Gözlerindeki o bakışı, o heyecanı biliyorum.

"İlgisi size fayda sağlayabilir ama bir o kadar da bedeli vardır. Fırtınasığınağınızı daha yeni tanıştığınız adamlarla paylaşmakta acele etmeyin. Hatırını kırmayın ama önünde eğilmekte de acele etmeyin. Her yeni gelenin öğrenmesi gereken iki ders bu. Bu durumda ölçülü nezaketi öneririm. Sizi köşeye sıkıştırmasına izin vermeyin. Eğer dik durursanız size saygı duyar. Ve ne yaparsanız yapın, sakın size olanı almaya karar vermesi için ona bir sebep vermeyin."

Güçlü ol, dik durup hakkını savun ama kralımızın hatırını da kırma? Tüm bunlar ne demekti? Yine de Eshonai ona bakıp o sakin ama

güçlü sesi dinlerken anladığını düşündü. Ritmi'ni duymuş gibi niyetini anladı sanki.

Bize karşı dikkatli olun, diyordu adam. *Düşündüğünüzden çok daha tehlikeliyiz.*

Ve bir de... yanan şehirlerden bahsetmişti.

"İnsanlarınız kaç şehirde yaşıyorlar?" diye sordu.

"Yüzlerce," dedi adam. "Bizim dünyamızdaki insanların sayısı başını döndürür. Burada seninle yaşayan parshmenlerden kat kat fazla."

İmkânsız. Bu... imkânsızdı, değil mi?

Çok az şey biliyoruz.

"Teşekkürler," dedi Eshonai, Takdir'de. Onun dilini konuşurken kelimelere ritim vermişti. Bak, bu belki işe yarayabilirdi.

Adam ona başını salladı. "Gidiyoruz. Bu ziyaretin biraz kısa olduğunun farkındayım ama ağabeyimin kendi topraklarına dönmesi gerekiyor. Biz... şüphesiz tekrar görüşeceğiz. Buraya sürekli bir temsilci göndereceğiz. Söz."

Döndü ve fırtına vagonuna yürüdü.

Venli'ye parlak kırmızı mücevher kıyafetlerini yakarak ortaya çıkacakmış gibi geliyordu. Fırtınasığınağı olarak kullandıkları, üstünü hayvan kabuğu ve kremle kapattıkları şehrin yakınlarındaki geniş yarıklardan birine girdi. Bunların her biri bir tepenin üzerinde olduğundan kenarlarından su tahliye olabiliyordu.

Venli'nin ailesi fırtınalı günlerde hep yaptıkları gibi sohbet edip yemek yemek için burada bir araya toplanmıştı. Diğerleri kesilmemiş mücevherkalplerin ışığında Venli'nin annesinin şarkılarını dinleyip ateşin yanında yemek yerken mutlu görünüyor, Neşe ve Takdir'de konuşuyorlardı.

Mücevherkalpler yamru yumru, organik şeylerdi. Fırtınaışığı'nı içlerine çekiyorlardı ama hiçbiri cebindeki tuhaf mücevher kadar parlak değildi. O insanın verdiği mücevher. Venli'ye alev alev yanıyor gibi geliyordu, oysa herhangi bir mücevher gibi soğuktu. Venli Kaygı'ya tutuldu ve kırmızı parıltıyı görmelerinden korkarak diğerlerine baktı.

Fırtınaya çıkmam gerekiyor, diye düşündü taşları döven yağmurun sesini dinleyerek. *Bu sayılır mı? Dışarıda ışıklar çakan ve kendi çılgın, vahşi ritmini yaratan fırtınayı görebiliyorum.*

Hayır, yeterince yakın değildi. Bu sığınaklardan birinde saklana-

rak, düzenli olarak yaptıkları tek dönüşüm olan eşformu kuşanamazdı. Sonuçta kimse tekrar kıtforma dönmek istemiyordu.

Bulunacak başka formlar vardı. Venli savaşformuna yaklaşmıştı. Ve şimdi... bu mücevher...

Venli onu olabileceklerden dehşete düşerek haftalardır yanında taşıyordu. Annesine ve onu dinleyen diğer aile üyelerine baktı. Güzel şarkılarla kendilerinden geçmişlerdi. Bu şarkıları yüzlerce kez duymuş olan Venli bile kendini burada kalıp annesinin ayaklarının dibinde oturmak istedi.

Hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu. Jaxlim'e. Annesi bunu çok iyi saklıyordu. Diğer formlann ona iyi gelebileceği doğru muydu? İnsanlar gidiyordu, dolayısıyla Venli'nin mücevheri denemesi ve –işe yaramazsa– bunu ona veren insandan bazı cevaplar alması için son şansıydı.

Venli, Karar'a tutuldu ve Binici'nin dokunuşuyla ışık alabilecekleri kadar fırtınaya yakın olduğundan yenilenmeleri için mücevherleri bağladıkları sığınağın sonuna doğru yürüdü. Diğerleri arkasından fısıldaşırken sesleri Eğlence'ye tutulmuştu. Onun ısrarla asla yapmayacağını söylediği eşforma bürünmeye karar verdiğini sanmışlardı.

Annesine sorduğunda annesi gülümsemiş ve çok az kişinin eşforma bürünmeyi planladığını açıklamıştı. Bu sanki kendiliğinden olan, insanı ele geçiren bir dürtüymüş veya fırtına sırasında çıkışa çok yakın oturup da sonra pat diye bir anda üremek için eş arayan bir aptala dönüşüyormuşsun gibi anlatıyordu. Venli'nin o anda bunu yaptığını düşünmeleri çok utanç vericiydi.

Sığınağın ucundaki, gözleri yukarıda ve pençeleri aşağıda olan yağmursprenlerinin toplandığı ıslak taşa ulaştı. Burada rüzgâr ve gök gürültüsü daha güçlüydü; rakip bir ailenin onu korkutmak için attığı savaş naralarını andırıyorlardı.

Belki de en iyisi, kendine yeni bir form bulmayı denemesi için mücevheri annesine vermekti. Sonuçta asıl mesele bu değil miydi?

Hayır, diye düşündü Venli titreyerek. *Hayır. Değil.*

Aylar süren yeni form bulma çabaları onu bir yere ulaştırmamıştı ama bu arada Eshonai giderek daha fazla beğeni topluyordu. Eskiden onun keşif gezilerini aptalca bulan annesi bile şimdi Eshonai'den saygıyla bahsediyordu. Sonuçta insanları o bulmuştu. Dünyayı değiştirmişti.

Venli hep yapması gerekeni yapmıştı. Annesiyle kalmış, sonu gelmeyen günler boyunca görev bilinciyle şarkıları ezberlemişti. Ama sonunda ödülü Eshonai almıştı.

Sinirlerinin onu yarı yolda bırakmasına fırsat vermeden Venli dışarı çıkıp fırtınaya daldı. Şiddetli rüzgâr sendelemesine ve kaygan kayada kaymasına sebep oldu. Göz açıp kapayıncaya dek şarkılarla dolu sıcak sığınaktan buz gibi kargaşaya geçmişti. Kınlan çalgıların ve detone şarkıların sesleriyle dolu bir fırtına. Venli Azim Ritmi'ne tutulmaya çalıştı ama büyük bir kayanın arkasına geçip sırtını taşa yaslayana dek çoktan Rüzgârlar Ritmi'ndeydi.

Panik içinde Niyaz Ritmi'ne geçti. Ne yapıyordu? Bu delilikti. Onca zaman kalkanları veya başka bir koruması olmadan fırtınada dışarı çıkanlarla dalga geçmişti.

Sığınağa geri dönmek istediyse de hareket etmeye korktu. Az ilerisine yere büyük bir şey çarptığında olduğu yerde sıçradı ama uluyan fırtınada bir an her şeyi siyaha kesince tam olarak ne kadar yakınında olduğunu göremedi. Sanki rüzgâr, şimşek ve yağmur hep birlikte ona komplo kuruyordu.

Cebine uzanıp mücevheri çıkardı. Daha önce o kadar parlak görünen şey şimdi kınlgan görünüyordu. Kırmızı ışığı elini zar zor aydınlattı.

Kıracaktı. Onu kırması gerekiyordu. Soğuktan çoktan uyuşmuş parmaklarıyla etrafını yoklayıp nihayet büyük bir taş buldu. Yer burada bir dinleyici boyutlarında yuvarlak bir şekilde çatlamıştı. Bir elinde mücevher, diğerinde taşla titreyerek kayanın sağladığı kısmi güvenliğe geri döndü.

Sonra bir sessizlik oldu.

Öyle ani, öyle beklenmedikti ki Venli'nin nefesi kesildi. Kafasındaki ritimler tek bir sabit vuruşa dönüştü. Başını kaldınp katıksız siyahlığa baktı. Etrafında yer aniden kurumuş gibiydi. Yavaşça döndü, sonra yeniden büzüldü. Gökyüzünde bir şey vardı. Bulutlar ve doğal ışıktan yapılmış bir yüzü andınyordu. Engin ve bilinmez bir şey gibiydi.

BU ADIMI ATMAK İSTİYOR MUSUN, dedi ses olmayan bir şey içinde ritim gibi titreşerek.

"Ben..." Bu oydu. Yücefırtınlann spreni. Fırtınaların Binicisi. Şarkılar ona hain diyordu.

ÇOK UZUN ZAMANDIR HİÇBİR TANRININ ÇOCUKLARI DEĞİLSİNİZ, dedi ritim ona. TÜM HALKIN İÇİN BU KARARI SEN Mİ VERECEKSİN?

Venli bu sözler üzerine aynı anda hem büyük bir heyecan hem büyük bir dehşet hissetti. Demek bu mücevherde gerçekten bir şey vardı.

"Ben... Halkımın formlara ihtiyacı var!" diye bağırdı yukandaki engin varlığa.

BU FORMLARDAN DAHA FAZLASI. BU GÜÇ, ÖLÜMLÜLERİ DEĞİŞTİRİR.

Güç mü?

"Sen düşmanlarımıza hizmet ettin!" diye bağırdı Venli gökyüzüne. "Senin söylediklerine nasıl güvenebilirim?"

DÜŞMANLARINDAN BİRİNİN HEDİYESİNE GÜVENİYORSUN AMA. HER NEYSE, BEN KİMSEYE HİZMET ETMEM. NE İNSANLARA NE ŞARKICILARA. BEN SADECE BENİM. HADİ GİT OVALAR'IN ÇOCUĞU.

GARAZ'IN ÇOCUĞU.

Görü başladığı gibi aniden bitti ve Venli kendini yine fırtınada buldu. O şokla az kalsın elindekileri düşürecekti ama keyifle esen rüzgâra karşı büzülüp parlayan mücevheri yere koydu. Yağmurdan kayganlaşan taşı kavradı. Tereddüt etti.

Daha tedbirli mi olmalıydı?

Ama büyük işler tedbirle başarılır mıydı?

Eshonai tedbirli olmamış ve yeni bir dünya keşfetmişti. Venli taşı indirdi ve mücevheri parçaladı. Işık bir nefeste mücevherden boşalırken Venli irkildi ve sağanak yağmurun altında kendini muhteşem dönüşüme hazırladı.

"Nihayet!" dedi bir ses Sinir Ritmi'nde. "Bu, çok nahoştu." Kırmızı ışık bir anda fırtınada belli belirsiz parlayan, elleri belinde, küçük bir adama dönüştü.

Venli tir tir titreyerek kollarını kendine sımsıkı doladı ve gözlerini kırpıştırarak gözlerine dolan yağmur damlalarını uzaklaştırmaya çalıştı. "Spren," diye tısladı. "Seni bana kadim formlardan birini vermen için çağırdım."

"Sen mi çağırdın?" diye sordu spren. "Kaç yaşındasın sen? Konuşabileceğim başka biri yok mu?"

"Önce bana sırrı ver," dedi Venli. "Sonra formunu diğerlerine de veririz. Bu, onları iyileştirebiliyor, değil mi? Bana öyle söylendi."

Spren cevap vermedi.

"Bunu reddedemezsin!" dedi Venli ama ani bir gök gürültüsü sözlerini yuttu. "Buna ulaşmak için uzun zamandır çabalıyorum."

"Hım, gerçekten dramatiksin," dedi küçük spren ayağını yere vurarak. "Alet kulübesinde ne bulursak onu kullanırız. Biraz paslanmış olsalar bile. Şimdi, anlaşmamız şöyle: Ben senin içine yerleşeceğim ve birlikte inanılmaz şeyler yapacağız."

"Halkıma işe yarar formlar getirecek miyiz?" diye sordu Venli dişleri takırdayarak.

"Hım, evet. Ve aynı zamanda hayır. Bir süreliğine hâlâ işformundaymış gibi görünmen lazım. Benim şu sıralar Roshar'da durumlar nasıl diye etrafı kolaçan etmem gerekiyor. Bayağı zaman oldu. Eğer gerekirse Shadesmar'a girebilir misin sence?"

"Sh-Shadesmar mı?" diye sordu Venli.

"Evet, oradaki fırtınaya gitmemiz lazım. Güneydeki yeni olana. Mücevhere girdiğim yere... Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Çok hoş. Tamam o zaman. Hazırlıklı ol, yapacak çok işimiz var..."

Eshonai sığınağın ağzında durmuş, kardeşini ararken Kaygı'ya tutuldu. Fırtınada pek bir şey göremiyordu. Şimşekler gökyüzünü aydınlatsa da etrafı doğru dürüst görmesi için çok kısa süreliydi.

"Bunu gerçekten yaptı, ha?" dedi Thude Eğlence'de, ağzında bir meyveyle yanına gelerek. "Onca söylendikten sonra eş olmak için çıkıp gitti."

"Emin değilim," dedi Eshonai. "Aylardır savaşformu bulmaya çalışıyordu. Eş olmaya çalışmıyor. Bunun için küçük zaten." İnsanlar Eshonai ile Venli'nin yaşlarını öğrenince çok şaşırmışlardı; insanlar acaba daha yavaş mı yaşlanıyordu? Yine de Venli'nin yetişkin olmasına daha aylar vardı.

"Ondan daha gençleri de yapmıştı," dedi Thude sakalını ovuşturarak. "Bunu düşündüm. Eski eşler arasında bariz bir bağ oluyor."

"Kulağa eğlenceli geldiğini düşünüyorsun sadece," dedi Eshonai, Azar'da.

Thude güldü. "Evet." Bulundukları yer bir gök gürültüsüyle sarsıldığında ikisi de bir süreliğine sustu ve saygıyla Rüzgârlar Ritmi'ne tutularak dinlediler. Fırtınanın titreşimleri hissetmekte tehlikeli olsa da muhteşem bir şey vardı.

"Eşform gibi aptal bir şeyle uğraşacak zaman değil," dedi Eshonai. "İnsanlar bu fırtına bittiğinde gidecekler. Yanlarında birini göndermeyi konuşmamız lazım."

"Bu kadar sorumluluk sahibi olmak senin için iyi değil Eshonai," diye karşılık verdi Thude. Bir eliyle sığınağın tepesine tutunup öne doğru uzanarak yağmurun yüzüne vurmasına izin verdi.

"Ben mi sorumluluk sahibiyim?" dedi Eshonai. "Bu konuda annemin sana söyleyecekleri olabilir."

"Söylediği her şey bana ikinizin ne kadar benzediğini hatırlata-

cak," dedi Thude Neşe'ye tutulup fırtınaya aptal aptal sırıtarak. "Önümüzdeki günlerde bunu yapacağım Eshonai. Bila benimle gelecek mi bir bakacağım. Hayat, tarlalarda çalışmaktan ve odun kesmekten daha fazlası."

Eshonai bunda hemfikirdi ve birinin hayatta farklı bir şey yapmak istemesini anlayabilirdi. Anne babaları eş olmaya karar vermemiş olsa bugün hiçbiri var olmazdı.

Bu fikir yine de Kaygı'ya tutulmak istemesine sebep oluyordu. Bu formun dinleyicilerin düşünce biçimini değiştirmesinden hoşlanmıyordu. Kendi arzuları ve tutkularıyla kendi gibi olmak istiyordu; bir formun onu yönetmesine izin vermek istemiyordu. Gerçi o anda da işformun onu etkilediği söylenebilirdi...

Eshonai Karar'a tutuldu ve bu düşünceleri bir kenara koydu. Venli. Venli neredeydi? Eshonai kardeşi için korkmasına gerek olmadığını biliyordu. Dinleyiciler her zaman fırtınaya çıkardı ve fırtına tamamen güvenli olmamakla birlikte insanların fırtınadan konuşurken yaptıkları gibi Eshonai'nin Kaygı'da mırıldanmasına gerek yoktu. Fırtınalar hayatın doğal bir parçası, Roshar'ın dinleyicilere bir hediyesiydi.

Gerçi Eshonai'nin küçük bir parçası... Kabul etmek istemediği bir parçası... sürekli şikâyet eden Venli'nin etrafta olmadığı bir hayatın ne kadar kolay olacağını düşündü. Onun kıskançlığının olmadığı bir hayatın. Eshonai'nin yaptığı her şey –her sohbet, her plan, her gezi– Venli dâhil olduğunda zorlaşıyor, durduk yere aniden problemler çıkıyordu.

Bu şekilde hissetmesi Eshonai'nin zayıflığıydı. Kardeşini sevmesi gerekirdi. Ve Venli'ye gerçekten zarar gelsin istemiyordu ama kendi başına, Venli'nin dramaları olmadan keşiflere çıkmanın nasıl huzurlu olduğunu hatırlamamak zordu.

Arkasından vuran ışıkla, yağmurdan sınlsıklam bir silüet fırtınada belirdi. Eshonai yine suçluluk hissetti ve Venli olduğunu görünce kendini zorlayarak Neşe'ye tutuldu. Kalan yolda kardeşine yardım etmek için fırtınaya çıktı.

Venli hâlâ işformundaydı. Islak, soğuktan titreyen işformunda bir kadın.

"İşe yaramadı ha?" diye sordu Thude.

Venli ona baktı. Ağzı yarı aralıktı ve insanlar gibi tamamen sessizdi. Sonra sinir bozucu bir şekilde gülümseme. Fazla coşkulu, pek ona özgü olmayan bir gülümseme.

"Hayır Thude," dedi Venli. "İşe yaramadı. Savaşformu bulmak için daha bir sürü, bir sürü deneme yapmam gerekecek."

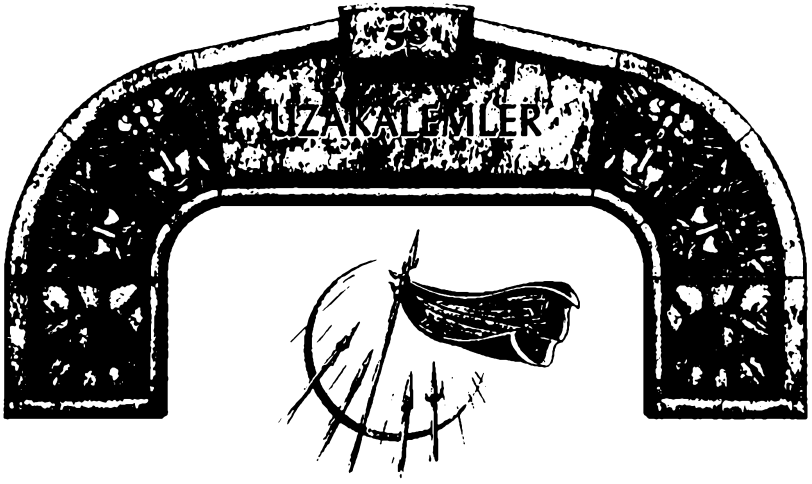
Thude Uzlaşma'da mırıldanırken yan gözle Eshonai'ye baktı. Eshonai haklıydı. Eşformla ilgisi yoktu.

"Biraz ateşin başında oturup ısınmak istiyorum," dedi Venli.

"Venli?" dedi Eshonai. "Konuşman... Neden ritimsiz konuşuyorsun?"

Venli duraksadı. Sonra –çaba gerektiriyormuş gibi– Eğlence'de mırıldanmaya başladı. Birkaç kez denemesi gerekti.

"Saçmalama," dedi Venli. "Dinlemiyordun demek ki." Ardından her zamankinden daha kendine güvenen bir edayla kasıla kasıla ateşin başına yürüdü. Fırtınaların kendi isteğiyle başlayıp bittiğini zanneden bir kadının, çenesi havada yürüyüşü.

Bu tecrübeyi çok tuhaf buluyorum. Modern bilimsel teorinin henüz geliştirilmediği antik dönemlerden bir âlimle birlikte çalışıyorum. Tamamen kaçırdığınız tüm o binlerce yıllık geleneklerini unutup duruyorum.

— *Savaş Ritmi*, sayfa 6 altmetin

Kaladin balkona yumuşak bir iniş yaptı. Syl parlak bir ışık kurdelesi hâlinde çoktan binaya girmişti. Kaladin, toparlanıp uzakalemleriyle birlikte uzaklaşan gözcüleri göremiyordu ama Syl'in onları izlediğinden emindi.

Parlamamak için Fırtınaışığı'nı bir küreye koyarak o da karanlığa daldı. Yeminkapılarını incelemeyi başaramamıştı ama şu Yokışığı uzakalemlerinden birini bir şekilde çalmayı başarırsa hâlâ Navani'ye yardım etme şansı vardı.

Bir eli duvarda, karanlıkta cesaret edebildiği kadar hızlı ilerledi. Çok geçmeden duvar boyunca fenerlerin asılı olduğu bir koridor gördü. Kulenin üçüncü katında olduklarından buranın neredeyse tamamında yerleşim vardı ve iyi aydınlatılmıştı. Fenerlerin ışığında sohbet eden havahlı iki şarkıcı kadın gördü. Syl dikkatle arkalarındaki yan tünellerden birine saptı.

Kaladin uzaktan takip etti. İki şarkıcı genelde görüş alanının dışında kaldığından nereden sapması gerektiği konusunda Syl'in onu uyaracağına güveniyordu. Kulenin bu kısmında, koyugözlerin kule-

nin ortak suyunu ve sabununu kullanabileceği büyük bir çamaşırhane vardı. Kaladin kapısı olmayan, zeminine yalaklar sıralanmış büyük odaları geçti.

Pek kimse yoktu. Kulenin su pompaları anlaşılan henüz Yokışığı ile çalışacak şekilde değiştirilmemişti. Yanlarında şarkıcı muhafızlarla el arabasında su taşıyan insan ekiplerden kaçınması gerekiyordu. O yüzden Syl birazdan uçarak geri geldiğinde Kaladin çamaşır sepetleriyle dolu boş bir odanın karanlık girişine saklandı. Burası sabun kokuyordu.

"İleride bir kontrol noktası var," diye fısıldadı Syl. "Oradan geçtiler. Ne yapmak istiyorsun?"

"Yakınlarda Kaynaşık var mı?" diye sordu Kaladin.

"Gördüğüm kadarıyla yok. Sadece sıradan şarkıcılar."

"Teorik olarak sıradan muhafızların sen izin vermediğin sürece seni göremiyor olması lazım. Uzakalemli o şarkıcıları izlemeye devam et. Umalım ki odaları yakınlarda bir yerde olsun. Eğer ayrılırlarsa mavi havahlının peşinden git. İşlemelerine bakılırsa aralarında en önemli olan o. Kadının odasının yerini öğrendiğinde geri gelirsin, sonra başka bir yoldan gidip uzakalemi çalarız."

"Tamam. Ama ya senden çok uzaklaşırlarsa ve ben kendimi kaybedersem..."

"O şekilde hissetmeye başlarsan hemen geri dön," dedi Kaladin. "Başka bir gece tekrar deneriz."

Syl, Kaladin'i sepetlerle dolu odada bırakıp başka bir şey söylemeden uçup gitti. Ne yazık ki Kaladin az sonra bazı sesler duydu ve kapıdan gizlice baktığında iki şarkıcının kucaklarında sepetlerle koridordan ona doğru yürüdüğünü gördü. Antik güçleri olan, şeytani askerlerden oluşan işgal kuvvetlerinin bile çamaşır yıkamaya ihtiyacı oluyordu anlaşılan. Kaladin kapıyı örtüp kendini karanlıkta bıraktı, derken sepetleri tam da bulunduğu odaya getiriyor olabileceklerini fark edince bir süpürge bulup onu kapıya Çiviledi.

Süpürgeyi her iki ucundan dolduğundan kapının diğer tarafından Fırtınaışığı'nı göremezlerdi. Bir saniye sonra arkadan ittiklerinde kapı sarsıldı. Dışarıda sıkkın sesler Azişçe söylenerek bir kez daha kapıyı açmayı denedi. Kaladin bıçağını kavradığında karanlığın üzerine çullandığını hissetti. Kâbuslarındaki dehşet ve daha önce kaslarında hissettiği ağrıdan çok daha derinlere uzanan bir yorgunluk... Çok uzun zamandır onunla olan, bu yüzden artık normal kabul ettiği o yorgunluk.

Kapı yeniden sarsıldığında Kaladin bunun onu almaya gelen karanlık bir güç olduğundan emindi. Yayların çekildiğini, Gaz'ın köprücülere koşmalarını haykırdığını duydu. Ölenlerin çığlıklarını ve... Ve...

Gözlerini kırpıştırdı. Kapı hareketsizdi. Bu... bu ne zaman olmuştu? Alnında biriken teri silip birkaç dakika bekledi, ardından süpürgedeki Çivilemeyi kaldırıp kapıyı araladı. Kapının yanına iki sepet bırakılmıştı ve görünürde şarkıcı yoktu. Kaladin derin bir nefes verdi, sonra neşteri sımsıkı kavrayan parmaklarını gevşetip silahını kaldırdı.

Nihayet Syl döndü. "Odalarına gitmiyorlardı," dedi. Işık kurdelesi formunda dans ederek havada desenler çizdi. "Uzakalemlerini, onlarca uzakalemin durduğu ve iki kıdemli dişil tarafından korunan bir odaya bıraktılar."

Kaladin derin nefesler alıp yorgunluğunu yenmeye çalışırken başını sallamakla yetindi.

"Sen... iyi misin?" diye sordu Syl.

"İyiyim," dedi Kaladin. "Uzakalem merkezini bulmuşsun. Kulede bir merkez kurmalan mantıklı." Yüzlerce uzakalemin idaresi zordu, bu yüzden yücebeyler ve yücehanımlar böyle merkezler oluştururdu. Kulenin dört bir yanındaki kontrol noktaları gibi farklı konumlardan raporlar bu merkeze gönderilir, burada görevliler önemli olanları ayırdıktan sonra yetkililere ulaştırırdı.

Şarkıcılar da kontrol edilmesi, kullanılması ve geri getirilmesi için uzakalemlerini bir merkezde tutuyordu. Kâtipler uzakalemleri kendi odalanna götürmemişti. Bu gizlice bir odaya girip uzakalemi çalmaktan daha zor olacaktı ama merkezin de kendine göre başka avantajlan olabilirdi.

"Şu kontrol noktasını geçmemiz gerekecek," diye fısıldadı Kaladin yorgunluğunu bastırarak.

"Bir şey daha var Kaladin," dedi Syl. "Kapıdan dışarı, tünelin aşağısına bak."

Kaladin kaşlannı çatıp Syl'in söylediği gibi başını dışarı uzatıp tünelin aşağısına baktı. Önce anlamadıysa da derken havada dalgalanan kırmızı şimşek gibi bir şey geçti.

"Bu yeni tür bir Yokspreni," dedi Kaladin. Daha önce gördükleri yerde sürünen şimşekleri andınyordu.

"Değil aslında," dedi Syl. "Bu sprenin normalde insanlara görünmemesi gerekiyor ama onda bir tuhaflık var. Ardında bir iz bırakıyor. Muhafızların ona baktığını görünce fark ettim."

İlginç. Yani kule bir şekilde sprenlerin görünürlüğünü mü etkiliyordu? "Sen geçerken muhafızlar sana baktı mı?"

"Hayır ama beni fark etmemiş de olabilirler."

Kaladin başını sallayıp bir süre daha spreni gördüğü tarafa baktı. Ama o spren bir daha geçmedi. "Denemeye değer," diye karar verdi. "En azından gözlendiğimizde haberimiz olacak."

"Peki ya kontrol noktası?" diye sordu Syl.

"Gizlice girebileceğimiz bir yer bulacağımızı sanmam," dedi Kaladin. "Uzakalem merkezi gibi önemli bir yere giden tüm yolları tutmuşlardır. Ama bu odaların büyük bölümünün üzerinde havalandırma için küçük tüneller oluyor. Belki onlardan birinden girebiliriz."

Syl onu dikkatle kavşağa kadar götürdü. Kaladin sağa baktığında dört muhafızın o tarafı tuttuğunu gördü, diğer tarafta ise iki muhafız vardı. Omuzlarında düğümlerle Alethi tarzı üniformalar giyiyorlardı ve mızraklarını kollarının kıvrımına yaslamışlardı. Kaladin hemen ileride bir havalandırma menfezi gördü, ancak bu içine sığamayacağı kadar küçüktü.

Kaladin kendisi de defalarca nöbet tutmuştu. Eğer bu dördü iyi eğitimliyse kolayca dikkatlerini dağıtamazdınız. Bir yolu iyi korumak istediğinizde dört muhafız gönderirdiniz. İkisi bir sorun olduğunda gidip bakması için, diğer ikisi tetikte kalsın diye.

Bu kadar dar bir koridorda, muhafızlar böyle tetikteyken... Hım, bunu o da yapmıştı. Onu böyle bir durumda nöbet yerinden uzaklaştıracak tek şey bir üstünün ona başka bir görev vermesi olurdu.

"Syl," diye fısıldadı Kaladin, "renk değiştirmekte giderek daha iyi oluyorsun. Sence şu Yokspreninin rengine dönüşebilir misin?"

Syl, Kaladin'in yanında havada durarak başını dikleştirdi, ardından yüzünü buruşturup konsantre oldu. Elbisesi kırmızıya döndü ama kendisi başka bir parçası olduğu hâlde aynı kaldı. Tuhaf.

"Sanırım tüm yapabildiğim bu," dedi Syl.

"O zaman elbisenin eldiven gibi ellerini kapatmasını sağla ve başına da maske tak."

Syl yine kafasını dikleştirdi, ardından kıyafetini tüm vücudunu saracak hayali bir kumaşla değiştirdi. İllüzyon 'kumaşın', koyu kırmızısı tüm vücudunun bu renkte parlamasını sağladı.

Syl kollarını inceledi. "Sence onları kandırmaya yeter mi?"

"Mümkün," dedi Kaladin. Yanındaki çuvaldan bir parça ip çıkarıp onu duvara Çiviledi. "Dördüne seninle gelmelerini emret, sonra onları buraya getirip bunu göster."

"Ama... bu ip daha büyük bir karışıklık çıkarmaz mı? Ya destek falan isterlerse?"

"Bir Yoksprenin endişelenmesine sebep olacak makul bir şeye ihtiyacımız var. Hem nöbet işini biraz bilirim ve bunlar sıradan savaşformları. Sıradan askerler. Gerçek bir tehlike olmadığı sürece rapor etmekle yetinirler diye tahmin ediyorum."

Kaladin yan koridorlardan birine saklanıp Syl'in kontrol noktasına uçmasını bekledi. Tam olarak Yoksprenine benzemiyordu ama idare ederdi.

Syl onlara yaklaşıp Kaladin'in de rahatça duyacağı kadar yüksek bir sesle konuştu. "Siz oradakiler! Çok kızgınım! Çok ama çok kızgınım! Nasıl orada dikilebiliyorsunuz? Görmediniz mi?"

"Berrakhanım?" dedi içlerinden biri Alethçe konuşarak. "Iı, Kadim Kişi? Biz..."

"Gelin, gelin! Hayır, hepiniz. Gelip şuna bakın! Hemen. Gerçekten çok kızgınım. Görmüyor musunuz?"

Kaladin gergin bir şekilde bekledi. İşe yarayacak mıydı? Öfkeli gibi yaparken bile Syl'in sesinde coşkulu bir tını vardı. Bir Yoksprene göre kulağa çok... canlı geliyordu.

Muhafızlar yine de onu takip etti ve duvardaki ışıldayan ip parçası gerçekten de dikkatlerini çekti. Bu arada Kaladin arkalarından dolanıp kontrol noktasını geçiverdi.

Syl'in uzakalem merkezi olduğunu söylediği oda bu koridorun sonundaydı. Kaladin doğrudan kapıdan girmedi; öyle yaparsa odadaki faaliyetin ortasına dalmış olurdu. Bunun yerine sağdaki daha küçük bir koridora girdi ve burada aradığını buldu. Duvarın yukarısında, tavana yakın bir yerdeki koyu renk yarık, taşın içinde büyük bir havalandırma oluğu olduğunu gösteriyordu. Belki onun sığacağı kadar büyük bile olabilirdi.

Syl geri geldi. Yine mavi-beyaz ve muhtemelen görünmezdi. "Aralarından birini rapor etmesi için gönderiyorlar," dedi. "Tam söylediğin gibi." Sonra Kaladin'in taşın içinde bulduğu oluğa baktı. "Bu ne?"

Havalandırma, diye düşündü Kaladin, ses çıkarmadan bu kelimeyi ona iletmeye çalışarak.

İşe yaradı. "Bunun için çok büyük görünüyor," dedi Syl. "Bu yer çok garip."

Kaladin iki fırçasıyla duvara tırmanıp taştaki yarığa baktı. Syl de diğer tarafından belli belirsiz ışık gelen karanlık oluğa girdi. Kaladin yer-

lerine geri dönen muhafızların seslerini duysa da artık yan koridorlardan birinde olduğundan onların görüş alanının dışındaydı.

Havalandırma oluğu hemen soldaki uzakalem odasına doğru dönüyor gibi görünüyordu. Ve yeterince büyüktü. Muhtemelen.

Syl heyecanlı heyecanlı el salladı. Böylece Kaladin oluğa girdi. Oluk sağdan ve soldan yeterince genişti ama pek yüksek değildi. Kaladin kendini çekmek için fırçalarını kullanmak zorunda kaldı. Sürtünme sesinin onu ele vereceğinden endişeleniyordu ama oluk solda iyi aydınlatılmış küçük bir odaya açılınca ödülünü almış oldu. Girdiği havalandırma bu oda ile diğer tarafta artık hangi oda varsa o oda arasındaki kalın duvarın ortasından geçiyordu.

Bu da Kaladin'in büyük oranda taşın ardında saklı kalarak duvarın tepesinden odayı görebileceği anlamına geliyordu. Uzakalemler kâğıtların üzerinde hazırlanmış, rapor bekliyorlardı. Daha önce Syl'in bahsettiği iki şarkıcı kadın ortalıkta gözükmüyordu; uzakalemleri teslim alıp mesailerini bitirmişlerdi. Fakat onların yerinde şimdi pahalı kıyafetleri içinde uzakalemlerin ışığını kontrol eden ve çalışırken yazı yazdıkları tabla ile çalışmadıklarında durdukları masa arasında getirip götüren başka iki kadın vardı.

Syl içeri girdiğinde kimse ona bakmadı, yani gerçekten görünmez olmalıydı. Böylece Syl gelen raporları okumaya girişti. Kapı açıldı ve muhafızlardan biri içeri girip üstlerine bir rapor göndermek istediğini söyledi. Bir Parlayan'a dair bir ipucu bulmuşlardı; Avcı'nın onlara gözlerini dört açmalarını söylediği türden bir şey.

Kaladin'in o yaratık bizzat gelmeden önce pek fazla vakti olmayabilirdi. Acele etse iyi olurdu. Muhafız çıktığında Kaladin oluğa sessizce kıvrılıp belinden biraz ip aldı. Hemen altındaki masada bir sürü uzakalem ile kenarından kalem uçları görünen deri bir kılıf vardı.

Kaladin'in en uygun anı kollaması gerekiyordu. Neyse ki birkaç uzakalem aynı anda yanıp sönmeye başladı. Bunlar daha önemli olmalıydı ki askerin raporunu yazmayı bırakıp iki kadın birden bunlara yöneldi. Kaladin ipi fırçalardan birine Çiviledikten sonra fırçanın düz kısmını doldurup Ters Çivilemeyle sadece belli bir şeyi çekmesi için komut verdi. Şu anda çekmesini istediği şey deri keseydi.

İki kadın hazır meşgulken Kaladin şansını denemeye karar verdi. İpin ucundaki fırçayı masaya doğru indirdi. Fırça yaklaştığında deri kese fırçaya yapışmak için kendiliğinden yükseldi.

Kaladin her an yakalanacağından emin bir şekilde kalbi çarparken diğer ucuna kesenin yapıştığı ipi çekti; kesenin içinde uzakalem-

ler hafifçe tıkırdadı. Neyse ki kimse fark etmedi ve Kaladin keseyi oluğa çekmeyi başardı.

Kesenin içinden en az yirmi uzakalem çıktı. Yeni teslim edilmiş olabilirlerdi çünkü bazıları çiftler hâlinde sicimle bağlanmıştı. Uçlarındaki yakutların Yokışığıyla parladığına bakılırsa kulede çalıştıklarını umabilirdi.

Kaladin büyük keseyi çuvalına koydu. Sonra bir an durup bu odadan geçen tüm o önemli bilgileri bir düşündü. Çalmayı denemeli miydi?

Hayır. Bugün yeterince risk almıştı. Yanına uçan Syl'e çabucak bir düşünce gönderip havalandırmada geri geri sürünmeye başladı. Syl önden gitti ve arkasından seslendi. "Koridor boş."

Kaladin deliğin kenarına parmaklarıyla tutunup kendini aşağı sarkıttı ve bir an öylece durduktan sonra koridorun zeminine kadar olan son birkaç metreden kendini bıraktı. Ardından köşeden başını uzatıp kontrol noktasına baktı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Syl. "Yine Yokspreni gibi mi yapayım?"

Kaladin başını salladı. Bir yanı, askerlerin aynı oyundan şüphelenebileceklerini düşündüğünden başka taraftan gitmek istiyordu. Öte yandan bu oyuna bir kez kandıklarını biliyordu, ayrıca bu taraftan giderse kulenin dış kısmına ulaşmak için bir kestirme de biliyordu. Bu yön daha güvenliydi.

Ama Syl hazırlanırken Kaladin koridorun ilerisinde, muhafızlardan uzakta bir şey fark etti. Yanıp sönen bir ışık. Elini kaldırıp Syl'i durdurdu ve o tarafı işaret etti.

"O ne?" dedi Syl ışığa doğru uçarak. Kaladin temkinli bir şekilde onu takip edip yanıp sönen lal damarına yaklaştı. Kaşlarını çatarak elini üzerine koydu.

"Berrakhanım Navani?" dedi.

Hayır, dedi bir ses. Kadın veya erkek denemeyecek, arada bir sesti. *Sana ihtiyacım var Parlayan. Lütfen. Beni buldular.*

"Seni mi?"

Mekanizmalardan birini! Beni koruyan mekanizmalardan birini. Lütfen. Lütfen beni koru. Lütfen.

"Nereden biliyorsun? Berrakhanım Navani'ye söyledin mi?"

Lütfen.

"Nerede?" dedi Kaladin.

İkinci katta, avlunun orada. Seni oraya götürürüm. Mekanizmalardan birinin kendiliğinden Fırtınaışığı'yla yenilensin diye açık havada

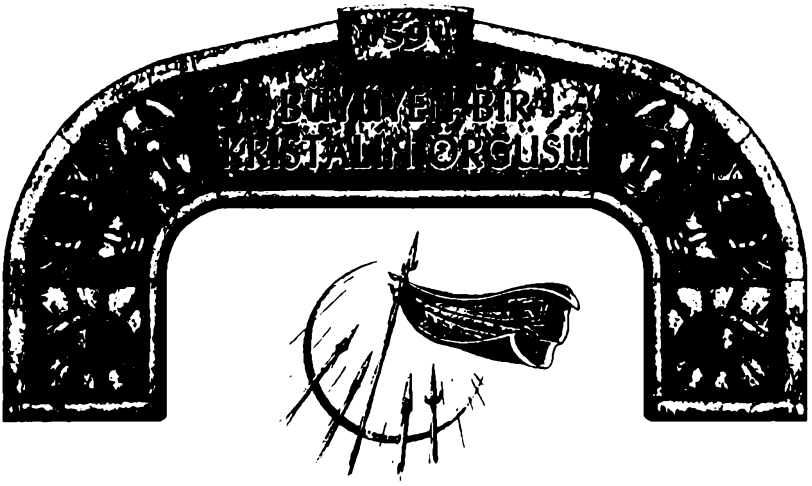
olduğunu fark ettiler. Ona haber verdiler. Acıların Hanımı'na. Zihnimi ele geçirecek. Lütfen Parlayan. Koru beni.

Syl yanında havada duruyordu. "Ne oluyor?" diye sordu.

Kaladin elini indirdi. Öyle yorgundu ki.

Ama bugün yorgunluğu göze almazdı. Bugün Kaladin Stormblessed olmak zorundaydı. Kaladin Stromblessed ne olursa olsun savaşırdı.

"Bana daha iyi bir silah bulmamız gerekecek," dedi Kaladin. "Acilen."

Savaş Ritmi'nin duygusal etkisine ilişkin bu nokta El'in özellikle ilgisini çekecektir.

— *Savaş Ritmi*, sayfa 10

Kaladin büyük bir hata yapabileceğinin farkındaydı. Kulenin işleyişini, kuleye ve Navani'ye ne olduğunu tam olarak anlamış değildi. Kendini açık ederek çok büyük bir risk alıyordu.

Öte yandan bu lal ışığı onu Avcı'nın elinden kurtarmıştı ve şimdi sprenin sesinde bir şey duymuştu. Gerçek bir korku. Onu koruması için yalvaran bir ses ile dehşet bileşimi, Kaladin'in görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Kaladin hem zihnen hem fiziksel olarak çok yorgundu. Koşarken tozdan fıskiyeleri andıran yorgunluksprenlerini kendine çekti. Daha kötüsü, şu sıralar ne zaman eline bir silah alacak olsa bir yanı paniğe kapılıyordu. Geçtiğimiz aylarda kendini tüm bunlara rağmen devam etmek için eğitmişti. Daha içine Fırtınaışığı bile çekmemişken vücudunda dolaşan enerji patlamasından destek aldı. Bıraktı yorgunluk yerine bu onu yönetsin.

Eninde sonunda bedelini ödeyecekti. Ama şu anda da güçlüymüş gibi yapabilirdi. Yine askermiş gibi yapabilirdi.

Dört muhafızın yüzleri diğer tarafa dönüktü, böylece tüm gücüyle koşan Kaladin, ilk muhafız ona dönmeden önce neredeyse onlara ulaşmıştı. Kaladin güçle parlayıp muhafızın paniklemesine ve gözlerinin korkudan büyümesine sebep olarak bir saniye daha kazandı.

Kaladin ellerini iki yana açmış, mızrağın vücuduna saplanmasını bekleyerek yaklaşırken muhafız bir çığlık attı. İnsanların büyük bölümü sivri bir şeyin üzerlerine doğru gelmesinden korkardı ama içinde Fırtınaışığı olduğu sürece Kaladin için tek gerçek tehlike kalabalıkla baş edememekti.

Şarkıcı sapladığı anda Kaladin mızrağı yakaladı. Ardından çekip düşmanın dengesini bozdu. Bu hareketi ona Hav öğretmişti. Hav bunun öğrenilmesi gereken ama uygulanması neredeyse imkânsız bir hareket olduğunu söylemişti. Kaladin mızrağın sapına Tam Çivileme yapıp onun muhafızın eline yapışmasını sağlayarak harekete kendi dokunuşunu da ekledi. Ardından silahı yana itti ve onu dönmekte olan ikinci muhafızın mızrağına yapıştırdı.

Kaladin bu ikinci mızrağı yakalayıp onu da doldurdu ve böylece iki muhafızın da ellerini silahlarına yapıştırdı. Adamlar şaşkınlıkla bağırırken çapraz duran mızrakları birer eliyle tuttu ve tavana yapışmaları için uçlarını yukarı çevirdi. Sonra iki adamı çığlık çığlığa, ellerini ve silahlarını kurtarmak için nafile çırpınır hâlde bırakıp eğildi ve oluşan açıklıktan geçti.

Kaladin üçüncü muhafıza bir omuz atıp şarkıcının ceketinin sırtını doldurdu. Onu dördüncü muhafızın üzerine itti. İkisi birbirine dolanıp yapışarak yere yığıldılar. Kaladin parmak uçlarında yükselerek bir sonraki saldırıyı bekledi. Başka saldırı olmadı. Şarkıcılar onları bıraktığı yerde, bağırıp küfrederek hareket etmeye çabalıyordu.

Bir mızrağı tekmeleyip havada yakaladı. *Selam eski dostum. Seninle yolumuz hep bir şekilde kesişiyor, ha?* Belki de asıl endişelenmesi gereken Teft'in bağımlılığı değildi. Kaladin'in de bir mızrağa ihtiyaç duymak için sürekli bir bahanesi oluyordu, değil mi?

İşte bundan korkuyordu. Onu ürperten buydu. Asla bırakamamaktan duyduğu endişe.

Mızrağı kolunun altına sıkıştırıp tünelden çıktı. Önünde yerde yanıp sönen lal damar bir katman boyunca hareket ederek merdivenlere doğru ilerledi.

"Hayır," dedi Kaladin, kulenin spreninin onu duyabileceğini umarak. "Merdivenlerin dibinde bir kontrol noktası olacaktır. Seslere bakılırsa bağrışları çoktan duydular. İkinci kata ulaşmak için bir balkona çıkıp dışarıdan aşağı inmeli ve sonra iç kısma gitmeliyiz. Bu şekilde takip edilmeyiz."

Spren duymuş olmalıydı ki yanındaki duvar boyunca, diğer tarafında mavi-beyaz bir ışık kurdelesine dönüşen Syl'in aksi yönünde

hareket eden bir ışık gönderdi. Birkaç dakika sonra, içeri girmek için harcadıklan zamandan çok daha kısa bir süre içinde, balkona ulaştılar. Şimdi kulenin kenarındaydılar ama merkez avlu doğu tarafındaydı. Bayağı bir içeride. Oraya ulaşmak için ikinci katı boydan boya geçmeliydi.

Kaladin arkasında bağnşlar duydu, anlaşılan takip edilme konusunda haklıydı. Mızrağının bir kısmını doldurup sırtına vurdu ve gömleğine değdirdi. Ardından belindeki ipi çözdü. Ucunu çabucak doldurarak korkuluğa yapıştırdı ve diğer ucunu da elinden kayması ihtimaline karşı gömleğine yapıştırarak sıkıca tutup atladı.

Havada asılı kalıp şöyle bir döndükten sonra alt katın balkonundaydı. Bu balkon ne yazık ki kullanılıyordu. Bu yüzden ipini geri aldıktan sonra bir ailenin odasına daldı, yemek masalarının üzerine sıçrayıp kayarak geçti. Bir saniye sonra kapıdan çıkmıştı ve mızrağı elindeydi. Balkonun dışından öfkeli haykırışlar duydu. Şarkıcılar onun takip edemeyecekleri bir yoldan kaçtığını fark etmişlerdi.

Kulenin spreni burada onu tekrar bulup kılavuzluğa devam etti. Katmanlar ve kristal çizgileri her zaman koridor boyunca ilerlemiyordu, bu yüzden ışık bazen taşta kendi yolunu takip ederek etrafında spiral çiziyordu. Bazen de düz bir yol bulamadığında ışık bir süreliğine kayboluyor, sonra tekrar Kaladin'in önünde ortaya çıkıp duvarda veya yerde parlayarak ona yol gösteriyordu.

Kaladin doğal olarak göze çarpıyordu. Saat geç olduğu için onu yavaşlatacak kalabalıklar yoktu ama bu aynı zamanda devriye gezen muhafızların dikkatini dağıtacak başka bir şey de olmaması demekti. Mızrağını doldurup önündeki koridora çıkan iki muhafıza fırlattı ve muhafızlar ellerine yapışan mızraktan kurtulmaya çalışıp küfürler savururken onların düşürdüğü silahlardan birini aldı.

Bir sonraki ekibi alt etmek bu kadar kolay olmadı. Geçmek zorunda olduğu, aksi takdirde uzun ve dolambaçlı bir yolu göze almak zorunda kalacağı bir kavşakta toplanmış, aceleyle organize olmuşlardı. Kaladin onların ağlarını hazırladıklarını gördüğünde yavaşladı. İlk aklına gelen duvarlara Çivileme yapıp yön algılarını bozmaktı. Ama tabii bunu şu anda yapamıyordu... Yerçekimsel Çivilemenin çalışmadığına alışması bayağı zaman alacaktı.

Mızrağını tek eliyle kavrayıp arka kısmını kolunun altına sıkıştırdı ve Syl'e başıyla işaret etti. İkisi birlikte adamlara doğru atıldılar. Askerlerden birkaçının yayı vardı, bu yüzden Kaladin boştaki eliyle duvarı doldurdu. Yayları bıraktıklarında oklar dönüp taşa doğru gitti.

Ağları olan grup, baltalı şarkıcıların arkasına çekildi. Silahları Kaladin'e Parshendileri hatırlatıyordu ama şarkıcılar rengârenk ceketleriyle Azish gibi giyinmişti ve sakallarına mücevher takmamışlardı.

Parlayanlarla nasıl savaşacaklarını biliyorlardı. Baltalı olanlar hızla öne çıkıp onu kendileriyle dövüşmeye zorlarken ağlar havada uçmaya başladı. Kaladin bir tanesini mızrağını savurarak uzaklaştırdı ama bu onu açıkta bırakınca yan tarafına bir balta saplandı. Aldığı yara sıradan bir askeri öldürmeye yeterdi.

Kaladin baltayı çekip çıkarırken hissettiği keskin acı, Fırtınaışığı'nın yarayı iyileştirmesiyle birlikte hafiflediyse de şimdi tam üzerinde başka bir ağ süzülüyordu. Kendi adamlarının da ağa yakalanmasına aldırmıyorlardı, yeter ki Kaladin ona baltalarıyla yeterince uzun süre zarar verecekleri şekilde ağlara dolansın.

Kaladin yalnız savaşmak zorunda olduğunu her zamankinden daha fazla hissederek geri çekildi ve ağdan kurtuldu. Ağlardan birini doldurup yere yapıştırmak istiyordu, böylece tekrar kullanılamazdı ama eğilip dokunamadı.

Belki de çizmelerimi çıkarmalıyım, diye düşündü. Bu fikir o zamana kadar aldığı tüm savaş eğitimiyle tamamen çelişiyordu ama artık eskiden savaştığı şekilde savaşmıyordu. Şimdilerde yaralanan bir ayak parmağı anında iyileşirken yürüdüğü zemini doldurmak çok büyük bir avantaj sağlayabilirdi.

Dikkatli birkaç hamleyle şarkıcıları belli bir mesafede tutup ağlardan geri çekilerek kurtulmaya devam etti. Fakat ne yazık ki bu grubun amacı büyük olasılıkla onu Soylularla Kaynaşıklar gelene dek oyalamaktı zaten. Gayet başarılılardı. Parekılıcı olmadan Kaladin hiç de durdurulamaz değildi. Arkasındaki bir kavşağa kadar geri çekilmek zorunda kaldı.

"Kaladin," dedi kafasının yanında bir ışık kurdelesi olarak uçan Syl. "Solunda."

Başını çevirdiğinde, solundaki koridor duvarının alt kısmında yanıp sönen lal ışığı gördü. Eh, bu askerleri geçebilecek gibi görünmüyordu. Işığa doğru seğirtti ve karşılarında bir Parlayan varken doğal olarak çekingen davranan askerler onu temkinli bir şekilde takip etti. Bu da Kaladin'e ışığın peşinde bir kapıyı tekmeleyerek açması ve bir cam ustasının lüks dükkânına dalması için zaman kazandırdı.

İlk anda burada tıkılıp kalmış gibi görünüyordu, ta ki tezgâhın arkasındaki belli belirsiz mücevheri fark edinceye kadar. Kaladin ora-

ya atılıp taşı doldurdu ve duvar iki yana ayrıldı. Açıklıktan geçip ardından kapattı.

Şimdi yarısı tamamlanmış giysi mankenleriyle daha büyük bir dükkândaydı. İçeride, gece olduğu hâlde çalışmaya devam eden Thaylen denizci bıyıklı ve kıvrık kaşlı bir insan işçiyi feci afallattı. Adam ayağa fırlarken elindeki keseri düşürdü ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Berrakbey Stormblessed!" diye bağırdı işçi.

"Sessiz ol," dedi Kaladin. Odayı geçip kapıyı araladı ve dışarı bir göz attı. "Saklanmam lazım. Beni sormaya gelirlerse hiçbir şey görmediğini söyle, tamam mı?"

Dışarıda koridor boştu ve Kaladin nerede olduğu bildiğini düşünüyordu. Bu kestirme sayesinde askerlerin tuttuğu kavşağın etrafından dolanmıştı. Bunun onu takip eden askerlerin kafasını karıştıracağını umuyordu. Ama Kaladin tam koridora çıkacakken marangoz onu kolundan yakaladı.

"Parlayan," dedi adam. "Nasıl? Siz nasıl hâlâ savaşıyorsunuz?"

"Senin yaptığın gibi," dedi Kaladin. "Bir günü sağ atlatıp bir sonraki adımı atarak." Adamın bileğini tuttu. "Kendini öldürtme. Ama ümidini de kaybetme."

Adam başını salladı.

"Saklan," dedi Kaladin. "Beni aramaya gelecekler."

Elini çekti ve Syl'e katıldı. On dakika kadar koştuktan sonra sağ tarafından bağrışlar duyduysa da üzerine gelen yoktu. Onun nereye gittiğini sandıklarını o zaman anladı: Bodruma inen ana merdivene. Kraliçeyi kurtarmaya veya kristal sütuna ulaşmaya çalıştığını düşünüyorlardı.

Bu yanlış varsayım Kaladin'in hiçbir devriyeyle karşılaşmadan arka yollardan avluya kadar yaklaşmasını sağladı. Tüm katı geçmeyi başarmıştı ama şimdi kulenin öyle içlerindeydi ki aslında etrafı sarılmış durumdaydı.

Işık onu insanların yaşadığı, kapıların altından ışık sızan koridorlardan geçirip kulenin kuzeyine götürdü. Avluya yakın odalar ve avlunun büyük penceresi rağbet görüyordu; burası kulenin dış kısımlarından daha sıcak oluyordu ve buradakiler gün ışığını görebiliyorlardı. Ayrıca asansörlere de yakındı.

Bölge o gün olağanüstü şekilde boştu; sokağa çıkma yasağı yüzünden olmalıydı. Kaladin avlunun günün her saatinde canlı olmasına, çalışan asansörlerden gelen belli belirsiz tıkırtıyla ve insan sesleriyle dolu olmasına alışıktı. Bu akşamsa çok sessizdi. Kulenin sprenini

takip ederken ne zaman direnişle karşılaşacağını merak etti. Mutlaka sonunda biri ne yaptığını anlayacaktı. Mutlaka...

Koridorun ilerisinde ışık görünce olduğu yerde durdu. Kulenin en ucuna, doğuya bakan devasa pencereye yaklaştığına yemin edebilirdi. Burada başka oda olmaması gerekirdi ama az ilerisinde sağdaki açıklıktan ay ışığı geliyordu.

Yaklaştığında molozla kaplı bir alan buldu. Duvardaki gizli bir kapı kırılarak açılmıştı. İçeri göz atınca açık havaya çıkan kısa bir tünel gördü. Bu Urithiru'nun düz tarafı, kulenin doğu duvarıydı. Gizli tünel eskiydi, yakın zamanda hazırlanmamış ve dağ havasına açılmak üzere yapılmıştı.

Avcı buradaydı; yanında bir başka Kaynaşık'la kısa tünelin bitip dışarı açıldığı yerdeki tuhaf bir şeyi inceliyordu. Yerden yükselen sabit bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş, neredeyse bir uçurumşeytanının mücevherkalbi kadar büyük bir safir. Tüm mekanizma kremle kaplıydı, yani bayağı bir zamandır orada olmalıydı ve mücevhere ulaşmak için Kaynaşıkların kremi kırması gerekiyordu.

Kaladin bunun anlamını anında kavradı. Kardeş, kuleyi savunan bir mekanizmanın, bu kadar yükseğe ulaşabilen fırtınalardan kendiliğinden Fırtınaışığı çekebileceği bir yere konduğunu söylemişti. Kaladin'in tanımadığı Kaynaşık, kafasının tepesinde kırmızı-turuncu bir sorguç bulunan uzun boylu bir kadındı. Deri ve kumaştan pratik bir savaş kıyafeti giymişti ve ellerini arkasında kavuşturmuş, safiri inceliyordu.

Diğeri, görür görmez tanıdığı Avcı'ydı. Koyu kırmızı parlayan gözleriyle kitin ve koyu kahverengi kumaştan oluşan heybetli bir dağ gibiydi. Kaladin'in arkasındaki koridoru aydınlatan fenerlerdeki küreler çıkarılmıştı, bu yüzden tek ışık kaynağı o safirdi.

"Gördün mü?" dedi kadın Alethçe konuşarak, Kaladin'i gördüklerinde. "Sana geleceğini söylemiştim. Ben sözümü tutarım Avcı. Senindir."

Kırmızı gözler Kaladin'e kilitlendi, ardından gözleri kararırken Avcı'nın merkezinde kızıl bir ışık kurdelesi belirdi ve vücudu –geride bıraktığı kabuk– yere yığıldı. Kaladin, Avcı'nın nerede belireceğini kestirmeye çalışarak mızrağını kaldırdı ve Kaynaşık'ı tam maddeleşirken yakalamayı umarak içgüdüsel bir hamle yaptı.

Fakat bu sefer Avcı'nın ışık kurdelesi sağa sola uçup daireler çizerek kafasını karıştırdı. Tekrar hamle yaptıysa da mızrağın hemen yanında maddeleşen Avcı'yı ıskaladı. Yaratık, tünelin dışındaki karanlık koridora çekilen Kaladin'in üzerine atıldı.

Kaynaşık kırık kapıda durdu. Böylece Kaladin mızrağını doldurup Avcı'ya fırlattı ve Avcı, bir refleksle mızrağı yakaladı. Mızrak eline yapıştığında Kaladin öne sıçrayıp Kaynaşık'ın üzerine abanarak onu geri gitmeye zorladı. Mızrağın iki ucu da açıklığın iki yanındaki duvarlara yapışmıştı.

Kaladin geri çekildiğinde yaratık kısmi felç olmuş gibiydi, mızrağa yapışan iki elini kurtarmak için çırpınıyordu. Sonra tabii vücudunu bir kabuk hâlinde bırakıp ışık kurdelesine dönüşüverdi. Kaladin bir küfür savurdu. Bu tür bir savaşa –ve böyle bir rakibe– karşı yeterince tecrübesi yoktu. Askerler üzerinde işe yarayan bir hamle burada tamamen aptalca olabiliyordu. Mızrağını almak için atıldı ama mızrak kabuk yığınının altında kalmıştı.

Avcı tam Kaladin'in arkasında maddeleşip onu güçlü elleriyle yakalayarak mızrağa uzanmasını engelledi. Bu mücadelede mızrak yetersiz bir silahtı zaten. Yaklaşma konusunda Avcı belli ki mükemmelleşmişti.

Kaladin kıvrılıp bükülerek kurtulmaya çalıştıysa da Avcı onu sağlam bir şekilde kavramış, Kaladin'in iki kolunu da hareketsiz bırakmıştı. Sonra kendi muazzam ağırlığını kullanarak Kaladin'i itip dizlerinin üzerine düşürdü.

Ama Kaladin'i boğmaya yeltenmedi. Hatta daha önceki dövüşlerinde olduğu gibi bıçağını almak için tek elini de çekmedi. Avcı'nın tek yaptığı onu öylece tutup Fırtınaışığı'nın tükenmesini beklemekti. Kulenin derinlerindeydiler ve etrafları şarkıcılar ve Kaynaşıklarla çevrilmişti bile. Dövüş ne kadar uzarsa durum o kadar Kaladin'in aleyhine olacaktı.

Kaladin serbest kalmak için çırpındı. Karşılığında Avcı ona doğru eğilip o ağdalı aksanıyla, "Seni öldüreceğim," dedi. "Bu, benim hakkım. Beni öldüren herkesi, her bir insanı ve şarkıcıyı öldürdüm."

Kaladin ikisini birden yana devirmeye çalıştı ama Avcı kımıldamadı.

"Kimse beni iki kere yenmedi," diye fısıldadı yaratık. "Ama olur da bir şekilde bunu becerirsen yine peşinden gelirim. Artık savaşın sonunda Braize'de hapis kalmıyoruz ve ben ölümsüzüm. Seni sonsuza kadar takip edebilirim. Ben intikamın spreniyim."

Kaladin rakibine yerçekimsel Çivilemede yapabileceği gibi Işık doldurmaya çalıştı. Işık direndi ama bu şaşırtıcı değildi. Kaynaşıkların kendilerine özgü güçleri vardı ve bir sebepten bu onların Işık'la doldurulmasını zorlaştırıyordu.

Kaladin bir elini yere sürtüp taşı doldurdu. Böylece Avcı'nın ayakları yapıştı ama Kaladin'in çizmeleri de etkilenmiş, zemine yapışmıştı.

"Bırak artık," dedi Avcı. "Hak ettiğin gibi öl. Bir daha asla rahat uyuyamayacaksın küçük Parlayan. Hep geleceğim, hep seni avlayacağım. Fırtınalar kadar kaçınılmaz. Ben..."

"Onu bırak!" dedi yerden yaklaşan kırmızı bir spren sert bir sesle. "Hemen! Ona ihtiyacımız var. Sonra öldürebilirsin."

Bir Yokspreni ona emir verdiği için afalladığından olabilir, Avcı'nın tutuşu gevşedi. Kaladin dirseğini Avcı'nın çenesine geçirip yaratığı kendisini bırakmaya zorladı ama kendi canı da sanki dirseğine bir çekiç darbesi inmiş gibi yanmıştı. Ardından öne atılıp zemindeki Fırtınaışığı'nın bir kısmını alarak ayaklarını serbest bıraktı. Avcı'nın olduğu yerde çakılı kalmasına yetecek kadar Fırtınaışığı'nı geride bırakıp fırladı.

Yaratık şimdi gözlerini Syl'e dikmişti. "Bir şerefsprenine göre iyi yalan söylüyorsun," dedi Avcı ona. Vücudu yere yığılırken kırmızı kurdele köşeyi dönüp gözden kayboldu. Daha önce de olduğu gibi üçüncü vücudu geride bıraktığında bir ara vermesi gerekiyordu.

Kaladin, Avcı eğer dördüncü vücuda geçerse onu geride bırakmaya yetecek Yokışığı kalmayacağından kuşkulandı. Onu dördüncü vücuda hapsederek öldürebilirdi belki. Ya da bir şekilde onu hazırlıksız yakalayıp kabuğunu terk etmesine fırsat bırakmadan öldürmeliydi. Kaladin ilk seferinde de böyle yapmıştı.

"Teşekkürler," dedi Kaladin yeniden maviye dönen Syl'e. Mızrağını alıp omzunun üzerinden baktı ve bazı insanların odalarının kapılarından kafalarını uzatmış, dövüşü izlediklerini gördü. Kaladin onlara içeri girmelerini işaret ettikten sonra molozun üzerinden atlayıp gizli tünelin ucundaki Kaynaşık'a doğru koştu.

Yaklaştığında, mücevhere yakın duvardaki küçük bir oyukta duran, çapı on beş santimetre civarında bir cam küre fark etti. Önce bunun bir tür aydınlatma aracı olduğunu sanmıştı ama fabrial gibi metal tellerle sarılmıştı. Bu da neydi böyle?

Fakat daha fazla incelemeye fırsatı olmadı çünkü Kaynaşık elini safirin üzerine bastırıyordu. Mücevherin ışığı solmaya başlamıştı bile.

Bunu sütuna dokunmak için bir iletim hattı gibi kullanarak sütunu yozlaştırıyor, diye düşündü Kaladin. Mızrağını kadına doğrulttu.

Kaynaşık durdu ve ona bakmak için döndü. "Avcı yalan söylemiyor," dedi aksanlı bir Alethçeyle. "Seni sonsuza dek avlayacak. Her şeyi ve tüm mantığını bir yana bırakarak."

"Mücevherden uzaklaş," dedi Kaladin.

"Birazdan döner," diye belirtti kadın. "Kaçmalısın. Yokışığı mücevherlerini yakınlarda zulada tutuyor. Birazdan kendini doldurup yeni bedenler yapabilecek."

"Sana uzaklaşmanı söyledim."

"Sen bir Rüzgârkoşucusun," dedi kadın. "Bir tehdit olmadığım sürece bana zarar vermezsin."

"O mücevhere dokunmak seni bir tehdit hâline getiriyor. Uzaklaş."

Kadın söyleneni yaptı ve bu da ellerini yine arkasında kavuşturarak Kaladin'e yaklaşması demekti. "Sence güçlerini kullanmaya devam etmeni sağlayan ne? İtiraf edeceğim, Rüzgârkoşucular beni endişelendirmişti. Şeref'e en yakın olanın sizin Dalgalarınız olduğunu söylüyorlar."

Kaladin mızrağını kavradı ama ne yapması gerektiğinden emin değildi. Mızrağı ona saplayacak mıydı? Mücevheri koruması gerekiyordu.

Ya da kırman gerekiyor, diye düşündü. Fırtınalar adına, bunu yapmak Navani'nin oluşturduğu kalkanı zayıflatacaktı. Dahası, eğer düşman bunu bu kadar kısa süre içinde bulabildiyse diğerlerini bulması ne kadar sürerdi? Omzundaki Syl'e bir bakış attı. Syl başını iki yana salladı. O da ne yapacaklarını bilmiyordu.

"Ah," dedi Kaynaşık. "İşte döndü. Hadi devam edin."

Kaladin omzunun üzerinden bakma riskini aldı ve uzaktan onlara doğru gelmekte olan kırmızı ışık kurdelesini görünce bir küfür savurdu. Ani bir kararla mızrağı bırakıp neşteri çıkardı. Ardından çabucak çizmelerinin bağcıklarını kesti.

Avcı tünelin içinde belirdi ve ona uzandı ama Kaladin eğilerek elinden kurtulup zemini Tam Çivilemeyle doldurdu. Ardından çizmelerini geride taşa yapışmış hâlde bırakıp Avcı'nın yanından ileri atıldı. Avcı doldurulmuş zemine adım attığında olduğu yerde kaldı.

Kaladin çıplak ayak, yıkılarak açılmış duvarın molozuna doğru geri çekildi. Avcı olduğu yerde kalarak onu izledi. Derken sırıttı ve vücudunu geride bırakıp Kaladin'e doğru atıldı.

Kaladin duvardaki açıklıktan dış koridora doğru çekilip büyük miktarda Fırtınaışığı kullanarak tekrar yeri doldurdu. Böylece Avcı'yı yine yere mıhlayıp bir sonraki hamlesinden de kurtulabildi. Fakat bu arada Kaladin de öne çıkıp Avcı'nın erişim alanına girmeden kullandığı Işık'ı geri alamıyordu.

Kaladin'in Fırtınaışığı neredeyse bitmişti ve belli ki Avcı da bunun

farkındaydı. İlk bıraktığı kabuk çoktan ufalanmaya başlamışken yaratık ikinci kez vücudunu bıraktı. Kaladin Fırtınaışığı'nı geri almak için öne sıçradığında Avcı bir ışık kurdelesi olarak –saldıran bir yılanbalığı gibi– onun üzerine fırladı. Kaladin hemen geri çekildi.

Karanlık koridorda birbirlerini süzdüler. Avcı, Yokışığını yenilemesi gerekmeden önce sadece bir vücut daha bırakabilir veya dördüncü bedeninde savaşma riskini alıp belki öldürülebilirdi. Öte yandan Kaladin'in Işık'ı azalmıştı ve hızlıca Işık bulmasının bir yolu yoktu.

Fırtınalar adına. Diğer Kaynaşık –dişil olan– mücevherin başına geri dönmüş, yine üzerinde çalışıyordu.

"Onu kırmamız lazım Kaladin," diye fısıldadı Syl.

Haklıydı. Kaladin burayı tek başına koruyamazdı. Diğer mekanizmaların daha iyi saklanmış olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Gerçi... bir şey duvarın ortasına gömülmekten daha iyi nasıl saklanırdı?

Kaladin derin bir nefes aldı ve Avcı'yı yeniden maddeleşmeye zorlamak için öne atıldı. Nitekim Avcı maddeleşti ama önce Kaladin'in yapmış olduğu ikinci Işık alanının ortasına uçtu. Işık'a yapışmış hâlde bıraktığı ikinci kabuğun üzerinde dikiliyordu.

Kaynaşık eğildi. Yanından koşup geçmesi ihtimaline karşı Kaladin'i yakalamak için ellerini uzatmış, onu yakalamaya hazırdı. Kaladin geri çekilmek zorunda kaldı.

Onunla onun istediği şekilde savaşmayı göze alamam, diye düşündü Kaladin. *Beni yakalarsa mıhlanır kalırım.*

Kaladin daha önce bu yaratığı, Avcı'nın onu hafife alması sayesinde yenmişti. Bu kez Avcı aynı hatayı yapmayacaktı ve hâlâ kendinden çok emindi.

Bunu kullan. Kendi kendini yenmesini sağla.

Kaladin dönüp diğer tarafa koşmaya başladı.

Arkasında Avcı bir kahkaha attı. "İşte böyle insan! Kaç! Şimdi anladın! Koş ve av ol."

Syl, Kaladin'in yanına uçtu. "Plan ne?"

"Ona Avcı diyorlar," dedi Kaladin. "Kovalamayı seviyor. İnsanlardan beklemediği bir şey yaptığımızda, kalıp onunla savaştığımızda temkinli ve dikkatli davranıyor. Şimdi kaçan bir av olduk. Açık verebilir. Ama biz yeterince uzaklaşmadan, geri dönüp diğer Kaynaşık'a saldırmayacağımızdan emin olmadan üçüncü vücudu bırakmayacak. Bunu yaptığında beni uyar."

"Tamam." Syl, Avcı'yı izlemek için geri uçtu.

Kaladin koridorlarda birkaç köşeyi döndükten sonra "Kule spreni, sana ihtiyacım var!" dedi. Hemen ilerisinde bir lal ışığı sanki endişeli bir şekilde hızlıca yanıp söndü.

Kaladin ona doğru koşarken Syl geri geldi. "Avcı Yokışığı alıyor ama fabrialı başıboş bırakmadı. Yokışığını diğer Kaynaşıktan alıyor."

Kaladin başını sallayarak elini duvara bastırdı. Kule spreni kafasının içinde konuştu.

BeniöldürüyorBeniöldürüyorBeniöldürüyor.Durduronudurduronu.

"Deniyorum," dedi Kaladin. Mücevherlerini çıkarıp geri kalan Fırtınaışığı'nı korumak için onlara yükledi. "Bu canavan tekrar yenebileceğimden emin değilim. Savaş meydanında yanımda ekibim olmadığı müddetçe. Bire bir savaşta çok iyi. O yüzden başka bir gizli odaya ihtiyacım var. Tek çıkışı olan ve kapısı hızlı açılıp kapanan bir tane."

Saklanacak mısın, dedi Kardeş panikle. *Bunu yapamazsın.*

"Seni yüzüstü bırakmayacağım ama bunu benim için yapman lazım. Fazla zamanımız yok. Lütfen."

"Kaladin!" dedi Syl. "Geliyor!"

Kaladin bir küfür savurdu ve Kardeş'i bırakıp karanlık koridorlarda bir kavşağa doğru koştu.

"Eğil!" dedi Syl.

Kaladin eğildi ve maddeleşen Avcı'nın elinden kıl payı kurtuldu. Kaladin başka bir yöne doğru fırlarken yaratık kabuğunu bırakıp hızla Kaladin'in önüne uçarak tekrar denedi.

Kaladin yaratığa arkasını dönmekten nefret etse de paniğe kapılmış av rolünde olduğundan dönüp diğer tarafa koştu. Ardında maddeleşen kolların boynuna doğru uzandığını hissedebiliyordu neredeyse...

Koridorda var gücüyle koşarken onları izleyenler kapılarını kapattı. Arkasında Avcı güldü. Evet, bu tür savaştan anlıyordu. Bundan zevk alıyordu. "Kaç!" diye bağırdı. "Koş küçük insan!"

Kaladin'in önünde lal ışığı yanıp söndü ve yan koridora yöneldi. Syl onu Avcı'nın geldiği konusunda uyarırken Kaladin de o tarafa saptı. Lal ışığı neyse ki tam karşıdaki duvara gitti ve yanıp sönerek kayanın içinde gizli mücevherin yerini belli etti. Kaladin kürelerden birinden Işık alıp mücevheri doldurarak kapının açılmasını sağladı. Tam da istediği gibi bu kapı diğerlerine göre daha hızlı açılıyordu.

Syl bağırdı. "Neredeyse geldi!"

"Ben girer girmez," diye fısıldadı Kaladin kule sprenine, "kapıyı kapatmaya başla. Sonra da kilitle."

Kaladin arkasına baktığında kırmızı ışığın hızla yaklaştığını gördü. Böylece derin bir nefes alıp yeni açılan kapıdan girdi. Söylediği gibi kapı anında kapanmaya başladı. Kaladin yüzünü dışarıya döndü. Neşteri çıkarırken endişeliydi. Neşteri durup savaşacakmış gibi tutuyordu.

Önceden yaptığın gibi yine arkadan saldır. Lütfen.

Işık kurdelesi kafasının üzerinde dolandı. Kaladin öne atılıp kapanmakta olan kapının dar aralığına atılırken Avcı odada arkasında maddeleşti.

Kaladin öne düştü ve yerde süründü. Kapı arkasında kapandı. Kalbi deli gibi çarparak kapıya dönüp bekledi. Avcı'nın ışık kurdelesi geçecek bir aralık bulacak kadar küçük müydü? Gizli kapı dışarıdan belli olmayacak kadar sıkıca kapanmıştı ve Syl kurdeleye dönüştüğünde de fiziksel bir varlığı oluyordu. Kaladin aynı şeyin Avcı için de geçerli olmasını umdu.

Syl yanına uçup Köprü Dört üniforması giyen genç bir kadın şeklini aldı. Üniforması koyu maviydi.

Sessizlik. Bunu aradaki taşın boğduğu bir öfke haykırışı takip etti. Kaladin gülümseyerek ayağa kalktı. Avcı'nın "Korkak!" diye bağırdığını duyar gibi oldu.

Kaladin kapalı kapıya bir asker selamı verdi, ardından geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Yine geçerken insanlara kapılarını kapatıp gözden uzak kalmalarını söylemek zorunda kaldı. Bu insanların kendini koruma içgüdüsüne ne olmuştu?

Kaladin'i gördüklerinde gözleri ümitle doluyordu. Ve o yüzlere baktığında Kaladin niye tehlikeli olduğunu bile bile kendilerini izlemek zorunda hissettiklerini anladı. Herkesin ele geçtiğini ve kontrol altına alındığını zannederlerken işte karşılarında bir Parlayan vardı. Ümitlerini üzerinde hissederek Kaladin nihayet gizli tünele ulaştı. Sorguçlu kadın Kaynaşık konsantre olmuş, elini safire bastırıyordu.

Kadın mücevheri yozlaştırıyormuş gibi görünmüyordu. Aslında büyük bir elmas çıkarmış, onu safire tutarak ışık aktarıyordu. Fırtınaışığı gibi görünüyordu ama renginde belli belirsiz bir fark vardı.

Kaladin yerdeki molozdan bir taş kaptı. Taşın kenarları düzgün bir şekilde kesilmişti. Parekılıcın işiydi bu.

Kaladin öne atılıp Kaynaşık'ı arkasından iterek uçurumdan aşağı düşürmeye çalıştı. Bu, kadının transtan çıkıp bir çığlık atmasına sebep oldu ama bir kaya çıkıntısına tutunarak düşmemeyi başardı.

Kadın kendini toparlayıp onu engelleyemeden Kaladin taşı mü-

cevhere indirip onu çatlatmıştı bile. Bu kadarı yeterliydi, çatlak mücevherler Fırtınaışığı tutamazdı. Kaladin yine de emin olmak için taşı birkaç kez daha indirip safirin yuvasından çıkmasını ve boşluktan dışarı yuvarlanmasını sağladı.

Safir karanlıkta gözden kaybolarak dik uçurumdan yüzlerce metre aşağıdaki taşların üzerine doğru düştü. Kaladin onu kırdığında bir şey hissetmişti. Kuledeki karanlığın güçlendiğine dair belli belirsiz bir his. Ya da belki Kaladin Kaynaşık'ın az önceki kuleyi yozlaştırma çabasının etkisini ancak şimdi fark ediyordu.

Kaladin rahat bir nefes aldı. Görev tamamlanmıştı. Geri çekildi. Fakat aynı anda, azalan Fırtınaışığı, çekilen enerjisi, güçlenen karanlıkla yalpaladı. Görüşü bulanıklaşırken duvara tutundu. Üzerine baş edilemez bir yorgunluk çökmüştü.

Önünde bir gölge belirdiğinde kendini alarma geçmeye zorladı ama o kendini toplayana kadar sorguçlu Kaynaşık göğsüne bir bıçak saplamıştı bile. Ani bir acı hissetti ve neşterini çıkardı ama o daha hamle yapamadan Kaynaşık geri sıçradı.

Kaladin kan içinde sendelerken acısprenleri taştan çıkmaya başladı. Kaladin kalan son Fırtınaışığı'nı içine çekti ve elini yarasına bastırdı. Fırtınalar adına. Zihni... bulanıktı ve karanlık çok güçlü görünüyordu.

Fakat Kaynaşık'ın tekrar saldırmak gibi bir niyeti yoktu. Bıçağını kaldırmış, parmaklarını önünde birbirine geçirmiş, onu izliyordu. Garip bir şekilde, Kaladin oyuktaki cam kürenin yerinde olmadığını fark etti. Kaynaşık onu nereye koymuştu?

"İyileşmeye devam ediyorsun," dedi kadın. "Ve daha önce Tutunumu kullandığını da gördüm. Hareket etme şeklinden, yerle sınırlı kalmandan anladığım kadarıyla Çekim kullanamıyorsun. Melez gücün çalışıyor mu? Senin türünün genelde savaşta oklara yön vermekte kullandığı güç?"

Kaladin cevap vermedi. Elinde neşterle iyileşmeyi bekledi. Acı direniyordu. İyileşme her zamankinden yavaş mıydı? "Bana ne yaptın?" diye sordu kadına boğuk bir sesle. "Bıçak zehirli miydi?"

"Hayır," dedi kadın. "Sadece iyileşmeni gözlemek istedim. Biraz yavaş görünüyor, değil mi? Hım..."

Kaladin kadının ona bakışından hoşlanmamıştı. İncelemek için keseceği cesedi inceleyen bir hekim gibi meraklı ve ilgiliydi. Kuleyi yozlaştırma şansını mahvetmesini de umursuyor görünmüyordu; Kaladin'in saldırısı nihai hedefi olan kristal sütuna ulaşma amacını kolaylaştırdığı içindi belki.

Kaladin neşteri kaldırıp fırtına kapası yarasının iyileşmesini bekledi. İyileşmeye devam ediyordu. Ağır aksak.

"Beni öldürürsen," dedi Kaynaşık, "yeniden doğarım. Kuledeki şarkıcılar arasından en masumunu seçerim. Bir anneyi mesela. Kaybın acısını anlayacak kadar büyük ama annesinin artık onu niye reddettiğini anlamayacak kadar küçük yaşta çocuğu olan bir anne."

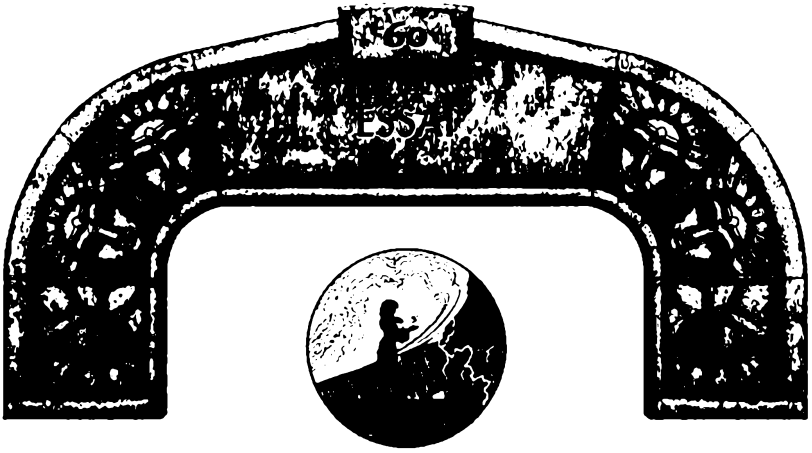
Kaladin öne doğru adım atarken elinde olmadan hırladı.

"Evet," dedi dişil. "Mücevherkalbine kadar gerçek bir Rüzgârkoşucu. Büyüleyici. Bana söylendiği kadarıyla eski Rüzgârkoşucular-dan size ne spren ne de gelenek aktarılmış. Buna rağmen kendiliğinden aynı tavır, aynı yapı ortaya çıkıyor. Büyüyen bir kristalin örgüsü gibi."

Kaladin burada bıraktığı mızrağıyla çizmelerine doğru yana kayarken bir kez daha inledi.

"Gitmelisin," dedi Kaynaşık. "Eğer Avcı'yı bir kez daha öldürdüysen bu benim türüm arasında bayağı bir olay yaratır. Bunun başarılabileceğine inanmıyorum. O bir yana, buraya gelip onun işini bitirmek için Kaynaşıklar ve Soylular yola çıktı bile. Şimdi gidersen belki onlardan kaçabilirsin."

Kaladin tereddüt etti. İçgüdüleri prensip olarak bu dişilin söylediği şeyin tam tersini yapmasını söylüyordu. Ama mantığı farklı bir karar verdi ve hâlâ acıyan yarasıyla, kule spreni ile Syl'in onu tehlikeden uzağa, güvenli bir yere götüreceklerine güvenerek koridorlara daldı.

Kim bu kişi? Unvan kullanmadın, dolayısıyla Kaynaşık olmadığını farz ediyorum. Kim o zaman bu El?

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 10 altmetin

Venli, Rlain'i hücrede gördüğünde tüm ritimlerin donakaldığını hissetti. Kreşendodan önceki sessizlik gibi.

O sessizlikte Venli nihayet Mazish'in ona söylediklerine inandı. O sessizlikte tüm Roshar değişti. Venli artık sonuncu değildi. Ve o sessizlikte, Venli'ye ritimlerin ötesinde uzaktan bir şey duyuyormuş gibi geldi. Bir saf ton.

Rlain parmaklıkların arasından ona baktı ve küçümsemeyle dudağını büktü.

O huzurlu an geride kaldı. Görünen oydu ki Rlain insanların yüz ifadelerini edinmişti. Bu formdayken Venli'yi tanımış mıydı? Derisindeki desenler aynıydı ama Rlain'le ikisi hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Muhtemelen karşısında tanımadığı bir Soylu görüyordu.

Venli koridorda geri gidip kapısında parmaklıklar olan bir dizi boş hücreyi geçti. Stormblessed'in mekanizmayı bozduğu günün ertesi günüydü. Venli, Rlain'i görmeye giderken o olay olmuş ve efendisinin yanına gitmesi gerekmişti.

Venli için tuhaf olan, Raboniel'i öfkeden deliye dönmüş hâlde bulacağını sanırken kadının bunun üzerinde hiç durmamış oluşuydu. Hatta neredeyse olanlar onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. Raboniel

asıl amacı hakkında bir şeyler saklıyordu. Kulenin çok hızlı yozlaşmasını istemiyor gibi görünüyordu.

Her koşulda olayın ardından Venli'nin gece geç saatlere kadar Kaynaşıklar için tercümanlık yapması gerekmişti. O sabaha kadar Mazish'in söylediği şeyi kontrol etme fırsatı bulamamıştı.

Rlain. Hayattaydı.

Kapının yanında başgardiyanla karşılaştı Venli: Kafasının tepesinden başlayıp boynuna kadar inen dikenlerle dehşetformda bir Soylu.

"Bir hapishanemiz olduğunu bilmiyordum," dedi Venli ona yumuşak bir şekilde ve Kayıtsızlık'ta.

"Burayı insanlar yapmış," diye karşılık verdi adam da Kayıtsızlık'ta. "Buradaki işçilerin çoğunu sorguladım. Suikastçıyı burada tuttuklarını iddia ediyorlar."

"O suikastçıyı mı?"

"Evet. Biz gelmeden hemen önce ortadan kaybolmuş."

"Bilincini kaybetmesi gerekirdi."

"Eh, kaybetmemiş ve kimse onu görmemiş."

"Bunu bana daha önce haber vermen gerekirdi," dedi Venli. "Hanım, kulede bazı Parlayanların hâlâ direndiğini düşünüyor. Bu da bir yerlerde öldürmeye hazırlanıyor olabilir."

Dehşetform Utanç'ta mırıldandı. "Burayı bir Soylu'yu unvanına uygun koşullarla hapsetmemiz gerekirse diye hazırlıyorduk. İnsanlar için daha büyük bir hapishanemiz var. Emir gelinceye kadar şuradaki arkadaşın için de burası iyi olur dedik."

Venli boş hücrelerle dolu koridora baktı. Koridor tavandan sarkan topaz fenerlerle aydınlanıyordu. Fenerler odaya kremtaşı renginde, yumuşak kahverengi bir sıcaklık veriyordu.

"Onu niye hapsettiniz?" diye sordu Venli.

"O bir *essai*," dedi dehşetform Horgörü'de, Kaynaşıklardan duydukları antik kelimeyi kullanarak. Formu sayesinde kelime anlamı olarak 'kıllı' demek olduğunu anlasa da 'insan meraklısı' gibi bir anlama geliyordu.

"Benim halkımın insanları gözlemesi için gönderdiği bir casustu."

"O zaman size ihanet etti," dedi dehşetform. "İnsanların onu kendi isteği dışında tuttuğunu iddia etse de biraz sorup soruşturunca gerçeği öğrenmek zor olmadı. Parlayanlarla dostane bir ilişkisi varmış. Onların hizmetkârı falan gibi bir şeymiş. İstese gidebilirmiş ama kalmış. Köle olarak kalmayı istemiş sanırım." Adam nadir kullanılan İdamlar Ritmi'ne geçti.

"Onunla konuşacağım," dedi Venli. "Yalnız."

Dehşetform onu incelerken meydan okurcasına Yıkım'da mırıldandı. Venli de aynı şekilde karşılık verdi. Raboniel'in Sesi olduğu sürece onun rütbece üstüydü.

"Dilekler Hanımı'na bunu yaptığını bildireceğim," dedi adam nihayet.

"Nasıl istersen," dedi Venli, ardından gözlerini ona dikti ve dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatmasını bekledi. Sonra, Yoksprenlerin kulede saklanamadığını öğrendiği hâlde, sırf alışkanlıktan Shadesmar'a bir göz attı. Bu artık içgüdüsel bir şey olmuştu. Ve...

Bir saniye. Orada bir Yokspren vardı.

Bir kremciğin bedeninde saklanıyordu. Sprenlerin çoğu katı cisimlerden geçemeseler de bedenlere girebilirlerdi. Venli Yokspren türlerini öyle çok bilmiyordu ama bu belli ki artık kulede eskisi gibi saklanamadığını anlamış ve görülmemek için böyle bir yöntem kullanmıştı.

Venli Kaygı'ya tutuldu ve Tını da aynı fikirdeydi. Bu Yokspren onu mu yoksa Rlain'i mi izliyordu? Yoksa sadece dolaşıyor muydu? Venli son zamanlarda kendini ele verecek bir şey yapmış mıydı?

Venli soğukkanlılığını korudu, bir şey düşünüyormuş gibi yaparak hapishanede yürümeye başladı. Ardından kremciği yeni görüyormuş gibi yapıp kovaladı. Kremcik duvardan inip kapının altından dışarı çıktı. Venli Shadesmar'a baktığında, kuleyi oluşturan yüzlerce ışıltılı renk arasında Yokspreninin, kremciği temsil eden minik bir ışıkla birlikte uzaklaştığını gördü.

Öyle tedirgin olmuştu ki birkaç tur daha attı ve tekrar kontrol etti. Nihayet hücreye gidebildi. "*Rlain.*"

Rlain ona baktı. Sonra kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Benim," dedi Venli, Huzur'da. Mahremiyet için ek bir tedbir olarak dinleyici dilinde konuşuyordu. "Venli."

Rlain parmaklıklara yaklaştı ve gözleri onun yüzünde dolaştı. Yad'da mırıldandı. "Tüm dinleyicileri öldürdüklerini sanıyordum."

"Çoğumuzu. Sen burada ne yapıyorsun Rlain? En son savaş kamplarında insanların seni yakaladığını ve idam ettiğini duymuştuk."

"Ben... yakalanmadım," dedi. Merak'ta konuşuyordu ama beden dili ona ihanet ediyordu. Gerçekten de insani tavırlar edinmişti. Venli'ye güvenmediği ortadaydı. "Beni bir tür deneyde kullandılar. Köprücüler arasına yerleştirdiler. Kimsenin casus olduğumdan şüphelendiğini sanmıyorum. Bir parshmene göre fazla akıllı olduğumu düşündüler sadece."

"Bunca zamandır onların arasında mı yaşıyorsun? Gardiyan senin bir ess... Iıı, bir insan sempatizanı olduğunu söyledi. Hayatta olduğuna inanamıyorum ve bu durumda ben... Iıı, yani..." Doğru kelimeleri bulamadı ve orada dikilip Kayıplar Ritmi'nde mırıldanırken kendini aptal gibi hissetti.

Tını da araya girip aynı ritimde titreşti ve bunun yardımı oldu bir şekilde.

Rlain onu inceledi. Güç formlarının kişiliği değiştirdiğini duymuştu muhtemelen. Fırtınalar adına... Bunu hep biliyorlardı. Bunların tehlikeli olduğunu.

"Rlain," dedi yumuşak bir sesle, "benim. Gerçek ben. Bu form... fırtınaformun diğerlerini değiştirdiği gibi beni değiştirmedi."

Tını içinde nabız gibi attı. Ona doğruyu söyle. Ona kim olduğunu göster.

Venli buna kulaklarını tıkadı. *Hayır.* Bunu yapamazdı.

"Peki diğerleri?" diye sordu Rlain ümitle. "Remala? Eshonai? Savaşta Adolin'le dövüştü sanıyorum. Biliyor musun... O acaba..."

"Uçurumun dibinde ablamın cesedini kendi gözlerimle gördüm," dedi Venli Acı'da. "Benden başka kimse kalmadı. O... Garaz onları alıp Kaynaşık'a dönüştürdü. Beni bıraktı çünkü yeni özgürlüğüne kavuşmuş şarkıcılara ilham vermesi için halkımızın hikâyesini anlatmamı istedi. Ama sanırım bir grup olarak bizden korktu. O yüzden bizi yok etti."

Venli yine Kayıplar Ritmi'nde mırıldandı. Rlain de bir süre sonra ona katıldı ve parmaklıkların dibine kadar geldi.

"Üzgünüm Venli," dedi sonunda. "Çok korkunç olmalı."

Buna benim sebep olduğumu bilmiyor, diye fark etti Venli. *Nereden bilecek? İnsanlarla birlikteydi. Onun gözünde ben... sağ kalan biriyim sadece.*

Bu, Venli'ye bir şekilde ürkütücü geldi.

"Beni serbest bırakman gerekiyor," dedi Rlain. "Hikâyemi kabul ederler diye ummuştum ama kulede beni tanıyorlar. Etraftaki tek 'parshmen' olunca göze çarpıyorsun bir şekilde."

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Venli, Uzlaşma'da. "Gardiyan bana güvenmiyor. Çoğu güvenmiyor. Seninle konuşmam da durumu kötüleştirecek. Seni çıkarırsam ne yapacaksın? Benim başımı belaya sokmazsın, değil mi?"

Rlain kaşlarını çattı ve Sinir'de mırıldandı.

"Sen gerçekten insan sempatizanısın," dedi Venli.

"Onlar benim arkadaşım," dedi Rlain. "Artık ailem oldular. Mükemmel değiller Venli, ama Garaz'ı yenmek istiyorsak onlara ihtiyacımız olacak. Bu kuleye ihtiyacımız olacak."

"Garaz'ı yenmek istiyor muyuz?" diye sordu Venli. "Pek çok kişi işlerin gidişatından memnun Rlain. Kendi vatanımız var. Kırsalda ücra bir köşede birkaç baraka değil şehirleri, yolları, altyapısı olan gerçek bir vatan. Büyük ölçüde köle şarkıcıların çabalarıyla inşa edilmiş şeyler olduğunu da ekleyeyim. İnsanlar bizim sadakatimizi ve hatta ittifakı hak etmiyor. Yaptıkları şeylerden sonra olmaz."

Rlain hemen itiraz etmedi. Bunun yerine Gerilim'de mırıldandı. "Kendimizi resmen iki fırtına arasında bulduk," dedi nihayetinde. "Ama eğer hangisinden geçeceğimi seçeceksem Venli, ben yücefırtınayı seçerim. Bir zamanlar bu bizim fırtınamızdı. Sprenler müttefikimizdi. Ve evet, insanlar dinleyicileri sömürmeye, sonra yok etmeye çalıştı ama bunu başaran Kaynaşıklar oldu. Garaz bizim halkımızı yok etmeyi seçti. Ona hizmet etmeyeceğim. Ben..."

Devamını getirmedi. Ne dediğini fark etmişti belki. Venli'nin Garaz'ın ajanı olduğundan endişelendiğinden rengini belli etmeyeceği bir konuşma yapmak niyetiyle söze başlamıştı. Şimdiyse nerede durduğunu açık etmişti. Venli'ye baktı ve mırıltısı sustu. Bekledi.

"Onunla savaşmanın bir faydası var mı bilmiyorum Rlain," diye fısıldadı Venli. "Ama ben de... Garaz'dan bazı sırlar saklıyorum. Onun egemenliğinin dışında bir şey kurmaya çalışıyorum... Toplayabildiğim kişilerle... yeni bir dinleyici halkı yaratmak gibi bir şeyler."

Kendi zavallıca yöntemleriyle, yaptığı şeyi tersine çevirmeye çalışıyordu.

"Kaç kişi var?" diye sordu Rlain Heyecan'da.

"Şimdilik bir düzine kadarız," dedi Venli. "Onları bilincini kaybetmiş Parlayanların başına yerleştirdim. Kulede belli bir otoritem var ama nereye kadar uzanacağını tam bilmiyorum. Biraz karmaşık bir durum. Farklı Kaynaşıkların farklı arzuları var ve ben bir şekilde bu yumağın içinde kaldım. İdam edilecek olan bazı insanların hayatını kurtarmaya yardım ettim. Ama onlarla genel ittifak kurmakla ilgilenmiyorum."

"Kimi kurtardın? Kraliçeyi mi?"

"Hayır, çok daha önemsiz insanlar," dedi Venli. "Bir hekimle karısını, bir Parlayan'ın..."

"Lirin'le Hesina'yı mı?" diye sordu Rlain Heyecan'da. "Umuyorum ki çocuğu da?"

"Evet. Sen nereden..."

"Beni buradan çıkarman gerekiyor Venli," dedi Rlain tekrar. "Ve beni Hesina'ya götür. Ona göstereceğim işe yarar bir şey var. Ve sana da... Eğer yardım etmek istersen."

"Sana anlatmaya çalışıyorum," diye fısıldadı Venli, omzunun üzerinden kapıya bakarak. "Biraz otoritem var ama çoğu bana güvenmiyor. Seni serbest bıraktırabilir miyim bilmiyorum. Bunu yapmak dikkatleri üzerime çekmeme sebep olabilir."

"Venli," dedi Rlain, Güven'de, "bana bak."

Venli onun gözlerinin içine baktı. Rlain hep böyle iddialı mıydı? Eshonai onu Venli'den daha iyi tanıyordu.

"Bunu yapman gerekiyor," dedi Rlain ona. "Ne gücün varsa kullanıp beni buradan çıkarman gerekiyor."

"Bilemiyorum, ben..."

"Bu kadar da bencil olmayı kes! Şu fırtına kapası hayatında bir kez olsun başkalarının iyiliği için kendi çıkarına aykırı bir şey yap Venli."

Venli İhanet'te mırıldandı. Bunu hak etmemişti. Daha az önce ona dinleyicileri yeniden kurmaya çalıştığını söylemişti. Fakat Rlain Güven'de daha yüksek sesle mırıldandı ve böylece Venli de ritmini ona uydurdu.

"Denerim," dedi Venli.

Raboniel zamanının büyük bölümünü bodrumda kristal sütunun yakınlarında veya insan âlimlerin yine yakınlardaki odasında geçirse de o gün başka işlerle ilgileneceğini söylemişti. Etrafa sorduğunda Venli onun bir sebepten Karadiken'in kuledeki odasında olduğunu öğrendi.

Venli içeri girdiğinde, çok sayıda Kaynaşık odalarda toplanmış, sistematik bir şekilde savaşbeyinin eşyalarını elden geçiriyor; listeliyor, haklarında notlar alıyor ve paketliyorlardı. Venli geçerken çorap dolu bir sandık gördü. Her bir çift kaydedilmiş ve özenle sandığa yerleştirilmişti.

Adamın eşyalarını depoya kaldırıyorlardı ama böyle sıradan bir işi niye Kaynaşıklar yapıyordu? Dahası bunlar önemli Kaynaşıklardı; en çılgınlar ve dengesizler aralarında değildi. Leshwi bile işe koşulmuştu ve tüm bunlar şöyle anlamlı bir şey fısıldıyordu: Şarkıcı hiyerarşisinde çok tepelerde biri bu adamla ilgileniyordu. Ne kadar sıradan olursa olsun adamın her bir eşyasını inceleyip anlamak isteyecek kadar.

Venli balkona açılan geniş kapılarla pencerelerden uzak durmaya dikkat ederek odayı geçti. Perdeler çekiliydi ama gündüz saatlerinde

kurallar kesindi. Şarkıcılar dışarıdan görünmemeye dikkat edecekti yoksa yanlışlıkla Rüzgârkoşucu keşif ekiplerinin gerçeği öğrenmesine sebep olabilirlerdi.

Yatak odasının kapısında içeride olanları izleyen tanımadığı iki insan gördü. Raboniel de üçüncü bir insanla konuşuyordu. Uzun boylu adam ceketi ve pantolonu içinde Venli'ye çok şık göründü, gerçi modaları hakkında pek az şey biliyordu. Daha şaşırtıcı olan, adamın omzunda duran tuhaf yaratıktı. Venli'nin daha önce gördüğü hiçbir hayvana benzemiyordu. İnsan gibi iki ayağı üzerinde duruyordu ama gagası vardı ve parlak renkli pulları yumuşak görünüyordu. Venli içeri girdiğinde hayvan dönüp baktı ve gözlerinin böylesine zeki ve kurnaz görünmesi Venli'yi huzursuz etti.

Dilekler Hanımı yüzünde dingin bir ifade, yanında kâğıt ve kitap yığınlarıyla yatağın başındaki koltukta oturuyordu.

Bu adam kimdi ve Raboniel onu kabul etmek için niye odayı araştırmaya ara vermişti? Hanım normalde insanların taleplerini umursamazdı, hatta huzuruna kabul edilmek isteyen birkaç 'önemli' insanı kırbaçlatmıştı bile. Daha da ilginci, odanın bir köşesine yürüdüğünde Venli'nin adamın yüzünde birkaç yerde yara izleri olduğunu görmesiydi; bu izler kibar kıyafetiyle tezat oluşturan bir haşinliğe işaretti.

"Dikkate değer bulduğum tek şey," dedi Raboniel, Horgörü'de, "senin cüretin insan. Seni ne kadar kolayca dövebileceğimi veya öldürebileceğim anlamıyor musun?"

"Çok büyük bir fırsatı tepmiş olursunuz," dedi adam açık ve net bir şekilde. Karar Ritmi'nin insan versiyonu. "Hem sen yararlı şeyleri fırlatıp atan biri değilsin, değil mi Kadim Kişi?"

"Yarar görecelidir," diye karşılık verdi Raboniel. "Eğer beni daha iyi bir şey yapmaktan alıkoyuyorsa hiçbir zaman kullanmaya vaktim olmayacak bir fırsatı çöpe atarım."

"Bedava zenginlikten daha iyi ne olabilir?" dedi adam.

"Urithiru elimde," dedi Raboniel. "Kürelere niye ihtiyacım olsun?"

"Öyle bir zenginlik değil," dedi adam gülümseyerek. Öne çıktı ve saygılı bir şekilde Raboniel'e büyük bir kese uzattı. Raboniel keseyi aldığında yumuşak bir şıngırtı duyuldu. Raboniel kesenin ağzını açıp içine bir göz attı. Bir süre öylece durdu ve tekrar konuştuğunda sesinde ritim yoktu. "Nasıl? Bunu nereden buldun?"

"Hediye getirdim," oldu adamın tüm söylediği. "Şartları müzakere etmek için babskımla görüşmeye seni ikna etmek için. Ben aslında şu anki... kargaşa durulunca kadar beklemeyi düşünmüştüm ama

babskım çok kararlı. Yeminkapılarını kullanmak için bir anlaşma yapmak istiyoruz. Tabii ödeme yapacağız."

"Bu... iyi bir hediye," dedi Raboniel sonunda.

"Hediyem o değil," dedi adam. "O sadece gelecekteki ödemelerimiz için bir avans. Hediyem bu."

Adam yana doğru bir işaret yaptı ve omzundaki yaratık ıslık çaldı. Venli'nin kapıda gördüğü iki adam aralarında bir şey –üstüne örtü örtülmüş bir kutu– taşıyarak içeri girdi. Kutu kapıdan güç bela geçti ve yere koyduklarında çıkan sese bakılırsa bayağı ağırdı.

İnsanların lideri örtüyü çekip aldığında, etrafında parmaklıklar olan kutunun içinde genç bir insan kız ortaya çıktı. Kutunun ortasında büzüşmüş olan kir pas içindeki kız hırladı. Adam dramatik bir jest yaptı, ardından eğildi ve çıkmak için kapıya yöneldi.

"İnsan?" dedi Raboniel. "Sana çekilebileceğini söylemedim. Nedir bu? Köleye ihtiyacım yok."

"Bu köle değil," dedi adam. "Ama eğer efendin bir gün olur da Terbiye'nin yerini bulursa, ona niye Fırtınaışığı'yla değil de Hayatışığıyla yüklenen bir Hudutaşar yaptığını sormasını tavsiye et." Adam tekrar selam verdi. Resmî asker selamı. Ardından çıktı.

Venli, Raboniel'in onun idamını veya en azından kırbaçlanmasını emretmesini bekledi. Raboniel bunun yerine Kibir'de mırıldanmaya başladı. Hatta gülümsedi.

"Kafam karıştı Kadim Kişi," dedi Venli adamın ardından bakarak.

"Hiç gereği yok," dedi Raboniel, "çünkü bunun seninle hiçbir alakası yok. Adam çok dramatik; tam söyledikleri gibi. Umarım küçük numarasıyla beni alt ettiğini düşünüyordur. Kulenin korumalarına rağmen uyanık olan bir Parlayan mı getirdi bana *gerçekten*?" Raboniel kafesin içindeki çocuğa baktı. Çocuk ona meydan okuyan bakışlarla karşılık verdi ve hırladı. "Yabani görünüyor."

Raboniel'in ellerini birbirine vurmasıyla içeri birkaç hizmetkâr girdi. "Bunu güvenli bir yere götürün ve kaçmasına izin vermeyin. Dikkatli olun. Tehlikeli olabilir." Hizmetkârlar kafesi götürürken Raboniel Venli'ye dönüp İhtiras'ta konuştu. "Eee, raporların söylediği doğru muymuş? Gerçekten halkından biri mi?"

"Evet," dedi Venli. "Onu tanıyorum. Adı Rlain. Bir dinleyici."

"Hainlerin çocuğu," dedi Raboniel.

"Benim gibi," dedi Venli, sonra durdu. Derin bir nefes alıp ritmini Kibir'e çevirdi. "Onu kendi gözetimime alayım. Konuşabileceğim başka kimsem yok. Benim için çok değerli."

"Garaz senin türünü özellikle yok etti," dedi Raboniel. "Sen sonuncusun. Seni benzersiz kıldığı için minnet duymalısın."

"Ben benzersiz olmak istemiyorum," dedi Venli. "Bu erili hayatta tutmak ve arkadaşlık etmek istiyorum. Kaynaşıklara çeşitli alanlarda iyi hizmet ettim. Karşılığında bu ödülü talep ediyorum."

Raboniel Horgörü'de mırıldandı. Venli panikledi, neredeyse vazgeçecekti. Ama Tını'nın gözü her zamanki gibi üzerindeydi ve Kibir'de titreşti. Garaz'ın ritmiydi ama Azim'e en yakın olan buydu. Venli'nin devam etmesi gereken ritim de buydu. O da devam etti ve konuşacak kadar kendine güvenmediğinden bu ritimde mırıldandı.

"Pekâlâ," dedi Raboniel kâğıtlara uzanıp yeniden okumaya başlarken. "Tutkun takdire şayan. Adam senindir. Sorun yaratmadığından emin ol çünkü seni sorumlu tutarım."

Venli, Hürmet'te mırıldanıp hemen odadan çıktı. İçinde Tını normal ritimlerden biriyle titreşti. Acı çekiyormuş gibiydi; sanki yanlış ritimlerden birini kullanmak ona çok ağır gelmişti. Yine de başarmışlardı. Rüzgârkoşucunun ailesini kurtardığında olduğu gibi.

Tını nabız gibi attı. Özgürlük. Venli bir sonraki yemininin bu olacağını fark etti. Haksız yere tutulan herkesi özgür kılmak. Oracıkta yemini az kalsın yüksek sesle söyleyecekti ama Tını onu uyardı.

Böylece Rlain'e gitmeden önce odasına döndü. Odasında kapıyı ardından kapattı ve kelimeleri fısıldadı.

"Esaret altında olanları ben kurtaracağım," dedi Venli ve bekledi. Bir şey olmadı. Olmuş muydu?

Hafiften bir şey hissetti. Çok ama çok uzaklardan bir dişil sesi. Ama Roshar'ın saf ritminde uğulduyordu.

Bu sözler, dedi, *kabul edilmedi.*

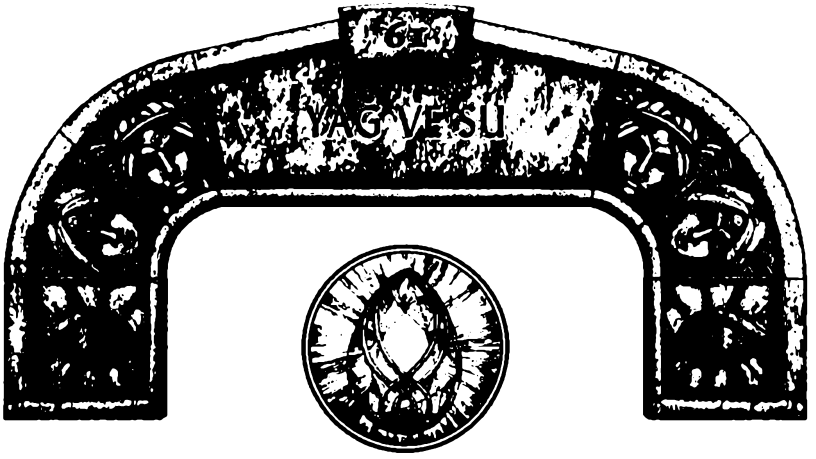
Kabul edilmedi mi? Venli koltuğa çöktü. Tını, Şaşkınlık Ritmi'nde titreşti. Fakat Venli mücevherkalbinde nedenini bildiğini fark etti. Daha biraz önce kafese kapatılmış bir çocuğun Raboniel'in hizmetkârları tarafından götürülmesini izlemişti. Şimdi düşününce çok barizdi.

Bu kelimeleri içtenlikle söyleyemezdi. Rlain'i özgür bırakmayı asıl olarak yanında sırlarını paylaşmak istediği bir dinleyici olsun diye isterken olmazdı. Kafese kapatılmış bir çocuğu görmezden gelmek isterken olmazdı.

Bir Parlayan olarak gerçekten ilerleme kaydetmek istiyorsa Rlain'in söylediği gibi kendinden başka birilerini düşünmeye başlaması gerekiyordu. Ve güçlerine layıkıyla davranmaya başlamasının vakti gelmiş geçiyordu.

Şarkıcı klasörleri modanın şarkıcı formlarını ve deri desenlerini ne kadar vurguladığına yoğunlaşır. Bu Kaynaşıkların sefirform Ses'lerini kalabalık bir toplantıda nasıl tüm dikkatleri üzerine çekecek şekilde giydirebileceğini gösteriyor.

Başka koşullar altında bu kumdan öyle büyülenirdim ki diğer işleri bir kenara bırakırdım. Nedir bu? Nereden geldi?

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 13

Sonunda Navani, Kaladin'in sesini duydu.

Üzgünüm Berrakhanım, dedi Kaladin. Sesi, Kardeş üzerinden Navani'ye iletiliyordu. *Dün akşam döndüğümde yığılıp kalmış ve uyumuşum. Sizi isteyerek bekletmedim.*

Navani o sabah âlimlerin salonuna geldiğinde Kardeş aracılığıyla önceki gece o uyurken direnişlerinin neredeyse sonunun geleceğini keşfetmişti. Sonra da bitmez tükenmez saatler boyunca Rüzgârkoşucudan bir haber almayı beklemişti.

"Özür dileme," diye fısıldadı Navani her zamanki yerinde, bir yandan çalışmakta olan âlimlerini izlerken bir yandan da ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde duvardaki kristal çizgiye dokunurken. Kapıda muhafızlar bekliyordu ve şu deli Kaynaşık da odanın diğer tarafında kendi yerinde oturuyordu ama kimse doğrudan Navani'yle ilgilenmiyordu. "Yapman gerekeni yaptın. Ve iyi de yaptın."

Başaramadım, dedi Kaladin.

"Hayır," dedi Navani yumuşak bir sesle ama kesin bir tonla. "Yücemareşal, senin görevin kuleyi kurtarmak değil. Görevin, yapılan şeyi tersine çevirmem için bana zaman kazandırmak. Başarısız olmadın. İnanılmaz bir şey başardın ve sayende hâlâ savaşabiliyoruz."

Cevabın gelmesi uzun sürdü. *Teşekkürler*, dedi Kaladin daha güçlü bir sesle. *Bunları duymaya ihtiyacım vardı.*

"Hepsi doğru," dedi Navani. "Yeterince zaman verilirse, kuleyi düşman Işık'ından temizleyip yerine doğru Işık doldurabileceğime eminim."

Bunu yapmanın yolu Fırtınaışığı ile Yokışığın doğasını ve Kardeş'in işleyişini anlamaktan geçiyordu. Navani'nin Işık üzerine hızlandırılmış dersler alması ve tam olarak neyin ters gittiğini çözmesi lazımdı.

Mekanizmayı kırmak durumu kötüleştirmiş görünüyor, dedi Kaladin. *İyileşmek daha uzun sürüyor. Bir Kaynaşık beni bıçakladı ve Fırtınaışığı'nın yarayı tamamen iyileştirmesi en aşağı on dakika sürdü.*

"Bunun mekanizmanın kırılmasıyla ilgili olduğundan şüpheliyim," dedi Navani. "Raboniel, sen onu durdurmadan önce Kardeş'i biraz daha yozlaştırmayı başarmış."

Anladım. Mekanizmayı koruyamadığım için gerçekten kötü hissediyorum Berrakhanım, ama bunu yapmam sanırım imkânsızdı. Diğerlerini bulurlarsa onları da kırmamız gerekecek.

"Aynı fikirdeyim," dedi Navani. "Bana zaman kazandırmak için ne gerekiyorsa onu yap. Rapor edeceğin başka bir şey var mı?"

Ah, evet, dedi Kaladin. *Yeminkapılarına vaktinde ulaşamadım. Giriş kata kulenin dışından daha hızlı ineceğimi düşünmüştüm ama sandığımdan uzun sürdü.*

"Uçmadın mı?"

O Dalga çalışmıyor Berrakhanım. Duvara tutunmak için Tutunum kullanmam gerekiyor. Eğer Yeminkapılarına gitmemi istiyorsanız buna biraz daha çalışmam lazım ya da inip çıkmak için başka bir yol bulmalıyım. Her neyse, bu arada sizin için birkaç uzakalem çaldım. On iki tane kadar.

Syl biraz inceledi ve nasıl çalıştıklarını anladığını düşünüyor. Berrakhanım, içlerindeki spren, Renarin'in spreni gibi yozlaşmış. Tahmin ettiğiniz gibi yakutlar şimdi Yokışığıyla çalışıyor ve sebebi de bu sprenler olmalı.

Navani uzun bir nefes verdi. Tahminlerinden biri de buydu ve doğru çıkmamasını tercih ederdi. Yozlaşmış bir spren bulması gerekiyorsa, Raboniel'in haberi olmadan herhangi bir fabrialı çalıştırması pek mümkün değildi.

"Dinlen ve gücünü topla," dedi Kaladin'e. "Burada olan şeyi tersine çevirmenin bir yolunu bulacağım."

Dalinar'ı uyarmamız lazım, dedi Kaladin. *Bu uzakalemlerden birinin yarısını ona ulaştırabiliriz belki.*

"Bunu nasıl yapacağımızı bilemiyorum," dedi Navani.

Bu sanırım kulenin savunmasının ne kadar aşağı kadar etkili olduğuna bağlı. Bir yerden uçuruma atlayıp, güçlerimin artık bastırılmadığı yerde Çivilemeleri kullanabilirim. Ama bu sizin artık elinizin altından bir Parlayan olmaması demek. Dürüst olmam gerekirse bunu önermekte isteksizim. Durum düşünülürse gidebilir miyim, bilmiyorum.

"Katılıyorum," dedi Navani. "Şu an için senin burada benimle olman daha önemli. Lift için de gözünü dört aç. Kardeş onun izini kaybetti ama o da senin gibi uyanık."

Anlaşıldı, dedi Kaladin.

"Onun dışında iyi misin? Yiyeceğin var mı?"

Evet. Adamlarımdan biri yardım ediyor. Parlayan değil ama iyi bir adam.

"Dilsiz olan mı?" diye tahmin yürüttü Navani.

Dabbid'i tanıyor musunuz?

"Tanıştık. Ona selamlarımı ilet."

İletirim Berrakhanım. Ama dinlenebileceğimi sanmıyorum. Kulenin dışına tırmanma alıştırması yapmam lazım. Ama alıştırma da yapsam yeterince hızlı olamamaktan korkuyorum. Ya mekanizmalardan biri kırkıncı kattaysa? Oraya tırmanmam saatler sürer.

"Haklısın," dedi Navani. "Buna bir çözüm bulabilecek miyim bir bakayım. Yarın yine bu saatlerde konuşalım."

Anlaşıldı.

Navani duvardan uzaklaşıp salonda dolaşmaya başladı. Kendi kendine konuşurken görülmek istemiyordu; şarkıcıların birinin Parlayan olduğuna dair işaretlere karşı tetikte olduğu muhakkaktı. Rushu'yla alçak sesle konuşup ona oyalama taktiklerinin ikinci safhasına dair planlarını anlattı.

Rushu uygun bulmuştu ama Navani onun yanından uzaklaşırken huzursuzdu. *Vakit geçirmekten fazlasını yapmam gerekiyor*, diye düşündü Navani. *Özgürlüğümüz için bir şeyler yapmalıyım.*

Planını oluşturmuştu. Birinci adım, elindekini korumaktı ve bunu Kaladin'in sağlaması gerekiyordu. İkinci adım, Dalinar'a haber vermekti. Artık uzakalemleri olduğuna göre belki bunu yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

Onu asıl endişelendiren üçüncü adımdı. Kardeş'le konuşurken Navani zaten tahmin ettiği birkaç şeyi doğrulatmıştı. Kule ısıyı ve basıncı içeride yaşayanlara göre ayarlıyordu ve bir zamanlar başka bazı hayati işlevleri yerine getirmenin yanı sıra bunda da çok daha iyiydi.

Bunların çoğu, Kaynaşıklara karşı koruma da dâhil, Hıyanet sırasında sona ermişti. Parlayanlann Yeminlerini terk ettikleri ve antik şarkıcıların parshmenlere dönüştüğü, şarkılarının ve formlannın çalındığı dönemde. O antik Parlayanların yaptıkları kuleyi bir şekilde bozmuştu ve şimdi Raboniel'in kuleyi Yokışığı ile doldurması onu çarpık bir şekilde onarıyordu.

Navani tüm bunların altında boğulduğunu hissetti. Tam olarak anlamadığı ve aslına bakılırsa ancak birkaç gün önce haberdar olduğu mekanizmaları kullanarak bir problemi çözmesi gerekiyordu. Navani şakaklarını ovarak odada dolaşmaya devam etti. Zihnini bir süreliğine büyük sorundan uzaklaştırmak için önce daha küçük bir problem üzerinde çalışmalıydı.

Çözebileceği daha küçük problem neydi? Kaladin'in kulenin duvarında aşağı ve yukarı tırmanmasını hızlandırmak mı? Bunu sağlayacak gizli bir asansör falan...

Bir saniye.

Bir insanın hızlıca aşağı ve yukarı hareket etmesini sağlayacak bir şey, diye düşündü. *Fırtınalar adına.* Topukları üzerinde döndü ve heyecanını saklamak için elinden geleni yaparak odanın diğer tarafına yürüdü.

Genç mühendis Tomor ilk saldırıdan sağ kurtulmuştu. Navani ona şimdi bazı planlara dair hesapları yeniden yaptırıyordu. Navani genç ardentin yanına gidip ona doğru eğildi ve eliyle önündeki projeyi işaret edip bambaşka bir şey söyledi.

"Yaptığın şu eldiven," dedi. "Tek kişilik asansör olarak kullanmak istediğin şu alet. O nerede?"

"Berrakhanım?" dedi Tomor şaşkınlıkla. "Dışarıda koridordaki kutulardan birinin içinde."

"Bugün giderken onu gizlice alman lazım," diye fısıldadı Navani.

Şarkıcılar alt düzey âlimleri daha özgür bırakıyordu. Başka ne yapabilirlerdi ki? Üç düzine insanı, lavabosu bile olmayan bu salonda uyumaya mı zorlayacaklardı? Navani, Rushu, Falilar gibi birkaç önemli âlimin yanına daima birini veriyorlardı ama daha alt düzeydekilere o kadar dikkat etmiyorlardı.

"Berrakhanım?" dedi Tomor. "Ya yakalanırsam?"

"Öldürülebilirsin," diye fısıldadı Navani. "Ama bu riski almamız gerekiyor. Bir Parlayan hâlâ savaşıyor Tomor ve katlar arasında inip çıkmak için o alete ihtiyacı var."

Tomor'un gözleri parladı. "Benim aletime... Stormblessed'in ona mı ihtiyacı var?"

"Onun olduğunu biliyor muydun?"

"Herkes bunu konuşuyor," dedi Tomor. "Hayal ürünü bir dedikodu sanmıştım."

"Hayal ürünü olsun olmasın, bu dedikoduları bana haber ver," dedi Navani. "Şimdi, o eldiveni gizlice alman ve kolay bulunamayacak ama Kaladin'in bir şekilde alabileceği bir yere saklaman gerekiyor."

"Elimden geleni yaparım Berrakhanım," dedi Tomor gergin bir şekilde. "Ama fabriallar çalışmıyor ki."

"Orasını bana bırak," dedi Navani. "Yirminci kattaki ağırlıkların yerinin bir krokisini de çizip bırak çünkü oraya da gitmesi gerekecek."

Kaladin'in çaldığı uzakalemlerdeki çift yakutlar sayesinde aleti çalıştırabileceklerini umuyordu. Tabii Kaladin'in yakutları yerleştirmesine yardım etmesi gerekecekti. Ayrıca yakutlar Tomor'un kullandıklarından daha küçük olacaktı; acaba ağırlığı taşıyabilirler miydi? Navani bazı hesaplamalar yapmalıydı ama Tomor'un yakutlara pek yük bindirmeyen yeni kafeslerden kullandığını göz önünde bulundurulursa muhtemelen işe yarardı.

Tomor'la konuşmasının önemini gizlemek için aynı hâl ve hareketlerle diğerleriyle de konuşmaya başladı. Böyle ikinci konuşmasında kapıda birinin durduğunu fark etti.

Raboniel. Navani derin bir nefes aldı ve içinde yükselen tedirginliği bastırıp kendini toparladı. Raboniel önceki gece yaşananlardan rahatsız olmuş olmalıydı. Navani'nin bundaki rolünde şüphelenmediğini ummaktan başka çare yoktu.

Ne yazık ki az sonra bir muhafız salona girip doğrudan Navani'nin yanına yürüdü. Raboniel ondan alt seviyede birinin yanına gitmezdi. Navani kapıdaki Kaynaşık'ın yanına giderken onu takip eden kaygısprenini kovma fırsatı bulamadı.

Raboniel'in üzerinde bir cübbe vardı ama bu Navani'nin bildiği tarzda bir şey değildi. Bol ve şekilsizdi, bir Alethi kadının yatakta giyeceği bir şeye benziyordu. Gerçi Kaynaşık uzun boyuyla bunu kendine yakıştırmıştı ama onu savaş kıyafetleri yerine böyle hükümdar görkemiyle görmek bir şekilde rahatsız ediciydi.

Navani yanına geldiğinde Kaynaşık hemen konuşmadı. Bunun yerine dönüp rahat bir tavırla odanın dışına yürüdü. Navani peşinden gitti ve fresklerin olduğu koridora girdiler. İleride solda, kristal sütunu koruyan kalkan açık mavi renkte parlıyordu.

"Âlimlerin pek ilerleme kaydetmiyor," dedi Raboniel sonunda. "Adamlarıma test etmeleri için fabrialları teslim edeceklerdi."

"Âlimlerim korkmuş ve hevesleri kırılmış durumdalar Kadim Kişi," dedi Navani. "Kendilerini gerçek anlamda işe vermeleri haftalar sürebilir."

"Evet ama ilerleme kaydetmemeleri için onlara aynı şeyleri tekrar ettirmeye devam edersen muhtemelen daha bile uzun süre sürecek."

Beklediğimden çabuk fark etti, diye düşündü Navani, birlikte kalkana doğru yürürlerken. Burada savaşformunda bir şarkıcı birkaç Kaynaşık'ın idaresinde Parekılıçla çalışıyordu.

Şarkıcıların savaştıkları insanlardan bazılarının Kılıçlarını aldıklarını biliyorlardı zaten ama Navani bu kılıcı tanıyordu. Bu, oğlunun kılıcıydı. Elhokar'ın Kılıcı Sunraiser.

Navani büyük bir çabayla yüzünü ifadesiz tuttuysa da endişespreni yok olurken yerine ızdırapspreni geldi: Yandaki duvardan çıkan taştan oyulmuş tersyüz bir surat. Spren gerçek duygularını ele veriyordu. O kaybın acısı çok derindi.

Raboniel sprene baktı ama bir şey demedi. Navani gözlerini çevirmedi, korkunç yaratığın elindeki dehşet verici Kılıca bakmaya devam etti. Savaşformu silahı kaldırmış, hazır bekliyordu. Kılıcın kabzasında mücevher yoktu; gördüğü kadarıyla savaşformu onunla bağlanmamıştı. Ya da belki kuledeki korumalar yüzünden çağırma mekanizması çalışmıyordu.

Savaşformu kalkana saldırdı ve Navani'nin beklediğinin aksine Kılıç mavi ışığı yardı. Savaşformu kalkandan bir parça kopardı. Kopardığı parça yere düştüğünde buharlaşıp yok oldu ve kalkan anında kendini yeniledi. Savaşformu yeniden deneyip bu kez kalkanı daha derin kesti. Birkaç dakika bunu izledikten sonra Navani bunun nafile bir çaba olduğunu anladı. Açılan boşluk çok çabuk kapanıyordu.

"Büyüleyici bir tepki, sence de öyle değil mi?" dedi Raboniel, Navani'ye.

Navani, Raboniel'e dönerken kılıcın uyandırdığı anılara kaptırmadı kendini. Geçmişte pek çok gece yaptığı gibi bu gece de oğlu için ağlayabilirdi. Ama şu anda bu yaratıklara acısını göstermeyecekti.

"Bu kalkan gibi bir şey hiç görmedim Dilekler Hanımı," dedi Navani. "Nasıl yaratıldığını anlamaya başlamadım bile."

"Gizli niyetleri anlamaya çalışarak birbirimizi gözlemekle vakit kaybedeceğimize birlikte çalışırsak onun sırlarını çözebiliriz," dedi Raboniel.

"Bu doğru Kadim Kişi," dedi Navani. "Ama benden iş birliği ve iyi

niyet bekliyorsanız belki de oğlumun cesedinden alınan Kılıç'la gösteriş yapmamalısınız."

Raboniel kaskatı kesildi. Elinde silahı tutan savaşformuna bir bakış attı. "Bilmiyordum."

Gerçekten bilmiyor muydu? Yoksa bu da başka bir oyun muydu?

Raboniel döndü ve kalkandan diğer tarafa doğru yürürken ona katılması için Navani'ye başını salladı.

"Sormamda sakınca yoksa Kadim Kişi," dedi Navani, "niye ele geçirdiğiniz Kılıçları kendiniz almak yerine sıradan askerlere veriyorsunuz?"

Raboniel ritimlerinden birinde mırıldandı ama Navani bunları birbirinden ayıramıyordu. Şarkıcılar ritimleri kısacık bir kelime veya birkaç saniyelik bir mırıldanmayla ayırt edebiliyor gibi görünüyorlardı.

"Bazı Kaynaşıklar ele geçirdiğimiz Kılıçları kendilerine saklıyor," dedi Raboniel. "Acıdan zevk alanlar. Şimdi, korkarım senin ve âlimlerinin çalışma düzeninde bazı değişiklikler yapmak zorundayım. Bana çok fazla bilgi vermelerini engellemekle uğraşırken doğal olarak yoğunlaşamıyorsun. Farkında olmadan seni yeteneklerinin aptal, politik oyunlarla ziyan olacağı bir pozisyona sokmuş oldum.

"Yeni düzenlemeler şöyle: Sen âlimlerinden ayrı bir odada, benim masamda tek başına çalışacaksın. Günde iki kere onlara şahsen inceleyeceğim yazılı talimatlar verebilirsin. Bu, sana değerli uğraşlar için daha çok zaman, kandırmacalar için daha az zaman verir."

Navani'nin dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Bence bu pek akıllıca olmaz Kadim Kişi," dedi. "Ben âlimlerimle birlikte çalışmaya alışığım. Çalışmalarını bizzat yönlendirdiğimde çok daha verimli olurlar."

"Nasıl olup da şu ankinden daha az verimli olabileceklerini hayal etmekte zorlanıyorum Navani," dedi Raboniel. "Bundan böyle bu şekilde çalışacağız. Tartışmaya açık bir konu değil."

Raboniel uzun adımlar atarak Navani'yi özellikle ona yetişmek için koşturmak zorunda bıraktı. Âlimlerin odasına ulaştıklarında da sağ yerine sola dönüp Navani'nin âlimlerinin eskiden kütüphane olarak kullandıkları odaya girdi.

Raboniel'in bu odadaki masası bir zamanlar Navani'ye aitti. Kaynaşık eliyle masayı işaret edince Navani talimata uyarak oturdu. Bu, işleri zorlaştıracaktı ama Raboniel'in amacı da buydu.

Kaynaşık tek dizinin üstüne çöküp yerde duran kutudan bir şey aldı. Masanın üzerine koydu. Cam bir küre. Navani'nin aktive ettiği ilk mekanizmanın yanında duran kürenin bir benzeriydi bu.

"Kalkanı harekete geçiren mekanizmanın yanında bulduk, ona bağlıydı," dedi Raboniel. "Yakından bak. Ne görüyorsun?"

Navani küreyi tereddütle kaldırdı. Göründüğünden ağırdı. Yekpare camdan yapılmış olmasına rağmen içinde sıra dışı bir yapı vardı. Bunun benzerini ilk gördüğünde fark etmediği veya anlamadığı bir şey. Kürenin merkezinde bir sütun vardı...

"Kristal sütun odasının minik bir maketi," dedi Navani hayretle. "Yoksa..."

"Kalkan bu şekilde yaratılıyor," dedi Raboniel turuncu kabuktan tırnağıyla küreyi tıklatarak. "Bir tür Ruhdökümü. Fabrial, sütunun etrafında küre şeklindeki hava kütlesinin kendini katı cam sanmasını sağlıyor. Bu yüzden kalkanı kesmek işe yaramıyor."

"İnanılmaz," dedi Navani. "Dalgaların bu şekilde bir uygulaması hiç aklıma gelmemişti. Tam dönüşüm değil de bir şekilde arada bir durum. Bu küreyi model alarak sürekli bir durağanlık içinde kalıyor..."

"Diğer mekanizmalarda da buna benzer küreler olmalı."

"Öyle görünüyor," dedi Navani. "Bunu ayırmak kalkanın zayıflamasına sebep oldu mu?"

"Görebildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Raboniel. "Tek bir mekanizma bile dönüşümü sürdürmeye yetiyor olmalı."

"Büyüleyici..."

Kendini kaptırma Navani. Senin kraliçe gibi değil âlim gibi düşünmeni istiyor. Ona karşı değil onun için çalışmanı istiyor.

Bunu hatırlamak, Raboniel masanın üzerine yeni bir şey koyduğunda daha da zorlaştı. Navani'nin başparmağı büyüklüğünde, içi Fırtınaışığı'yla dolu küçük bir elmas. Ama... rengi hafiften farklı mıydı? Navani kaşlarını çatarak elması eline alıp parmaklarının arasında çevirdi. Bir Fırtınaışığı küresiyle karşılaştırmadan kesin emin olamazdı ama sanki belli belirsiz farklı bir tondaydı.

"Fırtınaışığı değil, değil mi?" diye sordu Navani. "Yokışığı da değil?"

Raboniel bir ritim mırıldandı. Derken Navani'nin anlamadığını fark edip konuştu. "Hayır."

"Üçüncü Işık. Biliyordum. Yokışığı duyduğum anda merak etmiştim. Üç tanrı. Üç çeşit Işık."

"Ah," dedi Raboniel, "ama bu üçüncü Işık değil. Üçüncü Işık'a Hayatışığı diyoruz. Terbiye'nin damıtılmış gücü. Farklı bir şey. Benzersiz bir şey. Bu kuleye gelme sebebim bu. Bu ikisinin karışımı. Fırtınaışığı ile Hayatışığı. Tıpkı..."

"Tıpkı Kardeş'in Şeref ile Terbiye'nin çocuğu olması gibi," dedi Navani.

Fırtınalar adına. Kardeş, Işıklarının artık çalışmadığını söylerken bunu kastediyordu. Kulenin Işık'ına bir şey olduğu için kule artık işlevini yerine getirmiyordu.

"Güç bela damlıyor," dedi Raboniel. "Kulede bir sorun var, bunun akmasını engelliyor." Ritmi daha enerjik bir hâl aldı. "Yine de kanıt ortada. Çok uzun zamandır, farklı formlarda Işıkları karıştırıp değiştirmenin bir yolu olması gerektiğinden şüpheleniyordum. Tüm Dalgaların çalışması bu üç enerjiye dayanıyor ama haklarında hâlâ çok az şey biliyoruz.

"Bu gücü gerçekten anlarsak onunla neler yapabiliriz? Bu Kuleışığı, Fırtınaışığı ile Hayatışığının karışabildiğinin ve yeni bir şey yarattığının kanıtı. Aynı şey Fırtınaışığı ve Yokışığı ile de yapılabilir mi? Yoksa ikisi birbirinin zıddı olduğu için bunu yapmanın imkânsız olduğu mu ortaya çıkacak?"

"Zıtlar mı gerçekten?" diye sordu Navani.

"Evet. Gece ve gündüz, su ve yağ gibi. Yine de belki onları bir araya getirmenin bir yolunu bulabiliriz. Yapabilirsek bu belki... halklarımız için bir model olur. Sürekli çekişmek yerine birliğe giden bir yol. Birbirimizin zıddı da olsak beraber var olabileceğimizin kanıtı."

Navani, Kuleışığı küresine bakarken bir noktayı düzeltmeden edemedi. "Yağ ve su birbirinin zıddı değil."

"Elbette öyleler," dedi Raboniel. "Felsefenin temel ilkelerindendir. Birbirlerine karışamazlar, daima ayrı durmak zorundadırlar."

"İki şeyin karışmaması onları birbirinin zıddı yapmaz," dedi Navani. "Kum ve su da karışmaz ama onlara zıt demeyiz. Neyse, bu başka bir konu. Su ve yağ, bir emülgatör kullanılarak birbirine karıştırılabilir."

"Bu kelimeyi bilmiyorum."

"Bir tür bağlayıcı madde Kadim Kişi," dedi Navani ayağa kalkarak. Eğer eşyaları hâlâ buradaysa... Evet, deneylerde kullandığı basit malzemelerin durduğu sandığı odanın köşesinde buldu.

Bir tüpe su ve yağ koydu, ardından emülgatör olarak biraz ağırkütük özü ekledi. Tüpü sallayıp Raboniel'e uzattı. Kaynaşık tüpü alıp havaya kaldırarak suyla yağın ayrışmasını bekledi. Ama elbette ayrışmadılar.

"Yağ ve su doğada daima kendiliğinden karışır zaten," dedi Navani. "Domuz sütünün içinde yağ vardır mesela."

"Ben... antik felsefeyi çok uzun bir zaman boyunca gerçek kabul etmişim görüyorum ki," dedi Raboniel. "Kendime âlim diyorum ama şu anda kendimi bir aptal gibi hissettim."

"Herkesin bilgisinde bazı boşluklar vardır. Bilmemek utanılacak bir şey değil. Ama her koşulda yağ ve su zıt değiller. Bir maddenin zıddından bahsetmek mümkünse bile, suyun zıddının ne olabileceğinden emin değilim."

"Işık'ın farklı formlarının zıtları var," dedi Raboniel. "Buna eminim. Ama bana gösterdiğin şey üzerinde biraz düşünmem lazım." Uzanıp Kuleışığıyla dolu küreye dokundu. "Sen şimdilik bunun üzerinde çalış. Seni bu iş üzerinde yoğunlaştırabilmek için, birinin refakatinde salona gitmek dışında, gündüzlerini bu odada geçirmende ısrar etmek zorundayım."

"Pekâlâ," dedi Navani. "Fakat âlimlerimin gerçekten sizin için bir şeyler geliştirmesini istiyorsanız onlara planlar çizdirip sonra onları test etmeniz fikri çok saçma. İşe yaramayacak. En azından çok işe yaramayacak. Bunun yerine Kadim Kişi, bize kuledeki fabrialları çalıştıran mücevherlerden vermenizi öneririm."

Raboniel karışıma bakarak bir an mırıldandı. "Birlikte çalışma arzumun bir göstergesi olarak adamlarına o mücevherlerden göndereceğim." Odadan çıkmak için döndü. "Eğer âlimlerine gizli talimatlar vermek için bir şifre kullanmak niyetindeysen lütfen zor bir şifre seçmeye çalış. Gerçek mesajlarını çözmesi için kullanacağım spren zoru sever. Bu, onun varoluşuna renk katıyor."

Raboniel kapıya bir muhafız diktiyse de Navani'ye odanın içinde bir kısıtlama getirmedi. Odada kitap rafları, sandıklar ve orada burada küre fenerler dışında yalnızdı. Başka çıkış yoktu ama Navani odanın arka tarafında katmanlar arasında gizli bir kristal damar buldu.

"Orada mısın?" diye sordu damara dokunarak.

Evet, diye karşılık verdi Kardeş. *Ölüme her zamankinden daha yakınım. Dört bir yanım düşmanlarla çevrili. Sıra beni suiistimal etmenin yollarını aramaya gelince insanlar ile şarkıcıların birbirinden farkı yok.*

"Yanlış bir benzerlik kurma," dedi Navani. "Benim türüm sprenlere verdiği zararı anlamıyor olabilir ama düşman onları yozlaştırarak verdiği zararın gayet farkında."

Her koşulda yakında öleceğim. Sadece iki mekanizma kaldı ve ilk mekanizmayı çok çabuk buldular.

"Onlara değil bize yardım etmen için bir sebep daha," diye fısıldadı Navani, muhafızın dikkatini çekmemek için kâğıt yığınlarını inceli-

yormuş gibi yaparak. "Bu farklı Işıkların nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Fazla bir şey açıklayabileceğimi sanmıyorum, dedi Kardeş. *Bana göre sadece çalışıyorlardı. Bir insan çocuk nasıl nefes alıp veriyorsa ben de öyle Işık yapıyor ve kullanıyordum. Sonra... tonlar kayboldu... ve Işık beni terk etti.*

"Tamam," dedi Navani. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi, bana diğer mekanizmaların yerini söylemen lazım."

Hayır. Onlan bulduklarında korursunuz.

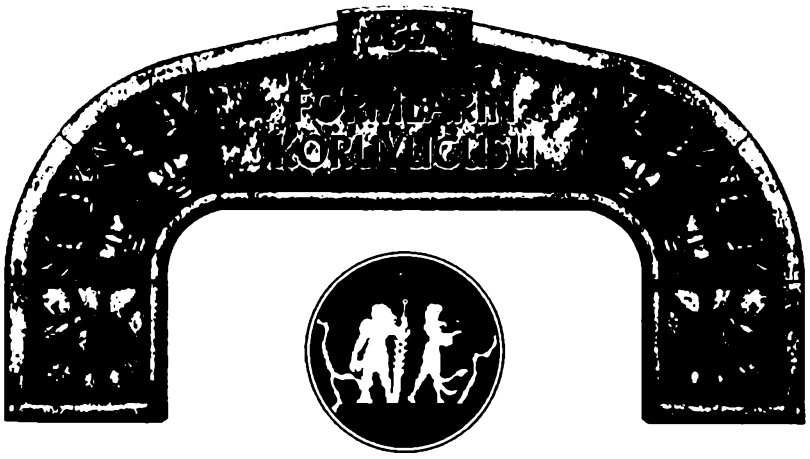
"Kardeş," dedi Navani, "eğer mekanizmayı Kaladin Stormblessed koruyamadıysa kimse koruyamaz. Amacımız Kaynaşıkların bulmasını engellemek için onların dikkatini dağıtmak, onları yanlış yönlendirmek olmalı. Bunu yapmak için de mekanizmaların yerini bilmem gerekiyor."

Çok iyi konuşuyorsun, dedi Kardeş. *Sinir bozucu derecede iyi. Siz insanlar zaten hep kulağa mantıklı gelen şeyler söylersiniz. Gerçek sonradan, büyük acılardan sonra ortaya çıkar.*

"İstemiyorsan söyleme," dedi Navani. "Ama Kaladin'in senin için dövüşmesini izledikten sonra bizden nasıl üstün olduklarını görmüş olmalısın. Tek ümidimiz mekanizmaların yerini bulamamaları. En azından birinin nerede olduğunu bilsem, düşmanın dikkatini başka yöne çekmek için bir plan yapabilirim."

Sen önce planı yap, dedi Kardeş. *Sonra benimle tekrar konuşursun.*

"Peki," dedi Navani. Gerçekte ne yaptığını gizlemek için raftan birkaç kitap alıp masaya döndü. Ardından oturup ışık hakkında bildiği her şeyi yazmaya başladı.

SEKİZ YIL ÖNCE

Eshonai topazı elinde evirip çevirirken Gerginlik'e tutuldu. Topazın koyu kahverengi, soğuk bir ışıltı yayması gerekirdi ama bu topaz bir sigs kremciğin zehirli olduğuna işaret eden parlak turuncu sırtının renginde, çirkin bir ışık yayıyordu.

Eshonai daha yakından baktığında içine hapsedilmiş spreni görür gibi oldu. Bir acıspreni çılgın gibi oradan oraya seğirtiyordu. Gerçi... çılgın gibi kısmı kendi hayal ürünü olabilirdi. Sprenler bir mücevherin içindeyken biçimlerini büyük ölçüde kaybeder, kendi türlerini yaratan puslu Fırtınaışığı'na geri dönerlerdi. Yine de spren bunun içinde mutlu olamazdı. Onu bir odaya kapatsalar, hiçbir yere gidemese kendini nasıl hissederdi?

"Bunu insanlardan mı öğrendin?" diye sordu Eshonai.

"Evet," dedi Venli. Dokuma hasırlar ve boyalı sancaklarla döşenmiş küçük meclis odasında iki yaşlının arasında rahat bir şekilde oturuyordu.

Venli kıdemli yaşlılardan oluşan Beş'ten biri değildi ama kendini onlardan biri gibi düşünüyordu sanki. Son birkaç ayda ona bir şeyler olmuştu. Eskiden de kendini düşünürdü ama şimdi buram buram bencillik ve özgüven yayıyordu. Eshonai mücevheri yaşlılara uzatırken Venli Zafer'de mırıldandı.

"Bunu bize niye daha önce söylemedin Venli?" diye sordu Klade. Mücevher şimdi hislerini belli etmeyen bu yaşlı adamdaydı. "İnsanlar gideli aylar oldu."

"Yanılıyor olabilirim diye düşündüm," dedi Venli Güven'de. "Önce kendim bir spreni hapsedebiliyor muyum diye bir bakmaya karar verdim. Yanılmış olsaydım saçma meraklarımla sizi rahatsız etmemi istemezdiniz elbette."

"Böyle bir şey yapabildiklerini hiç duymamıştım," dedi Klade, Uzlaşma'da. "Bir hayatsprenini hapsedebilir misin sence? Yapabilirsen eşforma büründüğümüzde daha iyi seçim yapabiliriz. İşe yarardı."

"Bu taşı deneyin," dedi Venli taşı alıp yanındaki Varnali'ye uzatırken. "Bence savaşformun sırrı bu olabilir."

"Tehlikeli bir form," dedi Varnali. "Ama faydalı."

"Güç formu değil," dedi Klade. "Bunu talep etmek haklarımız dâhilinde."

"İnsanlar bir öneride bulunuyor," dedi en kıdemlileri olan Gangnah, Sıkıntı'da. Bu ritim sinir bozucu bir durumu yumuşatmak için kullanılırdı. "Bize birbiriyle çatışan aileler değil de birlik içinde bir ulusmuşuz gibi davranıyorlar. Keşke onlara karşı daha güçlü görünebilsek. Biz çok az şey hatırlarken onlar ayrı geçirdiğimiz yüzyıllarda bir sürü şey başardılar."

"Affedersiniz yaşlılar," dedi Eshonai Uzlaşma'da. "Ama bizim sahip olmadığımız bazı avantajlara sahipler. Daha büyük bir nüfus, metal yapmaya yarayan antik aletler, fırtınalara karşı daha korunaklı yerler."

Artık yaşlılardan tam destek alan keşif gezilerinin sonuncusundan yeni dönmüştü. İnsan ticaret evinin etrafından dolaşıp yaşadıkları yeri bulmaya çalışmıştı. Seyahatte birçok kez Hüsran'a tutulmuştu; insanları bulmayı beklediği yerler hep boş çıkmıştı. Vahşi chul sürüleriyle karşılaşmış hatta nadir rastlanan bir Ryshadium grubu görmüşlerdi.

İnsanlardan eser yoktu. Ta ki küçük bir kaleye dönüştürülmüş olan ve iki kâtiple askerlerin yerleştirildiği taştan yapılmış ticaret evine geri dönene kadar. Burada onu insanlardan bir mesaj bekliyordu. İnsan kral, 'Parshendi' dediği onun halkıyla 'resmî ilişkiler' kurmak arzusundaydı.

Mesajla geri gelmiş ve bu manzarayla karşılaşmıştı: Venli yaşlıların arasında oturuyordu. Venli kendinden çok emindi. İnsanlarla herkesten daha fazla zaman geçiren Eshonai'nin hiç duymadığı insan tekniklerini uyguluyordu.

"Teşekkürler Eshonai," dedi Gangnah, Takdir'de. "Başarılı bir seyahat yaptın." İşformda sadece ellerin arkasında küçük yükseltiler hâlinde kabuklar vardı ve Gangnah'ınkiler uçlarından beyazlamaya başlamıştı. Bu, yaşın bir göstergesiydi. Kadın diğerlerine dönüp de-

vam etti. "Bu teklife bir karşılık vermemiz gerekecek. İnsanlar bizden bir ulus olmamızı bekliyor. Onlar gibi bir yönetim mi oluşturmalıyız?"

"Diğer aileler bizimle hareket etmez," dedi Klade. "İnsanlar bize daha fazla ilgi gösterdiği için zaten içerlemiş durumdalar."

"Bir kralımız olması fikri benim hoşuma gitmiyor," diye ekledi Husal, Kaygı'da. "Bu konuda onları taklit etmemeliyiz."

Eshonai tekrar konuşmayı talep ettiğini göstermek için Niyaz'da mırıldandı. "Yaşlılar," dedi, "bence diğer aileleri ziyaret edip onlara haritalarımı göstermeliyim."

"Ne işe yarayacak?" diye sordu Venli, Kuşku'da.

"Onlara dünyanın ne kadar büyük olduğunu gösterirsem bir halk olarak sandığımızdan daha küçük olduğumuzu anlar, birlik olmak isterler."

Venli, Eğlence'de mırıldandı. "Onların öylece bize katılacağını mı sanıyorsun? Haritaları gördükleri için. Eshonai, çok safsın."

"Bu önerini düşüneceğiz," dedi Gangnah, ardından artık çekilebileceği manasında Takdir'de mırıldandı.

Yaşlılar Venli'ye içine spren hapsedilmiş mücevherler hakkında başka sorular sorarlarken Eshonai dışarı, gün ışığına çıktı. Dışarıda Sıkıntı'ya tutuldu. Sonra kendini zorlayarak ritmini Huzur'a çevirdi. Uzun seyahatlerin ardından hep böyle gergin olurdu. Kardeşine canı sıkılmamıştı, genel olarak sıkıntılıydı.

Şehri çevreleyen yıkık duvara doğru yürüdü. Burayı seviyordu; yaşlıydı ve yaşlı şeyler ona... düşünceli görünüyordu. Bir zamanlar duvar olan yıkıntının dibinden yürüdü, chulları güden, tarlalardan tahıl getiren ve su taşıyan dinleyicilerin yanından geçti. Çoğu onu gördüğünde el sallıyor veya bir ritim mırıldanıyordu. Artık ünlüydü ne yazık ki. Ona seyahati hakkında soru sormak isteyen birkaç dinleyiciyle konuşmak için durmak zorunda kaldı.

Bu ilgiye sabırla katlanıyordu. Eshonai yıllarca onlarda dış dünyaya karşı ilgi uyandırmak için çabalamıştı. Şimdi bunu elinin tersiyle itecek değildi.

Kurtulmayı başardığında duvarın üstündeki gözlem yerine tırmandı. Buradan diğer dinleyici ailelerin Ovalar'da dolaştığını, domuzlarını güderek şehrin etrafından geçtiklerini görebiliyordu.

Normalden daha kalabalıklar, diye düşündü. Diğer ailelerden biri şehre saldırmak için hazırlık yapıyor olabilirdi. Buna cesaret edebilirler miydi? İnsanlar gelip dünyayı değiştirdikten bu kadar kısa zaman sonra?

Evet, cesaret ederlerdi. Eshonai'nin kendi ailesi cesaret etmişti sonuçta. Diğer aileler Eshonai'nin ailesinin insanlardan birtakım sırlar veya özel ticari mallar aldığını sanıyor olabilirdi. İnsanların lütuflarından kendilerinin yararlanacağı bir pozisyon elde etmek isterlerdi.

Eshonai'nin gidip onlara anlatması şarttı. Dışarıda tecrübe edecek onca şey varken niye savaşsınlardı? Niye bu yıkık dökük eski şehirler için dalaşıyorlardı? İnsanların yaptığı gibi onlar da yeni şehirler kurabilirlerdi. Eshonai, Karar'a tutuldu.

Derken duvar dibinde dalgın dalgın yürüyen birini görünce yine Kaygı'ya döndü. Eshonai'nin annesi, muhteşem kırmızı ve siyah deri desenlerinin üzerinde iyice donuk duran kahverengi ve bol bir cübbe giymişti.

Eshonai aşağı inip arkasından koştu. "Anne?"

"Ah," dedi annesi Kaygı'da. "Seni tanıyorum. Bana yardım edebilirsin belki. Kendimi tuhaf bir durumda buldum."

Eshonai annesinin koluna girdi. "Anne."

"Evet. Evet, ben senin annenim. Sen Eshonai'sin." Kadın etrafına baktı, ardından ona yaslandı. "Buraya nasıl geldiğimi söyleyebilir misin Eshonai? Hatırlayamıyorum."

"Benim eve gelmemi ve yiyecek bir şeyler getirmemi bekleyecektin," dedi Eshonai.

"Öyle mi? Niye öyle yapmadım peki?"

"Saati karıştırmışsındır," dedi Eshonai, Teselli'de. "Hadi eve gidelim."

Jaxlim, Karar'da mırıldandı ve kıpırdamayı reddetti. Her saniye biraz daha ayılıyor, kendine geliyor gibiydi. "Eshonai," dedi, "bununla yüzleşmek zorundayız. Bunun yorgunlukla bir alakası yok. Çok daha kötü bir şey."

"Belki değildir anne," dedi Eshonai. "Belki..."

Annesi, Kayıplar Ritmi'nde mırıldandı. Eshonai sustu.

"Kardeşinin şarkıları bildiğinden emin olmalıyım," dedi Jaxlim. "Benim hayatımın sonuna yaklaşmış olabiliriz Eshonai."

"Lütfen benimle gelip biraz dinlen," dedi Eshonai, Huzur'da.

"Dinlenmek boşa harcayacak vakti olanlar için hayatım," dedi annesi ama Eshonai'nin onu eve sürüklemesine izin verdi yine de. Cübbesinin önünü sımsıkı kapattı. "Bununla yüzleşebilirim. Atalarımız halkımızı var etmek için zayıflığı kabullendiler. Vücudun ve zihnin zaaflarıyla yüzleştiler. Ben de bununla şerefimle yüzleşebilirim. Öyle yapmalıyım."

Eve gidince annesini oturtup yiyecek bir şeyler hazırladı Eshonai. Sonra yeni haritalarını çıkarıp annesine göstermeyi düşündüyse de tereddüt etti. Jaxlim hiçbir zaman Eshonai'nin seyahatlerini dinlemekten çok hoşlanmamıştı. Şimdi onu bunlarla rahatsız etmemek en iyisiydi.

Niye böyle olmak zorundaydı? Eshonai nihayet hayattan istediği şeye kavuşmuştu. Fakat ilerleme, değişim, fırtınalardan geçmeden ve yıllar devirmeden olmazdı. İleriye doğru her gün annesi için geriye gitmek demekti.

Zaman. Zaman sadist bir efendiydi. Çocuklardan yetişkin yapıyor, sonra neşeyle, tüm acımasızlığıyla her şeyi çalıyordu.

Venli geldiğinde hâlâ yemek yiyorlardı. Venli'nin yüzünde şu sıralar hep gizli bir gülümseme oluyordu, sanki gizlice Eğlence'ye tutulmuş gibi. Venli içinde spren olan mücevheri masaya bıraktı.

"Deneyecekler," dedi Venli. "Şu anda gönüllülerle görüşüyorlar. Ben de bu arada bu mücevherlerden daha fazla yapacağım."

"Onları insanlar gibi kesmeyi nasıl öğrendin?" diye sordu Eshonai.

"Zor olmadı," dedi Venli. "Biraz pratik gerektiriyor sadece."

Anneleri mücevhere bakıyordu. Ellerini bir beze silip mücevheri eline aldı. "Venli. Senin alıştırma yapmaya geri dönmen gerekiyor. Daha ne kadar şarkıların koruyucusu olarak kalabilirim bilmiyorum."

"Zihnin zayıflıyor çünkü," dedi Venli. "Anne, bu yeni formları bulmak için niye bu kadar uğraşıyorum sanıyorsun? Bunun yardımı olabilir."

Eshonai Şaşkınlık'a tutulup annesine baktı.

"Yardım mı?" dedi Jaxlim.

"Her formun farklı bir düşünce biçimi var," dedi Venli. "Şarkılarda öyle söyleniyor. Bazı formlar daha güçlü, hem fiziksel hem zihinsel hastalıklara karşı daha dirençli. Yani eğer bu yeni forma bürünürsen..."

Anneleri Ölçü'ye tutuldu.

"Ben... bunu düşünmemiştim," dedi Eshonai. "Anne, sen de gönüllü olmalısın! Çözüm bu olabilir!"

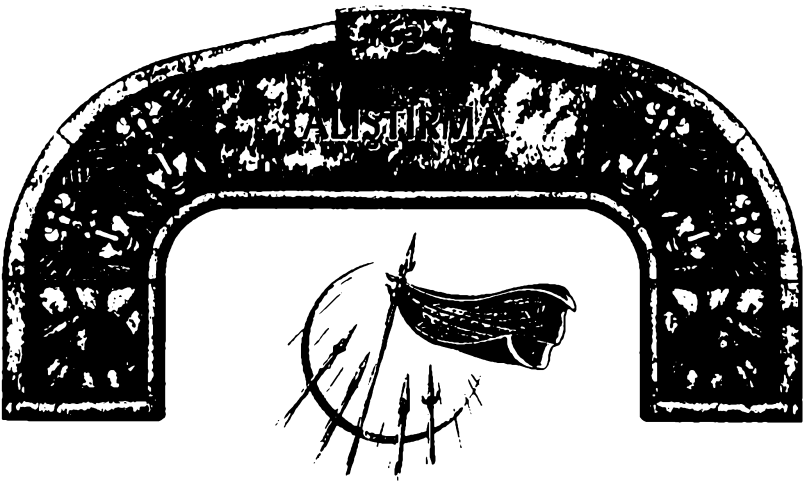
"Yaşlılara bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Venli. "Değişimi önce genç dinleyicilerde denemek istiyorlar."

"Beni dinlerler," dedi Jaxlim, Karar'da. "Ne de olsa onların dinlemesi için konuşmak benim işim. Bu formu deneyeceğim Venli. Ve eğer bu amacına gerçekten ulaştıysan... Eh, bir zamanlar şarkıların

koruyucusu olmanın senin en yüce görevin olduğunu düşünüyordum. Daha şerefli başka bir görev icat edebileceğin aklıma gelmemişti. Formların koruyucusu."

Eshonai arkasına yaslanıp kardeşinin Neşe'de mırıldanmasını dinledi. Ama... ritimde bir sorun vardı sanki. Daha hızlıydı. Daha şiddetli?

Hayal ediyorsun, dedi kendine. *Kıskançlığın seni yiyip bitirmesine izin verme Eshonai. Bu, aileni mahvedebilir.*

Bana söylendiği kadarıyla kumun kendisi değil ama kumda büyüyen bir şey bazı ilginç özellikler sergiliyormuş. Uygun malzemeler ve orijinalinden bir tohumla daha fazlası yapılabilir.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 13 altmetin

Kaladin ter içinde ve titreyerek debelendi; zihni arkadaşlarının ölümlerine ait görüntülerle doluydu. Tepeler'de donan Kaya, uzak bir savaş meydanında katledilen Lopen, bir deri bir kemik kalmış ve gözleri ateşyosunundan camlaşmış hâlde tek başına ölen Teft.

"Hayır," diye bağırdı Kaladin. "Hayır!"

"Kaladin!" dedi Syl. Kafasının etrafında hızla turlayarak Kaladin'in gözlerinin önünden mavi-beyaz çizgilerin geçmesine sebep oldu. "Uyandın. İyisin. Kaladin?"

Kaladin derin nefesler alıp verdi. Kâbuslar fazlasıyla gerçek gibiydi ve etkileri de kolay kolay geçmiyordu. Savaştan sonra giysinizden çıkmak bilmeyen kan kokusu gibi.

Kaladin kendini zorlayarak ayağa kalktı ve odadaki taş çıkıntıda küçük bir torba parlak mücevher durduğunu görünce şaşırdı.

"Dabbid'den," dedi Syl. "Bunları biraz önce çorbayla birlikte bıraktı. Sonra sürahiyi alıp su getirmeye gitti."

"Ama nasıl..." Bunları manastırdaki ardentten almış olabilirdi. Ya

da belki başka bir yerden gizlice almıştı. Dabbid kulede Kaladin'in yapamayacağı şekilde hareket edebiliyordu. İnsanlar Kaladin'e bakar, onu hemen tanırlardı. Boyu yüzündendi herhâlde. Ya da belki duruşu yüzünden. Köleyken bile başını eğik tutmayı öğrenememişti.

Kaladin başını iki yana salladı ve günlük rutinine başladı: Gerinme, egzersiz, bir bez ve biraz suyla becerebildiği kadar yıkanma. Ardından Teft'le ilgilendi; onu yıkadı ve yatak yarası olmaması için pozisyonunu değiştirdi. Tüm bunlar bitince elinde şırınga ve çorbayla Teft'in yanına diz çöktü ve arkadaşını beslemenin dinginliğiyle zihnini yatıştırmaya çalıştı.

Kaladin çalışırken Syl üzerinde kız elbisesiyle dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını dizlerine dolamış, taş sırada Teft'in yanında oturuyordu. Uzun süre ikisi de konuşmadı.

"Keşke uyanık olsaydı," diye fısıldadı Syl nihayet. "Teft'in öfkesinde mutluluk veren bir şey oluyor."

Kaladin başını salladı.

"Kuleden ayrılmalarından önce Dalinar'a gittim," dedi Syl. "İnsan gibi hissetmemi sağlayabilir mi diye sordum. Üzgün mesela."

"Ne?" dedi Kaladin. "Yaradan'ın onuncu ismi adına, niye böyle bir şey yaptın ki?"

"Senin hissettiğin şeyi hissetmek istedim," dedi Syl.

"Kimse benim gibi hissetmemeli."

"Ben bir bireyim, Kaladin. Kendi adıma kararlar verebilirim." Görmeyen gözlerle Teft'le Kaladin'in ötesine baktı. "Sana bahsettim ya, eski şövalyemi hatırlamaya başlamam onunla konuşurken oldu. Sanırım Dalinar bir şey yaptı. Ondan beni sana Bağlamasını istedim. Kabul etmedi. Ama galiba beni bir şekilde daha önce olduğum kişiye bağladı. Tekrar hatırlamamı sağladı ve tekrar üzülmemi..."

Kaladin kendini çaresiz hissetti. Kendi karanlığıyla baş etmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Başka birine nasıl yardım ederdi?

Tien yapabilirdi, diye düşündü. *Tien ne diyeceğini bilirdi.*

Fırtınalar adına, kardeşini çok özlüyordu. Bunca yıl sonra bile.

"Sanırım biz sprenlerin bir sorunu var," dedi Syl. "Değişmeyeceğimizi düşünüyoruz. Bazen bunu söylediğimizi de duyarsın. 'İnsanlar değişir. Şarkıcılar değişir. Sprenler değişmez.' Bir parçamız ebedi diye kendimizin de öyle olduğunu düşünüyoruz. Ama insanların da bir parçası ebedi.

"Eğer seçim yapabiliyorsak değişebiliyoruzdur. Değişemiyorsak, o zaman seçim yapmanın bir anlamı kalmaz. Her zaman böyle his-

setmediğimi, hep böyle olmadığımı hatırlattığı için böyle hissettiğime memnunum. Başka bir Parlayan Şövalye bulmak için buraya gelirken bir karar verdiğim anlamına geliyor bu. Varlık sebebim bu olduğu için değil, yapmak istediğim şey bu olduğu için."

Kaladin çorba dolu şırıngayı Teft'in dudaklarına götürürken yarı yoldu durup başını yana eğdi. "En kötü anlarımdayken asla değişemeyeceğimi hissediyorum. Sanki asla değişmemişim gibi. Sanki hep böyle hissetmişim ve hep de böyle hissedecekmişim gibi."

"Öyle hissettiğinde bana söyle, tamam mı?" dedi Syl. "Belki bunu benimle konuşmak iyi gelir."

"Olur. Tamam."

"Ve Kal," dedi Syl. "Aynısını benim için de yap."

Kaladin başını salladı ve yine sessizliğe gömüldüler. Kaladin aslında daha fazlasını söylemek istiyordu. Daha fazlasını söylemeliydi. Ama öyle yorgundu ki. Günün yarısını uyuyarak geçirdiği hâlde odada yorgunluksprenleri dolanıyordu.

Kaladin işaretleri görebiliyordu. Daha doğrusu artık görmezden gelemiyordu. Savaş şokunun pençesindeydi ve kulenin işgal edilmiş olması bunu sihirli bir şekilde iyileştirmiyordu. Her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Bu, daha çok dövüş demekti. Daha çok yalnızlık. Ona bel bağlayan daha çok insan.

Öldürme, yalnızlık ve stres. Mızraklar ve bıçaklarla onu köşeye sıkıştırmak için birlikte çalışan üçlü. Sonra o mızraklarla bıçakları ona saplayıp duruyorlardı.

"Kaladin?" dedi Syl.

Kaladin hiç kıpırdamadan öylece oturduğunu fark etti. Ne kadar zamandır bu durumdaydı? Fırtınalar adına. Şırıngayı çabucak yeniden doldurup Teft'in dudaklarına götürdü. Adam yine kıpırdandı, bir şeyler mırıldandı. Kaladin bu kez ne söylediğini anlar gibi oldu. Anne babasıyla ilgili bir şeydi.

Az sonra kapı açıldı ve Dabbid girdi. Kaladin'i çabucak selamladıktan sonra hemen Teft'in yanına gitti ve bankın üzerine bir şey bıraktı. Ardından onu işaret etti.

"Ne bu?" diye sordu Kaladin. Üzerindeki örtüyü açtığında altından bir tür fabrial çıktı. Dalinar'la Navani'nin saati öğrenmek için giydiği şu deri kolluklara benziyordu. Ama tasarımı farklıydı. Üzerinde uzun deri kayışlar ve ele kadar inip avucu saran tutacak gibi metal bir bölüm vardı. Kaladin arkasını çevirdiğinde kolluk kısmında on tane yakut olduğunu gördü. Gerçi yakutlar sönüktü.

"Bu nedir?" diye sordu Kaladin.

Dabbid omuz silkti.

"Bunu sana Kardeş yaptırdı herhâlde?"

Dabbid başını salladı.

"Navani göndermiş olmalı," dedi Kaladin. "Syl, saat kaç?"

"Kraliçeyle görüşmene yarım saat kadar var," dedi Syl başını kaldırıp metrelerce taşın ardında kalan gökyüzüne bakarak.

"Bir sonraki yücefırtına ne zaman?" diye sordu Kaladin.

"Emin değilim. En az birkaç gün vardır. Neden?"

"Avcı'yla dövüşürken kullandığım sönük mücevherleri doldurmamız gerekecek. Bu arada yeniler için çok teşekkür ederim Dabbid. Yine de diğerlerini dolmaları için dışarıya saklamanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

Dabbid kendi göğsüne vurdu. O halledecekti.

"Bu aralar daha iyi görünüyorsun," dedi Kaladin, Teft'i beslemeye devam etmek için tekrar çömelirken.

Dabbid omuz silkti.

"Sırrını paylaşmak ister misin?" diye sordu Kaladin.

Dabbid yere oturup ellerini kucağına koydu. Böylece Kaladin de işine geri döndü. Bu iş onun için garip bir şekilde yorucu oldu çünkü dikkatinin yeniden kâbuslarına kaymaması için kendini sürekli kontrol etmek zorunda kalıyordu. Nihayet bittiğinde ve Syl ona Navani'yle konuşma vaktinin geldiğini söylediğinde rahatladı.

Odanın yan tarafında yürüyüp elini kristal damara bastırdı ve Navani'nin zihninde konuşmasını bekledi.

Yücemareşal, dedi Navani birkaç dakika sonra.

"Buradayım," diye karşılık verdi Kaladin. "Fakat artık tam zamanlı hekimlik yolunda olduğumdan bu rütbeye hâlâ sahip miyim emin değilim."

Seni yeniden bu göreve getiriyorum o zaman. Mühendislerimden birine senin bayağı işine yarayacak bir fabrialı gizlice aldırmayı başardım. Kardeş sana onu ulaştırır.

"Geldi bile," dedi Kaladin. "Gerçi ne işe yaradığını anlayamadım."

Bir kişiyi uzun mesafelerde aşağı yukarı taşımaya yarayan tek kişilik bir asansör. Kule boyunca inip çıkman için.

"İlginç," dedi Kaladin taş sıranın üzerinde duran alete bakarak. "Gerçi ben teknolojiden pek anlamam Berrakhanım. Üzgünüm ama ısıtma fabrialını açıp kapamayı bile zor beceriyorum."

O zaman bir an evvel öğrenmen gerekecek, dedi Navani. *Çünkü*

fabrialdaki yakutları çaldığın uzakalemlerdeki Yokspreni olanlarla değiştirmen lazım. On iki çifte ihtiyacımız var. Aletle beraber bir plan da geldi mi?

"Bir saniye," dedi Kaladin. Çuvalın içine bakıp katlanmış bir plan çıkardı. Rünlere bakılırsa yirminci katta bir yeri gösteriyordu. "Buldum. Buraya ulaşmayı başarabilirim sanırım. Düşman üst katlarda önlem almıyor."

Harika. Yakutların diğer yarısını, oradaki hava bacalarından birindeki ağırlıklara takacaksın. Fabrial kolluğun üzerindeki mekanizma o ağırlıklardan birini düşürecek ve o kuvvet kolluğa aktarılacak. Böylece sen aleti hangi yöne çevirirsen o tarafa çekileceksin.

"Kolumdan mı?" diye sordu Kaladin. "Biraz rahatsız edici olabilir sanki."

Öyle. Mühendisim bunu düzeltmeye çalışıyordu. Kolunu saran ve omzundan geçen bir kayış var. Bunun işe yarayabileceğini düşünüyor.

"Pekâlâ..." dedi Kaladin. Yapacak bir işi olmuştu en azından.

Ama bir fabrial... Kaladin bunları zenginlerin oyuncakları olarak görmüştü hep. Gerçi olay giderek bundan çıkıyordu. Kuluçka projeleri giderek daha büyük yakut mücevherkalpleri olan hayvanlar yaratıyor ve fabrial yaratma yöntemleri gelişiyordu. Şu sıralar her üç odadan birinde ısıtma fabrialı vardı ve uzakalemler maaşlı askerlerin bile mesajlaşmak için bir tane alabileceği kadar ucuzdu.

Navani ona yakutları nasıl değiştireceğini anlattı. Neyse ki çaldığı uzakalem kesesinde kasaları açmak için birkaç alet de vardı. Gerisi, deri yelek üzerindeki tokaları değiştirmekten daha zor değildi.

Bu iş bittiğinde Syl'le birlikte odadan ayrılıp kimseye görünmeden dokuz kat çıktılar. Kaladin Fırtınaışığı kullanmadı; boşa harcayacak kadar Işık yoktu. Hem kaslarını çalıştırmak iyi gelmişti. Yirminci katta lal ışığı onu plandaki yere götürdü. İçeride ağırlıklarla hava bacasını buldu ve Navani yakutları takmasına yardım etti. Kaladin aletin nasıl çalıştığını anlamaya başlıyordu. Ağırlıklar bir insanı taşıyacak kadar büyüktü. Kendi fabrialındaki beş yakut bu ağırlıklarla eşleşerek onları birbirine bağlıyordu.

Diğer yedi yakut ağırlıkları harekete geçirmek ve kontrol etmek için kullanılıyordu. Makaralar ve diğer mekanizmalardan oluşan sistem onun için fazla karmaşıktı ama en temelde ağırlıklardan biri en aşağı kadar düştüğünde başka bir ağırlığa geçmesini sağlıyorlardı. Ayrıca ne kadar hızlı çekildiğini ayarlayabiliyor, ağırlığın düşüşünü yavaşlatabiliyor hatta tamamen durdurabiliyordu.

Her bir ağırlığın dibe ulaşmadan önce seni yüzlerce metre çekebilmesi lazım, dedi Navani duvardaki lal damar üzerinden. *Bu hava bacaları dağın tabanındaki havzalarına kadar uzanıyor. Yani bu da tek bir ağırlıkla kulenin girişinden en üst katına kadar uçabileceğin anlamına geliyor.*

Kötü haber, beş ağırlık da dibe indiğinde, onları yeniden yukarı çekinceye kadar alet çalışmayacak. Köşede bunun için bir vinç var. Biraz zahmetli bir iş korkarım.

"Can sıkıcıymış," dedi Kaladin.

Evet, bir insanı gökyüzünde güvenli bir şekilde yüzlerce metre yukarı çıkarmak gibi muhteşem bir şey yapmak için bir kolu çevirmek zorunda olmamız çok zahmetli.

"Kusura bakmayın Berrakhanım, ama ben bunu normalde kolayca yaptığım için..."

Ama bunun şu anda hiçbir anlamı yok, değil mi?

"Sanırım yok." Kaladin sol koluna taktığı, omzuna kadar çıkan kayışlarla sabitlenmiş fabriala baktı. Hafiften sıkıyordu ama onun dışında gayet iyi oturmuştu. "Şimdi, gitmek istediğim yöne çevireceğim, çalıştıracağım ve o tarafa mı çekileceğim?"

Evet. Ama eğer bırakırsan hareket etmeyeceği şekilde yaptık. Öbür türlüsü çok tehlikeliydi. Avucundaki basınç yayını görüyor musun? Onu gevşettiğinde hattaki fren devreye girecek. Görüyor musun?

"Evet," dedi Kaladin elini kolun etrafına sararken. Bir tarafında, altında yay ve bunun etrafına sarılmış ayrı bir metal kısım vardı. Dolayısıyla ne kadar sert sıkarsa alet onu o kadar hızlı itecekti. Kolu bıraktığında olduğu yerde duracaktı.

Fabrial kullanımında iki aşama vardır. İlk olarak aleti açman gerekiyor ki yakutlar çiftlensin. Hemen başparmağının oradaki düğme. Onun işlevi bu. Onu çevirdiğinde kolun o anda bulunduğu yöne kilitlenir ve kolluğu başka yöne çeviremezsin.

İkinci aşama ağırlıkları bırakmak. Eğer bir ağırlık dibe kadar düşerse bileğinin arkasındaki kadranı kullanarak bir sonrakine geç. Onu gördün mü?

"Görüyorum," dedi Kaladin.

Durduğunda, aleti devre dışı bırakana kadar olduğun yerde katırsın. Ama henüz düşmemiş bir ağırlık varsa kadranı ona çevirip yukarı çıkmaya devam edebilirsin. Eğer cesaret edebilirsen, aleti kapatırsın ve düşerken başka bir yönü işaret edersin, böylece bir an düştükten sonra aleti tekrar çalıştırdığında bu kez o tarafa çekilirsin.

"Biraz tehlikeli görünüyor," dedi Kaladin. "Eğer havada yüksekteysem ve bir balkona doğru falan gitmek istiyorsam, alete yön vermek için bir miktar serbest düşüş yapmam gerekiyor ki aşağı yukarı yerine beni yatay yönde çekebilsin, öyle mi?"

Evet, ne yazık ki. Bunu yaratan mühendisin büyük ve ulvi fikirleri var ama pek uygulamaya yönelik değil. Yine de hiç yoktan iyidir Yücemareşal. Şu anda senin için elimden gelenin en iyisi bu.

Kaladin derin bir nefes aldı. "Anlaşıldı. Eğer kıymet bilmezlik ettiysem kusura bakmayın Berrakhanım. Şu birkaç gün çok zor oldu. Yardımınıza minnettarım. Alıştırma yapacağım."

Mükemmel. Alıştırma yaparken mücevherlerdeki Yokışığın tükenmesinden endişe etmene gerek yok. Çiftlenimli yakutlar bağlarını sürdürmek için pek fazla enerji harcamıyor. Ama zaman içinde biteceklerdir doğal olarak. Bittiğinde ne yapacağımızı o zaman düşünmemiz gerekecek.

Şimdilik, Kardeş'in bana yakında geri kalan mekanizmaların yerini söyleyecek kadar güveneceğini umuyorum. Bunu öğrendiğimde onları korumak için bir plan yapabileceğim. Belki düşmanı kulenin farklı bölümlerine yönlendiririz. Kuledeki Işık ve savunma sisteminde ne terslik olduğunu çözmem için kalkanı mümkün olduğunca uzun süre yerinde tutman hayati önem taşıyor.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Kaladin.

Hayır, ama şu anda bilgilerimdeki boşlukları doldurmaya yoğunlaştım. Fırtınaışığı ve Yokışığı hakkında sağlam bir temelim olduğunda hızlı bir şekilde gelişme kaydedeceğimi umuyorum.

"Anlaşıldı," dedi Kaladin. "Zaman ayırabilirseniz, aletle ilk tecrübelerimi anlatmak için birkaç saat içinde sizinle yeniden temas kuracağım."

Teşekkürler.

Kaladin duvardan uzaklaştı. Syl havada yanında durmuş, fabrialı inceliyordu.

"Eee?" diye sordu Kaladin. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu kullanırken aşırı aptal görüneceksin. Sabırsızlanıyorum."

Kaladin koridora çıktı. Avludan uzak durduğu müddetçe burada yirminci katta güvenli bir şekilde pratik yapabilirdi muhtemelen. Koridor boyunca yürüyüp yolu aydınlatmak için ametistleri yerleştirdi. Sonra koridorun bir ucunda durdu ve aydınlık koridora baktı. Fabrial parmaklarını açıkta bırakıyordu ama elinin ortasındaki o çubuk dövüşürken engel olacaktı. Bir elinde kalkan varmış gibi mızrağını tek elinde tutması gerekecekti.

"Burada mı deneyeceğiz?" diye sordu Syl ona doğru uçup. "Bu, yukarı aşağı gitmek için değil mi?"

"Berrakhanım Navani ne tarafı gösterirsen o tarafa ittiğini söyledi," dedi Kaladin. "Yeni Rüzgârkoşucular başlangıçta Çivilemeleriyle hep yukarı gitmek isterler ama tecrübe kazandıkça üç boyutlu düşünmenin sana aslında çok daha fazla şey kazandırdığını fark edersin."

Kaladin sol elini koridorun ilerisine uzattı ve avucunu açtı. Ardından akıllılık edip içine biraz Fırtınaışığı çekti. Sonra da başparmağıyla minik düğmeyi itti ve mekanizmayı çalıştırdı. Hiçbir şey olmadı.

Şimdilik iyi gidiyor, diye düşündü elini sağa sola hareket ettirmeyi deneyerek. Alet direndi ve olduğu yerde kaldı. İyi.

Kaladin elini yumruk yapıp avucundaki kolu sıktığında bir anda koridor boyunca çekildi. Topuklarını kullanarak durmaya çalıştıysa da kendini yavaşlatamadı. Şu bloklar gerçekten ağırdı.

Kaladin elini açtığında olduğu yerde durdu. Alet hâlâ çalışır durumda olduğundan ayaklarını yerden kaldırdığında havada asılı durdu. Fakat bunu yapmak koluna, özellikle de dirseğine inanılmaz bir yük bindirmişti.

Evet, birinin bu aleti mevcut hâliyle Fırtınaışığı olmadan kullanması tehlikeli olabilirdi. Kaladin ayaklarını tekrar yere indirdi ve başparmağıyla düğmeye dokunup mekanizmayı kapattı, böylece kolu anında serbest kaldı. Gidip kontrol ettiğinde ağırlığın hava bacasında biraz aşağı inmiş olduğunu gördü. Aleti kapattığı anda frenler kilitlenerek ağırlığı olduğu yerde tutmuştu.

Kaladin tekrar koridora çıktı, aleti çalıştırdı ve kolu sıkıca kavradı. Bu onu yine ileri doğru fırlattı. Ayaklarını kaldırdığında üst bedenini dik tutmak için epey bir efor harcaması gerekmişti. O anda, yaptığı şey ne kadar zor olsa da içinde bir şeylerin canlandığını fark etti. Saçlarının arasında rüzgârı hissediyordu. En ideal şekilde olmasa da uçuyordu ve yine göklerin sahibiydi. His çok tanıdıktı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Bu his, büyük bir hızla karşı duvara yaklaştığını fark edinceye dek devam etti. Tepki vermekte biraz gecikti, önce eski alışkanlıkla kendini geriye Çivilemeyi denedi. Duvara tosladığında önce öne uzattığı elleri taşa çarptı ve eklemlerinin çatırdadığını hissetti. Alet hâlâ ileri gitmeye çalışıyor, kırılan elini daha da ezerek kolun üzerinden çekmesini engelliyordu. Alet onu duvara yapıştırmaya devam etti, ta ki diğer eliyle uzanıp düğmeyi itene ve mekanizmayı kapatıp serbest kalana dek.

Kaladin acıyla inleyip en yakın ametistten Fırtınaışığı çekti içine. Geçen gün olduğu gibi iyileşme yine yavaştı. Ağrı çok şiddetliydi; dişlerini sıkarak bekledi. Bu arada, kırılan kemikleri, yarılan derisinden sızan kanlar aletin derisini lekeliyordu.

Syl yerde sürünen acısprenlerine kaşlarını çatarak baktı. "Hım, yanılmışım. Bu çok da komik değildi."

"Üzgünüm," dedi Kaladin acıdan sulanan gözlerle.

"Ne oldu?"

"Alışkanlıklar," dedi Kaladin. "Aletin suçu değil. Dalmışım."

Öylece oturdu ve Fırtınaışığı onları birleştirirken eklemlerin yerine oturmasını beklerken, kemiklerin bir sürtünme sesi çıkarmasını dinledi. Neredeyse anında iyileşmeye çok alışmıştı, bu tam bir işkenceydi.

İyileşmesi en aşağı beş dakika sürdü. Elini uzatıp salladı, gerdi; hayali bir ağrı dışında sapasağlamdı. "Tamam," dedi Kaladin. "Daha dikkatli olacağım. O ağırlıkların yarattığı kuvvetle oyun olmaz."

"Fabrialı kırmadın neyse ki," dedi Syl. "Söylemesi tuhaf ama yeni bir elinin olması bir alet bulmandan çok daha kolay."

"Doğru," dedi Kaladin ayağa kalkarken. Kendini koridorda diğer yöne fırlatıp bu sefer belli bir hızı korudu ve sona yaklaştığında da kendini yavaşlattı.

Sonraki yarım saat içinde birkaç kaza daha geçirdiyse de hiçbiri ilki kadar muazzam değildi. Elini dümdüz, tam koridorun ortasına doğru uzatmaya dikkat etmesi gerekiyordu çünkü aksi takdirde yanlara kayıp duvara sürtebiliyordu. Ayrıca aletin sürekli farkında olması gerekiyordu çünkü elin hareketiyle açma-kapama düğmesine kazara dokunmak çok kolaydı.

Bir süre koridorda gidip gelerek alıştırma yapmaya devam etti, derken alet durdu. Uçuşun ortasında asılı kalıp koridorun ortasında durdu.

Ayağını yere koyup aleti kapattı Kaladin. Kullandığı ağırlık dibe kadar inmişti. İlk ağırlık epey uzun süre idare etmişti ama bu sürenin büyük bölümü aleti ayarlamak ve ortalıkta dolanmakla geçmişti. Gerçek bir serbest düşüşte muhtemelen birkaç dakikadan daha uzun bir uçma süresi olmayacaktı. Ama eğer ağırlığı kontrol eder, kısa aralıklarla kullanırsa, o dakikaları iyi değerlendirebilirdi.

Bununla bir hava savaşında Göksellerle kapışmak için uçulmazdı. Ama bir savaşta bu aletle ani bir hız ve belki beklenmedik yönlere hareket etme kabiliyeti kazanabilirdi. Gerçi Navani ona bunu asansör olarak kullanması için vermişti ve o iş için uygun olduğu kesindi. Ka-

ladin karanlık çöktüğünde de aşağı yukarı gitme alıştırması yapmaya karar verdi.

Öte yandan aletin askerî uygulamaları olabileceğini de görmüştü. Neticede alet beklediğinden daha iyi çalışıyordu. Böylece tekrar başlamak için koridorun sonuna yürüdü.

"Yine mi?" diye sordu Syl.

"Bir randevun falan mı var?" diye sordu Kaladin.

"Biraz sıkıldım sadece."

"İstersen yine duvara toslayayım."

"Daha eğlenceli olacağına söz verirsen tamam."

"Nasıl? Daha çok parmak mı kırayım?"

"Hayır." Syl bir ışık kurdelesi hâlinde etrafında döndü. "Ellerini kırman pek komik değil. Başka bir yerini kırmayı dene. Komik bir yerini."

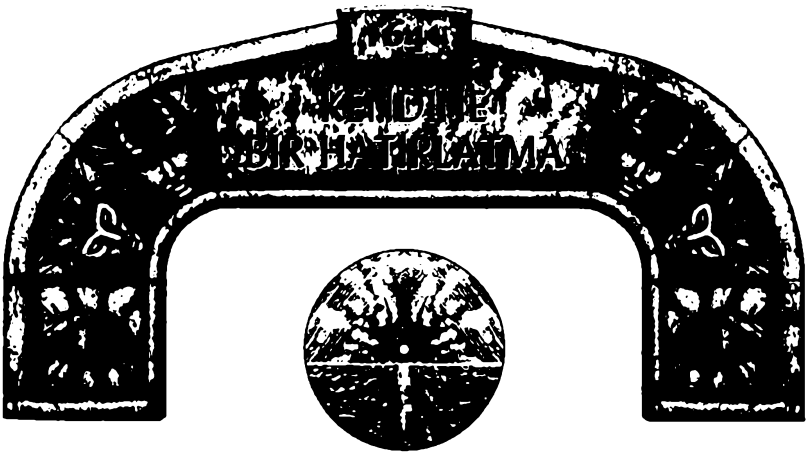
"Bunu nasıl yapacağımı hayal etmeyi bırakıp işime dönüyorum şimdi," dedi Kaladin.

"Peki bu hiç komik olmayan çarpmalara daha ne kadar devam edeceğiz?"

"Artık bir yerlere çarpmayıncaya kadar tabii ki," dedi Kaladin. "Çivilemelere çalışmak için aylarım oldu ve mızrakçı olarak ilk savaşıma daha da uzun süre hazırlandım. Kaynaşıkların ilk mekanizmayı ne kadar hızlı bulduğunu düşünürsek, bunu kullanmak zorunda kalmadan önce pratik yapmak için sadece birkaç günüm var."

Zamanı geldiğinde –Navani veya Kardeş'in onu uyaracağını farz ederse– hazır olmak istiyordu. Kâbuslarını, üzerindeki baskıyı, zihinsel yorgunluğunu dindirmenin bir yolunu biliyordu en azından. İçinde bulunduğu duruma veya içinde giderek derinleşen çöküntüye pek bir şey yapamazdı.

Ama kendini meşgul edebilir ve bu sayede o çöküntüye kendini bırakmayabilirdi.

Bu kum dünya dışından geldi. Bu diğer dünyalardan gelen olağanüstü mucizelerden sadece biri. Geçtiğimiz günlerde ölüler diyarından, bir kişiyi Bilinçsel anomaliler sırasında sabitleyebildiği söylenen bir zincir elime geçti. Roshar sisteminden çıkamadığımdan bunun ne işime yarayacağını bilmiyorum. Yine de paha biçilmez bir nesne.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 13 altmetin

Jasnah hiç savaşa gitmemişti. Evet, savaşa yakın olmuştu. Seyyar savaş kamplannda kalmıştı. Savaş meydanlarında dolaşmıştı. Dövüşmüştü ve can almıştı; Thaylen Ovası Savaşı'nda yer almıştı. Ama hiç savaşa gitmemişti.

Diğer hükümdarlar şaşkındı. Parezırhı içinde aralanndan yürürken geçmesi için yol açan askerler bile şaşırmış görünüyordu. Ama Dalinar anlamıştı. *Savaş meydanında elinde kılıcınla düşman kuvvetlerine karşı duruncaya kadar asla anlayamazsın. Hiçbir kitap seni buna hazırlayamaz Jasnah. Yani evet, bence gelmelisin.*

Jasnah'nın aklından önemli âlimlerden binlerce alıntı geçti. Savaşta olmanın nasıl bir şey olduğuna dair anlatılar. Yüzlercesini okumuştu, bazılan öyle detaylıydı ki havadaki kan kokusunu almıştı. Ama ittifak ordularının en önüne ulaşıp da düşmana baktığında, güneşin önündeki gölgeler gibi hepsi uçtu gitti.

Sonsuz sayıda görünüyorlardı. Önündeki araziyi siyah, beyaz ve kırmızı renklerde doldurmuş mantarlar. Güneşin altında ışıldayan silahlar.

Raporlara göre karşısında kırk bin şarkıcı vardı. Bu, Jasnah'nın kavrayabileceği, analiz edebileceği bir rakamdı. Fakat gözleri kırk bin kişi görmüyordu; sonsuza dek uzanan sıralar görüyordu. Kâğıt üzerindeki rakamlar burada anlamsızdı. Kırk bin kişiyle savaşmaya gelmemişti. Bir dalgayla savaşmaya gelmişti.

Kâğıt üzerinde burası Emul'daki Drunmu Havzası'ydı. Göğe yükselen sarmaşıklar ve titreşen çimenlerden oluşan engin bir okyanus. Toplantılarda savaşın burada yapılmasının ittifak lehine olduğunda ısrar etmişti Vizon. Düşmanın şehirlere ve kalelere çekilmesine izin verirlerse bir yerlere sinebilirlerdi ve kabuklarının kırılması zor olurdu. Bunun yerine düşmanı azametle ayakta durabilecekleri ve ittifakın bir parça daha avantajlı olduğu ve güneşi arkalarına aldıkları bu yere zorlamıştı. Burada düşman açıktaydı ve Vizon ittifakın sayısal üstünlüğünden ve savaş becerisinden yararlanabilecekti.

Yani Jasnah mantıken bu savaşı kendi ordusunun istediğini anlıyordu. İçten içeyse, düşmanla arasındaki mesafe, düşmanın ok ve mızrak yağmuru altında yanındakilerle birlikte kat etmek zorunda olduğu mesafe gözünü korkutmuştu. Zırhı içinde bile olsa burada kendini minicik hissetmemek zordu.

Borular ötüp ilerleme emri verildiğinde Jasnah iki Hudutaşar'ın büyük olasılıkla amcasının isteğiyle ona yakın durduğunu fark etti. Savaşların askerlerin hızla ileri atılmasıyla başladığını hayal etmişti hep, oysa ordusu acelesiz bir şekilde ilerliyordu. Oklar yağmaya başladığında kıdemli birlikler kalkanlarını kaldırıp emin adımlarla, safları bozmadan ilerlemeyi sürdürdü. Koşmak hatların bozulmasına yol açardı, dahası askerler hedefe ulaştıklarında çoktan yorgun düşmüş olurdu.

İlk oklar geldiğinde irkildi. Dolu yağar gibi, tahtaya çarpan metalin ritimsiz tiz sesiyle düşüyorlardı. Bir tanesi omzundan sekti ve bir diğeri miğferini sıyırdı. Neyse ki Azish hafif süvarilerinin düşman ordularına düzenlediği baskınla çok geçmeden oklar kesilmişti. Jasnah toynakların sesini duydu, başının üstünde uçan ve atlıları havadan koruyan Rüzgârkoşucuları gördü. Düşman, binlerce yıl önce sayıları pek fazla olmayan süvarileri yanlış değerlendirmeye devam ediyordu.

Tüm bunlar olurken Alethi birlikleri kalkanlarını kaldırarak ilerlemeyi sürdürdü. Dayanılmaz derecede uzun sürdü ama saldıran Jasnah'nın tarafı olduğundan düşmanın onların üzerine gelmek, onlarla yarı yolda buluşmak falan gibi bir niyeti yoktu. Alçak tepeciğin üzerindeki yerlerini korudular. Birliklerinin saldırmak için bu yamacı tırman-

ması gerekeceğinden Jasnah onların niye orada beklemeyi daha akıllıca bulduğunu anlayabiliyordu.

Düşman doğal kabukları içinde ve çelik zırhlarıyla, kocaman kalkanları ve birkaç sıra uzunluğunda kargılarıyla silüetlerden oluşan bir bloka dönüştü. Bu şarkıcılar Harap Ovalar'daki Parshendiler gibi savaşmıyordu; bunlar eğitimli birliklerdi ve Kaynaşıklar modern savaşa hızla uyum sağlamıştı. Süvariler konusunda hafiften körlerdi, doğru ama Dalgabağlayanları nasıl daha etkili kullanacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Jasnah'nın birlikleri yerini aldığında Jasnah o uzun yürüyüş boyunca sürekli tetikte olmaktan bitap düşmüştü bile. Çimenler tıpkı fırtınanın gelişini hissetmeleri gibi yaklaşmakta olan savaşı hissetmişçesine önünde dalga dalga içeri kaçarlarken Jasnah da herkesle birlikte durdu. Zırhına sönükleşmesini emretti ki sıradan bir Paredar gibi görünsün. Düşman onu yine ayırt edebilecekti ama kraliçe olduğunu anlayamazdı. Bu şekilde daha güvende olurdu.

Borular bir kez daha öttü. Jasnah yokuşun son kısmına koşar adım başladı. Tepe denemeyecek kadar alçak bir yükseltiydi ve Jasnah dolaşmaya çıkmış olsaydı yokuşu pek de fark etmezdi. Oysa şimdi her adımında fazlasıyla farkındaydı. İçindeki Fırtınaışığı ve Zırhı onu hızlanmaya zorluyordu ama eğer birliklerinin fazla önüne geçerse etrafı sarılabilirdi. Düşman safları arasında gizlenen Kaynaşıklar ve Soylular onu gafil avlamak için bekliyordu. Göksel-ler dışında çok az Kaynaşık savaşta Paredarlarla doğrudan karşılaşmayı seçerdi.

Jasnah, Bej'i Kılıç olarak çağırdı ve silah onun ileri uzattığı eldivenli elinde belirdi. *Hazır mıyız*, diye sordu Jasnah.

Evet.

Kargılardan oluşan bloka kadar olan son birkaç metreyi aşıp Bej'i savurdu. Onun görevi hatlarını kırmaktı; bir Paredar safları yerle bir edebilirdi.

Haklarını vermek lazımdı, şarkıcıların safları kırılmadı. Jasnah yaklaşıp hamle yapmaya çalıştığında kargılar zırhını sıyırırken geriye doğru kaykıldılar ama dağılmadılar. Jasnah'nın şeref muhafızları ile o iki Hudutaşar etrafının sarılmasını engellemek için hemen arkasındaydılar. Biraz ileride başka bir beş bin kişilik güç düşman birliğine saldırdı. Havada hırıltılar ve çatırtılar yankılandı.

Jasnah Kılıcını iki eliyle tutarak öne arkaya savurarak kargıların başlarını kesip yeniden düşmanın arasına dalmayı denedi. Şarkıcılar

beklenmedik bir esneklikle uyum içinde geri çekilip kılıcın menzili dışında kaldılar.

Bu güçlerimiz arasında en etkisiz olanı, dedi Bej. *Diğerlerini kullan.*

Hayır. Gerçek bir savaş deneyimi yaşamak istiyorum, diye düşündü Jasnah. *Ya da işte zırh içinde ve Kılıcımla gerçeğe ne kadar yakın olabilirse...*

İlle ilim, dedi Bej sabırsız bir tonla. Bu esnada Jasnah ona karşı hiçbir işe yaramayan kargıları omzuyla itip Kılıcı bir şarkıcının göğsüne sapladı. Şarkıcı düşerken gözleri yandı ve Jasnah kılıcı çekip savurduğunda diğer şarkıcılar küfrederek geri kaçtı.

Onu çeken bunun ilmi değildi sadece. Eğer askerlerine savaşmalarını emredecekse kitaplarda yazanlardan daha fazlasını bilmesi gerekiyordu. Onların hissettiğini hissetmeliydi. Tamam, evet, güçlerini kullanabilirdi. Ruhdökümü daha önce girdiği dövüşlerde kendini kanıtlamıştı. Ama Dalinar yakında değilken Fırtınaışığı sınırlıydı ve onu mümkün mertebe korumak istiyordu.

İşler kötüye giderse Shadesmar'a kaçacaktı. Aptal değildi. Yine de düşmanı meşgul edip saflarının içine doğru ilerlerken bunu bilmek onu rahatsız etti. Ön saflarda talihsiz bir mızrakçı olmanın ne demek olduğunu asla gerçekten hissedemeyecekti.

İki ordu çarpıştığında Jasnah bağrışları duydu. Saflar özenle oluşturulmuş, büyük ölçekte dikkatli yapılardı. Korkunç bir tür momentumla en öndeki adamları savaşmaya zorlayacak şekilde konumlanıyorlardı. Böylece blok sağlam kalırken ön sıralar bükülen çelik gibi çığlık atarak birbiriyle çarpışıyordu.

Jasnah'nın asla yaşayamayacağı bir duyguydu bu. Hiçbir kaçış yolu olmadan, her yandan blok blok askerin üzerinize yüklenmesi... Yine de elinden geldiği kadar öğrenmek istiyordu. Kılıcını savurup daha fazla şarkıcının geri kaçmasına sebep oldu ama bu arada diğer şarkıcılar mızrakları ve kargılarıyla onu itip kakmaya başladı, her an tökezleyip düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bu kargıların etkisini hafife almıştı. Evet, zırhını delmekte işe yaramazlardı ama onu sopalarla dürtülen bir chul gibi yönlendirebilirlerdi. Sendeledi ve ilk kez gerçekten korktu.

Bunu kullan. Jasnah kendini doğrultmaya çalışmak yerine omzunu düşmana çevirdi, dengesiz sendelemeyi bir koşuya dönüştürüp düşman saflarından kendi askerlerine doğru fırladı. Çok düşman öldürmemişti; buna gerek de yoktu. Onun sayesinde düşman safları dalgalanıp bel vermişti ve askerleri bundan faydalanmakta gecikme-

di. Her iki yanında mızraklar ve kargılarla düşmanla savaşıyorlardı ve ön sıra, her on dakikada bir komutanın emriyle en arkaya geçiyordu.

Dört bir yanı savaş sesleriyle kuşatılmış hâlde tekrar düşmana döndü Jasnah ve şeref muhafızları yine arkasında toplandı. Sonra – alnından terler süzülerek– yine saldırdı. Bu sefer düşman onun önünden çekildiğinde aralarında gizlenmiş irikıyım bir yaratık ortaya çıktı. Ellerinin etrafında büyük baltaları andıran çıkıntılara dönüşen kabuğuyla bir Kaynaşık: Büyütülmüşlerden biri. İnanılmaz bir hassasiyet ve hızla kabuğunu büyütmesini sağlayan Gelişim Dalgasına sahip bir Kaynaşık.

Her iki taraftan sıradan askerler uzaklaşıp ikisine bir alan açtı. Jasnah güçlerini kullanmamakta direniyordu. Pareleriyle bu yaratıkla boy ölçüşebilmesi gerekirdi. Ayrıca ittifak ordusunda kendi Zırhı olan başka Dalgabağlayan olmadığı için bu onun kimliğini de anında ele verirdi.

Savaşmanın başka bir sebebi var, diye meydan okudu Bej.

Doğru, vardı. Ama Jasnah bununla yüzleşmek yerine damarlarında kükreyen Fırtınaışığı'yla kendini dövüşe attı. Kaynaşık'ın balta ellerinden birini kopardı ama diğeri ona çarpıp yere düşmesine sebep oldu. Jasnah başını iki yana sallayıp Kılıcını tekrar çağırdı ve Kaynaşık elini aşağı indirirken Kılıcı yukarı savurdu. Baltayı kopardıysa da yaratığın kolundaki kabuk göğsüne çarptı. Ardından kabuk anında bir ağacın kökleri gibi büyüyüp onu yere mıhladı.

Kaynaşık geri çekilip kabuğu dirseğinden çekip çıkararak Jasnah'yı hareketsiz bıraktı. Ardından, şeref muhafızları müdahale edince yaratık onlara döndü.

Ah, ne harika deneyimler yaşıyoruz, dedi Bej. *Çok zevkli.*

Diğer askerler gelip miğferin önündeki plakadan kargılanın ucunu sokmaya başladılar. Bir tanesi gözünü çıkardığında Jasnah bir çığlık attı. Fırtınaışığı bunu iyileştirirken miğferi de daha fazla saldırıyı engellemek için boşluğu hemen kapattı. Fırtınaışığı varken nefes alması gerekmiyordu zaten. Fakat bu ve Kılıcını anında çağırabilmesi tedbirsizlikti. Bunlar Jasnah'nın aslında ne olduğunu ortaya çıkarma riski taşıyordu.

Jasnah bir elini üzerindeki kabuktan kurtardı, ardından Bej'i hançer olarak kullanıp gerisini kesti. Yuvarlanıp şarkıcıların ayaklarına dolanarak, bacaklarına tekme atarak onları yere serdi. Fakat durduğu anda o fırtına kapası Kaynaşık atılıp iki balta elini birden kafasına indirdi ve Zırhı çatlattı. Miğfer acı ve öfkeyle uğuldadı, ardından Fırtınaışığı emerek kendini onardı.

Ne eğlence ama, dedi Bej. *Ama tabii Jasnah güçlerini kullanmamalı. Çünkü askercilik oynamak istiyor.*

Jasnah inledi, tek dizinin üstünde kalkıp yumruğunu Kaynaşık'ın dizine geçirdi. Fakat daha eli havadayken yaratığın dizi kabukla kaplandı. Yumruğu onu yerinden bile kıpırdatamamıştı. Bej elinde kısa bir kılıca dönüştü ve Jasnah onu Kaynaşık'a savurdu. Fakat bu hamlesi miğferine başka bir darbe alıp boylu boyunca uzanmasıyla sonuçlandı. İnledi ve bir elini taşın üstüne koydu.

Bu taş huzurlu, diye düşündü zihninin bir yanı. *Buradaki hayatından mutlu ve memnun.* Hayır, taş onun değişmesi yönündeki talebine direnecekti.

Düşman ona vurmaya başladığında Bej kolunda bir kalkana dönüştü. Yanağındaki kan terle karışıyordu; gözü iyileşmiş olsa da sıradan askerler yine üzerine çullanmaya çalışıyor, şeref muhafızları onları uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyordu.

Pekâlâ.

Jasnah bugün durgun ve sıkıntılı olan havaya uzandı. Belindeki mücevherlerden Fırtınaışığı emip ona tek bir komut verdi: *Değiş*. Gençken yaptığı gibi yalvarmadı. Sadece kesin bir emir.

Canı sıkılan hava kabul etti ve etraflarında yağa dönüştü. Gökten yağ dökülmeye başladı hatta savaşmakta olan askerlerin ağzına bile doldu. Şeref muhafızları bu işaretle birlikte geri çekilmeleri gerektiğini biliyordu; öksürerek Jasnah'nın etrafında on metre çaplı bir alan bırakacak şekilde geri gittiler. Düşman askerler öksürüp küfürler savurarak oldukları yerde kaldı.

Jasnah yumruklarını birbirine vurdu; biri çelikten diğeri çakmaktaşındandı. Önünde kıvılcımlar çaktı ve bir anda savaş meydanı alev aldı.

Büyütülmüş şaşkınlıkla geri çekilirken Jasnah üzerine atılıp Bej'i incecik bir Kılıca çevirerek göğsüne sapladı. Hamlesi hedefini buldu ve düşmanın mücevherkalbine saplandı. Kaynaşık, gözleri Jasnah'nın etrafındaki yangın gibi tutuşarak arka üstü devrildi.

Ardından Jasnah alevlerin arasında bulabildiği kadar düşman askeri bulup öldürdü. İçeriden cam gibi şeffaf olan miğferi kurumla kaplanmaya başladığından kısa süre sonra ateşten çıkmak zorunda kaldı.

Yine de görüşü, yakınlardaki şarkıcıların, yanan bir Paredarın alevlerin ortasından –âdeta Cehennem'in göbeğinden– fırlayarak çıkmasına tanıklık ederken yaşadıkları dehşeti görecek kadar netti. Onlar korkudan donakalmışken Jasnah hatlarına kaya gibi çarpıp hatla-

rı devirdi. Cesetleri, savaş meydanlarındaki güçlü duygularla coşarak ortalıkta dolanan şen sprenlerin arasına düştü. Korkusprenleri, acısprenleri, beklentisprenileri.

Jasnah kasap gibi savaşıyordu. Doğruyor, kıyıyor, kesiyordu. Diğerlerini de panikletmek için cesetleri safların üzerine fırlatıyordu. Kendi askerlerinin yararlanabileceği dalgalanmalar yaratıyordu. Bir noktada arkasına bir şey çarpınca başka bir Kaynaşık zannetti ama havadan geçen bir Göksel'in aşağı düşürdüğü bir Rüzgârkoşucu cesediydi.

Jasnah ölü adamı kana bulanmış zeminde bırakıp savaşa geri döndü. Strateji falan düşünmüyordu. Strateji, havasız çadırlarda şarap eşliğinde yapılan sakin sohbetler içindi. Jasnah sadece öldürdü. Zırhına ve Fırtınaışığı'na rağmen kolları yoruluncaya dek saldırdı. Askerleri ön safta dönüşümlü savaştığı hâlde o kendine böyle bir lüksü çok gördü. Nasıl durabilirdi ki? Jasnah'nın önemli olduğunu söylediği bir şey uğruna yabancı diyarlarda mücadele ediyor ve kanlarını döküyorlardı. Jasnah durup dinlenirse daha fazlası ölecekti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nefes nefese, etrafı görmek için miğferindeki kanı sildi. Miğfer yan kısımlardan açılarak temiz hava almasını sağladı ve Jasnah savaş alanında tek başına durdu. Neden tekrar nefes almaya başladığını merak etti.

Fırtınaışığı bitiyor, diye düşündü uyuşmuş gibi. Eldivenli eline baktığında turuncu şarkıcı kanıyla lekelenmiş olduğunu gördü. Nasıl bu kadar kana bulanmıştı? Hayal meyal başka bir Kaynaşıkla daha savaştığını hatırlıyordu ve bazı Soylularla ve...

Ve onun birliği kafasında yankılanan trompetlerle savaşın merkezine doğru tırmanıyordu. Borunun ötmesinin anlamı... anlamı neydi...

Jasnah, dedi Bej. *Yan tarafa, ne olduğuna bak.*

Hudutaşarlardan biri yerdeki askerler arasında dolanıyor, iyileştirebileceklerini arıyordu. Diğeri Jasnah'nın yanına gelip eline büyük bir topaz bastırdı. Ardından arkaya geçmesini işaret etti.

"Daha fazla savaşmam lazım," dedi Jasnah.

"Bu durumda devam ederseniz yarardan çok zararınız dokunur. Sizin öldürdüğünüz düşman askerinden daha çok askerimiz sizi korurken ölür. Bunu ister misiniz Majesteleri?"

Bu sözler onu kendine getirdi ve Jasnah işaret edilen yere döndü. Yedekler orada, savaş komutanlarının flamaları ile sıhhiyecilerin arasında dizilmişti.

"Dinlenmeniz gerekiyor," dedi Hudutaşar. "Gidin."

Jasnah bunun gerçekten de daha akıllıca olduğunu fark ederek başını salladı ve savaş alanından çıktı. Normal sayının yarısına inmiş olan şeref muhafızları yorgun argın onu takip etti. Omuzları çökmüştü. Suratları kül rengiydi. Ne kadar zaman olmuştu. Jasnah güneşe baktı.

Doğru olamaz, diye düşündü. Daha iki saat bile olmamıştı.

Savaş, fırtınadan geriye kalan kırık dallar gibi yerde cesetler bırakarak başka tarafa doğru kaydı. Jasnah yaklaşırken yedekler arasından siyahlar içinde biri çıkıp aceleyle ona doğru seğirtti. Akıl'ın burada ne işi vardı?

Peşinden küçük bir hizmetkârlar grubu geliyordu. Jasnah'ya ulaştıklarında Akıl parmaklarını şıklattı ve hizmetkârlar Jasnah'nın zırhını silmek için koşturdu. Jasnah miğferini çıkarıp yüzünü açtı. Emul'un sıcağına rağmen yüzüne vuran hava ona serin geldi. Zırhının gerisini çıkarmadı. Düşmanın peşine düşmesi ihtimaline karşı onu çıkaramazdı.

Akıl ona bir kâse meyve uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Jasnah.

"Vale hizmeti."

"Savaş meydanında mı?"

"Pek Akıl olan bir yer olmadığı doğru, katılıyorum. Ya da ancak Akıl yetersiz kaldığında var olabilecek bir yer, demeliyim. Yine de hoş karşılanacağımı düşündüm. Farklı bir perspektif sunarım dedim."

Jasnah içini çektiyse de itiraz etmedi. Çoğu Paredarın savaşırken onlara yardım eden ekipleri oluyordu. Sonuçta içecek bir şeye ve biraz daha Fırtınaışığı'na ihtiyacı vardı.

Ama kendini öylece bakarken buldu. Şeye bakıyordu... Eh, her şeye!

Akıl sessiz kaldı. Ne zaman susması gerektiğini iyi bilirdi, gerçi bu bilgiyi nadiren kullanırdı.

"Bunun hakkında çok şey okudum," dedi Jasnah sonunda. "Burada ne hissedeceğini. Bununla başa çıkmak ve devam etmek için neye yoğunlaşman gerektiğini. Sadece işini yapmayı. Ben onlar gibi eğitimli değilim Akıl. Sürekli dikkatim dağıldı, korktum, kafam karıştı."

Akıl onun eline dokundu. Hudutaşar'ın verdiği topazın olduğu sol eline. Jasnah ona baktı, ardından içine Işık çekti. Bu, onun kendini daha iyi hissetmesini sağladıysa da yılgınlığı sadece fiziksel değildi.

"Olacağımı hayal ettiğim o durdurulamaz güç değilim," dedi Jas-

nah. "Paredarlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar. Adil bir dövüşte bir Kaynaşık'ı alt edemedim."

"Adil dövüş diye bir şey yok Jasnah," dedi Akıl. "Öyle bir şey hiç olmadı. Bu laf kaotik bir şeye hayali bir düzen getirmek için uydurulmuş bir yalan. Aynı boyda ve yaşta iki adam aynı silahla bile birbiriyle adil bir dövüş yapamaz çünkü biri mutlaka daha iyi eğitim almıştır, daha yetenekli veya en basitinden daha şanslıdır."

Jasnah homurdandı. Dalinar bu laftan hiç hoşlanmazdı.

"Askerlerine savaşabildiğini göstermen gerektiğini düşündüğünü biliyorum," dedi Akıl yavaşça. "Onlara ve belki kendine de Dalinar nasıl bir kitap yazabildiyse senin de savaş meydanında en az o kadar yetkin olabileceğini kanıtlamak istiyorsun. Güzel bir şey, engelleri kaldırıyor. Ayrıca aksi takdirde seni kabullenmeyecek kalın kafalı adamlar da var.

"Ama dikkatli ol Jasnah. Yetenekli ol veya olma, sırf irade gücüyle yoktan ömür boyu kasaplık deneyimi var edemezsin. Geliştirdiğin güçlerini kullanmakta utanılacak bir şey yok. Bu adaletsizlik değil ya da daha doğrusu en yetenekli kılıç ustasının savaş meydanında rastgele bir okla vurulup ölmesinden daha fazla adaletsiz değil. Sahip olduğun şeyi kullan."

Haklıydı. Jasnah içini çekip bir parça meyve aldı, eldivenli ellerinde nazikçe tutup ısırdı. Meyvenin serin lezzeti bir anda onu hayrete düşürdü. Bu başka bir dünyaya aitti. Ağzındaki kül tadını yok etti, ağzının tadını yerine getirip ona açlığını hatırlattı. Sadece iki saatlik bir dövüşün ardından bu kadar mı uyuşmuştu? Amcası çıktığı seferlerde üst üste her gün saatlerce savaşmıştı.

Ve bunun yaralarını taşıyordu muhtemelen.

"Savaş nasıl gidiyor?" diye sordu Jasnah.

"Emin değilim," dedi Akıl. "Ama generaller haklı çıktı; düşman burada direnmeye kararlı. Kazanabileceklerini düşünüyor olmalılar, bu yüzden bizi dağınık çatışmalara zorlamak yerine bu meydan savaşını sürdürmemize izin veriyorlar."

"Peki neden sırtıyorsun?"

"Sıntmıyorum," dedi Akıl. "Doğal karizmam kendini gösteriyor." Başıyla yan tarafı, uzaktaki alçak ama dik yamaçlı tepede çakan ışığı gösterdi. Gökyüzü açık olmasına rağmen bir şimşek havayı yardı. Askerler mevzilere hücum ettiler ve onlarcası öldü.

"Geleneksel meydan savaşlarının sonuna geliyoruz sanırım," dedi Akıl.

"Bugün bize çok iyi hizmet ettiler."

"Ve daha bir süre daha hizmet ederler," dedi Akıl. "Ama sonsuza dek değil. Bir zamanlar askerî taktikler yeterli güçle –yeterince kayıpla– düşman mevzilerini kırmaya bağlıydı muhtemelen. Yeterince ölümle. Peki ya hiçbir hücum, ne kadar yiğitçe saldırırsan saldır, ihtiyacın olan konumları almanı sağlayamazsa?"

"Bilemiyorum," dedi Jasnah. "Ama piyade taburları bin yıldır savaşların sabit bir parçası Akıl. Teknolojideki tüm ilerlemelere uyum sağladılar. Yakın zamanda zamanlarının dolacağını sanmam."

"Görürüz. Güçlerinin adaletsiz olduğunu düşünüyorsun çünkü onlarca kişiyi katledebiliyorsun ve karşı koyamıyorlar. Bir tek kişi saniyeler içinde on binlerce kişiyi öldürebilirse ne olacak? Tabii düşmanın yardımsever bir şekilde küçük bir mızrak taburunda toplandığını farz ederek söylüyorum. Bu tür güçler yaygınlaştığında işler hızla değişecektir."

"Ama hiç de yaygın değiller."

"Öyle olduğunu söylemedim," dedi Akıl. "Henüz değiller."

Jasnah içecek bir şey aldı ve nihayet şeref taburuna dinlenmelerini söylemeyi akıl etti. Komutanları yeni adamlar gönderirdi.

Akıl kılıç tuttuğu eline masaj yapmayı önerdiyse de Jasnah başıyla reddetti. Onun yerine bir parça daha meyve yedi, ardından Akıl yemeği dengelemek için tayın çubuklarından verdi. Jasnah birkaç kese küreye de hayır demedi. Fakat yeni şeref muhafızları gelir gelmez cephe kumandanını bulmak için ayaklandı. Onu meydanda en iyi nereye yerleştireceğini o bilirdi.

Yedi saat sonra, Jasnah Akıl'ı arayarak sessiz savaş meydanından geçti. Savaş sırasında Akıl birkaç kez daha onu görmeye gelmişti ama son karşılaşmalarının üzerinden saatler geçmişti.

Savaştan artakalanlar arasında yürürken garip bir yalnızlık hissetti. Savaş meydanına çöken karanlıkta oraya buraya dağılmış cesetleri belki kayafilizi olarak düşünebilirdi. Ne yazık ki kokular ışıkla birlikte gitmiyordu. Tüm bayraklar gibi meydan okurcasına, burada olan bitenin göstergesi olarak geride kaldılar. Kan. Yanmış vücutların kokusu.

Günün sonunda zafer ve yenilgi aynı kokuyordu.

Sesleri farklıydı gerçi. Tezahüratlar rüzgârda uçuştu. Üstünlük tınısıyla insan sesleri. Ama bunlar sevinç değil, daha ziyade rahatlama tezahüratlarıydı.

Jasnah ittifaktaki tüm krallıkların bayraklarının aynı yükseklikte dalgalandığı aydınlık çadırın yolunu tuttu. İçeride bir kahraman gibi karşılanacaktı. Fakat çadıra ulaştığında içeri girmek istemedi. Böylece bir taşa oturdu. Muhafızların görüş alanındaydı ama adamların aklı koşup birilerini getirmeyecek kadar başlarındaydı. Jasnah orada bir süre oturup savaş alanına baktı. Nasılsa Akıl onu eninde sonunda bulurdu.

"İç karartıcı, değil mi?" diye sordu bir ses karanlıktan.

Jasnah gözlerini kısıp sesin kaynağını görmek için bakındı. Ufak tefek bir adam az ileride oturmuş, Herdaz kıvılcımatarıyla karanlığa kıvılcımlar saçıyor, her ışık parlaması Vizon'un parmaklarıyla yüzünü aydınlatıyordu.

"Evet," dedi Jasnah. "İç karartıcı en doğru kelime. Bu kadarını beklemiyordum."

"Oraya çıkmakla akıllıca bir şey yaptın," dedi Vizon. "Diğerleri ne derse desin. Neye mal olduğu çok kolay unutuluyor. Sadece ölen çocuklara değil, yaşayanlara da. Bunun her kumandana belli aralıklarla hatırlatılması lazım."

"Nasıldık?"

"Güçlerini büyük ölçüde kırdık," dedi Vizon. "İstediğimiz de buydu. Gerçi bozguna uğratmış değiliz. Gerçekten kazanıp kazanmadığımızı söyleyebilmem için bu boyutta bir veya iki çarpışma daha lazım. Yine de bugün bir adım ilerledik. Bunu yeterince sık yaparsan sonunda bitiş çizgisini geçersin."

"Kayıplar?"

"Savaşın akşamında asla zayiat raporu isteme Berrakhanım," dedi Vizon. "Hesabı istemeden önce yemeğin keyfini çıkarmak için kendine biraz zaman tanı."

"Sen de pek keyfini çıkarıyor gibi görünmüyorsun."

"Ah, ama çıkarıyorum," dedi Vizon. "Açık gökyüzüne bakıyorum ve zincirlerim yok." Ayağa kalktı; karanlıkta bir gölgeden ibaretti. "Eğer çadırına dönmek istersen diğerlerine seni gördüğümü ve iyi olduğunu haber verebilirim. Senin Akıl orada ve yanlış anlamadıysam bir şeye canı sıkılmış gibi."

Jasnah, Vizon'a teşekkür edip kalktı. Akıl'ın canı mı sıkkındı? Savaş kampının ön tarafından çadırına doğru yürürken kafası bununla meşguldü. İçeride Akıl, Jasnah'nın seyahat masasında oturmuş, hararetle bir şeyler yazıyordu. Jasnah şimdiye dek onu hiç tanımadığı beş farklı alfabeyle yazarken yakalamıştı ama Akıl bunların kaynağına dair sorularını çoğunlukla cevapsız bırakmıştı.

Şimdi de Akıl defteri kapatıp yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Jasnah ona güvenirdi. Genellikle. Ve o da Jasnah'ya güvenirdi. Genellikle. Aralarındaki ilişkinin diğer yönleri daha karmaşıktı.

"O ne Akıl?" dedi Jasnah.

"Hayatım, önce dinlensen..."

"Akıl."

Akıl içini çekip sandalyede arkasına yaslandı. Her zamanki gibi mükemmel şekil verilmiş saçları ve şık siyah gibi takımıyla kusursuz görünüyordu. Konuşmalarındaki tüm ciddiyetsizliğine rağmen kendini nasıl sunacağını iyi bilirdi. Bu bakımdan birbirlerine benziyorlardı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Akıl. "Tüm gerekli önlemleri aldığımı düşünüyordum ama yazı kutumda yazmayan bir kalem buldum."

"Yani... ne? Bu bir tür oyun mu Akıl?"

"Bana oynanan bir oyun korkarım," dedi Akıl. "Kalem aslında kalem değil, kalem gibi görünecek şekilde tasarlanmış bir yaratıktı. Siz kremcik diyorsunuz; kurnazca büyütülerek masum bir şeyin kılığına bürünen bir şey."

Jasnah ürperdi ve öne doğru yürüdüğünde Zırhı tıngırdadı. "Bir Uykusuz mu?"

Akıl başını salladı.

"Ne kadarını duymuştur sence?"

"Emin değilim. Ne zaman gerçek kalemimin yerine geçtiğini bilmiyorum ve beni bu tür varlıklara karşı uyarması gereken korumalarımı nasıl atlattığını da anlamış değilim."

"O zaman her şeyi bildiklerini hesaba katmak zorundayız," dedi Jasnah. "Tüm sırlarımızı."

"Ne yazık ki," dedi Akıl. Tekrar iç geçirdi, ardından defteri ona doğru itti. "İletişime geçtiğim herkese uyarı yazıyorum. İyi yanı, Uykusuzlardan hiçbirinin Garaz'la çalıştığını sanmıyorum."

Jasnah, Uykusuzlann sadece bir efsane olmadığını kısa süre önce öğrenmişti. Onların varlığını kabul etmesi için dost canlısı bir tanesiyle bizzat karşılaşması, uyum içinde çalışan binlerce kremciğin böyle bir varlık oluşturabildiğini kendi gözleriyle görmesi gerekmişti.

"Düşmana çalışmıyorsa, o zaman kime çalışıyor?" diye sordu Jasnah.

"Aralarındaki bağlantılarıma, acaba gayet dostane bir şekilde bir gözleri sevgili müttefiklerinin üzerinde olabilir mi diye sormak için

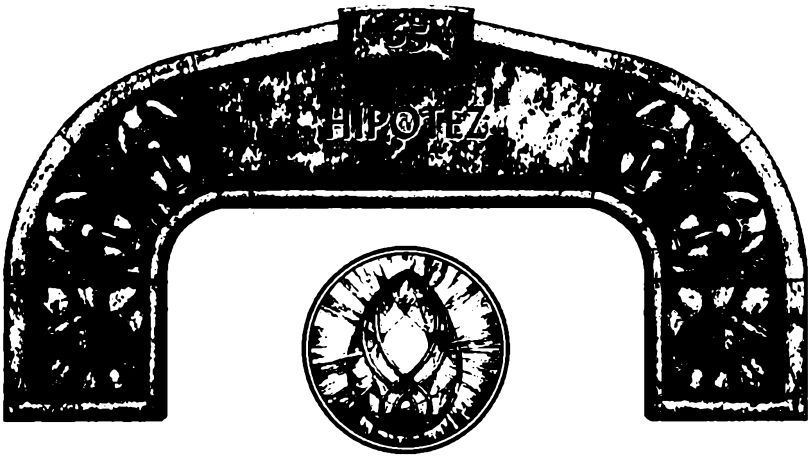
yazdım. Ama... Jasnah, içlerinden en az birinin Hayaletkanlara katıldığını biliyorum."

"Hay Cehennem."

"Sanırım sana Thaidakar'dan bahsetmemin vakti geldi," dedi Akıl.

"Onu tanıyorum," dedi Jasnah.

"Ah, tanıdığını sanıyorsun," dedi Akıl. "Ama ben onunla defalarca karşılaştım. Başka gezegenlerde Jasnah. Hayaletkanlar, Rosharlı bir organizasyon değil ve ne kadar tehlikeli olduklarını anladığını sanmıyorum..."

Bu projede daha derine indikçe Tanrı'nın doğasını sorgulamaya başlıyorum. Tanrı nasıl her şeyde var olabildiği hâlde yok edilebilecek bir maddesel varlığa sahip olabilir?

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 21

Işık, Navani'nin daha önce hiç fark etmediği kadar ilginçti.

Pencerelerden içeri dolarak, mücevherlerden yayılarak kesintisiz bir şekilde etraflarını sarıyordu. Beyaz ve katıksız ikinci bir okyanustu; aynı anda her yerde olduğundan görünmez olmuştu.

Navani, Kholinar'dan getirttiği ama muhtemelen işgalde kaybolan metinleri tekrar sipariş etti. Kuledeki diğerlerini toplatmayı başardı ve konuyla ilgili birkaç bölüm de zaten hâlihazırda orada, kütüphane odasındaydı. Raboniel'in emriyle, hepsi hiçbir soru sorulmadan, Navani'nin üzerlerinde çalışması için bulundu ve teslim edildi.

Kelimeleri hevesle yuttu. Kapatıldığı bu odada yapacak pek başka bir şey yoktu. Her gün âlimlerine yazılı olarak sıradan talimatlar gönderiyor ve içlerine anlamı olmayan şifreli mesajlar gizliyordu. Rushu yazdıklarının içeriğinden onun ne yaptığını anlardı; peki ya Kaynaşıklar? Eh, niye 'figgldygrak' yazdığını çözmeye çalışarak istedikleri kadar boşa zaman harcayabilirlerdi. Kafalarını karıştırmak daha sonra araya birtakım önemli mesajlar sıkıştırmasına yarayabilirdi.

Bu, pek zaman almıyordu ve günün geri kalanını da ışık üzerinde

çalışarak geçiriyordu. Raboniel'in istediğini yapıp öğrenmekten zarar gelmezdi sonuçta. Ayrıca konu da büyüleyiciydi.

Işık neydi? Sadece Fırtınaışığı değil, tüm ışıklar. Antik âlimlerden bazıları onun ölçülebildiğini iddia ediyordu. Bir ağırlığı olduğunu söylüyorlardı. Diğerleri aynı fikirde değildi, ölçtükleri şeyin ışığı hareket ettiren kuvvet olduğunu söylüyorlardı.

Her iki görüş de Navani'yi büyülemişti. Işığı hiç ayrı bir şey olarak düşünmemişti. Işık... ışıktı işte.

Büyük bir heyecanla, kitaplarında yer alan eski deneylerden birini yaptı: Işığı gökkuşağının renklerine ayırdı. Tek yapmanız gereken bir kutunun içine bir mum koymak, ışığı odaklamak için bir delik kullanmak ve bir prizmaya yönlendirmekti. Sonra meraklanıp bir varsayımda bulundu ve –birkaç denemenin ardından– başka bir prizma kullanarak ayrılmış renkleri yeniden bir araya getirerek beyaz ışık elde etmeyi başardı.

Ardından mum yerine Fırtınaışığı'yla doldurulmuş bir elmas kullandı. İşleyiş aynıydı; ışık bileşenlerine ayrıldı ama bu kez mavi bant daha genişti. Yokışığı da aynı şeyi yaptı, gerçi onun mor bandı aşırı genişti ve diğer renkler daracıktı. İşte bu tuhaftı çünkü araştırmaları farklı renklerde ışığın bantları parlak veya zayıf yaptığını, boyutunu artırmadığını gösteriyordu.

Ama en ilginç sonuca, deneyi Raboniel'in getirdiği Kuleışığıyla tekrarladığında ulaştı. Bu ne Fırtınaışığı ne de Hayatışığıydı, ikisinin bileşimiydi. Prizma deneyini bu ışıkla yaptığında, prizma birbirinden bağımsız iki ayrı gökkuşağı oluşturdu.

Bunları yeniden birleştiremedi. Renkleri başka bir prizmaya göndermeye çalıştığında, bir mavi-beyaz ışık demeti ve ayrıca başka bir yeşil-beyaz ışık demeti elde etti; üst üste binmişlerdi ama Kuleışığı gibi karışmamışlardı.

Navani masasında oturup beyaz kâğıda düşen iki ışık noktasına baktı. Şu yeşil olan. Bu Hayatışığı olabilir miydi? Karşılaştıracak bir şey olmadığında bununla Fırtınaışığı arasındaki farkı muhtemelen göremezdi. Ancak ikisi yan yanayken Fırtınaışığı hafiften maviye ve Hayatışığı hafiften yeşile çalıyormuş gibi görünüyordu.

Ayağa kalktı ve Raboniel'in adamlarına getirttiği kendi kişisel makalelerinin durduğu sandığı karıştırarak günlüklerini aradı. Gavilar'ın öldüğü günü hatırlamak hâlâ acı vericiydi, o gün bir sürü çelişkili duygu yaşamıştı. O günkü izlenimlerini sonradan farklı duygu durumlarında olduğu altı farklı zamanda kâğıda aktarmıştı. Bazen onu özlü-

yordu. En azından onun bir zamanlar olduğu adamı, gençliklerinde hep birlikte dünyayı fethetme planları yaptıkları zamanlarda olduğu adamı özlüyordu.

Gavilar değişmeye başladıktan sonra da çoğu kişiye bu yüzünü göstermeye devam etmişti. Ve krallığın iyiliği için Navani de ona uymuştu. Ölümünün ardından da bu kral, bu birleştirici imparator, bu yüce insan –ama nihayetinde insan– üzerine yazdıklarıyla büyük bir yalan yaratmıştı. İdeal hükümdar. Ona tam da onun istediğini, onu asla yapmamakla tehdit ettiği şeyi vermişti. Öldükten sonra bırakmak istediği mirası vermişti.

Navani parmağını yere koyup günlüğü kapattı ve birkaç derin nefes aldı. Bu duygu karmaşasıyla dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Yeniden günlüğü açtı ve öldüğü gün kendi çalışma odasında Gavilar'la karşılaşmaları hakkında yazdıklarına geçti.

Masanın üzerinde küreler vardı, diye yazmıştı. *Yirmi-otuz tane kadar. Bunları çoğu sonradan ortadan kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen misafirlerine gösteriyordu.*

Bu kürelerde bir terslik vardı. Gözlerim farklı görünenlere takıldı: Bunlar belirgin bir şekilde yabancı bir ışıkla neredeyse ters denebilecek şekilde parlıyordu. Hem mor hem de siyah bir şekilde parlıyor ama etraflarındaki aydınlığı güçlendirmek yerine sanki azaltmaları gerekirmiş gibi bir his veriyorlardı.

Navani yazdıklarını yeniden okudu, ardından Kuleışığından ayırdığı soluk yeşil ışığı inceledi. Terbiye'nin Işık'ı, Hayatışığı. Gavilar'da bu Işık'tan da olabilir miydi? Navani, Hayatışığıyla dolu elmasları zümrüt zannetmiş olabilir miydi? Yoksa bir mücevherin içinde, Hayatışığı ilk bakışta Fırtınaışığı'ndan farksız mı görünürdü?

"Niye benimle konuşmadın Gavilar?" diye fısıldadı. "Niye beni güvenine layık..." Navani kendini toparlayıp okumaya devam etti. Gavilar'ın bıçağı en derine sapladığı yere kadar.

Buna değmezsin Navani, diye okudu Navani. *Âlim olduğunu iddia ediyorsun ama hani keşiflerin? Işık üzerinde çalışıyorsun ama ışığın tersisin. Işığı yok eden bir şeysin. Zamanını mutfaklarda pisliğin içinde debelenerek ve birtakım önemsiz açıkgözler bir haritadaki çizgilerin doğruluğunu fark edecek mi acaba diye takıntı yaparak geçiriyorsun.*

Fırtınalar adına. Bu çok acı vericiydi.

Navani kendini zorlayarak Gavilar'ın kelimelerine bakmaya devam etti. *Işığın zıddısın. Işığı yok eden bir şeysin...*

Gavilar, Raboniel'le aynı şeyden, ışıktan ve ışığın zıddından bah-

setmişti. Tesadüf müydü? Yoksa bunun havayı büken küreyle bir ilgisi mi vardı?

Kapıdaki muhafız mırıldanmaya başladı, ardından kenara çekildi. Navani bunun ne anlama geldiğini tahmin etmekte zorlanmadı. Nitekim az sonra Raboniel, peşinde genelde hep yanında olan diğer Kaynaşıkla birlikte içeri girdi. Diğer Kaynaşık da benzer bir sorgucu ve deri deseni olan bir kadındı ama yüzü hep ifadesizdi. Raboniel onun yanında tutmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu ama Navani bunun korunma amaçlı mı yoksa başka bir sebepten mi olduğundan emin değildi. Bu ikinci Kaynaşık, Navani'nin gördükleri arasında en... dengesizlerden biriydi. Belki de daha aklı başında olanlar, delilerin kendilerine veya başkalarına zarar vermesini engellemek için belli delilere göz kulak oluyordu.

Deli Kaynaşık duvara yürüdü ve duvara bakmaya başladı. Raboniel masaya yürüyünce Navani onu karşılamak için kalktı ve eğilip selam verdi. "Kadim Kişi. Bir sorun mu var?"

"İlerlemene bakmaya geldik sadece," dedi Raboniel. Navani, Raboniel masaya eğilip bakabilsin diye kenara çekildi. Kaynaşık, Navani'nin son deneyini incelerken turuncu-kırmızı sorgucu masaya değiyordu. Son deney, içinde Kuleışığı dolu mücevher olan kutudaki delikten çıkan ışığın prizmayla ayrıştırılması ve sonra iki ayrı ışık demeti olarak bir araya getirilmesiydi.

"İnanılmaz," dedi Raboniel. "Benimle mücadele etmek yerine deney yaptığında olan bu. Bak, Fırtınaışığı ve Hayatışığı. Tıpkı söylediğim gibi."

"Evet Kadim Kişi," dedi Navani. "Işık hakkında bir şeyler okuyordum. Güneşten ya da mumlardan gelen aydınlık mücevherlerde toplanamıyor ama Fırtınaışığı depolanıyor. Peki bu durumda Fırtınaışığı ne? Aydınlatma sağlıyorsa da sadece aydınlatma değil.

"Fırtınaışığı sanki bazen sıvıymış gibi. Ozmosu taklit ederek dolu bir mücevherden boş bir taneye aktarıldığında sıvı gibi davranıyor. Ama bir yere kapatıldığında, Fırtınaışığı'nın sağladığı aydınlık güneş ışığı gibi davranıyor; prizmayla ayrıştırılabiliyor ve kaynaktan uzaklaştıkça difüzyona uğruyor, yani yayılıyor. Öte yandan Fırtınaışığı yaydığı aydınlıktan farklı olmalı. Yoksa onu bir mücevherin içinde nasıl tutabilirdik?"

"Bunları birleştirebiliyor musun?" diye sordu Raboniel. "Fırtınaışığı ve Yokışığı karıştırılabiliyor mu?"

"İnsanlarla şarkıcıların birlikte yaşayabileceğini kanıtlamak için mi?" dedi Navani.

"Evet, elbette. Bu yüzden."

Yalan söylüyor, diye düşündü Navani. Şarkıcıların davranışları genelde tuhaf olduğundan emin olamazdı ama Navani işin içinde bir iş olduğundan şüpheleniyordu.

O dengesiz Kaynaşık kendi dillerinde bir şeyler söylemeye başladı. Duvarın üst tarafına bakıp daha yüksek sesle tekrar söyledi.

Raboniel ona bakıp alçak sesle mırıldandı, ardından yine Navani'ye döndü. "Başka bir şey buldun mu?"

"Hepsi bu kadar," dedi Navani. "Hayatışığı ile Fırtınaışığı'nı yeniden karıştırmayı başaramadım. Ayrıca bu onları gerçekten ayırmak sayılır mı onu da bilmiyorum çünkü sadece ışınımlarını ayırdım, toplanmış Işık'ın kendisini değil."

"Senin şu yağla suyu karıştırman hakkında düşündüm ve merakım uyandı. Bunu öğrenmemiz gerekiyor: Fırtınaışığı ile Yokışığı karıştırılabilir mi? Karışırsa ne olur?"

"Buna özellikle yoğunlaştınız Kadim Kişi," dedi Navani düşünceli bir şekilde arkasına yaslanarak. "Neden?"

"Buraya gelme sebebim bu," dedi Raboniel.

"Fethetmek değil miydi? Aramızda barıştan söz ettiniz. Eğer bunu başarabilirsek nasıl bir ittifak düşünüyorsunuz?"

Raboniel bir ritim mırıldandı ve Navani'nin kutusunu açıp Kuleışığı küresini çıkardı. "Bu savaş o kadar uzadı ki bu tür taktik oyunlarını defalarca gördüm. Daha önce kuleyi hiç fethetmedik, doğru, ama Yeminkapılarını, komuta mevkilerini ve Alethela'nın başkentini birkaç kez ele geçirdik. Hepsi de bitmeyen, sonsuz bir savaşın angaryaları. Buna bir son vermek istiyorum. Bunu gerçekten bitirecek araçları bulmam gerekiyor. Hepimizin... akıl sağlığı için."

"Nasıl bitirmek?" diye ısrar etti Navani. "Eğer istediğiniz şekilde birlikte çalışırsak benim halkıma ne olacak?"

Raboniel Kuleışığı küresini parmaklan arasında çevirip soruyu duymazdan geldi. "Bu yeni Işık'tan kulenin yaratılmasından beri haberdarız. Ama bunun Fırtınaışığı ile Hayatışığının karışımı olduğu teorisini ortaya atan benim. Sen de bunu göstermiş oldun. Bu bir kanıt. Yapmak istediğim şeyin mümkün olduğunun kanıtı."

"Etrafındaki havayı büken küreler diye bir şey duydunuz mu hiç?" diye sordu Navani. "Sanki çok ama çok sıcaklarmış gibi."

Raboniel'in ritmi bıçakla kesilmiş gibi sustu. Kaynaşık, Navani'ye döndü. "Bunu nereden duydun?"

"Yıllar öncesinden böyle bir konuşma geldi aklıma," diye yalan söyledi Navani. "Biri böyle bir küre gördüğünü iddia etmişti."

"Çeşitli teoriler var," dedi Raboniel. "Maddenin zıddı var: Bir araya geldiklerinde pozitif aksonu yok eden negatif akson. Bu biliniyor; Garaz ve Şeref Pareleri tarafından doğrulandı. Bu yüzden bazıları... ışığın bir negatifi olabilir mi diye düşünüyor. Anti-ışık. Ama ben bu fikri elemiştim. Sonuçta eğer Fırtınaışığı'nın bir zıddı varsa Yokışığıdır diye düşündüm."

"Tek sorun, Fırtınaışığı ile Yokışığının birbirinin zıddı olduğuna inanmak için bir sebebimiz olmaması. Söylesenize, bu teorik negatif ışık, pozitifiyle birleşseydi ne olurdu?"

"Yıkım," dedi Raboniel. "Anında yok oluş."

Navani ürperdi. Âlimlerine, Szeth'in şu tuhaf küresini verdiği âlimlere, havayı büken ışıkla deney yapmalarını söylemişti. Onu farklı mücevherlere aktarmalarını, fabriallarda kullanmayı denemelerini. Acaba bir şekilde... kürenin içindeki ışıkla Yokışığı bir araya getirmiş olabilirler miydi?"

"Deneylerine devam et," dedi Raboniel küreyi masaya bırakarak. "Bilim için istediğin her şey emrine amade. Eğer Yokışığı ile Fırtınaışığı'nı onları yok etmeden karıştırabilir, dolayısıyla birbirlerinin zıddı olmadıklarını kanıtlarsan... Eh, bunu bilmek isterim. Bu çok çok uzun yıllara dayanan teorileri çöpe atmak anlamına gelecek."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye itiraz etti Navani. "Eğer izin verirseniz tekrar ekibimle..."

"Talimatlarını yaz ve yapacakları şeyi söyle," dedi Raboniel. "Ekip hâlâ senin."

"Pekâlâ," dedi Navani, "ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bunu sıvılarla yapıyor olsaydım emülgatör kullanırdım. Fakat ışık için ne tür bir emülgatör kullanılır ki? Mantığa aykırı."

"Sen yine de dene," dedi Raboniel. "Bunu yaparsan kuleni bırakırım. Birliklerimi alır giderim. Bu bilgi herhangi bir yerden çok daha önemli, stratejik önemi ne kadar çok olursa olsun."

Hı hı, tabii, diye düşün Navani. Raboniel'in bunu yapacağına bir an bile inanmamıştı. Öte yandan bu bilginin Navani'ye avantaj kazandıracağı çok barizdi. Raboniel bu iki Işık'ın zıt olduğunu niye kanıtlamaya veya çürütmeye çalışıyordu? Maksadı neydi?

Silah yapacaktır belki? Bilmeden sebep olduğum şu patlama... Raboniel'in peşinde olduğu bu mu?

Duvarın önündeki Kaynaşık tekrar konuşmaya başlamıştı. Bu kez daha yüksek sesle konuşuyordu. Raboniel yine mırıldanıp o tarafa baktı.

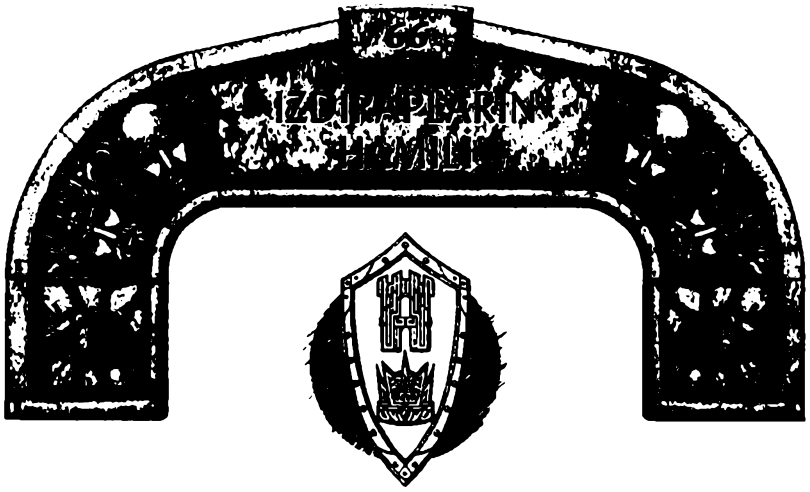
"Ne söylüyor?" diye sordu Navani.

"O... annesini gören var mı diye soruyor. Duvarı konuşturmaya çalışıyor."

"Annesini mi?" Navani başını bir tarafa kırıp düşündü. Kaynaşıkların da annesi babası olduğunu hiç düşünmemişti ama tabii ki olacaktı. Bu yaratıklar binlerce yıl önce ölümlüydüler. "Annesine ne oldu?"

"Burada işte," dedi Raboniel alçak sesle, kendini işaret ederek. "Bu, benim yanlış olduğu ortaya çıkan bir diğer hipotezimdi. Çok uzun zaman önce. Birlikte hizmet eden bir anne ve kızın birbirlerinin akıl sağlığını korumasına yardım edebileceği düşüncesi."

Raboniel kızının yanına gidip onu kapıya çevirdi. Ve şarkıcılar hislerini yüzlerine yansıtmasa da kızı annesini istemeye devam edip görmeyen gözlerle Raboniel'in ötesine bakarken, Navani Raboniel'in yüzünde acı gördüğüne emindi.

Tanrılardan herhangi birinin yok edilebileceğine ikna olmuş değilim, bu yüzden belki yanlış ifade ettim. Öte yandan sprenler gibi -ya da çeşitli Işıklar gibi- durum değiştirebilirler. Aradığımız şey de bu.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 21 altmetin

Dalinar parmağıyla genç askerin alnına dokundu, ardından gözlerini yumdu ve konsantre oldu.

Askerden uzanan, karanlığa yayılan bir şey görebiliyordu. Saç teli inceliğinde beyaz çizgiler. Bazıları kıpırdanıyordu ama diğer uçları Dalinar'ın parmağının askerin tenine dokunduğu noktada sabit kalmaya devam etti.

"Onları görüyorum," diye fısıldadı. "Nihayet."

Zihninin derinlerin Fırtınababa gümbürdedi. *Bunun yapılabileceğinden emin değildim*, dedi. *Herkesin iyiliği için Şeref tarafından Bağdökümcülerin güçleri hafifletildi. Ashyn'in yok edilmesinden beri.*

"Bu yetenekten senin nasıl haberin oldu?" diye sordu Dalinar. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Tam olarak yaşamaya başlamadan önce bunun tarif edildiğini duymuştum. Melishi bu çizgileri gördü.

"Hıyanet'ten önceki son Bağdökümcü," dedi Dalinar.

Evet. Şeref ölüyordu, muhtemelen çıldırmıştı.

"Bunlarla ne yapabilirim?" diye sordu Dalinar.

Bilmiyorum. Tüm insanların sahip olduğu Bağlantıları görüyorsun: Diğerleriyle, sprenlerle, zamanla ve gerçekliğin kendisiyle. Her şey Bağlantılı Dalinar. Etkileşimler, tutkular, düşünceler, kaderler uçsuz bucaksız bir ağla birbirine bağlılar.

Dalinar titreşen beyaz çizgilere baktıkça daha çok detay görmeye başladı. Bazıları diğerlerinden daha parlaktı mesela. Uzanıp bir tanesine dokunmaya çalıştı ama parmakları içinden geçti.

Sprenlerde de bunlardan var, dedi Fırtınababa. *Ve Parlayanları yapan bağ da buna benziyor ama çok daha güçlüsü. Bu küçük olanların pek bir işe yaradıklarını sanmam.*

"Bunlar bir anlama geliyordur mutlaka," dedi Dalinar.

Evet, dedi Fırtınababa. *Ama bu onların kullanılabileceği anlamına gelmiyor. Bir keresinde Melishi'nin bir şey söylediğini duymuştum. Biri kırmızı, biri sarı, iki parça kumaşın olduğunu hayal et. Kardeşinle ayrılmadan önce bir torbanın içinden her biriniz bir tanesini seçiyorsunuz. Ama ne seçtiğinizi bilmiyor, hiç görmeden bir kutuya koyuyorsunuz.*

Ayrılıyor, ülkenin birbirinden uzak bölgelerine seyahat ediyorsunuz. Sonra, önceden anlaşmışsınız diyelim, aynı gün aynı saatte ikiniz de kutunuzu açıp kumaşınızı çıkarıyorsunuz. Kendininkinin kırmızı olduğunu görünce kardeşininkinin sarı olduğunu hemen anlıyorsun. Bir şey paylaşmış oldunuz, yani o bilgi bağı, Bağlantı kuruldu ama bu ille kullanabileceğiniz bir şey değil. En azından çoğu insan için. Bir Bağdökümcü öte yandan...

Dalinar parmağını çekip gözlerini açtı ve genç askere teşekkür etti. Asker binanın önündeki görev yerine, hâlâ gizli olan Szeth'in yanına dönerken tedirgin görünüyordu. Dalinar kol fabrialına bir göz attı. Jasnah'yla diğerleri yakında cepheden dönmüş olurdu. Savaş kazanılmış, kutlamalar yapılmıştı. Dalinar'sız.

Tuhaf geliyordu. İşte buradaydı, Navani ve kule için endişeleniyor ama daha fazla bilgi edinene kadar bir şey yapamıyordu. Shadesmar'a giden Adolin için endişeleniyordu. Fırtınababa'nın hikâyesindeki gibi ayrı düşmüşlerdi. Alın yazıları, kaderleri ortaktı ama Dalinar oğluna da karısına da yardım etmekten acizdi.

Bunda bir rolün var, dedi kendine sebatla. *Bir görevin. Bu güçleri öğren. Garaz'ı yen. Bir muharebeden hatta bir savaştan daha büyük düşün*. Ama becerilerinde böyle ağır aksak ilerleme kaydederken bu çok zordu. Zaman boşa akıp geçiyordu. Onca kadar yıl boyunca kimse ona inanmazken türlü sırların peşinde koşan Jasnah da böyle mi hissetmişti?

Dalinar'ın bugün alıştırma yapmanın dışında bir görevi daha vardı. Bunu erteleyip duruyordu ama artık daha fazla geciktirmemesi gerektiğinin farkındaydı. Böylece Szeth'i aldı ve kampı geçip hapishaneye giden yola saptı.

Taravangian'la bizzat konuşması gerekiyordu.

Eski kralın tutulduğu bina gerçek bir hapishane değildi. Emul'daki geçici savaş kampında bir hapishane planlamamışlardı. Askerler için bir yer vardı tabii. Ama askerî disiplin mecburen hızlı şekilde tesis edilmeliydi. Bir veya iki haftadan uzun süre hapsedilmeyi gerektiren suçlar genelde ordudan atılmayla veya daha ciddi bir şeyse idamla sonuçlanıyordu.

Taravangian'ın durumu daha kalıcı ve daha titizlikle düşünülmüş bir yer gerektiriyordu. Bu yüzden sağlam bir evin pencerelerini kapatmışlar, kapısını sağlamlaştırmışlar ve Dalinar'ın en iyi askerlerinden bazılarını burada gardiyan olarak görevlendirmişlerdi. Dalinar binaya yaklaşırken üst katın pencerelerinin şimdi harçla sıvanmış sert krem tuğlalarıyla örüldüğünü fark etti. Taravangian'ı hücreye koymak yerine ona bir ev vermek yanlış gelmişti ama şimdi şu pencereleri görünce onu güneş ışığından mahrum etmek de yanlış geldi.

Dalinar kapıdaki nöbetçilerin selamına başını sallayarak karşılık verdi, ardından kilitleri açıp geçmesi için kapıyı tutmalarını bekledi. Kimse onun güvenliğinden endişe etmedi veya yanında tek bir muhafız olmasıyla ilgili bir yorumda bulunmadı. Hepsi bu tedbirlerin Taravangian'ın kurtarılmasını engellemek için olduğunu düşünüyordu ve Karadiken'in yaşlı kralla baş edebileceğinden şüpheleri yoktu.

O anda bile Taravangian'ın ne kadar tehlikeli olduğuna dair en ufak fikirleri yoktu. Taravangian salonun arka duvarının önünde bir sandalyede oturuyordu. Köşeye bir yakut koymuş, ona bakıyordu. Dalinar girdiğinde dönüp baktı ve basbayağı gülümsedi. Fırtına kapası adam.

Gardiyanlar kapıyı kapatıp arkasından kilitlemeden önce Dalinar Szeth'e kapının iç kısmında kalmasını işaret etti. Ardından temkinli bir şekilde köşeye yürüdü. Nice savaşta düşmanın üzerine hücum ederken şu andakinden çok daha az korku hissetmişti.

"Gelecek misin diye merak ediyordum," dedi Taravangian. "İhanetimin üzerinden neredeyse iki hafta geçti."

"Bir şekilde manipüle edilmediğimden emin olmak istedim," dedi Dalinar dürüstçe. "O yüzden sana gelip beni etkilemen riskine girmeden önce belli bazı işlerin sonuçlanmasını bekledim."

Ama Dalinar içinde derinlerde bir yerde bunun sadece bir bahane olduğunu biliyordu. Bu adamı görmek onun için acı vericiydi. Belki de Jasnah'nın önerisini kabul edip Taravangian'ı onun sorgulamasına izin vermeliydi. Ama bu ona korkaklık olur gibi gelmişti.

"Ah, belli bazı işler sonuçlandı o zaman?" diye sordu yaşlı adam. "Şu ana kadar Veden ordularının ihanetini bertaraf etmişsindir mutlaka. Emul'da Garaz'ın kuvvetleriyle çatıştın. Garaz'ı daha erken harekete geçmemiz konusunda uyardım ama görüyorsun ya, kararı kesindi. Bu şekilde olmasını istedi."

Bu açık sözlülük Dalinar'da karnına inen bir tekme etkisi yarattı. Yine de kendini tuttu. "O sandalye senin yaşında bir adam için rahatsız görünüyor. Sana bir koltuk verilmeliydi. Binayı mobilyalı olarak bıraktıklarını sanıyordum. Yatağın var mı? Işık için tek bir küre vermemişlerdir eminim."

"Dalinar, Dalinar," diye fısıldadı Taravangian. "Eğer rahatımı düşünüyorsan koltuğu, ışığı falan bırak. Sorularıma cevap ver, benimle konuş. En çok ihtiyacım olan şey bu..."

"Niye?" diye araya girdi Dalinar. Taravangian'ın gözlerinin içine baktı ve bu soruyu sormanın ne kadar canını yaktığını fark edip şaşırdı. Onun ihanet edeceğini biliyordu. Bu adamı biliyordu. Yine de dudaklarından dökülen kelimeler ızdırap vericiydi. "Niye? Bunu niye yaptın?"

"Çünkü Dalinar, yenileceksin. Üzgünüm dostum. Ama bu, kaçınılmaz."

"Bunu bilemezsin."

"Ama biliyorum." Taravangian'ın sandalyede omuzları düştü, dönüp köşedeki parlak küreye baktı. "Urithiru'daki rahat oturma odamızın ne kötü bir kopyası. Hatta o da canlı ve güzel alevlerle çatırdayan gerçek bir şöminenin kopyası. Kopyanın kopyası.

"Biz buyuz Dalinar. Muhteşem bir şeyin başka bir resminden yapılmış bir resim. Belki Şeref yaşarken antik Parlayanlar bu savaşı kazanabilirdi. Ama onlar bile kazanamadı. Zar zor hayatta kaldılar. Şimdi bir tanrıyla karşı karşıyayız. Bizi bekleyen bir zafer yok."

Dalinar... ürperdi. Hayrete düşmedi. Şaşırmadı. Taravangian'ın mantığını zaten çözdüğünü düşünüyordu; kral olmanın ne anlama geldiğini sık sık konuşurlardı. Dalinar, Taravangian'ın Jah Keved tahtını ele geçirmek için neler yaptığını fark ettiğinde bu konuşmalar çok daha ağır, çok daha anlamlı bir hâle gelmişti. Garip idealleri olan merhametli bir yaşlıyla değil de başka bir katille konuştuğunu fark ettiğinde. Kendi gibi biriyle.

Şimdiyse hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü sonunda Taravangian o yönünün kendisini yönetmesine izin vermişti. Artık uçurumun kıyısında değildi. Dostu –evet, dostlardı– uçuruma atlamıştı.

"Onu yenebiliriz Taravangian," dedi Dalinar. "Sandığın kadar zeki değilsin."

"Haklısın. Bir keresinde öyleydim gerçi." Taravangian belki Dalinar'ın kafasının karıştığını gördüğünden açıklama getirdi. "Eski Büyü'ye gittim Dalinar. Onu gördüm. Sadece Gecebekçisi'ni değil, sanırım diğerini. Senin gördüğünü."

"Terbiye'yi," dedi Dalinar. "Garaz'a karşı koyabilecek olan. Üç tanrı vardı."

"Garaz'la savaşmayacak," dedi Taravangian. "Biliyor. Kaybedeceğimizi nereden öğrendim sence?"

"Bunu sana o mu söyledi?" Dalinar ona doğru yürüdü, sandalyenin yanında çömelip yaşlı adamın göz hizasına geldi. "Terbiye, Garaz kazanacak mı dedi?"

"Ondan yaklaşan felaketi durdurma becerisi istedim," dedi Taravangian. "Beni dâhi yaptı Dalinar. Aklın almasının ötesinde zeki yaptı ama sadece bir kereliğine. Bir günlüğüne. Zekâm değişiyor, biliyor musun? Bazı günler akıllıyım ama duygusal olarak köreliyorum, sıkıntıdan başka bir şey hissetmiyorum. Diğer günler aptalım ama en ufak bir şeyde gözyaşlarına boğuluyorum. Çoğu zaman da bugünkü gibiyim. Ortalamada dolanıyorum.

"Tek günlük dehâ. Tek bir günlük. Bir kez daha olsun çok isterdim ama Terbiye'nin sahip olmamı istediği bu kadardı sanırım. Kendim göreyim istedi. Roshar'ı kurtarmanın hiçbir yolu yoktu."

"Hiç mi?" dedi Dalinar. "Bana dürüstçe söyle. Kazanmanın kesinlikle hiçbir yolu yok muydu?"

Taravangian sustu.

"Kimse geleceği mükemmel bir şekilde göremez," dedi Dalinar. "Garaz bile. Ne kadar zeki olursan ol, zafer kazanmanın hiçbir yolu olmadığından kesinlikle emin olabileceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Diyelim ki benim yerimde sen vardın," dedi Taravangian. "Geleceğin gölgesini gördün. Birinin görebileceği en mükemmel şekilde. Hatta herhangi bir ölümlünün görüp görebileceğinden daha mükemmel bir şekilde. Ve Alethkar'ı, sevdiğin herkesi, bildiğin her şeyi kurtarmanın bir yolu olduğunu gördün. Bu hedefe ulaşmak için çok mantıklı, çok mümkün bir fırsat gördün.

"Aynı zamanda daha fazlası için, dünyayı kurtarmak için, neredeyse gülünç denebilecek kadar çılgın kumarlar oynaman gerektiğini görseydin. Ve bu gerçekleşmesi çok ama çok düşük ihtimale oynarsan her şeyi kaybedeceksin. Şimdi sen bana dürüstçe söyle Dalinar. Benim yaptığımı yapmayı, mantığın sesini dinleyip daha azını kurtarmayı düşünmez miydin?" Taravangian'ın gözleri parladı. "Askerliğin kuralı bu değil midir? Kayıpları kabullen ve elinden geleni yap."

"Bu yüzden mi bizi sattın? Yok oluşumuzu hızlandırmaya bunun için mi yardımcı oldun."

"Bir bedel ödedim Dalinar," dedi Taravangian, yine odanın "şöminesi" olan yakuta bakarak. "Kharbranth'ı korudum. Daha fazlasını korumayı denedim, yemin ederim. Ama Parlayanların dediği gibi. Ölümden önce hayat. Elimden geldiğince çok hayat kurtardım..."

"O cümleyi kullanma," dedi Dalinar. "Adi bahanelerinle onu lekeleme."

"Hâlâ yüksek kulende dikiliyorsun ha Dalinar?" diye sordu Taravangian. "Kendi ayaklarının ötesini göremezken uzakları görmekle böbürleniyorsun. Evet, çok soylusun. Sonuna kadar savaşırken, bütün insanlığı seninle ölüme sürüklerken ne kadar mükemmelsin. Senin asla değerlerinden taviz vermediğini bilerek ölebilirler."

"Ben Alethkar halkını korumaya yemin ettim," dedi Dalinar. "Bir yüceprens olarak buna yemin ettim. Ve sonrasında daha büyük bir yemin daha ettim. Parlayan yemini."

"Peki yıllar önce Alethileri böyle mi koruyordun Dalinar? Onları şehirlerinde canlı canlı yakarken."

Dalinar derin bir nefes aldı ama kancaya gelmedi. "Artık o adam değilim. Ben değiştim. Sonraki adımı attım Taravangian."

"Doğru sanırım ve söylediklerim gereksiz bir iğnelemeydi. Ama keşke krallığı korumak için bir şehri yakan o adam olsaydın. O Dalinar'la işbirliği yapabilirdim. Onun anlamasını sağlayabilirdim."

"Benim de bir haine dönüşmem gerektiğini mi anlayacaktım?"

"Evet. Şu andaki hayatında halkı korumak senin gerçek idealin değil. Öyle olsaydı teslim olurdun. Hayır, gerçek idealin asla pes etmemek. Bedeli ne olursa olsun. Bundaki kibrin farkında mısın?"

"Yenileceğimizi kabul etmeyi reddediyorum," dedi Dalinar. "Senin yaklaşımındaki problem bu Taravangian. Sen daha savaş başlamadan pes ettin. Geleceği görecek kadar zeki olduğunu sanıyorsun ama tekrar ediyorum: Hiç kimse ne olacağını kesin olarak bilemez."

Tuhaf ama yaşlı adam başını salladı. "Evet, evet, belki. Yanılmış

olabilirim. Bu harika olurdu, değil mi Dalinar? Yanıldığımı bilerek mutlu ölürdüm."

"Öyle mi?" dedi Dalinar.

Taravangian bir an düşünür gibi göründü, hemen sonra da ani bir şekilde döndü. Bu ani hareket Szeth'in sıçramasına, elini kılıcına götürerek öne çıkmasına sebep olmuştu. Ama Taravangian, Dalinar'ın oturması için yanındaki sandalyeyi işaret edecekti yalnızca.

Taravangian, Szeth'e şöyle bir baktı ve tereddüt etti. Dalinar adamın gözlerinin kısıldığını görür gibi oldu. Hay Cehennem. Anlamıştı.

O an çabucak geçti. "Şu sandalyeyi," dedi Taravangian tekrar işaret ederek, "üst kattan kendim indirdim. Gelirsin diye. Bir zamanlar yaptığımız gibi benimle oturur musun? Eski günlerin hatırına."

Dalinar'ın kaşları çatıldı. Prensip olarak kabul etmek istemiyordu ama bu gerçekten kibirdi. Bu yaşlı adamla son bir kez oturacaktı. Taravangian, Dalinar'ın yaptığı tercihleri yapmanın verdiği hissi anlayan şu dünyadaki birkaç kişiden biriydi. Dalinar sandalyeyi çekip oturdu.

"Yanıldığımı görürsem, kazanırsan mutlu ölürüm," dedi Taravangian.

"Öyle olacağını sanmıyorum. Bizi kurtaran kişinin sen olmamasına katlanabileceğini sanmıyorum."

"Onca şeye rağmen beni ne kadar az tanıyorsun."

"Bana veya bizden birine gelmedin," dedi Dalinar. "Olağanüstü zeki olduğunu söylüyorsun. Ne olacağını anladın. Tepkin ne oldu? İttifak oluşturmak değil, Parlayanları yeniden kurmak değil. Bir suikastçı gönderip Jah Keved tahtını ele geçirmek."

"Garaz'la pazarlık edebilecek konumda olayım diye."

"Bu iddia kremden başka bir şey değil Taravangian. Bunlara ulaşmak için insanları öldürmen gerekmiyordu, Jah Keved'in kralı olman gerekmiyordu. Sen imparator olmak istedin. Alethkar'ı da ele geçirmeye çalıştın. Benimle konuşmak yerine beni öldürmesi için Szeth'i gönderdin."

"Kusura bakma Karadiken ama ben bu işe girişirken nasıl bir adam olduğunu unutma lütfen. O adam beni dinlemezdi."

"Daha başlamamış bir savaşın nasıl biteceğini tahmin edecek kadar zekiydin de benim değişeceğimi göremedin mi? Benim bir cesettense müttefik olarak daha değerli olacağımı göremedin mi?"

"Senin yenik düşeceğini sandım Dalinar. Sağ kalırsan Garaz'a katılacağını düşündüm. Ya öyle olacaktı ya da her adımımda benimle savaşacaktın. Garaz da böyle düşündü."

"İkiniz de yanıldınız," dedi Dalinar. "Kısaca şu büyük planın, gelecek hakkındaki dâhiyane 'vizyonun' yanlıştı."

"Ben... Ben..." Taravangian alnını ovuşturdu. "Şu anda bunu sana açıklayacak zekâya sahip değilim. Sen ne seçim yaparsan yap, Garaz her şeyi kendisinin kazanacağı şekilde ayarlayacak. Bunu bildiğimden, hiç olmazsa tek bir şehri kurtarmak gibi zor bir karar verdim."

"Bana sorarsan sen imparator olmak için bir fırsat gördün," dedi Dalinar. "Güç istedin Taravangian. Güç istedin ki güçten vazgeçesin. Herkesi korumak için kendini feda eden o şanlı kral olmak istedin. Sen zaten kendini daima liderliğin yükünü taşımak zorunda olan bir adam olarak gördün."

"Çünkü bu doğru."

"Çünkü bu hoşuna gidiyor."

"Eğer öyleyse neden vazgeçtim? Niye burada hapisim?"

"Çünkü bizi kurtaran kişi olarak hatırlanmak istiyorsun."

"Hayır," dedi Taravangian. "Çünkü beni yakalamana izin verirsem ailemin ve arkadaşlarımın kaçabileceğini biliyordum. Öfkeni Kharbranth'a değil bana yönelteceğini biliyordum. Ve bunu zaten çoktan öğrendiğine eminim, ne yaptığımı bilen hiç kimse şu anda şehir yönetiminde değil. Kharbranth'a saldırırsan masumlara saldırmış olacaksın."

"Bunu asla yapmam."

"Çünkü ben elindeyim. Kabul et."

Fırtınalar alası herif, söyledikleri doğruydu. Ve bu Dalinar'ı öyle kızdırdı ki ayağının dibinde fokurdayan bir öfkespreni belirdi. Kharbranth'tan intikam almak gibi bir istediği yoktu. Vedenler gibi, hatta Dalinar'ın kendisi gibi, hepsi Taravangian'ın oyunlarında piyondu.

"Kabul etmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Taravangian. "Ama hedefim hiçbir zaman güç elde etmek olmadı. Baştan beri kurtarabileceklerimi kurtarmak istedim sadece."

"Kalbinden geçeni bilmediğimden buna itiraz edemem Taravangian," dedi Dalinar. "O yüzden sana kesin olarak bildiğim bir şey söyleyeceğim. Farklı olması mümkündü. Gerçekten bize katılabilirdin. Fırtınalar adına ... Senin yeminleri ettiğin bir dünya hayal edebiliyorum ben. Benim hiç olamayacağım kadar iyi bir lider olduğunu hayal ediyorum. Öyle yakındın ki."

"Hayır dostum," dedi Taravangian. "Bir hükümdar o yeminleri edemez. O yeminleri tutabileceğini umamaz. Her an daha öncelikli bir ihtiyacın ortaya çıkacağını bilmesi gerekir."

"Eğer öyleyse, bir kralın ahlaklı olması imkânsız diyorsun."

"Ya da belki ahlaklı olabilir ama yine de yeminini bozabilirsin."

"Hayır," dedi Dalinar. "Hayır, yeminler ahlak tanımının bir parçası Taravangian. İyi bir adam, taahhüt ettiği şeylere ulaşmak için çabalamak zorundadır."

"Tam da Tanavast'ın bir oğlu gibi konuştun," dedi Taravangian ellerini kavuşturarak. "Sana inanıyorum Dalinar. Tam da söylediğin gibi düşündüğüne inanıyorum. Sen Şeref adamısın, Şeref'in dininde geçen bir ömürle buna yükselmişsin. Şimdi onu altüst ediyor olsan da düşünme biçiminde etkisini sürdürüyor.

"Keşke bu özelliğini takdir edebilseydim. Belki bundan kurtulmanın başka bir yolu vardı. Ama o yol yine senin yeminlerinde bulunamayacaktı dostum. Soylu liderlerin ittifakıyla bir şey yapılamayacaktı. Bir zamanlar aşina olduğundan türden bir şey yapman gerekecekti."

"Hayır," dedi Dalinar. "Zafere giden adil bir yol var. Yöntemler, ulaşılacak idealle uyumlu olmalı."

Taravangian bu kaçınılmaz cevapmış gibi başını salladı. Dalinar sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre minik yakutu izleyerek sessizce oturdular. Dalinar bu gidişattan, bu tartışmanın onu inançlarının en dogmatik versiyonuna sürüklemesinden nefret etti. Her durumun kendine göre nüansları olduğunu biliyordu, yine de...

Hedefleri ile yöntemlerini birbiriyle uyumlu kılmak tüm öğrendiklerinin özüydü. Olmaya çalıştığı şeydi. Ahlaklı olmaya devam ederek liderlik yapmanın bir yolu olduğuna inanmak zorundaydı.

Dinmezfırtına şimşekleri gibi kırmızı bir ışıkla parlayan yakuta baktı. Dalinar buraya kavga bekleyerek gelmişti ama öfkeden çok üzüntü hissettiğini fark edince şaşırdı. Taravangian'ın tüm bu olanlardan, her ikisinin de kaybettiklerinden dolayı duyduğu acıyı, pişmanlığı hissediyordu.

Dalinar sonunda ayağa kalktı. "Kral olmanın acıyı kabullenmek olduğunu söylerdin hep."

"Başkalarının yapamayacaklarını yapmak zorunda olmayı kabul etmek," diye onayladı Taravangian. "Başkaları temiz hayatlar yaşasın diye almak zorunda olduğun kararların ızdırabına katlanmak. Vedalarımı ettiğimi, kendimi Garaz ve eski vatandaşlarım için özellikle değersiz hâle getirdiğimi bilmelisin. Hayatım karşılığında kimseyle pazarlık edemezsin."

"Bunu bana niye söylüyorsun?" dedi Dalinar. "Bu durumda seni mahkûm olarak tutmanın bir anlamı kalmıyor. İdam edilmek mi istiyorsun?"

"Sana karşı açık olmak istiyorum sadece," dedi Taravangian. "Seni manipüle etmeye çalışmak için artık bir sebebim yok Dalinar. İstediğimi elde ettim. Beni öldürebilirsin."

"Hayır Taravangian," dedi Dalinar. "Sen yanlış da olsa inandığın şeyi yaptın. Şimdi ben de kendi inancımın gerektirdiğini yapacağım. Ve sonunda Garaz'la yüzleşip onu yendiğimde, sen de orada olacaksın. Sana bu hediyeyi vereceğim."

"Yanıldığımı öğrenmenin acısını mı?"

"Biraz önce bana yanılmayı dilediğini söyledin. Eğer bunda samimiysen, eğer bu gerçekten hiçbir zaman haklı çıkmakla veya güç elde etmekle ilgili olmadıysa, o gün her şeyin nihayet bittiğini bilerek kucaklaşabiliriz. Eski dostum."

Taravangian ona baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "O zaman o güne kadar," diye fısıldadı, "... kucaklaşmamıza."

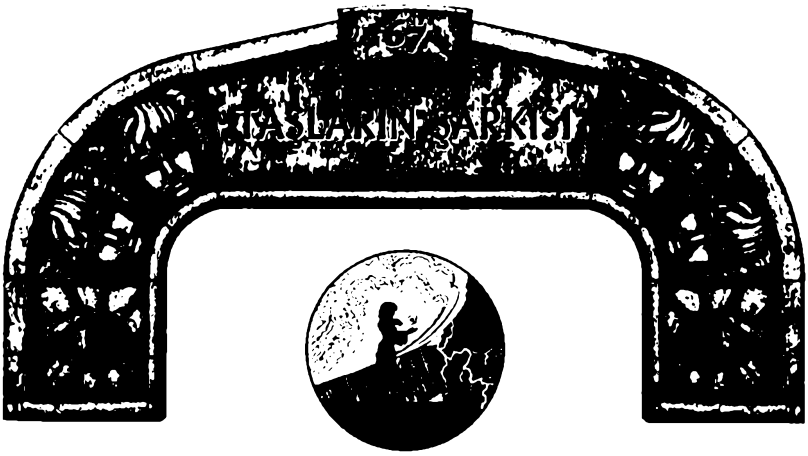
Dalinar başını sallayıp kapıda bekleyen Szeth'i alıp çıktı. Kapıda kısaca durup muhafızlara Taravangian için daha rahat bir koltuk getirmelerini söyledi.

Yürürlerken Szeth arkasından, "Onun yalanlarına kanma," dedi. "Planlarını bırakmış gibi yapıyor ama daha bitmedi. Bu adamın planları bitmez."

Dalinar dönüp sessiz korumasına baktı. Szeth nadiren düşüncesini söylerdi.

"Ona güvenmiyorum," dedi Dalinar. "Bu adamla hiçbir konuşmadan sonra, ne kadar masum görünürse görünsün, söylediği her bir kelimeyi tekrar tekrar aklımda evirip çevirmediğim olmadı. Oraya gitmekte tereddüt etmemin bir sebebi de buydu."

"Akıllıca," dedi Szeth, belli ki onun için bu konuşmanın sonuydu.

Olanlara yas tutma. Bu defter, paylaştığımız bir rüyaydı; bu başlı başına güzel bir şey. Projenin kendisi başarısızlığa mahkûm olsa da niyetimin dürüstçe olduğunun bir kanıtı.

— *Savaş Ritmi*'nden, sayfa 27

Venli, Urithiru'nun koridorlarında koşturdu. Yolundan çekilmekte geç kalan bir grup insanı kenara iterek geçti, ardından durdu ve nefes nefese balkona baktı.

Bu şarkı... Bu şarkı ona annesinin sesini hatırlatmıştı.

Ama o değildi elbette. Balkonda oturmuş, hasır örerken Huzur'da şarkı söyleyen kadın Jaxlim değildi. Kırmızı deri deseni farklıydı, saç telleri fazla kısaydı. Venli taş girişe yaslandığında balkondakiler onu fark etti ve kadın sustu. Venli'ye bakıp Kaygı'da mırıldanmaya başladı.

Venli, Hüsran'a tutulup döndü ve uzaklaştı. Kimseyi korkutmadığını umdu. Böyle vahşi görünen bir Soylu onları korkutmuş olmalıydı.

Tını içinde titreşti.

"Birilerinin yanından geçerken sürekli şarkılarını duyuyorum," dedi Venli. "Onunla şarkı söylediğim günleri hatırlayıp duruyorum. O günleri çok özlüyorum Tını. O zamanlar hayat öyle basitti ki."

Tını, Kayıplar'da titreşti.

"Ben onlara ihanet ettiğimde artık aklı pek başında değildi," diye cevapladı Venli, sprenin sorusunu. "Bir yanım bunun bir lütuf olduğunu düşünüyor. Hiç öğrenmedi. Benim... Her neyse, sonunda ölümü-

ne sebep olan fırtınalar oldu. Kaçmayı başaran grupla birlikteydi ama uçurumlara kaçtılar. Sonra... biz yaptığımızı yaptık. O gün Ovalar'ı sel basınca... Orada boğuldu Tını. Ölümü benim elimden oldu. Ona bir bıçak saplamakla aynı şey."

Minik spren bu kez teselli edercesine titreşti. Formlar Venli'nin zihnini etkilediği için yaptığı şeyden tamamen sorumlu tutulamayacağını düşünüyordu. Ama formları seçen Venli'ydi.

Ulim'i serbest bıraktığından beri sık sık o ilk günleri düşünüyordu. Evet, formlar hislerini değiştirmişti. Hırslarının peşine giderek daha fazla düşer olmuştu. Öte yandan, bir güç formu kuşandığında tamamen farklı birine dönüşen Eshonai gibi de olmamıştı. Venli sanki bir şekilde daha dirençliydi. Forma rağmen daha kendindeydi.

Bu onun Neşe'ye tutulmasını sağlamalıydı çünkü sonunda Garaz'ın elinden kurtulmasını sağlayanın da bu olduğunu tahmin ediyordu. Fakat bu aynı zamanda yaptıklarından sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Bunun için sprenleri veya formları suçlayamazdı. Orada o emirleri veren kendisiydi.

Tını titreşti. *Yardım ettim.* Ve... evet, etmişti. Tını ilk ortaya çıktığında Venli güç kazanmış, daha fazla direnebilmişti.

"Teşekkürler," dedi Venli. "Hem bunun için hem sonra da yardım etmeye devam ettiğin için. Senin güvenine layık değilim. Ama teşekkür ederim."

Tını titreşti. Bugün o gündü. Raboniel tüm zamanını Navani'yle geçiriyor ve eski kraliçeyi manipüle etmek konusunda zorlanmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Bu sayede Venli serbest kalmıştı. Küçük bir kese mücevher saklamıştı. Bir kısmı Yokışığı, bir kısmı Fırtınaışığı ile doluydu.

Venli Parlayan yolunda olmanın tam olarak ne anlama geldiğini o gün öğrenecekti.

Alıştırma yapacağı yeri belirlemişti bile. Sabah raporlarından, Avcı'nın gözcülerinin on beşinci katı baştan aşağı taradığını öğrenmişti. Raboniel'in askerlerinin büyük bölümü insanları gözlemekle meşguldü ve üst katlara pek çıkmıyorlardı. Böylece Venli kendine, Avcı'nın çoktan taramayı bitirdiği ve yerleşim de olmayan sekizinci katta bir yer seçti.

Kulenin üst katları sessizdi ve tuhaf bir şekilde ona Harap Ovalar'daki uçurumları hatırlatıyordu. O taştan yarıklar da güneşin unuttuğu ve aynı zamanda güzel taşlarla en az burası kadar göz kamaştırıcı yerlerdi.

Canlı katman çizgileri yüzünden kabarıklık hissetmeyi bekleyerek elini duvarda gezdirdi ama pürüzsüzdü. Tıpkı uçurumların duvarları gibi. Annesi o yarıklardan birinde ölmüştü. Sular üzerine çağladığında ne olduğunu anlayamamış, muhtemelen dehşete düşmüş ve...

Venli Kayıplar'a tutuldu ve küçük küre kesesini yere bıraktı. İçinden önce Fırtınaışığı dolu bir tane aldı ve Shadesmar'a bir göz attı. Son birkaç gündür gözlerini dört açmış ama Rlain'in hücresinin orada gördüğü Yokspreni bir daha görmemişti. Bu arada nihayet Rlain'i hekimle karısının yanına aldırmış ve sonra üçünü baygın Parlayanlar'ın bakımında görevlendirmişti.

Shadesmar'da, kremciklerde gizlenmiş bir Yokspren görmeyince yavaşça bakışlarını Fiziksel Âlem'e çevirdi ve içine biraz Fırtınaışığı çekti. Aylar boyunca Tını'yla çalıştığından bunu yapabiliyordu.

Fırtınaışığı, Yokışığı gibi çalışmadı. Doğrudan mücevherkalbine gitmek yerine tüm bedenine doldu. Onun içinde kükrediğini hissedebiliyordu. Rahatsız edici olmaktan ziyade garip bir histi.

Elini yeniden taş duvara bastırdı. "Son seferde nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Tını'ya.

Küçük spren tereddütle titreşti. Bu aylar önce olmuştu ve sırsprenlerinin dikkatini çektiklerinden hemen durmaları gerekmişti. Fakat sanki o zaman Venli'nin tek yapması gereken elini duvara bastırmak olmuştu ve güçleri harekete geçmişti.

Tını titreşti. Kulenin savunma sistemi yüzünden Fırtınaışığı'nın çalışacağından emin değildi. Venli, Fırtınaışığı'yla denediği... eh, her şeyde sanki görünmez bir duvara tosluyormuş gibi hissetti.

Mücevherkalbinde bir Yokspren varken Fırtınaışığı'nı oraya gönderip saklayamazdı. Böylece Venli Işık'ın kendiliğinden tükenmesini beklerken süreyi kısaltmak için sık nefesler verdi. Ardından eline bir Yokışığı küresi aldı. Bunları fazla zorlanmadan alabilmişti ama Dua Şarkısını söyleyip kendi başına yaratmaya cesaret edememişti. Garaz'ın dikkatini çekmekten korkmuştu. Garaz şu sıralar onu umursamıyormuş gibi görünüyordu ve Venli bu şekilde kalmasını tercih ederdi.

Tını cesaret verircesine titreşti.

"Emin misin?" dedi Venli. "Yeteneklerimizi beslemek için bunu kullanmak bana pek doğru gelmiyor nedense."

Tını'nın titreşen cevabı pragmatikti. Sonuçta Yokışığı –mücevherkalbinde depolanmış az miktardakini– her gün Venli'nin tercüme yeteneğini sağlamak için kullanıyorlardı. Parlayan güçleri için Yokışığı kul-

lanabilmesinin sebebi Soylu olmasından mı kaynaklanıyordu yoksa bağ kurmayı başaran her şarkıcı bunu yapabilir miydi, emin değildi.

Şimdi Yokışığını tıpkı Fırtınaışığı gibi içine çekti ve Işık mücevher-kalbini tamamen doldurdu. Yokışığı, Fırtınaışığı'nın yaptığı gibi onu fiziksel olarak hareket etmeye, bir şey yapmaya zorlamadı. Bunun yerine duygularını kabarttı; şu andaki etkisi de onu daha paranoyak yapmak oldu, dolayısıyla yine Shadesmar'ı kontrol etti. Orada hâlâ endişe edecek bir şey görünmüyordu.

Venli elini yeniden duvara bastırdı ve taşı hissetmeye çalıştı. Parmaklarıyla değil. Ruhuyla.

Taş karşılık verdi. Derin bir uykudan uyanan biri gibi kıpırdandı. *Merhaba*, dedi taş ama sesler yayılıyordu. Kelimeyi duymaktan ziyade hissetti. *Sen... tanıdıksın.*

"Ben Venli'yim," dedi Venli. "Dinleyicilerden."

Taşlar titredi. Tek bir sesle konuşuyorlardı ama Venli'ye bir sürü ses üst üste biniyormuş gibi geldi. Kulenin sesi değil, etrafındaki taşların farklı bölümlerinden yükselen sesler. Duvarlar, tavan, zemin.

Parlayan, dedi taşlar. *Seni... dokunuşunu özledik Parlayan. Ama, bu nedir? Bu ses, bu ton?*

"Yokışığı," diye itiraf etti Venli.

Bu ses tanıdık, dedi taşlar. *Kadimlerin çocuğu. Eski dostumuz, bizim şarkımızı tekrar söylemek için mi döndün?*

"Hangi şarkı?" diye sordu Venli.

Elinin yanındaki taş bir gölün yüzeyi gibi dalgalandı. İçinde bir ses yükseldi ve daha önce hiç duymadığı ama bir şekilde hep bildiği bir ritmin şarkısıyla titreşmeye başladı. Roshar kadar kadim, derin ve gür bir ses.

Tüm duvar, ardından da tavan ve zemin eşlik etti ve etrafını saf tonda çok güzel bir ritim doldurdu. Tını da neşeyle katıldı ve böylece Venli'nin vücudu ritme uyum sağladı; ritmin içinde mırıldandığını, kabuğundan kemiklerine titreştiğini hissetti.

Nefesini tuttu, sonra teninde şarkıyı hissetme arzusuyla dolup taşarak diğer elini de taşa bastırdı. Bu çok doğru geliyordu; mükemmeldi.

Ah, fırtınalar, diye düşündü. *Ah, eski ve yeni ritimler. Ben de buraya aitim.*

O, buraya aitti.

Şu ana dek Tını'yla yaptığı her şey tesadüfiydi. Kendiliğinden gelişmişti. Bu esnada bazı tercihler yapmıştı ama hiçbir zaman ona

bunu hak ediyormuş gibi gelmemişti. Daha ziyade kendini bir şekilde bu yolda bulmuş ve diğer seçeneklerinden daha iyi olduğu için sonrasında bu yolda devam etmişti.

Ama burada... O, buraya aitti.

Hatırla, dedi taşlar. Önünde yer dalgalanmayı bıraktı ve şekiller oluşturdu. Yanında silüetlerle taştan yapılmış minik evler. Evleri şekillendiriyorlardı. Venli onların mırıldandığını duydu.

Onları gördü. Kadim kişiler, taşla çalışan Şafakezgicileri. Şehirler, aletler yaratıyorlardı. Ruhdökümüne veya demirhaneye ihtiyaçları yoktu. Tahtaları taşa batırırlar ve tahtalar taştan balta olarak çıkardı. Parmaklarıyla kâseler şekillendirirlerdi. Tüm bunlar olurken taş onlara şarkı söylerdi.

Beni hisset şekillendirici. Benden yarat. Biz biriz. Senin taşı şekillendirdiğin gibi taş da senin hayatını şekillendirir.

Eve hoş geldin kadimlerin kızı.

"Nasıl?" diye sordu Venli. "O zamanlar Parlayanlar yoktu. Sprenler bizimle bağ kurmamıştı... Kurmuşlar mıydı?"

Yeni şeyler, diye mırıldandı taşlar, *ama yeni şeyler eski şeylerden yapılır ve eskiler yenileri doğurur. Yaşlı taşlar hatırlar.*

Titreşimler güçlü uğultulardan küçük dalgalanmalara dönüşüp duruldu ve titreşimler kesildi. Evler ve silüetler sıradan taş zeminde eriyip kayboldu ama oradaki katman değişmişti. Önceki titreşimleri yankılayacakmış gibi.

Venli diz çöktü. Birkaç dakika sonra, nefes nefese, Yokışığının tamamen bittiğini fark etti. Keseye baktığında tek bir marka dışında tüm kürelerin boşaldığını gördü. Tüm o küreleri korkutucu bir hızla tüketmişti. Ama o şarkı anı, o bağlantı anı kesinlikle bu bedele değerdi.

Son markayı içine çekti, ardından elini tereddütle tekrar duvara yerleştirdi. Taş uysal ve hevesliydi, onu teşvik etti, ona 'şekillendirici' dedi. Yokışığı üfledi ve elini Işık'la doldurarak siyah üzerine mor bir renkte parlamasına sebep oldu. Sonra parmağını taşa bastırdığında, taşlar dokunuşunun altında krem kili gibiydi.

Venli elinin tamamını taşa bastırarak orada izini çıkardı ve alçak sesle ama hâlâ devam eden ritmi hissetti. Ardından taştan bir parça koparıp parmaklarının arasında yoğurdu. Yuvarlayıp bir top yaptı. Taş tam da istediği akışkanlıktaydı; elini uzatıp eriyeceğini hayal ettiğinde taştan top eriyip bir sıvı birikintisine dönüştü. Sonra elindeki birikintiyi döktüğünde, zemine bir tıkırtıyla düştü; sertti ama parmaklarının izini taşıyordu.

Venli onu yerden alıp yeniden duvara bastırdığında taşla kaynaştı; sanki hiç yerinden koparılmamıştı.

İşi bittiğinde Venli bir an düşüncelere daldı. "Bunu istiyorum Tını," diye fısıldadı gözlerini ovuşturarak. "Bunu ihtiyacım var."

Tını heyecanla titreşti.

"Onlar derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Venli. Başını kaldırıp baktığında koridordaki ışıkları fark etti. Kaygı'ya tutuldu ama sonra ışıklar iyice yaklaştı. Tını gibi, etraflarında ışık titreşen, kuyrukluyıldız şeklinde üç minik spren.

"Bu, çok tehlikeli," diye tısladı Venli, Azar'da. "Burada olmamalılar. Görülürlerse Yokspreni onları yok eder."

Tını sprenlerin yok edilemeyeceğini titreşti. Parekılıcıyla parçalasan bile yine eski hallerini alırlardı. Yine de Venli o kadar emin değildi. Kaynaşıklar kesin bir şey yaparlardı. Onları bir kavanoza kapatırlardı. Bir yere kilitlerlerdi.

Tını bu durumda Shadesmar'a kaçıp özgür kalacaklarında ısrar etti. Eh, o ne derse desin yine de riskliydi. Gerçi bu sprenler onun beklediğinden daha... canlı görünüyordu. Merakla etrafında dönüyorlardı.

"Senin türünden sprenlerin Fiziksel Âlem'de bilinçli olabilmeleri için bağ kurmaları gerektiğini söylememiş miydin? Bir dayanak gerektiğini."

Tını açıklama yaparken hafiften utanmış gibiydi. Bunlar Venli'nin arkadaşlarıyla, adamlarıyla bağ kurmak istiyorlardı. Bu da onların Fiziksel Âlem'de düşüncelere ve kararlı bir hâle ulaşabilmesini sağlıyordu. Dayanakları Venli'ydi.

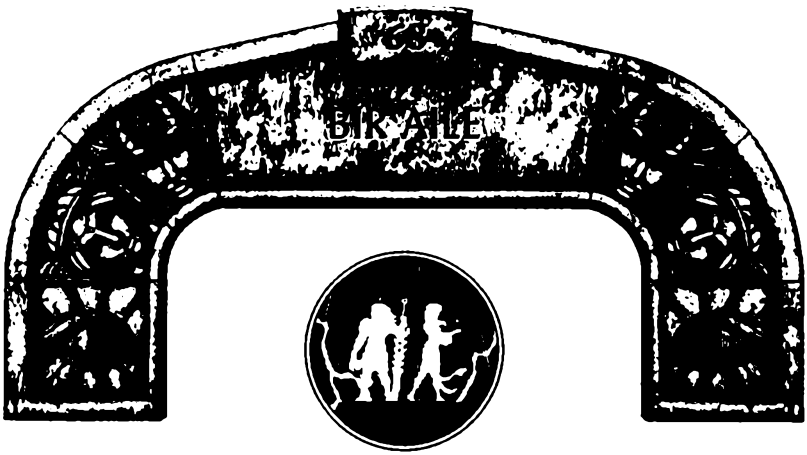
Venli başını salladı. "Söyle onlara, şimdilik kuleden çıksınlar. Arkadaşlarım aniden Parlayan güçleri kazanırsa ve taş herkesin görebileceği bir yerde şarkı söylemeye başlarsa başımız büyük belaya girer."

Tını itirazla titreşti. Ne kadar süre?

"Ben bu kargaşadan bir çıkış yolu bulana kadar," dedi Venli. Elini duvara bastırıp taşların yumuşak, mutlu mırıltısını dinledi. "Şu anda ilk adımlarını atan bir bebek gibiyim. Ama bu tam da bize gereken şey olabilir. Eğer aşağıdaki çökmüş tünellerde bir çıkış yaratabilirsem bizi buradan gizlice çıkarabilirim. Belki daha ilerideki mağaralarda ölmüşüz gibi göstererek kaçışımızı gizleyebiliriz."

Tını titreşerek teşvik etti.

"Haklısın," dedi Venli. "Bunu yapabiliriz. Ama ağırdan almamız ve çok dikkatli olmamız gerekiyor. Yeni formlar için acele ettim ve sonu felaket oldu. Bu sefer doğru şekilde yapacağız."

SEKİZ YIL ÖNCE

Eshonai fırtınada annesine eşlik etti.

Birlikte elektrik yüklü karanlığa daldılar. Eshonai, parlak turuncu bir ışık veren mücevheri göğsüne bastıran annesini rüzgârdan korumak için tahtadan büyükçe bir kalkan taşıyordu. Ani rüzgârlar kalkanı Eshonai'nin elinden koparmaya çalışıyor, rüzgârsprenleri kıkırdayarak yanlarından geçiyordu.

Eshonai ve annesi, ellerinde taşıdıkları benzer mücevherler sayesinde görülebilen diğerlerini geçtiler. Fırtınanın ortasında minik parıltılar. Fırtınada dolaşıp yerleşecek mücevherkalp aradığı söylenen ruhlar gibi.

Eshonai, Dehşetler Ritmi'ne tutuldu: Zihnine işleyen keskin vuruşlar. Kendisi için korkmuyordu ama annesi son zamanlarda öyle zayıftı ki.

Diğerlerinin büyük bölümü açıkta dursa da Eshonai annesini önceden gözüne kestirdiği bir oyuğa götürdü. Burada bile sağanak yağmur tenini delip geçmeye çalışır gibiydi. Çıkıntının tepesindeki yağmursprenleri fırtınayla birlikte dalgalanırken dans ediyormuş gibi görünüyordu.

Eshonai annesinin yanına kıvrıldı. Kadının ritmini duyamıyordu. Ama mücevherin ışığında Jaxlim'in yüzünde bir gülümseme vardı.

Gülümseme mi?

"Bana babanla birlikte dışarı çıkmamızı hatırlattı!" diye bağırdı Jaxlim, fırtınada sesini Eshonai'ye duyurmak için. "Bunu kadere bı-

rakmamaya karar vermiştik çünkü birimiz alınırken diğeri alınmayabilirdi. İlk değiştiğimdeki o tuhaf tutku hissini hâlâ hatırlıyorum. Sen bundan gereksiz korkuyorsun Eshonai! Torun istiyorum, biliyorsun değil mi?"

"Bunu şimdi konuşmamız şart mı?" diye sordu Eshonai. "Şu taşı tut. Yeni forma geç. Onu düşün, eşformu değil."

Bu, çok utanç verici olmaz mıydı?

"Hayatsprenleri benim yaşımda biriyle ilgilenmez," dedi annesi. "Yine böyle dışarıda olmak hoşuma gitti sadece. Tükenip gideceğimi düşünmeye başlamıştım."

Eshonai yağmuru engellemek için kalkanı eğreti bir çatı gibi kullanırken ikisi birlikte taşa yanaştılar. Eshonai dönüşümün başlamasının ne kadar süreceğini bilmiyordu. Şimdiye dek sadece tek bir form kuşanmıştı, o da çocukken değişim zamanı geldiğinde babasının yardımıyla aldığı işformuydu.

Çocukların forma ihtiyacı yoktu ve form olmadan da titreşimliydiler ama yedinci veya sekizinci yıllarından sonra, ergenlikle birlikte bir form kuşanmazlarsa kıtformda sıkışıp kalıyorlardı. Bu form, eşformdan daha düşük bir formdu.

Bugün fırtına uzadıkça uzamıştı ve kalkanı kafalarının üstünde tutmaktan Eshonai'nin kolu yorulmaya başlamıştı. "Bir şey oluyor mu?" diye sordu annesine.

"Henüz değil! Doğru zihinsel durumu bilmiyorum."

"Cesur bir ritme tutul!" dedi Eshonai. Venli onlara böyle söylemişti. "Güven veya Heyecan!"

"Deniyorum! Ben..."

Annesi sonra her ne dediyse, taşları titreten ve Eshonai'nin dişlerinin birbirine çarpmasına sebep olan gök gürültüsünde kayboldu. Belki de dişleri soğuktan zangırdıyordu. Normalde serin hava onu etkilemezdi, işformu soğuğa uygundu; ama şu anda buz gibi yağmur suları içine sızmış, sırtından süzülüyordu.

Azim'e tutulup kalkanı yerinde tuttu. Annesini koruyacaktı. Jaxlim sık sık Eshonai'ye güven olmayacağından, hayal kurmaya meyilli olduğundan yakınırdı ama bu doğru değildi. Keşif gezileri zor işti. Önemli bir iş yapıyordu. Güvenilmez ya da tembel değildi.

Annesine bunu gösterecekti. Eshonai yağmura meydan okuyarak, Fırtınaların Binicisi'nin kendisine meydan okuyarak kalkanı tutmaya devam etti. Annesini kendine çekip ısıttı. Zayıf değildi. Sağlamdı. Güvenilirdi. Kararlıydı.

Annesinin ellerindeki mücevher daha güçlü parlamaya başladı. *Nihayet*, diye düşündü Eshonai. Annesine dönüşüm için, ruhunu yeniden şekillendirmesi için, dinleyici ile Roshar'ın kendisi arasındaki nihai bağlantı için yer açmaya çalışarak kenara çekildi.

Mücevherde patlayan ışık, boş bir kanala dolan su gibi kendi mücevherkalbine dolduğunda aslında şaşırmamalıydı. Ama şaşırdı. Daha önce hiç duymadığı baskın bir ses dışında tüm ritimler bozulup yok olurken nefesi kesildi. Yüksek, sabit bir ton. Ritim değildi. Saf bir nota.

Gök gürültüsünden daha güçlü, gururlu bir ses. Eski spreni –minik bir yerçekimispreni– mücevherkalbinden çıkarken Eshonai'nin tüm dünyası bu sesten ibaret hâle geldi.

Şeref'in saf tonu kulaklarını döverken kalkanı bıraktı ve kalkan karanlıkta uzaklara uçtu. Dönüşen kişinin o olmaması gerekiyordu ama şu anda bunu umursamıyordu. Dönüşüm muhteşemdi. Bunun içerisinde dinleyicilerin hayati bir parçası ona döndü.

Sahip olduklarından daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Buna ihtiyaçları vardı.

Bu... Bu, doğruydu. Eshonai değişimi kucakladı.

Bu olurken ona öyle tüm Roshar, Şeref'in uzun zamandır kayıp notasını söylemek için durmuş gibi geldi.

◆
◆ ◆

Eshonai kendine geldiğinde kremle bulanmış bir yağmur birikintisinde yatıyordu. Yanında tek bir yağmurspreni, küçük ayaklarını kıvırıp açarak, gözünü tepede bulutlara dikmiş, dalgalanıyordu.

Doğrulup oturdu ve yırtık giysilerine baktı. Annesi fırtınada bir noktada, üstü kapalı bir yere geçmesi gerektiğini söyleyip gitmişti. Eshonai o sırada kendini tamamen yeni dönüşümüne ve tona kaptırmıştı.

Elini kaldırdığında tırnaklarının kalınlaştığını, ellerinin arkasından kolunun yukarısına doğru insan zırhları gibi bir kabukla kaplandığını gördü. Bu kabuk ayaklarından kafasına tüm vücudunu sarmıştı. Saç telleri yoktu. Sadece sert bir kabuk.

Değişim bluzuyla ceketini parçalamış, geriye sadece eteği kalmıştı. Eteği de belinde toplanmıştı, yani vücudunu zar zor örtüyordu. Ayağa kalktığında bu sıradan hareketin bile öncekinden farklı olduğunu gördü. Beklenmedik bir güçle ayağa fırlamıştı. Sendeledi, ardından yutkunup Huşu'ya tutuldu.

"Eshonai!" dedi tanımadığı bir ses.

Kırmızı-turuncu kabuğu içinde canavarı andıran biri yücefırtınanın geride bıraktığı molozun üzerinden ona doğru yürüdüğünde Eshonai kaşlarını çattı. Adam peştamalını garip bir şekilde bağlamıştı, belli ki onun da giysileri dönüşümde bozulmuştu. Eshonai Eğlence'ye tutulduysa da aslında aptal görünmüyordu. Böylesine kuvvetli, kaslı birinin aptal görünmesi imkânsız gibi bir şeydi. Keşke Huşu'dan daha güçlü bir ritim olsaydı. Eshonai de böyle mi görünüyordu?

"Eshonai," dedi eril, kalın bir sesle. "Buna inanabiliyor musun? Sıçrasam bulutlara değebilirmişim gibi geliyor."

Eshonai sesi tanımadı... Ama mermerimsi derisindeki desenler tanıdıktı. Ve şimdi kafasını saran kabukla örtülmüş olsa da yüz hatları tanıdık geliyordu...

"Thude?" dedi Eshonai şaşkınlıkla. Sonra yine şaşırdı. "Sesim!"

"Biliyorum," dedi Thude. "Eğer hiç pes tonlarda şarkı söylemek istediysen Eshonai, bunun için mükemmel bir form bulduk sanırım."

Eshonai etrafa bakındığında, güçlü zırhlarıyla Huşu'ya tutulmuş duran başka dinleyiciler de gördü. Bir düzine kadarlardı. Venli yaklaşık iki düzine mücevher verdiği hâlde galiba tüm gönüllüler yeni forma geçmemişti. Şaşırtıcı değildi. Doğru zihin yapısına ulaşmak için zamana ve pratiğe ihtiyaçları vardı.

"Siz de şaşırdınız mı?" dedi Dianil yanlarına gelerek. Onun sesi de Eshonai'ninki gibi kalınlaşmıştı ama Dianil'i kaşı boyunca kıvrılan siyah mermer damarından tanımak mümkündü. "Fırtınada tonun tadını çıkararak öylece dikilme ihtiyacı hissettim."

"İşforma ilk bürünenler hakkında şarkılar var," dedi Eshonai. "Onlar da sanırım benzer bir deneyim anlatıyor: Güçle dolup taşma, tamamen Terbiye'ye ait muhteşem bir ton."

"Roshar'ın tonları bizi evimize davet ediyor," dedi Thude.

On ikisi bir araya toplandı ve Eshonai bazılarını daha iyi tanıyor olsa da sanki aralarında ani bir... bağ vardı. Yoldaşlık. Yeni bir oyuncak bulmuş çocuklar gibi Neşe'de şarkı söyleyerek sırayla sıçrayıp kim daha yukarı sıçnyor diye baktılar. Eshonai bir taş alıp fırlattı, ardından onun inanılmaz bir mesafe boyunca gökte süzülmesini izledi. Hatta dalgalanan kuyruğu ve uzun kanatlanyla bir şanspreni bile çekti.

Diğerleri onun atışını geçmek için kendilerine taş seçerlerken Eshonai farklı bir ses duydu. Davul sesi miydi? Evet, savaş davullarıydı. Şehre baskın yapılıyordu.

Herkes Şaşkınlık'ta mırıldanıp onun etrafında toplandı. Diğer ailelerden biri mi saldırıyordu? *Şimdi mi?*

Eshonai'nin içinden gülmek geldi.

"Deli mi bunlar?" diye sordu Thude.

"Ne yaptığımızı bilmiyorlar," dedi Eshonai. Yücefırtınada geldikleri şehrin dışındaki geniş kayalık alanı gözleriyle taradı. Dinleyicilerin çoğu daha yeni yerdeki çatlaklardan çıkıyorlardı.

En iyi savaşçıları ise şehirde inşa edilen küçük, güçlü yapılarda kalmışlardı. Fırtınadan hemen sonra, eğer adamlarınızı hızla toplayabiliyorsanız, bir şehre saldırmak yapılmamış şey değildi.

"Eğlenceli olacak," dedi Melu, Heyecan'da.

"Bunu bu şekilde düşünmek doğru mu bilmem," dedi Eshonai ama o da benzer bir coşku hissediyordu. Koşup saldırma arzusu. "Ama... eğer böbürlenmeler bitmeden yetişebilirsek..."

Gülümseyerek Eğlence veya Heyecan'a tutuldular. Eshonai, fırtınasığınaklarından çıkanların arkalarından seslenmelerine aldırmadan başı çekti. Şimdi ilgilenmeleri gereken daha acil bir mesele vardı.

Şehre ulaştıklarında rakip ailenin şehrin kapılarının önünde toplandığını gördü. Mızraklarını kaldırmış meydan okuyor ve tahrik eden naralar atıyorlardı. Elbette beyaz giymişlerdi. Ticaret veya başka bir temas için değil de saldırı için geldiklerinin göstergesiydi bu.

Böbürlenmeler devam ettiği sürece gerçek savaş başlamazdı. Eshonai kendi ailesinin şehirlerden birini almaya çalıştığı yıllar boyunca pek çok savaşa katılmıştı ve hepsi de hoş olmayan karşılaşmalardı; en kötüsünde her iki taraftan ondan fazla kişinin ölmesine sebep olmuştu.

Eh, bugün göreceklerdi...

Eshonai durdu ve elini kaldırarak diğerlerini de durdurdu. Bunu yaparken bir yandan da niye liderliği kendisinin üstlendiğini merak ediyordu. Bu, bir şekilde doğal geliyordu.

Şehri çevreleyen duvardaki bir yarığa yaklaşıyorlardı. Bu duvar bir zamanlar güçlü olabilirdi ama şimdi eski ihtişamından geriye minik ipuçları kalmıştı sadece. Büyük bölümü yıkılıp alçalmış, aralarda boşluklar oluşmuştu.

Burada gölgelerde bir silüet hareket etti. Uğursuz ve tehlikeli görünüyordu... Ama sonra Venli ışığa çıkıp onlara gelmelerini işaret etti. Şehre nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti?

Eshonai yaklaştığında Venli onu tepeden tırnağa süzdü. Arka planda davullar çalıyor, Eshonai'yi öne çıkması için yüreklendiriyordu. Yine de kız kardeşinin gözlerindeki o bakış...

"Demek işe yaradı," dedi Venli. "Antik fırtınalara şükür. İyi görünüyorsun abla. Kaslanmış ve hizmete hazır."

"Bu ben değilim," dedi Eshonai formu işaret ederek. "Ama buna bürünmek... heyecan verici."

"Sharefel'i görmeye git," dedi Venli. "Seni bekliyor."

"Davullar..." dedi Eshonai.

"Düşman daha bir süre daha sataşmalara devam eder," dedi Venli. "Sen Sharefel'e git."

Sharefel. Ailenin Paredarı. Bu şehri aldıklarında, yenilen aile geleneklere uygun olarak şehrin Parelerini korumaları ve muhafaza etmeleri için onların ailesine vermişti.

"Venli," dedi Eshonai. "Pareleri diğer dinleyicilere karşı kullanmıyoruz. Onlar sadece av için."

"Ah, abla," dedi Venli Eğlence'de. Ardından onun yanından geçip Thude'u ve diğerlerini süzdü.

"Düşmanımız insanlar olduğunda, ki olmaları kaçınılmaz, onlara karşı en ufak bir şansımız olsun istiyorsak bize bahşedilen silahları kullanmaya hazır olmalıyız."

Eshonai bu öneri karşısında Azar'a tutulmak istedi ama Dalinar Kholin'in ona söylediklerini hatırladı. Eğer dinleyiciler birleşmezse kolay lokma olacaklardı.

"Ben savaşmak istiyorum," dedi Melu, Heyecan'da. Kürelere iliştirilmiş uzun bir flamayı andıran bir beklentispreni arkasında hoplayıp zıpladı.

"Bence kimseyi öldürmemeye çalışalım," dedi Thude, Ölçü'de. "Bu formla... hiç adil gelmiyor."

"Pareleri alın," diye ısrar etti Venli. "Bize savaş açmanın ne kadar tehlikeli olduğunu gösterin onlara."

Eshonai kardeşini itip geçti ve diğerleri de peşinden geldi. Venli de arkalarına takıldı. Eshonai kendi halkına karşı Pareleri kullanmak niyetinde değildi ama belki Sharefel'e gitmelerinin bir sebebi vardı. Kremle dolu birikintilerin ve nemi emmek için kayafilizlerinden uzanan sarmaşıkların yanından dolanarak şehri geçti.

Paredarın kulübesi ön duvarın yanında, davulların yakınındaydı. Burası şehirdeki en güçlü yapılardan biriydi ve bu binayı daima bakımlı tutarlardı. Bugün kapı davetkâr bir şekilde açıktı. Eshonai içeri girdi.

"Ah..." dedi bir ses yavaşça, Kayıplar Ritmi'nde. "Demek doğru. Yeni savaşçılarımız var."

Eshonai öne yürüdüğünde yaşlı şarkıcıyı koltuğunda otururken buldu. Kapıdan gelen ışık, neredeyse tamamen siyah olan teninde-ki desenlere vuruyordu. Sebebini tam bilmese de o an öyle yapması uygunmuş gibi geldiğinden adamın önünde eğildi.

"Bugünün hayalini kurarak çok uzun zamandır eski şarkıları söylüyorum," dedi Sharefel. "Bunu bulanın ben olacağını düşünmüştüm hep. Ama nasıl? Hangi sprenle?"

"Acıspreni," dedi Eshonai.

"Onlar fırtınalarda kaçarlar."

"Onları yakaladık," dedi Eshonai, birkaçı daha o tehlikeli görüntüleriyle içeri girerken. "İnsan yöntemleri kullandık."

"Ahh..." dedi Sharefel. "Bir dahaki fırtınada ben de denemeliyim o zaman. Ama bu yeni bir dönem ve yeni bir Paredarı hak ediyor. Parelerimi hanginiz alacak? Hanginiz bu yükü ve şanı taşıyabilir?"

Grup sessizleşti. Tüm ailelerde Paredar yoktu; dinleyiciler arasında sadece sekiz tane vardı. Sadece sekiz şehri elinde tutanlara ve sadece kocakabukları avlarken kullanmak üzere bahşedilmişlerdi. Bu avlar, birçok ailenin bir araya gelerek ekin yetiştirmek için bir mücevher aldığı ve ardından katledilen canavarla ziyafet çektiği nadir olaylardı.

Parelerin geleceği artık... böyle görünmüyordu. *Eğer insanlar bizim elimizde bunların olduğunu öğrenirlerse*, diye düşündü Eshonai, *savaş çıkar.*

"Pareleri bana ver," dedi Melu, Heyecan'da. Öne çıktı ama Thude onu durdurmak için elini göğüs zırhına koydu. Meli, İhanet'te mırıldandı ve Thude da Sinir'de karşılık verdi. İki taraf da meydan okuyordu.

Durum hızla çirkinleşebilirdi.

"Hayır!" dedi Eshonai. "Hayır, hiçbirimiz almayacağız. Hiçbirimiz hazır değiliz." Yaşlı Paredara döndü. "Sende kalsınlar. Zırh'ınla en az bir savaşçı kadar güçlüsün Sharefel. Senden bugün bizimle gelmeni isteyeceğim."

Davul sesleri sustu.

"Diğer dinleyicilere karşı Kılıcımı kullanmam," dedi Sharefel, Kuşku'da.

"Buna gerek olmayacak," dedi Eshonai. "Bugün hedefimiz savaşı kazanmak değil, yeni bir başlangıç yapmak."

Kısa süre sonra şehirden çıkıyorlardı. Bir zamanlar muhtemelen bu açıklıkta bir kapı vardı ama dinleyiciler artık tahtadan bu boyutta şeyler yaratamıyorlardı. Henüz değil.

Savaş çoktan başlamıştı ama daha yakın dövüşe geçilmemişti. Bu aşamada ailesinin savaşçıları öne çıkıp mızraklarını fırlatır ve diğer aile mızraklara karşı siper alırdı. Ardından diğer aile mızraklarını fırlatırdı. Eğer biri vurulursa taraflardan biri geri çekilip savaştan vazgeçebilirdi. Aksi takdirde, sonunda bir aile hücum ederdi.

Her türden spren savaşa çekilmiş, meydanın etrafında sürünüyor veya uçuyorlardı. Eshonai'nin ailesinin okçuları geride duruyordu. Sayıları ailenin gücünü gösteriyordu ama aslında oklarını kullanmayacaklardı. Oklar birbirlerine karşı kullanılmayacak kadar ölümcül ve fazlasıyla isabetliydi.

Fakat ne yazık ki savaşın tansiyonu yükseldiğinde geleneklerin... bozulduğu zamanlar da olmuştu. Normal savaşlar korkunç katliamlara dönüşmüştü. Eshonai hiç böyle bir savaşta bulunmamıştı ama sonuçlarını çocukluğunda başka bir şehre yaptıkları başarısız bir saldırının ardından görmüştü.

Bugün, savaşformlar yanlarında parlayan Zırhı içinde bir Paredarla ortaya çıktıklarında her iki taraf da durdu. Eshonai'nin ailesi Huşu ve Heyecan'da mırıldandı.

Eshonai bir mızrak alınca diğerleri de aldı. Meydanın ortasında durdular. Rakip aile ellerindeki mızrakları onlara doğru tutarak geriledi. Duruşları ve Eshonai'nin ayırt edebildiği kadarıyla mırıltıları dehşet içindeydi.

"Savaşformu bulduk," diye bağırdı Eshonai, Neşe'de. Öfkeli değil, davetkâr bir ritimdi. "Gelip bize katılın. Şehre girip bizimle yaşayın. Bilgimizi sizinle paylaşacağız."

Rakip aile daha da geriledi. Bir tanesi Azar'da bağırdı: "Bizi yutacaksınız. Bizi köle yapacaksınız. Artık bağımsız aileler olmayacağız."

"Hepimiz tek bir aileyiz!" dedi Eshonai. "Köle edilmekten mi korkuyorsunuz? İnsanların elindeki zavallı köleformları görmediniz mi? İnsanların zırhlarını, silahlarını görmediniz mi? Kıyafetlerinin güzelliğini, yaptıkları vagonları görmediniz mi?

"Bununla savaşamazsınız. Ben bununla savaşamam. Ama hep birlikte bununla savaşmamız mümkün. Ovalar'da on binlerce dinleyici var. İnsanlar geri geldiğinde onları birbiriyle dalaşan kabileler değil birlik olmuş bir millet olarak karşılayalım." Diğer savaşformları işaret etti, ardından bakışları Parezırhı içindeki Sharefel'de oyalandı.

"Bugün sizinle savaşmayacağız," dedi Eshonai düşman aileye arkasını dönerek. "Ailemizden kimse savaşmayacak. Fakat aranızdan direnen olursa bu formun gerçek gücünü bizzat görür. Sizden sonra Yaşayan Şarkılar ailesine gideceğiz. Yeni milletimize katılan ilk aile olabilir ve kuşaklar boyu bu akıllıca kararla hatırlanırsınız. Veya en sona bırakılırsınız ve birliğimizin tamamlanmasına yakın, girmek için yalvarmaya gelirsiniz."

Eshonai mızrağını kaldırıp fırlattı ve kendi gücü karşısında hayrete düştü. Mızrak rakip ailenin üzerinden uçarak uzaklarda gözden kayboldu. Dehşetler Ritmi'nde mırıltılar yükseldi.

Eshonai diğerlerine başını salladı ve şehre doğru yürürken diğerleri de ona katıldı. Birkaçı sıkkın görünüyordu. Yeteneklerini göstermek için savaşmak istiyorlardı. Dinleyiciler zalimlikleriyle tanınmazdı ve Eshonai bu form onu çok değiştirmiş gibi hissetmiyordu ama kendisinin de savaşa hevesli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Alıştırma yapmalıyız," dedi diğerlerine. "Saldırganlığımızı azaltır."

"İyi fikir," dedi Thude.

"Herkesin önünde yapacaksak tamam," dedi Melu, Sinir'de. "Kolayca kafalarını kırabileceğimi anlamalarını istiyorum." Eshonai'ye baktı. "Ama... iyi iş çıkardın. Kimseyi parçalamak zorunda kalmadığıma memnunum."

"Konuşma yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu arkalardan başka biri. "Ormanda ağaçlarla konuşarak mı öğrendin?"

"Ben yabani falan değilim Dolimid," dedi Eshonai, Sinir'de. "Özgür olmayı seviyorum sadece. Bir yerde tıkılıp kalmamayı. Dışarıda ne olduğunu bilmezsek gafil avlanırız. Söylesene, etrafımızı daha önce keşfetmiş olsaydık halkımızı organize etmeye şimdi mi başlardık? Bu kadar korkmamış olsak, insanlarla karşılaşmaya nesiller boyunca hazırlanmış olurduk."

Diğerleri Teselli'de mırıldandı; anlamışlardı. Eshonai niye daha önce onları ikna etmekte o kadar zorlanmıştı? Şimdi bu kadar kolay olmasının sebebi savaşformuna ilk bürünen dinleyicilerle arasındaki bağdan mı kaynaklanıyordu?

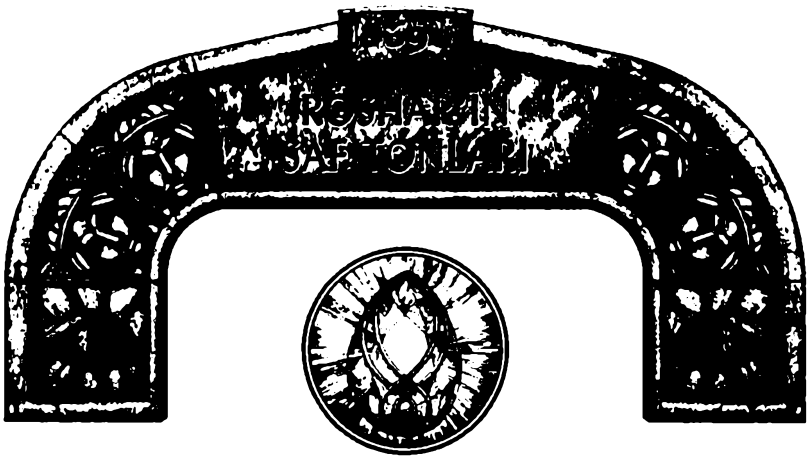
Bu form hakkında öğrenilecek daha çok şey, denenecek çok şey vardı. Eshonai adım atarken yaylandığını hissetti. Bu belki keşif gezileri için de daha iyi bir form olabilirdi; daha hızlı koşar, engellerin üzerinden atlardı. Ne çok olanak vardı.

Şehre girdiler. Ailesinin savaşçıları –rakip aileye mızrak fırlatanlar– savaşformların otoritesini anında kabullenmiş, yanlarında yürüme-

ye başlamışlardı. Sharefel'in kulübesinin yanından geçerlerken Venli yine gölgelerden çıktı. Bir bakıma onun zaferiydi.

Eshonai muhtemelen gidip onu kutlamalıydı ama yapmadı. Venli'nin ona övgüler düzen daha fazla şarkıya ihtiyacı yoktu. Şimdiden yeterince büyük bir egosu vardı zaten.

Bunun yerine Eshonai grubu, ailelerinin geri kalanının yavaş yavaş çıkmakta olduğu fırtınasığınaklarına doğru götürdü. Herkes yeni formları yakından görmeyi hak ediyordu.

Şimdi seni yalnız bırakıyorum.

—*Savaş Ritmi*'nden, sayfa 27

Navani ses çatalına vurdu ve onu parlayan elmasa dokundurdu. Ses çatalını geri çektiğinde, minik bir Fırtınaışığı çizgisi onu takip etti ve ses çatalını boş bir elmasa dokundurmasıyla birlikte Işık onun içine aktı. Çatal ikinci elması titreştirdiği müddetçe geçiş devam ediyordu.

Bazen gaz gibi davranıyor, diye düşündü, akış hızını not ederken. *Bazen de sıvı gibi. İkisi arasında gidip geliyor, tanımlamaya çalışıyorum ama aslında ikisi de olmaması lazım. Fırtınaışığı hem gazın hem de sıvının özelliklerini taşıyan farklı bir şey.*

Bu kontrollü deneyi tamamladıktan ve Fırtınaışığı'nın akış hızını ölçtükten sonra asıl deney düzeneğini kurdu. Bunu âlimlerinin tehlikeli deneyler için tasarladığı, bir tarafı Ruhdökülmüş kalın bir camdan oluşan büyük bir çelik kutunun içinde yapıyordu. Düşmana onu koridordan taşıtmış ve masasının üzerine yerleştirtmişti.

Bunun onu olası bir patlamadan koruyacağından emin değildi ama kutunun üstü kapalı olmadığından patlamanın yukarı doğru gerçekleşmesi gerekirdi, dolayısıyla alçakta durup pencereden izlemek onu korumalıydı.

Bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisi buydu. Şarkıcılara her zamanki önlemleri aldığını söylemiş, bir patlama beklediğini belli et-

memeye çalışmıştı. Ve aslında beklemiyordu. Âlimlerini öldüren küre Yokışığı değildi, başka bir şeydi. Navani'nin henüz anlamadığı bir şey. Navani Fırtınaışığı'yla Yokışığı karıştırmanın patlama yaratmayacağına, yeni bir Işık –Kuleışığı gibi bir şey– ortaya çıkaracağına karar vermişti.

Bu yeni deneye de bir önceki gibi Fırtınaışığı çekip onu başka bir elmasa yönlendirerek başladı. Ardından kutunun içine maşayla uzandı ve Fırtınaışığı ile ses çatalı arasındaki akışın ortasına maşayla bir Yokışığı elması yerleştirdi.

Fırtınaışığı, Yokışığı elmasıyla etkileşime girmedi; koyu renk mücevherin etrafından dolanarak boş elmasa akmaya devam etti. Ses çatalının tonu yavaşladığında akış da zayıfladı. Çatal sessizliğe gömüldüğünde, iki elmas arasında havada asılı olan Fırtınaışığı sönüp yok oldu.

Eh, Navani de başka bir şey beklemiyordu. Sırada daha iyi bir deney vardı. Navani günlerdir tek bir hipotez üzerinde çalışıyordu: Eğer Fırtınaışığı belli bir tona tepki veriyorsa o zaman Yokışığı ve Kuleışığı da vermeliydi. Bu fikri en doğru şekilde test edebilmek için Navani'nin müzik teorisi üzerine hızlı bir okuma yapması gerekmişti.

Alethiler geleneksel olarak on notalı bir sistem kullanırdı; gerçi bu aslında beş notalı iki sistemden oluşuyordu. Bu iyi ve düzenli bir sistemdi ve en büyük, en ünlü besteler hep bu sistem kullanılarak oluşturulmuştu. Öte yandan bu dünya üzerindeki tek sistem değildi. Başka onlarcası vardı. Thaylenliler mesela, on iki notalı bir sistem tercih ediyordu. Tuhaf bir sayıydı ama on iki notada matematiksel olarak hoştu.

Navani ses çatalının yarattığı tonu araştırırken inanılmaz bir şey keşfetmişti. Antik Çağlarda insanlar üç notalı bir sistem kullanıyordu ve onlardan geriye sadece birkaç beste kalmıştı. Fırtınaışığı'nı çeken işte bu antik nota sistemindeki üç notadan ilkiydi. Böylece biraz çabayla, Kaynaşıkları Yeminkapılarıyla Kholinar'a kraliyet konservatuvarına göndererek, Navani antik sistemin diğer iki notası için ses çatallarını getirtmeyi başardı.

Ve sevinçle gördü ki Yokışığı bu üç notadan üçüncüsüne tepki veriyordu.

Yaptığı okumalarda insanların bu üç notanın üç antik tanrıyla arasındaki bağlantıyı kuran birine rastlamamıştı. Alethi âlimlerden hiçbiri bu notalardan birinin Fırtınaışığı'yla tepkimeye girdiğini bilmiyor gibiydi, gerçi Raboniel'e sorduğunda o bildiğini söylemişti. Hatta kendi ifadesiyle 'Roshar'ın saf tonlarını' Navani'nin yeni keşfettiğini öğrenince şaşırmıştı.

Navani doğru tonları söylemeye çalıştığında ışıkta bir tepki yaratmayı başaramamıştı. Belki doğru perdeyi yakalayamıyordu çünkü Raboniel ses verip mücevhere dokunarak ve ardından ses vermeye devam ederek parmağını başka bir mücevhere götürüp bunu yapmayı başarmıştı. Fırtınaışığı tıpkı ses çatalında olduğu gibi onun parmağını takip etmişti.

Bugün Raboniel'in ilgilenmesi gereken başka işleri vardı ama Navani onun çıkardığı tonlara nasılsa ses çatalı kullanarak da ulaşabilirdi. Biri Şeref için, biri Garaz için ve biri de Terbiye için üç ton. Oysa Vorinizm sadece Yaradan'a tapıyordu. Şeref'e.

Bunun teolojik boyutunu başka bir zaman düşünürdü. Böylece bir sonraki deney düzeneğini kurdu. Kutunun farklı köşelerindeki elmaslardan Fırtınaışığı ve Yokışığı çekerek bunları kutunun ortasında kesiştirdi. İki ışık merkezde buluştuklarında birbirlerine baskı uygulayarak girdap gibi döndü ama sonra ayrılıp kendi çatallarına aktılar.

"Pekâlâ," dedi Navani bunu defterine not alırken. "Peki ya bu defa?" Kısmen boş bir Yokışığı elması aldı ve ardından tamamen doldurulmuş bir Fırtınaışığı elması çıkardı.

Fabrial biliminde, bir mücevherin içinde bir tür vakum yaratarak spreni yakalardınız. Fırtınaışığı'nı çeker ve kürede bir boşluk, vakumlu bir alan kalmasına sebep olurdunuz. Bu alan da yakınlardaki Işık'tan yapılmış spreni çekerdi. Ortamlar arasında basınç farkı yaratmakla aynı şeydi.

Navani, Yokışığının bir kısmı alınmış olan küreye Fırtınaışığı doldurmayı umuyordu. Ses çatalına vurarak Fırtınaışığı'nın elmastan çıkmasını sağladı, ardından çatalın tonunda titreştirdiği Yokışığı elmasına akıtmaya çalıştı.

Ne yazık ki ses çatalını Yokışığı elmasına değdirdiğinde titreşim bir anda durdu ve ton kesildi. Üzerine su dökülmüş bir mum gibi ton sönüp gitmişti. Çatalı Yokışığı elmasının yanına koyarak, yani teorik olarak o elmasta aktif bir basınç farkı yaratarak Fırtınaışığı'nın onun yanında birikmesini sağlayabiliyor ama elmasın Fırtınaışığı'nı emmesini sağlayamıyordu. Ancak elmastan tüm Yokışığı boşalınca yerine Fırtınaışığı doldurabildi.

"Gerçekten de yağla su gibi," dedi Navani bunu not alırken. Yine de temas ettiklerinde birbirlerini itmemeleri zıt olmadıklarının kanıtı sayılırdı.

Navani deneyin sonuçlarını not aldıktan sonra kalkıp Kardeş'le konuşmaya gitti. Muhafızları, kitap rafları arasında dolaşıp oradan bura-

dan bir pasaj okuduğuna inandırması zor değildi çünkü bunu da sık sık yapıyordu zaten. Bugün de elini duvarda Kardeş'in damarına koyduktan sonra arka raflardaki kitapları inceliyormuş gibi yaptı.

"İzleniyor muyuz?" diye sordu Navani.

"Sana söyledim," dedi Kardeş. *Yoksprenleri kulede görünmez olamaz. O koruma, düşman Dalgabağlayanların güçlerini bastıran koruma sisteminden farklı ve Raboniel onu henüz bozmadı.*

"Ama yakınlarda bir Yokspreni olduğunda sezebildiğini de söylemiştin."

Evet.

"Peki... yakınlarda hiç var mı?"

Hayır, dedi Kardeş. *Sözüme güvenmiyor musun sen?*

"Gel bendekine sağlıklı paranoya diyelim," dedi Navani. "Sana tekrar..."

Fabriallarla deney yapmaya devam ediyorsun, diye sözünü kesti Kardeş. *Bunu konuşmamız gerekiyor. Yaptığın şeyden hoşlanmıyorum.*

"Başka spren yakalamadım," diye fısıldadı Navani. "Fırtınaışığı ve Yokışığı üzerinde çalışıyorum."

Tehlikeli işler. Silah yapan bir adam hiç kimseyi öldürmediğini iddia edebilir ama yine de katliama zemin hazırlıyordur.

"Eğer sana güçlerini geri kazandıracaksak Işık'ın nasıl çalıştığını anlamam gerekiyor. Yani eğer bunu yapmam için daha iyi bir fikrin yoksa, mücevherler ve evet, fabriallar kullanarak çalışmaya devam etmek zorundayım."

Kardeş cevap vermedi.

"Şimdi bana Kuleışığını tekrar anlat," dedi Navani.

Bu, sıkıcı olmaya başladı ama.

"Kurtarılmak istiyor musun, istemiyor musun?"

...Pekâlâ. Kuleışığı benim Işığım. Benim yaratabildiğim Işık.

"Bunu yapmak için bir Bağdökümcü'ye ihtiyacın var mı?"

Hayır. Kendi başıma yapabiliyorum. Ve benimle bağı üzerinden Bağdökümcü'mün de yaratması mümkün.

"Ve kulenin savunması için gereken gücü bu Işık sağlıyor."

Sadece savunma için değil. Her şey için.

"Niye artık çalışmıyor?"

Bunu daha önce açıkladım ya!

"Bu, klasik bir sorgulama yöntemi," dedi Navani sakince. Sol eliyle bir kitabın sayfalarını çevirdi. "Amacım sana gerçekleri farklı şekil-

lerde söyleterek seni aynı şeyleri farklı açıklamaya veya unuttuğun detayları hatırlamaya zorlamak."

Hiçbir şey unutmadım. Savunmalar artık çalışmıyor çünkü onlar için Işığım yok. Roshar'ın iki saf tonunu duyma yeteneğimi kaybettiğimde gücümün çoğunu da kaybettim. Sadece kulenin en temel birkaç fabrialını çalıştırmaya yetecek kadar Işık yapabiliyorum.

"Roshar'ın iki tonu mu?" dedi Navani. "Üç ton var."

Hayır, iki tane. Biri annemden, diğeri de babamdan. Garaz'ın tonu yabancı. Yanlış.

"Yeteneklerini kaybetmen, o tonun Roshar'ın üç saf tonundan biri hâline gelmesiyle ilgili olabilir mi? Garaz'ın üç tanrıdan biri olmasıyla?"

Ben... bilmiyorum, diye itiraf etti Kardeş.

Navani bu hipotezi not etti.

Kuleışığımı yerine koymanın ve sistemimdeki Yokışığı boşaltmanın bir yolunu bulmamız lazım, dedi Kardeş.

"Ben de tam olarak bununla uğraşıyorum," dedi Navani. Eğer iki Işık'ı karıştırmanın bir yolunu bulabilirse bu Kuleışığı oluşturmak yönünde ilk adım olacaktı.

Fakat bunun için belli ki bir emülgatöre, kolaylaştırıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Ne tür bir emülgatör Fırtınaışığı'na 'yapışır' ve onun Yokışığı ile karışmasını sağlardı ki? Navani başını iki yana sallayıp duvardan uzaklaştı. Aynı yerde fazla uzun süre durmuştu, bu yüzden bir kitap alıp odanın ön tarafına yürüdü. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Fakat masasına ulaştığında orada onu küçük bir kutunun beklediğini gördü.

Kapıdaki muhafıza baktığında adam başını salladı. Kutuyu Raboniel göndermişti. Navani hemen kutuyu açtı ve içinde pırıl pırıl parlayan bir elmas buldu. İlk bakışta sıradan bir Fırtınaışığı küresi gibi görünüyordu. Fakat havaya kaldırıp gerçek bir Fırtınaışığı küresinin yanına tuttuğunda, Raboniel'in gönderdiğinin yeşile çaldığını gördü.

Hayatışığı. Navani'ye bunu getireceğine söz vermişti.

"Bunu nereden bulduğunu söyledi mi?" diye sordu Navani.

Muhafız kafasını iki yana salladı.

Navani'nin bir tahmini vardı. Kardeş Lift'i göremez olmuştu ama o kızda bir tuhaflık olduğunu söylemişti. Navani o şeyin onları tüm bunlardan kurtaracak şey olduğu ümidi taşıyordu.

Etrafında beklentisprenleri belirse de Navani ortadaki ses çatalını bu yeni elmasa yaklaştırdı. Ve işe yaradı; Hayatışığını çekip başka bir mücevhere göndermeyi başardı.

Kuleışığı, Hayatışığı ile Fırtınaışığı'nın karışımıydı. Yani belki Hayatışığının –Terbiye'nin Işık'ının– onun diğer Işıklarla karışmasını sağlayan bir niteliği vardı. Navani nefesini tutarak az önceki deneyi bu kez Yokışığı yerine Hayatışığı ile tekrarladı.

Olmadı.

Fırtınaışığı ile Hayatışığını da karıştıramamıştı. Ses çatalları, akan Işıkların teması ve farklı mücevher diferansiyelleri işe yaramadı.

Yokışığı ile Hayatışığını karıştırmayı denedi. Üçünü birden karıştırmayı denedi. Daha önce aklına gelip not aldığı tüm deneyleri denedi. Sonra hepsini yeniden denedi. Her bir deney bir miktar Hayatışığının havada kaybolmasına yol açtığından, tüm Hayatışığını kullanıncaya dek aynı deneyleri tekrarladı.

Sonra yorgunluksprenlerini kovalayarak hayal kırıklığıyla ayağa kalktı. Yine çabaları boşa çıkmıştı. Kuleışığını mücevherden çekmek için yaptığı, aynı anda iki ses çatalı kullanmak dâhil aklına gelen her şeyi denediği sabahki deneyler kadar kötüydü. Onlardan da bir şey çıkmamıştı.

Kullanılmış tüm elmasları topladı ve muhafız alıp yeniden doldursun diye kapıya bıraktı; bugün bir yücefırtına geliyordu. Sonra hüsranla odada dolaşmaya başladı. Sonuç alamadığına canını sıkmaması gerektiğini biliyordu. Gerçek bilim insanları bu deneyleri başarısızlık değil, keşfe giden yolda atılması gerekli adımlar olarak görürlerdi. Aslına bakılırsa sürecin bu kadar başında sonuç almak olağanüstü –ve tamamen alışılmadık– bir şey olurdu.

Sorun şuydu ki bilim insanlarının böyle korkunç bir baskı ve zaman kısıtlaması altında çalışmaları gerekmiyordu. Navani tecrit edilmişti ve her saniye onları felakete biraz daha yaklaştırıyordu. Bulabildiği tek çıkış yolu, Kardeş'e yardım etmek için Kuleışığı yaratma ümidiyle Işıkları karıştırmayı denemekti.

Raflardaki kitapların sırtına bakıyormuş gibi yaparak odada dolandı. *Eğer sonunda bir şey bulursam muhafızın gözü sürekli üzerimde olduğu için Raboniel hemen öğrenecek. Beni cevapları vermeye zorlayacak. Kurtulmaya çabalarken bile onun amacına hizmet ediyorum. Amacı her neyse...*

Navani önemli bir şeyin eşiğindeydi. Fırtınaışığı hakkındaki yeni bilgiler onun Işık'a ve genel olarak dünyaya dair anlayışını temelden değiştirmişti. Üç çeşit güç. Bunları karıştırma ihtimali. Ve... etrafındaki havayı büken şu tuhaf küreden hareketle, muhtemelen bir şey daha.

İçgüdüleri ona bunu da nihayetinde öğreneceğini söylüyordu. Ve onu kontrol edenlerin, kullananların bu savaşın galibi olacağını...

Başka bir plana ihtiyacım var, diye karar verdi. Kuleışığını nasıl yapacağını öğrenirse ve olur ya kalkan kırılırsa Navani bir süreliğine de olsa kristal sütuna erişimi engellemeliydi. Onu koruması, belki üzerinde çalışması gerekecekti.

Navani eminelindeki defteri çıkardı ve kitapların ismini yazıyormuş gibi yapıp aklına gelen fikri çabucak not aldı. Deneyler için olduğu sürece ihtiyacı olan her şeyi alabileceği söylenmişti ona. Malzemeleri koridorda tutmasına da izin veriyorlardı.

Fabrial silahlar yapıp onları koridorda tutsa? Masum görünüşlü ama çalıştırıldığında, sütun üzerinde çalışırken Navani'nin muhafızları ve Kaynaşıkları etkisiz hâle getirmekte kullanabileceği silahlar. Bazı fikirlerin taslağını çizdi: Görünüşte zararsız fabrial parçalarıyla yapabileceği tuzaklar. Şiddetli acılara sebep olacak ve kasları kilitleyecek acırialleri. Yakan, haşlayan ısıtma fabrialları.

Evet... Başarısız olmuş deneyler gibi gösterebileceği bir dizi savunma yaratabilir, sonra bunlan koridorda 'rastgele' sandıklara koyabilirdi. Hatta onları Yokışığı mücevherleriyle bile donatabilirdi; sonuçta deneylerinde kullanmak için bunlardan istediği kadar getirtebiliyordu.

Bu plan onu biraz yatıştırdı; nihayet yapabileceği anlamlı bir şey bulmuştu. Öte yandan deneyler ve taşıdıkları potansiyel zihnini kurcalamaya devam ediyordu. Raboniel'in asıl amacı neydi? O da kendine bir silah yapmayı mı hedefliyordu? Odayla birlikte Navani'nin iki âlimini havaya uçuran şu şey gibi?

Birkaç saat geçmişti, dolayısıyla tekrar odanın arkasındaki yığınların oraya gitmesi tuhaf görünmezdi. Bir kitap aldı ve duvarın dibine yerleştirdiği koltuğa oturdu. Muhafızın doğrudan görüş alanında olmamasına rağmen yine de okuyormuş gibi yaparak elini duvara uzatıp damara dokundu.

"Etrafta spren var mı?" diye sordu Navani.

Hissedebildiğim yok, dedi Kardeş teslim olmuş bir tonla.

"İyi. Söylesene, işgal günü olan şu patlama hakkında herhangi bir şey biliyor musun? Beşinci katta, iki âliminin çalıştığı bir oda havaya uçmuştu."

Onu hissettim. Ama neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

"Hiç etrafındaki havayı büken bir küre veya ışık hakkında bir şey duydun mu? Yokışığı gibi görünüyor ama yeterince uzun süre bakarsan etrafındaki havayı büktüğünü fark ediyorsun."

Hayır, dedi Kardeş. *Öyle bir şey ne duydum ne gördüm. Ama tehlikeli bir şeye benziyor.*

Navani parmağıyla duvarı tıklatarak düşüncelere daldı. "Işıkların hiçbirini karıştırmayı başaramadım. Onları bir arada tutacak bir bağlayıcı madde biliyor musun? Kuleışığı oluşturmak için Fırtınaışığı'yla Hayatışığının nasıl karıştığını biliyor musun?"

Karışmıyorlar, dedi Kardeş. *Tek bir şey olarak bir araya geliyorlar. Benim annemle babamın ürünü olmam gibi Kuleışığı da benim ürünüm. Ve artık bana aynı soruları sormayı kes. Senin 'soruşturma yöntemlerin' umurumda değil. Ne biliyorsam söyledim işte. Bana sürekli aynı şeyleri tekrarlatma.*

Navani derin bir nefes alıp sakin kalmak için elinden geleni yaptı. "Pekâlâ. Raboniel'i dinleme fırsatın oldu mu bari?"

Pek değil. Birkaç kişinin civarında olanları duyabiliyorum sadece. Rüzgârkoşucuyu görebiliyorum. Hudutaşar'ın etrafına ralkalest koydular sanırım, bu yüzden görünmez olmuş olmalı. Bir de tek bir Soylu'yu görebiliyorum.

"Onu neden görebildiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Hayır. Geçmişte kulede pek Soylu yoktu ve hiçbiri de bu türden değildi. Bu Soylu tüm dilleri konuşabiliyor; belki onun çevresini bu yüzden görebiliyorumdur. Gerçi bazen gözden kayboluyor, yani yaptığı her şeyi göremiyorum. Ayrıca kristal sütunun etrafını görebiliyorum ama koruma kalkanı yüzünden dışarıda olanları boğuk bir yankı gibi duyabiliyorum ancak.

"Onları anlatsana o zaman."

İşe yarar bir şey yok. Raboniel de Işık'la kendi deneylerini yapıyor ama senin kadar ilerleme kaydedemedi. Bu, onu hayal kırıklığına uğratmış görünüyor.

İlginç. Navani'nin özgüveni biraz yerine geldi. "Şu melez Işık'ı gerçekten çok istiyor. Nedenini merak ediyorum... Belki korumalar aleyhine dönse bile melez Fırtınaışığı-Yokışığı ile çalışan fabriallar kulede işlemeye devam edecektir. Yani belki bu yüzden istiyordur."

Kaynaşıkların ne istediğini bilebileceğini sanman aptallık. Binlerce yıldır yaşıyor. Ondan daha kapsamlı düşünemezsin.

"Dua et de düşünebileyim." Navani defterinin sayfalarını çevirdi. "Bundan kurtulmak için başka yollar düşünüyordum. Ya sana bağ kurabileceğin, Parlayan yapacağın birini bulsak? Böylece..."

Hayır. Bir daha asla.

"Bir dinle," dedi Navani. "Sprenlere yaptıklarımız yüzünden bir

daha asla bir insanla bağ kurmayacağını söyledin. Peki ya bir şarkıcıyla? Onlardan biriyle bağ kurmayı düşünür müsün?"

Burada şarkıcılarla mücadeleden konuşuyoruz ve sen bana onlardan biriyle bağ kurmamı mı öneriyorsun? Bu, delilik.

"Belki değildir," dedi Navani. "Köprü Dört'te bir Parshendi var. Onu ben de tanıyorum ve Kaladin ona kefil oldu. Kendi halkının Kaynaşıkları çok uzun süre önce reddettiğini söylüyor. Ona ne dersin? İnsan değil. Fabrial yapmış biri de değil. Roshar'ın ritimlerini bilen biri."

Kardeş karşılık vermeyince Navani bir an konuşmalarının sona erdiğini zannetti. "Kardeş?" diye seslendi.

Bunu hiç düşünmemiştim, dedi Kardeş. *Garaz'a hizmet etmeyen bir şarkıcı. Bir düşünmem lazım. Bunun benim öldüğümü ya da uyuduğumu sanan Raboniel'e büyük sürpriz olacağı muhakkak.*

Ama şu anda koruma kalkanı varken bağ kuramam zaten. Bağ kurmak için sütunuma dokunması gerekir.

"Ya onu buraya getirirsem?" dedi Navani. "Kalkan yok olduğunda denemeye hazır olsa? Bir karmaşa yaratıp sana onunla konuşacak zaman versek?"

Öyle herhangi biriyle bağ kuramam, dedi Kardeş. *Geçmişte Bağdökümcü silahtarları arasından bana en uygun olanı seçmek için seneler harcardım. İnsanlar kadar kötü olmasa da sonunda onlar bile bana ihanet etti.*

"Şu anda seçici olmanın sırası mı gerçekten?"

Seçicilik değil. Sprenin ve bağın doğası böyle. Bu kişi doğru yeminleri etmeye, bölmek yerine birleştirmeye gönüllü olmalı. Bunu gönülden istemeli ve yeminler kabul edilmeli. Bulduğun ilk kişiyi üzerime atmanla olmuyor.

Bunun da ötesinde, ben Kuleışığı üretemediğim için onlar da yapamaz. Güçlerimle ilgili sorunları çözmediğimiz sürece bağ işe yaramaz. Yani bunun yerine o probleme odaklansan iyi edersin.

"Pekâlâ," dedi Navani; Kardeş açık kapı bırakmıştı en azından. "Ama tüm bu araştırmalar için zamana ihtiyacım var. Boğazıma bir bıçak dayanmış gibi hissederken çalışmak kolay olmuyor. En azından şu mekanizmaların korunduğunu bilsem, üzerimdeki baskı biraz hafiflerdi. Bari bir tanesinin yerini söyle. Onu korumak için yaptığım planları şuraya yazdım. İstersen okuyabilirim."

Kardeş karşılık vermeyince Navani devam etti.

"Kaladin kendini açık ederek başka bir katta arama yapar, böyle-

ce düşmanı yanlış yere yönlendiririz. Bu arada, hazır onların dikkati dağılmışken, biz gizlice mekanizmanın oraya gidip savunmasını güçlendiririz.

"Kulenin deposunda ıslak sakladığımız, henüz katılaşmamış biraz krem var. Mekanizmanın bulunduğu yerin önünü tamamen kapatabiliriz. Hatta kremin içine Parekılıçların idman kınlarından saklayabiliriz, böylece kesilmesi daha da zor olur. Eğer yeri keşfedilirse savunmasına asker göndermek için saatler kazandırır bize.

"Veya mesela mekanizmalardan birinin yerini bilirsem Kaladin'in onu daha fazla Fırtınaışığı'yla doldurmasını sağlayabilirim. Bu da Raboniel'in senin üzerinde kullandığı Yokışığın etkisini sıfırlayabilir. Eğer Raboniel seni bir mekanizma üzerinden yozlaştırabiliyorsa neden biz de bir diğeri üzerinden temizleyemeyelim? Bence denemeye değer çünkü Kuleışığı yaratma çabalarım pek hızlı ilerlemiyor."

Navani defterini sımsıkı tutarak bekledi. Diğer fikirleri daha kabataslaktı. Bunlar işe yaramazsa onlara geçerdi.

Kelimelerle aran nasıl da iyi. İnsanlar iknasprenleri gibiler. Sizden biriyle konuşup da değişmediğim olmuyor.

Navani beklemeye devam etti. Şu anda en iyisi susmaktı.

Peki, dedi Kardeş. *Geri kalan iki mekanizmadan bir tanesi sizin Kopuk pazarı dediğiniz yerin merkezinde bir kuyuda. Oradaki diğer fabrialların yanında. Aralarında gizli.*

"Birinci katta mı?" diye sordu Navani. "En kalabalık yerde!"

Bütün mekanizmalar alt katlarda. Diğerlerini daha uzağa yerleştirmeyi düşündüm ama Bağdökümcüm bunu yapacak durumda değildi; insanlarla aramın bozulması onları uzaklaştırdı. Proje tamamlanmadı. İlk birkaç kattaki dördü tamamlandı sadece.

Navani kaşlarını çattı; gerçi kuyu fabrial saklamak için akıllıca bir seçimdi. Kulenin işleyişine dair pek çok şey modern âlimler için gizemini koruyordu, dolayısıyla pompa işlevi gören bir grup mücevher başka bir fabrialı bayağı iyi gizleyebilirdi aslında. Hatta o pompaların çizimlerini Navani bile incelemişti. Bu mekanizma bunca zamandır fark edilmeden mi kalmıştı?

Ajanının gitmesi için uygun bir mekanizma, dedi Kardeş. *Çünkü gizli yollardan ulaşılabiliyor. Rüzgârkoşucu tabandaki akiferlerden gitsin ve Fırtınaışığı doldurarak yozlaşmanın etkisini yok edebiliyor mu bir bakalım. Sadece Şeref'in veya sadece Terbiye'nin çocuğu olmadığım için işe yaramayabilir. Ama... belki yardımı olur.*

"Peki ya son mekanizma?" diye sordu Navani.

O sadece benim, diye karşılık verdi Kardeş. *Planların bunda bir işe yarasın, insan, sonra yine konuşabiliriz.*

"Makul bir anlaşma," dedi Navani. "Her zaman dinlemeye hazırım Kardeş."

Duvardan uzaklaştı ve gerçekte ne yaptığını gizlemek için okuyacağı birkaç kitap seçti. Zaten çalışması gerekiyordu. Keşke müzik teorisi üzerine daha fazla kitabı olsaydı ama elinin altında bu konuya odaklanmış bir şey yoktu. Kalami'nin, harflere karşılık gelen belli titreşimleri kullandığını keşfettikleri mücevherlerle ilgili notları vardı burada. Belki onların yardımı olurdu.

Yığınlar arasında dolaşıp notları karıştırıyordu ki Kardeş'in ışığının yanıp söndüğünü gördü. Işık'ın böylesine parlak olmasından tedirgin olarak hemen o tarafa seğirtti. Muhafıza bir göz atıp görmediğini umarak elini duvara koydu.

"Bence senin..."

Kuyudaki mekanizmayı buldular. Çok geç kaldık.

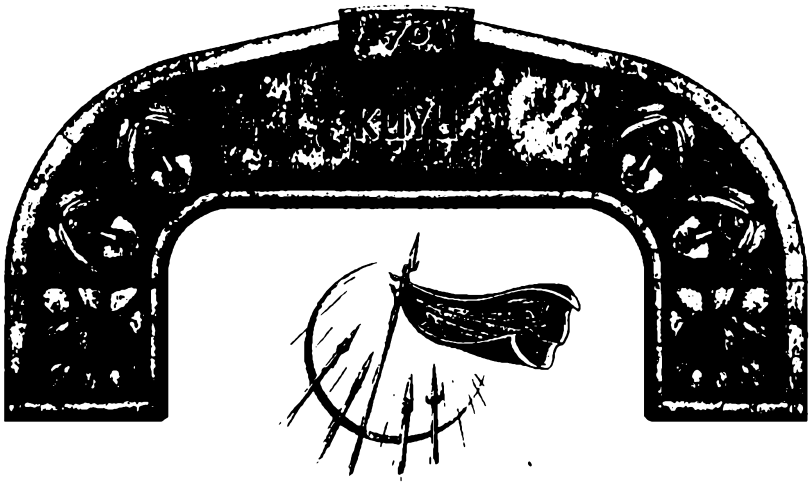
"Ama nasıl? Bu kadar çabuk?"

Artık ölü sayılırım.

"Kaladin'e haber ver."

Mekanizmayı çoktan buldular, o çok uzakta. Biz...

"Kaladin'e haber ver," dedi Navani tekrar. "Hemen. Ben Raboniel'i oyalamanın bir yolunu bulacağım."

Zıtlar. Seslerin zıddı. Sesin zıddı yok. O sadece üst üste binen titreşimlerden ibaret, hep aynı ses, ama bir anlamı var. Bu sesin bir anlamı var en azından. Bu seslerin. Tanrıların sesleri.

— *Savaş Ritmi*'nden, son sayfa

Kaladin karanlık bir şeylerin ona saldırmasıyla uyandı.

Üzerine yapışan gölgelerle mücadele ederken bir çığlık attı. Ona saldırıyor, etrafını sarıyor, onu sıkıştırıyorlardı. Hiç dinmeyen sesler, beynini delen gölge parmaklar.

Kırmızı ışıkla dolu karanlık bir yerdeydi ve gölgeler etrafında dans ediyor, kahkahalar atıyordu. Ona işkence ediyor, derisini yüzüyor, tekrar tekrar bıçaklıyor ve ölmesine izin vermiyorlardı. Onu yakalayan ellerle savaştı, ardından yerde sürünerek nefes nefese duvara yaslandı. Kulaklarında yankılanan kendi kanının uğultusu kahkahaları boğdu.

Bir gölge onu izlemeye devam ediyordu. Korkunç bir gölge. Onu süzdü, ardından dönüp yanındaki duvardan bir şey aldı ve kayboldu. Kapıdan çıkarak...

Kaladin gözlerini kırpıştırdı ve zihnindeki gölgeler eridi gitti. Korkunç kahkahalar, acının hayaleti, fısıltılar. Zihni bunları Moash'ın sesi olarak duyardı hep.

Bir kâbus. Başka bir kâbus daha.

"Kaladin?" diye seslendi Syl. Önünde yere oturdu. Kaladin gözle-

rini kırpıştırıp hızla sağına soluna baktı. Oda yerli yerinde görünüyordu. Taş sırada uyuyan Teft. Işık vermesi için birkaç çentik. Çamur topaklarına benzeyen, köşelerde dalgalanan korkusprenleri.

"Ben..." Yutkundu. Ağzı kurumuştu. "Bir kâbus gördüm."

"Biliyorum."

Kaladin dikkatlice daha rahat oturdu; utanmıştı. Duvarın dibinde büzülmüş hâlde kim bilir nasıl görünüyordu? Karanlıktan korkan bir çocuk gibi. Çocuk olmayı göze alamazdı. Onun eline bakan bir sürü şey vardı. Ayağa kalktı. Kıyafetleri ter içindeydi. "Saat kaç?"

"Öğlen," dedi Syl.

"Günüm gecem karıştı." İçecek bir şey almaya giderken kendini toparlamaya çalıştı Kaladin ama tökezledi ve çıkıntıya tutundu. Sıkıca kavradı çünkü kâbus her an geri dönecek gibiydi. Şu ana kadarki en gerçekçi rüyalardan biriydi.

"Kaladin..."

Kaladin uzun bir yudum aldı, sonra olduğu yerde donakaldı.

Mızrağı kapının yanında değildi.

"Ne oldu?" diye sordu teneke kupayı kendisinin de beklemediği kadar sertçe vurarak geri koyarken. "Mızrağım nerede?"

"Kardeş bizimle temas kurdu," dedi Syl. Hâlâ yerde oturuyordu. "Bu yüzden Dabbid seni uyandırmaya çalıştı. Bir mekanizma daha bulundu. Pazar yerindeki kuyunun içinde. Düşman şimdiden orada."

"Fırtınalar adına!" dedi Kaladin. "Gitmemiz lazım." Navani'nin verdiği fabrialla mücevher kesesini almak için uzandı. Keseyi buldu ama fabrial da yerinde değildi.

"Dabbid?" diye sordu Kaladin.

"Oraya büzülmüş, bir şeyler mırıldanıyordun," dedi Syl nihayet havalanarak. "Ve beni göremiyor gibiydin. Kardeş dehşete kapılmış durumda. Dabbid'in omzunda oturduğum yerden konuşmaları duyabildim. Ve bu yüzden..."

Kaladin mücevher kesesini kaptığı gibi odadan fırladı, Syl de ışık kurdelesine dönüşerek onu takip etti. Dabbid'i sadece iki koridor ileride, ilk merdivenin orada buldular. Kısa boylu köprücü mızrakla fabrialı göğsüne bastırmış öylece duruyor, yüzünde panik dolu bir ifadeyle aşağı bakıyordu.

Kaladin'i gördüğünde olduğu yerde sıçradı, sonra rahat bir iç geçirdi. Kaladin fabrialı aldı.

"Kaynaşıkları durdurmaya çalışacaktın," dedi Kaladin. "Ben uyanmadığım için."

Dabbid başını salladı.

"Dabbid, mızrak kullanmayı bile bilmiyorsun," dedi Kaladin fabrialı çabucak koluna bağlarken. Aletle sadece dört gün pratik yapabilmişti. Bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Dabbid karşılık vermedi elbette. Kaladin'in fabrialı takmasına yardım etti, ardından mızrağı uzattı.

Kaladin mızrağı alıp bir Köprü Dört selamı verdi.

Dabbid de aynı şekilde karşılık verdi. Sonra beklenmedik bir şekilde, alçak ve pürüzlü bir sesle bir şey söyledi. "Ölümden. Önce. Yaşam."

Fırtınalar adına. Bunlar Kaladin'in şimdiye dek onun ağzından duyduğu ilk kelimelerdi. Kaladin gülümseyip Dabbid'in omzunu kavradı. "Ölümden önce yaşam Dabbid."

Dabbid başını salladı. Daha fazlasına zamanları yoktu. Kaladin döndü ve yine koşmaya başladı. Kâbustaki haykırışlar hâlâ zihninde yankılanıyordu ama zayıflığa da zaman yoktu. O mücevherin yozlaştırılmasını engellemeli, hiç değilse mekanizmayı yok etmeliydi. Navani'ye zaman kazandırmanın tek yolu buydu.

Bunun için bir an önce oraya gitmeliydi ve bu da merdivenleri kullanamayacağı anlamına geliyordu. Avludan dosdoğru aşağı inmek zorundaydı.

"Hemen Dilekler Hanımı'nı görmem gerekiyor!" diye bildirdi Navani muhafıza. "İnanılmaz önemli bir şey keşfettim ve bekleyemez çünkü..."

Fırtınaformda bir Soylu olan muhafız yürüdü ve Navani'ye onu takip etmesini işaret etti. Açıklamasını dinlemeye bile gerek görmemişti.

"Mükemmel," dedi Navani koridorda adama katılarak. "Aciliyeti anladığına sevindim."

Muhafız onu giriş katına giden ana merdivene götürdü. Burada Derinlerden bir kadın, parmaklarını önünde birbirine geçirmiş, duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu bayağı aksanlı bir Alethçeyle. "Ani bir hastalık mı?"

"Hayır," dedi Navani afallayarak. "Bir keşif. Dilekler Hanımı'nın aradığı şeyi buldum sanırım."

"Ama tabii bunu Raboniel'in kendisinden başka kimseye söyleyemezsin," dedi Kaynaşık sesinde belli belirsiz alaycı bir ritimle.

"Ee, aslında..." Navani sustu.

"Uzakalemle ulaşabilecek miyim bir bakayım," dedi Kaynaşık. "Ona çok acil olduğunu söylerim."

Fırtınalar adına. Navani'nin dikkatlerini dağıtmak için böyle bir şey yapmasını bekliyorlardı demek. Kaynaşık duvara yerleştirilmiş kabine giderken Navani'nin bu hissi iyice kuvvetlendi. Kadın dikkatle ama yavaşça, oraya dizilmiş uzakalemlerden birini seçti.

Onlar da aynı şekilde karşılık veriyor, Navani'nin dikkatini dağıtmaya çalışıyorlardı. Navani'nin böyle bir şeye kalkışacağını biliyorlardı. Peki ama bunu nereden biliyorlardı?

Navani aklına gelen şeyle gözleri dehşetle büyüyerek bir adım geri çekildi. Kaladin büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

◆
◆ ◆

Kaladin yalınayak ve elinde mızrağıyla avlunun etrafındaki yürüyüş yoluna çıktı, ardından kendini açıklıktan on bir kat aşağı bıraktı. Aletin işe yaramaması hâlinde onu iyileştirmesini umarak Fırtınaışığı'yla dolu bir şekilde eliyle aşağıyı işaret edip fabrialı çalıştırdı. Alet çalıştığı anda yalpalayarak durup havada asılı kaldı; tek eliyle amuda kalkmış gibi durduğundan kasları gerildi. Fakat uzaktaki hava bacasında fabrialın eşleştiği ağırlık hareketsiz durduğu müddetçe Kaladin de hareketsiz duracaktı.

Sol eliyle kolu kavradı ve sanki Çivilenmiş gibi aşağı inmeye başladı. Aslında bunun güçlerinde hiçbir sorun yokmuş gibi görünmesine, düşmanın onu savaşmaya hazır tam bir Rüzgârkoşucu sanmasına güveniyordu. Bu yanıltmacayı tabii uzun süre devam ettiremezdi ama belki bu ona bir avantaj kazandırabilirdi.

Neredeyse çılgınca bir hızla aşağı inerken, sağ tarafında aşağı kadar uzanan avlunun devasa penceresinden dışarı bakma fırsatı buldu. Tuhaf bir şekilde dışarısı karanlıktı, oysa Syl öğlen olduğunu söylemişti. Daha sormasına kalmadan dışarıda çakan bir şimşek durumu açıkladı. Yücefırtına. Bir kulenin dışarıdaki yücefırtınayı fark etmeyecek kadar derinlerinde olması ona hâlâ inanılmaz geliyordu. En iyi fırtınasığınaklarında bile genellikle şimşeklerin gümbürtüsünü ya da rüzgârın hiddetini hissederdiniz.

İnişi tabii ki fark edilmişti. Uzun cübbeleri içinde Gökseller havada asılı yaptıkları meditasyonlarından sıyrıldı. Farklı katlardaki Soylulardan ve şarkıcılardan bağrışlar yükseldi. Çok hızlı indiğinden Leshwi'nin aralarında olup olmadığını göremedi.

Yere yaklaştığında fabrialı kullanarak kendini yavaşlattı, ardından aleti tamamen kapatıp son birkaç metreden düştü. Düşüşü Fırtınaışığı tarafından emilirken yukarıdaki bağrışları duymamış olan –çoğu insan– onlarca kişiyi afallattı. Ticaret artık serbestti ve Kaynaşıklar tarafından teşvik ediliyordu. Avlunun zemini ikinci bir pazara dönüşmüştü, gerçi Kopuk yakında olduğundan burası geçici bir pazardı. Kaladin'in ulaşması gereken kuyu da Kopuk'taydı.

Kaladin'in parıltısı, arada şimşeklerle aydınlanan karanlık pencerenin önünde çarpıcı bir görüntü oluşturuyordu. Devasa avlu yukarıdan gelen çığlıkları yutarken Kaladin yönünü ayarlayıp bir sandık yığınına doğru koştu. Birkaç adımda üstlerine tırmanıp kendi dört metre kadar yukarıdan bıraktı ve sol elini işaret ederek Navani'nin aletini çalıştırdı.

Vücudu dik, sol eli göğüs hizasında dirsekten kırılmış şekilde bir Rüzgârkoşucu gibi uçuyordu. Çivilemeleri kullanıyor gibi görülebilirdi. Rüzgârkoşucular bazen yüzüyormuş gibi kafaları önde yatay da uçardı ama şu anda yaptığı gibi dimdik 'ayakta' uçmaları da ender değildi.

İnsanlarının kafalarının üzerinden geçerken onlar eğildi ve Kaladin de ayaklarını yukarı topladı. Syl fırtına bulutu şeklini almış, yanında uçuyordu. İnsanlar şaşkınlıkla ama aynı zamanda coşkuyla bağırıyordu. Kaladin onlarda yanlış bir izlenim oluşturmaktan çekindi. Yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanacak bir isyan başlatmak istemezdi.

Ümit edebileceği yegâne şey kuyuya girmek, fabrialı kırmak ve oradan canlı çıkmaktı. Bu hedef de aslında alttan alta daha büyük bir problemi fısıldıyordu. Navani dört mekanizma olduğunu söylemişti. Bugün Kaladin üçüncüyü yok etmeyi deneyecekti. Bu gidişle sonuncu da birkaç gün içinde bulunurdu. O zaman ne olacaktı?

Kaladin koridor boyunca, pürüzlü taş tavanın birkaç santim altından uçarken bu düşünceyi aklından kovaladı. Fikir yürütmeye ya da zihnini tırmalamaya devam eden o felç edici karanlığa ve kasavete kendini kaptırmaya vakti yoktu. Bunu şimdi yok sayıp etkileriyle sonra baş etmesi gerekiyordu. Tıpkı çok uzun zamandır yaptığı gibi.

"Gözünü dört aç," dedi Kaladin, Syl'e koridordan çıkıp Kopuk pazarına girerlerken. Bu geniş, mağaramsı alan dört kat yüksekliğindeydi ve zemin boyunca dükkânlar sıralanmıştı. Çoğu, Navani'nin gönülsüzce de olsa nihayetinde insanların isteklerine boyun eğerek planladığı yolların üzerindeydi. Diğer kısımlar çadırlardan ve yarı kalıcı ahşap yapılardan ibaretti.

Pazarın ortasında devasa bir kuyu vardı. Kaladin binaların üzerinden kuyuyu görecek kadar yüksekte değildi ama yerini biliyordu. Hudutaşar kliniği de yakınlardaydı, gerçi şimdi orayı da sıradan hekimler doldurmuştu. Kaladin annesiyle babasının ve küçük kardeşinin güvenle kliniğe ulaşmış olmasını umdu. Orada diğer hekimler onları saklardı. Birkaç gün önce Kaladin babasının kliniğine bakmaya gitmiş, boş olduğunu görmüştü.

Fırtınalar adına. Eğer ailesini kaybettiyse...

"Avcı!" diye bağırdı Syl. "Diğer girişte bekliyor."

Kaladin tam zamanında tepki verip fabrialı kapattı ve yere düşüp yuvarlandı. Acımasız Kaynaşık da ışık kurdelesinden maddeleşip yanına yere indi ama Kaladin son anda ayağını çekip yaratığın elinden kurtuldu.

"Ölümün," diye homurdandı, korkmuş pazarcılar arasında çömelmiş duran yaratık, "iyice uzadı Rüzgârkoşucu. Tüm Çivilemelerini nasıl geri kazandın?"

Kaladin aleti çalıştırıp kendini hızla havaya fırlattı. Alet kolunu acı verici derecede geriyordu ama giderek alışıyordu, üstelik Fırtınaışığı da ağrısını hafifletiyordu. Ayrıca eskisi gibi tek elle mızrak dövüşüne de çalışmıştı. O alıştırmaların bugün işine yarayacağını umuyordu.

Bu aletle, Çivilemelerde olduğu gibi manevra kabiliyeti yoktu. Aslına bakılırsa Avcı bir ışık kurdelesine dönüşüp peşine düştüğünde Kaladin'in yapabileceği tek şey aleti devre dışı bırakıp serbest düşmek oldu. Yere yaklaştığında da kolunu yana uzatıp aleti yeniden çalıştırdı ve kalabalığın arasından kuyuya doğru yöneldi. Belki...

Alet aniden durdu; ağırlıklardan ilki zemine ulaşmıştı. Bir saniye sonra Avcı ona arkadan tosladı, elini boynuna dolayıp asıldı.

"Kaladin!" diye bağırdı Syl. "Gökseller! Bir düzineden fazla! Tünellerden geliyorlar."

"Güzel," dedi Kaladin inleyerek. Mızrağını bıraktı ve hareket ettirebildiği tek eliyle Avcı'yla mücadele etmeye çalıştı.

"Güzel mi?" diye sordu Syl.

Bir yandan Avcı'yla mücadele edip aynı anda fabrialın düğmesini çevirip ikinci ağırlığa geçemiyordu. Fakat aleti tek eliyle devre dışı bırakabiliyordu, dolayısıyla öyle yaptı ve üç-dört metreden yere düştüler. Yere önce bir homurdanmayla Avcı çarptı. Yine de Kaladin'i bırakmadı, onu yere yapıştırmak için yuvarlandı.

"Düğmeyi... çevir," dedi Kaladin Syl'e, iki eliyle birden Avcı'yla mücadele ederken.

"Öldüğünde," dedi yaratık kulağına, "spreninin bağ kurduğu bir sonraki Parlayan'ı bulup onu da öldüreceğim. Bana verdiğin sıkıntının karşılığı olarak."

Syl, Kaladin'in sol bileğine indi ve bir yılanbalığı şeklini alarak düğmenin merkezindeki çıkıntıya vurdu. Bu şekilde sayfa çevirebiliyor, yaprakları kaldırabiliyordu. Ama acaba düğmeyi çevirecek kadar güçlü...

Tık.

Kaladin, Avcı'nın elleri arasında kıvrandı, güç bela sol elini yaratığın kabuklu göğsüne bastırmayı başardı. Aleti hareket ettirmek ikisini birlikte yukarı çıkarmaya başladı ama yavaşça. Fırtınalar adına, Kaladin bunu doğru dürüst düşünmemişti. Bu aletle ancak karşıdaki yük kadar bir ağırlık kaldırılabiliyordu. Belli ki Avcı'yla ikisinin ağırlığı da aşağı yukarı o civardaydı.

Neyse ki Avcı bu ağır hareketten yararlanmak yerine duraksadı, ne olduğunu anlamaya çalışırcasına Kaladin'in eline baktı. Böylece santim santim yükselirlerken Kaladin sağ elini Avcı'dan kurtarmayı başardı ve eğreti bir kılıf içinde beline taktığı neşterine uzandı. Neşteri çıkarıp Avcı'nın bileğine sokarak oradaki tendonları kesti.

Avcı anında kaybolup geride bir kabuk bıraktı. Onun ağırlığından kurtulunca Kaladin elinden neredeyse omzunu çıkaracak bir güçle garip bir pozisyonda çekilerek yukarı fırladı.

"Bu... pek pratik değil, değil mi?" diye sordu Syl.

"Hayır," dedi Kaladin tutuşunu gevşetip kendini yavaşlatırken. İçine biraz daha Fırtınaışığı çekmeye yeltendiyse de damarlarında daha bir sürü Işık dolaştığını fark etti. Fabrialın bir avantajı Işık'ını çok hızlı tüketmemesiydi.

Bu arada Gökseller çevresini sarmıştı ama mesafelerini koruyorlardı. Kaladin, Avcı'yı görmek için bakındı. Yaratık iki beden kullanmıştı. Dövüş onun için tehlikeli hâle gelmeden önce bir bedeni daha vardı, dolayısıyla henüz geri çekilmezdi.

İşte, diye düşündü Kaladin, Gökseller arasında dolanan kırmızı kurdeleyi görünce. Ürkek, kararsız görünen hareketleri vardı. Kaladin'in bunun sebebini anlaması bir an sürdü. Avcı, Kaladin'i oyalamaya çalışıyordu. Kaladin'in kaybettiği her saniye, Kardeş'in bir o kadar yozlaştırılması demekti.

Aşağıda insanlar hızla pazar yerini boşaltıyordu. Kaladin bir isyan çıkar mı endişesi neyse ki gerçekleşmemişti. Fakat burada böyle Avcı'yla sonsuza dek uzaktan bakışamazdı. Böylece aleti kapatıp düşmeye başladı.

Bu, nihayet Avcı'nın onun peşine düşmesine sebep oldu ve Kaladin hemen aleti yeniden devreye sokup havada durdu. Sol kolunu oynatamasa da bükülüp bıçağını hazırladı. Ama onun bu ani hareketi Avcı'nın geri çekilmesine sebep oldu. Yaratık... korkuyor olabilir miydi? Bu çok mantıksız görünüyordu.

Kaladin'in durup buna kafa yormaya da vakti yoktu çünkü planının işe yaraması için Avcı'yla üçüncü kez bedenlendirmek zorundaydı. Bu yüzden bir saldırıya davetiye çıkarırcasına arkasını döndü ve Avcı da arkasından atılıp Kaladin'i tutmak için yeniden vücut oluşturdu. Kaladin hızla kaçmaya çalıştıysa da yaratığın elinden tam olarak kurtulamadı.

Kaladin mecburen Avcı'nın onu boynundan yakalamasına izin verdi ve neşteri iki kabuk arasındaki aralıktan koluna saplayarak tendonları zedelemeye çalıştı. Yaratık homurdandı, kolu Kaladin'in boğazına dolanmış hâlde durmaya devam ediyordu. Yerin on metre kadar üstünde uçmayı sürdürdüler. Kaladin boğazını sıkan kola aldırmadan bıçağı çevirmeye devam etti. Belki Avcı'nın iyileşmek için çok Yokışığı tüketmesine sebep olabilirse...

Evet. Kolu endişelenmesine sebep olacak kadar çok yara alınca Avcı onu bırakıp iyileşmeye gitti. Kaladin nefes nefeseydi, aleti kullanarak alçaldı, iki çadır arasındaki boş sokağa indi. İnsanlar çadırların içine doluşmuştu.

Kaladin mızrağını düşürdüğü yere koştu. Gökseller yukarıda bir çember oluşturmuş, saldırmaya hazırlanıyordu. Syl, gözünü onlardan ayırmadan Kaladin'in yanına geldi. Sayıları şimdi iki düzine kadardı. Kaladin onlara baktı, ümidi...

İşte. Mızrağını Leshwi'ye kaldırdı. Leshwi havada bile olsa dövüşmeye pek uygun olmayan çok uzun bir kıyafetle, diğerlerinden biraz uzakta duruyordu. Bu olanlara hazırlıksız yakalanmıştı.

Lütfen, diye düşündü Kaladin. *Lütfen benimle savaşmayı kabul et.*

Tek ümidi buydu. Hepsiyle birden savaşamazdı; Avcı'yla bile zor baş ediyordu. Eğer mekanizmaya ulaşmak için bir şansı olsun istiyorsa tek bir rakiple savaşmak zorundaydı. Avcı kadar ısrarcı olmayan biriyle.

Şimdiden çok vakit kaybettiğinden endişeliydi. Fakat eğer Leshwi'yi düelloya ikna edebilirse...

Leshwi de mızrağını kaldırdı.

"Syl," dedi Kaladin, "kuyuya gidip mekanizma fabrialını bul. Muhtemelen safir olmalı ve yanında da bir öncekinde olduğu gibi cam bir küre vardır."

"Tamam," dedi Syl. "Çok büyük olasılıkla suyun altındaymış. Kardeş öyle söyledi. Pompa mekanizmalarının orada. Sen... sen yüzme biliyor musun?"

"Fırtınaışığı'nın desteğiyle ve fabrial beni hareket ettirirken gerek olmayacak," dedi Kaladin, kolunu kaldırıp pazar yerinin üstünde havaya yükselirken. "Ama kuyu muhtemelen ağır koruma altındadır. Fabrialı yok etmek için tek şansımız, benim bu dövüşü atlatıp doğrudan oraya gitmem ve daha kimse ne olduğunu anlamadan doğrudan fabriala dalmam. Bunun için de bana kılavuzluk etmene ihtiyacım var."

"İyi fikir." Syl yine de ona doğru bakıp tereddüt etti.

"Bana bir şey olmayacak," diye söz verdi Kaladin.

Böylece Syl onun söylediğini yapmaya gitti. Kaladin çoktan geç kalmış olabilirdi. Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Üzerinde bir baskı, üzerine çöken bir ağırlık. Bunun Kaynaşık'ın Kardeş'i yozlaştırmasının sonucu olduğunu tahmin etmek güç değildi.

Eh, Syl onun için hazır oluncaya dek oraya gitmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, dolayısıyla bunu yapmak zorundaydı. Elini yukarıda tutmaya devam ederek Leshwi'nin hizasına geldi. Bu poz onun fazlasıyla dramatik görünmesine sebep olsa da özgüvenli görünmeye çalıştı.

Leshwi geçen seferki vücudu içindeydi; uzun boylu, kaslı bedenini uçuşan, siyah-beyaz bir kıyafet sarıyordu. Mızrağı normalden kısaydı; kapalı alan dövüşü içindi belki.

Pekâlâ. Kaladin bu dövüşte, Syl'e yeterince zaman verecek kadar uzun bir gösteri ortaya koymayı umuyordu. Böylece fabrialı kapatıp kendini aşağı bıraktı, döne döne birkaç saniye düştü. Kendini neredeyse gerçek bir Rüzgârkoşucu gibi hissetti ama bu tehlikeliydi çünkü çatıların üzerine yaklaşırken tam elleriyle düşüşe yön vermeye çalışacakken tam zamanında aleti çalıştırmayı hatırladı.

Kolundan acı verici bir çekilmeyle aniden durdu. Kolu bükülmüş, dirseği vücuduna yapışmıştı. Ağırlık merkezini yakın tutmak için sol kolu içe kıvrılkken kasları sanki dik duruyormuş gibi onu taşıdığından bu en dengeli pozisyondu.

Aletin kolunu kavradı ve sol eli onu ileri doğru çekerek dükkânların çatılarının üzerinden uçurdu. Gerçek bir Rüzgârkoşucu manevrasının sefil bir taklidiydi ama Leshwi yine de peşinden geldi.

Kaladin kolundaki ağrıdan gözleri yaşararak bir çatıya indi ve dönüp mızrağını Leshwi'ye doğru kaldırdı. Mızrağı sağ eliyle sıkıca kav-

ramıştı; kafasının yanından yükselen mızrakla bu tipik bir meydan savaşı duruşuydu. *İyileş*, dedi Kaladin koluna, Leshwi tepesinde yavaşlayıp tek elinde tuttuğu kısa mızrağıyla havada dururken.

Kadın bariz bir şekilde temkinliydi, böylece Kaladin çatının bir kısmını Ters Çivilemeyle doldurarak elbisenin püsküllerini çektiğini gözünde canlandırdı. Leshwi'nin cübbesi dalgalanarak Kaladin'e doğru çekildi ama Leshwi belinden çıkardığı bıçakla cübbenin kuyruğunu kesti ve kumaş uçuşarak çatıya yapıştı.

Kaladin yine havada yükselirken omzundaki ağrıyla yüzünü buruşturdu.

"Sorun ne Rüzgârkoşucu?" diye sordu Leshwi ağır aksanlı bir Alethçe'yle, biraz daha yaklaşıp. "Güçlerin seni yarı yolda mı bırakıyor?"

"Yine de savaş benimle," diye seslendi Kaladin ona. Aynı anda aşağıdaki bir binadan Avcı'nın kan kırmızı ışık kurdelesinin çıktığı gözüne takıldı.

Leshwi onun bakışlarını takip etti. Anlamış olmalıydı çünkü mızrağını saldırı pozisyonunda ona doğru kaldırdı. Kaladin derin bir nefes aldı ve mızraklı elini yine yukarı kaldırdı. Dirseği bükülüydü ve mızrak kafasının üzerindeydi. Bu tutuşu, kalkan ve mızrak dövüşlerinde kullanmak üzere eğitilmişti. Bu, en çok kalkanlarını kaldırmış bir grup arkadaşla birlikte savaşırken iyi olurdu. Ama hangi savaş öyle değildi ki?

Kaladin, Leshwi'nin yaklaşmasını bekledi, ardından mızrağı savurarak onun geri çekilmesine sebep oldu. Avcı'nın kurdelesi, dövüşü izleyen Göksellerin arasında dolaşıyordu.

Leshwi birkaç göstermelik hamle daha yaptı ve bir an için dövüş neredeyse eşit gibiydi. Ardından Leshwi havada yükselip kafasının üzerinden geçtiğinde Kaladin ancak bükülebildi, ardından aleti kapatıp birkaç metre düştükten sonra yüzü ona dönük bir şekilde havada asılı kaldı. Leshwi başını yana kırdı ve Kaladin'in yan tarafına uçup ona yandan saldırdı.

Kaladin yönünü değiştirmeye çalıştı ama hareketleri çok kısıtlıydı. Leshwi'nin mızrağı sol koluna saplandığında acıyla inledi. Yaradan kanlar fışkırırken bu kez eskisi gibi hemen iyileşmedi. Aslına bakılırsa Fırtınaışığı bu dövüşün başındakinden bile daha yavaş tepki veriyor gibi görünüyordu.

Fırtınalar adına, hata etmişti. Bu hâlde Leshwi'yle düello yapamazdı. Yerde daha iyi olurdu. Rakibi yine üstün olacaktı ama en azın-

dan olduğu yerde donup kalmayacaktı. Eğer Navani bu aletin hava savaşlarında kullanışlı olmasını istiyorsa daha yapması gereken çok şey vardı.

Böylece Kaladin kaçtı. Aleti açıp kendini Göksellerin üzerine doğru yolladı ve aralarından geçti. Gökseller, Leshwi takip edebilsin diye açıldılar. Avcı'nın kırmızı kurdelesinin onu takip etmeyi bırakıp aşağıda gözden kaybolduğu düşünülürse o bile düelloya saygı duyuyor olmalıydı.

Kaladin'in planının bu kısmı işe yaramıştı en azından. Fakat ne yazık ki Leshwi onun yanlara manevra yapamadığını ve ivmesinin tek bir Çivilemeyle, düşen bir ağırlığın sağlayabildiği kadarla sınırlı olduğunu anlamıştı. Böylece Kaladin geniş odayı saniyeler içinde geçip de duvara vurmamak için yavaşladığında Leshwi ona arkadan çarptı. Çarpmanın şiddetiyle Kaladin'in eli yanlışlıkla hızı kontrol eden çubuğu kavradı ve yumruğunu duvara geçirirken Leshwi de arkadan yüklendi.

Leshwi bıçağını onun boynuna dayadı. "Bu düzmece Stormblessed," dedi kulağına. "Düello değil."

Kaladin gözlerini sımsıkı yumarak çarpmanın ve kolundaki kesiğin sebep olduğu acıyla mücadele etmeye çalıştı. Gerçi kolundaki yara nihayet iyileşiyor gibiydi. Yavaştı ama en azından oluyordu.

"Yere inebiliriz," dedi Kaladin sıktığı dişlerinin arasından. "Dalgalar olmadan düello yapabiliriz."

"Bunu gerçekten yapar mısın?" dedi Leshwi. "Bence vakit kaybedemezsin. Dilekler Hanımı her ne yapıyorsa buraya onu engellemeye geldin."

Kaladin konuşarak Fırtınaışığı harcamak istemediğinden homurdanmakla yetindi.

Leshwi havada geri çekildi ve Kaladin'in daha önce yaptığı gibi kendini aşağı bırakıp tuhaf bir biçimde yüzünü dönmesine neden oldu. Ardından o da alçalıp onunla göz hizasına geldi. Bu sırada Kaladin, Syl'in Leshwi'nin arkasında havaya yükselip ona doğru uçtuğunu gördü. Syl havada çabucak bir rün çizdi. *Hazır.*

Leshwi konuşmaya başladığında Kaladin yine tüm dikkatini ona verdi ki bir terslik olduğunu düşünmesin.

"Teslim ol," diyordu Leshwi. "Eğer silahını şimdi bana teslim edersen Dilekler Hanımı'nın Avcı'yı vazgeçirmesini sağlayabilirim belki. Roshar'a gerçek bir yönetim ve barış getirmek için birlikte çalışabiliriz."

"Gerçek bir yönetim ve barış mı?" diye tekrarladı Kaladin. "Halkın benim halkımı fethetmekle meşgul şu anda!"

"Senin liderin de tahtı bu şekilde ele geçirmedi mi?" diye sordu Leshwi. Gerçekten kafası karışmış gibiydi. "Benim halkımın olduğu kadar senin halkının yöntemi de bu. Bizim egemenliğimizde insanlara adaletsiz davranılmıyor. Şarkıcıların sizin egemenliğiniz altındayken olduğundan daha iyi yaşadıkları kesin."

"Peki ya tanrınız?" diye sordu Kaladin. "İnsanlığa bir kez boyun eğdirdiğiniz zaman, tanrınızın bizi yok etmeyeceğine söz verebilir misin?"

Leshwi, Kaladin'in anlayamadığı bir ritim mırıldandıysa da cevap vermedi.

"Garaz'ı takip eden türden insanları iyi bilirim," dedi Kaladin alçak sesle. "Hayatım boyunca onları tanıdım. Damgalarını alnımda taşıyorum Leshwi. Bana gösterdiğin şerefli davranışlar yüzünden sana güvenebilirdim; bu, ona da güvenmek anlamına gelmeseydi."

Leshwi başını salladı. Bu açıklamayı mantıklı kabul etmiş gibiydi. Ardından havada alçalmaya başladı; muhtemelen Kaladin'in önerdiği gibi güçleri olmadan, yerde dövüşmeleri için.

"Leshwi," diye seslendi Kaladin arkasından, Leshwi yolu neredeyse yarıladıktan sonra. "Şunu özellikle belirtme ihtiyacı hissediyorum ki seninle yerde dövüşmeyi kabul etmedim. Bunun bir seçenek olduğunu söyledim sadece."

"Ne fark var?" diye seslendi Leshwi yukarı.

"Sözümden döndüğümü düşünmeni istemem," dedi Kaladin. Ardından fabrialı kapatıp Syl'in olduğu yöne çevirdi ve fabrialı çalıştırıp tam Leshwi'nin kafasının üzerinden öne atıldı.

Leshwi'nin takip edip etmediğini kontrol etmekle vakit kaybetmedi. Syl önünde uçuyordu; onu salondan geçirip merkezdeki mavi su havuzuna doğru götürdü. Muhafızlar vardı, insanları binalara sokuyorlardı ama Kaladin'in önü açıktı. Gökseller ona yaklaşmadı, muhtemelen hâlâ Leshwi'yle düello yaptığını düşünüyorlardı.

Tam kuyunun üzerinden geçerken Kaladin fabrialı kapattı, ardından elini aşağı çevirip aleti yeniden açtı. Yönü doğruydu ve suya çarpmadan hemen önce içine biraz daha Fırtınaışığı çekti. Suya çarpmak, Kaladin'in su gibi yumuşak bir şeyden hiç beklemediği kadar canını acıttı. Fakat kolu, sudaki dirence rağmen onu aşağı doğru çekmeye devam etti.

Su çabucak kararda ve daha önce hiç bu kadar derine dalmadı-

ğı için bir yanı ister istemez panikledi. Kulakları bir tuhaf olmuştu, acı verici bir şekilde zonkluyordu. Neyse ki Fırtınaışığı bu soğuk sularda ona güç verdi. Ayrıca aşağıda, yüzeyin altına, derinlere saklanmış bir grup ışıl ışıl mücevherin bulunduğu duvarın yanında bir silüetin yüzdüğünü görmesini sağlayacak kadar ışık da veriyordu.

Silüet ona doğru döndü; rengârenk mücevherlerin yandan vuran ışığı altında sorgucu suda dalgalanıyordu. Bu oydu; geçen sefer ona büyük bir ilgiyle bakan kadın. Ama bu kez belinden hançerini çekip ona doğru savururken sadece şaşırmış görünüyordu.

Kaladin, Navani'nin fabrialının suda çok daha iyi çalıştığını keşfetti. Aleti kapatıp aşağıya düşmeden yönünü değiştirebildi. Eklenen ekstra çekiş sayesinde, Kaynaşık'a göre hareket üstünlüğü kazanmıştı.

Onun etrafında dönüp suda biraz daha aşağı indi. Kuyu ancak dört metre genişliğindeydi, dolayısıyla kadın duvardan çekildiğinde Kaladin'e kolayca ulaşabilirdi ama hemen arkasında Syl doğru mücevheri işaret ediyordu.

Kaladin kendi fabrialını açıp hızla Kaynaşık'ın yanından atılırken kadın hançeriyle onun göğsünü kesebildi. Su kanıyla bulanırken Kaladin yumruğunu safire indirip onu yerinden çıkardı. Ardından mızrağını suda savurup fabrialın tellerine saplayarak cam küreyi ayırdı. Bu yeterli olurdu.

Şimdi çıkma vaktiydi. Kırmızı sudan yukarı baktığında başı hafiften dönmeye başlamıştı. Çok yavaş iyileşiyordu.

Syl önünden uçarken Kaladin öfkeli Kaynaşık'ı ardında bırakarak fabrialla yükseldi. Sular giderek karardığından Syl'in ışığı teşvik ediciydi.

Fırtınaışığım bitiyor. Fırtınalar adına. Nasıl kaçacaktı? Yukarıda onu onlarca Kaynaşık bekliyordu. Leshwi'nin istediği gibi... teslim olmak zorunda kalabilirdi. Şimdi teslim olmasına izin verirler miydi?

Bu sesler de neydi? Yukarıda ışık gördü ama giderek azalıyordu. Syl kuyudan çıkmıştı ve Kaladin'in bayağı geride kaldığının farkında değil gibiydi. Ve ışık kayboluyordu.

Kapak, diye fark etti Kaladin panikle. *Kuyunun üstünü kapatıyorlar.* Yaklaştığında, geri kalan minicik aralıktan Avcı'yı gördü. Gülümsüyordu.

Kaladin tepeye ulaşmadan hemen önce kapak yerine oturdu. Kapak ile su seviyesi arasında kalan küçücük alanda yüzeye çıktı ve nefes almaya çalıştı.

Ama burada kapana kısılmıştı. Navani'nin aletinin gücünü kullana-

rak kendini tahtaya çarptı ama kapağın üzerine konan bazı ağırlıkların, muhtemelen taşların sesini duyabiliyordu. Bir sürü, bir sürü taş.

Avcı hazırlıklıydı. Kaladin'in yerçekimsel Çivilemesi çalışıyor olsa bile üzerinde yeterince ağırlık olduğu sürece kapağın yerinde kalacağını biliyordu. Aslında yükler sanki canlı gibiydi. İnsanlar, onlarca insan, kapağın üzerine çıkmıştı. Elbette. Yeterince ağır ve daha kolay hareket eden insanlar dururken niye taş kullansınlardı?

Kaladin tahtayı yumrukladı. Syl'in ona ulaşamadığı için panikliyordu. Kaladin'in Fırtınaışığı azalıyor, kapak ve duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Bu gidişle burada ölecekti, fazla zamanı yoktu. Avcı'nın tek yapması gereken beklemekti. Kapağı etrafını da tamamen kapatıp içeri hiç hava girmemesini sağlayabilirlerdi...

O dehşet anında Kaladin yine kâbuslarından birindeydi.

Karanlık.

Etrafı düşman gölgelerle çevrili.

Kapana kısılmış.

Giderek artan bir dehşetle suda çırpınmaya, bağırmaya başladı. Kalan Fırtınaışığı'nı da tüketiyordu. Öyle paniğe kapılmıştı ki bunu umursamadı. Ama bağırmaktan sesi kısıldığında tuhaf bir şekilde Hav'ın sesini duydu. Kaladin'in acemilik günlerinden eski çavuşu.

Savaş meydanında panik, düşman mızraklarından daha çok adam öldürür. Asla kaçma. Daima geri çekil.

Bu su, bir yerden geliyordu. Buranın başka bir çıkışı daha vardı.

Kaladin derin bir nefes alıp siyah sulara daldı, suyun etrafını çepeçevre sardığını hissetti. Paniği geri döndü. Neresi yukarısı, neresi aşağısı bilmiyordu. Gökyüzünün ne tarafta olduğunu nasıl unuturdunuz? Ama her yer kapkaranlıktı. Nihayet kafasını toplayarak kesesine uzandı. Parlayan bir mücevher çıkardı ve mücevher parmaklarının arasından kayıp gitti.

Ve batmaya başladı.

O taraf.

Yumruğunu düşen ışığa doğru çevirip Navani'nin aletini çalıştırdı. Nazik davranacak zaman değildi, dolayısıyla kolu var gücüyle sıktı ve kolundan çekilerek karanlığa atıldı. Kaynaşıkla fabrialın hızla yanından geçti. Kaynaşık yukarı doğru yüzüyordu ve onu umursamadı.

Derine indikçe kulakları tuhaf bir acıyla zonklamaya başlamıştı. Biraz daha Fırtınaışığı çekiyordu ki durdu. Suyun altında nefes alamazdı. Ama... suyun altında nasıl Fırtınaışığı çekecekti? Bunu nasıl olmuştu da daha önce hiç düşünmemişlerdi?

Aletin onu hâlâ çekiyor olması iyi bir şeydi çünkü kendi başına hareket edecek kadar kafası yerinde olmayabilirdi. Düşürdüğü mücevhere –lal taşına– ulaştığında ve onu kuyunun dibinde bulduğunda bu kanıtlandı. Yerinden çıkardığı safir de buralarda bir yerde olmalıydı. Lali aldı ve kolluk fabrialı kapattı ama düşünmek ve etrafı aramak çok değerli saniyelerine mal oldu.

Tünel burada düz devam ediyordu. Kaladin yeniden aleti çalıştırıp tünel boyunca ilerledi.

Ciğerleri yanmaya başlamıştı. Hâlâ kuyunun ağzında aldığı nefesle yola devam ediyordu ve nasıl Fırtınaışığı alacağını bilmiyordu. Üstelik yarası da kanamaya devam etmekteydi.

Şu önünde gördüğü ışık mıydı yoksa görüşü o kadar bulanmıştı ki yıldızları mı görüyordu?

Işık olduğuna inanmayı seçti. Başka fabrial pompaların olduğu yere ulaştığında kendi fabrialını kapatıp bu kez kolunu yukarı çevirdi ve tekrar açtı. Kâbuslar –yaşadığı korkunun tezahürleri– peşini bırakmıyordu ve dünya sanki onu eziyor gibiydi. Bir kez daha her yer kararda.

Tek hissedebildiği Syl'di. Şimdi çok uzaktaydı, çok korkmuştu. Kaladin hissettiği son şeyin bu olacağını sandı.

Derken sudan havaya fırladı. Nefes aldı; ilkel, içgüdüsel bir eylemdi. Bilinçli bir seçimden ziyade fiziksel bir tepki. Aslında bir şekilde bayılmış olmalıydı çünkü gözlerini kırpıştırıp kendine geldiğinde, kulenin altındaki bir rezervuarda kendini ağrıyan kolundan tavana asılı hâlde buldu.

Başını iki yana sallayıp eline baktı. Safiri düşürmüştü ve Fırtınaışığı solumaya çalıştığında bir şey gelmedi. Kesesinde kalmamıştı. Bilinci gidip gelirken içine Işık çekmiş olmalıydı. Kendini yine uykunun kollarına bırakmak istiyordu...

Hayır. Peşinden gelecekler!

Kendini zorlayarak gözlerini açtı. Eğer düşman kuleyi bu rezervuarı bilecek kadar araştırdıysa öldüğünden emin olmak için buraya bakacaklardı.

Fabrialı kapatıp suya daldı. Soğuk su onu iyice uyandırdı ve fabrialın onu rezervuarın yan tarafına sürüklemesini sağlayabildi. Burada kuru bir taşın üzerine uzandı. Komik ama içme suyunu kirlettiği için endişelenecek kadar hekimdi hâlâ. Şu anda endişelenmesi gereken onca şey varken...

Uyumak istiyordu ama kolundan ve göğsünden kan sızdığını göre-

biliyordu. Yaraları henüz tamamen iyileşmemişti. Böylece kalktı ve yan taraftaki iki Fırtınaışığı lambasından içine Işık çekti. Evet, düşman bu yeri biliyordu. Öylesine sersemlemiş olmasa ışık olmasının mücevherlerin değiştirilmiş olduğu anlamına geleceğini daha önce fark ederdi.

Sırılsıklam ve bitkin bir şekilde koridorda ilerledi. Bir çıkış olmalıydı. Navani'nin keşif erlerinin bu rezervuarı bulmasıyla ilgili haberleri hayal meyal hatırlıyordu. Thaylen dalgıçlara kuyudaki fabrialları incelettikleri için buradan haberleri olmuştu.

Düşünmeye devam et. Yürümeye devam et. Kendini bırakma.

Syl neredeydi? Ondan ne kadar uzaktaydı? Kaladin karanlık sularda bayağı bir yol gitmişti.

Bir merdivene ulaştığında kendinde basamakları tırmanacak gücü bulamadı. Öylece durdu, uyuşmuş bir hâlde basamaklara baktı. Böylece yine fabrialı kullandı. Alet onu yavaşça bir o açıda, bir diğerinde yukarı çekti. Geri ve ileri. Tekrar tekrar.

Gök gürültüsünü duyduğunda yaklaştığını anladı. Yücefırtına. Fırtına hâlâ devam ediyordu, demek ki sonsuza kadar karanlıkta kalmayacaktı. Fırtınanın çağrısına uyup yukarı doğru yarı uçup yarı sürüklenerek yola devam etti.

Nihayet kulenin giriş katında bir odaya çıktı. İnsanlara evlerine dönmelerini haykıran bir grup şarkıcının tam ortasına...

Fırtına yakınlarda bir yerde kükrüyordu. Birkaç asker ona doğru döndü. Kaladin bir an boş gözlerle etrafına baktı; hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu sanki. Sanki o merdivenlerden ağır aksak çıkışı, Asude Saraylar'a tırmanışıydı.

Derken muhafızlardan biri mızrağını ona doğrulttu ve Kaladin'in vücudu ne yapacağını biliyordu. Yorgundu, yaralıydı, sinirleri harap olmuştu ama Kaladin o mızrağı yakalayıp çevirerek adamın ellerinden kopardı, ardından başka bir askerin bacaklarının arkasına savurdu.

Birkaç Soylu'nun yakınlarda bir yerden haykırışları geldi ve bir Gökselin –Leshwi değildi– havada yükselip mızrağını ona doğrulttuğunu gördü gözünün ucuyla. Daha onunla işleri bitmemişti.

Kaladin döndü ve elinde askerden aldığı mızrakla, yanından geçtiği fenerlerden içine Fırtınaışığı çekerek koştu. Fırtınaışığı hâlâ onu iyileştiriyormuş gibi değildi. Hatta daha önceki o çok yavaş iyileşme bile olmuyordu artık. Ya fabrialı yok ederek kendi güçlerinin iyice zayıflamasına yol açmıştı ya da –ve daha yüksek ihtimalle– Kardeş artık daha da yozlaşmıştı.

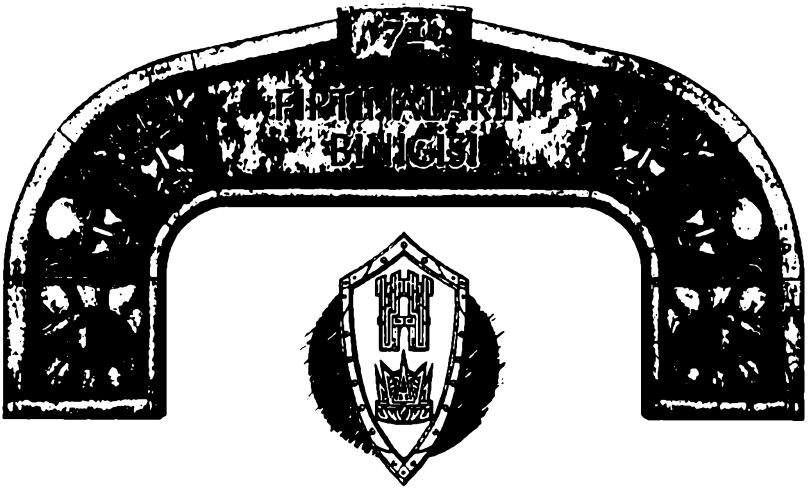
Peşinde onlarca askerle Kaladin fırtınaya doğru koştu. Dışarısı tehlikeliydi ama en azından askerler onu fırtınada bulmakta zorlanırdı. Onlarla savaşamazdı. Tek kurtuluş yolu, gerçekten ümitsiz bir şey yapmaktı.

Kulenin girişine ulaştı. Bir zamanlar ağır ahşap bir kapının bulunduğu boşluktan içeri rüzgâr doluyordu. Buraya yeni bir kapı koymakla uğraşmamışlardı. Niye koyacaklardı ki? Fırtına nadiren bu kadar yükseklere çıkardı.

O gün çıkmıştı.

O gün Kaladin rüzgâra çıktı.

Ve o gün, her şey gibi fırtına da onu öldürmek için elinden geleni yaptı.

Işıkların sesi. Işıkların sesi. Işıklar adına konuşuyorsam onların arzularını dile getirmeliyim. Eğer Işık Kuşamsa ve tüm Kuşamlar tanrıysa ve tanrının Niyeti varsa, o zaman Işık'ın da Niyeti olmalı.

— *Savaş Ritmi*'nden, son sayfa

Dalinar artık yücefırtınalardan korkmuyordu.

Delirmiş olmaktan endişelendiği o günler geride kalmıştı. Yine de kötü muamele görmüş bir atın sırf kırbacın sesinden bile irkilmeyi öğrenmesi gibi Dalinar'ın içinde bir şey kalmıştı. Fırtınanın kontrolü kaybetmek anlamına geldiğine dair öğrenilmiş bir tepki.

O yüzden o gün Dalinar'ın fırtınadan korkmadığını fark etmesi derin ve tatmin edici bir rahatlama hissi veriyordu. Hatta Elthebar bugünkü fırtınanın zamanını haber verdiğinde Dalinar içinde yükselen bir heyecan dalgası hissetti. Yücefırtına olan günlerde kendini daha canlı hissettiğini fark etmişti. Daha güçlü.

Sen misin, diye sordu Fırtınababa'ya.

Biziz, diye karşılık verdi Fırtınababa. *Sen ve ben. Görecek çok şey olduğu için kıtanın üzerinden geçmeyi seviyorum ama bu seni enerjiyle doldurduğu kadar beni de yoruyor.*

Dalinar masadan uzaklaştı ve ona Urithiru'ya dair son istihbarat bilgilerini veren kâtiplerle görevlileri başından savdı. Navani ve kuleyle ilgili giderek artan endişelerini bastırmakta zorlanıyordu. Bir terslik vardı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Bu yüzden seçeneklerini gözden geçirmeye başlamıştı. Şu andaki plan onun Shadesmar'a bir yolculuğa liderlik etmesi, kuleye gitmesi, orada bir dikeysellik açıp casusları içeri sokmasıydı. Ne yazık ki bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlardı. Orada bir dikeysellik açabileceğinden bile emin değillerdi.

Ama bir şey yapmak zorundaydı. Navani'den gelen son mektuplar onun şifrelerini içerse de hiçbiri onun elinden çıkmış gibi değildi. Çok fazla gecikme, iyi olduğuna dair çok fazla güvence vardı... Dalinar işçilere, izcilerinin bodrumdan kuleye girmesini engelleyen molozu kaldırılmalarını emretmişti. Ama gelen haberlere bakılırsa bu haftalar sürecekti, Parekılıçlar orada çağrılamıyor, fabriallar ve Parlayan güçleri gibi bastırılıyordu.

Dalinar avucunu masaya bastırıp dişlerini sıktı. Cepheden gelen rapor yığınına bakmadı bile. Jasnah'yla diğerleri savaşla ilgileniyordu ve zafere yaklaştıklarını görebiliyordu. Henüz kesin değildi ama yüksek olasılıktı.

Dalinar'ın Bağdökümcü çalışmalarına konsantre olması lazımdı. Ama nasıl konsantre olabilirdi ki? Bir Zırh bulmak, bir Kılıç ödünç almak ve cepheye gidip saldıracağı birini bulmak istiyordu. Bu fikir öyle baştan çıkarıcıydı ki savaşın Heyecan'ından aldığı duygusal desteğe ne kadar bağımlı hâle geldiğini kabul etmek zorunda kaldı. Fırtınalar adına, bazen öldürürken yaşadığı o kendini canlı hissetme hâline öyle güçlü bir özlem duyuyordu ki. Bu duygular, içkiyi bıraktığında hissettiklerine çok benziyordu. En beklenmedik anlarda vuran o sessiz, huzursuz arzu. Bir mutluluk, ödül arayışı.

Yaptığı her şey için Heyecan'ı suçlayamazdı. O çizmeleri giyen, elinde silahı, yıkımla iftihar eden Dalinar'ın ta kendisiydi. Öldürmeyi arzulayan Dalinar'dı. Eğer kendine dışarı çıkıp savaşma izne verirse bir parçasının hâlâ bunu sevdiğini keşfedeceğini biliyordu.

Dolayısıyla burada kalmalıydı. Problemlerini çözmenin başka yollarını bulmalıydı. Komuta şehirleri Laqqi'de bir başka küçük taş kulübe olan şahsi konutundan çıktı.

Temiz havanın zihnini temizleyeceğini umarak derin bir nefes aldı. Kasaba şimdi hem fırtınalara hem saldırılara karşı, yüksekten uçarak araziyi sürekli izleyen gözcüler ve raporları anında ileten Rüzgârkoşucularla tahkim edilmişti.

Güçlerimi daha iyi kullanabilmem lazım, diye düşündü Dalinar. *Shallan'la çağırdığımız haritaya erişimim olsaydı Urithiru'da tam olarak ne olup bittiğini görebilirdik.*

İşe yaramazdı, dedi Fırtınababa zihninde. Sesi uzaktan gelen bir gök gürlemesi gibiydi. *Ben kuleyi göremiyorum. Rüzgârkoşucuları zayıflatan şey her neyse, yaklaştığımda beni de zayıflatıyor. Yani harita orayı göstermez. Ama ben sana gösterebilirim aslında. Belki sen benden daha iyi görürsün.*

"Bana göstermek mi? Nasıl?" diye sordu Dalinar. Gölge gibi peşinden ayrılmayan Szeth ona bir bakış attı.

Benimle fırtınaya binebilirsin, dedi Fırtınababa. *Zaman zaman başkalarına da bu ayrıcalığı tanıdığım oldu.*

"Seninle fırtınaya mı bineceğim?" dedi Dalinar.

"Şeref'in bana göstermemi buyurduğu görüler gibi ama bu şimdiyi gösterecek. Hadi gel. Gör.

"Martra," dedi Dalinar, bugün ona tahsis edilen kâtibe dönerek. "Kısa süreliğine tuhaf davranabilirim. Bir sorun yok ama bir sonraki toplantı başladığında kendimde olmazsam onları biraz beklet lütfen."

"Iıı... olur Berrakbey," dedi kadın gözleri büyüyerek defterini göğsüne bastırırken. "Ben, ıı, size bir sandalye getireyim mi?"

"Çok iyi olur," dedi Dalinar. Kendini içeri kapatmak istemiyordu. Burada hava biraz bunaltıcı da olsa havanın kokusunu ve açık gökyüzünün altında olmayı seviyordu.

Martra bir sandalyeyle döndü ve Dalinar yüzünü doğuya vererek oturdu. Köken'e, fırtınalara doğru. Gerçi taştan büyük bir fırtınakıran görüşünü kapatıyordu.

"Fırtınababa," dedi Dalinar. "Ben..."

Fırtına oldu.

Dalinar fırtına duvarının önünde bir moloz parçası gibi uçuyordu. Hayır... fırtınanın gelişiyle şiddetlenen ani bir rüzgâr gibiydi. Rüzgârkoşucu güçleri sayesinde deneyimlediklerinden çok daha fazlasını görüyor, kavrayabiliyordu.

Görülecek bir sürü şey vardı. Aralarında bitkilerin büyüdüğü vadilerle dizi dizi tepeleri aştı. Yukandan, yeşilliklerle çevrelenmiş kahverengi adalardan oluşan bir ağ gibi görünüyorlardı. Ovalar çalılar ve ağaççıklarla kaplıydı. Dalinar hiç böyle bir şey görmemişti, bu bitkiler ona tamamen yabancıydı ama bu sık çalılar ona Terbiye'yi gördüğü Vadi'yi hatırlatıyordu biraz.

Bir vücudu yoktu ama döndü ve onu takip eden uzun gölgeyi gördü. Fırtınanın kendisini.

Rüzgârkoşucu rüzgârlarımın üzerinde uçtuğunda oraya buraya fırladı, dedi Fırtınababa ve Dalinar dört bir yanında sesleri hissetti. *Sen*

sadece düşünüyorsun. Toplantılardan yakınıyorsun ama onlara çok uygunsun.

"Büyüyorum," dedi Dalinar. "Değişiyorum. Değişmek insanlığa özgü bir şey Fırtınababa. Dinimizin en temel ilkesi. Kaladin'in yaşında olsam ben de onun gibi davranırdım muhtemelen."

Dağlara yaklaşıyoruz, dedi Fırtınababa. *Birazdan Urithiru'ya geleceğiz. Hazır ol.*

Dalinar'ın sağında bir dağ sırası yükselmeye başladı ve Dalinar nerede bulunduklarını aşağı yukarı tahmin edebildi. Triax veya Tu Fallia'nın üzerinde uçuyor olmalılardı. Her iki ülkeyi de pek az biliyordu. Ama bunlar Urithiru'nun yanındaki dağlar değildi, daha oraya gelmemişlerdi. Böylece Dalinar da hareket kabiliyetini test etti; yemyeşil vadilere doğru süzülüp daha alçaktan uçtu.

Evet... bu manzara, birbirine dolanmış bu yemyeşil bitki örtüsü ona yabancıydı. Çimler, geniş yapraklar ve diğer saplar, sarmaşıklarla birbirine sımsıkı dolanmıştı ve etraflarında hayatsprenleri uçuşuyordu. Sarmaşıklar fırtınalara karşı hepsini bir arada tutan bir ağ gibiydi.

Kol yerine uzun dokunaçları ve kitin yerine kösele gibi derileri olan ilginç hayvanlar gördü. Fırtınaduvarı çarptığında çalıların arasında minik deliklere kaçıştılar ve oralarda dar ceplere girdiler. Alethkar'dan o kadar da uzak olmayan bir yerin bu kadar farklı olması garipti. Sonuçta burası Alethkar'a Tarat Denizi'nden kısa bir yolculuk mesafesindeydi.

Dalinar bu hayvanlardan birini incelemek için geride kalmayı denedi.

Hayır, dedi Fırtınababa. *İleri. Daima ileri.*

Dalinar tepeleri geçerek ilerlemeye devam etti, böylece yeşil bitki örtüsünün evlerle bölündüğü bir yere ulaştılar. Bu vadiler, sel riski olacak kadar dar veya derin değildi ve evler yine de birkaç metrelik direklerin üzerine yapılmıştı. Aynı sarmaşıklar onların üzerini de sarmış, binaların köşeleri sarmaşıklardan güç alarak çalılarla karışmıştı.

Bir zamanlar, etrafını çevreleyen bitki örtüsüyle korunan bu köy belli ki gıpta edilecek güzellikte bir yerdi. Ne yazık ki şimdi Dalinar geçerken bir sürü yanmış bina gördü, köyün geri kalanı da yıkık dökük tü.

Yücefırtına. Dalinar'ın halkı yücefırtınaya uyum sağlamıştı; büyük şehirlerin etrafı çoktan duvarlarla çevrelenmişti ve küçük köyler de bu iklim değişikliğinde ayakta kalmak için kendi krallıklarının stok-

larını kullanabilmişti. Fakat burası gibi ücra köyler, yardımlarına koşacak kimse olmadan, fırtınanın şiddetini en ağır şekilde yaşamıştı. Roshar'da böyle yok olmanın eşiğinde kim bilir daha kaç yer vardı?

Dalinar'ın köyün üzerinden geçip gitmesi ancak birkaç kalp atımı kadar sürdü ama bu görüntü zihninde kaldı. Geçtiğimiz iki yılda, parshmenlerin ani gidişiyle yıkılmamış olan kaç şehir ve kasaba fırtınanın veya savaşın acımasız saldırısına uğramıştı? Bu savaşı kazanırlarsa –kazandıklarında demeliydi– dünyayı yeniden inşa etmek için yapacak çok işleri olacaktı.

Uçmaya devam ederken moralini bozan bir şey daha gördü: evlerine dönerken mahsur kalmış iki toplayıcı. Yırtık pırtık giysileri içinde iki adam fazlasıyla alçak bir hendekte birbirine sokulmuştu. Kıyafetleri, Marat'tan gelen kilim malzemelerini andıran kalın liflerden dokunmuştu ve mızrakları metal bile değildi.

"Onlara merhamet et," dedi Dalinar. "Hiddetini dizginle Fırtınababa."

Bu, hiddet değil. Bu benim.

"O zaman onları sakın," dedi Dalinar, fırtına duvarı çarpıp talihsiz iki adamı karanlığa savururken.

Dışarı çıkıp bana gelen herkesi korumalı mıyım?

"Evet."

O zaman fırtına olmayı, kendim olmayı mı bırakayım?

"Merhametli bir fırtına olabilirsin."

Bu fırtınanın ruhuna ve tanımına aykırı, dedi Fırtınababa. *Esmeliyim. Bu yerleri ben var ediyorum. Tohumları taşıyorum, bitkileri doğuruyorum, yerleri kremle sıvıyorum. Işık sağlıyorum. Ben olmasam Roshar kuruyup gider.*

"Senden Roshar'ı terk etmeni değil, şu adamları korumanı istiyorum. Burada. Şimdi."

Ben... diye gürledi Fırtınababa. *Artık çok geç. Fırtına duvarından sağ çıkamadılar. Biz konuşmaya başladıktan az sonra büyük bir kayanın altında kaldılar.*

Dalinar bir küfür savurdu; karşılığı az ileride havada çakan bir şimşek oldu. "Tanrıya bu kadar yakın bir varlık nasıl olur da şereften tamamen mahrum olabilir?"

Ben fırtınayım. Ben...

Sen sadece bir fırtına değilsin, diye bağırdı Dalinar; sesi bir gök gürlemesine dönüşerek. *Seçme şansına sahipsin! Bundan kaçıyorsun ve bunu yapmakla da KORKAKLIK ediyorsun!*

Fırtınababa karşılık vermedi. Dalinar onun yaptığı aptalca şeyler yüzünden azarlanan hırçın bir çocuk gibi sindiğini hissetti. Güzel. Dalinar da Fırtınababa da artık bir zamanlar oldukları şeyden farklıydı. Daha iyi olmalılardı. Dünya onlardan daha iyi olmalarını talep ediyordu.

Dalinar havada yükseldi. Fırtınababa'nın düşünmeden yaptığı başka gaddarlıklara şahit olma ihtimaline karşı artık ayrıntıları görmek istemiyordu. Nihayet karla kaplı dağlara ulaştılar ve Dalinar fırtınanın en tepesine süzüldü. Son zamanlarda fırtınalar giderek daha yükseğe çıkıyordu. Bu normalde insanların fark etmeyeceği bir şeydi ama Urithiru'dan açıkça görülüyordu.

Bu doğal, dedi Fırtınababa. *Döngü bu. Kulenin boyunu aşıncaya kadar yükselmeye devam edeceğim, ardından sonraki birkaç fırtına alçaktan geçecek. Yücefırtına kule var olmadan önce de böyle yapıyordu.*

Pek de ona özgü olmayan bir çekingenlikle konuşuyordu. Dalinar onu sarsmıştı belki.

Derken Dalinar giderek yaklaşan kuleyi gördü.

Görebiliyor musun, diye sordu Fırtınababa. *Ayrıntıları?*

"Evet," dedi Dalinar.

Çabuk bak. Çok hızlı geçeceğiz.

Dalinar, Urithiru'ya odaklanıp rüzgârını oraya çevirdi. Bariz bir terslik görünmüyordu. Yukarıda Bulutyolu'nda kimse yoktu ama fırtınalar giderek yükselirken insanların dışarı çıkması pek akla yatkın olmazdı zaten.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Dalinar yaklaşırlarken.

Sen girebilirsin, dedi Fırtınababa. *Ben içeri giremem. Tıpkı içerideki küreleri dolduramadığım gibi. Benden bir parça ayrıldığında artık ben olmaz. Hemen geri gelmen lazım yoksa görü sona erer.*

Dalinar dördüncü kademede, kulenin doğuya doğru çıkıntı yaptığı yuvarlak kısımda girebileceği en alçak balkonu seçti ve oraya doğru alçaldı. Fırtına geçerken Dalinar açık balkondan arkadaki sessiz koridora süzüldü.

Çok çabuk bitti. Karanlık koridoru geçip güneyde bir koridor buldu ve buradan giriş katına inmeye çalıştı ama daha hiçbir yaşam belirtisi göremeden aniden başka bir balkona çekildi. Fırtına duvarı dağların zirvelerini geçip Azir'e doğru yoluna devam etti.

"Hayır," dedi Dalinar. "Tekrar bakmamız lazım."

İleri doğru devam etmelisin. Momentum, Dalinar.

"Momentum korkunç şeyler yapmamı engellemedi Fırtınababa. Momentum tek başına bir erdem değil."

İstediğin şeyi yapamayız.

"Mazeret uydurmayı bırak da bir kere olsun dene!" dedi Dalinar, etrafında şimşekler çakmasına sebep olarak. Öne itilmeye direndi ve Fırtınababa'nın bir dizi gök gürlemesiyle kükremesine sebep olsa da fırtınanın iç kısımlarına girdi. Fırtına duvarının ardındaki karanlık kargaşa.

Rüzgâra karşı esen bir rüzgârdı, akıntıya karşı yüzen bir insan, ama Urithiru'ya kadar zorladı. Fırtınababa homurdandıysa da Dalinar sprenden acı hissi almıyordu. Sadece... şaşkınlık. Sanki Dalinar'ın ne yapabileceğini içtenlikle merak ediyormuş gibi.

Belli bir yerde kalmak zordu ama birinci kademenin dışında dolaşarak herhangi bir tehlike işareti aradı. Rüzgârın öfkesi onu çekiştirdi. Fırtınababa gürledi ve bir şimşek çaktı.

İşte. Dalinar bir şey hissetti. Birinin dilini öğrenirken olduğu gibi... belli belirsiz bir Bağlantı. Dalgabağlama gücü, güçleri, rüzgârın içinden onu kulenin önündeki alanın etrafında sürükledi. Ta ki onu görünceye kadar. Sekizinci katta, kulenin dışına tutunmuş, karanlıkta neredeyse seçilemeyen tek bir kişi.

Kaladin Stormblessed.

Dalinar, Rüzgârkoşucunun kendini bu şekilde fırtınanın ortasına atmasına neyin sebep olduğunu çözemediyse de işte oradaydı. Bir çıkıntıya sımsıkı yapışmıştı. Üstü başı perişan hâldeydi ve yaralıydı. Yaralarından kan sızıyordu.

"Atalarımın kanı adına," diye fısıldadı Dalinar. "Fırtınababa, onu görüyor musun?"

Ben... hissediyorum, dedi Fırtınababa. *Senin aracılığınla. Kürelerinin ve Fırtınaışığı'nın yenilenmesi için fırtınanın merkezini bekliyor gibi görünüyor.*

Dalinar, korunmak için kafasını omuzlarının arasına gömmüş öylece duran genç adama biraz daha yaklaştı. Sırılsıklam olmuştu ve yırtılan gömleğinin bir ucu duvarı dövüp duruyordu.

"Kaladin?" diye bağırdı Dalinar. "Kaladin, ne oldu?"

Genç adam hareket etmedi. Dalinar öfkeli rüzgârlara direnerek kendini toparladı ve fırtınanın ruhundan güç çekti.

KALADİN, dedi.

Kaladin kıpırdandı, başını çevirdi. Beti benzi atmış, saçları keçeleşmiş ve yağmurda ıslanıp düğüm düğüm olmuştu. Fırtınalar adına... ölü bir adam gibi görünüyordu.

NE OLDU, diye sordu Dalinar, fırtına olarak.

"Şarkıcı istilası," diye fısıldadı Kaladin rüzgârda. "Navani esir alındı. Kulede sokağa çıkma yasağı var. Diğer Parlayanlar bilincini kaybetti."

YARDIM GETİRECEĞİM.

"Parlayan güçleri çalışmıyor. Benimki hariç. Belki Bağdökümcü de çalışır. Savaşıyorum. Ben... elimden geleni yapıyorum."

ÖLÜMDEN ÖNCE HAYAT.

"Ölümden..." diye fısıldadı Kaladin. "Ölümden... önce..." Genç adam gözlerini yumdu. Vücudu gevşedi ve baygın bir şekilde duvardan düştü.

HAYIR. Dalinar rüzgârları topladı ve bir güç dalgasıyla birlikte hepsini Kaladin'i yukarı, kulenin sekizinci katının balkonuna kaldırmakta kullandı.

Bunu yapmak güçlerini sonuna kadar zorlamıştı ve sonunda cereyan Dalinar'ı yakalayıp onu fırtınanın önüne sürükledi. Bu sırada görüden çıkıp kendini Emul'da, sandalyesinde otururken buldu. Şeref muhafızları gelmiş, onu meraklı gözlerden sakınmak için etrafında bir daire oluşturmuştu. Dalinar kendi isteği dışında bir görüye girmeyeli uzun zaman olmuştu ama yine de bunu yaptıklarına memnun oldu.

Silkinip kendine geldi ve ayağa kalktı. Yanında Martra defterini kaldırıp gösterdi. "Söylediğiniz ve yaptığınız her şeyi yazdım! Berrakhanım Navani'nin yaptığı gibi. İyi yapmış mıyım?"

"Teşekkürler," dedi Dalinar yazılanlara göz atarken. Eski görülerindeyken olduğu gibi yine yüksek sesle konuşmuştu belli ki. Martra onun fırtına olarak söylediklerini duymamıştı sadece.

Muhafızlardan biri öksürdü ve Dalinar başka birinin ona aval aval baktığını fark etti. Genç adam utanarak gözlerini kaçırdı hemen.

Okuduğum için, diye düşündü Dalinar defteri geri uzatırken. Ardından fırtına bulutları görmeyi bekleyerek gökyüzüne baktı ama tabii yücefırtına bu bölgeden saatlerce uzaktaydı.

Fırtınababa, diye düşündü. *Kule işgal altında. En büyük korkumuz gerçek oldu. Urithiru düşman kontrolünde.* Fırtınalar adına, bunu kabul etmek çok acı vericiydi. Önce Alethkar, şimdi de kule. Ve Navani esir alınmıştı.

Dalinar, düşmanın Taravangian'dan niye vazgeçtiğini şimdi anlıyordu. Hatta Emul'daki bütün ordularından. Hepsi Dalinar'ı meşgul etmek için feda edilmişti.

"Teshav'a git," dedi Dalinar, Martra'ya. "Hükümdarları ve yüce-

beylerimi toplasın. Acilen bir toplantı yapmamız gerekiyor. Bugün yapacağım diğer her şeyi iptal et."

Genç kadının ağzından minik bir çığlık kaçtı. Belki ona böyle önemli bir görev verildiği içindi. Ardından Dalinar'ın emirlerini yerine getirmek için koşarak uzaklaştı. Emri üzerinde askerler de ayrıldı ve Dalinar tekrar gökyüzüne baktı.

Fırtınababa, beni duydun mu?

Canımı yaktın Dalinar. Bunu ikinci kere yaptın. Bağımızı zorluyor, beni doğru olmayan şeyler yapmaya zorluyorsun.

Seni daha esnek olmaya zorluyorum, dedi Dalinar. *Bu daima biraz acı verir. Stormblessed'in bana söylediklerini duydun mu?*

Evet, dedi Fırtınababa. *Ama yanılıyor. Güçlerin Urithiru'da çalışmayacak. Görünen o ki... kulenin koruma sistemini bizim aleyhimize çevirmişler. Eğer bu doğruysa, orada bir dikeysellik açmak için senden çok daha güçlü, çok daha deneyimli olmak gerekir. Kardeş'i yenebilecek kadar güçlü olmalısın.*

Daha sonraki yeminleri etmem gerekiyor, dedi Dalinar. *Neler yapabileceğimi daha iyi anlamam gerekiyor. Eğitimim çok yavaş ilerliyor. Hızlandırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.*

Sana yardım edemem. Şeref öldü. Neler yapabileceğini tam anlamıyla bilen tek kişi oydu. Seni eğitebilecek tek kişi oydu.

Dalinar hayal kırıklığıyla inledi. Savaş kampındaki konutunun önündeki işlenmemiş taşların üzerinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Kaladin, Shallan, Jasnah, Lift... Hepsi de güçlerini kendiliğinden kavradılar, dedi Dalinar. *Ama Bağlandıktan bunca zaman sonra ben hâlâ buradayım, hiçbir ilerleme kaydedemedim.*

Sen onlardan farklısın, diye karşılık verdi Fırtınababa. *Daha büyük, daha tehlikeli bir şeysin. Aynı zamanda daha karmaşık. Senin gibi biri daha önce olmadı hiç.*

Uzakta gök gürledi. Yaklaşıyordu.

Biri hariç... dedi Fırtınababa.

Dalinar aklına gelen bir fikirle kafasını kaldırdı. Fırtınababa'nın da aklına aynı şey gelmişti muhtemelen.

Bir Bağdökümcü daha vardı.

Kısa süre sonra, Dalinar nefes nefese kampın kuzey kısmındaki küçük binaya ulaşmıştı. İnsanlar telaşla yaklaşmakta olan fırtınaya

hazırlanıyorlardı ama Dalinar onlara bakmadı bile. Küçük binaya daldı ve içeride, yerde oturmuş, öne doğru eğilmiş, kendi kendine mırıldanan iri yarı bir adamla ilgilenen kadını şaşırttı.

Kadın belindeki kılıca uzanarak ayağa fırladı. Hangi ırktan olduğunu çıkarmak zordu; koyu renk tenine bakılırsa belki Azish olabilirdi. Fakat Shinlerinkini andıran gözleri buna uymuyordu. Bu ikisi zamanın dışına hapsolmuşlardı. Neredeyse Roshar kadar yaşlılardı. Elçiler Shalash ile Talenelat.

Dalinar kadının tehditkâr duruşuna aldırmadan ilerleyip onu omuzlarından yakaladı. "Sizden on tane vardı. On Elçi. Hepsi de Parlayan Şövalyeler tarikatlarından birinin üyesiydi."

"Hayır," dedi Shalash. "Biz Parlayanlardan önceydik. Onlar bizi örnek aldı ama onların tarikatlarından değildik. Nale dışında."

"Ama aranızda bir Bağdökümcü vardı," dedi Dalinar. "Şansın Elçisi, Gizemlerin Elçisi, Tanrıların Bağlayıcısı İshi."

"Yemin Sözleşmesi'nin yaratıcısı," dedi Shalash, Dalinar'ın tutuşundan kurtularak. "Evet, evet. Hepimizin böyle isimleri vardı. İşe yaramaz isimler. Bizim hakkımızda konuşmayı bırakmalısınız artık. Bize tapmayı bırakın. Bizi çizmeyi bırakın."

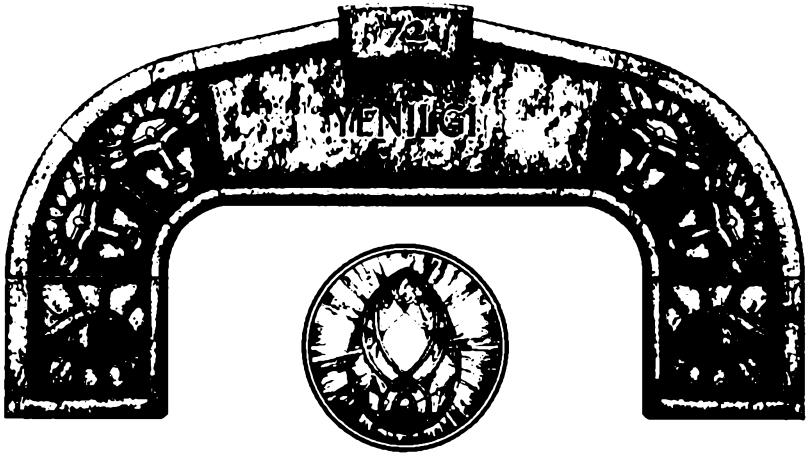
"O hâlâ hayatta," dedi Dalinar. "Onu bağlayan yeminler yok. Benim neler yapabileceğimi o bilir."

"Eğer aramızda –benden başka– hâlâ aklı başında biri varsa eminim odur," dedi Shalash.

"Buraya yakın bir yerde," dedi Dalinar. "Tukar'da. Bu köyden güneydoğuya doğru kısa bir uçuş mesafesinde."

"Yolda bir ordu yok mu?" dedi Shalash. "Şu anda asıl amacımız, düşmanı geri püskürtmek, Ishar'ın ordusunun üzerine sürmek değil mi?"

"Jasnah ve ordumuzun yaptığı bu," dedi Dalinar. "Ama benim başka bir görevim var. Tanrı-rahiple konuşmanın bir yolunu bulmam ve onu Urithiru'yu kurtarmama yardım etmeye ikna etmem gerekiyor."

Niyet önemlidir. Niyet her şeydir. Yapmaya kalkıştığım şeyi kazara yapamazsın. Buna niyet etmelisin. Bu bizim daha önce hiç anlamadığımız kadar önemli bir kanun gibi görünüyor.

— *Savaş Ritmi*'nden, son notlar

Navani kütüphane odasında –hücresinde– sessizce oturup bekledi. Saatler geçti. Yiyecek bir şey istediğinde getirdiler ama ne onu gözleyen Derin ne de muhafız sorularına cevap vermedi. Böylece Navani beklemeye devam etti. Çalışamayacak kadar gergindi. Tekrar Kardeş'le konuşmayı denemeye cesaret edemeyecek kadar altüst olmuştu.

Verdiği onca güvenceden ve sözden sonra Navani güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı sonuçta.

Raboniel nihayet üzerinde pantolon, bir bluz ve Thaylen yeleğinden oluşan basit bir giysiyle geldi. Onların stillerini büyüleyici bulduğunu söylemişti daha önce. Geleneksel erkek kıyafetleri seçmişti ama muhtemelen fark umurunda olmazdı.

Dilekler Hanımı kapıdan Navani'ye baktı, ardından muhafızlan gönderdi. Navani dişlerini sıktı ve kalkıp önünde eğildi. Canı yanıyordu, rakibi üstünlüğü ele geçirmişti ve Navani yenilmişti. Ama öfkenin ve utancın ona hükmetmesine izin veremezdi. Bilgi alması gerekiyordu.

"Beni görme ısrarından vazgeçmişsin," dedi Raboniel. "Ne olduğunu anladın sanırım."

"Kardeş'le konuşmalarımızı ne kadar zamandır dinliyordunuz Kadim Kişi?" dedi Navani.

"Baştan beri," dedi Raboniel. "Ben dinleyemediğim zamanlarda da başka bir Kaynaşık dinliyordu."

Navani gözlerini yumdu. *Üçüncü mekanizmanın yerini onlara ben gösterdim. Kardeş'ten onu zorla öğrenip düşmanın planına hizmet ettim.*

"Kendine bu kadar yüklenmemelisin," dedi Raboniel. "Asıl suçlanması gereken Kardeş'in kendisi. O zaten hep böyle saftı. Ve ne kadar saf olduğunun da farkında değil. Sütuna dokunduğumda Kardeş'in uyanık olduğunu, ölü taklidi yaptığını anladım. Ben de numarasına devam etmesine izin verip dinledim. Bu kararın meyvelerini toplayacağımı bilemezdim ama zaten bu yüzden dokuz tohum eker, büyümeye başlayanı gözlersin."

"Kardeş söylemişti..." dedi Navani. "Sizden daha kapsamlı düşünemeyeceğimi söyledi."

"Evet, bunu duydum," dedi Raboniel. "Hatta dinlediğimizi anladığını sanıp endişelendim. Bariz beni yanıltmak için kurulmuş bir cümle gibiydi."

"Peki ama nasıl? Bunu nasıl yaptınız Kadim Kişi?" diye sordu Navani gözlerini açarak. "Kardeş benimle iletişim kurduğunda arada birinin olduğunu anlardı mutlaka."

Raboniel bir ritim mırıldandı, ardından Navani'nin notlarının oluşturduğu yığına yürüdü. "Çalış. Işık'la ilgili aradığımız cevapları bul Navani. Benimle savaşmaya çalışmaktan vazgeç, bunun yerine bu savaşı bitirmeme yardım et. Buradaki amacın baştan beri buydu."

Navani midesinin çalkalandığını hissetti. Yaptığı şeyin ızdırabıyla zaten bir kez kusmuştu. Kardeş'e verdiği hasar yüzünden. Bu kez bulantıyı bastırdı ve Raboniel tam çıkmak üzereyken son bir soru sorumayı başardı.

"Kaladin," dedi Navani. "Rüzgârkoşucu. Onu öldürdünüz mü Kadim Kişi?"

"Ben öldürmedim," dedi Raboniel. "Gerçi iyi bir darbe indirdim. Mekanizmayı yok etmeyi başardığını fark etmişsindir muhtemelen; sonuçta kalkan hâlâ yerinde. Ama Rüzgârkoşucu en son yarım saat kadar önce kuleden çıkarken görüldüğünde yarası hâlâ iyileşmemişti. Bu yüzden Kardeş'in dönüşümünün neredeyse tamamlandığını

düşünüyorum. Bu da senin şu Rüzgârkoşucunun güçlerini iyice zayıflatmıştır. Dışarıda fırtınada hayatta kalabildiğini sanmam."

"Fırtınada mı?" diye sordu Navani.

"Evet. Yazık. Belki Kardeş sana ölüp ölmediğini söyleyebilir. Öldüyse cesedi üzerinde çalışmayı çok isterim."

Raboniel çıktı. Navani mide bulantısını bastırmaya devam ederek Kaladin için bir koruma duası yazıp yaktı. Tek yapabileceği buydu.

Ardından başını masaya koydu ve yenilgisinin boyutlarını düşündü.

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

ARASÓZ

SZETH ◆ CHIRICHIRI ◆ TARAVA[illegible]AN

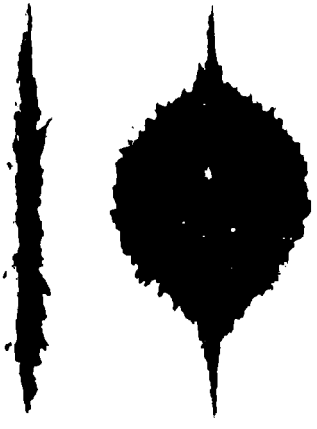
Yücesprenler en iyi koşullarda esrarengiz varlıklar. Shadesmar'da insan şeklinde delikler, tanıdık olmayan yıldızlı göklere açılan boşluklar gibi görünseler de aslında diğer tüm sprenler gibi maddi varlığa sahipler.

Çok farklı bir silüete sahip olmadıkları sürece yücesprenleri birbirinden ayırmak inanılmaz zordur. Öte yandan yücesprenler birbirlerini ayırt etmekte zorlanmazlar.

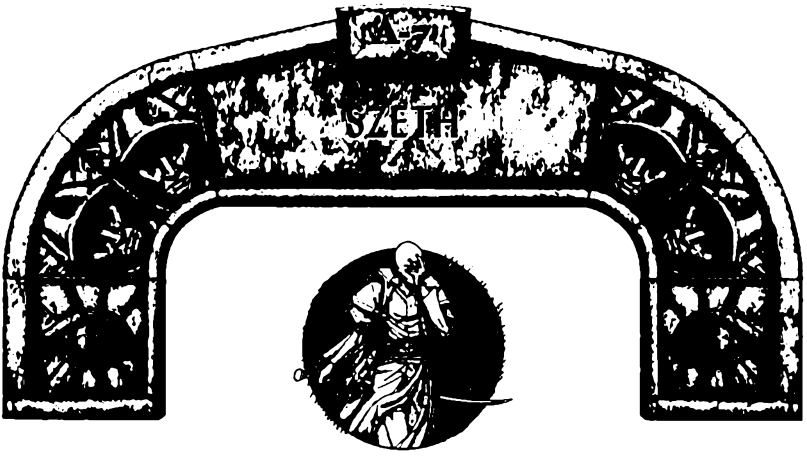
Hareket ettiklerinde yıldızlar onlarla birlikte hareket etmez. Onları yürürken izlemek, başka bir gerçekliğe açılan hareketli bir pencereden bakmak gibidir.

Fiziksel Âlem'de havada asılı duran bir yırtık veya delik gibi görünürler.

Şeref-oğlu-Szeth kambur durmaya çalıştı.

Dalinar omuzlarını biraz düşürmesinin, sıkıcı bir koruma görevindeki sıradan bir asker gibi görünmesine yardımı olacağını söylemişti. Szeth'in avını kollar gibi sinsice yürüdüğünü ve nöbette dikilirken fazla gergin olduğunu söylemişti. İçin için yanması gerekirken alev alev yanan bir ateş gibi.

İnsan gergin olmayı nasıl bırakırdı? Szeth, Dalinar'ın önerdiği gibi bir ağaca yaslanıp kollarını kavuşturuken bunu anlamaya çalıştı. Önünde Karadiken, yeğeni Elhokar'ın oğluyla oynuyordu. Szeth küçük açıklığın çevresini dikkatle gözden geçirdi. Gölgeleri kolluyordu. Ya da ağaçların arasından görünen ilerideki kampta şüpheli bir şekilde oyalanan insanları.

Onu rahatsız eden bir şey görmedi. Yine de gevşemek için gayret etmesi gerekti.

Bugün bulutlu gökyüzü ve bunaltıcı hava, çocukluğunda Szeth'in babasının çobanlık yaptığı Shinovar kıyılarını andırıyordu. Bu sık otlara bakarken Szeth neredeyse kendini evde bile hayal edebilirdi. Su taşırken kuzuların melemesini dinlediği o güzelim beyaz kayalıkların yanında.

Yumuşak huylu babasının sözleri kulaklarında çınladı: *Bir insanın en iyi ve en doğru ödevi dünyaya bir şeyler katmaktır. Yaratmaktık, yok etmek değil.*

Ama hayır. Szeth evde değildi. Emul'da küçük bir köyün hemen dışındaki ormanda bir açıklıkta, kutsanmamış taşların üzerinde duruyordu. Dalinar diz çöktü, daha beş yaşında bile olmayan Gavinor'a talim kılıcını nasıl tutacağını gösterdi.

Birkaç dakika olmuştu, böylece Szeth ağaçtan uzaklaşıp açıklığın çevresinde döndü, şüpheli görünen birkaç sarmaşık yığınını inceledi. "Sen tehlikeli bir şey görüyor musun kılıç-nimi?" diye sordu yavaşça.

Hayır, dedi kılıç. *Bence beni çekmelisin. Kınımdan çıktığımda daha iyi görebiliyorum.*

"Seni çektiğimde kılıç-nimi, hayatımı emmeye kalkıyorsun."

Saçmalama. Senden hoşlanıyorum. Seni öldürmeye çalışmam.

Silahın hoş sesi Szeth'in zihnine yansıyordu. Dalinar bu histen hoşlanmıyordu, o yüzden artık sadece Szeth'le konuşuyordu.

"Ben tehlikeli bir şey görmüyorum," dedi Szeth. Ağacın yanındaki yerine dönüp en azından gevşemiş gibi görünmeye çalıştı. Sürekli tetikte olmak kolay bir işe değildi ve kararlılık gerektiriyordu ama Dalinar'ın onu tekrar azarlamasını istemiyordu.

Bu iyi, değil mi? Tehlikeli bir şey olmaması?

"Hayır kılıç-nimi," dedi Szeth. "İyi değil. Ürkütücü. Dalinar'ın çok fazla düşmanı var; suikastçılar, casuslar yolluyor olmalılar. Onları görmüyorsam belki çok dikkatsiz ve beceriksiz olduğum içindir."

Ya da belki burada olmadıkları için görmüyorsundur, dedi kılıç. *Vasher da hep böyle paranoyaktı. Ve yakında insan varsa hissedebilirdi. Ona bu kadar endişelenmemesini söylerdim. Tıpkı senin gibi. Sürekli endişe, endişe, endişe.*

"Bana bir görev verildi," dedi Szeth. "Onu en iyi şekilde yapacağım."

Küçük çocuk oyuncak kılıcını havaya kaldırıp kendini Rüzgârkoşucu ilan ettiğinde Dalinar güldü. Çocuk Kholinar'da dehşet verici şeyler yaşamıştı ve çoğunlukla sessizdi. Yaşadıklarının etkisi altındaydı. Yoksprenleri ona işkence etmiş, Yaradılmamış onu kullanmış, annesi tarafından görmezden gelinmişti. Szeth'in aracıları farklı olsa da çocuğa karşı bir yakınlık duymadan edemiyordu.

Dalinar oynarlarken çocuğun artık kendini daha fazla ifade etmesinden, daha coşkulu olmasından bariz bir şekilde memnundu. Szeth yine koyunlarla oynadığı kendi çocukluğunu hatırladı. Ailesinin Şeref-kılıçlarına verilmesinden önceki o basit zamanlar. Yumuşak huylu babasına öldürmek, katkı yapmak yerine eksiltmek öğretilmeden önce.

Babası hâlâ Shinovar'da, hayattaydı. Başka bir kılıcın, başka bir yükün taşıyıcısı olarak. Szeth'in tüm ailesi oradaydı. Kız kardeşi, annesi. Onları düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi kendine düşünme izni vermişti çünkü Hakikatsiz olmadığına karar vermişti. Daha önce onları düşünerek hatıralarını kirletmek istememişti.

Açıklıkta bir tur daha atmanın vaktiydi. Çocuğun gülüşleri daha da yükseldi ama Szeth'e bunu duymak üzücü geldi. Çocuk bir kayanın üzerine sıçrayıp büyük amcası tutsun diye atladığında irkildi. Ve Szeth... Szeth hızlı hareket ettiği zaman, onun hareketlerini ışıltılı bir ardışık görüntü gibi takip eden, vücuduna yanlış şekilde bağlanmış kendi kırılgan ruhunun görüntüsünü yakalayabilirdi.

Niye acı çekiyorsun, diye sordu kılıç.

"Çocuk için korkuyorum," diye fısıldadı Szeth. "Mutlu bir şekilde gülmeye başladı. Eninde sonunda bu ondan yine çalınacak."

Gülmeyi anlayabilmek isterdim, dedi kılıç. *Sanırım hissedebiliyorum. Mutluluk. Ha! HA! Vivenna şakalarımı severdi. Kötü olanları bile.*

"Çocuğun gülüşü beni korkutuyor," dedi Szeth. "Çünkü ona yakınım. Ve ben... iyi değilim."

Bu çocuğu korumamalıydı ama Dalinar'ın onu uzaklaştırması korkusuyla bunu ona söylemeye cesaret edememişti. Burada bir İdeal'in peşinden gitmekte hayat amacını bulmuştu. Dalinar Kholin'e güvenmekte. Bu İdeal'in sarsılmasını göze alamazdı. Alamazdı.

Sadece... Dalinar bazen kararsız konuşuyordu. Doğru şeyi yaptığından endişe ediyordu. Szeth onun zayıflıklarını, kaygılarını görmeseydi keşke. Karadiken'in sarsılmaz, mutlak bir ahlak abidesi olması gerekiyordu.

Yine de Dalinar çoğundan iyiydi. Kendinden emindi. Çoğu zaman. Szeth, kendi ahlak anlayışı çerçevesinde kendinden bu kadar emin olan sadece bir adam daha tanımıştı. Taravangian. Tiran. Canavar. Adam dünyanın bu uzak köşesinde bile Szeth'in peşini bırakmamıştı. Szeth, geçen gün Dalinar'la Taravangian'ı görmeye gittiklerinde adamın illüzyonun altında onu gördüğüne emindi.

O adam vazgeçmeyecekti. Szeth onun... bir şeyler planladığını... hissedebiliyordu.

Szeth ağacına geri döndüğünde hava yarılıp ardında yer yer belli belirsiz yıldızlarla bir karanlık ortaya çıktı. Szeth hemen kılıcı ağacın gövdesinin yanına koydu.

"İzle," dedi, "ve bir tehlike olursa söyle."

Ah! Tamam, dedi kılıç. *Bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim. Gerçi beni çekmek isteyebilirsin. Bilirsin, eğer kötü biri gelirse o zaman onu gerçekten haklayabilirim.*

Szeth havadaki yarığı takip ederek ağacın arkasına dolandı. Altındaki eti görmek için deriyi kesmek gibi, biri sanki gerçekliğin dokusunu aralamıştı.

Szeth yücesprenin önünde diz çöktü.

"İyi iş çıkarıyorsun çırağım," dedi spren o resmî ses tonuyla. "Hep tetikte ve kararlısın."

"Öyleyim," dedi Szeth.

"Ülkünü konuşmamız lazım. Bir yıldır şu anki yeminindesin ve bağlılığından memnunum, etkilendim. Sen en ihtiyatlı, en layık olanlar arasındasın. Sana Zırhını kazandırmak isterim. Hâlâ vatanını temizlemek istiyor musun?"

Szeth başını salladı. Arkasında Dalinar güldü. Szeth'in gidişini fark etmiş görünmüyordu.

"Bana bu önerdiğin hedeften biraz daha bahset," dedi yücespren. Yücespren henüz Szeth'e ismini bahşetmemişti ama Szeth onun bağ kurduğu Parlayan'dı.

"Uzun süre önce halkım benim uyarılarımı dikkate almadı," dedi Szeth. "Düşmanın yakında döneceğini söylediğimde bana inanmadılar. Beni sürdüler, Hakikatsiz ilan ettiler."

"O günlerle ilgili anlattığın hikâyelerde bazı tutarsızlıklar görüyorum Szeth," dedi yücespren. "Korkarım çoğu ölümlü gibi hafızan ya kusurlu ya da zamanla bozulmuş. Gerçeği anlamak için ülkünde sana eşlik edeceğim."

"Teşekkürler," dedi Szeth alçak sesle.

"Kendi kanunlarını çiğneyenlerle savaşıp onları yok etmen gerekebilir. Bunu yapabilir misin?"

"Ben... Dalinar'a sormam lazım. İdealim o."

"Eğer bir Semadeşen olarak ilerlemek istiyorsan," dedi yücespren, "kanun hâline gelmelisin. Nihai potansiyeline ulaşmak için Üçüncü İdeal'in desteğinden medet ummak yerine gerçeği kendin bilmelisin. Bunu iyi anla."

"Anlaşıldı."

"Şimdi görevine dön. Ama unutma, daha büyük bir şey için ondan vazgeçmen gereken zaman yakında gelecek."

Spren yeniden görünmez olurken Szeth ayağa kalktı. Yücespren hep etraftaydı; onu izliyor ve değerini yargılıyordu. Szeth yeniden açıklığa döndüğünde Dalinar'ı ulak üniformalı bir kadınla sessizce konuşurken buldu.

Anında alarma geçip kılıcını kaptığı gibi onu korumaya hazır bir şekilde Dalinar'ın arkasına geçti.

Sana haber vermemem sorun değildir umarım, dedi kılıç. *Onu göremiyorum ama hissedebiliyorum ve kötü birine benzemiyor. Gelip*

beni almamış olsa da. Ama bu kabalık, değil mi? Öte yandan kaba insanlar da kötü olmayabilir, haksız mıyım?

Szeth kadını dikkatle izledi. Biri Dalinar'ı öldürmek isterse kesin masum görünüşlü bir suikastçı gönderirdi.

"Bu listedeki bazı şeylerden emin olamadım," diyordu kadın. "Kâğıt ve kalem mi? Bir erkek için mi?"

"Taravangian okuyamıyor numarası yapmayı uzun zaman önce bıraktı," dedi Dalinar.

"O zaman kâğıt onun bizim aleyhimize plan yapmasına hizmet edecektir."

"Olabilir," dedi Dalinar. "Ona kelimelerin arkadaşlığını bahşeden bir lütuf da olabilir sadece. İsteğini yerine getirin. Başka?"

"Daha sık taze meyve verilmesini istiyor," dedi kadın. "Ve daha fazla ışık."

"Işık verilmesini ben söylemiştim zaten," dedi Dalinar. "Neden emrim yerine getirilmedi?"

Szeth dikkat kesildi. Taravangian taleplerde mi bulunuyordu? Ona hiçbir şey verilmemeliydi. O adam tehlikeliydi. O...

Küçük oğlan Gavinor yanına geldiğinde Szeth dondu kaldı. Çocuk bir tahta kılıcı kabzasından ona uzattı. Çocuğun ondan korkması gerekirdi, oysa gülümsedi ve kılıcı almasını işaret edercesine salladı.

Szeth tereddütle aldı.

"En tuhaf arzusu da bir taş," dedi ulak kadın. "Yusyuvarlak, pürüzsüz bir taşa ne ihtiyacı olacak ki? Hem niye özellikle kuvars damarlı bir taş istiyor?"

Szeth'in az kalsın kalbi duracaktı. Yuvarlak bir taş. Kuvars damarlı mı?

"Gerçekten de tuhaf bir istek," dedi Dalinar düşünceli bir şekilde. "Bunu yerine getirmeden önce niye istediğini sorun."

Yuvarlak bir taş.

Kuvars damarlı.

Bir Yemintaşı.

Szeth yıllar boyunca Yemintaşı kanununa itaat etmişti. Halkının bu asırlık geleneği, Hakikatsiz birine nasıl davranılacağını belirtirdi. Artık bir insan gibi değil, bir nesne gibi davranılmasını. Sahip olunan bir nesne.

Taravangian bir Yemintaşı istiyordu. Neden?

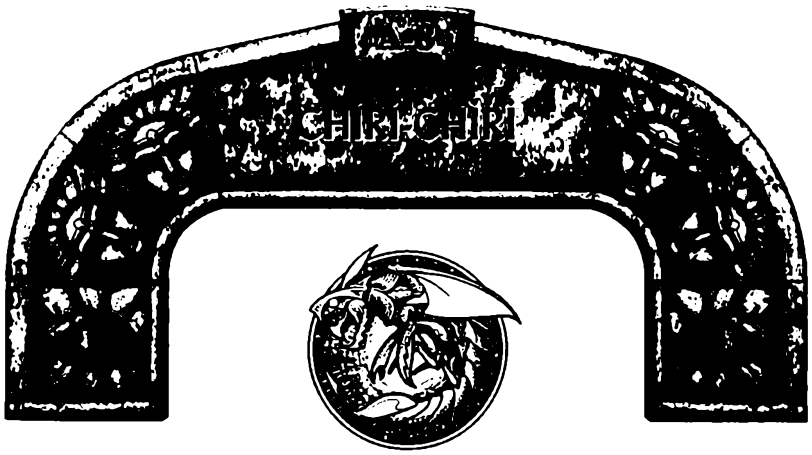
NEDEN?

Ulak uzaklaşırken Dalinar, Szeth'e onlarla kılıç talimi yapmak ister

mi diye sordu ama Szeth güç bela bir özür mırıldandı. Elinde sıkıca kavradığı minik tahta kılıçla ağacın yanındaki yerine döndü.

Taravangian'ın ne planladığını öğrenmek zorundaydı.

O adamı durdurmalıydı. Dalinar'ı öldürmeden önce.

Chiri-Chiri otların arasında saklanmaya çalıştı. Ne yazık ki fazla büyümüştü. Hızla kaçışan o minik ve önemsiz sıradan kremcikler gibi değildi. O daha büyük bir şeydi. Düşünebiliyordu. Büyüyebiliyordu. Ve uçabiliyordu.

Çimen saksısından çıkıp masanın üzerine yuvarlanırken bunların hiçbirinin bir faydası olmadı. Masanın üzerinde yuvarlandı ve sıkıntıyla tıkırdadı. Ardından, başka bir yumuşakla bazı sesler çıkararak oturan Rysn'den tarafa baktı. Chiri-Chiri yumuşak olanların ağızlarından çıkardıkları sesleri her zaman anlamıyordu. Tıkırdamıyorlardı ve bir ritimleri de yoktu. O yüzden sesler bazen onun için sadece gürültüden ibaretti.

Bazen de değildi. Seslerin, Chiri-Chiri'nin giderek daha iyi anlamaya başladığı bir kalıbı vardı. Ve bazen de ses tonlarında, neredeyse ritmi andıran bir his oluyordu. Daha iyi duyabilmek için masanın üzerinde biraz yaklaştı.

Zordu. Chiri-Chiri dinlemekten hoşlanmıyordu. Ona doğru gelen şeyleri yapmayı seviyordu. Uyumak doğru geliyordu. Yemek doğru geliyordu. Mutlu, aç veya üzgün olduğunu söylemek doğru geliyordu.

İletişim sadece ruh hâli, istekler ve ihtiyaçlar hakkında olmalıydı. Böyle şıpırtılı şıpırtılı ıslak gürültüler olmamalıydı.

Şu anda bir ebeveyni gibi görünen yaşlı yumuşakla konuşurken Rysn'in çıkardığı sesler gibi. Chiri-Chiri masada sürünerek ilerleyip kutusuna girdi. Çimen gibi canlı kokmuyordu ama yine de hoştu. Kutuya yumuşak şeyler doldurulmuş, üstü sarmaşıklarla örtülmüştü. Bunun için tıkırdadı. Memnuniyetle. Memnuniyet doğru geliyordu.

"Anlattıklarının yarısını anlamıyorum Rysn," dedi yaşlı yumuşağın sesi. Masanın yanındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Chiri-Chiri bazı kelimeleri anladı. Ve adamın alçak ama gergin ses tonunu. Şaşkın. Bu, şaşkınlıktı. Mutlu olduğunu sandığınız biri tarafından kuyruğunuzdan ısırıldığınızda olduğu gibi. "Söylediğin şeyler... Bu Uykusuzlar... her yerdeler. Aramızda dolaşıyorlar. Ama... insan değiller mi?"

"Benim tahminim, insandan olabilecek en uzak varlıklar," dedi Rysn çayından bir yudum alarak. Chiri-Chiri onu daha iyi anlıyordu. Rysn şaşkın değildi. Daha ziyade düşünceliydi. Chiri-Chiri'nin... Kendi vatanlarındaki o olaydan beri.

"Tüccarlık eğitimiyle seni hazırladığımı düşündüğüm şey bu değildi," dedi yaşlı yumuşak.

"Eh, sen her zaman başkalarına zor gelen yollardan gitmeyi sevmişsindir," dedi Rysn. "Ayrıca rakiplerinin yok saydığı kişilerle ticaret yapmaktan hoşlanırsın. Başkalarının teptiği fırsatları görürsün. Bu da bir bakıma aynı şey."

"Kusura bakma Rysn, sevgili kızım, ama bu çok farklı geliyor."

İkisi de sustu ama yemek yedikten sonraki tok, hâlinden memnun sessizlik değildi. Chiri-Chiri yeniden örtülerinin altına kıvrılmak için döndü ama yerden yükselen bir titreşim hissetti. Bir çağrı, bir uyarı gibi. Roshar'ın ritimlerinden biri.

Bu ona vatanında gördüğü ölülerin kabuklarını hatırlattı. İçi boş kafası kitinleri, o boşluk, o sessizlik ve hareketsizlik. Her şeyi yemiş ve sonra tükenmiş olmanın sessizliği.

Chiri-Chiri saklanamadı. Ritim sadece ona basit gelen şeyleri yapamayacağını fısıldadı. Karanlık zamanlar geliyor diye uyardı içi boş kafalar. Ve o yerin titreşimleri. Teşvik edici. Talepkâr. *Daha iyi ol. Daha iyi olmalısın.*

Böylece Chiri-Chiri kutusundan dışarı tırmanıp Rysn'in sandalyesinin koluna süründü. Rysn, Chiri-Chiri'nin yine kafası ile kabuğun birleştiği yer boyunca kaşınmak istediğini sanıp onu eline aldı. Güzel bir histi. Chiri-Chiri'ye içi boş kafaları ve uyarı ritimlerini unutturacak kadar güzel.

"Niye bana bunları hiç anlatmaman gerektiğini hissediyorum?" diye sordu yaşlı yumuşak. "Yaptığın şeyi ne kadar çok kişi bilirse senin için o kadar tehlikeli olur Rysn."

"Bunun farkındayım," dedi Rysn. "Ama... Babsk... Birine anlatmak zorundaydım. Senin bilgeliğine her zamankinden çok ihtiyacım var."

"Benim bilgeliğimin sınırları tanrıların işlerine kadar ulaşmıyor Rysn," dedi adam. "Ben kendi keyfine dalıp en ümit vadeden çırağının hayatını ve kariyerini neredeyse mahvedene kadar kendini akıllı zanneden sanan yaşlı bir adamım sadece."

Rysn aniden oturduğu yerde dikleşince Chiri-Chiri şaşırıp onun parmaklarını ısırmaya başladı. Niye kaşımayı bırakmıştı?

Ah. Duygular. Chiri-Chiri onların tıpkı ritim gibi Rysn'den yayıldığını hissedebiliyordu neredeyse. Üzgün müydü? Niye üzgündü? Yeterince yiyecekleri vardı. Burası sıcak ve güvenliydi.

Şu boş kafaları yüzünden miydi? Tehlike yüzünden?

"Babsk," dedi Rysn. "Benim aptallığım için hâlâ kendini mi suçluyorsun? Sersemliğimin tek sorumlusu benim."

"Ah, ama ben senin cüretkârlığını biliyordum," dedi adam. "Ve bunu kontrol etmek benim görevimdi." Rysn'in ellerini tuttu, bu yüzden Chiri-Chiri onun ellerini de hafiften ısırdı... ta ki Rysn ona ters bir bakış atıncaya kadar. Neyse, zaten tadı da güzel değildi.

İki yumuşak bir şey paylaşıyordu. Dudaklarını çırpmak ve o fazlasıyla eriyik hâldeki yüzlerini eğip bükmek yerine duygularını âdeta bir titreşim veya vızıltıyla yansıtabiliyorlarmış gibi. Bunlar cidden tuhaftı. Üzerini saran, onu yerinde tutan bir kabuk olmadan derileri nasıl kayıp düşmüyordu? Tosladıkları her şey nasıl oluyordu da canlarını yakmıyordu?

Ama evet, düşüncelerini paylaştılar. Ve nihayet yaşlı olan kafasını sallayıp ayağa kalktı. "Sana yardım edeceğim Rysn. Evet, kendi eksikliklerimden şikâyet etmemeliyim. Bana geldin ve bunu yaparak bana şeref verdin."

"Ama kimseye söylememelisin," dedi Rysn ona. "Kraliçeye bile. Üzgünüm."

"Anlıyorum," dedi adam. "Bana anlattıklarını düşüneceğim ve bu çok özel durumla ilgili ne gibi bir tavsiyede bulunabileceğime –tabii eğer bir tavsiyem olacaksa– bir bakacağım." Adam şapkasını aldı ve gitmeye yeltendi, derken tereddüt edip tek bir kelime söyledi. "Şafakpareleri." Bu tek kelimeye bir şekilde bir anlam yüklemişti. İnanmazlık ve merak.

O gittikten sonra birkaç ısırık Rysn'in yeniden kaşınmaya başlamasına yetti. Fakat Rysn'in kafası meşgul görünüyordu ve Chiri-Chiri az sonra kaşınmaktan artık zevk alamaz olmuştu. İçi boş gözler onunla konuşurken olmazdı. Onu uyarırlarken.

Rahat bir günün tadını çıkarmak için bazen önce zor şeyleri yap-

mak zorundaydınız. Rysn sandalyesini çalıştırdı ve kanatları olmamasına rağmen sandalye yerden birkaç santim yükseldi. Chiri-Chiri masanın üzerine zıpladı.

"Yemek yemem lazım," dedi Rysn. Ve Chiri-Chiri yorgun tempoya değil seslere odaklandı.

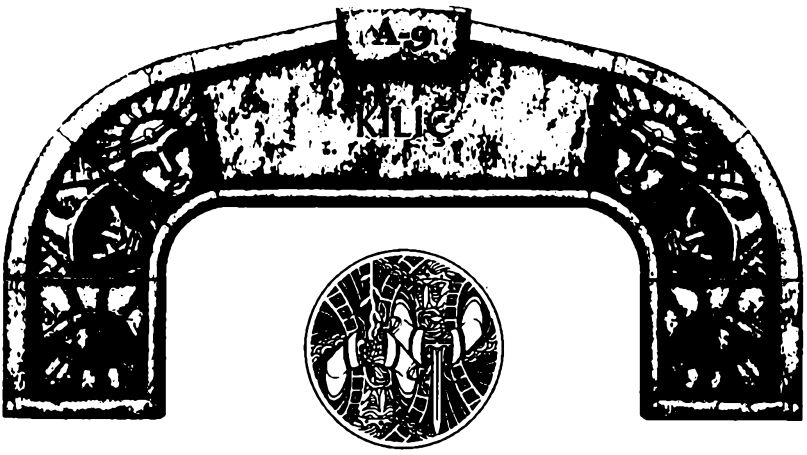
Yemek. Yiyecek.

"Yeeeemek." Chiri-Chiri boğazından üfleyerek ve kabuğunu titreterek alt çenesiyle sesleri tıkırdamayı denedi.

Rysn gülümsedi. "Çok yorgunum. Sanki neredeyse sen..."

"Rrrrrizzznnn," dedi Chiri-Chiri. "Yeeemek. Yiiiyceeek." Evet, bu doğru gibiydi. Bunlar güzel ağız sesleriydi. En azından Rysn'in elindeki çayı düşürüp şaşkınlık titreşimleri yaymasına yetecek kadar.

Belki bu şekilde yapmak daha iyi olurdu. Sırf içi boş kafalar yüzünden değil. Ama eğer yumuşakların anlaması sağlanabilirse, gerektiğinde kaşımalarını sağlamak çok daha kolay olurdu.

Taravangian uyandığında her yeri ağrıyordu. Son zamanlarda her sabah kıyasıya bir yarış yaşanıyordu. Hareket etmek mi daha kötüydü yoksa yatakta kalmak mı? Hareket etmek daha acı vericiydi. Yatakta kalmak daha sıkıntı verici. Nihayet acıyı seçti.

Güç bela giyindikten sonra yorgun argın yatağın ucuna oturdu. Açık çekmecenin yanına kazınmış notlara baktı. Bunu saklamalı mıydı? Saklamalıydı. Kelimeler bugün ona karmaşık geliyordu. Bir anlam verene dek uzun süre öylece kelimelere bakmak zorunda kaldı.

Aptal. Ne kadar da aptaldı? Çok... çok aptal. Bu hissi hatırladı; düşünceleri koyu bir şerbetin içinde hareket ediyor gibiydi. Ayağa kalktı. Işık mıydı bu? Evet, gün ışığı.

Ayaklarını sürüyerek hapishanesinin oturma odasına geçti. Açık pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Tuhaf. Pencereyi o açık bırakmamıştı.

Pencereler tahtayla kapatılmıştı, diye düşündü. *Biri tahtayı kırmış. Fırtınadır belki.*

Hayır. Yavaşça, açılmasını Dalinar'ın emretmiş olması gerektiğini fark etti. İyi kalpli Dalinar. O adamdan hoşlanıyordu.

Taravangian ışığa doğru yürüdü. Dışarıda muhafızlar bekliyordu. Elbette bekleyeceklerdi. Onun katil olduğunu biliyorlardı. Yine de onlara gülümsedi ve ardından pervaza bırakılmış küçük paketi açtı. Bir defter, kalem ve mürekkep. Bunları o mu istemişti? Hatırlamaya çalıştı.

Fırtınalar adına. Uyumak istiyordu. Ama bir günü daha uyuyarak geçiremezdi. Bunu çok sık yapıyordu.

Odasına geri döndü ve oturdu, derken yapmaya niyetlendiği şeyi unuttuğunu fark etti. Geri dönüp tekrar kalemle kâğıda baktı, ancak o zaman hatırladı. Yeniden odasına döndü. Kenarında talimatların yazdığı çekmeceyi çıkarıp yavaşça okudu.

Sonra tekrar okudu.

Sonra bin bir zahmetle bunları deftere geçirdi. Bunlar Szeth'le yalnız kalabilirse söylemesi gereken şeylerin bir listesiydi. "Dalinar'la konuşma" cümlesinin altı birkaç kez çizilmişti. Mevcut hâlinde Taravangian bunun sebebinden emin olamadı. Niye Dalinar'la konuşmayacaktı?

Fakat daha akıllı olan Taravangian bunu kendi başlarına yapmaları gerektiğinden emindi. Taravangian'ın planları Dalinar Kholin'e anlatılamazdı. Çünkü Dalinar Kholin doğru olan neyse onu yapardı. Gerekli olanı değil.

Taravangian kendini bir şeyler yemeye zorladı. Diğer odada biraz bayatlamış ekmek vardı. Daha iyi bir şeyler istemesi gerekirdi. Ancak bayat ekmeği zorla çiğneyip yuttuktan sonra, yemeklerini bıraktıkları kapının yanındaki masaya bakmayı akıl etti. Bugün yeni yemek gelmişti. İşte oradaydı. Taze ekmek. Kurutulmuş et. Reçel yoktu.

Kendini aptal gibi hissetti. Niye o bayat şeyi zorla midesine indirmeden önce yeni yemek gelmiş mi diye bakmamıştı? Bu şekilde yaşamak çok zordu. Böyle basit hatalar yaparak. Ne yaptığını, niye yaptığını unutarak.

En azından yalnızdı. İyi bir ekip kurmadan önce, böyle aptal olduğunda insanlar ona çok öfkeleniyordu. Ve aptal olduğunda hemen duygusallaştığından sık sık ağlıyordu. Anlamıyorlar mıydı? Tamam, onların hayatını zorlaştırıyordu. Ama zorluğu yaşayan oydu. Sorun çıkarmaya çalışmıyordu.

İnsanlar zekâlarını hak ettikleri bir şey gibi görürdü. Doğuştan gelen bir şey yüzünden harika olduklarını düşünürlerdi.

"Hain!" diye seslendi biri odasına. "Bir ziyaretçin var!"

Taravangian içinde yükselen ani bir panikle defteri kapatıp eline aldığında parmakları titriyordu. Bir ziyaretçi? Szeth mi gelmişti? Taravangian'ın ektiği tohum meyvesini vermiş miydi?

Düşüncelerini toparlamaya çalışarak nefes alıp verdi. Kafası karman çormandı ve bağıran muhafız onu olduğu yerde sıçrattı. Sonra nihayet sese doğru yürüdü. Kendini Szeth'i görmeye hazırlamıştı. O ürkütücü bakışları. O ölü gözleri. Bunun yerine Taravangian pencerede, yer yer sarı serpiştirilmiş siyah saçlarıyla genç bir adam gördü. Karadiken'in oğlu Renarin.

Taravangian tereddüt ettiyse de muhafızlar ona gelip adamla konuşmasını işaret etti.

Buna hazırlıklı değildi. Renarin. Gizli kurtuluşları. Niye gelmişti? Taravangian'ın defterinde bu görüşme için hazırlanmış cümleler yoktu.

Taravangian pencereye yaklaşırken muhafızlar onları baş başa bırakmak için çekildi. Taravangian önce Renarin'in konuşmasını bekledi. Fakat genç adam, sanki Taravangian uzanıp onu yakalayabilirmiş gibi pencereden uzakta, sessizce duruyordu.

Taravangian'ın elleri buz gibiydi. Midesi buruldu.

"Bir şey değişti," dedi Renarin sonunda, konuşurken gözlerini kaçırıp. İnsanlarının gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu. Niye? "Seninle ilgili. Kısa süre önce. Neden?"

"Bilmiyorum Berrakbey," dedi Taravangian. Ama yalan söylerken alnında terler biriktiğini hissetti.

"Babamı üzdün," dedi Renarin. "Çok kısa süre öncesine kadar seni değiştirebileceğine inanıyordu sanırım. Onu senden bahsederken olduğu kadar asık suratlı gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Ben..." Taravangian düşünmeye çalıştı. Kelimeler. Hangi kelimeler? "Beni değiştirmesini isterdim Berrakbey. Değişebilmiş olmak isterdim."

"Bunun doğru olduğuna inanıyorum," dedi Renarin. "Geleceğini görüyorum Taravangian. Karanlık. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Karanlıkta yanıp sönen minicik bir ışık var sadece. O da sönerse bunun ne anlama geleceğinden endişeliyim."

"Ben de endişelenirdim."

"Yanılıyor olabilirim," dedi Renarin. Tereddüt etti, ardından sanki bundan sonraki kelimelerini düşünür gibi gözlerini kapadı. "Karanlıktasın Taravangian ve babam senin kaybolduğunu düşünüyor. Onun dönüşüne şahit oldum ve bu bana hiç kimsenin geri dönemeyecek kadar kaybolamayacağını öğretti. Yalnız değilsin."

Genç adam gözlerini açıp yaklaştı, ardından elini kaldırıp Taravangian'a doğru uzattı. Tuhaf bir hareketti. Hatta sanki Renarin de ne yaptığından pek emin değil gibiydi.

Elini tutmamı istiyor.

Taravangian uzanan eli tutmadı. O ele bakarken içinden ağlamak geldiyse de kendine mâni oldu.

Renarin elini geri çekti ve başını salladı. "Eğer karar vermene yardımcı olacak bir şey görürsem sana haber veririm." Genç adam bunu

söyledikten sonra muhafızlardan biriyle, daha önce Taravangian'a seslenen adamla birlikte uzaklaştı.

Geride başka bir muhafız kalmıştı. Kısa boylu, sıradan bir Alethi. Muhafız pencereye yürüyüp Taravangian'ı süzdü. Bu esnada Taravangian, Renarin'in uzaklaşmasını izliyor, arkasından seslenebilecek cesarete sahip olmayı diliyordu.

Aptal duygular. Taravangian karanlıkta kaybolmamıştı. Bu yolu isteyerek, nereye gittiğini gayet iyi bilerek seçmişti. Öyleydi, değil mi?

"Yanılıyor," dedi muhafız. "Hepimiz karanlıktan dönemeyiz. Öyle şeyler vardır ki bir kez yapıldı mı sonsuza dek insanı lekeler."

Taravangian kaşlarını çattı. Muhafızın garip bir aksanı vardı. Shinovar'da yaşamış olmalıydı.

"Niye Yemintaşı istedin?" diye sordu muhafız. "Amacın ne? Beni kışkırtmak mı yoksa kandırmak mı istiyorsun?"

"Seni tanımıyorum bile."

Adam gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. O gözler sanki ölü bir... Ve Taravangian başka bir gün olsa anında göreceği şeyi nihayet anladı. Muhafız bugün farklı bir illüzyona bürünmüştü.

"Szeth," diye fısıldadı Taravangian.

"Neden? Niye Yemintaşı arıyorsun? Bir daha senden emir alacak değilim. Ben artık özgürüm."

"Kılıç sende mi?" diye sordu Taravangian. Uzandı, aptalca olsa da Szeth'i yakalamaya çalıştı. Adam kolayca çekildi ve Taravangian'ın eli havayı yakaladığıyla kaldı. "Kılıç. Onu getirdin mi?"

"Sana hizmet etmeyeceğim," dedi Szeth.

"Beni dinle," dedi Taravangian. "Sen... kılıç... Bekle bir saniye." Telaşla defterinin sayfalarını karıştırıp çekmeceden kopyaladığı kelimeleri aradı.

"*Kılıç*," diye okudu, "*hesaba katmadığımız bir şey. Diyagram'da hiçbir yerde yok. Ama Garaz ondan korkuyor. Anlıyor musun? Ondan korkuyor. Bence kılıç ona zarar verebilir. Ona kılıçla saldıracağız.*"

"Sana hizmet etmeyeceğim," dedi Szeth yine. "Beni tekrar kullanmana izin vermeyeceğim. Benim taşım... baştan beri sadece bir taştı... Babam derdi ki..."

"Baban öldü Szeth," dedi Taravangian. "Beni dinle. Dinle." Yine defterden okudu. "*Şansımıza, bizi burada görme kabiliyetinin sınırlı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden rahatça konuşabiliriz. Onun görülerinden birine girmediğin sürece Garaz'a zarar verebileceğinden şüpheliyim. Bir görüye girmelisin. Bunu yapabilir misin?*"

Defterde Szeth'i nasıl manipüle edeceğine dair başka açıklamalar da vardı. Taravangian onları okuduğunda kelimeler canını yaktı. Bu adamın yaşadıkları yetmez miydi?

O talimatları bir yana bırakıp Szeth'e baktı. "Lütfen," diye fısıldadı Taravangian. "Lütfen bana yardım et."

Szeth duymuş görünmüyordu. Gitmek için döndü.

Hayır! "Dinle," dedi Taravangian, kendi zeki hâlinin emirlerini görmezden gelip senaryo dışına çıkarak. "Kılıcı Dalinar'a ver. Dalinar bazen Garaz'ın görülerine alınıyor. Kılıç da onunla gidecektir. Anlıyor musun? Garaz kılıcın Urithiru'da olduğunu sanıyor. Senin burada olduğunun farkında değil. Renarin yüzünden göremiyor."

Zeki Taravangian Dalinar'la birlikte çalışmak istemediğini çünkü çok tehlikeli olduğunu ya da Dalinar'ın ona inanmayacağını ileri sürüyordu. Bu yalanlar aptal Taravangian'ın utançtan kendi yüzünü yumruklamak istemesine sebep oldu. Ama gerçek daha utanç vericiydi.

Szeth hangi Taravangian'la konuştuğunu umursamadı. "Senin numaralarını anlamıyorum," dedi adam uzaklaşırken. "Senin kafanın çalışma biçimini anlamayacağımı tahmin etmeliydim. Tek yapabileceğim reddetmek."

Böylece gitti ve küçük defterini kavramış hâlde ağlayan Taravangian'ın başında beklemesi için diğer muhafızı gönderdi.

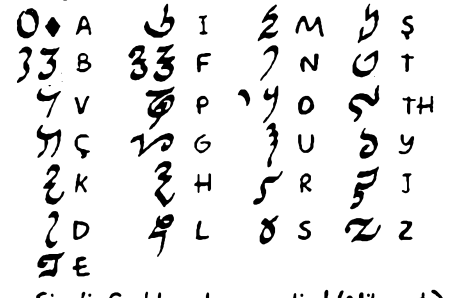
DÖRDÜNCÜ
KISIM

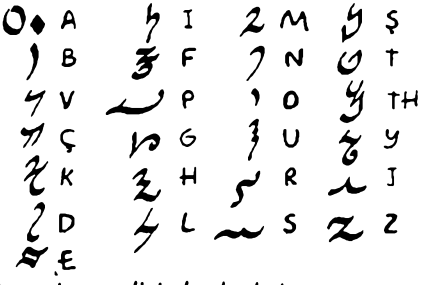
Bir Hediye

ADOLIN ◆ SELANNE ◆ NAVANİ ◆
VENLİ ◆ ESHONAI ◆ KÖPRÜ DÖRT

Kaligrafik ses birimleri

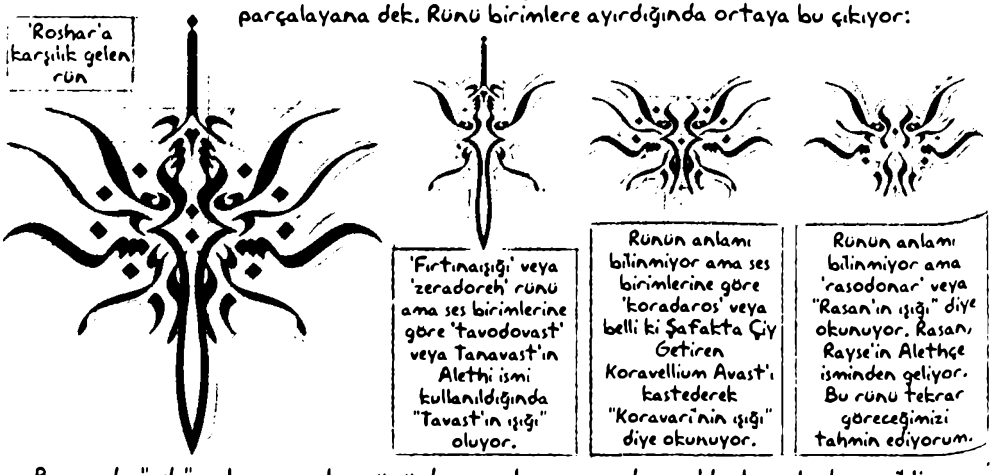
Son yıllarda yaygınlaşan Melez Ses Birimleri (aşağıda), deneyimli kaligrafların on yıllardır kullandığı kısa yolları içeriyor. Yüz sene içinde bu kümenin diğerlerinin yerini alacağını ve daha akıcı bir Alethi rün sisteminin temelini oluşturacağını tahmin ediyorum.

Şimdi, farklı şeylere geçelim! (Nihayet) Kolay sıkıldığımı biliyorsun ve bana bu son görevi de bilgi edinmekten ziyade beni eski eser kaçakçılığı yapmak, gizlice tuhaf silahlar toplamak ve varlığını keşfettiğinden beri beni sürekli azarlayıp durduğun o gizli eskiz defterlerine çizimler yapmak dışında bir şeylerle meşgul edebilir misin görmek için sırf eğlencesine verdiğinden kuşkulanıyorum. (Bilgin olsun, yabancı dillerde küfür öğrenmekten de hoşlanıyorum, teşekkür ederim. Tamamen kültürsüz de değilim.)

Üzülerek bildiriyorum ki benden bir âlim yapmak için hazırladığın zekice plan ne yazık ki işe yaramış olabilir. Zira, her ne kadar Kaligrafi Loncası'na asla dönmemeyi umuyorsam da merakımı celbeden bir şey keşfettim.

Loncadaki öğretmenler, özellikle de kendini hattat-haritacı ilan eden Isasik Shulin bize defalarca eski rünlerdeki ses birimlerini ayırmaya çalışmanın nafile bir çaba olduğunu söyleyip durdu. Bana kimse ne yapıp yapmayacağımı söyleyemeyeceğinden (senin dışında, ki seni de her zaman dinlemiyorum) benim yaptığım da tam olarak eski rünleri parçalamak, tıpkı bir biyoloji projesi gibi parça parça edip incelemek oldu. Bu başkaldırım pek bir sonuç vermedi, ta ki ilginç bir şekilde Parlayan Şövalyelerin antik sembolüne çok benzeyen ama ründeki ses birimlerinin 'Roshar'a karşılık gelmediği Roshar'ın antik rününü parçalayana dek. Rünü birimlere ayırdığında ortaya bu çıkıyor:

Bu arada "aşk" anlamına gelen rünü de parçalarına ayırdım ve 'dost canlısı kremcik'in temel ses birimlerini buldum, yani -hani derler ya- siste'gölgeler görüyor olabilirim. Tabii küçük organizasyonumuz için yeni bir isim aramıyorsak.

Sonraki sayfa: Bir Boynuzyiyen gibi nasıl küfredilir. Oo'kali'laa'e!

SEKİZ YIL ÖNCE

Venli yeni ritimler duyabiliyordu. Diğerlerinin yanında eski, sıkıcı ritimlere tutularak bunu saklamaya çalışıyordu. Ama bu öyle zordu ki. Yeni ritimler onun gücüydü, özel olduğunun kanıtıydı. Onlarda bağırmak, onlarla gösteriş yapmak istiyordu.

Sessiz ol, dedi Ulim mücevherkalbinden. *Şimdilik sessiz ol Venli. Daha sonra Övgü Ritmi'nin tadını çıkarmak için yeterince vaktin olacak.*

Venli, Böbürlenme'ye tutuldu ama âlimlerinin çalıştığı odada yürürken ritmi mırıldanmadı. Ulim ona başka bir form, çevikform bulma konusunda imalarda bulunmuştu. Henüz süreci tam olarak açıklamamıştı, bu yüzden Venli bu âlimleri toplayıp işe koşmuştu.

Zaman içinde, önemli keşifleri açıkladığında onları bahane olarak kullanmak niyetindeydi. Ulim'in ona vadettiği keşifleri. Bunlardan daha büyük formları. Güç formlarını.

Sen özelsin, diye fısıldadı Ulim, Venli onları kızdırmak için içeri uçan bir rüzgârsprenini yakalamaya çalışan iki âlimin yanında oyalanırken. *Seni çok uzaklardan hissedebiliyordum Venli. Sen tanrımız tarafından, şarkıcıların gerçek tanrısı tarafından seçildin. Beni senin ne kadar muhteşem olduğunu açıklamam için gönderdi.*

Bu sözler Venli'yi rahatlattı. Evet. Doğruydu. Güç formlarına bürünecekti. Sadece... bunları... annesi için istememiş miydi? Amaç o değil miydi?

Harika olacaksın, dedi Ulim, Venli'nin mücevherkalbinden. *Herkes senin ne kadar müthiş olduğunu görecek.*

"Eh, çevikformu bir an önce istiyorum," diye fısıldadı Venli, Ulim'e, odadan çıkarken. "Savaşformundan beri epey bir zaman geçti. Ablam ve yalakaları çevre şehirlerde kahramanlar gibi geziniyor."

Bırak yapsınlar. Planlarımız başarıya ulaştığında insanlarla savaşıp ölmeye gönderilecek olan askerlerin onlar senin. Çevikformu bulmak biraz 'zaman almalı'. Yoksa bu kadar kısa sürede ikinci bir form bulman şüphe çeker.

Venli onu öven yeni ritmi dinlerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Şehir, onlarca aileden gelen binlerce şarkıcıyla kaynıyordu. Eshonai ve arkadaşları gerçek birlik yolunda önemli adımlar atmışlardı ve çeşitli ailelerin yaşlıları birbirleriyle konuşuyorlardı.

Bu şan kimin olacaktı? Bu birleşmenin mimarı Venli'ydi ama herkes onu görmezden geliyordu.

Belki o da savaşforma bürünmeliydi. Ulim onu ilklerden biri olması için teşvik etmiş ama Venli tereddüt etmişti. Korkmuş değildi, hayır ama forma bürünmeden onları daha kolay yönlendirebileceğini düşünmüştü.

Bu bir hataydı ve ödülü de buydu: Tüm övgüleri Eshonai topluyordu. Bir dahaki sefere Venli kendisi yapacaktı.

"Ulim," diye fısıldadı, "diğer Yoksprenleri ne zaman hazır olacak?"

Kesin bir şey söyleyemem, diye karşılık verdi Ulim. *Bunca yıl sonra o aptal Elçi hâlâ direniyor. Onu atlatmamız lazım.*

"Yeni fırtına," diye fısıldadı Venli.

Evet. Asırlardır Shadesmar'da toplanıyor. Ajanlarımızı bu tarafta, okyanusun ortasında bir yerde ona iyice yaklaştırmamız lazım ki kardeşlerimi bu tarafa çekmek için mücevherleri kullanabilsinler. Sonra da o mücevherlerin fiziksel olarak buraya getirilmesi gerekiyor. Tüm bunların ne büyük dert olduğunu tahmin bile edemezsin.

"Artık gayet iyi biliyorum," dedi Venli, Horgörü'de. "Sürekli bundan bahsediyorsun."

Hey, konuşabildiğim tek kişi sensin. Ve ben konuşmayı severim. Dolayısıyla...

"Çevikform. Ne zaman?"

Şimdi daha büyük problemlerimiz var. Halkın güç formlarına hazır değil. Hem de hiç. Çok çekingenler. Ve savaş yöntemleri de...

"Savaş yöntemlerimizin nesi varmış?" diye sordu Venli, Kibir'de. "Savaşçılarımız güçlü ve gayet de ürkütücü."

Yapma, diye karşılık verdi Ulim. *İnsanlar tüm bu yüzyıllar içinde nasıl iyi çelik yapılabileceğini hatırladı, hatta bizim hiç bilmediğimiz şey-*

ler öğrendiler. Bu esnada senin halkın ilkeller gibi birbirlerine mızrak fırlatıyorlar. Savaştıklarından daha fazla bağırıp dans ediyorlar. Bu, utanç verici.

"O zaman sen de insanlara gitseydin."

Çocukluk etme, dedi Ulim. *Neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerek. Işıl ışıl zırhları içinde uyumlu saflar hâlinde hareket eden, sadece size saplamak için aradan uzattıkları mızraklarla bölünen kenetlenmiş kalkanlardan oluşan duvarların arkasındaki yüz binlerce asker hayal et.*

Binlerce okçunun üzerinize ölümcül bir yağmur gibi dalga dalga ok yağdığını hayal et. Gök gürültüsü gümbürdeyen ve önlerine çıkan her şeyi ezen at sırtında askerler hayal et. Yarı anlaşılır birkaç bağrışmayla bunlarla yüzleşebilir misiniz sanıyorsun?

Venli'nin güveni sarsılmıştı. Harap Ovalar'a doğru, savaşformların talim yaptığı yakındaki platoya baktı. Ulim'in tavsiyesi doğrultusunda onları bunu yapmaya kendisi yönlendirmişti. Ulim yönlendirmeyi iyi biliyordu; onun yardımıyla Venli'nin diğerlerine yaptıramayacağı neredeyse hiçbir şey yoktu.

Venli içten içe bundan endişelenmesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat böyle şeyler düşündüğünde zihni bulanıyordu. Sonra kendini bundan önce her ne düşünüyorsa dönüp tekrar onu düşünürken buluyordu.

"Eshonai insanların şehirlerinin sayısı konusunda blöf yaptığını düşünüyor," dedi. "Ama eğer bize söyledikleri gibi onlarca şehirleri varsa sayımız kabaca eşit olur. Eğer tüm aileleri bizimle hareket etmeye ikna edebilirsek."

Kabaca eşit mi, diye tekrarladı Ulim ve gülmeye başladı. Rahatsız edici, abartılı bir sesti. Venli'nin mücevherkalbinin titreşmesine sebep oldu. *Siz ve onlar? Eşit? Ah, küçük aptal.*

Venli Izdırap'a tutulduğunu hissetti. Ulim'in bazen ona hissettirdiklerinden nefret ediyordu. Onun ne kadar muhteşem olduğunu fısıldıyordu ama sonra sohbet ilerliyordu ve daha rahat konuşmaya başlıyordu. Daha küçümseyici bir tonda.

"Pekâlâ," dedi Venli, "o zaman belki de onlarla savaşmamalıyız. Belki başka bir yol bulabiliriz."

Evlat, o konuda seçme şansınız olmayacak, dedi Ulim. *Bunu sağlayacaklar. Dünyadaki bütün diğer şarkıcılara ne yaptıklarını biliyorsun. Onları köleleştirdiler.*

"Evet," dedi Venli. "Atalarımızın kaçarak en doğrusunu yaptıklarının kanıtı."

Hey, bunu arkadaşlarımın yanında söyleme lütfen, dedi Ulim. *Beni rezil edeceksin. Senin ataların haindi. Şimdi ne yaparsanız yapın, insanlar sizi savaşa sürükleyecek. Güven bana. Her zaman yaptıkları şey bu.*

Buradaki minik ilkel cennetinizin sonu geldi. Yapabileceğiniz en iyi şey askerleri eğitmek, bu araziyi kendi avantajınıza kullanmak için talim yapmak ve gerçek formlara geçmeye hazırlanmak. Özgür olmayı seçemezsiniz Venli. Tek seçebileceğiniz, hangi efendiye hizmet edeceğiniz.

Venli duvardan uzaklaşıp şehrin içinde yürümeye başladı. Ulim'de bir terslik vardı. Venli'de. Şu andaki düşünme şeklinde...

Seni ne büyük bir gücün beklediği hakkında hiçbir fikrin yok Venli, dedi Ulim, İhtiras Ritmi'nde. *Eski günlerde güç formları sadece en özeller içindi. En kıymetliler. Güçlü, inanılmaz başarılara sahip kişiler.*

"O zaman nasıl oldu da kaybettik?" diye sordu Venli.

Hah, sadece bir tesadüftü. Son Elçi'nin iradesini bir türlü kıramadık ve insanlar Yemin Sözleşmesi'ni tamamen ona bağlamanın bir yolunu buldu. Böylece Braize'de kısıldık kaldık. Sonunda Yaradılmamışlar bizsiz bir savaş başlatmaya karar verdi. Bunun yapılacak en aptalca şey olduğu ortaya çıktı. Geçmişte güç formlarını Garaz bahşediyordu ama Ba-Ado-Mishram bunu kendisinin de yapabileceğini düşündü. Sonunda Kaynaşıkların birbirine unvan vermesi gibi formları önüne gelene dağıtmaya başladı ve tüm şarkıcı ırkını kendine Bağladı. Küçük bir tanrıya dönüştü. Fazla küçüktü.

"Ben... anlamıyorum."

Anlamadığına eminim. Temel olarak, herkes fazlasıyla büyük bir sprene bel bağladı. Sorun şu ki sprenler mücevherlere hapsedilebiliyor ve insanlar da bunu fark etti. Sonuç olarak Ba-Ado-Mishram kendini küçük bir hapishanede buldu ve herkesin ruhu çok fena yamuldu.

Dünyanın bütün şarkıcılarının zihinlerini eski hâline getirmek için büyük bir şey gerekecek. Senin halkınla, tabiri yerindeyse, pompayı çalıştıracağız. Onları fırtınaforma büründürüp büyük fırtınayı Shadesmar'dan bu tarafa çekeceğiz. Garaz bunun işe yarayacağını düşünüyor ve onun kesinlikle küçük bir tanrı olmadığını düşünürsek, söylediğini yapacağız. Aksi genelde çok fazla acı ve en iyi ihtimalle parçalanmak demek. Dolayısıyla Garaz'ın dediğini yapmak, alternatifinden daha iyi.

Venli yanından geçen dinleyicileri başıyla selamladı. Başka bir ailedenlerdi; örgülerindeki bantlardan ve adamların sakallarındaki mü-

cevherlerin cinsinden anlaşılıyordu. Venli onlara duyurmak için özellikle eski zayıf ritimlerden birini mırıldandı ama grup ona ikinci kez bakmadı bile. O kadar da önemli biri olmasına rağmen.

Sabırlı ol, dedi Ulim. *Dönüş gerçekleştiğinde onu başlatan kişi ilan edileceksin ve dinleyicilerin en önemlisi olarak hak ettiğin her şeye kavuşacaksın.*

"Atalarımın hain olduğunu söyledin," diye fısıldadı Venli. "Ama bize ihtiyacın var. Eğer diğerlerinden ayrılmamış olsalardı biz de olmayacaktık ve bu planda kullanabileceğin kimse kalmayacaktı. Bunu yaptıklarına şükretmen gerekir."

Şansları yaver gitti. Bu onların hain olmadığı anlamına gelmez.

"Belki Ba-Ado-Mishram'ın ne yapacağını anlamışlardı ve yaptıkları şeyi Bilgelik'e tutularak yaptılar, İhanet'e değil."

Bu ismi elbette biliyordu. Şarkıların koruyucusu olarak, halkının bir daha asla takip etmemeye yemin ettiği tanrılar arasındaki dokuz Yaradılmamışın hepsinin ismini biliyordu. Fakat Ulim'le konuştukça şarkıları giderek daha az önemser olmuştu. Eski dinleyiciler yanlış şeyleri ezberlemişlerdi. Yaradılmamışların isimlerini hatırlarken, işformuna bürünmek gibi basit bir şeyi nasıl unutabilmişlerdi?

Her neyse, atalarının ne yaptığı kimin umurunda, dedi Ulim. *Şimdi halkını güç formlarına hazırlamalıyız, sonra da Garaz'ın fırtınasını getirmelerini sağlayacağız. Böylece her şey kendiliğinden yoluna girecek.*

"Bu sandığından daha zor olabilir spren," dedi Venli, Horgörü'de. Başka bir dinleyici grubu yanından geçerken sesini alçalttı. Şehir şu günlerde öyle kalabalıktı ki huzur içinde düşünmek bile mümkün değildi.

Güç formları Venli. Dünyayı yeniden şekillendirme becerisi. Hayal ettiğin her şeyin ötesinde bir güç.

Venli şehrin merkezine ulaştığında ellerini cübbesinin ceplerine soktu. Ailesinin evine çıkan bu yoldan geldiğini fark etmemişti. İçeri girdiğinde annesini dokuduğu bir kilimi sökerken buldu. Jaxlim başını kaldırıp Venli'yi gördüğünde olduğu yerde sıçradı.

"Merak etme benim," dedi Venli, Huzur'da.

"Yine yanlış dokudum," dedi Jaxlim kilimi göğsüne bastırarak. "Her seferinde yanlış yapıyorum..."

Venli, yeni ritimlerden Kayıtsızlık'a tutulmaya çalıştı ama bulamadı. Burada olmazdı, annesiyle olmazdı. Bunun yerine, çocukken şarkıları öğrenirken yaptığı gibi yere oturup bağdaş kurdu.

"Anne," dedi Venli, Övgü'de. "Herkes hata yapar."

"Niye artık hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?"

"Anne, bana ilk şarkıyı söyleyebilir misin?" diye fısıldadı Venli.

Jaxlim kilimi sökmeye devam etti.

"Onu biliyorsun," dedi Venli. "Şarkı söylediğimiz günler. Bir zamanlar hatırladığımız günler. Acı..."

"Acı dolu günler," dedi Jaxlim, Hatıralar Ritmi'nde. "Kayıp dolu günler. Zafer dolu günler."

Jaxlim devam ederken Venli başını salladı. Bu şarkı tekrarlardan oluşan basit bir şarkıydı. Halkının savaştan ayrılırken söylediği şarkı. Tanrılarını geride bırakırken. Kendi başlarına yola koyulurken söyledikleri şarkı.

Bunu duyması bile üzücü, dedi Ulim. *Halkının ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.*

Venli onu duymazdan gelip dinlemeye, Hatıralar Ritmi'ni hissetmeye devam etti. Kendi gibi hissederek. Tüm bunlar sadece annesine yardım etmenin bir yolunu bulmak içindi, değil mi? Her şey böyle başlamamış mıydı?

Hayır, diye itiraf etti Venli. *Kendine böyle söylüyordun. Ama daha fazlasını istiyorsun. Hep daha fazlasını istedin.*

Venli formların kişinin düşünce şeklini değiştirdiğini biliyordu. Ama şu anda yeni bir formda mıydı? Ulim'in açıklamaları şaibeliydi. Görünüşe göre mücevherkalbinde ona işformu veren normal bir spren vardı ama Ulim de oradaydı, orada kendine yer açmıştı. Ve onunla konuşabiliyor, hatta ne düşündüğünü duyabiliyordu.

Halkına tek başına savaşformunu getirdin, diye fısıldadı Ulim. *Onlara diğer formları da verdiğinde sana büyük saygı duyacaklar. Sana tapacaklar.*

Saygı görmek istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Yine de kendini atalarının yaptığı şeyi dinlemeye zorladı. Dört yüz kişi kıtforma bürünmüş, tek başlarına yollara düşmüşlerdi.

Aptallar akraba evliliği yapmış olmalı, dedi Ulim. *Demek o yüzden siz böyle...*

"Bizi onlar yarattı," diye fısıldadı Venli. Annesi şarkısına devam ediyordu, onu duymadı. "Onlar aptal değildi. Onlar kahramandı. Yaptığımız her şeyde kılavuzluk eden en temel öğretileri de bir daha tanrılarımızın bize hükmetmesine izin vermemek. Bir daha asla güç formlarına bürünmemek. Bir daha asla Garaz'a hizmet etmemek."

O zaman ona hizmet etme, dedi Ulim. *Onunla anlaş. Sende onun ihtiyacı olan bir şey var. Ona güçlü bir konumdan yaklaşabilirsin. Atala-*

rın zayıflardı, düşük rütbelilerdi; bu yüzden kaçmak istediler. Eğer senin halkının olacağı gibi güçlü olsalardı asla böyle bir şey istemezlerdi.

Venli başını salladı. Fakat diğer savlar daha ikna ediciydi. İnsanlarla savaş yaklaşıyordu. İnsan askerlerin halkının silahlarına nasıl baktığını görmüştü. Parshmenleri köleleştirmişlerdi. Venli'nin halkına da aynı şeyi yapacaklardı.

Eshonai insanları Harap Ovalar'a getirdiği andan itibaren tüm kadim şarkılar önemini kaybetmişti. Dinleyiciler artık saklanamazdı. Savaş onları bulacaktı. Bu artık tanrılar ile özgürlük arasında bir tercih değildi. Tanrıları ve insanların köle damgaları arasında bir seçim yapacaklardı.

Ne yapıyoruz, diye sordu Ulim.

Venli gözlerini yumup annesinin şarkısını dinledi. Ataları çaresizdi. "Bizim de en az onlar kadar çaresiz olmamız gerekecek," diye fısıldadı Venli. "Halkım da benim gördüğüm şeyi, artık yaşamımızın böyle kalmayacağını görmeli."

İnsanlar onları yok edecekler.

"Evet. Bunu onlara göstermeme yardım et."

Bu konuda hizmetindeyim, dedi Ulim, İtaat'te. *Ne yapmamızı öneriyorsun?*

Venli şarkıya kulak verdi. Jaxlim'in sesi çatladı ve sonra sustu. Yine şarkıyı unutmuştu. Yaşlı kadın başını diğer tarafa çevirip sessizce ağlamaya başladı.

Venli'nin içi acıdı.

"İnsanlar arasında ajanlarınız var, değil mi Ulim?" diye fısıldadı Venli.

Evet.

"Onlarla temasa geçebilir misin?"

Bunu yapmamın yolları var.

"Ajanlarının saraydakileri etkilemelerini sağla," dedi Venli. "Alethiler bizi davet etsinler. Kralları bundan bahsetmişti, yani bunu yapmayı zaten düşünüyorlardı. Halkımı oraya götürmeli ve onlara insanların ne kadar güçlü olduğunu göstermeliyiz. Halkımızı kendi önemsizliğimizle şaşkına çevirmeliyiz."

Venli ayağa kalkıp annesini teselli etmeye gitti.

Onları korkutmalıyız Ulim, diye düşündü Venli. *Uzun geceler boyunca Dehşetler'de şarkı söylemeliler. Ancak o zaman bizim sözlerimize kulak verirler.*

Oldu bil, dedi Ulim.

Kelimeler.
Eskiden kelimeleri kullanmakta iyiydim.
Eskiden pek çok şeyde iyiydim.

Venli, Urithiru'nun koridorlarında yürürken Kibir Ritmi'ne tutulmaya çalıştı. Bunun yerine Kaygı Ritmi'ni bulup duruyordu. Hissetmediği bir duyguya tutulmak zordu; bunu yapmak, normalde söylediği yalanlardan daha kötü türden bir yalan gibi geliyordu. Başkalarına veya kendine söylediği bir yalan değil. Roshar'a söylenmiş bir yalan.

Tını rahatlatıcı bir şekilde titreşti. Bunlar tehlikeli seçimler yapmayı gerektiren tehlikeli zamanlardı.

"Bu fena hâlde Ulim'in söylediği şeylere benziyor," diye fısıldadı Venli.

Tını tekrar titreşti. Minik spren, yaptıkları için Venli'nin suçlanamayacağına, onları yaparken aklını, duygularını ve hedeflerini Yokspre-nin kontrol ettiğine inanıyordu.

Tını ne kadar bilge de olsa bunda yanılıyordu. Ulim, Venli'nin hırslarını, kibrini şişirmişti ama bunu yapması için gereken araçları ona Venli sağlamıştı. Bir yanı onlardan bazılarını hissetmeye devam ediyordu. Daha kötüsü, Ulim'in o günlerde mücevherkalbini zaman zaman terk ettiği de olmuştu ve Venli onun etkisi altında olmadığı hâlde planlarına aynen devam etmişti.

Tüm suç onun olmayabilirdi. Ama olanların gönüllü bir parçasıydı.

Şimdi bunu telafi etmek için elinden geleni yapmalıydı. Böylece başını dik tuttu ve kulenin sahibiymiş gibi yürüdü. Rlain arkasından geliyor, onun emriymiş gibi kucağında büyük bir sandık taşıyordu. Herkesin Venli'nin ona hizmetkârı gibi davrandığını görmesi gerekiyordu. Ümidi bunun ikisi hakkındaki dedikoduları kısmen de olsa bastırmasıydı.

Kulenin daha az kalabalık bir bölgesine girdiklerinde Rlain hızlanıp ona biraz yaklaştı. "Kule şimdi daha karanlık geliyor Venli," dedi Kaygı Ritmi'nde. Bunun Venli'nin kendi ruh hâline yardımı olduğu söylenemezdi. "Pazardaki..."

"Şişşt," dedi Venli. Ne söyleyeceğini biliyordu: Pazar yerindeki dövüşten beri.

Şimdiye kadar tüm kule, Rüzgârkoşucu şampiyonu Kaladin Stormblessed'in savaştığını öğrenmişti. Güçlerinin hâlâ çalıştığını. Kaynaşıklar başka bir hikâye yaymaya çabalıyordu. Güya Parlayan güçlerini fabriallarla taklit etmişti ve pazardaki masum şarkıcılara düzenlediği hain saldırıda öldürülmüştü.

Venli bu hikâyeyi zorlama bulmuştu ve o sadece adamın ününü duymuştu. İnsanların bu propagandaya kanacağına şüpheliydi. Bunun arkasında Raboniel olsaydı mesaj daha incelikli olurdu. Ne yazık ki Dilekler Hanımı zamanının çoğunu araştırmasına ayırıyor, bu konularda liderliği Avcı'nın üstlenmesine izin veriyordu.

Kuleye Avcı'nın kendi birlikleri hükmediyordu. Daha şimdiden şarkıcıların insanları ölümüne dövdüğü yarım düzine vaka yaşanmıştı. Burası kaynayan bir kazandı, patlamak için birazcık daha yakıt eklenmesini bekliyordu. Bu olduğunda Venli ekibini buradan çıkarmaya hazır olmalıydı. Umuyordu ki Rlain'in taşıdığı şu sandık tam da buna hizmet edecekti.

Kafanı kaldır. Kibir'de mırıldan. Yavaş ama emin adımlarla yürü.

Parlayanların yattığı revire ulaşıncaya kadar Venli'nin sinirleri öyle gerilmişti ki onlarla bir ritim çalabilirdi. Revire insan işçiler tarafından yeni yapılan kapıyı Rlain'in ardından kapattığında nihayet Neşe'ye tutuldu.

İçeride insan hekimle karısı komadaki Parlayanlarla ilgileniyordu. Bunda Venli'nin ekibinden çok daha iyilerdi; hekim yatak yaralarının oluşmasını nasıl azaltacağını ve susuzluk işaretlerini nasıl tespit edeceğini biliyordu.

Venli'yle Rlain odaya girdiğinde hekimin karısı –Hesina– hemen onlara doğru seğirtti. "Bunlar mı?" diye sordu Rlain'e, sandığı taşımasına yardım ederken.

"Yok, bunlar benim çamaşırlarım," dedi Rlain, Eğlence'de. "Venli burada çok önemli ve yetkili olduğundan benim için birine yıkatır diye düşündüm."

Şaka mı yapıyordu? Böyle bir anda? Nasıl bu kadar kayıtsız davranabiliyordu? Yakalansalardı idam edilirlerdi veya çok daha kötü şeyler olabilirdi.

İnsan kadın güldü. Birlikte kutuyu kapıdan uzağa, odanın arka tarafına taşıdılar. Hesina'nın oğlu oynadığı ayakkabı bağcıklarını bırakıp sendeleyerek onlara doğru yürüdü. Rlain onun saçlarını okşadı, ardından sandığı açtı. Tepedeki lüzumsuz kâğıtları yana ittiğinde harita kutuları ortaya çıktı.

Hesina, insanlarda Huşu Ritmi'ne karşılık gelen bir hareketle nefesini bıraktı.

"Kal ile ayrıldıktan ve kraliçe teslim olduktan sonra," diye açıkladı Rlain, "kulede her yere gidebileceğimi fark ettim. Biraz siyah külle dövmemi kapatıp desenlerim arasında görünmez hâle getirdim. İnsanlar evlerine kapatılmıştı ve kendime önemli bir şey yapıyormuş havası verdiğim sürece şarkıcılar bana dikkat etmedi.

"Böylece kendime 'Bu işgali baltalamak için ne yapabilirim?' diye sordum. Şarkıcıların organize olup benim kim olduğumu sormaya başlamasından önce en fazla bir gün vardı. Önce kuyuları sabote etmeyi düşündüm ama bunun masumlara da zarar vereceğini fark ettim. Böylece bunda karar kıldım."

Elini sallayarak sandıktaki yuvarlak tüpleri işaret etti. Hesina bir tanesini alıp içindeki haritayı açtı. Bu kulenin otuz yedinci katının kusursuz bir haritasıydı.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Rlain, "nöbet noktaları ve başhizmetkâr bölmelerinde sadece alt katların haritaları bulunuyor. Üst katların haritaları iki yerde tutuluyordu; kraliçenin belge kasasında ve harita odasında. Harita odasında gittiğimde yakılmış olduğunu gördüm. Muhtemelen kraliçe emretmiştir. Kasa giriş katında, kraliçenin birliklerinin erişmeyeceği bir yerdeydi. Ona henüz dokunulmamış olabileceğini düşündüm."

Rlain insan gibi omuz silkti. "Oraya girmek inanılmaz kolay oldu," diye devam etti Azim'de. "İnsan muhafızlar öldürülmüş veya uzaklaştırılmıştı ama şarkıcılar daha oranın önemini bilmiyorlardı. Bir kontrol noktasından elimi kolumu sallayarak geçip her şeyi bir çuvala doldurdum ve çıktım. Her tür insan yazısını toplama göreviyle gönderildiğimi söyledim.

"Büyük cesaret," dedi hekim Lirin, yanlarına gelip kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama ne işe yarayacağından emin değilim Rlain. Üst katlarda istedikleri pek bir şey yok."

"Kaladin'in saklanmaya devam etmesine yarayabilir," dedi Rlain.

"Belki," dedi Lirin. "İşgalcilere ancak ufak bir sıkıntı yaşatacak bir şey için büyük zahmete girdin ve kendini tehlikeye attın diye endişeleniyorum."

Adam pratik düşünüyordu. Venli bunu takdir etti. Öte yandan o anda kafasında başka meseleler vardı. "Tünel ağı," dedi. "Kulenin altındaki tünellerin haritası var mı?"

Rlain biraz arandıktan sonra bir harita çıkardı. "İşte," dedi. "Neden?"

Venli haritayı özenle aldı. "Birkaç kaçış yollarımızdan biri Rlain. Buraya o tünellerden geldim. Tam bir labirent gibi. Raboniel yolu biliyordu ama kendi başıma bizi buradan çıkarabileceğime şüpheliyim. Ama elimizde bu varken..."

"Düşman o tünelleri çökertmedi mi?" diye sordu Lirin.

"Evet," dedi Venli. "Ama etrafından dolanan bir yol bulabiliriz."

"Bulsak bile," dedi Lirin, "kulenin en iyi korunan bölümünden geçmemiz gerekecek. Kaynaşıkların kulenin fabrialları üzerinde araştırma yürüttükleri yerden."

Evet ama Venli güçlerini kullanarak kayanın içinde bir tünel açamaz mıydı? Raboniel'in çalıştığı yerden ve kalkandan geçmeden onları aşağıdaki mağaralara götürecek bir yol?

Belki. Ama hâlâ daha büyük bir sorunları vardı. Kaçmadan önce Kaynaşıkların onları takip etmemesini garantiye almaları gerekiyordu. Kuleden kaçıp da dağlarda Gökseller tarafından öldürülürlerse bunun bir anlamı olmazdı.

"Rlain," dedi Hesina. "Bu harika. Senden beklenenin ötesinde bir şey yapmışsın."

"Daha fazlasını da yapabilirdim ama elime yüzüme bulaştırdım," dedi Rlain, Uzlaşma'da. "Koridorda durduruldum ve bana hangi Kaynaşık'ın emrinde olduğum soruldu. O gün duyduğum bir ismi vermek yerine aptalı oynamam gerekirdi. Meğer o Kaynaşık'ın bir ekibi yokmuş. Aklını yitirmiş olanlardan biriymiş."

"Kule düştüğünde kendini bir hücreye kilitleyip esirmişsin gibi yapabilirdin," dedi Lirin. "Böylece Kaynaşıklar seni serbest bırakırdı ve kimse bir şey sormazdı."

"Kuledeki bütün insanlar beni tanıyor Lirin," dedi Rlain. "Oğlunun

'evcil' Parshendisi. Eğer öyle bir numara yapsaydım şarkıcılar eninde sonunda öğrenirdi ve kendimi gerçekten bir hücrede bulurdum." Rlain yine omuz silkti. "Gerçi sonunda yine hücrede buldum."

Rlain'le Hesina haritaları karıştırırken Rlain onlarla sohbet etmeye devam etti. Bu insanlardan hoşlanıyor gibiydi ve onların yanında Venli'yle olduğundan çok daha rahattı. Fakat duygularını göstermek için insan hareketlerini kullanması, ritimlerinin kelimelerin ardındaki itici güç olmak yerine kelimelere hafif bir aksan katma şekli... Tüm bunlar biraz acınası görünüyordu.

Lirin, baygın Parlayanlarla ilgilenmeye geri döndü. Venli, Merak'a tutulup ona doğru yürüdü. "Yaptıkları şeyden hoşlanmıyorsun," dedi kafasıyla diğer ikisini işaret ederek.

"Kararsızım," dedi Lirin. "İçimden bir ses, birkaç harita çalmanın işgale zararı dokunmayacağını söylüyor. Ama belki haritaları onlara götürüp unutulmuş bir odada bulduğumuzu söylesek bu Kaynaşıklara yaranmamızı sağlayabilir. Belki bu sayede Hesina'yla ikimiz tehlikeli olmadığımızı kanıtlar ve saklanmak zorunda kalmayız."

"Sizi koruyan saklanmak değil," dedi Venli. "Leydi Leshwi'nin lütfu. O olmasaydı kendinizi kanıtlamak için ne yaparsanız yapın Avcı yine de sizi öldürürdü. Geleneğini sürdürmesi için öyle gerektiğini düşünürse Kaynaşıkları bile öldürür. Ve diğerleri de onu alkışlar."

Lirin homurdandı; Venli bunun Horgörü'nün insan versiyonu olduğuna kanaat getirdi. Ardından bir Parlayan'ın yanına diz çöküp gözkapaklarını kaldırarak gözlerini kontrol etti. "Sizin yöneticilerinizin de kendi aptallıkları olduğunu bilmek güzel."

"Direnmeyi gerçekten istemiyorsun, değil mi?" dedi Venli, Huşu'da. "Gerçekten işgal altında yaşamak istiyorsun."

"Kendi durumumu kontrol ederek direniyorum," dedi Lirin. "Ve iktidardakilere bana ve sevdiklerime zarar vermeleri için sebep vermek yerine onlarla çalışarak. Bu dersi çok acı verici bir şekilde öğrendim. Biraz su getirir misin?"

Venli hekime defalarca kendisine daha fazla saygı göstermesini söylediği hâlde adamın söylediğini yaptığını fark ettiğinde su istasyonuna giden yolu yarılamıştı. Amma garip adamdı. Buyurgan ve hâkim bir havası vardı ama bunları kendi itaatkârlığını pekiştirmekte kullanıyordu.

Venli suyla geri dönerken Tını titreşti. Güçleri üzerinde daha fazla alıştırma yapması gerekiyordu; özellikle de onları metrelerce kayanın içinden bir tünel açarak çıkışa götürmesi gerekecekse. Venli tünelle-

rin haritasını alıp sadık adamlarından biri olan Jial'a verdi. Jial tam haritayı katlayıp cebine sokmuştu ki kapı tıklatıldı.

Venli, Rlain'le Hesina'ya doğru bir bakış attı ama belli ki duymuşlardı, haritaların durduğu sandığın üzerini kapatıyorlardı. Venli'ye kalsa sandık hâlâ şüpheli görünüyordu ama yine de kapıya gitti. Kaynaşıklar kapı çalmazdı.

Nitekim kapıyı açtığında karşısında, omuzlarına yerleştirilmiş sopaların ucundaki kovalarda su taşıyan bir grup insan buldu. Altı işçi. Her zamankiler. Bu iyiydi çünkü her ne kadar Venli baygın Parlayanlara bakması için insan hekimi görevlendirmek konusunda Raboniel'den izin almışsa da onu klinikten getirdiği konusunda yalan söylemişti.

Eninde sonunda Lirin'le Hesina'yı birileri tanıyacaktı ama ne kadar az kişi görse o kadar iyiydi. Sakalar suları odadaki geniş oluklara boşalttıktan sonra hastalara su verilmesine yardım etti. Bu kadar çok sayıda bilinci kapalı kişiye su ve çorba vermek neredeyse gün boyu aralıksız süren bir işti.

Venli, Huzur Ritmi'nde saati kontrol etti. Birazdan tercüme yapmak için Raboniel'in yanına gidecekti; Dilekler Hanımı, Thaylence yazılmış bazı kitapları ona okumasını istiyordu.

Tek önemsediği şey şu araştırması, diye düşündü Venli. *Bu kadar önemli ne olabilir?*

"Sen, oradaki," dedi Lirin. "Başındaki ne?"

Venli dönüp baktığında hekimin sakalardan biriyle konuştuğunu gördü. Lirin adamın alnındaki saçı geri itti. Venli, Sinir'de mırıldandı. Hekim genelde sakindi ama arada bir şeylere parlıyordu. Venli sorunu çözmek için o tarafa yürüdüğünde, kısa boylu ve kıllı bir adam olan sakanın alnına bir tür mürekkeple bir şey boyanmış olduğunu gördü.

"Bu ne?" diye sordu Venli.

"Bir şey değil Berrakhanım," dedi adam, Lirin'in elinden kurtulup. "Küçük bir hatırlatma sadece." Adam işine geri döndü ama Venli başka bir sakanın, bu defa bir kadının alnında da benzer işaretler olduğunu gördü.

"*Shash* rünü," dedi Lirin.

Venli bunun bir yazı olduğunu öğrenince güçleriyle anında tercüme etti. "Tehlikeli mi? Neden tehlikeli olduklarını düşünüyorlar?"

"Tehlikeli değiller," dedi Lirin. İnsanların o canı sıkkın ifadesini takındı. "Aptallar."

Hekim gitmek için döndüyse de Venli onu kolundan yakalayıp İhtiras'ta mırıldandı. Adam anlamadı tabii. Böylece sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu damga... Kaladin Stormblessed'in alnındaki damga."

Ah... "Onlara ümit verdi."

"Bu ümit kendilerini öldürtmelerine sebep olacak," dedi Lirin sesini alçaltarak. "Böyle savaşılmaz. Kuledeki Soylular böyle vahşi davranmaya başlamışken olmaz. Oğlum onlara direnirken öldürülebilirdi. Elçiler korudu da ölmedi ama yaptığı şey kötü örnek olacak. Bunlardan bazıları onun yaptığını yapmak gibi korkunç bir fikre kapılabilir ve bu hiç şüphesiz bir katliama davetiye çıkarır."

"Olabilir," dedi Venli. Onu bıraktı. Tını zihninde yankılanan bilmediği bir ritimde titreşti. Bu neydi? Daha önce hiç duymadığına yemin edebilirdi. "Belki de olanlara dayanmak için bir şeye ihtiyaçları vardır sadece. Kendi kalplerine bile güvenemezken güvenebilecekleri bir sembole."

Hekim başını iki yana salladı ve sakalara arkasını dönüp hastalarıyla ilgilendi.

Shadesmar'daki pek çok spren gibi zirvesprenleri de insan kıyafetleri giyiyor.

Zirvespreni modası ve bir yere kadar özellikleri bana Unkalakileri hatırlatıyor.

Derilerindeki çatlaklar onları herhangi bir şekilde etkiliyor gibi görünmüyor.

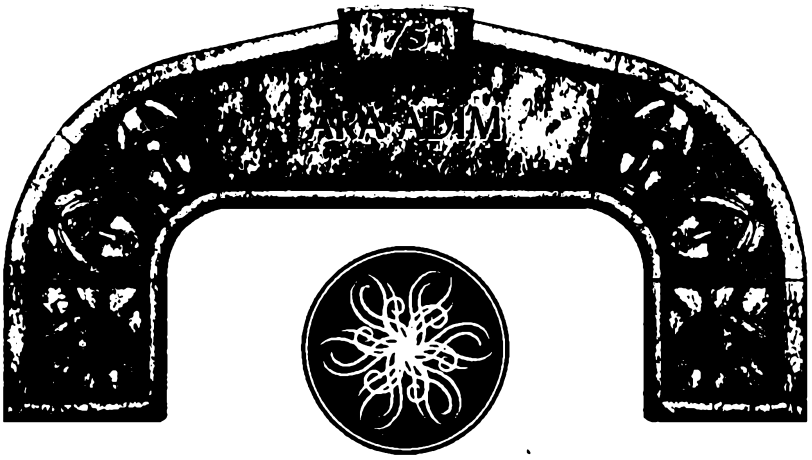
Bu çatlaklardan bazıları sanki rünler ya da semboller oluşturuyor gibi duruyor.

Taştan bedenleri, bir jeoloğun hayal edebileceği her tür renk ve doku çeşitliliğine sahip olabiliyor. Kimi cilalı mermer kadar pürüzsüzken kimi gözenekli bazalt kadar pürüzlü olabiliyor.

Fiziksel Alem'de, zirvesprenleri saklanmak için taşların içinde kaybolabilirler. Yeniden belirmek için çakıl taşı kadar küçük bile olsa yakındaki başka bir taştan koparıp çıkarlar.

Bir zamanlar bir problemle karşılaştıklarında yardım istemek için bana gelirlerdi. Kararlı olduğum bir zaman vardı. Yetkin. Hatta otoriter.

Adolin her zamanki gibi iki şerefspreni asker eşliğinde Payidar Fazilet'in duvarlarının tepesine tırmanırken Shadesmar'da billur bir gündü. Kalede hapis geçirdiği haftalarda Shadesmar'da da hava durumunun olduğunu keşfetmişti. Fiziksel Âlem'dekinden farklıydı sadece.

Duvarın tepesine ulaştığında havada belli belirtisiz bir parıltı gördü. Sadece uzaklara bakılınca görülebiliyordu. Bir tür mor-pembe pus. Buna 'billur' diyorlardı. Böyle günlerde Shadesmar'da bitkiler gözle görülecek kadar hızlı büyüyordu.

Diğer 'hava' durumlarında, sprenler kendilerini canlı veya kasvetli hissediyor veya bazı küçük spren türleri heyecanlanıyordu. Isı veya yağışla ilgisi yoktu.

Duvarın tepesindeki Adolin kalenin büyüklüğünü daha iyi kavradı. Payidar Fazilet birkaç yüz metre yüksekliğinde devasa bir hisardı. İçi boştu ve çatısı yoktu. Dikdörtgendi ve dikdörtgenin kısa kenan üzerinde duruyor, penceresi olmayan dört duvarı mükemmel bir dik açıyla yükseliyordu. Hiçbir insan şehri bu şekilde inşa edilemezdi. Hatta Urithiru'nun bile tabanında tarlalar ve insanlar çıldırmasın diye pencereler vardı.

Fakat Payidar Fazilet normal doğa yasalarına uymuyordu. İç du-

varlarında yürüyebiliyordunuz. Aslına bakılırsa Adolin tepeye ulaşmak için kale duvarının iç kısmından dikey bir şekilde yürümüştü. Bunu yaparken vücudu yerde yürüdüğünü hissediyordu. Fakat yolun sonunda kalenin burcundaki mazgallı siperlere ulaşmıştı. Onlara çıkmak, sanki bir uçurumdan aşağı atlıyormuş gibi bir hareket yapmasını gerektirmişti.

Bunu yaptığında yerçekimi ayağını yakalamış ve sonra onu ileri itmişti. Böylece şimdi kalenin en tepesinde ayakta duruyordu. Az önce yer gibi üzerinde yürüdüğü duvar boyunca aşağı baktığında başı döndü. Yüzlerce metre aşağıdaki zemini görebiliyordu.

Bunu düşünmek bile başına ağrılar girmesine sebep oldu. Bu yüzden dışarıya doğru baktı. Ve manzara... manzara harikuladeydi. Payidar Fazilet çalkantılı bir boncuk denizine bakıyordu. Çalkalanan boncuklar soğuk güneşin altında ışıl ışıldı. Yıldızlarla dolu engin bir okyanus. Büyük dalgalar koy boyunca ilerliyor ve yuvarlanan boncukların devrilmesiyle kırılıyordu.

Büyüleyici bir görüntüydü. Yakınlarda toplanan hareketli ışıklar bu görüntüyü daha da ilginç kılıyordu. Bu ışıklar, Tukar ve orada yaşayan insanların Bilinçsel Âlem'deki yansımasıydı.

Daha az çarpıcı olsa da diğer yönlerin de kendine göre güzellikleri vardı. Obsidyen kayadan sahiller, ağaçların arasında uçuşan hayatsprenleriyle cam ormanlara dönüşüyordu. Hayatsprenleri burada daha büyüktü ama parlak yeşil bir ışık saçmasalar Adolin'in yine de görmeyeceği kadar küçüklerdi.

Bu ışıklar, Shadesmar'ın sadece bu bölgesine özgü bir şekilde yanıp sönüyordu. Adolin onları izlerken aralarında belli bir koordinasyon olduğuna yemin edebilirdi. Senkronize bir şekilde dalgacıklar yaratarak göz kırpıyorlardı. Belli bir ritimle.

Adolin bu manzarayı bir anlığına doya doya seyretti. Ama buraya gelme sebebi manzara değildi. Tamamen değil. Bu güzelliği kısa bir süreliğine kana kana içtikten sonra gözleriyle sahili taradı.

Kampları hâlâ oradaydı. Ağaçların yanında, dağlık arazinin içlerine doğru çok da uzak olmayan bir yerde. Godeke, Felt ve Malli onun mahkemesinin sonucunu bekliyordu. Biraz ısrarla, şerefsprenleri Godeke'nin içeri girmesine, ona biraz Fırtınaışığı vererek Adolin'in yarasını iyileştirmesine müsaade etmişti. Sonrasında şerefsprenleri Godeke'yi hemen gönderdilerse de Adolin'le ekibinin mektupla iletişim kurmasına izin vermişlerdi.

Ekip, geçmekte olan bir Ulaşkanlar kervanına –Adolin'in izniyle–

birkaç kılıç verip karşılığında yiyecek ve su almıştı. Ortaya çıkarılmış olmayan silahlar burada çok değerliydi. Çotuk, Zu ve Adolin'in askerlerinin geri kalanı babasına haber vermeye gitmişlerdi. Adolin başlangıçta tutsaklığının çabucak ve dramatik bir şekilde sonlanacağını sandıysa da şerefsprenleri hızlı bir duruşma istemiyordu. Adolin bu merasim meraklısı sprenlerin hazırlanmak için zamana ihtiyacı olacağını tahmin etmeliydi.

Bu gecikme bazı yönlerden sinir bozucu olsa da beklemek Adolin'in lehineydi. Şerefsprenlerinin arasında ne kadar uzun zaman geçirirse onları ikna etme ihtimali o kadar fazlaydı. Teorik olarak. Şu ana kadar kaledeki sprenler ancak bir kaya kadar ikna edilmeye açık görünüyordu.

Bu kadar yüksekten bir tuhaflık daha görülüyordu. Sahilde toplanan sıra dışı bir grup spren. Bu birkaç hafta önce birkaç taneyle başlamış ama sayıları her gün artmıştı. Şu anda iki yüz civarında olmalılardı. Gün boyu hareketsiz, sessiz bir şekilde sahilde dikiliyorlardı.

Ölügözler.

"Fırtınalar adına," dedi Vaiu. "Ne kadar çoklar."

Vaiu, bu kısa gezintilerinde Adolin'e eşlik eden başgardiyandı. Kısa boylu bir şerefspreniydi ve ardentlerinki gibi köşeli, gür bir sakalı vardı. Diğerlerinin aksine, hafiften Alethi takamasını andıran eski tarz bir etek giymekle yetiniyor, üstü çıplak dolaşmayı tercih ediyordu. Kanatlı mızrağıyla, antik resimlerdeki Elçi tasvirlerini andırıyordu.

"İçeri girmesine izin verdiklerinize ne oldu?" diye sordu Adolin.

"Diğerlerinin yanına yerleştirdik," diye açıkladı Vaiu. "Ölügözlere göre her şeyleri gayet normal gözüküyor. Ama artık yerimiz kalmadı. Bunu hiç beklemiyorduk..." Kafasını iki yana salladı. Sahildeki ölügözlerin yanında ruhların ışıkları yoktu; yani Fiziksel Âlem'de Paredarlar toplanmış değildi. Ölügözler kendi başlarına hareket ediyor, derinlerden gelip burada duruyorlardı. Sessizce. İzliyorlardı.

Kalede ölügözler için ayrılmış bölümler vardı. Adolin her ne kadar şerefsprenlerine ve inatçılıklarına bayılmasa da bu ölü sprenlere davranışlarında şerefli bir yan olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Şerefsprenleri kendilerini ellerinden geldiğince onları bulmaya, onlara bakmaya adamıştı. Ayrıca Maya'yı da alıp diğerlerinin yanına yerleştirmelerine rağmen Adolin'in her sabah onu ziyaret etmesine ve egzersizlerini birlikte yapmalarına izin veriyorlardı. Ortalıkta serbestçe dolaşması yasaksa da Maya'ya gayet iyi muamele ediliyordu.

Ama bu kadar ölügözle ne yapacaklardı? Şerefsprenleri ilk gelen

grubu kaleye almış ama ölügözler akın akın gelmeye devam edince, istemeye istemeye kapılarını onlara kapatmışlardı.

"Hiç mantıklı değil," dedi Vaiu. "Okyanuslarda dolaşıyor olmaları gerekirdi, böyle toplanmamaları lazımdı. Bunu ne tetikliyor olabilir?"

"Onlara sormayı deneyen oldu mu?" diye sordu Adolin.

"Ölügözler konuşamaz."

Adolin öne doğru eğildi. Korkuluğu kavrayan ellerinin etrafında pembe billur tüyler büyümeye başladı; billur gün olduğu için bu şekilde yayılan, yosunun Shadesmar versiyonu.

Adolin'in kazınmış yüzleri birbirinden ayırması için mesafe çok uzaktı. Yine de içlerinden bir tanesi sise dönüşüp kaybolduğunda fark etti. Bu sprenler Parekılıçlardı. Varlığından bile habersiz olduğu yüzlerce Parekılıcı. Sahipleri çağırdığında vücutları Shadesmar'da buharlaşıyordu. Ama neden buradaydılar? Ölügözler genelde boncuk okyanusunda dolanıp sahiplerine yakın kalmaya çalışırdı.

"Bir Bağlantı oluyor," dedi Vaiu. "Ölügözler düşünemez ama yine de sprenler. Roshar'ın ruhağına bağlılar. Bu kalede ne olduğunu, nihayet adaletin yerine geleceğini hissedebiliyorlar."

"Atalarının yaptığı bir şey yüzünden birini cezalandırmaya adalet denirse," dedi Adolin.

"Bunu öneren sendin insan," dedi Vaiu. "Onların günahını üstlendin. Bu mahkeme, öldürülen binleri geri getirmez ama ölügözler burada olanları hissediyorlar."

Adolin diğer gardiyanı Alvettaren'e baktı. Kadın bir göğüs zırhı ve kısa kesilmiş saçlarının üzerine çelik başlık giymişti. Her ikisi de kendi maddesinden oluşuyordu elbette. Her zamanki gibi dimdik karşıya bakıyordu, dudakları kenetliydi. Nadiren konuşmaya katılırdı.

"Bugünkü hukuk eğitiminin vakti geldi," dedi Vaiu. "Yüce Hâkim'in dönüşüne ve mahkemenin başlamasına kadar çok az vaktin var. Bu vakti ölügözlere bakacak yerde çalışarak geçirsen iyi edersin. Gidelim."

Peçe bu kaleden cidden nefret etmeye başlamıştı. Payidar Fazilet, fırtına kapası yekpare bir abide gibi penceresiz aptal bir külçeden ibaretti. Bu duvarların arasında tutsaklıktan başka bir şey hissetmek imkânsızdı.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü, şerefsprenlerinin doğa yasalarına hiçbir saygısı olmamasıydı. Peçe, Adolin'le paylaştıkları kü-

çük binanın kapısını açıp alelade bir sokak gibi görünen dışarıya baktı. İşlenmiş taşlardan yapılmış bir yürüme yolu onun ve bir dizi başka küçük binanın önünden geçip bir duvarda sona eriyordu.

Fakat dışarı adım attığı anda beyni paniğe kapılmaya başladı. *Tepesinde* gökyüzü yerine başka bir düz kaya yüzeyi asılıydı. Orası da yine binalarla ve yollarda yürüyen şerefsprenleriyle doluydu. Sağında ve solunda da yine benzer yüzeyler vardı.

Asıl gökyüzü arkasındaydı. Kalenin duvarlarından birinin iç yüzeyinde yürüyordu. Bu onun zihnini zorluyor, ürpermesine sebep oluyordu. *Shallan*, diye düşündü Peçe, *senin kontrolü alman lazım. Bu yer senin hoşuna gider.*

Shallan karşılık vermedi. Dışarı çıkmayı reddederek derinlerde iyice büzüldü. Desen'in onlara büyük ihtimalle yıllardır yalan söylediğini keşfettiklerinden beri iyice içine kapanmıştı. Peçe arada sırada onu çıkmaya ikna ediyordu ama son zamanlarda... tehlikeli bir şey de onunla gelir olmuştu. Şekilsiz dedikleri şey.

Peçe onun yeni bir kişilik olduğundan emin değildi. Eğer değilse, bu daha mı kötü olurdu?

Peçe yerini Parlayan'a bıraktı. Parlayan bu garip geometriden o kadar rahatsız değildi ve baş dönmesi hissetmeden yürümeye başladı. Gerçi bazen o bile sorun yaşıyordu. En kötü kısım, düzlemlerin birbiriyle buluştuğu, bir duvardan diğerine adım atmanız gereken yarım yerlerdi. Şerefsprenleri bunu kolayca yapıyordu ama Parlayan ne zaman yapmak zorunda kalsa midesi takla atıyordu.

Shallan, diye düşündü Parlayan, *bu yeri çizmelisin. Buradan giderken yanımızda resimleri olsun.*

Ses yok.

Şerefsprenleri saati tam olarak bilmekten hoşlanıyordu, bu sayede Parlayan kendi işlerine giden çeşitli spren gruplarının yanından geçerek tam duvarın kenarından gökyüzüne döndüğünde çanlar ona tam vaktinde geldiğini bildirdi. Bu duvar –güneydeki yüzey– yüzlerce farklı türden kristal bitkilerle dolu bahçeleriyle kalenin en güzel yeriydi.

Burada fıskiyelerden bir şekilde dökülüyordu sular; Parlayan'ın Shadesmar'da gördüğü serbestçe akan tek su buydu. Güçlü bir fışkırmayla suları yukarı doğru kabarıp dökülen bir fıskiyenin yanından geçti; eğer fışkıran su beş metre yüksekliği aşarsa tepede aniden kırılıp duvar yüzeyine değil gerçek yere dökülüyordu. Fırtınalar adına, burası cidden mantığa aykırı bir yerdi.

Parlayan bakışlarını fıskiyeden diğer tarafa çevirip yoldan geçmekte olanlara baktı. Kalenin kurallarının ne kadar sıkı olduğu düşünülürse içeride şerefsprenlerinden başka kimse olmayacağını sanmıştı ama anlaşılan yabancı düşmanlığı politikası son bir yıldır yürürlükteydi. O dönemde kalede yaşayanların kalmasına izin verilmiş ama ayrılırlarsa geri dönmeleri yasaklanmıştı.

Bu da diğer spren halklarından gelen temsilci heyetlerinin yanı sıra bazı tüccarların ve sıradan gezginlerin, kazanılmış hakları korunarak şerefspreni karantinası altında kaldığı anlamına geliyordu. En önemlisi de burada on yedi insan yaşıyordu.

Shallan'dan herhangi bir talimat alamadıkları ve şerefsprenlerinin mahkemeye hazırlandığı bugünlerde Parlayan'la Peçe bir uzlaşmaya varmıştı. Mraize'in onlardan yerini tespit etmesini istediği Restares'i bulacaklardı. Shallan bir karar verene dek ona karşı harekete geçmeyeceklerdi ama Parlayan'ın onu aramaya hiç itirazı yoktu. Şeref'in Oğulları'nın gizli lideri olan bu adam bu bulmacanın kilit parçalarından biriydi, ayrıca Mraize'in onu bulmayı neden bu kadar çok istediğini de merak ediyordu.

Mraize'in söylediğine göre Restares erkek bir insandı. Peçe'nin sorduğu şerefsprenlerinden hiçbiri bu ismi duymamış olsa da Parlayan cebinde adamın bir tarifini taşıyordu. Ne yazık ki bu tarif bayağı belirsizdi. Kısa boylu, saçları seyrelmekte olan bir adam. Mraize, Restares'in gizemli bir tip olduğunu ve muhtemelen takma isim kullandığını hatta belki tebdili kıyafet gezdiğini de söylemişti.

Paranoyak olduğu söyleniyordu ve bu da Parlayan'a gayet mantıklı geliyordu. Restares, şarkıcılarla Kaynaşıkları eski gücüne kavuşturmak için çalışan bir grubun lideriydi. Dinmezfırtına'nın gelişi çok sayıda krallığın yıkılmasına, binlerce kişinin ölümüne ve milyonlarcasının da köleleştirilmesine yol açmıştı. Şeref'in Oğulları bunu amaçladıkları için nefret uyandırıcıydı. Tamam, yaptıklarının Dönüş'te herhangi bir etkisinin olduğu kesin değildi ama Parlayan onların niye gizli kalmak istediğini yine de anlayabiliyordu.

Kaleye ilk geldiklerinde burada kalan diğer insanlarla tanışmak istediğini bildirmişti. Bunun üzerine şerefsprenleri ona kalede yaşayan tüm insanların bir listesini vermişti. Sonuçta burada bakılacak sınırlı yer olduğundan Parlayan işinin kolay olacağını düşünmüştü. Nitekim başlangıçta öyleydi de. En büyük insan grubuyla, haritanın sınırlarının ötesinde bilinmeyen bir yerlerdeki Nalthis denen bir krallıktan gelen tüccar kervanıyla başlamıştı. Peçe onlarla uzun uzun konuşmuş

ve şimdiye kadar kaleden ayrılmış olan Çivit'in de aynı krallıktan olduğunu öğrenmişti.

Parlayan, kıtanın dışında krallıklar olmasının ne anlama geldiğini kavramakta zorlanıyordu. Çivit'in halkı okyanustaki adalarda mı yaşıyordu?

Hayır, diye düşündü Peçe. *Gerçekten saklanıyoruz Parlayan. Bu başka bir anlama geliyor. Mraize'in bize söylediği gibi. Bu insanlar başka bir yerden gelmiş. Başka bir dünyadan.*

Parlayan'ın aklı bu fikir karşısında sersemliyordu. Derin bir nefes alıp bir grup ağacın yanında yavaşladı. Parkın en ilgi çekici yanı olan bu ağaçlar Fiziksel Âlem'den gelen gerçek ağaçlardı; burada güneş ışığı yerine Fırtınaışığı'yla canlı kalıyorlardı. Öyle yükseklerdi ki tepelerinden düşen yapraklar kalenin ortasından gerçek zemine düşüyordu.

Shallan, diye düşündü Parlayan. *Gelip başka dünyalardan insanlarla konuşabilirsin. Bu Peçe ve benim için biraz fazla.*

Shallan kıpırdandı ama bunu yaparken karanlık da onunla birlikte hareket etti. Hemen geri çekildi.

Biz bugünkü işimize yoğunlaşalım Parlayan, dedi Peçe.

Parlayan kabul etti ve Peçe'yi kontrolü almaya zorlardı. Peçe bu tuhaf coğrafyayla başa çıkabilirdi; başa çıkmak zorundaydı. Böylece kafasını öne eğip yürümeye devam etti. Nalthis'ten gelen yolcuların hiçbiri Restares'e benzemiyor, Restares'in kılık değiştirmiş hâli gibi de görünmüyordu. Elindeki listedeki ikinci en kalabalık grup Boynuzyiyenli olmuştu. Anlaşılan Shadesmar'da yaşayan bir Boynuzyiyenli klanı vardı. Peçe Restares'in onların arasında olduğunu düşünmese de her ihtimale karşı her biriyle tek tek görüşmüştü.

Bu da bitince geriye beş kişi kalmıştı. Dört tanesi gezgindi. Geçmişleri hakkında pek konuşkan olmasalar da Peçe haftalar içinde onlarla da ayrı ayrı tanışmıştı. Her biriyle konuştuktan sonra da Mraize'e rapor vermişti ve Mraize onların hepsini elemişti.

Şimdiyse listede sadece bir kişi kalmıştı. Aralarında en münzevi yaşayan buydu, öte yandan erkekti ve şerefsprenlerinin tariflerine bakılırsa büyük ihtimalle peşinde olduğu kişiydi. Peçe bugün nihayet onu bizzat görmeyi umuyordu. Hedef onaylandığında Mraize'e arayabilir, Restares'e ileteceği mesajı öğrenirdi ve sonra görev tamamlanmış olurdu.

Adam kendine 'On Altı' diyordu. Söylendiğine göre evinden sadece on altı günde bir çıkıyordu... Bu şaşmaz ritim şerefsprenlerini eğ-

lendiriyor, acayipliği yüzünden adama katlanıyorlardı. Kimse yemek yemeden nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu ve kimse ondan korkunç bir koku falan geldiğine şahit olmamıştı; oysa ne banyo yaptığı ne de lazımlık boşalttığı görülmüştü. Aslına bakılırsa Peçe onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse aradığı gizemli adam olduğundan o kadar emin oluyordu.

Evi heykel bahçesinin hemen yanına yapılmış kutu gibi bir yerdi. Peçe buraya sık sık gelir olmuştu; burada Shallan'ı çıkıp çizim yapması için ikna etmeye çalışıyordu. Arada sırada işe yaradığı da oluyordu ama Shallan genelde yarım saat kadar çizim yaptıktan sonra yine geri çekiliyordu.

Bugün de Peçe, paltosuna sarınmış, başına gözlerini gölgeleyen bir şapka takmış olarak elinde çizim defteriyle bir banka yerleşti. Bugün On Altı'nın her zamanki ritmine göre dışarı çıkma günüydü. Peçe'nin tek yapması gereken beklemek ve şüphe çekecek bir şey yapmamaktı.

Shallan, dedi Peçe çizim defterini açarak. *Baksana. Çizim vakti.*

Shallan çıkmaya yeltendi. Fakat ne yazık ki hafif bir uğultu paniklemesine sebep oldu ve Peçe tekrar kontrole geçti. İçini çekip yan tarafa, heykellerin arasında dolaşan Desen'e doğru baktı. Peçe'ye bunların Hıyanet'te öldürülen şerefsprenlerinin heykelleri olduğu söylenmişti. Taştan yapılmış olsalar da dalgalanıyormuş gibi görünen kıyafetleri içinde uzun boylu, güçlü yapılı erkek ve kadınlar. Bunları yapmaları ne tuhaftı; sonuçta bu kişiler ölügöz de olsalar hâlâ aralarındaydı..

Desen ona doğru geldi. Onu diğer Muğlaklardan ayırmak kolaydı. Diğerleri daha dikkat çekmeden, daha sinsice yürürken o daha canlı, âdeta yaylanarak yürüyordu.

"Bugün Nalthislileri izliyorsun sanıyordum," dedi Peçe.

"Öyleydi!" dedi Desen bankta yanına otururken. "Ama Peçe, Restares'in onlardan biri olduğunu sanmam. Sonuçta hiçbiri ona benzemiyor bile. Roshar'daki başka herhangi bir halka da benzemiyorlar. Sence Çivit bir Alethi'ye o kadar benzediği hâlde bunların hatları neden bu kadar farklı?"

"Bilmiyorum," dedi Peçe çizim yapıyormuş gibi yaparak. "Ama bu Restares belki Işıkörü gibi bir şey kullanıyor olabilir. Onları dikkatle izlemene ihtiyacım var."

"Üzgünüm," dedi Desen. Solan bir bitki gibi desenleri yavaşladı. "Seninle olmayı özledim."

Mühim bir şeyi kaçıracaksın diye korkuyorsun hain, diye düşündü Shallan. *Beni gözetlemeye devam etmek için bahane arıyorsun.*

Peçe iç çekti. Uzanıp elini Desen'in elinin üzerine koydu. Desen yavaşça uğuldadı.

Onunla yüzleşmemiz lazım, diye düşündü Parlayan. *Neden yalan söylediğini kesin olarak anlamamız gerekiyor.*

Peçe o kadar emin değildi. Her şey giderek karışıyordu. Desen, Shallan'ın geçmişi, şu andaki görevleri. Shallan'ın hatırlaması lazımdı. Bu, bir sürü şeyi çözerdi.

Bir saniye, dedi Parlayan. *Peçe, sen ne biliyorsun? Benim hatırlamadığım neyi hatırlıyorsun?*

"Peçe?" dedi Desen. "Shallan'la konuşabilir miyim?"

"Onu çıkmaya zorlayamam Desen," dedi Peçe. Fırtınalar adına, aniden kendini çok yorgun hissetti. "Sonra deneriz istersen. On Altı birkaç dakika içinde evinden çıkacak. Onu şüphelendirmeden bir şekilde yüzünü görmem lazım."

Desen uğuldadı. "Gemide ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun?" dedi yavaşça. "Jasnah'yla. Mmm... Suya atlamıştın. Jasnah nasıl şok olmuştu."

"Hiçbir şey Jasnah'yı şoke etmez."

"Etmişti. Zar zor hatırlıyorum... Sizin âleminizde çok yeniydim."

"Ama bu ilk karşılaşmamız değildi," dedi Parlayan daha dik oturarak. "Shallan yeminleri ondan önce söylemişti sonuçta. Parekılıcı vardı."

"Evet." Desen eğer insan olsaydı duruşu herhâlde doğal olmayan bir şekilde kıpırtısız olarak tarif edilirdi. Ellerini kavuşturmuş, ciddiyetle oturuyordu. Deseni hareket etti, genişledi, büzüldü, kendi etrafında döndü. Bir patlama gibi.

"Bence yanlış yapıyoruz Parlayan," dedi Desen sonunda. "Bir keresinde Shallan'ın hatırlamasına yardım etmeye çalıştım ama bu onun için acı verici bir deneyimdi. Çok acı verici. O yüzden hatırlamamasının onun için daha iyi olduğunu düşünmeye başladım. Ve yalanlar nefisti. O kadar çok doğruluk payı olan bir yalan kadar iyi bir şey yok."

"Geçmişindeki boşluklar," dedi Parlayan. "Shallan onları hatırlamak istemiyor."

"Hatırlayamaz. Daha değil en azından."

"Shallan seni Kılıç olarak çağırdığında," dedi Parlayan, "ve annesini öldürdüğünde, buna şaşırdın mı? Bu kadar aşırı bir şey yapacağını biliyor muydun?"

"Ben... hatırlamıyorum," dedi Desen.

"Nasıl hatırlamazsın?" diye bastırdı Parlayan.

Desen sustu. Parlayan onun son haftalarda söylediğini yakaladığı yalanları düşünürken kaşlarını çattı.

"Neden bir insana bağlanmak istedin Desen?" derken buldu Parlayan kendini. "Daha önce Shallan'ın seni öldüreceğinden çok emindin. Buna rağmen onunla bağlandın. Neden?"

Bu tehlikeli bir sorgulama Parlayan, diye uyardı Peçe. *Dikkatli ol.*

"Mmm..." Desen kendi kendine uğuldadı. "Neden. Bir neden için birçok cevap var. En doğru cevabı istiyorsun ama o da tek cevap oymuş gibi yapacağından yine yalan olur." Desen başını sağa eğip gökyüzüne doğru baktı. Gerçi Parlayan'ın bildiği kadarıyla önünü 'görüyor' değildi çünkü gözleri yoktu. Tüm çevresini hissediyor gibiydi.

Parlayan da o tarafa baktı. Gökyüzünde renkler parıldıyordu. Billur bir gündü.

"Sen ve diğerleri, Shadesmar'ı sprenlerin dünyası diye tarif ediyor ve Fiziksel Âlem'e de sizin dünyanız diyorsunuz," dedi Desen. "Ya da 'gerçek' dünya. Bu, doğru değil. Biz iki ayrı dünya değiliz, tek bir dünyayız. Ve iki halk değiliz, biriz. İnsanlar. Sprenler. İki yarı. İkisi de tam değil.

"Ben diğer âlemde olmak istedim. Dünyamızın diğer bölümünü görmek istedim. Ve tehlikenin yaklaştığını biliyordum. Tüm sprenler bunu sezebiliyordu. Yemin Sözleşmesi artık düzgün çalışmıyordu. Yoksprenleri bir tür arka kapı kullanarak Roshar'a sızıyordu. İki yarım bu düşmanla savaşamaz. Bütün olmamız gerekiyor."

"Peki ya Shallan seni öldürseydi?"

"Mmm. Öldüreceğinden emindim. Ama birlikte, Muğlaklar olarak, denememiz gerektiğini düşündük. Ve ben gönüllü oldum. Ben ölsem bile belki bunun diğer sprenlerin ihtiyaç duyduğu bir adım olacağını düşündüm. Bir ispatın sonuna, arada bir sürü adım atmadan ulaşamazsın Shallan. Ben aradaki adım olacaktım." Desen ona döndü. "Artık beni öldüreceğine inanmıyorum. Ya da belki artık beni öldüreceğine inanmak istemiyorum. Ha ha."

Parlayan ona inanmak istedi. Bilmek istiyordu.

Bu bize acı getirecek, diye uyardı Peçe.

"Sana güvenebilir miyim Desen?" diye sordu Parlayan.

"Her cevap yalan olacak," dedi Desen. "Ben dostumuz Renarin gibi geleceği göremiyorum. Ha ha."

"Desen, bize yalan söyledin mi?"

Desen soldu. "Evet."

Parlayan derin bir nefes aldı. "Bizi gözetliyor, casusluk mu yapıyordun? Gizlice Mraize'in bize verdiği küpü mü kullanıyordun?"

"Üzgünüm Parlayan," dedi Desen yavaşça. "Aklıma başka yol gelmedi."

"Lütfen sorulara cevap ver."

"Evet," dedi Desen daha da küçülerek.

İşte, diye düşündü Parlayan. *Bu, çok mu zordu? En baştan ona doğrudan sormalıydık Peçe.*

Derken derinlerde bir yerde Shallan'ın köpürdüğünü fark etti. Kıvranıyor, titriyor, dehşet ile öfke arasında gidip geliyordu.

Bu... iyi görünmüyordu.

Desen'in küçük ve sıkışık desenleri döndü. "Güveninize layık olmaya çalışıyorum. Bu yalan değil. Ama Shallan'a tanışması için birini getirdim. Bence bu önemli."

Desen insana benzemeyen bir kıvraklıkla ayağa kalktı, ardından uzun parmaklarından biriyle arkasını işaret etti. Parlayan kaşlarını çatıp omzunun üzerinden baktı. Düzlemden yükselen ağaçlardan düşen yapraklar tembel tembel merkez boşluktan aşağı süzülüyordu. Havayı hafif bir ışıltı kapladı ve bankın üstünde elinin yanında minyatür bir kristal ağaç büyümeye başladı.

Arkalarındaki heykelin yanında, üzerinde kaskatı bir cübbeyle biri duruyordu. Desen'in cübbesinin aynısıydı ama daha tozluydu. Ve kafası gölgeye hapsolmuştu. Çarpık ve yanlış görünüyordu.

Hay Cehennem, diye düşündü Peçe.

Shallan çıktı. Parlayan'ı yakalayıp küçük ve karanlık bir yere tıktı, ardından kapıyı üstüne kapattı.

Shallan... diye düşündü Peçe ama sonra sesi kısıldı. Uzak durması gerekiyordu. Geçmişte birbirleriyle bu şekilde konuşmazlardı. Gerekli olduklarında kontrolü ele alırlardı sadece.

Shallan kontrolü almıştı. Diğer ikisi birer fısıltıya dönüşmüştü. "Hayır," dedi Shallan, Desen'e. "Bunu yapmıyoruz."

"Ama..." dedi Desen.

"HAYIR," dedi Shallan. "Senden hiçbir şey istemiyorum Desen. Sen hain ve yalancısın. Güvenime ihanet ettin."

Desen büzüşüp banka yığıldı. Shallan gözünün ucuyla hareketi görüp döndü. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Gözetlemeye geldiği küçük binanın, On Altı'nın evinin kapısı açılmış ve biri temkinli bir şekilde dışarı süzülmüştü. Adam kambur duruyordu, yüzü de pelerininin başlığı altına gizlenmişti. Heykel parkına seğirtti.

Mükemmel. Mraize'in verdiği görevi yerine getirmenin vaktiydi.

Shallan, diye fısıldadı Peçe.

Shallan onu duymazdan gelip bankta rahatça oturdu, sakin ve umursamaz bir tavırla defterini açtı. Peçe'nin planı, parkta dolaşırken defterinin sayfalarını karıştırmak ve On Altı'ya çarpıp yüzüne bakmaktı.

Ne yazık ki Shallan bunu yapmak için konum almamıştı. Desen ve yalanları dikkatini dağıtmıştı. Yine de ayağa kalktı ve tehditkâr görünmemek için elinden geleni yaparak heykel bahçesine doğru yürüdü. On Altı'nın aradığı kişi olduğundan emin olmalıydı. Sonra...

Sonra ne?

Onu öldürecekti.

Ne yapıyorsun, diye düşündü Peçe. Ne kadar uzak, sinir bozucu bir sesti. Onu tamamen susturamaz mıydı?

Mraize'in planına uymamızı isteyen sendin, diye düşündü Shallan. *Eh, ben de aynı fikirdeyim. Bu da ikimiz karar verdik demek.*

Ben bilgi toplamak istiyordum, dedi Peçe. *Öğrendiklerimizi ona karşı kullanmak istiyordum. Niye aniden böyle saldırganlaştın?*

Çünkü Shallan tam da buydu. Hep olduğu kişi buydu. Heykel bahçesinde yürüdü. Parlayan tabii ki ona bağırıyor, direniyordu. Ama oylamayı kaybetmişti.

Shallan geçtiğimiz aylar boyunca izlemiş, öğrenmiş, Peçe'den bir şeyler kapmıştı. On Altı'ya kör noktadan yaklaşmayı, sonra durup bir heykeli çiziyormuş gibi yapması gerektiğini biliyordu. Böylece adam dönüp baktığında zararsız görünecekti.

Adam diğer tarafa döndüğünde sessizce ilerlemeyi biliyordu. Temkinli adımlar atmayı, yere önce topuklarını koyup sonra ayağını parmaklarına doğru yuvarlamayı biliyordu. Ses çıkarmamak için mümkün mertebe ayaklarının yanıyla yere basmayı biliyordu.

On Altı öne eğilmiş, bazı notları karıştırırken Shallan tam arkasına geçti. Ardından onu omzundan tuttuğu gibi kendine çevirdi. Adamın pelerininin başlığı kayıp yüzünü ortaya çıkardı.

Shin'di. Bu solgun, neredeyse hastalıklı ten ve çocukların gözleri gibi iri gözler hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Restares kısa boylu, seyrek saçlı bir Alethi'ydi. Bu adam da kısa boyluydu, evet, ama tamamen keldi ve Alethi değildi. Yani Mraize yanılmadıysa ve Restares bir Işıkören değilse, aradıkları adam bu değildi.

Adam bağırdı ve kendi dilinde Shallan'ın anlamadığı bir şeyler söyledi. Shallan onu bırakınca da koşarak evine kaçtı. Shallan'ın kal-

bi göğsünde gümbürdüyordu; elini çantasından çıkardı. Silah almak için çantasına uzandığını bile fark etmemişti.

Silaha ihtiyacı yoktu. Bu adam değildi.

Desen yanına geldi. Ona özgü canlılığını kısmen geri kazanmıştı. Shallan'ı tanıştırmak istediği diğer spren ortalıkta görünmüyordu.

"Eh," dedi. "Heyecanlıydı. Ama o değildi, değil mi?"

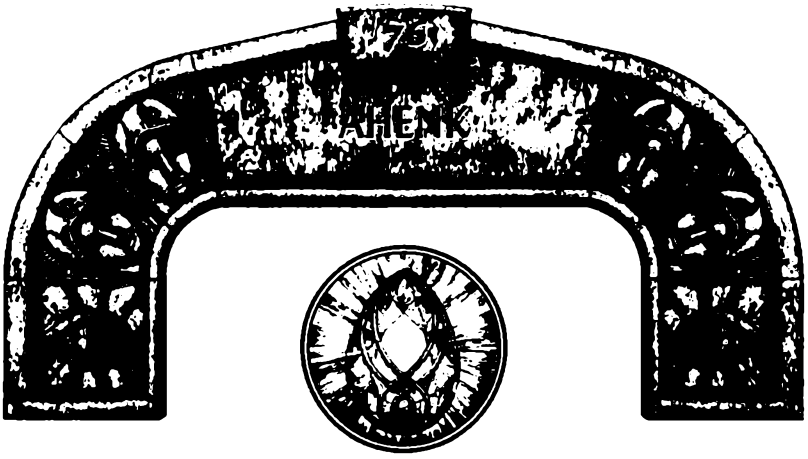
"Hayır," dedi Shallan. "Değil."

"Shallan, sana açıklamam gerekiyor. Ne yaptığımı."

"Hayır," dedi Shallan, acısını gizleyerek. "Olan oldu. Önümüze bakalım."

"Mmm..." dedi Desen. "Ben... Sana ne oldu? Bir şey değişmiş. Sen... Peçe misin?"

"Hayır," dedi Shallan. "Ben benim. Nihayet çok uzun zamandır beklettiğim zor bir karar aldım. Hadi gel, Mraize'e rapor vermemiz gerekiyor. İstihbaratı yanlış. Restares kalede değil."

O beceriler, şerefimin kendisi gibi, zaman içinde kayboldu. Ufalanıp gitti, toza dönüştü ve kozmerin dört bir yanına dağıldı. Ben bir insanın çorak ağacıyım. Bir zamanlar kudretli olan bir zirveden geriye kalan boşluğum.

Kardeş, Navani'yle konuşmayı reddediyordu.

Navani elini indirip duvardaki lal damara baktı. Müthiş bir sırdı. Bunca zaman gözünün önünde, etrafındaydı. Öyle olağandı ki görmüyordunuz ve görseniz bile bir anlığına fark ediyordunuz. Katmanlarda başka bir desendi sadece.

Urithiru'nun ruhu en başından beri onu izliyordu. Eğer Navani onu daha önce keşfetmiş olsaydı belki sonuç farklı olurdu.

Elini tekrar damara koydu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Lütfen üzgün olduğumu bil. Gerçekten çok üzgünüm."

Bir an Kardeş'in bu defa karşılık vereceğin sandı. Navani bir şey hissetti. Okyanusun derinlerinde bir gölgenin kıpırtısı gibi hayal meyal bir şey. Cevap gelmedi.

Navani içini çekerek kristal damardan uzaklaştı ve küçük kütüphanenin rafları arasından dolanıp kapının yanındaki masasına döndü. Bugün muhafızın yanı sıra Raboniel'in sorguçlu ve boş bakışlı kızı da hemen kapının iç kısmında yerde oturuyordu.

Navani, aklını yitirmiş Kaynaşık'ı görmezden gelmeye çalışarak masasına yerleşti. Masasının üstü notları ve yansı tamamlanmış deneylerle karman çormandı. Bunlara devam etmek için en ufak bir is-

tek duymuyordu. Niye devam etsindi? Şu ana dek neye kalkıştıysa berbat olmuştu. Âlimlerine günlük talimatlarını yazdı. Her şey altüst olmadan önce Raboniel'in getirttiği Yokspreni fabrialı üzerinde bazı testler yaptırıyordu onlara. Notu ulağa verdi, ardından öylece oturdu.

Raboniel nihayet çıkageldiğinde, üzerinde şaşırtıcı derecede iyi duran bir Alethi havahı vardı. Belli ki iyi bir terzi bunu uzun boylu, geniş omuzlu Kaynaşık için özel olarak dikmişti. Böyle bir vücutla, özellikle de çoğu şarkıcı dişillerinki gibi fazla belirgin olmayan göğüsleriyle pek kadınsı görünmeyeceği düşünülebilirdi. Oysa giysinin mükemmel kesimi ve yürüyüşündeki özgüvenle Raboniel havahı sanki baştan beri onun boyunda, mevkisinde, duruşunda biri için tasarlanmış gibi taşıyordu. Bu modayı kendine mal etmişti. Adolin görse beğenirdi.

En azından o güvendeydi. Adolin, Renarin, Jasnah, Dalinar ve küçük Gav. Tüm ailesi bu işgalden ve Navani'nin sebep olduğu karmaşadan uzakta, güvendeydi. Bunu ona bahşettiği için Yaradan'a şükredebileceği tek küçük lütuftu.

Raboniel bir sandalye çekti. Alçak olanlardan birini seçmişti ki oturduğunda Navani'yle göz hizasında olabilsin. Ardından yere bıraktığı sepetten bir şişe bordo şarabı çıkardı. Bu geleneksel Alethi şaraplarından daha tatlı, üzümden yapılan amosztha isimli bir Shin şarabıydı.

"Günlüğün bu şarap türünden hoşlandığına işaret ediyor," dedi Raboniel.

"Günlüğümü mü okudunuz?" dedi Navani.

"Elbette," dedi Raboniel iki bardak çıkarırken. "Benim yerimde olsan sen de akıllıca davranıp aynı şeyi yapardın." Şişenin mantarını çıkarıp Navani'ye yarım kupa doldurdu.

Navani içmedi. Raboniel de zorlamadı. Bunun yerine uzman gözüyle şarabı inceleyip bir yudum aldı. "Ah, evet," dedi. "İşte hafızada yer etmiş bir tat. Üzüm. Ataların Shinovar'ın dışında yetiştirmeyi hiç başaramadı. Çok soğuk sanırım. Ya da toprak eksikliği yüzünden. Gerçi bu açıklamayı hep biraz tuhaf buldum. Üzüm asmaları bizim Roshar bitkilerimizin çoğundan pek farklı görünmüyor.

"Sizin türünüz dünyamıza geldiğinde ben yoktum. Ama büyükannem hep dumandan bahsederdi. Başta garip deri desenleriniz olduğunu düşünmüş. Fakat bunun sebebi, geride bıraktıkları dünyadaki yıkım nedeniyle yüzlerinde yanık veya is lekeleri olmasıymış.

"Büyükannem hayvanlarınızın yanıklar yüzünden nasıl inleyip ba-

ğırdığını anlatırdı. İnsanların yeminsiz, denetimsiz Dalgabağlamasının bir sonucu. Tabii bunlar Dalgaları anlamamızdan önceydi. Sprenler bizi sizin için terk etmeden, savaş başlamadan önce."

Navani onu dinlerken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Fırtınalar adına. Bu yaratık... Gölgegünlerde, tarih öncesi dönemlerde yaşamıştı. O günlerle ilgili birinci ağızdan hiç kaynak yoktu. Ama işte bir tanesi karşısında oturmuş, Navani'nin gizli zulasından aldığı şarabı yudumlarken ona insanlığın kökenlerini anlatıyordu.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi Raboniel, kelimeleri yumuşak, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir tempoyla söyleyerek. "Çok çok uzun zaman önce. Ne kadar oldu? Yedi bin yıl mı? Bu savaştan ne kadar yorulduğumu kavrayabileceğini sanmıyorum Navani. Hepimizin ne kadar yorulduğunu. Sizin Elçiler'inizin de."

"Bitirelim o zaman," dedi Navani. "Barış ilan et. Kuleden çekilin ve ben de Dalinar'ı sizinle müzakere etmeye ikna edeyim."

Raboniel şarap kupasını elinde çevirdi. Sıvıyı farklı açılardan görmeye çalışır gibiydi. "Müzakere denenmedi mi sanıyorsun? Biz birbirimizle savaşmak için doğmuşuz Navani. Zıddız. En azından ben böyle düşünüyordum. Fırtınaışığı ile Yokışığı eğer bir şekilde birbiriyle karışmaya zorlanırsa, o zaman... puf diye, birbirlerini yok edeceklerini düşünürdüm. Tıpkı bizim bu bitmek bilmez savaşta birbirimize yaptığımız gibi..."

"Tüm bunların sebebi bu mu?" diye sordu Navani. "Işıkları karıştırmamı bu kadar çok istemenin sebebi?"

"Haklı olup olmadığını bilmem gerek," dedi Raboniel. "Eğer haklıysan o zaman planlarımın çoğu çökecek. Bazen artık... net göremiyor muyum diye merak ediyorum. Doğru olmasını istediğim şeyi doğru mu sanıyorum yoksa? Çok uzun yaşadığında Navani, temkinli olmayı unutuyorsun. Soru sormayı unutuyorsun."

Raboniel başıyla Navani'nin masasını işaret etti. "Bir şey yok muydu?"

"İlgim yok," dedi Navani. "Sanırım ilk teklifinizi kabul edip su taşımaya başlamamın vakti geldi."

"Niye kendini bu şekilde ziyan edeceksin?" diye sordu Raboniel. Ritmi daha belirgin hâle gelmişti. "Navani, beni hâlâ yenebilirsin. Eğer insanların Kaynaşıklara üstün gelmesi imkânsız olsaydı ilk Dönüşlerde yok olurdunuz. Sizin tabirinizle ilk Issızlıklarda.

"Oysa her seferinde bizi geri püskürttünüz. Taşlar ve sopalarla savaştığınız hâlde bizi alt ettiniz. Benim türüm çok şey biliyormuş gibi

davranıyor ama pek çok Dönüşte kendimizi sizin türünüze yetişmeye çalışırken bulduk. Bu da bizim korkunç sırrımız. Ritimleri duyuyor, Roshar'ı ve sprenleri anlıyoruz. Ama ritimler değişmiyor. Sprenler değişmiyor.

"Eğer seninle ikimiz bu sırrı birlikte keşfedersek, onu benden daha iyi kullanabileceksin. Bekle ve gör. En azından yanıldığımı kanıtla. Senin teorinin doğru olduğunu, iki Işık'ın karışabileceğini göster bana."

Navani bunu bir düşündü. Fırtınalar adına, düşünmemesi gerekirdi. Bu da başka bir numaraydı. Tepkimeyi hızlandırmak için sisteme eklenmiş başka bir katalizör. Yine de Navani kendini kandıramazdı. O da bilmek istiyordu. Her zamanki gibi sorular aklını kurcalıyordu. Sorular organize edilmeyi bekleyen bir karmaşaydı. Ne kadar anlarsanız dünya o kadar yerli yerine oturuyordu. Kargaşa daha anlaşılır hâle geldiğinde onunla her şey de daha anlaşılır olmalıydı.

"Bir sorunla karşılaştım," dedi Navani, nihayet kupasından bir yudum alarak. "İki Işık'ı karşılaştırmayı başardım, aynı mücevherin etrafında birikip hava akımına kapılmış duman gibi dönmelerini sağladım. Ama karışmadılar."

"Zıtlar," dedi Raboniel, başarısız deneyleri gösteren Navani'nin çizimlerine ve notlarına bakmak için eğilirken.

"Hayır, sadece etkileşime girmiyorlar," dedi Navani. "Elementlerin büyük bölümü karıştığında tepkimeye girmez. Kuleışığını görmemiş olsaydım bu ikisini çok önce karıştırılamaz ilan ederdim."

"Bana bu fikri veren de o oldu," dedi Raboniel. "Şeref'in ve Terbiye'nin Işıklarının bir karışımı varsa Garaz'ın Işık'ının şimdiye dek onlardan biriyle karıştırılmamış olmasının bir sebebi olmalı."

"Sorular bilimin ruhudur," dedi Navani şarabını yudumlayarak. "Ama varsayımların kanıtlanması gerekir Kadim Kişi. Kendi araştırmalarımdan hareketle ben bu ikisinin zıt olmadığına inanıyorum ama bu bana göre henüz kanıtlanmış değil."

"Peki nasıl kanıtlanacak?"

"Bir emülgatöre ihtiyaç var," dedi Navani. "Karışmalarına sebep olacak bir şey. Ne yazık ki bu emülgatörün ne olabileceğini bilmiyorum. Gerçi sesle ilgili bir şey olabilir. Fırtınaışığı'nın tonlara tepki verdiğini daha yeni öğrendim."

"Evet," dedi Raboniel masanın üzerinden bir küre alıp. "Roshar'ın sesleri."

"Işık'ı duyabiliyor musunuz?" diye sordu Navani.

Raboniel cevabını mırıldandı, sonra başını sallamayı akıl etti. Bir gün önceki yücefırtınada Fırtınaışığı ile dolmuş berrak ve saf elması havaya kaldırdı. "Küreyi duymak için konsantre olmalı ve ne duymaya çalıştığını bilmelisin. Son derece zayıf, saf bir ton."

Navani doğru ses çatalına vurdu ve ton odada yankılandı. Raboniel başını salladı. "Evet, bu o. Tamamen aynı. Sadece..."

Navani oturduğu yerde dikleşti. "Sadece ne?"

"Kürenin tonunun bir ritmi olur," diye açıkladı Raboniel. Küreyi tutmaya devam ederken gözlerini kapatmıştı. "Her Işık'ın bir ritmi vardır. Şeref'inki yavaş ve oturaklıdır. Terbiye'ninki sert ve kesik kesik ama yükselir."

"Peki ya Garaz'ınki?"

"Karmaşa," dedi Raboniel. "Ama tuhaf bir mantığı vardır yine de. Ne kadar uzun süre dinlersen o kadar anlamlı hâle gelir."

Navani arkasına yaslandı, şarabını yudumlarken Rushu'ya ve diğer âlimlerine ulaşabilmeyi diledi. Raboniel bu konuda onların uzmanlığından yararlanmasını yasaklamış, bu problem üzerinde Navani'nin tek başına çalışmasını istemişti. Âlim bile olmayan Navani'nin...

Böyle bir durumda Jasnah olsa ne yapardı? Yani Raboniel'i öldürmenin bir yolunu bulmak dışında ne yapardı?

Navani'ye cevaplar gözünün önündeymiş gibi geliyordu. Bilimde genelde böyle olurdu. Eski insanlar taştan yapılmış silahlarla savaşırlarken metal işlemenin sırları hemen ellerinin altındaydı...

"Kuleışığının bir tonu var mı?" diye sordu Navani.

"İki tonu var," dedi Raboniel gözlerini açıp Fırtınaışığı küresini masaya bırakırken. "Ama Terbiye ve Şeref'in tonları değil. Bunlar... farklı. Birbirleriyle uyum içinde olacak şekilde değişmişler."

"İlginç," dedi Navani. "Peki onun da mı bir ritmi var?"

"Evet," dedi Raboniel. "Her iki ton uyum içinde aynı ritmi çalıyor. Şeref'in kontrollü ve Terbiye'nin giderek yükselen görkemli tonunu birleştiren bir senfoni."

Kuleışığı küreleri şimdiye dek çoktan boşalmıştı ve Raboniel'in onları doldurmasının bir yolu yoktu, dolayısıyla da ellerinde bunu test edebilecekleri bir şey yoktu.

"Doğru ritim verildiğinde bitkiler Fırtınaışığı'yla büyüyor," dedi Navani.

"Eski bir tarım hilesi," dedi Raboniel. "Eğer Hayatışığı bulabilirsen daha çok işe yarar."

"Ama niye?" diye sordu Navani. "Işık niye tonlara karşılık veriyor?

Neden bitkilerin büyümesine sebep olan bir ritim var?" Navani malzemelerini karıştırdı ve bir deney düzeneği kurmaya başladı.

"Ben de bunu kendime defalarca sordum," dedi Raboniel. "Ama yerçekimi niye çekiyor diye sormak gibi bir şey. Bilimde bazı şeyleri temel olarak kabul etmeye mecbur değil miyiz? Dünyada bazı şeyler bir şekilde öyleler."

"Hayır, buna mecbur değiliz," dedi Navani. "Yerçekiminin bile gerçekleşmesini sağlayan bir mekanizma var. En temel toplama işlemlerinin neden doğru olduğunu gösteren ispatlar var. Her şeyin bir açıklaması var."

"Parelerin onlara itaat etmelerini emreden sesini andırdığı için Işıkların sese tepki verdiğini duymuştum," dedi Raboniel.

Navani ses çatallarına vurup onlara karşılık gelen mücevherlere değdirdi, ardından mücevherleri yerine yerleştirdi. Bir mücevherden incecik bir Fırtınaışığı, diğerinden Yokışığı süzüldü. Bunlar merkezde buluştu ve boş mücevherin etrafında döndü. İki Işık da boş mücevhere girmedi.

"Yokışığı ve Fırtınaışığı," dedi Navani. "Tanrıların sesi." Ya da belki bundan çok daha eski bir şeydi. Tanrı denilen varlıkların bu şekilde konuşmasının sebebi.

Raboniel yaklaştı ve Navani'yle ikisi omuz omuza Işıkların akışını izlediler.

"Fırtınaışığı ile Hayatışığının karıştıklarında bir ritim çaldığını söylediniz," dedi Navani. "Peki Fırtınaışığı ile Yokışığı karışımının ritmi nasıl bir şey olurdu?"

"İkisininki mi?" dedi Raboniel. "Bu işe yaramaz Navani. Onlar zıtlar. Biri düzenli, organize. Diğeri..."

Sustu, gözleri kısıldı.

"... diğeri karmaşık," diye fısıldadı Raboniel. "Ama belli bir mantığı var. Anlaşılabilir bir mantığı. Kontrast yapabilir miyiz? Düzenli bir arka plan önünde kargaşa daima daha güçlü görünür..." Derken dudakları büzüldü. "Hayır, hayal edemiyorum."

Navani başarısız deneyi izlerken kupasının ağzına hafifçe vurdu.

"Eğer ritimleri duyabilseydin anlardın," dedi Raboniel. "Ama insanları aşıyor bu."

"Benim için birini söyleyin," dedi Navani. "Şeref'in tonuyla ritmini."

Raboniel bu isteğe uydu ve saf, canlı bir nota söyledi. Fırtınaışığı'nın tonuydu. Ses çatalının çıkardığı tonla aynı. Derken bu tonun ağır bir ritimle dalgalanmasını, titreşmesini sağladı. Navani bu tonu

zihnine yerleştirmeye çalışarak onunla birlikte mırıldandı. Raboniel onun duyabilmesi için ritmi daha vurgulu söylediği belliydi.

"Şimdi Garaz'ın ritmine geçin," dedi Navani.

Raboniel vahşi, kaotik bir ritimle uyumsuz bir tona geçti. Navani, Şeref'in tonuyla eşlik etmeye çalıştı. Kendi Dan'ından her açıkgöz kadın gibi şan eğitimi almıştı. Ama bu özel ilgi alanı değildi. Raboniel'in güçlü ritmine karşı tonunu korumaya çalıştıysa da kısa sürede notayı kaybetti.

Raboniel sustu, ardından alçak sesle başka bir ritim mırıldandı. "İyi iş çıkardın," dedi Raboniel. "Şimdiye dek insanlardan duyduklarım arasında en iyisiydi. Ama kabul edelim ki siz insanlar buna uygun yaratılmamışsınız."

Navani bir yudum daha aldı ve kupasındaki şarabı çalkaladı.

"Benden niye ritimleri söylememi istedin?" diye sordu Raboniel. "Ne başarmayı umuyordun?"

"İki şarkıyı kaynaştırabilirsek belki Fırtınaışığı ile Yokışığın birlikte ortaya koyacağı uyumlu müziği bulabiliriz diye düşündüm."

"Bu o kadar kolay değil," dedi Raboniel. "Bir uyum yakalamak için tonların değişmesi gerekiyor. Ben bunu defalarca denedim Navani ve hiç başarılı olamadım. Şeref ve Garaz'ın şarkıları uyuşmuyor."

"Daha önce bir insanla denemiş miydiniz?" diye sordu Navani.

"Elbette hayır. İnsanlar, az önce de kanıtladığımız üzere, tonda ve ritimde kalamıyorlar."

"Bir şey kanıtlamadık," dedi Navani. "Başarısız olan tek bir deney yaptık sadece." Kupasını masaya koydu, ardından odayı aşıp eşyalarını karıştırdı. İçine saat ve başka bazı aletler gömülmüş olan kol kılıflarından birini çıkardı. Kuledeki diğer Fırtınaışığı fabrialları gibi bu da artık çalışmıyordu. Fakat üzerinde mücevherler yerleştirmek için uzun bir dizi vardı.

Navani kılıfın içindeki deriyi söktü, ardından kılıfı masanın üzerine koyup vidaları çıkararak Fırtınaışığı'yla dolu yeni mücevherler yerleştirdi.

"Bu ne?" diye sordu Raboniel.

"Siz Roshar'ın şarkılarını ve ritimlerini duyabiliyorsunuz," dedi Navani. "Belki sebebi sadece kulaklarınızın daha iyi olmasındandır."

Raboniel kuşkulu bir ritim mırıldandıysa da Navani mücevherleri yerleştirmeye devam etti.

"Biz duyabiliyoruz çünkü biz Roshar'ın çocuklarıyız," dedi Raboniel. "Siz değilsiniz."

"Tüm hayatım boyunca burada yaşadım," dedi Navani. "Ben de en az sizin kadar bu gezegenin çocuğuyum."

"Ataların başka bir âlemdendi."

"Atalarımdan bahsetmiyorum," dedi Navani, mücevherlerin düz kısımları koluna değecek şekilde kılıfı koluna takarken. "Kendimden bahsediyorum." Masanın üzerindeki deney düzeneğini yeniden kurarak mücevherlerden yine Fırtınaışığı ve Yokışığı yayılıp ortadaki boş mücevherin etrafında dönmesine sebep oldu.

"Şeref'in tonuyla ritmini tekrar söyler misiniz Kadim Kişi?" dedi Navani.

Raboniel sandalyede arkasına yaslandı ama sonra isteneni yaptı. Navani kolundaki kılıfı sıkılaştırıp gözlerini yumdu. Bu bir fabrial olması için yapılmıştı ama şu anda o tarafıyla ilgilenmiyordu. Tek istediği, üzerinde büyük mücevherler olan bir şeyi tenine bastırmaktı.

Şimdi onları hissedebiliyordu. Serinlerdi ama dokunuşu altında ısınıyorlardı. Dolu mücevherlerin içinde hep bir çalkantı olurdu. Sesleri de mi vardı? Bir titreşim...

Bunu duyabilir miydi? Tonu, ritmi? Raboniel şarkı söylerken Navani duyabileceğini düşündü. O da tona eşlik etti ve kolunda bir şey hissetti. Mücevherler, daha doğrusu mücevherlerin içindeki Fırtınaışığı karşılık veriyordu.

Bir temposu vardı. Raboniel'in ritminin ancak ima ettiği bir tempo. Navani bu tonu söyleyebildi ve mücevherlerin karşılık verdiğini hissetti. Yanında daha iyi bir şarkıcı olduğunda kendi sesini ona eşlik edecek şekilde ayarlayabilmesi gibiydi. Temposu ve ritmiyle Fırtınaışığı'nın kendisi bir kalıp oluşturuyor, ona kılavuzluk ediyordu.

Navani konsantre oldu ve ayağıyla tempo tutarak bu ritmi tonuna ekledi. Yapısını vermek için kafasında hayali bir şarkı canlandırdı.

"Evet!" dedi Raboniel şarkısını kesip. "Evet, işte bu!"

"Şimdi Garaz'ın ritmi," dedi Navani, Şeref'in tonunda ve temposunda.

Raboniel yine söyleneni yaptı ama verdiği ton Navani'ye bir dalga gibi çarpıp onunkinin zayıflamasına sebep oldu. Az kalsın tonu kaybedecekti, neyse ki mücevherler ona kılavuzluk ediyordu. Navani bu tona sadık kalmaya çalışarak sesini yükseltti.

Karşılığında Raboniel de daha güçlü söylemeye başladı.

Hayır, diye düşündü Navani, bir nefes alıp devam ederken. *Hayır, savaşamayız.* Ritmi söylemeyi sürdürürken Raboniel'in elini tuttu ve sesini alçalttı. Raboniel de daha alçak sesle söylemeye başladı. Kaynaşık'ın elini tutarken Navani'ye bir şeye yaklaşıyormuş gibi geldi. Tonu hafiften değişti.

Raboniel de aynı şekilde karşılık verdi. İki ton böyle böyle birbirine yaklaştı, adım adım, ta ki...

Ahenk.

Raboniel'in kaotik notaları, Navani'nin düzgün, düzenli temposunun sınırlarında kalarak ritimler arasında bir uyum oluştu.

Kalp atışları. Davullar. Sinyaller. *Birleşmişti.*

Navani uzandı ve Raboniel ile kenetlenmiş ellerini deney düzeneğinin ortasındaki boş mücevherin üzerine kapattı ve ritmi birlikte söyledikleri uzun bir an boyunca öylece tuttu. Beraber, biri ötekinin önüne geçmeye çalışmadan, tam bir uyum içinde söylüyorlardı.

Birbirlerine baktılar ve sustular. Ellerini yavaşça çektiklerinde elmas canlı bir siyah-maviyle parıldıyordu. İmkânsız bir renkti.

Raboniel titreyen ellerle elması alıp havaya kaldırırken hürmetkâr bir ritim mırıldandı. "Birbirlerini yok etmiyorlar. Ben öyle yapacaklarını düşünüyordum. Hatta bir yanım bunu ümit ediyordu. Haklıymışsın Navani. Yanıldığım kanıtlandı." Mücevheri parmaklarının arasında çevirdi. "Bu ritmin ismini söyleyebilirim: Savaş Ritmi. Garaz ve Şeref karışımı. Bunu bugünden önce bilmiyordum ama ismini biliyorum. Bu ismi kendi ismim kadar iyi biliyorum. Her ritim anlamına dair bir kavrayışı beraberinde taşır."

Birlikte yarattıkları küre Szeth'inkinden farklıydı. Mor yerine maviydi ve o tuhaf havayı bükme özelliği yoktu. Navani elbette emin olamazdı ama ona Raboniel'in aradığı şey oymuş gibi geliyordu.

"Kadim Kişi," dedi Navani. "Bir şey kafamı karıştırdı. Neden bu ikisinin birbirini yok etmesini tercih ederdiniz?" Navani'nin bir fikri vardı aslında. Yine de Kaynaşık'ın ağzından ne kadarını alabileceğini görmek istiyordu.

Raboniel uzunca bir süre kendi kendine alçak sesle mırıldanarak mücevheri inceleyerek öylece oturdu. İçinde süregiden hareketten, Fırtınaışığı ile Yokışığının birleşerek kükreyen fırtınalarda kabaran, sonra huzurlu ve sessizce hareketsiz kalan bir şey oluşturmasından büyülenmiş gibiydi.

"Şeref'in nasıl öldürüldüğünü biliyor musun?" diye sordu Kaynaşık sonunda.

"Ben... öldüğünü kabul ettiğimden bile emin değilim."

"Ah, öldü. En azından sizin Yaradan dediğiniz, Şeref olan Pare gücünü kontrol eden varlık öldü. Uzun zaman önce öldü. Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de bilmiyorum," dedi Raboniel. "Ama nasıl olduğunu merak ediyorum."

Navani arkasına yaslandı. "Elbette –eğer bu doğruysa, ki kocam da öyle olduğunu söylüyor, dolayısıyla bu ihtimali kabul ediyorum– bu durumda tanrıların ölümünün mekanizması insanların ve Kaynaşıkların kavrayışının çok ötesindedir."

"Bana az önce her şeyin bir mekanizması olduğunu söyleyen sen değil miydin? Tanrılar bize bazı güçler veriyor. Nedir bu güçler? Çekim, Dağılım, Dönüşüm... Her şeyi kontrol eden temel Dalgalar. Bir şeyin öylece olamayacağını söyledin. Bunu, bu yaklaşımını kabul ediyorum. Ama aynı mantıkla, tanrılar da –Pareler de– gizemle değil bilgiyle işliyor olmalı."

Mücevheri parmaklarının arasında çevirdi, ardından Navani'nin gözlerinin içine baktı. "Şeref bizim henüz anlamadığımız bir yöntem kullanılarak öldürüldü. Bana söylenenlerden anladığım kadarıyla gücünü kırmak için bir zıtlı kullanılmış. Eğer bu zıt Işık'ı keşfedebilirsem tanrıların kendileri üzerinde bir gücümüz olur diye düşünüyordum. Savaşı bitirecek güç bu olmaz mıydı?"

Fırtınalar adına. Gavilar'ın istediği buydu. Gavilar'ın yaptığı buydu.

Mücevherler. Yokışığı. Bir fabriala takılınca... başka bir Işık'la karışınca patlayan o tuhaf küre...

Gavilar Kholin, kral, kocası, arada bir de canavar olan adam, bir tanrıyı öldürmenin yolunu arıyordu.

Aniden onun kibrinin boyutları ve büyük planı Navani'nin kafasında yerine oturdu. Raboniel'in bilmediği bir şey biliyordu. Yokışığının bir zıddı vardı. Ama bu Fırtınaışığı değildi. Yarattıkları bu yeni Işık karışımı da değildi. Ama Navani onu görmüştü. Elinde tutmuştu. Kocası onu Szeth'e, Szeth de ona vermişti.

Yaradan'ın en kutsal ismi adına... diye düşündü Navani. *Mantıklı.* Ama tüm büyük keşifler gibi bu da bir sürü yeni soru doğruyordu. Neden? Nasıl?

Raboniel, Navani'nin yaşadığı aydınlanmadan habersiz bir şekilde ayağa kalktı. Mücevheri cebine attı. Navani kendini o ana geri dönmeye zorladı. Bu keşfe geri dönmeye...

"Şeref'in gücüyle Garaz'ın gücünün doğası arasındaki çelişkinin yıkıma yol açacağından emindim," dedi Raboniel. "Yanılmışım ve sen bunu ispatlayarak ne kadar değerli olduğunu kanıtladın. Şimdi, bunları bırakıp gerçek işime dönmeliyim. Kulenin güvenliğini sağlamaya..."

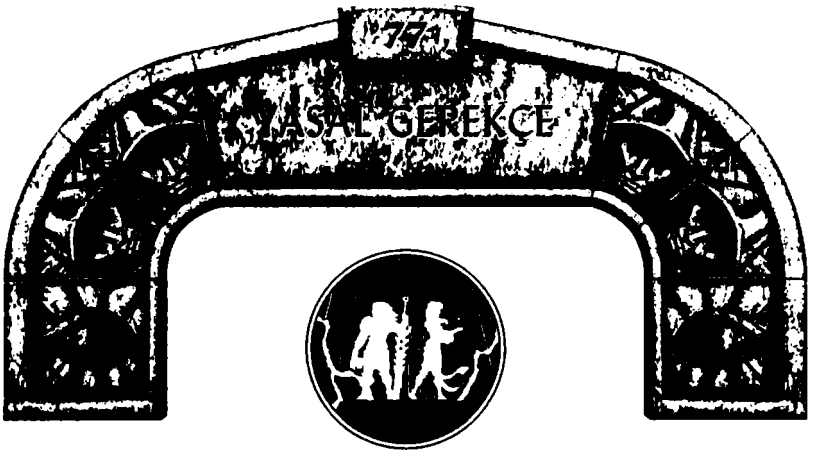
"Peki ya bu Işık'ı bulmana yardım edersem kuleden çekileceğinize dair verdiğin söz?"

"Üzgünüm," dedi Raboniel. "Bir dahaki sefere bu kadar kolay güvenmemeye çalış."

"Sonuçta," dedi Navani, "sen onun tarafındasın, ben de Şeref'in."

"Ne yazık ki," dedi Raboniel. "Burada kalıp dilediğin araştırma üzerinde çalışabilirsin. Bunu ve minnettarlığımı hak ettin. Bunun yerine kulede daha basit bir iş istersen onu da ayarlarım. Seçeneklerini değerlendir ve ne istediğini bana bildir." Raboniel bir an tereddüt etti. "Bir Kaynaşık'ın bir insana borçlanması enderdir."

Raboniel bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Navani kalan şarabı başına dikerken kafası tüm bunların olası sonuçlarıyla uğulduyordu.

YEDİ BUÇUK YIL ÖNCE

Venli insan devriyelerin önünden çekildi. Kapı ağzında gizlenirken kendini sakinleştirmek için Huzur'a tutuldu. Anlaşma imzalamak için halkından bir ekiple birlikte gelmişti ama buna ve bunu takip edecek olan ziyafete daha saatler vardı. Ekip hazırlık yaparken Venli de sarayın yasak koridorlarında dolanıyordu.

İki muhafız Alethçe sohbet ederek devriye gezmeye devam etti. Venli sessizce nefes alıp verirken bu insan binasının görkemine kapılmamaya çalışıyordu. Ulim ona bir zamanlar onun halkının da böyle muhteşem yapılar yaptığı ve yine yapacağı konusunda güvence verdi. Öyle inanılmaz şeyler yaratacaklardı ki Kholinar sarayı yanında kulübe gibi kalacaktı.

Keşke kendini tehlikeye atması gereken şu orta kısmı atlayabilseydi. Ulim'le planlar yapma kısmından hoşlanıyordu. Savaşformunu bulup ünlü olma kısmını seviyordu. Ama bu gizlice dolanma kısmı... Sarayın yasak yerlerine gizlice girerek açık açık insan kanunlarını çiğnemişti. Eğer yakalanırsa...

Gözlerini yumup Huzur Ritmi'ni dinledi. *Birazcık daha*, diye düşündü. *Ulim'in arkadaşları bize ulaşana kadar sadece. Sonra hepsi bitecek.*

Fakat şimdi Ulim onun mücevherkalbinde değilken daha fazla sorgular olmuştu. Ulim gizli bir fırtınadan ve efsanelerdeki karakterlerin geri gelip dövüşeceği bir savaşın yaklaştığından bahsetmişti. Bu konuşmayı kafasında evirip çevirdi ve bir gün önce ona gayet mantık-

lı gelen şeyler şimdi kafasını karıştırdı. Halkını güç formlarını benimsemeye ikna etmenin en iyi yolu bu muydu gerçekten? Savaşla ve yıkımla oyun olur muydu? Niye Ulim bu kadar hevesliydi?

Daha saraya gelir gelmez, Ulim ajanlarının burada bıraktığı bir torba mücevheri almasında ısrar etmişti. Venli'nin âlimlerine verilecek Ulim gibi başka sprenlerdi. Oysa yaptıkları planda böyle bir şey yoktu. Venli halkına insanların ne kadar tehlikeli olduğunu göstermek istemişti sadece.

Ama ne yapabilirdi ki? Bu kayayı uçuruma doğru yuvarlamaya başlamıştı bir kere. Eğer şimdi durdurmaya kalkarsa altında ezilirdi. Dolayısıyla Ulim'in söylediklerini yapmaya devam etti. Ulim mücevherkalbinde olmadığında kendini yaşlı ve kıt hissetse de. Onun yokluğunda yeni ritimleri de duyamıyordu. Onları duymaya can atıyordu. Onları duyduğunda dünya daha bir anlamlı görünüyordu.

"İşte buradasın," dedi Ulim koridorda belirerek. Taşların üzerinde şimşek gibi hareket ediyordu ve ortadan kaybolabiliyor, sadece görmesini istediği kişilerin onu görmesini sağlayabiliyordu. "Niye çocuk gibi sinip kaldın? Hadi gel. Harekete geçmemiz lazım."

Venli köşeye bir göz attı. Muhafızlar gideli çok olmuştu. "Bunu benim yapmamam lazım," diye tısladı Venli. "Kendimi açık etmemem lazım."

"Mücevherleri taşıyacak birine ihtiyaç var," dedi Ulim. "Yani eğer halkının arasından en büyük olması için başka birini bulmamı istemiyorsan dediğimi yapacaksın."

İyi. Venli son zamanlarda Ulim'in ona yaklaşımını giderek daha sinir bozucu bulmaya başladıysa da peşinden seğirtti. Onun kaba, saygısız tavırlarından hiç hoşlanmıyordu. Ulim bir daha onu bırakmasa iyi ederdi. Güya önden gidip yola bakması gerektiğini söylemişti ama Venli Ulim'in onun fark edilmesini istediğinden yarı yarıya emin sayılırdı.

Ulim onu merdivenlerden çıkardı. Talih Ritmi onu korudu ve Venli hiçbir insanla karşılaşmadan en üst kata kadar çıkabildi. Gerçi muhafızlar geçerken merdivende saklanması gerekmişti.

"Niye en yukarı çıkmak zorunda kaldık ki!" diye tısladı Venli, muhafızlar geçip gittiğinde. "Arkadaşın mücevherleri diğer dinleyicilerin olduğu bodruma getiremez miydi?"

"Ben... onunla teması kaybettim," diye itiraf etti Ulim.

"Sen ne?" dedi Venli.

Ulim yerde döndü ve ardından şimşek gibi yükselip küçük bir in-

san formu aldı. "Axindweth'ten birkaç gündür haber alamıyorum. Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Bana bir şeyler bıraktığı bir buluşma noktamız var. Mücevherler oradadır."

Venli İhanet'te mırıldandı. Böyle önemli bir ayrıntıyı ondan nasıl saklardı? Eksik bilgiye dayanarak mı anlaşmayı riske etme pahasına insanların sarayında gizlice dolanıyordu? Ama daha fazla ısrar edemeden Ulim yeniden yerdeki yıldırımlara dönüştü ve ileri atıldı.

Venli'nin koridor boyunca onu takip etmek haricinde bir seçeneği yoktu. Kendini fena hâlde açıkta hissediyordu. Demid'i getirmeleri gerekirdi. Demid'in söylediklerini dinlemesini ve her zaman ona iltifat edecek bir şeyler bulmasını seviyordu. Böylece gizlice dolanmak Demid'in hoşuna giderdi ve Venli de onun yanında kendini daha güvende hissederdi.

Venli her an yakalanacağından emin bir şekilde koridorda ilerledi. Ama bir mucizeyle Ulim onu yerde lazımlıkların durduğu küçük bir odaya soktu. Venli bir mücevher çıkardı ve odanın yan tarafında, yerde bir delik olduğunu gördü. Göründüğü kadarıyla lazımlıkları buraya boşaltıyor, birkaç kat aşağıdaki pis lağım çukuruna gönderiyorlardı.

Hedefi bu muydu? Tuvalet? Öğürdü ve ağzından nefes almak zorunda kaldı.

"İşte," dedi Ulim lazımlıklardan birinin kenarında cızırdayarak.

"Bak, yemin ediyorum," dedi Venli Kuşku'da, "eğer içinden insan atığı çıkarsa..."

Kapağı kaldırdı. Neyse ki içi temizdi ve katlanmış bir parça kâğıt dışında boştu.

Ulim Böbürlenme'de titreşti. Belli ki o da endişelenmişti. Venli kâğıdı açtı. Alethi yazısını, bunların temizlik talimatları listesi olduğunu anlayacak kadar biliyordu.

"Şifreli," dedi Ulim. "Herhangi birinin okuyabileceği şekilde açıkta birbirimize not bırakacak kadar salak mıyız sence? Dur tercüme edeyim..."

İnsan şekline girip lazımlıklarla dolu masanın üzerinde ayakta durdu. Venli onun dinleyici yerine insan formu almasından nefret ediyordu. Ulim gözlerini kısarak öne eğildi.

"Of," dedi.

"Ne?"

"Dur da bir düşüneyim dişil," diye çıkıştı Ulim.

"*Ne diyor?*"

"Axindweth yakalandığını söylüyor," dedi Ulim. "Çok özel ve ender rastlanan türden bir uzmandır. Detayını bilmene gerek yok. Ama görünüşe göre sarayda onun gibi biri daha varmış belli ki. Başka birinin ajanı. Onu bulmuş ve insan kralı onun aleyhine çevirmişler. O da çekilmeye karar vermiş."

"Çekilmek mi?" dedi Venli. "Bu tam olarak ne demek?"

"Gitmek! Terk etmek. Belki günler önce."

"Saraydan mı gitmiş?"

"Gezegenden seni aptal."

Ulim bulanıklaştı ve kabuğu andıran dikenler derisini yarıp dışarı çıktı, ardından geri çekildi. Bu yeni ritimlerden birinde, muhtemelen Gazap'ta olmuştu.

Ulim ona çok az şey anlatıyordu. Venli bu dünyadan insanların Cehennem dediği bir yere gitmenin bir yolu olduğunu biliyordu. Yoksprenlerin diyarı. Orada binlerce spren Venli'nin halkına yardım etmek için bekliyordu ama bir Dalga veya güç olmadan özgür kalamıyorlardı. Onları iki dünya arasındaki boşluktan... çekecek bir şeye ihtiyaçları vardı.

Peki ama bu ne demekti? Ajanı Ulim'in geldiği dünyaya mı dönmüştü? Yoksa başka bir yere mi gitmişti? Temelli mi gitmişti? O sprenleri fırtınaya güç vermeleri için nasıl buraya getireceklerdi?

En önemlisi, Venli bunun olmasını istiyor muydu? Ulim ona güç formları sözü vermişti ama Venli insanların ne kadar güçlü olduğunu göstererek Beş'i korkuttuktan sonra konuyu onlara açacağını varsaymıştı. Her şey çok hızlı ilerliyor, kontrolünden çıkıyordu. Tam bazı açıklamalar talep edecekti ki Ulim'in derisinden çıkan o dikenler – yaydığı titreşim– onu susturdu. Ulim hayat bulmuş olan doğanın bir kuvvetiydi. Ve şu anda da yıkıcıydı.

Nihayet titreşimleri azaldı. Dikenler derisinin altında kaldı. Kâğıtta yazan kelimelere bakarak masada durmaya devam etti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Venli sonunda.

"Bilmiyorum. Burada bizim için bir şey yok. Ben... başka bir yerde bir şey bulabilecek miyim diye gitmek zorundayım."

"Gitmek mi?" dedi Venli. "Verdiğin sözler ne olacak? Planlarımız?"

"Bizim planımız falan yok!" dedi Ulim. "Buraya gelmenin halkının gözünü korkutacağını söyledin. Korkuttu mu? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla keyiflerine bakıyor gibiler. Ziyafet planlayıp eğleniyor, neredeyse insanlarla fırtına kapası yatağa girecekler!"

Venli Karar'a tutuldu, ardından Uzlaşma'ya çekildi. İtiraf etmeliydi

ki kimsenin onun kadar gözü korkmamıştı. İnsanlarla birlikteyken Eshonai bile daha rahattı; daha endişeli değil. Şu sıralar ablası savaş-forma bile bürünmüyordu.

Venli sırf onu suçlamak istese de dinleyicilerle ilgili sorun Eshonai ile sınırlı değildi. Venli'nin gördüğü şeyi başka kimse görmüyordu sanki. Saraydaki parshmenlerin –köle şarkıcıların– onları dehşete düşürmesi gerekirdi. Oysa sadece meraklanmış görünüyorlardı.

Kimse Venli'nin gördüğü tehdidin farkında değildi. Venli de Ulim'in söylediği her şeyi anlamıyor veya tüm söylediklerine inanmıyordu. Fakat buraya gelmek, Venli'nin insanlara güven olmayacağını bizzat anlamasını sağlamıştı. Eğer bir şey yapmazsa halkı –annesi– insanların kölesi olacaktı.

Ulim yeniden cızırdayan bir şimşeğe dönüştü ve masanın bacağından yere indi. Venli, Dehşetler'e tutularak ardından bir adım attıysa da Ulim çoktan kapının altından çıkıp gitmişti. Venli koridora baktığında ondan eser yoktu.

Venli kapıyı kapattığında nefes almakta zorlanıyordu. Düşmanın kalesinde, dolaşmaması gereken koridorlarda yapayalnızdı. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

Bir saniye. Ulim kesin geri gelecekti.

Fakat gelmedi. Ve orada Dehşetler'e tutulmuş bir hâlde geçen her saniye bir öncekinden daha katlanılmazdı. Buradan kendi başına çıkmak zorundaydı. Geldiği yoldan dönebilirdi belki. Notu yırtıp odadaki deliğe attı. Ardından Karar'a tutulup odadan çıktı.

"Hey sen!"

Venli, Yas'a tutularak irkildi. Bir koridor. Tek bir koridor bile geçememişti.

Işıl ışıl göğüs zırhı, elinde uzun silahıyla bir insan asker ona doğru yürüdü. Silah bir mızraktı ama ucu balta başlıydı.

"Niye buradasın?" diye sordu adam Alethçe konuşarak.

Venli anlamamış gibi yapıp kendi dilinde karşılık verdi. Basamakları işaret etti. Asker onun Alethçe konuşamadığını düşünürse belki gitmesine izin verirdi.

Fakat asker onu kolundan kavrayıp koridor boyunca sürükledi. Venli her kurtulmaya çalıştığında daha sıkı çekiştiriyordu. Onu merdivenlerden indirip sarayın labirenti andıran koridorlarından geçirdi. Nihayet birkaç kadının uzakalemlerle yazdığı bir odaya soktu. Venli kendi halkının da bunları yapabilmesini çok isterdi. Burada, sakalı düzgünce kesilmiş yaşlı ve aksi bir asker raporları alıyordu.

"Bunu en üst katta buldum," dedi muhafız, Venli'yi bir sandalyeye iterek. "Şüpheli bir şekilde ortalığı karıştırıyordu."

"Alethçe konuşuyor mu?" diye sordu sakallı adam.

"Hayır komutanım," dedi muhafız. Ardından selam verip görev yerine dönmek için çıktı.

Venli fazla korkutucu olmayan ritimlere tutulmamaya çalışarak sessizce oturdu. Bu o kadar kötü görünmezdi herhâlde. Kaybolduğunu söyleyebilirdi. Ve birkaç kat yukarı çıktığını... Ve muhafızları atlattığını... Defalarca oralardan uzak durmaları söylendiği hâlde.

O Ulim'i bir daha gördüğümde, diye düşündü İhanet'e tutularak. *Ben ona...* Ne? Bir sprene ne yapabilirdi? O olmadan, verdiği sözler olmadan Venli neydi ki? Aniden kendini ufacık hissetti. Bu histen nefret etti.

"Âlimlerden biri gibi görünüyorsun," dedi yaşlı adam kollarını göğsünde kavuşturup. "Gerçekten Alethçe konuşamıyor musun? Yoksa bilmiyor gibi mi yapıyorsun?"

"Ben... bilmiyor gibi yaptım." Venli konuştuğu anda pişman oldu. Niye kendini ele vermişti?

Adam homurdandı. Eğlence'ye tutulmanın insan versiyonu, diye düşündü Venli. "Peki ne yapıyordun?"

"Tuvalet arıyordum."

Adam dümdüz ona baktı. Kuşku'ya tutulmanın insan versiyonu.

"Ve buldum," dedi Venli, Uzlaşma'da. "Sonunda. Lazımlıklarla dolu bir oda."

"Bunu bildireceğim," dedi adam, kâtiplerden birine başına sallayarak. Kâtip yazmaya hazırlandı. "İsmin?"

"Venli," dedi.

"Eğer insan olsaydın biri almaya gelinceye dek seni bir yere kapatır veya senden cevapları söke söke alacak birine gönderirdim. Ama anlaşma bu gece imzalanıyor. Olay yaratmak istemiyorum. Ya sen?"

"Hayır efendim," dedi Venli.

"O zaman şuna ne dersin? Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada bizimle otur. Ziyafet yapılıp anlaşma imzalandığında bakarız. Her şey sorunsuz giderse ziyafet sonuna yetişirsin. Bir terslik olursa... Eh, o zaman başka bir konuşma yaparız, değil mi?"

Venli Hüsran'a tutuldu ama hiçbir şey olmayacaktı. Başına gelecek en kötü şey muhtemelen ablasından bir nutuk dinlemek olacaktı. Bir parçası hücreye atılmayı tercih ederdi.

Üzerinde çok da düşünmeden başını salladı. Aslında bu adamın

davranışını sürpriz bir şekilde şaşırtıcı bulmuştu. Onu burada tutmak, planladığı bir şeyler varsa buna engel olur ve gerçekten kaybolmuş bir misafirse birkaç saat orada oturtulmuş olması da adamın başının belaya girmesine neden olmazdı.

Venli orada tutulamayacak kadar önemli biri olduğunda ısrar etmeyi düşündü. Sonra bundan vazgeçti. Ulim onu bıraktıktan sonra çok çabuk yakalanmıştı... Eh, güçlüymüş gibi yapmaya devam etmek zordu. Kendini hâlâ ufacık hissediyordu.

Asker onu bırakıp kadınların yanına giderek onlarla sessizce bir şeyler konuştu. Venli konuşmaların bir kısmını anlayabildi. Kadınlardan saraydaki diğer kontrol noktalarına etrafta dolaşan bir "Parshendi" yakaladıklarını rapor etmelerini ve yasak ya da şüpheli yerlere giren başka birilerinin görülüp görülmediğini sormalarını istiyordu.

Venli beklenmedik bir şekilde kendini Övgü'ye tutulmuş buldu. Yalnız olmak... hoştu. Son zamanlarda Ulim sürekli etraftaydı. Venli tüm bunlardan nasıl düzelteceğini düşünmeye başladı. Beş'le konuşabilirdi. Belki –bunu kabul etmek çok canını sıksa da– Eshonai'den yardım isteyebilirdi.

Ne yazık ki az sonra Ulim kırmızı bir şimşek olarak açık kapıdan içeri daldı. Ulim sandalyenin bacağından tırmanıp sandalyenin kolunda insan formunu alırken Venli önce Şaşkınlık'ta, sonra İhanet'te mırıldandı.

"Büyük bir sorunumuz var," dedi Ulim ona.

Venli biraz daha yüksek sesle mırıldandı.

"Aman, bırak şimdi bunu kız," dedi Ulim. "Dinle, bu akşam sarayda Elçiler var."

"Elçiler mi?" diye fısıldadı Venli. "Burada mı? Onlar öldü."

"Şişt!" dedi Ulim, omzunun üzerinden insanlara bakarak. "Ölmediler. Ne kadar muazzam, korkunç, inanılmaz derecede mahvolduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Önce Shalash'ı gördüm ve peşinden gittim. Sonra sadece Kalak'la değil, Nale'le de karşılaştım. O da beni gördü sanırım. Görmemesi gerekirdi ama..."

Kapıda biri belirdi. Sakallı asker başını kaldırıp baktı. Venli Kaygı'ya tutularak yavaşça o tarafa döndü. Yeni gelen adam koyu kahverengi teni ve yanağında dinleyicilerin deri desenlerinden bir parçayı andıran soluk izle son derece heybetli görünüyordu. Üniforma giyiyordu ama üzerindeki Alethi üniforması değildi.

Venli'ye, sonra açıkça Ulim'e baktı. Ulim inler gibi bir ses çıkardı. Sonra adam nihayet askere döndü.

"Sefir?" dedi muhafız. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Düşünen parshmenlerden birini burada tuttuğunuza dair bir rapor duydum," dedi adam. "Bu mu?"

"Evet," dedi muhafız. "Ama..."

"Bu tutuklunun benim nezaretime verilmesini talep ediyorum."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Sefir," dedi muhafız, onay beklercesine kâtiplere bakarak. "Siz... Yani bu çok sıra dışı bir talep."

"Bu dişil bu geceki törenler için önemli," dedi adam. Öne çıktı ve en yakındaki kâtip masasına bir şey bıraktı. "Vekalet mührü. Kralınız tarafından verilen, bu ülkede yasal yetkiye sahip olduğumu gösteren belge. Teyit edin."

"Ben bilemiyorum..." dedi kâtip kadın.

"Teyit edin," diye tekrarladı adam. Sesinde ne ufacık bir duygu ne de ritim vardı. Venli ürperdi. Özellikle de adam ona döndüğünde.

Arkasında kâtipler uzakalemle bir şeyler yazıyordu ama adam Venli'nin görüşünü neredeyse tamamen kapatmıştı.

"Merhaba Ulim," dedi adam alçak sesle.

"Iıı... Merhaba Nale," dedi spren. "Ben... ııı, seni burada görmeyi beklemiyordum. Iıı, bugün. Aslında herhangi bir zamanda... Hiçbir zaman... Şey ee? Shalash nasıl?"

"Boş konuşmaya gerek yok Ulim," dedi Nale. "Biz arkadaş değiliz. Varlığını sürdürmenin tek sebebi benim sprenleri öldüremiyor olmam." Ardından adam bakışlarını Venli'ye dikti. "Dinleyici. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Başka bir spren sadece," dedi Venli.

"Bilgesin," dedi Nale. "Sadece sıradan bir spren, değil mi? Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Venli cevap vermedi ve Ulim'in Tatmin'de titreştiğini gördü. Ulim onun konuşmasını istemiyordu.

"Berrakbey," diye seslendi kâtiplerden biri. "Görünüşe göre haklısınız. Bu tutukluyu talep edebilirsiniz. Biz onu sadece ziyafetin sonuna kadar..."

"Teşekkürler," dedi Nale, kâtipten mührünü geri alarak. Ardından koridora çıktı. "Beni takip et dinleyici."

Ulim, Venli'nin omzuna sıçrayıp saçına tutundu. "Yürü," diye fısıldadı. "Ama ona sakın bir şey söyleme. Başım büyük belada..."

Venli muhafız odasından çıkıp bu tuhaf adamı takip etti. Daha önce hiç bu renkte bir insan görmemişti, gerçi dinleyici deseni gibi gerçek bir siyah da değildi. Daha ziyade kayafilizi kabuğu rengindeydi.

"Kaç tane daha var?" diye sordu Nale ona. "Onun gibi kaç spren var? Kaçı döndü?"

"Biz..." diye başladı Ulim.

"Dinleyiciye sordum," dedi Nale.

Venli, Ulim'in sessiz kaldığını nadiren görmüştü ve Venli susmasını istediğinde de nadiren susardı. Ama bu adamdan azar işitince hemen sesini kesmişti. Ulim bu varlıktan korkuyordu. Bu onlar hakkındaki şarkıların doğru olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir Elçi. Hayattaydı.

Ulim haklıydı. Dönüş başlamıştı. İnsanlar yakında halkını yok edecekti. Şarkılardan bildiklerine, bu adamın burada olmasına dayanarak varabildiği tek sonuç bu oldu.

Fırtınalar adına. Halkının güç formlarına ihtiyacı vardı.

Ve bunu elde edebilmek için bu varlıkla konuşmayı bir şekilde öldürülmeden atlatması gerekiyordu.

"Soruma cevap ver," dedi Elçi. "Onun gibi kaç spren daha var? Kaç Yokspreni geri döndü?"

"Benim gördüğüm sadece bu var," dedi Venli.

"Bunca zaman Roshar'da kalmış olması mümkün değil," dedi Nale. "Sanırım... çok uzun zaman oldu. Son gerçek Issızlık'tan bu yana belki nesiller geçti."

Bu adam Dönüşlerin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini nasıl olurdu da hatırlamazdı? Belki de ölümlülerin çok üzerinde olduğu için zamanı onlar gibi ölçmüyordu.

"Dünyalar arasındaki mesafeyi aşmalarının imkânsız olduğunu sanıyordum," dedi Nale. "Bu acaba... Hayır. İmkânsız. Çok tedbirliydim. Dikkatliydim. Bana söylemelisin! Bunun dönmesini nasıl sağladın?"

Buz gibi. Ritmi olmayan, insan duyguları barındırmayan bir ses. Ama sözleri... Sözleri bir delilik anında yazılmış gibiydi. Belki de zamanı farklı ölçtüğü için değil, kafası karıştığındandı. Bir an ona gerçeği söylemeyi düşünmüş olsa da bu ritimsiz, hissiz gevelemelerden sonra vazgeçti.

Ulim'e tam anlamıyla güvenmeyebilirdi ama onun yerine bu Elçi'ye güvenilemeyeceği kesindi.

"Biz onları geri getirmek için bir şey yapmadık," dedi Venli. Az önce söylediklerine dayanarak bir risk aldı. "Siz yaptınız."

"İmkânsız," diye tekrarladı Nale. "Ishar sadece dünyalar arasında bir Bağlanmanın bir köprü kurulmasını sağlayabileceğini söyledi. Ve Taln pes etmedi. Etseydi bilirdim..."

"Kendi hatanız için bizi suçlamayın," dedi Venli.

Nale dümdüz karşıya bakmaya devam etti. "Demek Gavilar'ın planı işliyor. Aptal. Hepimizi yok edecek." Alaycı bir şekilde güldü; ani, beklenmedik bir duygu patlaması. "O geri zekâlı ahmak herif. Bizi kandırdı, ona yasak olduğunu söylediğim şeyin peşinde sözünden döndü. Evet. Onu bugün duydum. İhtiyacım olan kanıt. Biliyorum. Biliyorum..."

Fırtınalar adına, diye düşündü Venli. *Gerçekten çıldırmış.*

"Çok temkinliydim," diye söylendi adam. "Ama yeterince temkinli değil. Dikkatli olmam lazım. Eğer bağlar yeniden kurulmaya başlarsa... Eğer yolun açılmasına izin verirsek..." Koridorda aniden durup Venli'nin de durmasına sebep oldu. Yüzü gene ifadesiz bir hâl aldı. Tamamen duygusuz. "Sanırım sana bir hizmette bulunmalıyım dinleyici. Kral halkına ihanet etmeyi planlıyor."

"Nasıl?" dedi Venli.

"Felaketi önleyebilirsin," dedi Nale. "Bu akşam şehirde bir adam var. Olağanüstü koşulları nedeniyle onu takip ediyorum. Bir arkadaşıma ait olan bir andaç var onda. Ben o andaca asla dokunmamaya yeminliyim çünkü... Neyse, sebebi senin için önemli değil."

Venli'nin kulakları kafa karışıklığıyla uğuldadı. Ama omzunda Ulim dikkat kesilmişti.

"Burada kral adına hareket etmek için hukuki yetkiye sahibim," dedi Nale. "Ancak ona karşı doğrudan bir harekette bulunamam. Bu gece onu öldürtmek için bir sebep buldum ama bunun yasal gerekçesini ayarlamam aylar alır.

"Neyse ki sizin anlaşmanızı okudum. Eğer karşı tarafın kendi aleyhine bir komplo planladığına dair kanıtı varsa o tarafın anlaşmayı yasal olarak bozup diğer tarafa saldırmasına izin veren bir madde var. Gavilar'ın bu maddeyi kullanarak yakın gelecekte halkına saldırmayı planladığını kesin olarak biliyorum. Yaradan'ın Elçisi'nin doğruluğuna kefil olduğu bu bilgiyi sana veriyorum. Yani size karşı komplo planladığına dair kanıtınız var ve harekete geçebilirsiniz.

"Size yardım edebilecek olan bu adam şu anda pazarda köle olarak satışta. Ona sahip olan adam, kralın zengin ziyaretçilerinin şölenden önce yeni hizmetkârlar almak isteyebileceğini umuyor. Çok az vaktin var. Aradığın kişi köleler arasındaki tek Shin. Halkının süs olarak taktığı mücevherler onu almaya yeter."

"Anlamıyorum," dedi Venli.

Nale omzundaki Ulim'e baktı. "Bu Shin, Jezrien'in Kılıcı'nı taşıyor.

Ve kullanımında eğitimli." Tekrar Venli'ye döndü. "Alethi kanununun seksen yedinci maddesine dayanarak senin herhangi bir suçtan masum olduğuna hükmediyorum. Herkesin iyiliği için yerine getirmesi gereken daha önemli bir görevi olan suçlunun affedilmesine dair madde."

Sonra adam onları koridorda öylece bırakıp uzaklaştı.

"Bu..." dedi Ulim. "Vay be. Fena gitmiş. En az Kaynaşıklardan bazıları kadar kötü durumda. Ama sana aferin Venli. Ne kadar şaşırdığımı gizlemeye çalışıyorum. Temel olarak tanrı olan birini kandırmış olabilirsin."

"Eski bir numara Ulim," dedi Venli. "İnsanlar, dinleyiciler ve öyle anlaşılıyor ki tanrılar da dâhil herkes içten içe tüm başarısızlıkların aslında kendi suçları olduğundan şüphelenir. Eğer suçu onlara atarsan çoğu kişi sorumluluğu üstlenir."

"Belki senden çok çabuk vazgeçmişimdir," dedi Ulim. "Jezrien'in Kılıcı burada, ha? İlginç..."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Diyelim ki halkın insanlara savaş açmak üzere olsun," dedi Ulim. "Bu onları istediğimiz türden bir çaresizliğe sürükler mi? Bu durumda onlara önerdiğimiz formları kabul ederler mi?"

"İnsanlara mı saldıracağız?" dedi Venli Şaşkınlık'ta. Koridorda yalnızdılar ama yine de sesini alçalttı. "Niye şu Elçi'nin dediğini yapalım ki? Buraya savaş başlatmaya gelmedik Ulim. İnsanlar bizi yok etmeye kalkarsa halkımın savaşla yüzleşmeye hazır olmasını istiyorum ben sadece."

Ulim şimşek şekline bürünüp cızırdadı, ardından kolundan tırmanıp mücevherkalbine doğru ilerledi. Venli ona izin vermekte tereddüt etti. İşleyici tuhaftı, kurallara uygun değildi. Dönüşümü sağlamak için bir yücefırtına olmadan da içine girip çıkabiliyordu.

Ulim enerjiyle titreşmeye başladı. *Çok zekisin Venli. Nale'i nasıl oyuna getirdin. Bu işe yarayacak. Senle ben. Bu bağ.*

"Ama... savaş?"

Nale'in neden krala saldırmamız gerektiğini düşündüğü umurumda değil, dedi Ulim. *Ama bu bana bir fikir verdi. Onun değil senin planını uyguluyoruz. Buraya halkına insanların ne kadar tehlikeli olduğunu göstermeye geldik. Ama onlar aptallar. Sen akıllısın. Onların ne büyük bir tehdit olduğunu sen görüyorsun. Onlara da göstermen gerekiyor.*

"Evet," dedi Venli. Bu, onun planıydı.

Ulim mücevherkalbine girdi.

İnsanlar size ihanet etmeyi planlıyor, dedi Ulim. *Bunu bir Elçi doğruladı. Önce biz onlara saldırmalıyız.*

"Ve bunu yaparak halkımızı çaresiz duruma düşüreceğiz," dedi Venli. "İnsanlar misilleme yaptığında bizi yok etmekle tehdit edecekler. Evet... O zaman dinleyicileri güç formlarına ihtiyacımız olduğuna ikna edebilirim. Ya bizim yardımımızı kabul ederler ya da yok olurlar."

Kesinlikle.

"Savaş muhtemelen... binlerce kişinin ölümü demek," dedi Venli, Kaygı'ya tutularak. Ritim önemsiz ve zayıf geldi. Uzak. "Her iki taraftan da."

Halkın tüm diyarların hâkimi olarak gerçek konumuna geri gelecek, dedi Ulim. *Evet, önce kan dökülecek. Ama sonunda siz hükmedeceksiniz Venli. Gelecekteki o tarifsiz görkem için şimdi bu küçük bedeli ödeyebilir misin?*

Bir daha asla zayıf olmamak için şimdi güçlü olmak anlamına geliyorsa. Kendini bir daha o günkü kadar ufak hissetmeyecekse.

"Evet," dedi Venli, Yıkım'a tutularak. "Ne yapıyoruz?"

Mürekkepspreni silahları kın içinde veya kınsız olabiliyor, bazen yanlarında veya arkalarında havada asılı duruyorlar ve yanlarında kalmaya devam etmeleri için onları fiziksel olarak tutmaları gerekmiyor.

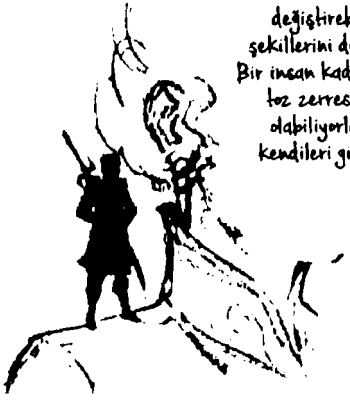
Zırh giymiyorlar. Zırh vücutlarının bir parçası ve b bazen insanların anatom bilgisine meydan okuyo

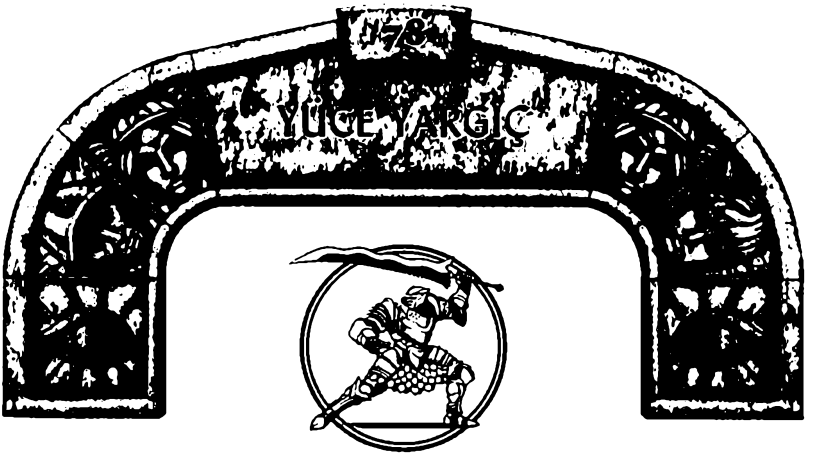
Bana çelikten ziyad kabuğu hatırlatıyorlar

Yüzeyleri rengârenk bir parlaklığa etraflarındak ışıklardan bağımsı bir gökkuşa ışıltısına sahip

Fiziksel Âlem'de boyutlarını değiştirebiliyorlar ama şekillerini değiştiremiyorlar. Bir insan kadar büyük veya bir toz zerresi kadar küçük olabiliyorlar ama daima kendileri gibi görünüyorlar.

Demek kelimeler. Niye kelimeler, niye şimdi? Niye yazıyorum?

Shallan, On Altı'yla yaşadığı tuhaf olayı ardında bırakıp Adolin'le paylaştığı odaya girdi. Şeyi düşünmeye gerek yoktu... diğer spreni. Muğlak ölügözü. *Dikkatini topla ve Parlayan'ın tekrar çıkmasına izin verme.*

Desen onu takip edip kapıyı ardından kapattı. "Tam şu anda Adolin'le buluşuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi Shallan. Yatağın yanına diz çöktü ve sandığı çıkardı. "İşte tam da bu yüzden Adolin'in bizi yakalaması riski olmadan Mraize'le konuşmak için en iyi zaman."

"Nerede olduğunu merak eder."

"Sonra gönlünü alırım," dedi Shallan sandığın kilidini açıp içine bakarken.

"Peçe?" dedi Desen yanına gelerek.

"Hayır, ben Shallan'ım."

"Öyle mi? Farklı gibisin Shallan. Mmm. Beni dinlemek zorundasın. Küpü kullandım. Bende sandığın anahtarının bir kopyası var. Bu konuda Akıl yardımcı oldu."

"Sorun değil," dedi Shallan. "Oldu bitti. Boş ver. Önümüze bakalım ve..."

Desen onun ellerini ellerinin arasına alıp yanına diz çöktü. Önceden Shallan'a çok yabancı gelen desenleri şimdi ne kadar tanıdıktı. Onun hareketli çizgilerine bakarak dünyanın nasıl işlediğinin sırrı-

nı anlayabilirmiş gibi geldi. Hatta belki kendine ait sırları görebilirmiş gibi.

"Lütfen," dedi Desen. "Bırak açıklayayım. Geçmişinden bahsetmemiz gerekmiyor; seni buna zorlamakla hata ettim. Evet, küpü ben aldım. Akıl'la konuşmak için. Onda da buna benzer bir küp var Shallan! Bana o söyledi.

"Senin için çok endişeliydim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ona gittim ve o da eğer endişeliysem küple konuşabileceğimizi söyledi. Mmm... Yani sana olanlar hakkında. Benim çok komik olduğumu söyledi. Ama en son konuştuğumuzda beni uyardı. Hayaletkanlar onu dinliyormuş. Ona anlattıklarımı başka biri de duymuş. Mraize bildiklerini bu şekilde öğrenmiş olmalı."

"Akıl'la konuştun," diye fısıldadı Shallan. "Ve bir ajan sizi dinlemiş. Yani... Yani..."

"Arkadaşlarından hiçbiri hain değil," dedi Desen. "Benim dışımda! Ben de azıcık hainim. Özür dilerim."

Aralarında casus yoktu. Ve Desen...

Bu da başka bir yalan mıydı? Her yanını yalanlar sarmıştı ve artık neyin doğru olduğunu göremiyor muydu? Onun o aşırı uzun ellerini kavradı. Ona tekrar güvenmeyi o kadar istiyordu ki.

Güvenin öldürüyor Shallan, diye düşündü karanlık tarafı. Şekilsiz adını verdiği tarafı. Gerçi artık şekilsiz değildi. Shallan artık onun ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Şimdilik geri çekildi ve Peçe'yle Parlayan'ı bıraktı. Peçe hemen kontrolü aldı ve yutkunup elini kafasına götürdü. "Fırtınalar adına," diye fısıldadı. "Çok... tuhaf bir deneyimdi."

"Her şeyi daha da kötüleştirdim," dedi Desen. "Çok aptalım."

"Yardım etmeye çalışıyordun," dedi Peçe. "Ama bana gelmen gerekirdi. Ben Peçe'yim bu arada. Sana yardım edebilirdim."

Desen yavaşça uğuldadı. Peçe, Desen sanki ona tamamen güvenmiyormuş gibi hissetti. Eh, o da kendi aklına tam olarak güvendiğinden emin değildi, yani bir de o vardı.

"Söylediklerin üzerinde düşünmemiz gerekiyor," dedi Peçe. "Ama artık bizden bir şey saklama lütfen. Tamam mı?"

Desen'in deseni yavaşladı, sonra hızlandı ve kafasını salladı.

"Harika." Peçe derin bir nefes aldı. Eh, bu da bitmişti.

İalai'yi kim öldürdü, diye fısıldadı Shallan içeriden.

Peçe tereddüt etti.

Her seferinde küpü kullanan ve Mraize'in yozlaşmış sprenlerle ilgi-

li hikâyemizi bilmesinin sebebi Desen olabilir," dedi Shallan. *Ama İalai'yi biri öldürdü. Kim?*

Fırtınalar adına. Bu karmaşanın dahası vardı. Çok daha fazlası. Ama Peçe'nin tüm bunları hazmetmek için zamana ihtiyacı olacaktı. O yüzden bu konuyu şimdilik bir yana bırakıp sandıktan haberleşme küpünü çıkardı. Sözleri söyledi. "Beni Mraize'le konuştur küp ve sesimi ona ilet."

Bu defa öncekilerden daha uzun sürdü. Peçe ne fark olduğunu anlamadı. Nihayet Mraize konuşana dek en az on dakika öylece oturup bekledi.

"Umuyorum ki iyi haberlerin var küçük bıçak," dedi Mraize'in sesi.

"Kötü haber. Ama yine de vereceğim," dedi Peçe. "Ben Peçe'yim, yanımda da Desen var. Payidar Fazilet'teki son insanı da şüpheli listesinden eledik. Ya Restares benim onu tespit edemeyeceğim kadar iyi bir şekilde kendini gizlemeyi öğrenmiş ya da burada değil."

"Bundan ne kadar eminsin?" dedi Mraize sakin bir sesle. Peçe onun kötü haberlerden etkilendiğini hiç görmemişti.

"Değişir," dedi Peçe. "Dediğim gibi kendini çok iyi gizliyor olabilir. Belki de istihbaratın yanlıştır."

"Mümkün," diye kabul etti Mraize. "Âlemler arasında iletişim kurmak zor ve bilgiler çok yavaş geliyor. Yakın zamanda kaleden ayrılan bir insan olmuş mu diye sordun mu?"

"İddialarına göre en son beş ay önce bir insan ayrılmış," dedi Peçe. "O da Çivit, Restares değil. Onu tanıyorum. Hedefimizi birçok şerefsprenine tarif ettim ama bu tarifin çok belirsiz olduğunu ve bu tarife uyan pek çok insan olduğunu söylediler. Doğru söylediklerini düşünme eğilimindeyim. Son birkaç gündür görmeye çalıştığım o On Altı denilen adamın Shin olduğunu söylemeyi atladılar."

"Can sıkıcı," dedi Mraize.

"Bana kaçamak cevaplar verip duruyorsun," dedi Peçe. "O yüzden açıkça sorayım. Restares bir Işıkören olmuş olabilir mi? Muğlakların bağlanmak için çoğu Parlayan'dan farklı talepleri oluyor."

"Restares'in herhangi bir Parlayan tarikatına katılmış olabileceğinden epeyce şüpheliyim," dedi Mraize. "Onun doğasında yok. Yine de bu olasılığı göz ardı edemeyiz sanırım. Kozmer'de spren gerektirmeyen Işıkörü çeşitleri de var. Ayrıca Şerefkılıçları var ve şu günlerde ajanlarımız tarafından bile pek takip edilemiyor."

"Moash'ın taşıdığı kılıç dışında geri kalan hepsinin Shinovar'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Mraize kısaca ve doğrudan, bir şey ima ediyordu: Bu konuda ona başka bir bilgi vermeyecekti. Bu görevi başarıyla tamamlayana dek. Görevi bittiğinde tüm sorularını cevaplayacağına söz vermişti.

"Fırtınaışığın hazır olsun," dedi Mraize. "Restares'i bulamadıysan senin orada olduğunu biliyor olması ihtimali var ve bu tehlikeli olabilir. Köşeye sıkışmadıkça savaşacak bir tip değildir ama mecbur kaldı mı bu gezegende onun kadar tehlikeli çok az varlık vardır."

"Harika, mükemmel," dedi Peçe. "Bir gözüm açık uyumam gerektiğini bilmek hoş oldu. Beni daha önce uyarabilirdin."

"Paranoyan düşünülürse, herhangi bir şeyi farklı yapar mıydın?" diye sordu Mraize eğlenerek.

"Fırtınaışığı konusunda muhtemelen haklısın," dedi Peçe. "Şerefsprenlerinin deposu var; Adolin'i iyileştirmek için kullanmamıza izin verdiler. Fırtınaışığı'nı bu kadar uzun süre saklayabilecek mükemmel mücevherleri nereden bulduklarını merak etmeden edemedim."

"Onları toplamak için bin yılları vardı küçük bıçak," dedi Mraize. "Ve mücevherlere bayılıyorlar. Muhtemelen bizim kılıçları sevmemizle aynı sebepten. Parlayanlar döneminde bazıları On Şafak Taşı hikâyelerine bile inanıyordu ve onu bulmak için ömürler harcadılar. Peki şerefsprenlerinden Fırtınaışığı'nı nasıl alacaksın?"

"Hemen bir plan yapmaya başlayacağım," dedi Peçe.

"Mükemmel. Peki senin... dengen ne durumda küçük bıçak?"

Peçe, Shallan'ın kontrolü alışını, onunla Parlayan'ı bir şekilde engellemesini düşündü. "Daha iyi olabilirdi," diye itiraf etti sonunda.

"Cevapların faydası olabilir," dedi Mraize. "Onlara ulaşmaya hak kazandığın zaman da."

"Olabilir," dedi Peçe. "Belki bildiklerim de seni şaşırtabilir." Sorun cevaplara ulaşmak değil, cevapları kabul edecek akıl sağlığına ulaşabilmekti.

Şimdi, Desen'in söylediklerinin doğruluğunu kontrol etmenin bir yolu var mıydı? Akıl'la ve Hayaletkanların onu dinlediğiyle ilgili söylediklerini. Peçe bunu bir an düşündüyse de sonra bir şey söylememeye karar verdi. Mraize'e gereğinden çok şey anlatmak istemiyordu.

Düşünceleri dışarıdan gelen bağrışlarla yarıda kesildi. Şerefspreni kalesinde bu oldukça sıra dışıydı.

"Gitmem lazım," dedi Mraize'e. "Bir şey oluyor."

Şerefsprenlerinin Adolin'in duruşmasını geciktirmek için birçok sebepleri vardı. Bunlardan ilki ve en bariz olanı, devriye görevinde olan bir spreni, 'Yüce Yargıç'ın dönüşünü beklemeleri gerekmesiydi. Adolin bu konuda söylediklerinden yola çıkarak haftalar boyunca bu kişinin Fırtınababa olduğunu zannetmişti. Fakat geçen gün bundan bahsettiğinde şerefsprenleri gülmüştü.

Dolayısıyla şimdi şu Yüce Yargıç'ın kim veya ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, şerefsprenlerinin verdiği cevaplar da tuhaftı. Bu Yüce Yargıç bir tür sprendi, orası kesin görünüyordu. Fakat bir şerefspreni değildi. Yargıç çok nadir rastlanan bir türdü.

Her koşulda, Yüce Yargıç'ı beklemek şerefsprenlerine belgeleri, notları ve tanıkları hazırlamak için zaman kazandırıyordu. Fakat her şey hazır da olsa daha duruşmalara geçemezlerdi. Çünkü Adolin, söylediklerine göre bir aptaldı.

Eh, bunu tam olarak bu şekilde söylememişlerdi. Yine de Adolin onların böyle hissettiğini düşünmeden edemiyordu. Adolin ne yazık ki onların usulüne uygun mahkeme prosedürlerinden tamamen bihaberdi. Böylece kendini o günkü toplantıda bulmuştu. Her iki günde bir talimatlar için bir toplantı oluyordu. Şerefsprenleri çok netti: Adolin'in teklifi, ifade ediliş şekliyle, onu bir hain ve katil olarak mahkûm etmelerini mümkün kılıyordu. Adolin'in niyeti tam olarak bu değilse de bu mahkeme antik Parlayanların günahlarını ona yüklemelerine yol açacaktı. Ama bunu yapmadan önce, Adolin'in mahkeme prosedürünü iyice anlamasını istiyorlardı. Ne tuhaf varlıklardı.

Adolin, Payidar Fazilet'in kuzey yüzeyinde uzun düz bir bina olan kütüphanede yavaş adımlarla yürüyordu. Buradaki geniş koleksiyona bakılırsa şerefsprenleri kitapları seviyordu ama Adolin onları burada nadiren görüyordu. Kitaplara biriktirilecek tarihi eserler gibi davranıyor; onlara sahip olmaktan zevk alıyor gibi görünüyorlardı.

Öte yandan öğretmeni başka bir hikâyeydi. Dişi spren şu anda bir merdivene çıkmış, üst raftaki kitapları sayıyordu. Kendi maddesinden yapılan kıyafeti Thaylenli tüccar kadınlarınkini andırıyordu: diz boyu etek, bluz ve şal. Şerefsprenlerinden farklı olarak, doğru ışıkta altında parıldayan abanoz siyahı bir rengi vardı. Tıpkı yağın bir kılıcın keskin tarafında oluşturduğu alacalı renkler gibi.

Bir mürekkepspreniydi. Jasnah da onlardan bir tanesiyle bağ kurmuştu ama Adolin onu hiç görmemişti. Bu dişi kendine Alacalı diyordu. Adolin'e isim biraz tuhaf gelmişti.

"Ah, Yüceprens," dedi onu görünce. "Sensindir."

"Benimdir," dedi Adolin. Birlikte konuşarak geçirdikleri haftalarda Adolin onun kendine has konuşma tarzına büyük ölçüde alışmıştı.

"İyi, iyi," dedi Alacalı merdivenden inerken. "Zamanımız neredeyse yoktur. Gel, konuşmalıyız."

"Zamanımız neredeyse yoktur mu?" dedi Adolin yanında koşturarak. Alacalı, şerefsprenlerinin çoğundan kısa boyluydu ve vücudunun geri kalanı gibi simsiyah olan saçlarını değişik bir örgüyle toplamıştı. Teni sadece siyah olsa da hatlarını çevreleyen siyahın belli belirsiz tonları yuvarlak yüzünü ve minik burnunu ortaya çıkarıyordu.

"Evet," dedi Alacalı. "Şerefsprenleri duruşma tarihini belirledi. Budur."

"Ne zaman?"

"Üç gün."

"Yüce Yargıç geldi o zaman?" diye sordu Adolin çalışma masana ulaştıklarında.

"Yakında dönüyor olmalı," dedi Alacalı. "Belki çoktan bu yerdedir. O yüzden kararlar vermeliyiz." Nefes almadan konuşmaya devam ederken oturdu. "Hazır değilsin. İlerlemen bu değildir Yüceprens Adolin. Bunu hakaret olarak söylemiyorum. Sadece bu böyledir."

"Biliyorum," dedi Adolin de otururken. "Şerefspreni yasaları... çok karmaşık. Keşke mahkemede benim adıma sen konuşabilseydin."

"O şekilde olmuyor."

"Sinir bozucu olsun diye tasarlanmış âdeta."

"Evet," diye kabul etti Alacalı. "Bu da şaşırtıcı değil çünkü kendini beğenmiş bir grup aşırı resmî, aşırı parlatılmış düğme tarafından tasarlandı."

Mürekkepsprenleri ile şerefsprenleri birbirine pek bayılmazdı. Alacalı güya kendi türü arasında en diplomatiklerden biriydi; sonuçta mürekkepsprenlerinin Payidar Fazilet'teki resmî temsilcisiydi.

"Kendi âlemimde de bir şerefspreni tanıyorum," dedi Adolin. "O bazen... çok ilginç olabiliyor ama aşırı resmî, aşırı ciddi olduğunu söyleyemem."

"Antik Kız Evlat?" diye sordu Alacalı. "Kişiliği söylediğin gibi olan bir tek o değildir. Pek çok şerefspreni eskiden öyleydi. Bazıları hâlâ öyledir. Fakat Payidar Fazilet ve buradakiler pek çok şerefspreni üzerinde güçlü bir etkiye sahipler. İzole bir hayatı telkin ediyorlar. Diğerleri de dinliyor."

"Çok abartılı," dedi Adolin. "İnsanlara olan öfkeleriyle baş etmenin daha iyi bir yolu olduğunu görmeleri lazım."

"Aynı fikirdeyim. Daha iyi bir çözüm budur. Ben olsam seni öldürürdüm."

Adolin afalladı. "Efendim?"

"Eğer bir insan benimle bağ kurmaya kalkarsa," dedi Alacalı masadaki kitap yığınını karıştırarak, "ona saldırır ve öldürürüm. İyi çözüm budur."

"Parlayanların zorla bağ kurduğunu sanmıyorum," dedi Adolin.

"Baskı yaparlar. Ben önce davranırım. Senin türün güvenilmezdir." Kitaplardan birini ayırıp başını iki yana salladı. "Her neyse, şu anda eğitimin konusunda endişeliyim. Çok zayıf. Gerçi senin hatan değil. Şerefsprenleri yasalarının inceliklerini sana karşı, senin aleyhine kullanacaklar. Düelloya çıkmış ufak bir çocuk gibi olacaksın. Senin türünün mahkemeleri daha dolaysızdır sanırım."

"En temelde, yetkili açıkgözlere gidip davanı savunursun. Seni dinler, belki şahitlere veya uzmanlara falan danışır. Sonra hüküm verir," dedi Adolin.

"Kısa ve öz, basit," dedi Alacalı. "Fazlasıyla kusurlu ama basit. Buradaki şerefsprenleri ise yasalarını severler. Ama belki en iyi çözüm budur." Adolin geldiğinde bakmakta olduğu kitaplardan birini kaldırdı. "Şahitli duruşma talep edebiliriz. Senin bildiğine en benzeyen duruşma türü."

"Harika," dedi Adolin rahatlayarak. "Aklayıcı delil" ve "telafi edici tazminat" falan gibi terimler içeren bir ders daha dinlemek zorunda kalsaydı onu idam edip bu işkenceyi bitirmelerini isteyecekti.

Alacalı konuşurken notlar alıyordu. "Bu haftaları sana temel bilgileri öğreterek geçirmemiz iyi oldu. Bu seni kazanmak için en iyi şansın olan bu formata hazırlar. Bu yüzden, ben açıklamadan önce, genel mahkeme stratejini tekrarlar mısın?"

Bunun üzerinden onlarca defa geçmişlerdi. O kadar ki Adolin artık bunu tersten bile söyleyebilirdi. Ama aldırmıyordu; askerlere manevraları uykularında bile yapabilecek hâle gelinceye dek kıta talimi yaptırırlardı. Onun mahkemesi de bir tür savaş gibi olacaktı. Alacalı onu sözlü pusulara karşı tetikte olması konusunda defalarca uyarmıştı.

"Onları antik Parlayanların davranışlarından sorumlu tutulamayacağıma ikna etmem gerekiyor," dedi Adolin. "Eski insanların yaptığı şeyler yüzünden benden veya babamdan sakınamazlar. Bunu başarmak için onlara karakterimi kanıtlayacağım, modern Parlayanların eski tarikatlarla ilgisi olmadığını ve şu anda karşı karşıya olduğumuz

mevcut krizdeki eylemlerimizin insanların şerefinin göstergesi olduğunu kanıtlayacağım."

Alacalı başını salladı. "Şahitli duruşmayı seçeceğiz. Talebinin kabul edilmesi hâlinde mahkeme üç gün boyunca üç safhada gerçekleşecek. İlk gün Yüce Yargıç'a sana karşı üç ifade sunulacak. Ertesi gün sen kendi ifadeni vereceksin. Son gün iddia makamına senin ifadeni çürütme fırsatı verilecek ve ardından hüküm talep edilecek. Davalı aleyhine çok fazla ifade verildiği için bu format genelde tercih edilmez. Fakat hukuk sistemini pek kavrayamadığın düşünülürse, eh... en iyi tercih budur."

Adolin içinin ürperdiğini hissetti. Elinde kılıçla yüzleşebileceği bir mücadeleyi tercih ederdi. Ama sorun da buydu. Herhangi bir Parlayan bile böyle bir dövüşte ondan daha iyisini yapardı, dolayısıyla onun kılıçtaki ustalığı artık değersizdi. Ne kadar çalışırsa çalışsın bir Parlayan'ın seviyesine ulaşamazdı; yaralarını iyileştirebiliyor, doğaüstü bir esneklik ve güçle hamle yapıyorlardı. Dünya artık kılıç ustalığının yeterli olmadığı bir döneme girmişti.

Bu da Adolin'i kendine yeni bir alan bulmak zorunda bırakmıştı. Babası daima diplomasiye uygun olmadığından şikâyet ederdi; Adolin öyle olmamaya kararlıydı. "Eğer ikinci gün davamı savunabileceksem ben varım," dedi. "Bahsettiğin diğer yöntemler onların hukukunu çok iyi anlamış olmayı gerektiriyor."

"Evet," dedi Alacalı. "Gerçi ifade verirken kendini suçlu çıkarmandan endişe ediyorum. Daha kötüsü, izleyicileri soru sorup onların suçlamalarına fırsat sunma riskini alıyorsun. Sonuçta kanunlar ve tartışma üzerinde uzman bir kalabalık karşısında tek başına kalabilirsin."

"Yine de kendi adıma konuşmalıyım," dedi Adolin. "Onlarla konuşmadan istediğim şeye nasıl ulaşacağımı anlamakta zorlanıyorum. Kendimi kanıtlamam ve onların şerefine hitap etmem gerekiyor."

Alacalı notlarını karıştırdı. Adolin, spren ona bakmadığında, bunun söylemekte zorlandığı bir şeyler olduğu anlamına geldiğini fark etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Adolin.

"Onların şereflerine çok güveniyorsun Prens Adolin. Senin adalet anlayışın bu."

"Onlar şerefspreni," dedi Adolin. "Yani en temelde şerefli olmak zorunda değiller mi?"

"Burada mesele şu," dedi Alacalı. "Evet, onlar şerefspreni. Fakat şeref... olan bir şey değil..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şerefi insanlar tanımlar," dedi Alacalı. "Ve artık onu uygulayan bir tanrı yok. Dahası bizim gibi sprenlerin zekâları var. İrademiz güçlü. Şeref, doğru, yanlış gibi kavramların tanımlarını kendi algımız şekillendiriyor. Tıpkı insanlarda olduğu gibi."

"Onların şereften anladığı şeyle benim şereften anladığım şeyin aynı olmayabileceğini söylüyorsun. Syl beni bu konuda uyarmıştı."

"Evet," dedi Alacalı. "Onlar şerefi kendileri için nasıl tanımlıyorsa. Oldukları şey budur."

"Bu... korkutucu," diye itiraf etti Adolin. "Ama içlerinde iyilik var. Ölügözlerle, hatta Maya'yla çok büyük bir özen ve dikkatle ilgileniyorlar."

"Hım, evet," dedi Alacalı. "Şu seninki. Onun adını sana başka bir spren mi söyledi?"

"Hayır, kendisi söyledi."

"Ölügözler konuşamaz. Budur."

"Hepiniz bunu söyleyip duruyorsunuz ama yanılıyorsunuz," dedi Adolin. "Onu zihnimde duydum. Sadece bir kereliğine, doğru ama yine de adını söyledi. Mayalaran. O benim dostum."

Alacalı başını yana eğdi. "İlginç. Çok ilginç..."

"Şerefsprenleri içten içe yardım etmek isteyecektir. Eminim beni dinleyeceklerdir. Anlamalarını sağlayabileceğime eminim."

"Bir şansın olabilmesi için elimden geldiğince çalışacağım," dedi Alacalı. "Ama şunu anla lütfen. Sprenlerin –tüm sprenlerin– sizden korkmak için geçerli bir nedeni var. Senin haksızlığını kanıtlamak için tek yapmaları gereken insanlarla bağ kurmanın riskli olduğunu kanıtlamak. İnsanların geçmişteki hatalarının da ihtiyatlı olmayı gerektirdiğini."

"Her şey risktir," dedi Adolin.

"Evet. O yüzden bu mahkeme senin için... güçlü değil. Gerçek budur Prens Adolin."

"Öyle bir konuşuyorsun ki," dedi Adolin gülmeye çalışarak, "duyan da hiç şansım olmadığını sanacak!"

Alacalı kitabı kapattı. Ve karşılık vermedi.

Adolin derin bir nefes aldı. "Tamam. Şimdi nasıl ilerliyoruz?" diye sordu.

"Sanırım en iyisi Yüce Yargıç'ın dönüp dönmediğini öğrenmek." Alacalı kitapları masanın üzerinde bırakıp ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Adolin'den onu takip etmesi bekleniyordu. Çok eskilere

dayanan bir rekabet yüzünden Alacalı şerefsprenlerinden nefret ettiğini iddia ediyor ama tıpkı onlar gibi davranıyordu. Hiçbiri insan unvanlarına pek bir saygı duymuyordu mesela. Adolin kendini burnu havada biri olarak görmezdi ama ona biraz daha saygı gösteremezler miydi?

Dışarıda, beyni aşağının aşağı, yukarının yukarı olmadığı fikrine uyum sağlamaya çalışırken her zamanki gibi bir kopukluk anı yaşadı. Dikdörtgen şeklindeki kalenin tüm duvarlarında yürüyen birileri vardı.

Adolin bu yerde bir gün kendini rahat hissedebileceğinden şüpheliydi. Sprenler duvarda yürümelerini mümkün kılanın Dalgabağlama olmadığını iddia ediyordu; şerefsprenlerinin buradaki uzun süreli varlığı kalenin farklı doğa kanunları seçmesini sağlamıştı. Bu tür açıklamalar belki Shallan'a bir şey ifade edebilirdi. Sahi, o neredeydi? Bu toplantılara sık sık geç kalmakla birlikte genelde sonunda gelirdi.

Alacalı onu kuzey yüzeyinin batı yüzeyi ile kesiştiği köşeden geçirdi. Resmî binaların çoğu batı yüzeyindeydi. Adolin'e en çok bir yüzeyden diğerine geçmek tuhaf geliyordu. Bacağını uzatıp diğer duvara koyması gerekiyordu. Ardından diğer bacağını uzatırken geriye doğru kaykılıyordu. Bunu yapmak her an düşecekmiş gibi hissetmesine sebep olsa da sanki o anda her şey dönüyor ve kendini diğer yüzeyde ayakta dururken buluyordu.

"Pek çok insandan iyi yapıyorsun," dedi Alacalı. "Bunu yaparken mideleri bulanıyor genelde."

Adolin omuz silkti, ardından Alacalı'nın peşinden kalenin zemininde yan yana dizilmiş alçak binalara doğru yürüdü. Payidar Fazilet'te binaların çoğu tek katlıydı. Çok yüksek olsalardı ne olurdu acaba; düşme tehlikesiyle mi karşı karşıya kalınırdı?

Şerefspreni gruplarının yanından geçerlerken, Adolin Alacalı'nın onlar hakkında söylediklerini düşündü. Sadece şeref değil ama sprenler tarafından tanımlanan şeref üzerine. Eh, belki hepsi göründükleri kadar tutucu olmayabilirdi. Arada güldüklerini veya muzipçe sırıttıklarını gördüğü oluyordu. Derken üniformalı yaşlı bir şerefspreni geçiyor ve hepsi yeniden ciddileşiyordu. Bu yaratıklar içgüdüsel şakacılıkları ile yemin spreni olmanın doğası arasında sıkışmış görünüyorlardı.

Adolin davasını yöneten şerefsprenleriyle başka bir sıkıcı konuşma daha yapacağını zannediyordu ama adalet binasının önüne geldiklerinde Alacalı bir anda durup kafasını eğdi. Sonra başka bir tarafa

yönelirken eliyle ona takip etmesini işaret etti. Adolin bunun sebebini az sonra anladı. Zeminde, şehrin kapılarının yanında bir karışıklık çıkmıştı. Adolin o ilk panikle acaba arkadaşları ona rağmen onu kurtarmaya mı karar verdi diye düşündü. Sonra bunu daha büyük bir endişe takip etti; yoksa dışarıdaki tüm o ölügözlerin sabrı taşmıştı ve kaleye yüklenmeye mi karar vermişlerdi?

İkisi de değildi. Bir grup spren yeni gelen birinin etrafını sarmıştı. "Yüce Yargıç mı?" diye tahmin yürüttü Adolin.

"Evet," dedi Alacalı. "Harika. Dilekçeni ona bizzat sunabilirsin." Alacalı batı yüzeyinden aşağı doğru, o tarafa yürümeye başladı.

Adolin onu takip etti; ta ki herkesin bu kadar yaygara kopardığı kişiyi görene kadar.

Yüce Yargıç, görünüşe göre bir insandı.

"İnsan mı?" dedi Peçe olduğu yerde kalakalıp. "Bu, imkânsız."

Gözlerini kısarak aşağıdaki adama baktı. Çoktan içine doğan şeyin doğru olup olmadığını anlamak için daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu. Seyrelmiş saçlarıyla kısa boylu bir Alethi. Bu oydu; peşinde olduğu adam. Yüce Yargıç, Restares'ti.

"Mmm..." dedi Desen. "Yüce Yargıç bir spren demişlerdi. Belki de şerefsprenleri yalan söyledi. Mmm..."

Peçe, Yüce Yargıç'a bakmak için güney düzleminde toplanan küçük bir grup şerefsprenine doğru yürüdü. İçlerinden biri, kaledeki ilk günlerinde Peçe'ye etrafı gezdirmekle görevlendirilen Lusintia'ydı. Saçları çene hizasında olan kısa boylu bir dişi spren. Üniforma giymiyordu ama giymeyi tercih ettiği sert ceketle pantolonu pekâlâ bir üniforma da olabilirdi.

Peçe, genelde pek böyle toplanmayan şerefsprenlerinin arasında kalabalığı ite kaka yarıp Lusintia'ya doğru yürürken ona afallamayla baktılar. Desen de hemen arkasındaydı.

"Bu, Yüce Yargıç olamaz," dedi Peçe adamı işaret ederek. "Yüce Yargıç insan mı diye özellikle sordum."

"Değil," dedi Lusintia.

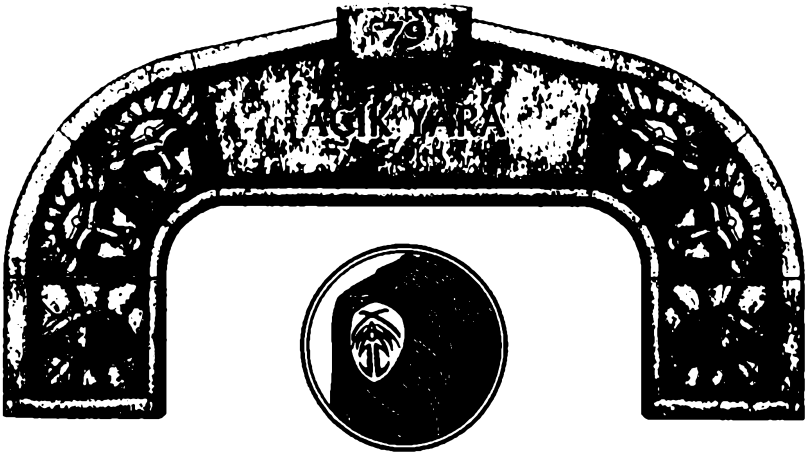
"Ama..."

"İnsan formunda olabilir," dedi Lusintia. "Ama o varlığıyla bizi şereflendiren ebedi ve ölümsüz bir spren. Bu, senin insanların arasında Kelek'Elin diye bilinen Kalak. Yaradan'ın Elçisi. Kimseye onun burada olduğunu söylemememizi, özellikle de insanlara ondan bahset-

mememizi emretti, dolayısıyla kendi gözünüzle görene kadar onunla ilgili sorularınızı cevaplamaya iznimiz yoktu."

Elçiler'den biri. Hay Cehennem.

Mraize'in onu bulması için gönderdiği ve muhtemelen öldürmesini isteyeceği adam bir Elçi'ydi.

Jezrien artık yok. Ta Payidar Fazilet'te olmama rağmen onun koparılıp gittiğini hissettim. Yemin Sözleşmesi çoktan bozuldu ama Bağlantı kaldı. Birbirimizi bir dereceye kadar hissedebiliyoruz. Ve biraz daha araştırma yapınca ona ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrendim. Önce ölüm gibi geldi ve eninde sonunda olacağı da bu sanırım.

Rlain çamaşır odasına girdi ve içerideki her bir fırtına kapası kafanın ona bakmak için döndüğünü hissetti. Kapıdaki şarkıcı muhafızlar canlanıp birbirlerini dürttüler ve Merak'ta mırıldandılar. Köpüklü sularla dolu büyük teknelerin başında çalışan insan kadınlar fırçalamayı bırakıp döndü. Fıçının içindekileri karıştırmak için uzun sopaları olan ağartma fıçılarında ter döken adamlar durup alınlarını sildiler. Konuşmalar fısıldaşmaya dönüştü.

Rlain. Hain. Çürük. Acayip.

Rlain kafasını dik tuttu. Köprü Dört'ten sessiz bir oda ve üzerine dikilmiş bakışlardan korkmak için sağ çıkmamıştı. Yine de kendini bir mücevher yığınındaki parlamayan tek mücevher gibi hissetmeden edemedi. Şarkıcıların Urithiru'yu işgali onu bir şekilde daha fazla yabancı yapmıştı.

Fıçıları ve tekneleri geçip kurutma istasyonuna yürüdü. Kulenin kendi fabriallarından bazıları –asansörler, ana kuyular, havalandırmalar– Yokışığı ile çalışacak şekilde değiştirilmişti. Bu da havalandırmanın biraz daha güçlü çalıştığı bu odaya işçilerin kurutma için büyük

askılar kurabilmesini sağlamıştı. Kaynaşıkların kuledeki diğer fabrialları da yakında çalıştıracağına dair bir söylenti vardı ama Rlain'in bunun zamanı hakkında bir fikri yoktu.

Kurutma askılarının yanında, temiz çarşaflarla dolu küçük bir el arabası onu bekliyordu. Her geldiğinde buralarda olan açıkgöz bir ustabaşı duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak beklerken Rlain çarşafları saydı.

"Nasıl bir his?" dedi adam, Rlain'e. "Kulede dolanmak. Buraya hükmetmek. İyi ha?"

"Benim kimseye hükmettiğim yok."

"Tabii, tabii. Yine de iyi hissettiriyor olmalı. Bir zamanlar sana sahip olan tüm o insanların başında olmak?"

"Ben bir dinleyiciyim," dedi Rlain, Sinir'de. "Hiçbir zaman Alethilerin kölesi olmadım, köleymiş gibi yapan bir casustum." Köprü Dört dışında. Orası gerçekten kölelik gibi gelmişti.

"Ama şimdi senin halkın yönetimde," diye ısrar etti adam, Rlain'in söylediği şeyi hiç anlamadan.

"Onlar benim halkım değil," dedi Rlain. "Ben dinleyiciyim. Ben tamamen başka bir ülkeden geldim. Sen ne kadar İriali isen ben de o kadar onlardanım."

Adam bunun üzerine kafasını kaşıdı. Rlain içini çekti ve yastıkları almak için arabayı itti. Kadınlar genelde onunla konuşmazdı, dolayısıyla birkaç ters bakış dışında rahatsız edilmeden yastıkları alabildi.

Yine de ne yazık ki fısıltılarını duyabiliyordu. Muhtemelen onların sandığından daha iyi duyuyordu.

"Fazla yüksek sesle konuşma," diyordu biri. "Seni onlara ihbar eder sonra."

"Bunca zaman buradaydı," diye tısladı diğeri. "Rüzgârkoşucuları izliyor, saldırmak için en uygun zamanı planlıyordu. Onları zehirleyen de bu."

"Kindar bir spren gibi onların etrafında dolanıp duruyor," dedi üçüncü kadın. "Uyanan olursa öldürmek için. Eğer biri..."

Rlain aniden üç kadına doğru dönünce kadın sözünü yarıda kesip ciyakladı. Korkudan büyümüş gözlerle geri çekildiler. Rlain onlara doğru yürürken nasıl gerildiklerini hissedebiliyordu.

"Kartları severim," dedi Rlain.

Üçü birden dehşetle ona baktı.

"Kartlar," dedi Rlain, Hasret'te. "En iyi kule oynuyorum. Ama do-

lama oynamayı da severim. Çok iyiyim gerçekten. Bisig blöf yapmakta iyi olduğum için diyor. Bana eğlenceli geliyor. Hoşuma gidiyor."

Üç kadın bakıştı. Belli ki kafaları karışmıştı.

"Hakkımda bir şeyler bilmeniz iyi olur diye düşündüm," dedi Rlain. "Belki bir şeyler bilirseniz kendiniz uydurmayı bırakırsınız." Onları başıyla selamladı, ardından kendini zorlayarak Huzur'a tutulup yastıkları arabanın tepesine bağlamaya döndü. Arabayı sürerek uzaklaşıyordu ki fısıldaşmalar yeniden başladı.

"Onu duydunuz," dedi ilk kadın. "Kumarbazmış! Elbette öyle olur. Onun türü geleceği görebiliyor, biliyorsunuz. Yok'un menfur güçlerinden. Onunla bahse girecek kadar kafası çalışmayanlardan yararlanıyor..."

Rlain bir iç geçirdiyse de yürümeye devam etti. Kapıda şarkıcı muhafızlardan birinin çelmesinden kurtulmak için kenara çekilmesi gerektiğini biliyordu. Bu aptal numaradan yorulmamışlardı. Buraya kim bilir kaçıncı gelişi olduğu hâlde. Aceleyle kapıdan çıktıysa da biri arkasından Azar Ritmi'nde seslendi. "Yarın görüşürüz hain!"

Rlain el arabasını Urithiru'nun koridorlarında iterek ilerledi. Dışarıda hem şarkıcı hem insan bir sürü kişi vardı. Kuyulardan su taşımak yüzlerce işçinin tam zamanlı işiydi. İnsanların çoğu aşırı soğuk olan kulenin dış kesimlerinden taşınmış, buraya, kulenin iç kesimlerindeki odalara doluşmuştu.

İnsanlar ona yol vermek için kenara çekildi. Şarkıcıların büyük bölümü ona bakmadı bile ama bakanlar genellikle dövmesini fark etti. Bu olduğunda ritimleri değişiyor ve gözleriyle onu takip ediyorlardı. Bazıları ondan atalarının ihaneti yüzünden nefret ediyordu. Diğerlerine ise şarkıcıların cesur bir öncü grup olduğu, Garaz'ın dönüşünü hazırladığı söylenmişti. Bu gruptakiler Rlain'e saygı gösteriyordu.

Korkmuş insanların, ona güvenmeyen Soyluların, arada sıradan şarkıcılardan gördüğü hürmetin arasında tek istediği sadece Rlain olabilmekti. Hepsinin gözünde bir grubu temsil etmekten nefret ediyordu. Bir birey olarak görülmek istiyordu, sembol olarak değil.

Buna en yaklaştığı zaman Köprü Dört olmuştu. Üstelik ona 'Shen' ismini verdikleri hâlde. Bu kendi çocuklarına "İnsan" adını vermek gibi bir şeydi. Fakat tüm kusurlarına rağmen ona bir yuva vermeyi başarmışlardı. Çünkü onu kendisi olarak görmeye isteklilerdi.

El arabasını iterken gözüne yine o kremcik çarptı. Duvarın tavana yakın kısmında, taşların arasında gizlenerek sürünen sıradan kahverengi görünüşlü bir tane. Hâlâ onu izliyorlardı.

Venli onu bu konuda uyarmıştı. Yoksprenlerinin görünmezliği kulede doğru düzgün işlemiyordu. O yüzden burada birini gözetlemek istediklerinde bir hayvanın mücevherkalbine girmeye başlamışlardı. Rlain onu görmemiş gibi yapmaya çalıştı. Nihayet kremcik başka bir koridora sapıp uzaklaştı. Yoksprenleri bağlandıkları hayvanlar üzerinde tam bir kontrol sahibi olamıyordu; gerçi hayvan ne kadar aptalsa doğal olarak etkilemek o kadar kolaydı. Yine de bizzat Yokspreni mi o günlük yeterince gördüğüne karar verdi yoksa konağı olan hayvanın dikkati mi dağıldı, bilmek mümkün değildi.

Rlain nihayet avluya ulaştı ve diğer pek çokları gibi bir an durup doğudaki büyük pencereden gelen güneş ışığının tadını çıkardı. Bugünlerde burada hep çok fazla kalabalık oluyordu. Sadece şarkıcıların belli başlılarının asansörleri kullanmasına izin vardı ama her iki türden pek çok kişi yine de ışık için buraya geliyordu.

Rlain el arabasıyla avluyu geçerek Parlayan revirine girdi. Yine de rahat bir nefes alamadı çünkü odada baygın Parlayanların arasında dolanan bir sürü insan vardı.

Görünüşe göre herkesin orada olmak için bir nedeni vardı. Sakalar, lazımlıkları değiştirenler, Parlayanlara çorba vermekte yardımcı olması için işe alınanlar. Sürekli yeni gönüllüler çıkıyor, kulenin insanları bir tür kutsal mekânmış gibi buraya geliyordu. Parlayanları görmek için. Bakımlarına yardımcı olmak için. Sonra gidip iyileşmeleri için dua yakıyorlardı. Çalışanlardan hiçbiri, daha iki yıl öncesine kadar Kayıp Parlayanlara lanet ediyor oldukları gerçeğinden rahatsız görünmüyordu.

Rlain kendini zorlayarak Huzur Ritmi'nde ilerleyip temiz çarşaflarla yastıkları bu işle ilgilenen adamlara teslim ederken gözler onu takip etti. Bugün bu işin başında tek kollu, sert bakışlı bir adam vardı. Odadaki pek çok kişi gibi o da alnına shash rünü yapmıştı. Bu Rlain'i afallatıyordu.

Birkaç gün önce, Avcı Lezian adamlarına alnında bu işareti taşıyanları dövmelerini emretmişti. Gerçi sadece bir gün sonra Raboniel emri geri almıştı. Yine de bu kadar çok sayıda insanın damgayı alnında taşıması tuhaftı. Kendilerini hedef hâline getirdiklerini fark etmeleri lazımdı.

Her ne kadar adamlarını dizginlemek zorunda kaldıysa da –ve son zamanlarda daha az olay yaşansa da– Avcı kulede daha çok şiddet kullanmaları için bastırmaya devam ediyordu. Daha da can sıkıcı olan buraya da birkaç muhafız yerleştirmesiydi. Şu anda iki fırtınaform vardı, diğer Soylularla dönüşümlü olarak sürekli nöbet tutuyorlardı.

Rlain onların bakışlarını üzerinde hissederek odanın arka tarafına, Lirin'le Hesina'nın hem bir tür muayenehane hem yaşam alanı olarak kullanmak için çarşaflarla etrafını kapattıkları bölmeye yürüdü ve çarşafların ardına geçinceye dek kendini Güven'e tutulmaya zorladı.

İçeride Lirin'i çarşafların arasından gizlice fırtınaformlara bakarken buldu. Hemen arkası, Lirin'in hasta görmesi için küçük bir muayenehane olarak düzenlenmişti. Çünkü elbette bunu yapması gerekiyordu. Kaladin babasından çok bahsetmişti ve Rlain bu yüzden Lirin'le Hesina'yı tanıyormuş gibi hissediyordu. Oysa onlarla şahsen ancak birkaç haftadır tanışıyordu.

"Ne oldu?" dedi Rlain.

"Fırtınaformlar Hesina'yla beni gördü," diye fısıldadı Lirin. "Sürekli burada gizlenemeyiz. Ama zaten fark etmez. Şimdiye dek biri bizi mutlaka tanımış olmalı. Bu Soylular sırf o 'Avcı' bizim burada olduğumuzu öğrendiği için buraya gönderilmişse şaşırmam."

"Belki sessizce burada kalmalısınız," dedi Rlain kremcik için tavanı kontrol ederken. "Ya da belki sizi buradan çıkarmalıyız."

"Kremciklere dikkat ediyoruz," dedi Lirin. "Şu ana kadar hiç görmedik. Avcı'ya gelince, Venli'nin söylediğine göre şu Göksel Leshwi bizi koruduğu sürece bize bir şey yapamazmış."

"Olanlardan herhangi birine ne kadar güveneceğimi bilemiyorum Lirin," dedi Rlain. "Özellikle de Kaynaşıklara."

"Aynı fikirdeyim," dedi Lirin. "Nasıl bir oyun oynuyorlar? Leshwi oğlumu sormadı bile. Neden bu şekilde davrandıkları hakkında bir fikrin var mı?"

"Üzgünüm," dedi Rlain. "Ben de şaşırdım. Şarkılarımızda Kaynaşıklar hakkında pek bir şey geçmez, onlardan kaçınmamız gerektiğinden bahsedilir sadece."

Lirin homurdandı. Diğerleri gibi o da Rlain'in Kaynaşıklarla Soyluları ondan daha iyi anlıyor olmasını bekliyordu belli ki. Fakat hakkını vermek lazımdı, hekimle karısı onu ırkına rağmen hiç şüphe duymadan kabul etmişti. Kaladin'den ne kadar şikâyet ederse etsin, oğlunun arkadaş olarak gördüğü birini Lirin de güvenilmeye değer biri olarak kabul etmişti.

"Peki ya Venli?" diye sordu Lirin. "O da Soylu formunda. Ona güvenebilir miyiz?"

"Venli beni hapishanede bırakabilirdi," dedi Rlain. "Bence kendini kanıtladı."

"Uzun vadeli bir oyun çevirmiyorsa," dedi Lirin gözlerini kısarak.

Rlain, Uzlaşma'da mırıldandı. "Şüphelerini duyduğuma şaşırdım. Kaladin senin daima herkesin içindeki iyiliği gördüğünü söylemişti."

"Oğlum beni sandığı kadar iyi tanımıyor," dedi Lirin. Çarşaftan perdenin yanında durmaya devam ediyordu.

Rlain ameliyat masasını geçip Hesina'nın çaldığı haritaları yere yaydığı tarafa yürüdü. Kaygı'da mırıldanıp, "Bunları çıkarmasa mıydık?" diye fısıldadı. "Soylular etraftayken."

"Dört bir yandaki düşmanlardan sürekli korkarak yaşayamayız Rlain," dedi Hesina. "Eğer bizi yakalamak isteselerdi bunu çoktan yaparlardı. Şimdilik güvende olduğumuz düşünmek zorundayız."

Rlain yine Kaygı'da mırıldandı. Ama... bu sözlerde bir haklılık payı da yok değildi. Kendini sakinleşmeye zorladı. Bir kremcik görmüştü, evet ama içinde Yokspreni olup olmadığını bilmiyordu. Belki gölgelerle savaşıyordu. Bu kadar gergin olmasının sebebi kulede dolaştığı zamanlarda herkesin ona davranış şekliydi muhtemelen.

"Düşünüyorum da," dedi Hesina haritanın üzerinden bakarak, "eğer bunu Kal'a ulaştırabilirsek çok faydası olabilir."

Rlain, Merak'ta mırıldanarak Lirin'e bir bakış attı. Hesina ritmi anlayamazdı ama vücut dilini anladı.

"Lirin'in derdi benim derdim değil," dedi Hesina. "O istediği kadar metin pasifisti oynayabilir, onu bunun için seviyorum zaten ama Kal'ı oralarda tek başına, yardımsız bırakmayacağım. Kulenin haritaları elinde olsa şansı artar mı, ne diyorsun?"

"Zararı olmaz," dedi Rlain onun yanına diz çökerek. Kaladin'in geçen gün yaptıklarını hepsi duymuştu; Kopuk pazarda muhteşem bir şekilde ortaya çıkışı, Kaynaşıklarla havada dövüşmesi...

Kaynaşıklar belli ki korkmuştu. Hemen onu öldürdüklerine dair söylentiler yaymaya başlamışlardı. Ortada gösterecekleri bir ceset olmadan, fazla hızlı ve ısrarlı bir şekilde. Kuledeki insanlar buna inanmıyordu. Rlain de inanmamıştı. Köprü Dört'e diğerlerinin çoğundan geç katılmıştı ama Kaladin'in en büyük dönüşümlerinde yanındaydı. Stormblessed kulede bir yerlerde hayattaydı ve bir sonraki hamlesini planlıyordu.

Hesina kulenin altıncı katının haritasını incelemeye devam ederken Rlain başka bir şey fark etti. Hesina'nın kenara koyduğu Harap Ovalar haritası. Rlain onu önüne yaydı ve Kayıplar Ritmi'ne tutuldu. Daha önce Ovalar'ın tamamını gösteren böylesine detaylı bir harita hiç görmemişti.

Onu şaşırtan Harap Ovalar'ın büyüklüğü değildi. Hem dinleyici

hem köprücü olarak oralarda bulunmuştu. Rüzgârkoşucularla üzerinde uçmuştu. Harap Ovalar'ın uçsuz bucaksızlığını ve her yöne uzanan platolar arasında Narak'ın minicik kalmasını anlıyordu. Ama şimdi tamamını aynı anda görebildiği için fark ettiği ve hazırlıklı olmadığı şey böylesine simetrik olmasıydı.

Evet, Ovalar kesinlikle belli bir düzen içinde kırılmıştı. Rlain daha yakından bakmak için eğilirken Merak'ta mırıldandı ve platoların rüzgârlarla daha fazla aşınıp küçücük kaldığı en doğuda bir yazı gözüne çarptı. Burası uçurumşeytanlarının üredikten veya pupa evresinden sonra göç ettikleri yöndü. Kocakabuklar, sürüler hâlinde yaşayan hayvanlar ve bina büyüklüğünde yırtıcılarla dolu tehlikeli bir bölge.

"Hesina?" dedi Rlain haritayı ona doğru çevirerek. "Şu kısmı bana okuyabilir misin?"

Hesina haritaya eğildi. "Keşif raporu," dedi. "Orada bir kamp bulmuşlar gibi görünüyor. Bir tür kervan veya göçebe bir grup. Natanlardır belki. Bu bölgelerin büyük bölümü henüz keşfedilmemiş Rlain."

Rlain kendi kendine mırıldanırken okumayı öğrenmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Sigzil sürekli bunun faydalarından bahsedip dursa da Rlain şarkılar yerine cansız kelimelere, yazılı kelimelere güvenme fikrinden hoşlanmıyordu. Bir kâğıt parçası yakılabilir, kaybolabilir, fırtınada yok olabilirdi. Ama tüm bir halk ve şarkıları o kadar kolay...

Durdu. Tüm bir halk. Yalnız olduğu bir kez daha kafasına dank etti.

Hayır, Venli de burada, diye düşündü. İki kişiydiler. Venli'yi pek sevmezdi ama en azından geriye kalan son dinleyici değildi. Aklına hemen bir şey geldi. Acaba onlar... çoğalmayı denemeli miydi? Bu fikir birkaç sebepten midesinin bulanmasına sebep oldu. Birincisi, Rlain eşformu denediğinde işler onun –aslında kimsenin– umduğu gibi gitmemişti.

Lirin hızla perdeden geri çekildi. Hareketi öyle aniydi ki Hesina bunu bir uyarı olarak gördü ve hemen bir çarşaf kapıp haritaların üzerine örttü. Ardından üzerine sargı bezlerini koydu ki onları sararken temiz tutmak için yere bir çarşaf yaymış gibi görünsün. Haritaları saklamak için mükemmel bir yoldu ama Rlain Harap Ovalar haritasını saklamakta geciktiğinden işe yaramayacaktı.

"Gelen yok," dedi Lirin, Rlain'i omzundan çekiştirerek. "Gel bak. İşçilerden birini tanıyorum sanırım."

Lirin perdelerin arasından Rlain'e kısa boylu bir adamı gösterdi.

Alnında bir işaret vardı ama diğerlerininki gibi mürekkeple yapılmış shash rünü değildi. Rlain'inki gibi gerçek bir Köprü Dört dövmesiydi. Dabbid her zamanki o dilsiz itaatkâr tavrıyla, gözleri önünde yürüyordu.

"Bu adam Kaladin'in arkadaşıydı sanki," dedi Lirin. "Haksız mıyım?"

Rlain başını salladı, sonra alçak sesle Kaygı'da mırıldanarak ana salona geçti. Rlain'le ikisi, Köprü Dört ekibinde olup da Rüzgârkoşucu yetenekleri kazanmayan iki kişi olarak genelde aynı görevlere verilirlerdi. Onu görmek Rlain'in yarasını tazelediyse de kendini zorlayarak Huzur'da mırıldandı.

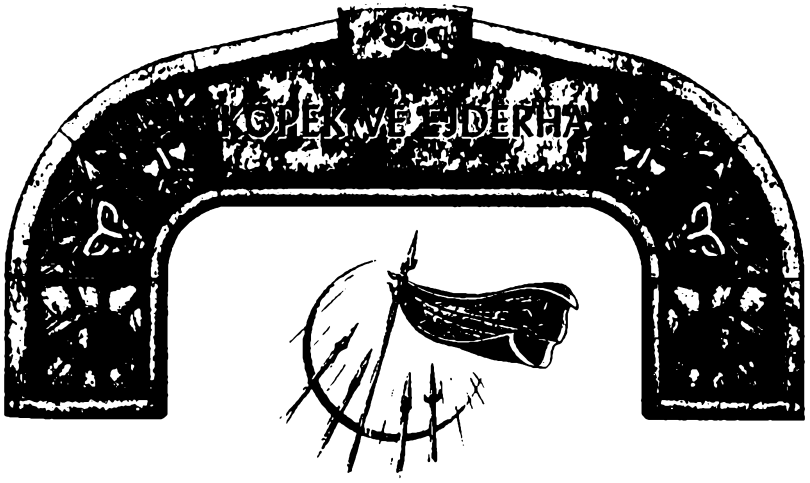
Sprenlerin en az insanlar kadar ırkçı olması onun suçu değildi. Ya da şarkıcılar kadar. Herkes kadar.

Rlain, Dabbid'i sessizce kolundan tutup Soylulardan uzaklaştırdı. "Fırtınalar adına, seni gördüğüme sevindim," diye fısıldadı Rlain. "Senin için endişeleniyordum Dabbid. Nerelerdeydin? Korktun mu? Gel, onlara su getirmeme yardım et. Eskiden yaptığımız gibi. Hatırladın mı?"

Düşmanlar kuleye doluşurken zavallı dilsiz adamın bir köşede saklanıp ağladığını hayal edebiliyordu. Dabbid, Köprü Dört'ün maskotu gibiydi. Kaladin'in kurtardığı ilk adamlardandı. Dabbid onlara yapılanları ve buna rağmen hayatta kalmalarını temsil ediyordu. Yara almışlardı ama hâlâ yaşıyorlardı.

Dabbid, Rlain'in onu su oluğuna doğru götürmesine direndi. Kısa boylu köprücü ona doğru eğildi ve sonra –şaşırtıcı bir şekilde– konuştu.

"Rlain," dedi Dabbid. "Lütfen yardım et. Kaladin uyuyor. Uyanmıyor. Galiba... ölüyor."

Şarkıcılar Jezrien'i önce bir mücevhere koydular. Bizi bunların içine hapsedebildiklerini keşfettikleri için kendilerini zeki sanıyorlar. Bunu keşfetmeleri sadece yedi bin yıl sürdü.

Kaladin rüzgârın ondan nefret ettiği bir yerdeydi.

Pazarda dövüştüğünü, sonra bir kuyuda yüzdüğünü hatırlıyordu. Dışarı fırtınaya çıktığını, her şeyden vazgeçmek istediğini hatırlıyordu hayal meyal.

Ama hayır, pes edemezdi. Kulenin dışından yukarı tırmanmıştı. Çünkü kaçarsa Dabbid'le Teft'i bir başlarına bırakacağını biliyordu. Kaçarsa Syl'i geride bırakırdı; belki sonsuza dek. Böylece tırmanmıştı ve...

Ve Fırtınababa'nın sesi miydi o?

Hayır, Dalinar'ın sesi.

Ne zaman olmuştu? Günler önce mi? Haftalar önce mi? Kaladin ona ne olduğunu bilmiyordu. Rüzgârın hiç kesilmediği bir yerde yürüyordu. Sevdiklerinin yüzleri tekinsiz gölgelerde beliriyor, hepsi yardım etmesi için yalvarıyordu. Ani ışık çakmaları tenini yakıyor, onu kör ediyordu. Işık öfkeliydi. Ve Kaladin karanlıktan kaçmayı ne kadar istese de her yeni ışık çakmasıyla ışıktan korkmayı öğreniyordu.

En kötüsü rüzgârdı. Ondan nefret eden rüzgâr. Kaladin ondan kaçmak için saklanacak bir yer bulmaya çabalarken derisinde patlıyor, onu kayalara çarpıyordu.

Nefret, diye fısıldıyordu rüzgâr. *Nefret. Nefret. Nefret.*

Rüzgâr her konuştuğunda Kaladin'in içinde bir şey kırılıyordu. Hatırlayabildiği en eski zamanlardan beri –çocukluğundan beri– rüzgârı çok sevmişti. Rüzgârı teninde hissetmek özgürlük demekti. Hayatta olmak demekti. Rüzgâr ona yeni kokular, taze ve temiz kokular taşırdı. Rüzgâr hep oradaydı; arkadaşıydı, yoldaşıydı, müttefikiydi. Ta ki bir gün hayata gelip onunla konuşmaya başlayıncaya kadar.

Rüzgârın nefreti onu yıkıyordu. Titretiyordu. Haykırarak Syl'i çağırdı ama sonra Syl'i terk ettiğini hatırladı. Bu korkunç yere nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama bunu hatırlıyordu. Göğsüne saplanan bir hançer gibi net hatırlıyordu.

Syl'i tek başına bırakmıştı. Kaladin çok uzaklaştığı için kendini kaybedecekti. Rüzgârı terk etmişti.

Rüzgâr üzerine çullanıp onu sert bir şeye bastırdı. Kaya mıydı bu? O... çorak bir yerdeydi. Korkunç ışık parlamalarında ne bir kayafilizi görmüştü ne de sarmaşık. Sadece rüzgârlı sarp kayalıklar. Bu ona Harap Ovalar'ı hatırlattıysa orada yükseklik farkları vardı. Zirveler ve uçurumlar, kırmızı ve gri.

Buradaysa bir sürü çukur ve tünel. Mutlaka saklanacak bir yer olmalıydı. *Lütfen. Bırak biraz dinleneyim. Sadece bir dakikalığına.*

Düşmemek için taş duvara tutunup öne atıldı. Rüzgârla savaşmalıydı. Bu korkunç rüzgârla.

Nefret. Nefret. Nefret.

Yine bir ışık çakıp onu kör etti. Rüzgâr şiddetlenirken bir kayanın yanına büzüldü. Yürümeye başladığında bir nebze daha iyi görebildi. Bazen deliksiz bir karanlıktı. Bazense ışığın kaynağını tespit edemese de bir parça görebiliyordu. Hiçbir yerden gelmeyen kalıcı bir aydınlık gibi. Şeydeki gibi... Şimdi hatırlayamadığı başka bir yerdeki gibi.

Saklan. Saklanmak zorundaydı.

Kal rüzgâra karşı mücadele ederek duvardan uzaklaştı. Önünde silüetler belirdi. Teft, Kal'ın onu neden kurtarmadığını öğrenmek için yalvarıyordu. Moash büyükannesiyle büyükbabasını korumak için yardım dileniyordu. Roshone onu idam ettiği için Lirin ölüyordu.

Kal onları görmezden gelmeye çalıştı ama gözlerini kapattığında çığlıkları daha da keskinleşiyordu. Böylece ilerlemeye, sığınacak bir yer aramaya devam etti. Büyük bir güçlükle alçak bir tepeye tırmandı, tam zirveye ulaşmıştı ki rüzgâr tersine döndü ve onu arkasından iterek diğer taraftan aşağı yuvarladı. Yuvarlanırken kayalara sürttüğü kolunun üzerinde çizikler açarak omzunun üzerine düştü.

Düşman. Düşman. Düşman.

Kal kendini zorlayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. O... pes etmezdi. Onun... pes etmeye hakkı yoktu. Bu doğru muydu? Hatırlamakta zorlandı.

Ayağa kalktı. Kolu yanından sarkıyordu. Yine yürümeye başladı. Yine rüzgâra karşı. *Yürümeye devam et. Rüzgârın seni durdurmasına izin verme. Bir yer bul. Saklanacak bir yer.*

Bitkin bir hâlde ilerledi. En son ne zaman uyumuştu? Şöyle rahat bir uyku çekmişti? Kal yıllardır bir kâbustan diğerine geçip duruyordu. Sadece irade gücüyle yaşıyordu. Ama gücü tükenince ne olacaktı? Artık... yapamadığında ne olacaktı?

"Syl?" dedi boğuk bir sesle. "Syl!?"

Rüzgâr üzerine çullandı ve dengesini bozarak onu uçurumun kenarına sürükledi. Kenarda sendeleyerek durdu. Aşağıdaki karanlık onu dehşete düşürüyordu. Fakat rüzgâr ona başka bir seçenek bırakmadı. Onu dosdoğru boşluğa itti.

Kaladin düşmeye başladı; düşerken bile huzur yoktu, uçurum duvarı boyunca kayalara çarpıyordu. Zemine kafasından gelen bir küt sesiyle ve bir ışık çakmasıyla çarptı.

Düşman. Düşman. Düşman.

Orada öylece yattı. Kükremesine izin verdi. Onu dövmesine izin verdi. Vakit gelmiş miydi? Nihayet vazgeçme vakti?

Kendini başını kaldırıp bakmaya zorladı. Orada, uçurumun dibinde, biraz ileride müthiş güzel bir şey gördü. Bembeyaz bir ışık. Özlediği o sıcaklık. Bu görüntü ağlayıp haykırarak o tarafa uzanmasına sebep oldu.

Gerçek bir şey. Ondan nefret etmeyen bir şey.

O ışığa ulaşması gerekiyordu.

Düşerken yaralanmıştı. Bir kolunu kullanamıyor ve bacakları da ona büyük bir acı veriyordu. Sağlam kolu üzerinde sürünerek ilerlemeye başladı.

Rüzgâr gücünü iki kat artırarak onu geri ittiyse de Kaladin artık ışığı görmüştü, devam etmek zorundaydı. Acıya karşı dişlerini sıktı ve vücudunu ileri sürükledi. Santim santim. Rüzgâra meydan okuyarak, ölen arkadaşlarının gölgelerini görmezden gelerek...

Devam. Et.

Işık giderek yaklaştı. Kal'ın tek istediği ona ulaşmaktı. Sıcak bir yer, huzurlu bir yer... Derken... bir ses duydu. Ne rüzgârın kibirli sesiydi bu ne de fısıldanan suçlamalar. Dingin, huzurlu bir ses.

Yaklaştı. Yaklaştı.

Birazcık... daha...

Sadece üç metre kalmıştı. Yapabilirdi...

Kaladin birden batmaya başladı. Zemin değişmiş, sıvıya dönüşmüştü. Krem. Kaya bir şekilde kreme dönüşmüştü ve altında çökerek onu içine çekiyordu.

Kal sağlam kolunu parlak ışığa doğru uzatarak bağırdı. Üzerine tırmanabileceği, tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Panik içinde, giderek daha derine battı. Titreyen eliyle ışığa uzandı. Işığa ulaşmak için bağıran, yalvaran ağzına krem doldu, krem her yerini sardı.

Ta ki tamamen yerin altına batana, yeniden o boğucu karanlığa gömülene kadar. Kal batarken o ışığa en baştan beri ulaşmasının mümkün olmadığını kavradı. O ışık bir yalandı; bu korkunç, bu berbat yerde ona bir anlığına umut vermek için uydurulmuş bir yalan. O umut da ondan alınabilsin diye. Kaladin'in direnci nihayet tamamen...

Kırılsın.

Diye.

Işıl ışıl parlayan bir kol kreme daldı ve krem kolun etrafında buharlaştı. Bir el Kaladin'i yeleğinin önünden kavrayıp yukarı çekti. Bu parlak beyaz silüet onu iyice kendine çekip rüzgârdan koruyarak ışığa doğru kalan birkaç metre boyunca sürükledi.

Kaladin ona yapıştı; üzerindeki giysinin kumaşını, vücudun sıcaklığını, nefesini hissetti. Gölgeler ve yalanlar arasında başka bir kişi vardı. Bu... Şeref miydi? Yaradan'ın ta kendisi mi?

Silüet onu ışığın içine çekti ve geri kalan krem de yok olurken geriye sadece Kaladin'in ağzında belli belirsiz bir tat kaldı. Sonra onu koltuk gibi kıvrılmış bir kayanın üzerine oturttu. Derken geri çekilirken silüete renk geldi ve ışık solarken, ortaya...

Akıl çıktı.

Kaladin gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Bir uçurumun dibindeydi, evet ama bir ışık baloncuğunun içinde. Dışarıda rüzgâr hâlâ kükrüyor ama buraya, bu kısa huzur anına ulaşamıyordu.

Kal elini kafasına götürürken artık canının yanmadığını fark etti. Hatta o anda bir kâbusta olduğunu görebiliyordu. Uyuyordu. Fırtınaya çıktığında bayılmış olmalıydı.

Fırtınalar adına... Böylesine korkunç rüyalar görmesine yol açan ne tür bir hummaya tutulmuştu? Ve şimdi her şeyi nasıl bu kadar net görebiliyordu?

Akıl, uçurum duvarı boyunca yukarıya, çok yukarıda çalkalanan gökyüzüne baktı. "Adil oynamıyor. Hiç adil değil..."

"Akıl?" diye sordu Kaladin. "Sen nasıl buraya geldin?"

"Gelmedim," dedi Akıl. "Sen de burada değilsin. Burası başka bir gezegen ya da en azından öyle görünüyor; hoş bir tanesi de değil. Işığı olmayanlardan. Ne Fırtınaışığı, ne gazlı, ne de hatta elektrikli. Lanet yerin atmosferi bile yok sayılır."

Sonra Kaladin'e bakıp gülümsedi. "Uyuyorsun. Bu sana düşmanın gönderdiği bir görü. Fırtınababa'nın Dalinar'a gönderdikleri gibi. Garaz'ın seni nasıl yalnız yakaladığından emin değilim gerçi. Parelerin belli bazı koşullar olmadan zihinlerini bu şekilde ele geçirmesi zordur."

Akıl, elleri belinde, kötü bir tabloyu inceliyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Ardından ateşin yanındaki bir sandalyeye oturdu. Kaladin ateşi daha yeni görüyordu. Sıcak, davetkâr ateş, Kaladin'in kemiklerinden ruhuna yayılan soğuğu kovdu. Ateşin üstünde bir tencere yahni kaynıyordu; Akıl yahniyi karıştırıp havaya güzel kokuların yayılmasını sağladı.

"Kaya'nın yahnisi," dedi Kaladin.

"Eski Boynuzyiyenli tarifiyle."

"Koy bir tencereye elindeki her şeyi," dedi Kaladin gülümseyerek, Akıl ona dumanı tüten bir kâse yahni uzatırken. "Ama bu gerçek değil. Az önce söyledin ya."

"Hiçbir şey gerçek değil," dedi Akıl. "En azından felsefi düzeyde. O yüzden yediğini düşündüğün şeyin tadını çıkar ve şikâyet etme."

Kaladin söyleneni yaptı ve aldığı lokma hayatında yediği en lezzetli yahniydi. Yine de onları koruyan ışık bariyerinin dışarısında kükreyen fırtınaya arada bir göz atmaktan kendini alamıyordu.

"Burada seninle ne kadar kalabilirim?" diye sordu Kaladin.

"Korkarım pek uzun değil," dedi Akıl kendine de bir kâse yahni alırken. "Yirmi dakika kadar."

"Sonra oraya geri dönmek zorunda mıyım?"

Akıl başını salladı. "Korkarım daha da kötüleşecek Kaladin. Üzgünüm."

"Bundan daha mı kötü olacak?"

"Ne yazık ki."

"Yeterince güçlü değilim Akıl," diye fısıldadı Kaladin. "Baştan beri yalandı. Hiçbir zaman yeterince güçlü olmadım."

Akıl yahniden bir lokma alıp başını salladı.

"Sen... aynı fikirde misin?" diye sordu Kaladin.

"Sınırlarını sen benden daha iyi bilirsin," dedi Akıl. "Zayıf olmak

o kadar korkunç bir şey değil. Birbirimize ihtiyaç duymamıza sebep olur. Birinin kendi kusurlarını fark etmesinden asla şikâyet etmem ama eğer herkes senin kadar bilge olsaydı işsiz kalırdım genç köprücü."

"Peki ya tüm bunlar benim için çok fazlaysa?" diye sordu Kaladin. "Ya savaşmaya devam edemezsem? Ya ben... bırakırsam? Pes edersem?"

"Bunu yapmaya yakın mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Kaladin.

"O zaman en iyisi yahnini ye," dedi Akıl kaşığıyla kâsesini işaret ederek. "Kimse öylece yere serilip boş bir mideyle ölmemeli."

Kaladin başka bir şey daha söyleyecek mi diye bekledi. Farklı bir görüş, yüreklendirici bir şey... Fakat Akıl sadece yemeye devam etti ve böylece Kaladin de aynını yapmaya çalıştı. Ama yahni mükemmel olsa da tadına varamıyordu. Fırtınanın onu beklediğini bilirken tat alamazdı. Fırtınadan kurtulmadığını, daha da kötüye gideceğini bilirken...

"Akıl?" dedi Kaladin sonunda. "Senin... belki de bana anlatacağın bir hikâyen vardır?"

Akıl kaşığı ağzına götürmüşken dondu kaldı. Kaladin'e baktı, kaşığı dudaklarının arasında bırakarak elini indirdi, derken nihayet şaşırmış gibi ağzını araladığında kaşık aşağıda bekleyen eline düştü.

"Ne oldu?" dedi Kaladin. "Niye bu kadar şaşırdın?"

"Eh," dedi Akıl kendini toparlayarak. "Sadece... Ben de birilerinin bunu sormasını bekliyordum bir süredir. Kimse soracak gibi değildi." Sonra gülümsedi ve öne eğilip sesini alçalttı. "Bir han var. Kendi başına bulamayacağın bir han," diye fısıldadı. "Gecenin bir yarısı garip bir şehirde kaybolmuş, ne yapacağını bilemez hâldeyken puslu bir sokakta karşına çıkması lazım.

"Kapının üzerinde bir çark var ama tabelada bir isim yazmıyor. Eğer bu yeri bulur ve içeri girersen orada barın ardında genç bir adamla karşılaşacaksın. Bir ismi yok. İstese bile sana söyleyemez; ismi ondan alınmış. Ama hana giren herkesi tanıdığı gibi seni de tanıyacak. Ona anlatmak istediğin her şeyi dinleyecek ve ona anlatmak isteyeceksin. Ve eğer ondan bir hikâye anlatmasını istersen sana anlatacak. Bana anlattığı gibi. Şimdi sana o hikâyeyi anlatacağım."

"Pekâlâ..." dedi Kaladin.

"Şşt. Konuşacağın kısım burası değil," dedi Akıl. Oturduğu yere yerleşti, ardından elini yana uzatıp avucunu açtı. Yanında bir anda sislerden bir Muğlak belirdi. Shadesmar'da giydikleri şu sert cübbe-

lerden giyiyordu ve kafası dantel gibi, karmaşık bir desendi, bir şekilde... Shallan'ın Desen'inden daha ince ve zarifti.

Muğlak hevesle elini salladı. Kaladin, Akıl'ın artık Işıkören olduğunu öğrenmiş ama şaşırmamıştı. Akıl'ı çok uzun zaman önce Işıkörü yaparken görmüş gibi geliyordu. Her koşulda, Parlayan tarikatlarından birinden gibi davranmıyordu. O sadece... Akıl'dı.

"Bu hikâye," dedi Akıl, "anlamsız. İçinde boşuna ders aramamalısın. Öyle bir hikâye değil, anlıyor musun? Öbür türlü bir hikâye."

Muğlak bir flütü havaya kaldırınca Kaladin onu tanıdı. "Flütün!" dedi. "Onu buldun mu?"

"Bu bir rüya seni aptal," dedi Akıl. "Gerçek değil."

"Ha," dedi Kaladin. "Doğru."

"Ben gerçeğim!" dedi Muğlak kadınsı, müzikal bir sesle. "Hiç de hayali değilim! Ama irrasyonelim! Ha ha!" Muğlak parmaklarını flütte gezdirerek çalmaya başladı ama flütten yumuşak bir müzik yükselirken Kaladin onun bu sesi nasıl çıkardığını anlayamadı. Dudakları yoktu.

"Bu hikâyenin adı," dedi Akıl, "*Köpek ve Ejderha*."

"Ne... Neyle ne?" dedi Kaladin. "Yoksa burası da mı benim konuşacağım kısım değil?"

"Ya, sizin..." dedi Akıl. "Köpek tazı demek, baltatazısı gibi." Elini açtı ve avucunda dört ayaklı ve tüylü, vizona benzeyen ama vizondan daha büyük ve suratı daha farklı bir hayvan belirdi.

"Komik ama sen şimdi anlayamazsın," dedi Akıl. "İnsanlar hangi gezegende olursa olsun aynı özellikler için seçici çiftleştirme yapıyor. Ama kozmerin dört bir yanındaki benzer evcilleştirme örneklerine şaşıramazsın. Bunların hiçbirini bilemezsin çünkü her şeyin sürekli ıslak ve soğuk olduğu, çamurla kaplı devasa bir kayanın üzerinde yaşıyorsun. Bu bir köpek Kaladin. Tüylü, sadık ve harikalardır. Öte yandan bu ise bir ejderha."

Diğer elinde uçurumşeytanını andıran ama devasa kanatları ve sadece dört bacağı olan büyük bir yaratık belirdi. Parlak sedefli bir renkti, vücudunun kıvrımları gümüş renginde parlıyordu. Ayrıca kitinli kısımları uçurumşeytanından daha küçüktü. Hatta tüm vücudu sanki dokununca pürüzsüz bir his verecekmiş gibi görünen minik kabuk parçalarıyla kaplıydı. Öne çıkardığı göğsü ve soylu duruşuyla, gururla dikiliyordu.

"Roshar'da bildiğim sadece bir tane var," dedi Akıl. "O da gerçek formunu gizlemeyi tercih ediyor. Ama bu hikâye onun ya da tanıdı-

ğım diğer ejderhaların hakkında değil. Aslında hikâyede ejderha pek geçmiyor bile. Bundan şikâyet etmemeni rica ediyorum çünkü bu konuda yapabileceğim gerçekten hiçbir şey yok ve sadece Tasarım'ı kızdırdığınla kalırsın."

Dişil Muğlak tekrar elini sağladı. "Kolay sinirlenirim!" dedi. "Bu çok sevimli."

"Hayır, hiç de değil," dedi Akıl.

"Çok sevimli!" dedi Tasarım. "O hariç herkes için! Matematiksel olarak ispatladım!" O konuşurken müzik devam ediyordu ve flütün üzerinde parmaklarını tamamen rastgele bir şekilde gezdiriyor gibiydi.

"Günün birinde, bir köpek kafasının üzerinde uçan bir ejderha görmüş," diye devam etti Akıl, ejderha illüzyonunu elinin üzerinde uçurarak.

Kaladin bir hikâye dinleyeceğine memnundu. Işık baloncuğuna dalıp ona saldırmak için hevesle kükreyen dışarıdaki nefret dolu fırtınadan dikkatini uzaklaştıracak her şey kabulüydü.

"Köpek büyülenmiş," dedi Akıl. "Doğal olarak. Ne de olsa daha önce hiç böyle muhteşem, böyle heybetli bir şey görmemiş. Ejderha güneşin altında rengârenk pırıltılar saçarak gökyüzünde süzülmüş. Etrafında kıvrılıp köpeğin üzerinden geçtiğinde, insan dilinde herkesin onun güzelliğini kabul etmesini talep ederek meydan okumuş.

"Köpek onu bir tepenin üzerinden izliyormuş. Bir köpek için bile fazla iri sayılmazmış. Sarkık kulaklı, kahverengi benekli, beyaz bir köpekmiş. Belli bir ırktan veya cins bir köpek değilmiş ve diğer köpeklerin bile sık sık alaylarına maruz kalacak kadar küçükmüş. Çoğu insanın haklı olarak dikkatini çekmeyecek sıradan bir hayvanın sıradan bir türünün sıradan bir üyesiymiş.

"Fakat köpek ejderhayı görüp de onun böbürlenmesini duyunca bir şey fark etmiş. O gün hep istediği ama bilmediği bir şeyle karşılaşmışmış. Bugün mükemmelliği görmüş ve önüne bir hedef konmuş. O günden itibaren artık başka hiçbir şeyin önemi yokmuş."

"O da bir ejderha olacakmış."

"Sana bir ipucu vereyim," diye fısıldadı Tasarım, Kaladin'e. "Bu imkânsız. Bir köpek asla ejderhaya dönüşemez."

"Tasanm!" dedi Akıl ona dönüp. "Sana hikâyelerin sonunu söylemek hakkında ne demiştim?"

"Aptalca bir şeydi; o yüzden unuttum!" dedi Muğlak. Açan bir çiçek gibi deseni dışa doğru yayıldı.

"Hikâyelerin sonunu söyleme!" dedi Akıl.

"Aptalca işte. Bu hikâye gerçekten çok uzun. Sonunu bilmesi lazım ki onca şeyi dinlemeye değeceğini bilsin."

"O iş öyle olmuyor," dedi Akıl. "Dram gerekiyor. Merak. Sürpriz."

"Sürprizler çok aptalca," dedi Muğlak. "Kendini vererek dinlemesi istenmeden önce bunun iyi mi kötü mü olduğu konusunda bilgilendirilmeli. Pazarda böyle bir sürprizle karşılaşmak ister miydin? Mesela bir yiyeceği satın almak istiyorsun ama pazarda görmen yasak, ne olduğunu çuvalı eve götürüp açtığında görüyorsun. Mantıklı mı? Al sana dram. Merak!"

Akıl, Kaladin'e çaresiz bir bakış attı. "Resmen bir canavarla bağlandım," dedi. Sonra elini salladı ve aralarında yine bir Işıkörü belirdi. Köpek, kıpırdamadığı için ölü gibi görünen çimenlerle kaplı bir tepenin üzerinde duruyor; başını kaldırmış gökyüzüne, uzaklaştıkça küçülen ejderhaya bakıyordu.

"Köpek," diye devam etti Akıl, "tüm gece ve gün boyunca o tepenin üzerinde oturup gökyüzüne bakmış. Düşünmüş. Hayaller kurmuş. Nihayet kendi türünden olanlarla birlikte yaşadığı çiftliğe geri dönmüş. Bu çiftlikte köpeklerin hepsinin bir işi varmış; çiftlik hayvanlarını gütmek, sınırları korumak... Fakat aralarında en küçükleri olduğu için ona nadiren bir görev verirlermiş. Başka biri için bu belki özgürlük anlamına gelebilirmiş. Ama onun için çok utanç vericiymiş.

"Üstesinden gelinmesi gereken bütün problemler en temelde üstesinden gelinmesi gereken bir dizi küçük problem olduğundan köpek de bir ejderhaya dönüşme hedefini üç aşamaya bölmüş. Birinci aşama, ejderha gibi rengârenk pullara sahip olmanın bir yolunu bulmakmış. İkinci aşama, ejderha gibi insan dilinde konuşmayı öğrenmekmiş. Üçüncü aşama da ejderha gibi uçmayı öğrenmekmiş."

Akıl, Kaladin'in önünde başka bir sahne belirmesini sağladı. Ölü olmayan ama rüzgâr esmedikçe hareket etmeyen gür yeşil otlarla kaplı rengârenk araziler. Kaladin'in daha önce hiç görmediği kürklü ve tuhaf, egzotik hayvanlar.

Küçük köpek burada ahşap bir yapıya girdi. Bir ahıra; ama fırtınalara karşı dayanıklı olması için doğu tarafı taştan yapılmamıştı. Su geçirmez de görünmüyordu. Böyle bir yerde tahılların bozulmasını nasıl engelliyorlardı? Kaladin bu tuhaflıkları düşünürken köpek içeride çuvallardaki tohumları ayıran iş tulumlu, uzun boylu bir adamın karşısına çıktı.

"Köpek önce pulların peşine düşmüş," diye devam etti Akıl, flütten yükselen yumuşak müzik eşliğinde, "çünkü en kolayı buymuş ve

köpek de dönüşümüne hızlı bir zaferle başlamak istiyormuş. Çiftçinin farklı renklerde çeşit çeşit tohumları olduğunu ve bunların minik pullar şeklinde olduğunu biliyormuş. Hırsız olmadığından köpek bunları almamış ama diğer hayvanlara çiftçinin bu tohumları nereden bulduğunu sormuş.

"Görünüşe göre çiftçi bu tohumları, bir tohumu ekip, büyümesini bekleyip, sonra sapından bir sürü yeni tohum alarak kendisi yapıyormuş. Bunu öğrenen köpek biraz tohum ödünç almış ve çiftçinin büyük oğlu tarlada çalışırken aynı şeyi yapmış. Çocuk çalışırken köpek yanında yürümüş, patileriyle yerde çukurlar açmış ve ağzıyla tohumları ekmiş."

Köpeğin çalışmasını gösteren sahne eğlenceliydi. Köpeğin tüm bunları ağzıyla ve ayaklarıyla yapması bir yana, ayağını sürttüğünde zeminin açılması da ilginçti. Yer taştan değil, başka bir maddedendi.

"Hikâye Shinovar'da geçiyor, değil mi?" diye sordu Kaladin. "Sigzil bana böyle bir zeminden bahsetmişti."

"Şşt," dedi Akıl. "Senin konuşacağın kısım burası değil. Çiftçinin büyük oğlu köpeğin bu yaptığını çok eğlenceli bulmuş. Sonra köpek her gün dişlerinin arasına sulama kabını sıkıştırıp dışarı çıkmaya başladığında da inanamamış. Küçük köpek her gün tıpkı çiftçinin yaptığı gibi tohumları sulamış. Yabani otları ayıklamayı ve gübrelemeyi öğrenmiş. Ve nihayet kendi mahsulü olan rengârenk tohumlara kavuşmuş.

"Çiftçiden ödünç aldığı tohumları yerine koyduktan sonra köpek kendini ıslatmış ve tohumların üzerinde yuvarlanmış, tohumların tüm vücuduna yapışmasını sağlamış. Ardından diğer köpeklerin karşısına çıkmış.

'Muhteşem yeni pullarımı beğendiniz mi?' diye sormuş arkadaşlarına. 'Bir ejderhaya benzemiyor muyum?'

Karşılık olarak ona gülmüşler. 'Onlar pul değil!' demişler. 'Çok aptal görünüyorsun. Sen köpek olmaya geri dön."

Kaladin illüzyonu izlerken ağzına bir kaşık daha yahni attı. Renkler büyüleyici görünüyordu ama tohumlarla kaplı köpeğin biraz aptal göründüğünü itiraf etmek zorundaydı.

"Köpek kendini aptal ve incinmiş hissederek süklüm püklüm oradan uzaklaşmış. İlk aşama olan ejderha gibi pullara sahip olmayı beceememiş. Ama yılmamış. Eğer ejderha gibi heybetli bir sesle konuşabilirse o zaman görürlermiş. Böylece tüm boş zamanını çiftçinin çocuklarını izleyerek geçirmeye başlamış. Çiftçinin üç çocuğu varmış. Büyük oğlu tarlada çiftçiye yardım ediyormuş. Ortanca kızı hay-

vanların ve küçük kardeşinin bakımıyla ilgileniyormuş. En küçükleri hiçbir işe yardım edemeyecek kadar küçükmüş ve konuşmayı henüz yeni yeni öğreniyormuş."

Akıl bu kez avluda çalışan bir aile gösterdi. Çiftçinin karısı çiftçiden daha uzun boyluydu. Genç, zayıf ve hamarattı. Kızları bir gün belli ki annesinin boyuna ulaşacaktı. En ufakları bahçede dolaşıyor, diğerleri işlerini yaparken bir yandan da ona göz kulak oluyordu.

"Bu," dedi Akıl, "fazla kolay."

"Fazla mı kolay?" diye sordu Kaladin, dalgın dalgın yahnisinden bir kaşık daha alırken.

"Yıllar boyu illüzyonlardan minik ipuçlarıyla yetinmek zorunda kaldım. Sadece imalar içeren sahneler. Gerisini hayal gücüne bırakan. Şimdi daha fazlasını yapma gücüm var ama bunu daha az tatmin edici buluyorum.

"Her neyse, köpek insanlann dilini öğrenmenin en iyi yolunun küçük çocuğu izlemek olduğunu fark etmiş. Böylece bebekle oynamış, onun yanından ayrılmamış ve çocuk ilk kelimelerini söylemeye başladığında dinlemiş. Köpek aynı zamanda ortanca kızla da oynamış, ona avludaki işlerde yardım etmiş. Kısa süre sonra eğer kendini zorlarsa onu anlayabildiğini fark etmiş. Fakat bir türlü kelimeleri söyleyemiyormuş.

"Onlar gibi konuşmak için tüm gücüyle çabalamış ama ağzı o tür sesler çıkaramıyormuş. Dili insan dili gibi işlemiyormuş. Nihayet uzun boylu ve ağırbaşlı kızı izlerken kızın insan kelimelerini kâğıda yazabildiğini fark etmiş.

"Köpek buna çok sevinmiş. İnsan diline sahip olmadan konuşmanın bir yoluymuş bu. Kız çalışırken masada yanında oturmuş, onun harfleri çizmesini izlemiş. Sonra defalarca hata yapa yapa, nihayet harfleri toprağa çizmeyi öğrenmiş.

"Çiftçiyle ailesi bunun inanılmaz bir numara olduğunu düşünmüş. Köpek bir ejderhaya dönüştüğünü kanıtlamanın yolunu bulduğuna eminmiş. Tarlalardaki diğer köpeklerin yanına gitmiş ve toprağa isimlerini yazarak onlara yazma yeteneğini göstermiş.

"Fakat diğer köpekler okuma bilmiyormuş. Köpek onlara ne yazdığını açıkladığında yine gülmüşler. 'Bu ejderhanın o gür, o görkemli sesi değil!' demiş köpekler. 'Bu o kadar sessiz bir konuşma ki kimse duyamaz! Çok aptal ve sersem görünüyorsun. Sen köpek olmaya geri dön.'

"Yağmur yağmaya başlayıp yazdıklarını silerken diğerleri bizim köpeği bırakıp gitmiş. Köpek onların haklı olduğunu fark etmiş. Ej-

derhanın güçlü ve gururlu sesiyle konuşmakta başarısız olduğunu kabullenmiş."

Köpeğin yağmurun altındaki görüntüsü Kaladin'e çok tanıdık geldi. Fazlasıyla kişisel.

"Ama hâlâ ümit varmış," dedi Akıl. "Köpek sadece uçabilse de yetermiş. Eğer bunu başarabilirse diğer köpekler onun dönüştüğünü kabul edermiş.

"Bu aşama aslında ilk ikisinden daha zor görünüyormuş. Yine de köpek ahırda ilginç bir alet görmüş. Çiftçi saman balyalarını iple bağlıyor, ardından kirişlere asılmış bir makara kullanarak onları kaldırıp indiriyormuş.

"Bu özünde uçmak değil mi? Saman balyalar havada duruyormuş. Böylece köpek ipe tutunmak için pratik yapmış ve aletin mekanizmasını öğrenmiş. Makaranın diğer tarafına ağırlık konarak denge sağlanabileceğini fark etmiş. Böylece saman balyaları daha yavaşça ve güvenle aşağı indirilebiliyormuş.

"Köpek tasmasını tutmuş ve samanları bağlayan ip gibi kullanıp bedenine dolayarak bir tür koşum yapmış. Ardından kendisinden birazcık daha hafif bir çuvalı bağlayarak denge ağırlığı yaratmış. Ağzını kullanarak ipi kendi koşumuna bağladıktan sonra ahırın asma katına çıkmış ve diğer köpekleri ahıra çağırmış. Geldiklerinde kendini yavaşça aşağı atmış.

"İşe yaramış! Köpek havada müthiş bir poz vererek yavaşça alçalmış. Uçuyormuş! Ejderhanın yaptığı gibi süzülüyormuş! Havayı yardığını hissetmiş, diğer herkes altındayken havada olma hissini tatmış. Yere indiğinde çok gururluymuş, kendini çok özgür hissediyormuş.

"Derken diğer köpekler diğer seferlerde olduğundan bile daha yüksek sesle gülmüşler. 'Bu bir ejderha gibi uçmak değil ki!' demişler. 'Yavaşça düştün sadece. Çok aptal görünüyordun. Sen köpek olmaya geri dön.'

"Bu sözler bardağı taşıran son damla olmuş ve köpeğin ümitlerini yok etmiş. Gerçeği fark etmiş. Onun gibi bir köpek asla ejderha olamazmış. O çok küçükmüş, çok sessizmiş, çok aptalmış!"

Açıkçası ipin ucunda alçalan köpek gerçekten de biraz aptal görünüyordu. "Haklılar," dedi Kaladin. "Bu uçmak değil."

Akıl başını salladı.

"Ah, konuşacağım yer burası mı?" dedi Kaladin.

"Eğer istersen."

"İstemiyorum. Hikâyeye devam et."

Akıl gülümsedi, ardından öne eğilip elini salladı ve illüzyonun henüz görülmeyen bir yerinden yükselen çığlıkların sesleri geldi. "Bu neydi? Köpek şaşırarak başını kaldırmış. Sesler duyuyormuş. Yükselen çığlıklar. Panik dolu haykırışlar.

"Köpek ahırdan koşarak çıkmış ve çiftçiyle ailesini avludaki küçük kuyunun başında toplanmış bulmuş. Kuyu o kadar küçükmüş ki ancak bir kovanın sığması mümkünmüş. Köpek patilerini kuyunun kenarına koyup aşağı bakmış. Aşağıdan, kuyunun karanlık derinliklerinden gelen bir ağlama sesi ve sıçrayan suların sesini duymuş."

Kaladin öne eğilip karanlığa baktı. Sıçrayan suların çıkardığı sesin arasından zar zor duyulan acıklı bir ağlama sesi geliyordu.

"Çiftçinin en küçük çocuğu kuyuya düşmüş," diye fısıldadı Akıl, "ve boğuluyormuş. Tüm aile ağlıyor ve bağırıyormuş. Yapılacak hiçbir şey yokmuş. Yoksa... var mıymış?

"Köpek ne yapacağını anlamış. Kuyunun ipini ısırmış ve en büyük oğlanın ipi ona bağlamasını sağlamış. Toprağa 'Beni indirin' yazmış, ardından kuyunun kenarına çıkmış. Nihayet çiftçi kolu kavradığında kendini kuyuya bırakmış.

"İple indirilen köpek karanlıkta uçmuş. Bebek artık suyun iyice altındaymış ama köpek de suya girmiş ve bebeği kıyafetinden dişleriyle yakalamış. Kısa süre sonra aile onu yukarı çektiğinde köpek bebekle birlikte kuyudan çıkmış. Bebek sırılsıklam bir hâldeymiş, ağlıyormuş ama hayattaymış.

"O akşam aile yemek masasında köpeğe de bir yer hazırlamış, ısınması için ona önünde ismi yazan bir kazak giydirmişler. Köpeğin yetiştirmelerinde yardım ettiği yiyeceklerle ona bir ziyafet hazırlamışlar. Hayatını kurtardığı bebeğin doğum günü şerefine ona bir dilim pasta da ikram etmişler.

"O gece soğuk, çatısı akan ahırda uyuyan diğer köpeklerin üzerine yağmur yağmış. Ama bizim köpek ateşin başındaki sıcak bir yatakta, çiftçinin çocuklarının arasında, karnı tok uyumuş. Ve bu sırada köpek kendi kendine şöyle düşünmüş: 'Bir ejderha olamadım. Tam bir başarısızlık abidesiyim.'

"Son."

Akıl'ın ellerini çırpmasıyla birlikte görüntüler kayboldu. Akıl oturduğu yerde eğilerek onları selamladı. Tasarım da flütünü indirdi ve o da sanki selam veriyormuş gibi desenini dalgalandırdı.

Ardından Akıl yahni kâsesini alıp yemeye devam etti.

"Bir saniye," dedi Kaladin ayağa kalkarken. "Bu kadar mı?"

"Sondaki 'son'u kaçırdın mı?" dedi Tasarım. "O, bittiğinin işaretiydi."

"Bu ne biçim son?" dedi Kaladin. "Köpek kendinin başarısızlık abidesi olduğuna karar verdi."

"Sonlar sanattır," dedi Akıl rahatça. "Kesin ve sorgulanamaz bir sanat köprücü. Evet, sonu buydu."

"Bana bunu niye anlattın?" diye sordu Kaladin.

"Bir hikâye anlatmamı istedin."

"Ben işe yarar bir hikâye istedim!" dedi Kaladin elini sallayarak. "Adadaki imparatorun hikâyesi veya koşmaya devam eden Fleet'in hikâyesi gibi bir şey."

"Bunu başta belirtmedin," dedi Akıl. "Bir hikâye istediğini söyledin. Ben de anlattım. Hepsi bu."

"Bunun sonu yanlış," dedi Kaladin. "O köpek müthişti. Yazmayı öğrendi. Herhangi bir dünyada kaç tane hayvan yazmayı öğrenebilir?"

"Pek fazla olmadığını söylemeliyim," dedi Akıl.

"Tohum ekmeyi ve aletleri kullanmayı öğrendi," dedi Kaladin. "Bir çocuğun hayatını kurtardı. O köpek fırtına kapası bir kahraman."

"Hikâye onun kahraman olmaya çalışması hakkında değildi," dedi Akıl. "Ejderha olmaya çalışması hakkındaydı. Ki onu da belirgin bir şekilde beceremedi."

"Sana söyledim ya!" dedi Tasarım neşeyle. "Köpekler ejderha olamaz."

"Kimin umurunda?" dedi Kaladin aşağı yukarı yürüyerek. "O ejderhaya bakıp daha iyi bir şey olmayı deneyerek diğer köpeklerden üstün hâle geldi. Gerçekten çok özel bir şey başardı." Kaladin durdu, gözlerini kısarak Akıl'a baktı. Öfkesinin yerini can sıkıntısı aldı. "Bu hikâye benimle ilgili, değil mi? Sana yeterince güçlü olmadığımı söyledim. Benim imkânsız hedeflerim olduğunu ve başardığım şeyleri kasten görmezden geldiğimi düşünüyorsun."

Akıl kaşığını ona doğru kaldırdı. "Sana bu hikâyenin anlamı olmadığını söyledim. Sen de buna bir anlam yüklemeyeceğine söz verdin."

"Aslına bakarsan," dedi Tasarım, "onun böyle bir söz vermesine fırsat vermedin. Konuşmaya devam ettin."

Akıl ona kötü kötü baktı.

"Dır dır dır dır dır dır!" dedi Muğlak, her kelimede desenini öne arkaya sallayarak.

"Senin tüm hikâyelerinin bir anlamı vardır," dedi Kaladin.

"Ben bir sanatçıyım," dedi Akıl. "Sanatımın bir amacı olduğunu id-

dia ederek bana hakaret etmezsen memnun olurum. Aslına bakarsan sanattan zevk almamalısın. Onun varlığını kabul edip yoluna gitmelisin. Diğer her şey küçümseme olur."

Kaladin kollarını göğsünde kavuşturdu, ardından oturdu. Akıl yine oyunlar oynuyordu. Daha açık olamaz mıydı? Bir kerecik olsun ne kastettiğini açıkça söyleyemez miydi?

"Anlam yüklemek sana kalmış Kaladin," dedi Akıl yavaşça. "Ben sadece hikâyeler anlatırım. Yahnini bitirdin mi?"

Kaladin bitirdiğini o zaman fark etti. Hikâyeyi dinlerken tüm kâseyi silip süpürmüştü.

"Korkarım bu baloncuğu daha fazla koruyamayacağım," dedi Akıl. "Devam edersem fark eder ve beni yok eder. Anlaşmamızı ihlal ettim, bu yüzden beni doğrudan hedef alabilir. Ama bugün öldürülmemeyi tercih ederim çünkü gün bitmeden aşağılamak istediğim yedi kişi daha var."

Kaladin başını sallayıp tekrar ayağa kalktı. Hikâyenin bir şekilde onu ateşlediğini fark etti. Kendini daha güçlü hissetti. Akıl'ın sözleri yüzünden değil ama Akıl'a giderek daha çok sinirlendiği için.

Biraz ışık, biraz sıcaklık, biraz ateş ve tekrar dışarı çıkıp rüzgârlarla yüzleşmeye hazırdı. Ama karanlığın geri döneceğini biliyordu. Hep dönerdi.

"Bana gerçek sonu söyleyebilir misin?" diye sordu Kaladin, zor duyulur bir sesle. "Dışarı çıkmadan önce."

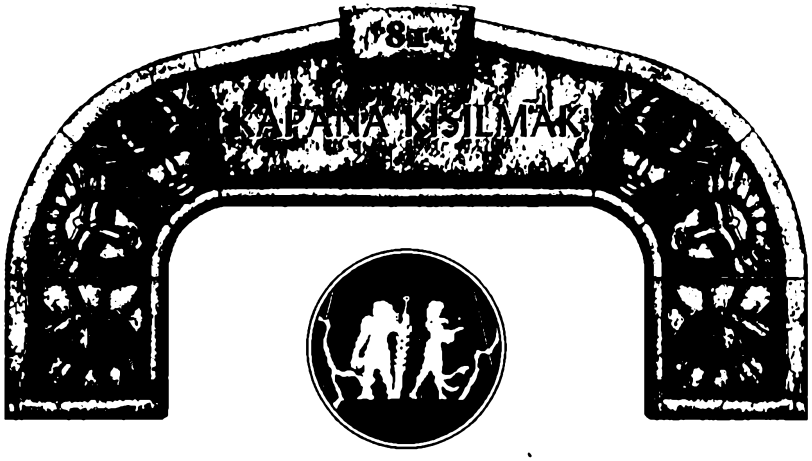
Akıl ayağa kalkıp yanına geldi, elini Kaladin'in sırtına koyup ona doğru eğildi. "O gece," dedi, "köpek ateşin başındaki sıcak bir yatakta, çiftçinin çocuklarının arasında, karnı tok uyumuş. Ve bu sırada köpek kendi kendine şöyle düşünmüş: 'Hiçbir ejderhanın durumu bu kadar iyi değildir herhalde.'"

Akıl gülümsedi ve Kaladin'in gözlerinin içine baktı.

"Benim için öyle olmayacak," dedi Kaladin. "Daha da kötüleşeceğini söyledin."

"Kötüleşecek," dedi Akıl, "ama sonra iyiye gidecek. Sonra yine kötü olacak. Sonra yine iyi olacak. Hayat böyle ve her günün güneşli olacağını söyleyerek seni kandırmayacağım. Ama tekrar güneşli günler olacak ve bunu söylemek tamamen farklı. Bu doğru. Söz veriyorum Kaladin. Tekrar ısınacaksın."

Kaladin teşekkür mahiyetinde başını salladı, ardından nefret dolu rüzgârlara döndü. Akıl'ın onu sırtından ittiğini hissetti, derken ışık ve içindeki her şey kayboldu.

YEDİ YIL ÖNCE

Eshonai başını geriye atıp kabuk kafa zırhından süzülen suları hissetti. Bu kadar uzun süre işformunda kaldıktan sonra yeniden savaşformuna dönmek, ağaçların arasında gizli, bildik bir açıklığı yeniden ziyaret etmek gibiydi; nadiren gidilen ama hep onu bekleyen bir şey gibi. Bu formdan hoşlanıyordu. Onu bir tür hapishane gibi görmeyecekti.

Taşın içindeki çukurlardan tıpkı onun gibi savaşformuna bürünen Thude ve Rlain'le buluştu. Arkadaşlarının çoğu zaten bu formu hiç terk etmemişti. Savaşformu pek çok bakımdan pratikti ama Eshonai onu yine de işformu kadar sevmemişti. Formun içinde uyandırdığı o saldırganlık hissi yüzündendi. Eshonai bu formdayken kavga etmek için bahane aramaktan çekiniyordu.

Thude Neşe'de mırıldanarak gerindi. "İyi geldi," dedi. "Bu formda kendimi çok canlı hissediyorum."

"Fazla canlı," dedi Rlain. "Siz de ritimleri daha yüksek sesle duyuyor musunuz?"

"Bana öyle olmuyor," dedi Thude.

Eshonai de kafasını iki yana salladı. Ritimleri farklı duymuyordu. Aslında yeniden bu forma büründüğünde ilk sefer olduğu gibi yine Roshar'ın saf tonunu duyacak mı diye merak etmiş ama onu da duymamıştı.

"Gidelim mi?" dedi önlerinde uzanan platoları işaret ederek. Rlain köprülerden birine doğru yürümeye başladı ama Thude yüksek ses-

le Eğlence'de mırıldanarak en yakındaki uçuruma koştu ve inanılmaz bir sıçrayışla havada süzülerek karşıya geçti.

Eshonai de aynını yapmak için peşinden koştu. Her form beraberinde belli bir içgüdüsel kavrayış getiriyordu. Uçurumun kenarına ulaştığında vücudu ne yapacağını biliyordu. Güçlü bir sıçrayışla karşıya atladığında rüzgâr kabuğunun arasındaki boşluklarda ıslık çalıp fırtınalarda giydiği bol cübbesinin eteklerini havalandırdı.

Yere iki ayağı üzerinde indi, ayaklarını taş zemine sürterek kaydı ve durdu. Kulaklarında Güven Ritmi yankılanırken gülümsediğini fark etti. Bunu özlemişti. Birbirine dolanıp karışan siyah ve kırmızı deri desenleriyle Rlain'in iri cüssesi de hemen yanında yere indi. O da Güven'de mırıldandı.

"Hadi!" diye seslendi Thude az ileriden. Sonra başka bir uçurumdan daha atladı.

Eshonai Neşe'ye tutularak onun peşinden koştu. Üçü böylece birbirinin peşinden koşturdu, tırmandı ve sıçradı; uçurumları aştılar, kaya oluşumlarına tırmandılar, platolarda koştular. Harap Ovalar onların oyun bahçesi gibiydi.

Adalar ve okyanuslar da böyle olmalı, diye düşündü Eshonai yüksek bir yerden Ovalar'a bakarken. Şarkılarda onların bahsini duymuş ve okyanusu kara parçaları arasında akan nehirlerden oluşan devasa bir ağ olarak hayal etmişti hep.

Ama hayır, artık Gavilar'ın haritasını görmüştü. O resimde su kütleleri en az ülkeler kadar geniş görünüyordu. Sudan başka bir şey göremediğin... sular. Eshonai, Kaygı'ya tutuldu. Ve Huşu'ya. Tecrübelerine göre bu ikisi birbirini tamamlayan hislerdi.

Kayanın üzerinden kendini platoya bıraktı ve Thude'un ardından seğirtti. O okyanusları bulmak için ne kadar yol gitmesi gerekirdi? Haritaya bakılırsa doğuya doğru birkaç hafta yeterdi. Bir zamanlar bu mesafe gözünü korkuturdu ama şimdi ta Kholinar'a gidip dönmüştü. Alethi başkentine yaptıkları bu seyahat hayatının en güzel, en heyecan verici macerası olmuştu. Harika insanlar. Bir sürü tuhaf bitki, tuhaf manzara, tuhaf yiyecek...

Kaçtıklarında bu harika şeyler bir gecede onlar için tehdide dönüşmüştü. Eve dönüş yolu hızlı bir yürüyüş, arada uyku ve insan arazisinde yiyecek aramaktan ibaret bulanık bir düş gibiydi.

Eshonai başka bir uçurumun kıyısına ulaştığında sıçradı ve yine aynı coşkuyu hissetmeye çalıştı. Temposunu artırıp Thude'u yakaladı, ardından da geçti ama sonra durdular ve birkaç plato geride ka-

lan Rlain'i beklediler. Rlain her zaman aralarındaki en temkinli kişiydi ve yeni formun etkilerini de hepsinden iyi kontrol ediyormuş gibi görünüyordu.

Kalbi hızla çarparken Eshonai alışkanlıkla alnındaki terleri silmek için uzandı ama bu formda terlemiyordu. Hareket ettiğinde kabuktan zırhı havayı hapsediyor ve tenini soğutmak için içeri itiyordu.

Bu formun inanılmaz enerjisiyle gerçek bir zorlanma hissetmeden muhtemelen saatlerce koşabilirdi. Belki daha bile fazla. Hatta Alethkar'dan kaçarlarken tüm yiyecekleri savaşformlar taşımış ve yine de işformlardan daha hızlı yol almıştı.

Fakat bu arada Eshonai acıkmaya başlamıştı. Bu formun her öğünde ne kadar yemeğe ihtiyaç duyduğunu iyi hatırlıyordu.

Beklerlerken Thude yüksek bir kayaya yaslanmış, havada oynayan rüzgârsprenlerini seyretmeye dalmıştı. Eshonai de keşke Ovalar'ın haritasını çizmek için defterini getirseydi diye düşündü. Defteri Kholinar'da insanların pazarında bulmuştu. Küçük, basit bir şeydi. Alethi standartlarında pahalıydı aslında ama ona göre gayet ucuzdu. Boş sayfalarla dolu bir kitap. Sadece birkaç zümrüt parçası değerinde.

Çelikten silahlar da görmüştü. Pazarda tezgâhlarda duruyordu. Satılıktı. Dinleyiciler Ovalar'da buldukları her bir silahı dikkatle koruyor, parlatıyor, hürmet gösteriyorlardı. Bu silahlar nesillerdir onlardaydı, anne babalardan çocuklarına geçiyordu. İnsanlardaysa bunlardan tezgâhlar dolusu vardı.

"Bu bizim için çok kötü olacak değil mi?" diye sordu Thude.

Eshonai ancak o zaman Kayıplar'da mırıldandığı fark etti. Hemen durdu ama Thude'a baktığında onun çoktan fark etmiş olduğunu anladı. Birlikte kaya oluşumunun diğer tarafına dolanıp batıya, asırlardır dinleyicilerin yuvası olan şehirlere doğru baktılar. Havaya koyu renk bir duman yayılıyordu; Alethilerin kamp yerlerinde yemek pişirmek için yaktıkları odunun dumanı.

Ordularıyla gelmişlerdi. On binlercesi. Düzinelerce Paredarla birlikte bir sürü asker. Eshonai'nin halkını yok etmeye gelmişlerdi.

"Belki öyle olmaz," dedi Eshonai. "Savaşformunda onlardan daha güçlüyüz. Onların silahları ve savaş becerisi var ama biz de güçlü ve dayanıklıyız. Eğer onlarla savaşmak zorunda kalırsak bu arazi de bizim lehimize olacak."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın ama?" diye sordu Thude, Niyaz'da. "Onu öldürtmen gerekiyor muydu gerçekten?"

Buna daha önce de cevap vermişti ama yine sorumluluktan kaçmadı. Gavilar'ın ölmesi yönünde oy kullanmıştı. Ve oylama yapılmasının sebebi de zaten kendisiydi.

"Onları geri getirecekti Thude," dedi Eshonai, Azar'da. "Antik tanrılarımızı. Bunu söylediğini kendi kulaklarımla duydum. Bunu duyduğuma mutlu olacağımı sanıyordu."

"Ve sen de onu öldürttün," dedi Thude, Izdırap'ta. "Şimdi de onlar bizi öldürecek Eshonai. Daha mı iyi mi oldu yani?"

Eshonai, Gerilim'e tutuldu. Thude ise karşılık olarak Uzlaşma'da mırıldandı. Bundan tekrar tekrar bahsetmenin bir faydası olmadığını anlamış olmalıydı.

"Olan oldu," dedi Eshonai. "O yüzden şimdi direnmemiz gerekiyor. Hem belki savaşmak zorunda kalmayız. Uçurumşeytanlarından mücevher alıp bitkilerin büyümesini hızlandırabiliriz. İnsanlar bu uçurumları sıçrayarak aşamazlar, dolayısıyla da bize ulaşmakta zorlanacaklardır. Güvende oluruz."

"Burada kapana kısılmış oluruz," dedi Thude. "Ovalar'ın ortasında. Aylarca, belki yıllarda. Bu sence iyi mi Eshonai?"

Rlain nihayet onları yakalamıştı. Eğlence'de mırıldanarak yanlarına koştu. Böyle önden hızlı gitmelerini aptalca bulmuştu belki.

Eshonai gözlerini Thude'dan kaçırıp Ovalar'a göz gezdirdi. İnsanların olduğu tarafa değil, okyanusların olduğu yöne, Köken'e doğru baktı. Gidebileceği yerlere. Gitmeyi planladığı yerlere. Thude onu iyi tanıyordu. Burada kısılıp kalmanın onun için ne kadar üzücü olduğunu biliyordu.

İçlere saldıracaklar, diye düşündü Eshonai. *İnsanlar bunca yolu, birkaç uçurum yüzünden geri dönmeye gelmedi. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz kaynaklara sahipler; kaynakları sınırsız. Bize ulaşmanın bir yolunu bulacaklar.*

Ovalar'ın diğer tarafına kaçmak da bir seçenek değildi. O tarafta uçurumşeytanlarına yem olmasalar bile eninde sonunda yine insanlara yakalanırlardı. Kaçmak, Ovalar'ın doğal korumasından vazgeçmek olurdu.

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım Thude," dedi Eshonai, Karar'da. "Ne pahasına olursa olsun doğru olanı yapacağım. Bizim için doğru olanı. Kendim için doğru olanı."

"Bir sürü savaş yapmışlar," dedi Thude. "Generalleri var. Askerî stratejistleri var. Biz ise savaşformuna sadece bir yıldır sahibiz."

"Biz de öğreniriz," dedi Eshonai. "Kendi generallerimizi yaratırız.

Atalarımız bize özgürlük getirmek için kendi zihinlerini feda etti. Eğer insanlar burada bize ulaşmanın bir yolunu bulursa onlarla savaşırız. Ta ki insanları bunun için ödedikleri bedelin çok yüksek olduğuna ikna edene dek. Hizmetkâr olarak kullandıkları o zavallılar gibi öyle uysal köleler olmayacağımızı insanlar anlayıncaya dek. Bize, Kılıçlarımıza ve ruhlarımıza sahip olamayacaklarını onlara öğretene dek. Biz özgür olacağız. Sonsuza kadar."

Venli arkadaşlarını etrafında toplayıp alçak sesle İhtiras'ta mırıldanarak elindeki mücevherleri gösterdi. Yoksprenleri. Ulim'in ona ilk geldiğinde olduğu gibi mücevherlerde tutsak hâlde beş Yokspreni.

Venli'nin mücevherkalbinde Ulim cesaret verici sözler mırıldanıyordu. İnsan şehrinde olanlardan sonra ona karşı artık çok daha saygılı davranmaya başlamıştı. Ve onu bir daha hiç bırakmamıştı. Ulim içinde kaldıkça Venli yeni ritimleri daha iyi duyar olmuştu. Güç ritimlerini.

Venli, Ovalar'ın merkezindeki Narak'ın bu bölgesini kendi âlimlerine ayırmıştı. Ulim'le ikisinin, uzun uzadıya değerlendirmelerin ardından, Venli'nin daha iyi bir dünyaya olan açlığını paylaştıklarına ikna oldukları kişiler; arkadaşları. Venli onların yeterince güvenilir olduğunu umuyordu. Bir kere mücevherkalplerinde Yoksprenler olduğunda, ağızlarını sıkı tutacaklarından daha da emin olacaktı.

"Bunlar ne?" diye sordu Demid, elini Venli'nin omzuna koyarak. İlk ve en hevesli gönüllüsü o olmuştu. Her şeyi bilmiyordu tabii ki ama Venli onun yanında olmasından memnundu. O etraftayken kendini daha güçlü hissediyordu. Eshonai'den daha cesur. Sonuçta Eshonai bu adımı atabilir miydi?

"Bunların içinde sprenler var," diye açıkladı Venli. "Onları mücevherkalbinize kabul ettiğinizde mevcut spreninizle birlikte duruyor ve şu andaki formunuzu koruyorsunuz. Ama size yardım edecek gizli biri oluyor. Size kılavuzluk ediyor. Böylece hep birlikte halkımızın bugüne dek karşılaştığı en büyük sorunu çözeceğiz."

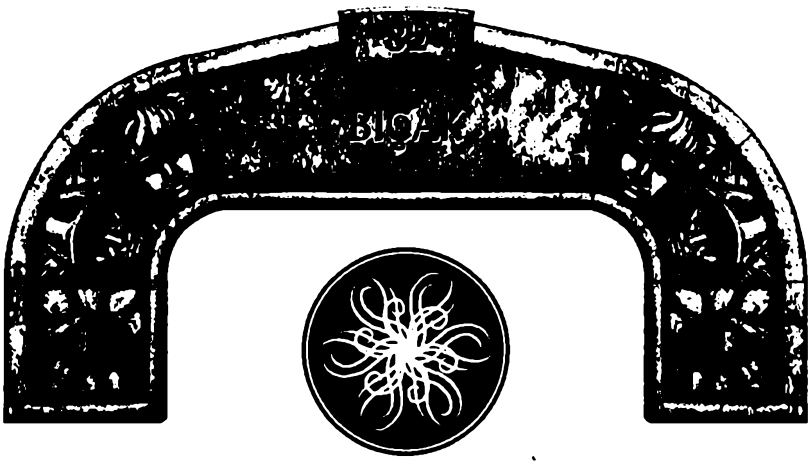
"Nasıl?" diye sordu Tusa, Kuşku'da.

"Dünyamız başka bir dünyaya bağlı," diye açıkladı Venli mücevherleri dağıtırken. "Shadesmar diye bir yere. Orada bize fırtınaların gücünden yararlanma yeteneği kazandırabilecek yüzlerce spren var. Büyük fırtınalarla birlikte çok uzun bir yoldan geliyorlar. Ama kendi başlarına daha fazla yaklaşamıyorlar. Bunlar gibi mücevherleri bizim

dünyamıza getirmek çok zahmetli ve büyük ölçekte getirmek de zaten imkânsız.

"Bu yüzden o sprenleri getirmenin başka bir yolunu bulmamız gerekiyor. Biz işte bunun yolunu bulacağız ve diğer dinleyicileri de bizim gibi güç formlarına bürünmeye ikna edeceğiz. Bunu yaparken akıllı olacağız ve sprenlerin bize hükmetmesine izin vermeyeceğiz. Biz onlara hükmedeceğiz.

"Eshonai ve diğerleri büyük bir aptallık yapıp hepimizi istenmeyen bir savaşa sürüklediler. O yüzden bu adımı atmak zorundayız. Bizler halkımızı felaketten kurtaran kişiler olarak hatırlanacağız."

Ah... Baba... Yedi bin yıl.

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye sordu Parlayan diz çöküp yerdeki küpe bağırarak. "Restares, şerefsprenlerinin Yüce Yargıç'ı değil, o aynı zamanda fırtına kapası bir Elçi."

"O sırada bu bilgiye ihtiyacın yoktu," dedi Mraize'in sesi. "Peçe ol. O anlar."

"Peçe sana daha bile öfkeli Mraize," dedi Parlayan ayağa kalkarken. "Bizi gerektiği şekilde hazırlamadan çok tehlikeli bir duruma soktun! Bu bilgiyi bizden saklaman yüzünden haftalar boyunca aptal gibi kaleyi arayıp durduk ve bir sürü zaman kaybettik."

"Etrafta dolanıp bir Elçi'yi sormanızı istemedik," dedi Mraize. Sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi. "Bu onun alarma geçmesine sebep olabilirdi. Bildiğimiz kadarıyla onun gerçek kimliğini bildiğimizi henüz bilmiyor. Gavilar belki biliyor olabilirdi ama Şeref'in Oğulları'ndaki hiç kimse Roshar'a geri getirmeye çalıştıkları varlıklardan birine hizmet ettiklerinin farkında değildi. Şiirsel bir ironi."

"Mmm..." dedi Desen, Adolin gelirse diye nöbet tuttuğu kapının oradan.

"Ne?" diye sordu Parlayan ona. "Şimdi ironiyi de mi seviyorsun?"

"İroninin tadı güzel. Sosis gibi."

"Peki hiç sosisin tadına baktın mı?"

"Tat alma duyum olduğunu sanmıyorum," dedi Desen. "İroninin

tadı, tatları hayal ettiğimde sosisinin tadının olacağını hayal ettiğim gibi."

Parlayan alnını ovuşturarak tekrar küpe döndü. Bu haksızlıktı. Askerlerine ters ters bakmaya alışmıştı ama bir kutu üzerinden sizinle konuşan birine kötü kötü bakamıyordunuz.

"Bize Restares'i bulduğumuzda ne yapacağımızı bileceğimizi söyledin," dedi Parlayan, Mraize'e. "Eh, buradayız işte ve ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"O olduğunu anladığınız anda ne yaptınız?" diye sordu Mraize.

"Sana lanet ettik."

"Sonra?"

"Biraz daha lanet etmek için hemen seninle temasa geçtik."

"Doğru karar vermişsiniz. Gördün mü, ne yapacağınızı biliyormuşsunuz."

Parlayan kollarını göğsünde kavuşturdu. Sinirden ateş basmıştı. Boşuna uğraşmış olmaktan. Ve... itiraf etmeliydi ki... utançtan. Peçe'ye dönüştü ve öfke geri döndü.

"Anlaşmayı yapmamızın vakti geldi Mraize," dedi Peçe.

"Anlaşma mı? Anlaşma yaptık ya zaten. Benim isteğimi yerine getireceksin ve sunduğum ödülü alacaksın. Benden aldığın eğitime ve pratik yapma fırsatına ek olarak."

"İlginç," dedi Peçe. "Çünkü ben meseleye farklı yaklaşıyorum. Büyük zorluklarla bunca yol geldim. Adolin'in yaptığı fedakârlık sayesinde tüm Roshar'daki en girilemez kaleye girdim. Senin bizzat söylediğin gibi diğer tüm ajanlarının yapamadığı bir şeyi başardım.

"Şimdi buradayken, senin tabirinle eğitim ve pratik bir yana, benden hayati önemde bir bilgi sakladığını öğrendim. Benim baktığım yerden artık bu anlaşmaya sadık kalmanın bir anlamı yok. Zaten vadettiğin ödül benim pek ilgimi çekmiyor. Hatta Shallan bile o ödülün kıymetini sorguluyor.

"Böylesine önemli bir şeyi benden saklaman başka neler sakladığını merak etmeme yol açtı. Şimdi düşünüyorum da burada yaptığım şey muhtemelen benim ve sevdiklerimin çıkarlarına aykırı olabilir. O yüzden şimdi açıkça soracağım. Niye buradayım? Niye Kelek'le bu kadar ilgileniyorsun? Ve neden –somut bir gerekçe istiyorum– bu işe devam edeyim?"

Mraize hemen cevap vermedi. "Merhaba Peçe," dedi sonunda. "Benimle konuşmak için ortaya çıkmana sevindim."

"Sorularıma cevap ver Mraize."

"Öncelikle küpü açmanın vakti geldi," dedi Mraize.

Peçe kaşlarını çattı. "Haberleşme küpünü mü? Bunun bozulmasına sebep olacağını söylemiştin sanki."

"Zorla açarsan bozulur. Kaldır. Çevir. Sesimin en az geldiği tarafı bul."

Peçe yeniden küpün yanına diz çöküp aleti eline aldı ve Mraize'in sesini dinledi. Evet... ses bu taraftan daha hafif geliyordu.

"Buldum," dedi.

"Güzel," dedi Mraize. "Şimdi elini küpün o yüzeyine koyup sağa doğru çevir."

Peçe dokunduğunda bir tıkırtı hissetti. Mraize'in bulunduğu yerden –her neredeyse– aletin kilidini açtığından şüphelendi. Yüzeyi çevirdiğinde kolayca dönüp yerinden çıktı ve altında küçük bir bölme göründü. Bölmede kabzasında bir mücevher olan işlemeli metal bir hançer vardı.

"Yani onu öldürmemi istiyorsun," dedi Peçe.

"Kimse bir Elçi'yi öldüremez," dedi Mraize. "Elçiler ölümsüzler. Kelek'i bir insan olarak düşünme. Kelek, Şeref'in yapıldığı şeyden ve iradesinden ortaya çıkmış yaşsız, ebedi bir spren. Tıpkı yerçekimi ya da ışık gibi. O bir güç, insan değil."

"Ve sen o güce bu hançeri saplamamı istiyorsun," dedi Peçe. Kayışlarını açıp hançeri küpten çıkardı. Bölme, küpün içindeki boşluğun sadece küçük bir parçasıydı ve geri kalan kısmı bir çelik tabakası ayırıyordu. Mraize'in sesi kapalı kısımdan geliyordu. Küpün ağırlığını, bir tarafı Peçe'ye diğer tarafa göre daha ağır gelmeyecek şekilde nasıl ayarlamıştı?

"Senden Restares olarak da bilinen Kelek'in ruhunu yakalamanı istiyorum. Bu bıçak onun özünü o mücevherin içine hapsedecek."

"Bu çok zalimce görünüyor," dedi Peçe bıçağa bakarak.

"İçine spren hapsedilmiş uzakalemleri kullanman ne kadar zalimceyse bu da o kadar zalimce. Hiçbir farkı yok. Kelek denen varlık inanılmaz bir bilgi haznesi. Mücevhere hapsolmak ona zarar vermeyecek, üstelik onunla temas kurabileceğiz."

"Kulede iki Elçi daha var," dedi Peçe. "Ne bilmek istiyorsan onlara sorabilirim."

"Cevaplarlar mı sanıyorsun? Jasnah'yla konuşmalarından işe yarar bir şey çıktı mı? Talenelat tamamen deli ve Shalash aldatıcı bir şekilde ketum. Yemin Sözleşmesi'nden bahsediyorlar, evet ve Kaynaşıklarla savaştan, ama nadiren işe yarar herhangi bir şey söylüyorlar."

"Bu pek ikna edici olmadı," dedi Peçe. "Tamam, benden ne yapmamı istediğini öğrendim ama bundan baştan beri kuşkulanıyordum zaten. Bunu yapmamı istiyorsan sebebini bilmem gerekiyor. Ondan özellikle ne öğrenmeyi umuyorsun?"

"Efendimiz Thaidakar'ın, Elçiler'inkine benzer bir... derdi var. Durumu hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için bir Elçi'yle konuşması gerekiyor ki kendini daha kötü sonuçlardan koruyabilsin."

"Yeterli değil," dedi Peçe. "Parlayan'la Shallan böyle uyduruk bir gerekçeyle senin pis işlerini yapmama izin vermezler." Peçe hançeri yeniden küpe koydu. "Buraya Restares'in yerini rapor etmeye geldim. Shallan sana onu öldürmeyeceğimizi açıkça söyledi ve evet, ona bu şeyi saplamayı da öldürmek sayıyorum."

"Küçük bıçak," dedi Mraize yumuşayan bir sesle, "Sadeas'ın ölmesi neden gerekiyordu?"

Peçe tereddüt etti. Eli hâlâ hançerin üzerindeydi, kayışları bağlamaya çalışıyordu.

"Kelek denen bu yaratık bir canavar," diye devam etti Mraize. "Bu Kelek, diğer sekiziyle birlikte Yemin Sözlemesi'ni bozdu ve Talenelat'ı –Izdırapların Hamili'ni– binlerce yıl boyunca işkencelere katlanması için Cehennem'de bir başına bıraktı. Düşman geri döndü, peki Elçiler yardıma geldi mi? Hayır. En iyi ihtimalle saklanıyorlar. En kötü ihtimalle, delilikleri yüzünden dünyanın sonunu hızlandırmakla meşguller.

"Kelek delilik derecesinde kararsız hâle geldi. Ve çoğu gibi korkuyor. Görevlerinden kaçmak istiyor. Yaptığı şeyin Kaynaşıkların dönmesine sebep olacağını bile bile Gavilar'la çalıştı çünkü bu dünyadan kaçmanın bir yolunu bulmayı umuyordu. Yeminlerini ve arkadaşlarını terk ettiği gibi bizi de bırakıp gitmenin bir yolunu arıyordu.

"Kelek istilacılara karşı savaşımızda hayati önem taşıyan bilgilere sahip. Ama bunları kendi isteğiyle bizimle paylaşmayacak. Dünyanın en ulaşılamaz kalesinde saklanıyor ve savaş yokmuş, bunun suçlusu o değilmiş gibi yapıyor. Ama öyle. Görevini yapmanı sağlamanın tek yolu onu zorla geri getirmek ve bunu yapmanın en iyi ve en kolay yolu da ruhunu tutsak etmek."

Fırtınalar adına. Mraize'den duyduğu en uzun konuşmalardan biriydi bu. Sesinde tutku ve kararlılık vardı. Peçe neredeyse ikna olmuştu.

"Ona bir şey yapamam," dedi Peçe. "Adolin'in mahkemesinde yargıçlık yapacak. Kelek bir anda ortadan kaybolursa bizden şüp-

helenirler ve Adolin çok büyük olasılıkla hapse atılır. Bunu riske edemem."

"Hımm..." dedi Mraize. "Keşke Kelek'in ruhunu hapseden kişinin onun yerini alması mümkün olsaydı, değil mi? Onun yüzünü takınması... Kocanı yargılar, aklar ve şerefsprenlerine yeniden savaşa katılmalarını emrederdi. Keşke böyle bir illüzyon yaparak savaşın gidişatını tamamen değiştirebilecek birini gönderseydik."

Tam o anda Peçe kontrolü Shallan'a kaybetti. Çünkü Mraize'in söylediği şey... fazla mantıklıydı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Shallan ürpererek. *Gökte Fırtınababa ve yerde Gecegözcüsü adına... Mraize haklı. Tüm sorunları çözer. Adolin'in kazanmasını sağlar. Şerefsprenlerini geri getirmemizi sağlar.*

Demek bu sefer de onu böyle manipüle ediyordu. Shallan sırf bu yüzden karşı çıkmak istedi. Keşke söyledikleri bu kadar mantıklı olmasaydı. Biraz Fırtınaışığı bulabildiği takdirde Kelek'in yerini alması çok kolaydı...

Hayır, diye uyardı Peçe onu. *Bu o kadar kolay değil. Bir Elçi'yi taklit etmek çok zor olur.*

Son anda yerine geçeriz, diye düşündü Shallan. *Mahkemenin son gününde. Böylece rol yapacağımız süre kısalır ve kişiliğini incelemek için birkaç günümüz olur.*

"Sadeas'ı öldürmek binlerce kişinin hayatını kurtardı," diye devam etti Mraize o alçak, hilebaz ses tonuyla. "Kelek'i bize vermek ve şerefsprenlerini Rüzgârkoşucularla bağ kurmaya göndermek milyonların hayatını kurtarabilir."

"Peçe bir Elçi'yi taklit edebileceğimizden emin değil," dedi Shallan.

"Taklit edeceğiniz Elçi dengesiz," dedi Mraize. "Artık hepsi öyle. Birkaç ayırt edici özellik bulsanız yeter; kimse fark etmez. Şerefsprenleri bu tür dalavereleri anlamakta iyi değiller zaten. Ayrıca insanlar veya bir zamanlar insan olanlar için hangi davranışın tuhaf olduğunu ayırt etmekte de iyi değiller. Bunu başarabilirsin. Ve mahkemeden sonra 'Kelek' belki Urithiru'yu ziyaret etmesi gerektiğini söyleyebilir, böylece sprenler yaptığın şeyi asla öğrenemezler."

"Bu doğru olmaz Mraize. Bana yanlış geliyor."

"Az önce Peçe yeni bir anlaşma talep etti. Normalde bu tür konuşmaları anında geri çeviririm ama sonuçta para veya güç talep ediyor değildi. Bilgi istiyordu, yaptığı şeyi niye yaptığını bilmek istiyordu. Siz üçünüz gerçekten çok değerli avcılarsınız.

"Bu yüzden anlaşmayı talep edildiği üzere gözden geçireceğim. Şu anda istediğim şeyi yaparsan çıraklık dönemin sona erecek. Organizasyonumuzun tam üyesi olacaksın. Yani peşinde olduğun bilgilere ulaşma hakkı yanında eylemlerimiz ve planlarımız üzerine söz hakkın da olacak."

İçinde Peçe bunun üzerine canlandı. Ama Shallan onun bu teklife böyle bir tepki vermesine şaşırmıştı. Tam bir Hayaletkan olmak mı? Bu sayede... Bu sayede o...

"Bir Elçi'ye saldırmak," dedi. "Bana yanlış geliyor Mraize. Çok yanlış."

"Zayıfsın," dedi Mraize. "Bunu biliyorsun."

Shallan başını eğdi.

"Ama bir yanın değil," diye devam etti Mraize. "Güçlü olabilen yanın. Bırak yapılması gerekeni o yanın yapsın. Bir seferde hem kocanı hem krallığını hem de dünyanı kurtar. O avcı ol Shallan.

"Bıçak ol."

Adolin peşinde Alacalı'yla geldiğinde, Yüce Yargıç'ın etrafını saran şerefsprenleri onlara yol verdi. Çoğunun Alacalı'ya nasıl kötü kötü baktığı Adolin'in gözünden kaçmadı. Hayır, bu iki spren türü gerçekten de birbirinden hoşlanmıyordu.

Adolin muhtemelen Yüce Yargıç'a saygı duymalıydı. Yargıç, Kelek'ti. Gerçi sprenler ona bir sebepten Kalak diyordu. Neyse işte sonuçta Elçiler'den biriydi. Alacalı tüm bunları açıklamıştı. Fiziksel Âlem'de pek çok kişi onu Fırtınababa olarak görüyordu ama bu aslında doğru değildi. Tüm yaratılanlar arasında en kadim varlıklardan biriydi. Çoğu kişi için tanrıydı. Adaletin ve Şeref'in ölümsüz bir askeriydi.

Aynı zamanda kısa boylu, saçları seyrelmekte olan bir adamdı. Alethkar'ın ücra bir köşesinde küçük bir şehri yönetmesini bekleyeceğiniz tipte bir adam. Ve eğer şu anda Urithiru'da yaşayan Ash'le Taln gibiyse...

Eh, bu ikisini tanıyor olmak Adolin'in o anki durumla ilgili beklentilerini düşürmesine sebep oldu.

Batı yüzeyinin alt kısmına doğru yürüyüp, belli belirsiz rüzgâr desenini andıran rengârenk taşlardan yapılmış patikaya girdiklerinde Kelek birkaç şerefspreni lideriyle konuşuyordu. Grup Adolin'in geldiğini görünce sustu.

Adolin saygı işareti olarak elini kılıcından çekti ve Elçi'nin önünde eğildi.

"Hımm? Bir insan," dedi Kelek. "Niye burada? Tehlikeli görünüyor Sekeir."

"Öyle," dedi Kelek'in yanındaki şerefspreni. Sekeir kalenin lideriydi ve mavi-beyaz uzun sakalıyla kadim şerefsprenlerinden biriydi. "Bu, Dalinar Kholin'in oğlu Adolin Kholin."

"Bağdökümcü'nün oğlu mu?" dedi Kelek ve Adolin'den uzaklaştı. "Yok artık! Onu buraya niye soktunuz?"

"Kendim geldim yüce kişi," dedi Adolin. "Süregiden savaşımızda şerefsprenlerinin yardımını talep etmeye geldim."

"Süregiden savaşınız mı? Garaz'a karşı mı?" Kelek güldü. "Evlat, hiç şansınız yok. Bunun farkındasın, değil mi? Tanavast öldü. Yani tamamen öldü. Yemin Sözleşmesi bir şekilde bozuldu. Yapılacak tek şey, gemiyi batmadan önce terk etmek."

"Kutsal Efendimiz," dedi Sekeir, "bu kişiyi içeri aldık çünkü halkıma çektirdikleri büyük acılar için insanların yerine yargılanmayı teklif etti."

"Onu Hıyanet için mi yargılayacaksınız?" diye sordu Kelek, kararsız bir şekilde etrafındakilere bakarak. "Bu, biraz aşırı olmaz mı?"

"Kendisi teklif etti Kutsal Efendimiz."

"Pek de akıllı değil, değil mi?" Kelek, selamını verip yavaşça doğrulan Adolin'e bakarak. "Hah. Kendini feci batırmışsın evlat. Bu tür şeyleri buralarda çok ciddiye alırlar."

"Onlara düşman olmadığımızı göstermeyi umuyorum yüce kişi. Onlar için en doğru yolun bu savaşta yanımızda yer almak olduğunu... Bu, denebilir ki, en şerefli seçim."

"Şeref öldü," diye karşılık verdi Kelek. "Hiçbir şeyden haberin yok mu? Dünya artık Garaz'a ait. Garaz'ın artık kendi fırtınası var, gökler aşkına!"

Alacalı, Adolin'i dürttü. Doğru. Kelek öyle dikkatini dağıtmıştı ki Adolin onunla görüşmesinin asıl amacını unutmuştu.

"Yüce kişi," dedi Adolin. "Şahitli duruşma talep etmeye karar verdim. Bana bu izni bahşetmeniz mümkün mü?"

"Şahitli duruşma mı?" dedi Kelek. "Eh, bu saçmalığın daha çabuk bitmesini sağlar bari. Sen ne düşünüyorsun Sekeir?"

"Bence bu pek akıllıca..."

"Bekle, senin ne düşündüğün umurumda değil," dedi Kelek. "Size katılmamın üzerinden yıllar geçti ve hâlâ bu lanetli dünyadan gitme-

min bir yolunu bulamadığınız için buradayım! Pekâlâ evlat, şahitli duruşma olsun. Ne zaman başlarız... Hım, yarından sonraki gün? Herkes kabul ediyor mu?"

Kimse itiraz etmedi.

"Harika," dedi Kelek. "Yarından sonraki gün. Tamam o zaman. Hım... Arenada yapalım, tamam mı? Herkes izlemek isteyecektir diye tahmin ediyorum, en geniş kapasiteli yer orası."

"İtiraz et," diye fısıldadı Alacalı, Adolin'e. "Buna izin verme. Yargıcın yanı sıra bir de izleyicileri ikna etmeye çalışmak istemezsin."

"Yüce kişi," dedi Adolin. "Ben daha kapalı, daha kişisel konuşmaların..."

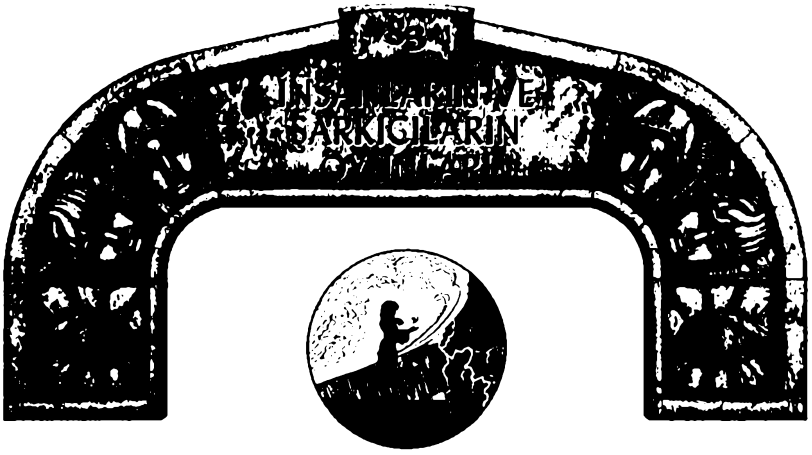
"Şansına küs," dedi Kelek. "Bunu buraya gelip bir fırtına yaratmadan önce düşünmen lazımdı. Bu mahkemenin nasıl biteceğini herkes biliyor, o yüzden bu arada herkesin güzel vakit geçirmesini de sağlayabiliriz."

Kelek yanındaki şerefsprenleriyle birlikte uzaklaşırken Adolin'in içine bir ağırlık çöktü. Açıkgöz yargıçların da sadece birkaçı gerçekten tarafsızdı ama Yaradan'ın karşısında şerefli davranmaya çalışacaklarına dair bir beklenti olurdu yine de. Oysa bu Elçi ona açıkça duruşmanın sadece bir gösteri olacağını söylemişti. Adam daha savunmayı dinlemeden kararını vermişti.

Roshar aşkına, bu nasıl olur da tanrı olarak kabul görür, diye düşündü Adolin şaşkınlıkla. Elçiler ne kadar da düşmüştü.

Ya öyle olmuştu ya da... belki bu on kişi zaten baştan beri böyleydi. İnsandı. Sonuçta bir adamı kral veya yüceprens yapmak onu ille de eskiden olduğundan daha büyük biri yapmazdı. Adolin bunu ilk elden biliyordu.

"Daha iyi olabilirdi," dedi Alacalı, "ama en azından şahitli duruşma olacak. Gel. Görünen o ki seni öfkesprenlerinin inine atılmaya hazırlamak için sadece bir tek günüm var..."

O yüzyılların çok azını hatırlıyorum. Ben bir bulanıklığım. Kâğıt üzerinde bir leke. Her geçen gün daha belirsiz hâle gelen zayıf bir mürekkep izi.

Venli, Urithiru'nun on beşinci katındaki ıssız koridorda yere diz çöktü. Taşlar ona bu yere bir zamanlar Ur dendiğini fısıldamıştı. Bu kelime Şafakdilinde 'orijinal' demekti. Kadim taşlarıyla kadim bir yerdi.

Burada yaşayan bir spren vardı. Raboniel bir keresinde ölü olduğunu söylemişti ama ölü değildi. Kulenin damarları bu sprendi; duvarlarda, tavanlarda, yerlerde onun içindeki metal ve kristal dolaşıyordu.

Taşlar o spren tarafından yaratılmamışsa da büyük bir projeyle yeniden şekillendirilmişlerdi. Daha önce burada bulunan 'orijinal' dağ, Ur yeniden şekillendirilmişti. Taşlar bir zamanlar dağ olduklarını hatırlıyordu. Bir sürü şey hatırlıyor ve Venli'ye anlatıyorlardı. Kelimelerle değil. Daha ziyade onda bir izlenim yaratarak. Bir elin kurumadan önce kremde bıraktığı iz gibi.

Ya da Venli'nin ellerinin zemindeki taşa gömüldüğünde bıraktığı iz gibi. *Hatırla*, diye fısıldadı taşlar. *Unuttuğun şeyi hatırla.*

Venli annesinin ayaklarının dibinde oturup söylediği şarkıları dinlemesini hatırladı. Müzik su gibi akıp zihnine desenler –hatıralar– nakşetmişti. Tıpkı zamanın geçişinin taşta kanallar açması gibi.

Dinleyiciler, ağaç gibi yavaşça büyüyen insanlara benzemezdi.

Dinleyiciler asmalar gibi hızlı ve hevesli büyürdü. Üç yaşına geldiğinde şarkıları annesiyle birlikte söylüyordu. On yaşında artık bir yetişkin kabul ediliyordu. Venli o yılları hatırladı; ondan sadece bir yıl büyük olmasına rağmen ona çok büyük gelen Eshonai'nin nasıl gözünün içine baktığını. Bir de annesiyle birlikte şarkı söylerken babasının parmağını tuttuğuna dair de bulanık hatıraları vardı.

Sevgiyi hatırladı. Aileyi. Büyükannelerini, büyükbabalarını, kuzenlerini. Nasıl unutmuştu? Çocukken sevgi ve hırs, her biri kendi canlı desenleriyle yüzünün iki yanı gibiydi. Garaz'ın ritimlerinin sesiyle birlikte bir tarafı solarken diğeri parlamıştı. Sadece hedeflerine ulaşmak isteyen birine dönüşmüştü. Bu hedeflerin diğerlerine bir faydası dokunacağından değil, hedeflerin kendisi için.

Venli işte o anda Garaz'ın yalanlarının ne kadar derin olduğunu gördü. Tutkuların her şey olduğunu iddia ediyordu ama Venli'nin bir zamanlar hissettiği sevgi neredeydi? Annesine duyduğu sevgi? Ablasına duyduğu sevgi? Uyanmasına yardım eden bu olduğu hâlde bir süreliğine Demid'e duyduğu sevgiyi bile unutmuştu.

Garaz'ın Işık'ını kullanarak Dalgabağlama yapmak Venli'ye yanlış geliyordu ama taşlar bunun da iyi olduğunu fısıldadı. Garaz ve tonu, tıpkı gezegenle birlikte yaratılmayan ama onun bir parçasına dönüşen Terbiye ve Şeref gibi Roshar'ın bir parçası hâline gelmişti. Garaz'ın gücü doğaldı ve doğanın herhangi bir başka parçasından daha yanlış veya daha doğru değildi.

Venli başka bir şey arıyordu. Terbiye'nin tonunu. Garaz'ın şarkısı içine dolup gücünü ve duygularını ateşliyor olabilirdi ama o ton... O ton, Garaz gelmeden çok önce Venli'nin halkına aitti. Onu ararken zihninde annesinin şarkılarını dinledi. Fırtınalarda güçlü kalabilsinler diye taşa sabitlenmiş zincirler gibi bu şarkılar da zamanda geriye uzanıyordu. Nesiller önceye.

Savaş meydanını terk eden halkına... Aynı yer için tekrar tekrar birbirleriyle mücadele etmektense çekip gitmişlerdi. Sadece şarkıcı tanrılarını reddetmemişlerdi, savaşı reddetmişlerdi. Ailelerine tutunmak, kıtformlarına rağmen Sevgi'de şarkı söylemek için savaşı bırakıp yeni bir yola girmişlerdi.

Derken ton zihnine doldu; Terbiye ve Garaz uyum içinde karıştı ve Venli'nin içinde dolandı. Güç ondan taşlara yayılırken Venli gözlerini açtı. Taşlar onun ritmiyle sarsılıp titreşmeye, sıvı gibi müziğe göre zirveler ve vadiler oluşturmaya başlamıştı. Venli'nin önünde yer, tavan ve duvarlar dalgalandı ve taş şekillenip atalarını oluşturdu. Ha-

reket ediyorlardı, canlılardı yine; acıdan, savaştan, öldürmekten kaçıyorlardı.

Özgürlük. Taşlar ona özgürlüğü fısıldadı. Taş çok sabit, çok değişmez görünüyordu ama spren zamanıyla baktığınızda aslında sürekli değişiyordu. *Planlı bir şekilde, telaş etmeden.* Yüzyıllar içinde. Venli atalarını tanımıyordu ama şarkılarını biliyordu. O şarkıları söyleyebilir ve onların cesaretini örnek alabilirdi. Sevgilerini. Bilgeliklerini.

Güç hep yaptığı gibi yine ondan kaçtı. Ton zayıfladı ve taşların üzerindeki kontrolü sona erdi. Daha fazla alıştırma yapmaya ve daha fazla Işık'a ihtiyacı vardı. Yine de ayağa kalkarken moralini bozmamak için Tını'nın titreşmesine ihtiyacı olmadı. Çünkü önünde atalarının minyatür heykelleri bilinmeyene doğru gidiyordu.

Dahası, onların şarkılarına sahipti. Çünkü annesinin gayreti ve ısrarı sayesinde şarkılar dinleyicilerle birlikte ölmemişti.

Bir saat sonra Venli kulenin daha alt katlarındaki koridorlarda yürüyor, Leshwi'yi bekliyordu. Neredeyse her gün buluşuyorlardı. Raboniel'in bu görüşmelerden haberi vardı elbette. Ve Leshwi de Raboniel'in bildiğini biliyordu. Yine de Kaynaşıklar arasındaki politik oyunların bir parçası olarak gizlice buluşuyorlardı.

Yine tesadüfen karşılaşmış gibi yaptılar. Leshwi tam zamanında, cübbesinin uzun kuyruğuyla taşları süpürerek koridora süzüldü. Venli hanımının yanında yürüdü.

"Avcı, Rüzgârkoşucunun annesiyle babasını buldu Kadim Kişi," dedi Venli. "Bundan eminim. Parlayan revirinde iki geceformu Soylu görevlendirdi."

"Hangilerini?"

"Uralin'le Nistar."

" 'Işık' ve 'gizem,' " dedi Leshwi, antik dildeki isimleri tercüme ederek. Soyluların çoğu gibi Uralin'le Nistar da uyanmalarının ardından kendilerine yeni isimler seçmişlerdi. "Evet, bu bir işaret. Ama Avcı bu kadar ince düşünemez. Araştırırsan bu ikisinin seçilmesinin ardında Raboniel'in olduğunu görürsün diye tahmin ediyorum."

"Ne yapacağız?" dedi Venli, Kaygı'da.

"Şimdilik hiçbir şey. Yetkimin sınırları onları korumaya yeter. Bu sadece bir uyan."

"Raboniel Avcı'nın o insanları almasına izin vermekle tehdit edi-

yor," dedi Venli. "O iki muhafızı göndermesinin sebebi bu. Avantajlı olduğunu yüzümüze vurmak istiyor."

"Belki öyledir," dedi Leshwi, havada elleri arkasında süzülerek. "Belki de değil. Raboniel diğer Kaynaşıklar gibi düşünmüyor Venli. O çok daha ulu bir şarkı duyuyor. Bozuk ve çarpık bir şarkı; ama Garaz'ın veya artık ölmüş olan Şeref'in planlarını dikkate almayan bir şarkı söylemenin peşinde."

"Kendi tarafını oluşturuyor," dedi Venli. "Her iki tarafı birbirine kışkırtıp bundan çıkar elde etme peşinde."

"Kendi ölümlü hırslarını Raboniel'e yakıştırma," dedi Leshwi, Alay'da. "Onu anlayamayacak kadar küçük düşünüyorsun Venli. Ben bile onu anlayamayacak kadar küçük düşünüyorum. Her koşulda bunu bana haber vermen iyi oldu. Bunun gibi işaretlere karşı gözünü dört aç."

Koridor, denize akan bir nehir gibi avluya çıkardı onları. Burada Gökseller bir aşağı bir yukarı uçuyor, üst katlardaki gözcülere ve Maskelilere malzeme taşıyorlardı. Gözcülerle Maskeliler, Rüzgârkoşucuları beklemeye devam ediyordu. Bu noktada artık sergiledikleri aldatmaca inandırıcılığını kaybetmeye başlamıştı; Raboniel, Dalinar Kholin'in bunu fark ettiğinden ve kulede bir terslik olduğunu bildiğinden emindi.

Malzemeler üst katlara asansörlerle de taşınabilirdi. Fakat Raboniel, Gökselleri bu işe koşarak açık bir şekilde hem otoritesini hem de onları meşgul tutmak niyetinde olduğunu göstermişti.

Bunun üzerine, Kholinar'daki konutlarını tercih eden Göksellerin çoğu gitmişti. Amaç da buydu belki. Leshwi ise isteneni yapmayı seçmişti. Yükseldi ve elbisesinin uzun kuyruğuyla yerleri süpürerek korkuluğun üzerinden geçti, böylece etekleri nihayet havada serbestçe aşağı döküldü. Başka bir Göksel, peşinde süzülen elbisesinin kırmızı ve altın rengi kuyruğuyla Leshwi'nin yanından geçip yukarı uçtu.

"Kadim Kişi," dedi Venli, İhtiras'ta, korkuluğa yaklaşarak. "Eğer bize karşı nasıl avantaj sağlamaya çalıştığını anlamıyorsak Raboniel'i neden izliyoruz? Casusluk etmemizin amacı ne?"

"İzliyoruz," dedi Leshwi, havada Venli'nin göz hizasında durarak, "çünkü korkuyoruz. Raboniel'in gözünde insanların ve şarkıcıların oyunları önemsiz şeyler. Ama hayatları da öyle. Onu izliyoruz Venli, çünkü planlarından sonra geride hâlâ bir dünya olsun istiyoruz."

Venli içinde bir ürpertiyle Dehşetler'e tutuldu. Sonra Leshwi uçup

gittiğinde Venli de asansöre bindi. Leshwi'nin sözleri kafasında yankılanmaya devam etmekteydi. *İnsanların ve şarkıcıların oyunları önemsiz şeyler... Ama hayatları da öyle.*

Bu uğursuz sözler, Venli'nin daha önceki iyimserliğini alıp götürmüştü. Asansörden indiğinde gidip Rlain'le diğerlerine bakmaya karar verdi. Bu Soyluların revirde olmasından dolayı Izdırap'a tutulmadan edemedi. Neyse ki hekimle karısı sağduyuluydu da mümkün mertebe gözlerden uzak duruyorlardı.

Venli bugün perdelerin arasından Hesina'nın odayı gözlediği bölüme geçti. Hesina, Venli girdiğinde onu başıyla selamladı, ardından yüzünü buruşturup perdelerin arasından içeridekilere bakmaya devam etti. Bugün odada Venli'nin tanımadığı yeni bir insan vardı. Adam gözleri yerde, konuşmadan duruyordu.

İçerideki tüm gerilimin kaynağı arka tarafta yüz yüze duran Lirin'le Rlain'di. Rlain alçak sesle İhanet'te mırıldanıyordu. Ne oluyordu böyle?

"Bunu duyduğuma inanamıyorum," diyordu Rlain. "Buna inanamıyorum. O senin oğlun."

"Benim oğlum uzun zaman önce öldü köprücü," dedi Lirin bir çantaya çabucak cerrahi aletler doldururken. "Kaladin bana bunu anlatmaya çalışıp duruyordu ama daha yeni anlamaya başladım. O artık benim oğlum olmak istemiyor. Hâl böyleyken, benim de onu bir katil ve tehditten başka bir şey olarak görmem zor. İntikam peşinde koşarak sadece benim ailemin değil kuledeki tüm insanların hayatını pervasızca tehlikeye atan biri."

"Yani onu ölüme mi terk edeceksin?" diye sordu Rlain.

"Öyle demedim," dedi Lirin. "Benin adıma konuşma. Herhangi bir yaralıya nasıl gideceksem ona da giderim."

"Peki sonra?" dedi Rlain. "Dedin ki..."

"Bakarız dedim," dedi Lirin. "Uzun süreli tedavi için onu buraya getirmem gerekebilir."

"İdam etmeleri için onu teslim edeceksin."

"Nasıl gerekiyorsa öyle olacak. Ben bir hekim olarak görevimi yapacağım ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeyi Kaladin'e bırakacağım. Artık ölüm oyunlarında piyon olmayacağım. Hiçbir taraf için."

Rlain ellerini havaya kaldırdı. "Eğer sonunda öldürteceksen onu kurtarmaya çalışmanın ne anlamı var?"

"Sessiz ol!" diye tısladı Venli, perdenin diğer tarafındakileri bir göz attı. "Burada ne oluyor?"

Lirin, yine İhanet'te mırıldanmaya başlayan Rlain'e ters ters baktı.

"Oğlumuz geçen günkü olaylardan sağ kurtulmuş," dedi Hesina, Venli'ye. "Bu onun arkadaşlarından biri. Kaladin'in güçlerinin düzgün çalışmadığını ve yaralarının iyileşmediğini söylüyor. Komadaymış ve işaretlere bakılırsa iç kanamadan yavaş yavaş ölüyor."

"İç kanamadan veya iltihaptan," dedi Lirin çantaya birkaç şey daha koyarken. "Tariften kesin olarak anlaşılmıyor."

"Onu ve Teft'i düşmana teslim etmeyeceğine dair söz vermediğin müddetçe seni onun yanına götürmüyoruz," dedi Rlain. Odadaki yeni adama baktı ve o da başını sallayarak onayladı.

"O zaman kesinlikle ölecek," dedi Lirin. "Ölümünden de siz sorumlu olacaksınız."

İki adam bakışırken Venli, Sinir'e tutuldu. Endişeleneceği yeterince şey yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı.

"Ben giderim," dedi Hesina yanlarına yürüyüp masadaki çantayı alarak.

"Hesina..."

"O benim de oğlum," dedi Hesina. "Gidelim Rlain. Ateşini nasıl düşüreceğinizi size gösterir, iltihaba karşı ilaç veririm."

"Peki ya iç kanaması varsa?" diye sordu Lirin. "Ameliyat edilmesi gerekecek. Onu orada ameliyat edemezsin Hesina."

Lirin'in sesi öfkeliydi ama ayaklarının dibindekiler korkusprenleriydi. Öfkesprenleri değil. Hekim arkasını dönüp aletlerini düzenliyormuş gibi yaptı. Fakat insanlar duygularla öylesine doluydu ki bir kısmı dışarı taşıyordu. Hislerini Venli'den saklayamazdı. Hüsran. Endişe.

İstediğini söyleyebilirdi. Ama oğlunu seviyordu.

"Buraya getirilmesi gerekiyor," dedi Lirin. Sesi bir ritim gibi açıkça acı yüklüydü. "Sizinle gelip ona bakacağım. Sonra... tavsiyemi dinlemeniz gerekiyor. Eğer komadaysa uzun süreli bir tedaviye ihtiyacı olacak. Onu bu odaya yatırır ve diğerleriyle aynı şekilde bilincini kaybetmiş gibi yaparız. En iyi yol bu."

"Ölmeyi tercih eder," diye fısıldadı yeni adam. Sesinde Venli'nin neye yoracağını bilemediği bir tuhaflık vardı. Kelimeleri yutuyordu.

Odaya sessizlik çöktü. Bir ses hariç.

Tını, Venli'nin içinde heyecanla titreşiyordu. Küçük spren öyle yüksek sesle titreşiyordu ki Venli odadakilerin duyacağından emindi. Nasıl duymuyorlardı?

"Eninde sonunda Kal'ın da başına gelecekti," dedi Lirin karamsar bir tonla. "Askerlerin çoğu savaş meydanında ölmez, biliyorsu-

nuz. Çok daha fazlası aldıkları yaralar yüzünden günler sonra ölür. Oğlum size ilkyardım öğretti, değil mi? Bu tür yaralanmalar için size ne dedi?"

İki eski köprücü birbirine baktı.

"Onları rahat ettirin," dedi kelimeleri yutan adam. "İçecek bir şey verin. Elinizde fazladan varsa ağrı kesici verin. Böylece huzur içinde... ölebilirler."

Odaya yine bir sessizlik çöktü. Neredeyse sesle patlayan Tını dışında.

Vakit geldi. Vakit geldi. Vakit geldi!

Venli konuştuğunda, ona öyle geldi ki kelimeleri onun yerine Tını söylüyordu.

"Ya güçleri hâlâ işleyen bir Hudutaşar tanıyorsam?" dedi. "Onu kurtarabileceğini düşündüğüm biri?"

Planı anlatmak pek uzun sürmedi. Venli zaten günlerdir bunun üzerinde düşünüyordu; tek ihtiyacı olan güçleriyle biraz daha alıştırma yapmaktı ve Rlain'in yardımı gerekiyordu.

Hudutaşar, Rlain'in kısa süre önce kaldığı hücrede tutuluyordu. Venli o duvardan kolayca geçebilirdi; artık güçlerine bunu yapabilecek kadar hâkimdi. Asıl mesele, bunu kendini açık etmeden veya şüphe çekmeden yapmaktı.

Venli'yle Rlain hücreye doğru giderlerken Tını sıkıntıyla titreşti. İnsan –Dabbid– Venli onunla birlikte görülmek istemediği için başka bir yoldan geliyordu.

"Nasıl bir Parekılıç buldun?" diye sordu Rlain alçak sesle, Merak'ta. "Onun sende olduğunu nasıl bilmezler?"

"Uzun hikâye," dedi Venli. Henüz uygun bir yalan düşünmemişti çünkü.

"Eshonai'nin kılıcı, değil mi? Ona ne olduğunu biliyor musun? Öldüğünü söyledin... ama nasıl?"

Bir Yokspreni tarafından kontrol edildiği için öldü, diye düşündü Venli. *Çünkü onu kandırıp bir tanesini mücevherkalbine davet etmesini sağladım. Bir insan Paredarla savaştıktan sonra uçuruma düştü ve orada boğuldu. Bir başına. Cesedini buldum ve bir Yoksprenin talimatıyla Parelerini çalarak cesedine saygısızlık ettim. Ama onlar bende değil.*

Söyleyebileceği bir sürü şey vardı. "Hayır," dedi. "Onu ölü bir in-

sandan aldım. Kaynaşıklar beni ve diğerlerini bulmadan önce Kholinar'a giderken onunla bağlandım."

"Bu onların... onların..." Rlain, Kayıplar Ritmi'ne tutuldu.

"Evet," dedi Venli aynı ritimde. "Bu onların geri kalan arkadaşlarımızı öldürdüğü zamandı. Beni bıraktılar çünkü Garaz benim ortalıkta dolaşmamı ve yeni uyanan şarkıcılara 'ilham vermek' için halkımızla ilgili yalanlar söylememi istedi."

"Üzgünüm," dedi Rlain. "Senin için çok zor olmuştur Venli."

"Hayatta kaldım," dedi Venli. "Ama eğer bu Parlayan'ı kurtaracaksak Kaynaşıkların bunu bizim yaptığımızı anlamaması lazım. Yani müdahale edemezsin Rlain. İnsan kendi başının çaresine bakmak zorunda."

Rlain, Ölçü'de mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu Venli.

"Dabbid bu tür bir görev vereceğim son kişi olurdu," dedi. "Bugünden önce onun tamamen dilsiz olduğunu sanıyordum."

"Güvenilir midir?"

"Kesinlikle," dedi Rlain. "O Köprü Dört'ten. Ama... eh, niye bu kadar zamandır hiç konuşmadığını bilmek isterdim. Köprü taşımak onu çok zorladı, biliyorum ama başka bir şey var." Karar'da mırıldandı. "Bir terslik olmazsa müdahale etmeyeceğim."

"Bunu yaparsan hepimizin saklanması gerekir," dedi Venli, Kuşku'da. "Yani bir şey yapmadan önce emin ol."

Rlain, Karar'da mırıldanmaya devam ederek başını salladı ve bir sonraki kavşakta ayrıldılar. Venli ıssız ve elindeki küreden yayılan ışık dışında karanlık olan bir koridora girdi. Avcı'nın birlikleri bu yakınlarda konuşlandığından insanlar buradan uzak duruyordu. Raboniel'in arada sırada huzurun bozulmaması için verdiği emirler bu askerleri dizginlemekte pek az yeterliydi.

Venli, Huzur'a tutuldu; dinleyiciler bu ritmi bazen zamanı ölçmekte de kullanırdı. Hücre hemen şu duvarın arkasındaydı. Ritmin dördüncü yükselişi yaklaşırken Venli elini taşa bastırdı ve içine Yokışığı çekti. Bitirdiği Yokışığını yenilemek için o gün erken saatlerde yenisi talep etmişti. Fırtınalar adına, bu kadar çok Yokışığı aldığını Raboniel'in duymamasını ümit ediyordu.

Tını güven verircesine titreşti. Bu taş da tıpkı sabahki taş gibi Venli'nin dokunuşuna karşılık verdi. Sanki biri sırtını kaşıyormuş gibi titreşip dalgalandı.

Taş ona fısıldadı. *Yana git.* Taş onu hücreye girmek için doğru

noktaya yönlendirdi. Tını'nın ritimleri kaya boyunca titreşiyor, taş Umut Ritmi'nde atıyordu. Huzur'un dördüncü yükselişi başlarken, tam o anda Rlain, Dabbid'e muhafızlara öğle yemeğini götürmesini işaret edecekti. Görevini yapan herhangi bir hizmetkâr gibi. Sıra dışı bir şey değildi; sadece yemek birazcık erken gelmiş olacaktı.

Tını coşkuyla Umut Ritmi'nde titreşirken Venli elini taşın içine itti. Çok iyi, sıcak, sarıp sarmalayan bir histi. Derinlerin aksine Venli taşın yer değiştirmesine sebep oluyordu. Taş parmaklarının arasında krem gibi yumuşak hâle geliyordu.

Venli henüz istediği şekilleri kendiliğinden almasını sağlayacak şekilde taşı hareket ettirecek uzmanlığa sahip değildi. Böyle durumlarda, mesela üst katta minik heykelcikler oluşturduğunda olduğu gibi, taş genelde kendi dilediğini yapıyordu. Bu yüzden Venli diğer tarafa ulaşana kadar elini itmekle yetindi. Sonra diğer elini de sokup taşı iki yana iterek kendine bir aralık oluşturdu. Normalde sert olan taş onun dokunuşuyla kıvrılıp toplandı.

Yarım metre uzunluğundaki deliğin diğer tarafında ona bakan bir çift şaşkın insan gözü belirdi.

"Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadı Venli, Niyaz Ritmi'nde, "ama bunu yapanın ben olduğumu kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Kimseye kullandığım güçlerden bahsetmeyeceksin. Parlayanlara bile. Duvarı Parekılıcıyla kesip seni çıkaracağımı sanıyorlar."

"Sen nesin?" diye fısıldadı insan, Alethçe.

"Söz ver bana."

"Peki, söz. Tamamdır. Acele et. Muhafızlar yemek yiyor ve bana bir lokma bile vermediler."

Venli taşı iki yana itmeye devam etti. Bu iş çok fazla Işık gerektiriyordu. Tını, Teselli'de titreşti. Belli ki Venli'nin yaptığı şeyi fazla acemice, incelikten ve beceriden yoksun buluyordu.

Eh, sonuçta işini gördü. Venli duvarda insan kızın geçebileceği kadar bir delik açmayı başarmıştı. Nihayet taşı bıraktığında taş anında katılaştı. Parmaklarını kurtarmak için elini sallayıp birkaç minik parçayı düşürmek zorunda kaldı. Kız taşı şöyle bir yokladı, ardından delikten geçti.

Muhafızların bir insan Taşmuhafaza'nın güçlerini koruduğunu ve kızı kurtardığını zannedeceklerini umuyordu. Venli, Hudutaşar kıza onu takip etmesini işaret etti ama kız tereddüt etti. Her an başka bir yöne doğru kaçacakmış gibi görünüyordu.

"Lütfen," dedi Venli. "Sana ihtiyacımız var. Bir hayat kurtarmak için. Eğer şimdi kaçarsan ölecek."

"Kim?"

"Stormblessed," dedi Venli. "Lütfen benimle gel."

"Sen onlardan birisin," dedi kız. "Parlayan güçlerini nasıl elde ettin?"

"Ben... Parlayan değilim," dedi Venli. "Parlayan güçlerine benzeyen Kaynaşık güçlerim var. Rlain'in bir arkadaşıyım. Köprücü olan dinleyici var ya? Lütfen. Seni yeniden tehlikeye atmak için kurtarmadım. Ama hemen gitmemiz gerekiyor. Hemen!"

Kız başını yana eğdi, ardından başıyla Venli'ye önüne düşmesini işaret etti. Venli yürüdüğünde Hudutaşar gölgelerde kalarak sessizce onu takip etti.

Eshonai de ormanda böyle yürürdü, diye düşündü Venli. *Vahşi hayatı rahatsız etmemek için sessizce yürürdü.* Gerçi bu kızda ablasının havası yoktu.

Tını memnun bir şekilde Umut'ta titreşiyordu. Venli henüz o şekilde hissetmiyordu; Rlain'le Dabbid'in yakalanmadığından emin olana dek öyle hissetmesi zordu. Parlayan kızı yakınlarda bir odaya soktu. Burada bekleyeceklerdi.

"Onlara ihanet ediyorsun o zaman. Bir hain misin?" diye sordu kız.

"Ne olduğumu bilmiyorum," dedi Venli. "Kafeste tutulan bir çocuk görmek istemeyen biri olduğumu biliyorum sadece."

Rlain'le Dabbid nihayet odaya girdiklerinde Venli öyle bir sıçradı ki neredeyse kafası tavana çarpacaktı. Sessiz köprücü koşup insan kıza sarıldı. Kız gülümsedi.

"Vay, suskun," dedi kız. "Amma tuhaf arkadaşlar edinmişsin şu sıralar. Buralarda bir tavuk gördün mü? Büyük kırmızı bir tane. Kaçarken kaybettim."

Dabbid başını iki yana salladı, ardından kızın önüne diz çöktü. "İyileştirme. Çalışıyor mu?"

"Ha!" dedi kız. "Konuşabiliyorsun."

Dabbid başını salladı.

"Kıçıkırık desene," dedi kız ona. "En sevdiğim kelime."

"İyileştirme?" dedi Dabbid yine.

"Evet, hâlâ iyileştirebiliyorum," dedi kız. "Sanırım. Ona yardım edebilmem lazım."

Dabbid kızın elini tuttu. Israrlıydı.

"Ben sizinle gelirim," dedi Rlain. Venli'ye baktığında Venli kendisinin gitmeyeceğini belirtmek için Kuşku'da mırıldandı. Raboniel'in yanına dönmek zorundaydı.

"Çok uzun kalmam," diye söz verdi Rlain. "Şüphe çekmek istemiyorum." Diğer ikisi odadan çıktığında Rlain geride kalıp Takdir'de mırıldandı. "Hücrede beni görmeye ilk geldiğinde söylediklerim için üzgünüm. Bencil biri değilsin Venli."

"Öyleyim," dedi Venli. "Şu sıralar pek çok konuda kafam karışık ama bundan eminim."

"Hayır," dedi Rlain. "Bugün bir kahramansın. Çok zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama bugün..." Gülümsedi ve yine Takdir'de mırıldandıktan sonra odadan çıkıp diğerlerinin peşinden gitti.

Eğer tüm hikâyeyi bilseydi... Yine de âlimlerin bodrumdaki odasına giderken Venli'nin keyfi yerindeydi.

"Artık kelimeleri söyleyebilir miyim?" diye sordu Tını'ya.

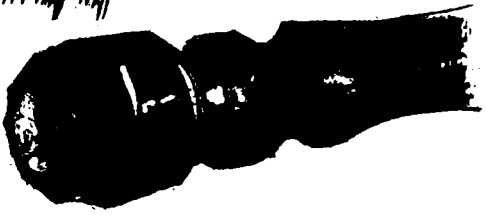
Tını olumsuz anlamda titreşti. Daha değil.

"Ne zaman?" diye sordu Venli.

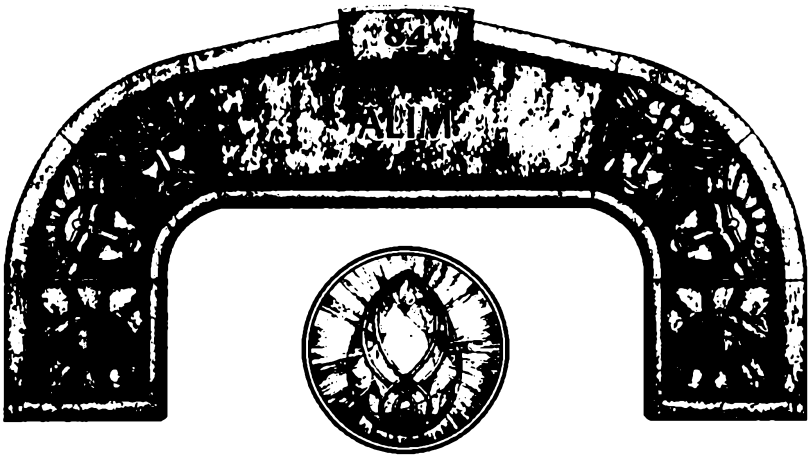
Cevap kısa ve basitti.

Anlayacaksın.

Midius bir keresinde bana... Bana Kuşam'ı kullanabileceğimizi söyledi... Zihnimizi, hatıralarımızı güçlendirmek... bu kadar unutmamak için.

Raboniel, Navani'yi kendi çalışmalarıyla baş başa bırakma sözünü tuttu. Kaynaşık hâlâ Kardeş'i koruyan kalkan üzerinde çalışıyordu ama Navani bilmeden casusluk etmeyince önceden olduğu kadar hızlı gelişme kaydedemiyordu. Navani arada sırada, muhafızın arkasına bir göz atabilmek için odada dolanırken, Raboniel'i mavi kalkanın yanında yere oturmuş, elindeki Savaşışığı dolu küreye bakarken görüyordu.

Navani kendini tuhaf bir durumda bulmuştu. Kulenin yönetiminde yer alması yasaktı, âlimleriyle doğrudan görüşmesi yasaktı, dolayısıyla kendini meşgul etmesi için geriye sadece araştırmaları kalmıştı. Ona hep istediği bir armağan verilmişti bir bakıma: gerçek bir âlim olup olamayacağını görme şansı.

Kendini tamamen çalışmalarına adamasının önünde daima bazı engeller olmuştu. Gavilar'ın ölümünden sonra Elhokar'a, ardından da Aesudan'a rehberlik etmekle çok meşguldü. Harap Ovalar'a ilk geldiğinde belki bilime yoğunlaşabilirdi ama o zaman da baştan çıkarması gereken bir Karadiken ve kurması gereken yeni bir krallık vardı. Siyasetten ve bir krallık yönetmenin zorluklarından ne kadar şikâyet ederse etsin, ürkütücü bir sıklıkla kendini tam da bunların göbeğinde bulup duruyordu.

Belki de sıradan bir işte çalışma seçeneğini değerlendirmeliydi. O zaman en azından insanların arasında olurdu. Ve daha fazla hasar verme riski olmazdı. Öte yandan... Raboniel onu o işte de kesinlikle başıboş bırakmazdı. Ayrıca Navani gizli sırların cazibesine kapılmıştı bir kere. Raboniel'in elinde olmayan bilgilere sahipti. Etrafındaki havayı büken, muhtemelen Yokışığın zıddıyla dolu bir küre görmüştü. Patlamayı biliyordu.

Raboniel'in peşinde olduğu şey mümkündü. O yüzden... Navani niye bunu nasıl yapacağını bulmaya çalışmasındı? Niye *gerçekten* ne yapabileceğini görmesindi? *Bir tanrıyı yok etme gücü. Negatif ışık. Bu sırrı çözebilir miyim?*

Ya Navani sadece kuleyi kurtarmaya çalışırken çok küçük düşünüyorsa? Ya savaşı tamamen bitirmenin bir yolu varsa? Ya Navani gerçekten de Garaz'ı yok etmenin bir yolunu bulabilirse?

Denemek zorundaydı. Ama nereden başlayacaktı? Hım... Âlimlerinin keşiflerde bulunmasını teşvik etmenin en iyi yolu genelde uygun bir ortam ve yaklaşım kurmaktan geçiyordu. Çalışmaya ve deney yapmaya devam etmelerini sağlamak. Büyük keşifler çoğunlukla biri onları ararken değil, başka bir konuya kendini tamamen kaptırmış olan bir âlimin başka türlü kuramayacağı bağlantıları kurması sayesinde yapılırdı.

Böylece Navani sonraki birkaç gün boyunca kendine benzer bir ortam yaratmaya çalıştı. Birtakım parçalar, aletler, fabrial mekanizmaları istedi ve tek kelime edilmeden hepsi –hatta bazıları ta Kholinar'dan– getirildi. Daha da önemlisi bunlar arasında fabriallara güç sağlamakta kullanılan yozlaşmış sprenleri barındıran bir sürü mücevher de vardı.

Navani âlimlik alıştırması olarak vaktini silah gibi görünmeyen silahlar yaratmaya harcadı. Gerçekten çok çaresiz kalırsa odasını veya sütun odasını korumakta kullanabileceği tuzaklar yaptı. Bunları nasıl kullanacağından veya ihtiyacı olup olmayacağından emin değildi. Ama sonuçta bilimsel çalışmalardı, ayrıca aşina olduğu bir şeydi, dolayısıyla bir süre kendini tamamen bu işe verdi.

Zararsız görünen bazı fabrialların içine acırialleri sakladı. Eski Parlayanların Urithiru'da bıraktıkları mücevherler sayesinde keşfettikleri bir teknolojiyi kullanarak, gerektiğinde dikkat dağıtmak için alarmlar yaptı. Çiftlenimli yakutlar kullanarak çivi fırlatacak yaylı tuzaklar hazırladı.

Bu fabrialların içine Yokışığı küreleri koydu ve sonra onları hareketе geçirmek için basit bir mekanizma kurdu. Tam olarak doğru yerde

duran bir küpün yan tarafına yaslanmış bir mıknatıs sayesinde metal kol hareket edecek ve fabrialları çalıştıracaktı. Böylece Navani onlara ihtiyaç duymadığı sürece fabriallar harekete geçmeyecekti. Bu kutuları da bir ara dönüp tekrar bakacağı yarım kalmış deneylermiş gibi koridora bıraktı. Koridor zaten diğer âlimlerin getirdiği kutularla dolu olduğundan Navani'nin kutuları dikkat çekmiyordu.

Sonra deneylerde kullanmak için biraz daha Savaşışığı yapmakta Raboniel'den yardım aldı. Navani bunu ne yazık ki tek başına üretemiyordu. Ses çatallarıyla ve diğer aletlerle her türlü kombinasyonu denemiş ama hiçbiri Raboniel'in yerini tutmamıştı. Fakat öte yandan, Navani'nin anladığı kadarıyla Kaynaşık'ın da bunu bir insanın yardımı olmadan yapması mümkün değildi.

Navani ritme giderek daha hâkim olmaya, tonu daha iyi mırıldanmaya başladı. O anlarda kendini sanki Roshar'ın ruhunun onunla konuştuğunu duyuyormuş gibi hissediyordu. Aslında hiçbir zaman müziğe karşı özel bir ilgisi olmamıştı ama Işıklara olan ilgisi artıkça müziği giderek daha büyüleyici bulmaya başladı. Dalgalar, sesler ve bunların bilimdeki karşılığı...

Yaptığı tüm çalışmalar tek bir soruya odaklanıyordu: Yokışığının zıddı nasıl yapılabilir? Gavilar'ın küresinin içinde ne vardı?

Vorinizmde saf şeylerin simetrik olduğu söylenirdi. Ve her şeyin bir zıddı olduğu... Raboniel'in Fırtınaışığın tersinin Yokluğun karanlık Işık'ı olduğunu zannetmesi bu yüzden gayet anlaşılırdı ama karanlık gerçekte ışığın tersi değildi. Işık'ın olmamasıydı.

Navani'nin bir mücevherin içindeki güç olan Kuşam'ı ölçmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Ve bir tür modele, tersinin olduğunu bildiği bir enerji formuna ihtiyacı vardı. Doğada nelerin ölçülebilir, kanıtlanabilir bir zıddı vardı?

"Mıknatıslar," dedi Navani sandalyesini itip notlarının başından kalkarak. Odanın kapısında duran muhafıza doğru yürüdü. "Daha fazla mıknatısa ihtiyacım var. Daha güçlü mıknatıslara. İkinci kattaki kimyasal malzeme deposunda biraz olacaktı."

Muhafız bir ton mırıldandı ve ardından Navani'nin anlaması için bunu sıkıntılı bir iç geçirmeyle tamamladı. Yardım ararcasına etrafına bakındıysa da yakınlardaki tek Kaynaşık, Raboniel'in kızıydı. Kucağında bir kılıçla odanın önündeki duvara sırtını dayayarak oturmuş, gözlerini uzaklara dikmiş, bir şey mırıldanıyordu. Navani bunun bir ritim olmadığını fark etti, bu bildiği bir müzikti. Bazen tavernalarda söylenen bir insan şarkısı. Kaynaşık bunu nereden biliyordu?

"Sanırım halledebilirim," dedi muhafız, Navani'ye. "Ama adamlarımızdan bazıları bitmek bilmez taleplerinizden rahatsız olmaya başlıyor."

"Raboniel'e söylersin," dedi Navani koltuğuna geri dönerken. "Hah, bir de Kaynaşıkların kullandığı bir silah var, Parlayanlara sapladıklarında onlardan Fırtınaışığı çekiyor. O metalden de biraz getirin."

"Onun için Dilekler Hanımı'ndan onay almam lazım," dedi muhafız.

"O zaman git, ona sor. Hadi. Bir yere kaçacağım yok. Zaten nereye gideceğimi sanıyorsun ki?"

Fırtınaform bir Soylu olan muhafız kendi kendine homurdandıktan sonra Navani'nin istediğini yapmak için uzaklaştı. Navani buradaki hapisliği sırasında onun ağzından kendiyle ilgili birkaç şey almayı başarmıştı. Kholinar'daki sarayda parshmen bir köleydi ve Navani'nin onu hatırlaması gerektiğini düşünüyordu... Eh, belki de hatırlamalıydı. Ama parshmenler öyle siliklerdi ki.

Navani beklerken farklı bir deney yapmaya girişti. Masasının üzerinde çiftlenimli bir yakutun iki yansı duruyordu. Bu, tam ortadan bölünmüş bir mücevher ve spren demekti. Navani ses çatalını kullanarak sprenin iki yarısını çekip onları daha büyük bir yakutta birleştirmeyi denedi. Onunla hâlâ konuşmayan Kardeş'i memnun ederdi belki.

Mücevherin bir yarısının üzerine bir büyüteç koydu ve içindeki sprenin ses çatalına tepkisini izledi. Bu yozlaşmış bir alevspreniydi ama Navani bunun deneyde bir fark yaratmayacağını düşünüyor ya da en azından öyle umuyordu.

Spren sese ulaşmaya çabalayarak içerde hareketlendi. Mücevherin kenarına yüklendiyse de çıkamadı. *Fırtınaışığı mikro deliklerden dışarı sızabiliyor*, diye düşündü Navani. *Ama sprenler çok büyükler.*

Kısa süre sonra Navani lambanın önünde hareket eden karaltıdan birinin kapıya geldiğini anladı. "Mıknatıslanm?" dedi Navani spreni izlemeye devam ederken elini yana doğru uzatıp. "Buraya getir."

"Mıknatıslan getirmedim," dedi Raboniel.

"Dilekler Hanımı," dedi Navani ona dönüp eğilerek. "Kusura bakmayın, sizin geldiğinizi fark etmedim."

Raboniel, Navani'nin anlamadığı bir ritim mırıldandı, ardından deneyine bakmak için yaklaştı.

"Ayrılmış bir spreni birleştirmeye çalışıyorum," diye açıkladı Navani. "Geçmiş deneyimlerimiz bir mücevheri ortadan ikiye kırmanın alevsprenini serbest bıraktığını gösteriyor ama bu durumda iki yarı

ayrı alevsprenlerine dönüşüyor. Onları tekrar bir araya getirebilecek miyim diye bakıyorum."

Raboniel masanın üzerine bir şey bıraktı. Ahşap kazması ince işlemelerle süslü ve dibinde büyük bir yakut olan küçük bir hançer. Navani hançeri eline aldığında, bıçak kısmının ortasında en uçtan kabzaya kadar ince bir damar gibi uzanan kısmın geri kalanından farklı bir metalden yapılmış olduğunu fark etti.

"Bunları Elçiler'in ruhlarını hapsetmekte kullanıyoruz," diye açıkladı Raboniel. "Ya da plan buydu. Şimdiye kadar sadece bir tanesini aldık ve... bunun bazı olumsuz sonuçları oldu. Burada tuttuğunuz ikisinin de ruhunu almayı umuyordum ama ordunuzla birlikte sefere gitmişler."

Navani ürperdi; silahı elinde çevirdi.

"Birkaç Dönüş'te bu metali kullanarak Parlayanlardan Fırtınaışığı çektik," dedi Raboniel. "Bir kaynaktan alıp içine çekerek Kuşam'ı yönlendiriyor. Bunu mücevherleri doldurmakta kullanıyorduk ama Ba-Ado-Mishram'ın yenilgisine kadar sprenleri mücevhere hapsetmenin mümkün olduğunu bilmiyorduk. Ancak o zaman bizden biri – Rüya Gören– Elçiler'in ruhunu da aynı şekilde hapsetmenin mümkün olabileceğini fark etti."

Navani dudaklarını yaladı. Demek doğruydu. Shalash ona Jezerezeh'Elin'in artık olmadığını söylemişti. Nasıl olduğunu çözememişlerdi. Bu, gerçi tam bir yok oluştan iyiydi. Bu yolla kurtarılabilir miydi?

"Ruhlarını ele geçirince ne yapacaksınız?" diye sordu Navani.

"Sizin Negaoul'un ruhuna yaptığınızı," dedi Raboniel. "Bir daha asla serbest bırakılmasınlar diye güvenli bir yere koyacağım. Şimdi, bu metali neden istedin? Muhafız istediğini söyledi."

"Fırtınaışığı'yla Yokışığını mücevherlerden çekmek için bu daha iyi bir yol olabilir diye düşündüm," dedi Navani.

"İşe yarayabilir," dedi Raboniel. "Ama çok pratik olmaz. Raysium bulmak aşırı zordur." Başıyla Navani'ye verdiği hançeri işaret etti. "Bir de bu silah çok az miktarda içeriyor. Bununla Elçiler'in ruhlarını alamazsın. Aynı sebepten benim için de bir tehlike oluşturmaz. Eğer böyle bir şeyi denemeyi düşünüyorsan."

"Anladım Kadim Kişi," dedi Navani. "Sadece deneylerim için istiyorum zaten. Teşekkürler." Hançerin beyaz-sarı metalden oluşan ucunu, bölünmüş yakutun bir yarısına dokundurdu. Bir şey olmadı.

"İşe yaraması için birine saplaman gerekir genellikle," dedi Raboniel. "Ruhuna dokunman gerekiyor."

Navani dalgın bir şekilde başını sallayıp ses çatalı ve büyüteçten oluşan deney düzeneğini yeniden kurdu ve ardından yine içindeki sprenin sesle birlikte hareketini izledi. Sonra hançerin ucunu tekrar dokundurdu ve farklı bir şey olacak mı diye baktı.

"Hâlinden memnun görüyorsun," dedi Raboniel.

"Halkım özgür olursa hâlimden memnun olurum Dilekler Hanımı," dedi Navani. "Ama bu arada vaktimi faydalı bir şekilde değerlendirmek niyetindeyim."

Kulenin savunması zaten zayıfken tamamen çökmüştü. Kaladin'e ulaşamıyor, Kardeş'le konuşamıyor, âlimleriyle plan yapamıyordu. Kulenin kalbini tamamen yozlaşmaktan koruyan sadece tek bir mekanizma kalmıştı.

Navani'nin de tek bir ümidi vardı: Yeni bir silah yapmasına yetecek kadar âlim olabilmek. Bir tanrıyı öldürecek bir silah.

Deneyde yine değişen bir şey olmadı. Spren onu çağıran tona rağmen yakuttan çıkamıyordu. Spren yozlaşmış olduğu için parlak mavi bir renkteydi ve tek kolu, tek bacağıyla yarımdı. Niye bu şekilde görünmeye devam ediyordu? Alevsprenleri sık sık form değiştirirdi ve izlendiklerini fark etmekle ünlüydüler. Navani bu konuda çok ilginç makaleler okumuştu.

Küçük mücevher çekicine uzandı. Yarım yakutu dikkatli bir şekilde kırıp spreni serbest bıraktı. Spren özgür kaldığı anda hançere yakalandı. Işık hançerin keskin kısmından ilerledi ve sonra tabandaki yakut parlamaya başladı. Navani yarım sprenin artık onun içinde olduğunu gördü.

İlginç, diye düşündü. *Peki yakutun diğer yarısını da kırıp oradaki spreni de aynı mücevherle yakalarsam?* Heyecanlanarak yakutun diğer yarısına uzandı ama yakutu kıpırdattığı anda hançer masanın üzerinde sekti.

Navani donup kaldı. Sprenin iki yarısı hâlâ çiftlenimli miydi? İlk yarıdakini serbest bıraktığında bu bağlantının kopacağını zannetmişti. Meraklanarak bu kez hançeri hareket ettirdi. Yakutun diğer yarısı odanın merkezine doğru birkaç metre kadar uçtu.

Çok uzağa gitmişti. Çok çok uzağa. Hançeri yarım metre ancak kıpırdatmıştı, oysa çifti olan yakut bunun üç katı uzağa uçmuştu. Navani gözleri büyüyerek yakuta bakakaldı.

Raboniel yüksek sesle bir ritim mırıldandı. O da en az Navani kadar şaşırmış görünüyordu. "Ama nasıl?" diye sordu. "Spren yozlaşmış olduğu için mi?"

"Olabilir," dedi Navani. "Gerçi çiftlenimli sprenlerle başka deneyler de yaptım ve yozlaşmış olanlar genelde yozlaşmamış olanlarla aynı şekilde davranıyor gibiydi." Gözleri hançere kaydı. "Hançerin üzerindeki yakut, daha önce hapsolduğu yakuttan büyük. Daha önce çiftlemek için mücevheri hep iki eşit parçaya bölmek zorundaydık. Belki bir yarıyı daha büyük bir mücevhere göndererek yeni bir şey icat etmiş oldum..."

"Güç çoğaltımı mı?" diye sordu Raboniel. "Büyük mücevheri kısa bir mesafe hareket ettiriyorsun ve küçük mücevherin çok daha uzun bir mesafe kat etmesine sebep oluyorsun?"

"Fabrial kanunlarını eğer doğru anladıysak enerji korunacaktır," dedi Navani. "Daha fazla Işık gerektirecektir ve küçük mücevher tarafından yapılan işe denk olarak büyük mücevheri hareket ettirmek daha zor olacaktır. Ama fırtınalar adına ... bunun sonuçları..."

"Bunu yaz," dedi Raboniel. "Gözlemlerini kaydet. Ben de aynı şeyi yapacağım."

"Neden?" diye sordu Navani.

"Savaş Ritmi Navani," dedi Raboniel açıklama olarak. Gerçi Navani bu açıklamadan bir şey anlamadı. "Söylediğimi yap. Ve deneylerine devam et."

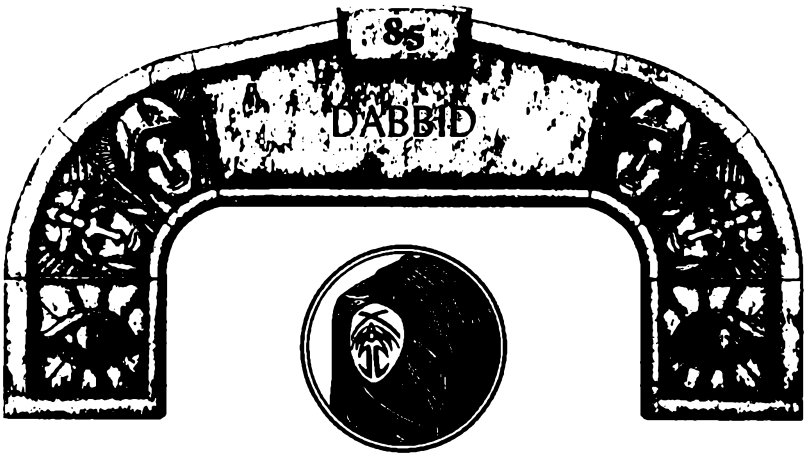
"Edeceğim," dedi Navani. "Ama Dilekler Hanımı, başka bir problemle karşı karşıyayım. Mücevherdeki Fırtınaışığı'nın miktarını ölçmenin bir yolunu bulmam gerekiyor."

Raboniel detayları sormadı. "Bunu yapan bir kum var," dedi.

"Kum mu?"

"Doğal rengi siyahtır ama rengi Fırtınaışığı'yla beyaza döner. Bu yüzden Kuşam'ın miktarını ölçmekte kullanılabilir. Güç kaynağı ne kadar güçlüyse kumun rengi o kadar hızlı değişir. Sana biraz gönderirim." Raboniel yüksek sesle mırıldandı. "Bu müthiş Navani. Bunca Dönüşün hiçbirinde senin kadar yetenekli bir âlimle karşılaştığımı sanmıyorum."

"Ben aslında..." Navani devamını getirmedi. "Teşekkürler," dedi bunun yerine.

Neden hatırlamak isteyeyim ki?

Dabbid tüm hayatı boyunca farklı olmuştu.

Annesinin kullandığı kelime buydu. "Farklı." Bu kelimeyi seviyordu. Olduğundan başka bir şey gibi görünmeye çalışmayan bir kelimeydi. Dabbid'de bir şeyler farklıydı. Konuşmaya altı yaşında başlamıştı. Hâlâ kafadan toplama yapamıyordu. Talimatları takip edebiliyordu ama fazla uzunsa bazı adımları unutuyordu.

Farklıydı.

Hekimler bir sebep gösterememişti. Bazı insanların sadece farklı olduğunu söylüyorlardı. Hep de böyle olacaktı. Ebesi sonradan onun durumunu öğrenince doğumunda kordonun boynuna dolandığını söylemişti. Belki sebep buydu.

Dabbid gençken nasıl olduğunu anlamak için boynuna bir halat dolamıştı. Bir yerden atlamamıştı. Halatın diğer ucunu bir yere bağlamamıştı. Kendini öldürmeye çalışmıyordu. Sadece biraz sıkmıştı ki bebek Dabbid'in ne hissettiğini anlayabilsin.

Ama biri onu görünce herkes paniğe kapılmıştı. Ona aptal demişlerdi. Yıllarca ipleri ondan saklamışlardı. Bunun ona zarar verebileceğini anlamayacak kadar aptal olduğunu sanıyorlardı. Sık sık bu şekilde başını belaya sokuyordu. Başkalarının yapmayacağı şeyleri yaparak. Bunun onları panikletebileceğini anlamayarak. Normal insanları korkutmamak için çok dikkatli davranmak zorundaydı. Ondan

korkmaya eğilimliydiler. Dabbid sebebini bilmiyordu. Farklıydı. Ama onunki korkutucu bir fark değildi.

Annesi öldüğünde her şey daha da kötüleşmişti. O gün insanlar ona karşı daha acımasız olmuşlardı. Bu onun suçu değildi. Orada bile değildi. Ama aniden insanlar daha acımasız olmuştu. Böylece kendini savaşta bir açıkgözün hizmetinde buldu. Onun kıyafetlerini yıkıyordu.

Sonra adamın karısı bir koyugöz bebek doğurunca herkes Dabbid'e kızdı. Onlara yanıldıklarını söyledi. Herkes bazen yanılırdı.

Berrakhanımın yalan söylediğini çok sonra fark etti. Kadın gizli âşığı yerine başka biri cezalandırılsın diye yalan söylemişti. Dabbid eğer düşünmek için yeterince zamanı olursa bir şeyleri anlayabiliyordu. Bazen.

Böylece köprücü olmuştu. Dabbid o günlerden fazla bir şey hatırlamıyordu. Zamanla bağı kopmuştu. O zamanlar tek tük konuşuyordu. Kafası karışmıştı. Korkmuştu. Öfkeliydi. Ama insanlara öfkesini belli etmiyordu. Öfkeli olduğunu gördüklerinde insanlar korkuyor ve ona zarar veriyorlardı.

Dabbid her geçen gün biraz daha dehşete kapılarak, her an öleceğini düşünerek işini yapmaya devam etmişti. Aslında çoktan ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu. O yüzden Sadeas'ın kendi askerlerinden birinin atı onu ezip sürüklediğinde ve yere fırlattığında, kırılmış koluyla yerde büzülmüş ve ölmeyi beklemişti.

Sonra... Kaladin. Kaladin Stormblessed. Kaladin, Dabbid'in farklı olmasına aldırmamıştı. Dabbid'in çoktan vazgeçmiş olmasına aldırmamıştı. Kaladin onu Cehennem'den çekip çıkarmış ve ona yeni bir aile vermişti.

Dabbid savaş şokundan ne zaman çıkmaya başladığını tam olarak hatırlamıyordu. Tamamen geride bırakmamıştı. Bunu kim yapabilirdi ki? İnsanların parmak şaklatması bırakılan yayların sesini andırıyordu. Ayak sesleri, toynakların sesi gibiydi. Ya da Parshendiler gibi şarkı söyleyen birini duyuyordu ve kendini tekrar orada buluyordu. Ölürken...

Yine de daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bir aşamada kendini eski kendi gibi hissetmeye başlamıştı. Sadece şimdi yeni bir ailesi vardı. Arkadaşları vardı.

Ve hiçbiri onun farklı olduğunu bilmiyordu.

Daha doğrusu onun başka şekilde farklı olduğunu düşünüyorlardı. Hepsi gibi onun da savaşta hasar gördüğünü düşünüyorlardı. Onlardan biriydi. Aklıyla ilgili bir şey bilmiyorlardı. Nasıl doğduğunu.

Dabbid onu tarif etmek için insanların 'aptal' kelimesini kullanmasından hoşlanmıyordu. İnsanlar biri bir hata yaptığında ona aptal diyordu. Dabbid bir hata değildi. Hatalar yapabilirdi. O zaman aptal oluyordu. Ama hep değil. Herkes kadar hızlı düşünemiyordu. Ama bu onu farklı yapardı, aptal değil. Aptallık bir tercihti.

Geçmişte insanlar onun farklı olduğunu konuşmasından anlarlardı. Annesi öldükten sonra bir işten diğerine geçerken bunu fark etmişti. Ne zaman ağzını açsa insanlar hemen anlıyordu. O yüzden... Köprü Dört'te... konuşmamaya devam etmişti.

Böylece anlamayacaklardı. Böylece Dabbid'in farklı olduğunu fark etmeyeceklerdi. Köprü Dört usulünde olacaktı.

Ama sonra herkesin spreni olmuştu. Onun dışında. Ve sonra kule onunla konuşmaya başlamıştı. Yine de... aptalca bir şey yapıp yapmadığından hâlâ emin değildi. Ama Rlain'e gitmekle aptallık etmemişti. Bundan emindi.

O yüzden bugün hatalarını düşünmemeye çalıştı. Daha güçlü olsaydı, savaşta Kaladin'e yardım edebilseydi diye düşünmemeye çalıştı. Konuşamıyormuş gibi yaparak diğerlerine yalan söylediğini düşünmemeye çalıştı. Nasıl yardım edebileceğini düşünmeye çalıştı.

Rlain'i tünellerden yukarıya götürdü. Yolda birkaç kez şarkıcılarla karşılaştılar. Rlain sakin bir ritimle onlarla konuştu ve şarkıcılar geçmelerine izin verdi. Yukarı çıktılar, çıktılar ve Dabbid ona gizli merdivenin yerini gösterdi. Altıncı katta devriyelerden saklanıp onları atlattılar.

Yukarı, daha yukarı çıkmaya devam ettiler. Dabbid'in kalbi deli gibi atıyordu. Endişeliydi. Lift söz verdiği gibi onlarla yukarıda buluşacak mıydı? Lift kuleyi onlardan iyi biliyordu. Tek başına gelebileceğini söylemişti. Ama ya kaçarsa?

Onuncu katta buluşma yerine ulaştıklarında Lift'i orada onları beklerken buldular. Yere oturmuş, köri ve ekmek yiyordu.

"Nereden buldun onu?" diye sordu Rlain.

"Kaynaşıklardan," dedi Lift elini sallayarak. "Komik, değil mi? Onların da yemesi gerekiyor. Bu herhâlde kaka yapıyorlar da demek, ha?"

"Öyle olsa gerek," dedi Rlain, onaylamaz bir tonla.

"Hayatın sillesi, değil mi?" diye sordu Lift. "Ölümsüz oluyorsun, yüzyıllar boyu yaşıyorsun. Uçabiliyorsun, kayaların içinden falan yürüyorsun. Yine de diğer herkes gibi işemen gerekiyor."

"Bu konuşmanın maksadını anlamış değilim," dedi Rlain. "Hadi, acele et. Kaladin'e gitmemiz lazım."

Lift abartılı bir şekilde gözlerini devirdiyse de ayağa kalktı ve Dab-

bid'e bir parça pide uzattı. Dabbid teşekkür manasında başını sallayıp daha sonra yemek için cebine koydu.

"Ne zaman konuşmaya başladın?" diye sordu Lift ona.

"Altı yaşındaymışım," dedi Dabbid. "Annem söyledi."

"Yok, şeyi kastettim..." Lift onu işaret etti.

Dabbid yüzünün kızardığını hissetti ve ayaklarına baktı. "Uzun zamandır konuşabiliyordum. Sadece konuşmadım."

"Konuşmak istemedin ha? Benim hiç konuşmak istemediğim olmadı. Sadece bir keresinde, kraliçenin akşam yemeğini yediğimde... Ama öylece ortada duruyordu ve kaldırması gerekirdi yani. Onun suçuydu; ona da söyledim. Yani bu kılıcını bir bebeğin üzerine basıp ayağını falan keseceği bir yerde bırakmak gibi bir şey."

"Artık gidebilir miyiz lütfen?" dedi Rlain.

Dabbid onlara yolu gösterdi. Şimdi daha endişeliydi. Çok mu geç kalmıştı? O yokken Kaladin ölmüş müydü? Yardım getirmekte yavaş mı davranmıştı? Yapılması gerekeni daha önce akıl edemeyecek kadar mı farklıydı?

Dabbid onlan on birinci kattaki yere götürdü ama kapı artık çalışmıyordu. Kaladin'in onu son doldurmasından bu yana uzun zaman geçmişti. Ama yanlarında Lift vardı ve Lift elini mücevhere bastırdığında kapı açıldı.

İçerisi kan ve ter kokuyordu. Dabbid, bilinci kapalı yatan Teft'in yanından geçip Kaladin'e ulaştı. Kaladin yerde, battaniyelerin arasında yatıyordu. Kıvranıyordu. Hâlâ hayattaydı.

Hayattaydı.

"Fırtınalar adına," dedi Lift yaklaşırken. Kaladin'in yüzü terle kaplıydı. Dişleri kenetlenmişti, gözleri sımsıkı kapalıydı. Battaniyelerin içinde debelenirken yavaşça inledi. Dabbid yaralanna bakmak için gömleğini kesmişti. Vücudunun yan tarafı boyunca kesikler olsa da en kötüsü enfeksiyondu. Kesikten tenine doğru yayılmıştı. Şiddetli bir kızarıklık. Minik çürüksprenleriyle kaplı korkunç bir görüntü.

Lift kollarını kendine dolayarak geri çekildi. "Fırtınalar adına."

"Ben... hiç böyle bir şey görmedim," dedi Rlain ikisinin tepesinden bakıp. Savaşformunda ne kadar heybetli göründüğünün farkında mıydı? "Sen gördün mü?"

Lift kafasını iki yana salladı.

"Lütfen," dedi Dabbid. "Yardım et."

Lift avucu önde olacak şekilde elini kaldırdığında eli güçle parladı. Teninden beyaz bir duman hâlinde Fırtınaışığı yükselirken Lift yere

diz çöktü. Kaladin yine ani bir hareket yapınca geri kaçtı ama sonra öne uzanıp elini Kaladin'in göğsüne bastırdı.

Kızarıklık anında geri çekildi ve çürüksprenleri sanki onun dokunuşuna dayanamıyormuş gibi kaçıştı. Kaladin'in sırtı büküldü. Canı yanıyordu!

Derken battaniyelerin üzerine yığıldı. Lift diğer elini de yan kısmındaki yaralara bastırdı ve yaralar iyileşmeye, kırmızılık çekilmeye devam etti. Lift kaşlarını çatmıştı, dudağını ısırıyordu. Dabbid de aynını yaptı. Belki yardımı olurdu.

Lift ona öyle çok Fırtınaışığı vermişti ki az sonra Kaladin de parlamaya başladı. Nihayet Lift geri çekildiğinde Kaladin'in yan tarafındaki yaralardan kabuklar döküldü ve altından yeni deri ortaya çıktı.

"Bu... zordu," diye fısıldadı Lift. "Gawx'ı kurtardığım zamankinden bile daha zordu." Alnındaki teri sildi. "Terliyorum."

"Teşekkürler," dedi Dabbid onun elini tutup.

"Iyyy," dedi Lift. Alnını sildiği elini tutmuştu Dabbid.

"Teşekkürler," dedi Dabbid yine.

Lift omuz silkti. "Süperliğimin kayganlık kısmı artık çalışmıyor. Ama bu çalışıyor. Neden ki acaba?"

Rlain kapıyı kapatmaya gitti. Dabbid bir battaniyeyi katlayıp yastık yaparak Kaladin'i rahat ettirmeye çalıştı. Arkadaşı hâlâ baygındı ama şimdi huzur içinde uyuyordu.

"Sana bir çok sorum var Dabbid," dedi Rlain. "Öncelikle niye konuşabildiğin hâlde bunca zaman sessiz kaldın?"

"Ben..."

"İstemiyorsa sana bir şey söylemek zorunda değil," dedi Lift. Azıklarının yerini bulmuş ve yemeye başlamıştı bile. Vay canına.

"O Köprü Dört'ten," dedi Rlain. "Biz bir aileyiz. Aileler birbirine yalan söylemez."

"Üzgünüm," dedi Dabbid yavaşça. "Ben sadece... farklı olduğumu... bilmenizi istemedim."

"Hepimiz farklıyız," dedi Rlain kollarını göğsünde kavuşturarak. Fırtınalar adına, kabuk zırhı içinde çok korkutucuydu.

"Ben daha farklıyım," dedi Dabbid. "Ben... farklı doğdum."

"Doğuştan derken... yani... geri zekâlı mı?" dedi Rlain.

Dabbid irkildi. Bu kelimeden de nefret ediyordu. Gerçi Rlain bunu nefretle söylememişti. Onun için sadece bir kelimeydi.

"Çatlak," dedi Lift. "Sokaklarda onun gibi bir sürü çocuk tanıdım. Herkesten farklı bir düşünme şekilleri vardı. Oluyor öyle."

"Oluyor öyle," diye onayladı Dabbid. "Bana oldu. Ama siz bilmiyordunuz. O yüzden bende bir... terslik varmış gibi davranmadınız. Daha fazla olmayı sen de biliyorsun, değil mi Rlain?"

"Biliyorum sanırım," dedi Rlain. "Ama olduğun kişiyi gizleme ihtiyacı hissetmemen gerekirdi."

"Düzeleceğim," dedi Dabbid. "Bir sprenim olduğunda. Parlayan olmak beni iyileştirecek çünkü beynimin böyle olmaması gerekiyor. Doğduktan sonra hasar görmüşüm. Kule öyle söyledi."

"Kule mi?" dedi Rlain.

"Kule konuşabiliyor," dedi Lift. "O bir spren."

"Seni iyileştirme sözü mü verdi Dabbid?"

Dabbid başını salladı. Gerçi kule bunu böyle açıkça söylememişti. Şimdi düşününce, Dabbid acaba kule yalan mı söylüyordu diye merak etti.

Kraliçe onun ortalıkta gizlice dolanıp Kardeş'in isteklerini yerine getirmesinden hoşlanmamıştı. Belki de Dabbid'in daha temkinli olması gerekirdi. Söz konusu bir spren bile olsa.

Ama bir gün... Parlayan olduğunda...

Rlain yığından Kaladin için yeni battaniyeler çıkardı. Dabbid bir şeylerle meşgul olmak için o gün erken saatlerde bunları yıkamıştı. Birlikte Kaladin'i üzerindeki tere bulanmış battaniyelerden kurtarıp yenilerini seriyorlardı ki...

"Hay fırtına kapası Cehennem adına siz aptallar ne halt ediyorsunuz?" dedi boğuk bir ses arkalarından.

Dabbid olduğu yerde kalakaldı. Sonra yavaşça döndü. Lift, Teft'in yattığı sıranın ucuna tünemiş, dalgın dalgın, Ruhdökümü tahıldan pişirilip sıkıştırılmış tayını kemiriyordu. Elini Teft'in açıktaki ayağından çekerken Fırtınaışığı kızın etrafında dolandı.

Bu arada Teft doğrulup oturmuştu bile.

Teft uyanmıştı.

Dabbid bir çığlık atıp ayağa fırladı. Rlain arada bir yaptığı gibi mırıldanmaya başladı.

"Ne?" dedi Lift. "Bu kokuşmuş olanı da iyileştirmem gerekmiyor muydu?"

"Kokuşmuş mu?" dedi Teft, battaniyesinin altına bakarak. "Kıyafetlerim hangi Cehennem'de? Bana ne oldu? Tavernada değil miydik? Fırtınalar adına, başım."

"Parlayanları uyandırabiliyorsun demek?" dedi Rlain. Koştu ve Lift'i kollarından yakaladı. "Niye daha önce söylemedin?"

"Hı?" dedi Lift. "Baksana kabukkafa, ben fırtına kapası bir kafesteydim. Sprenim yardım bulmaya çalışacağını söyleyip ortadan kayboldu ve o zamandan beri ondan haber almadım. Fırtına kapası hain, eminim Yokelçilere katılmıştır. Kulede ne olup bittiğini bilmiyorum. Diğerlerine ne oldu?"

"Kafes mi?" dedi Teft. "Niye? Ve fırtına kapası kıyafetlerim nerede?"

"Açıklamamız gereken çok şey var Teft," dedi Rlain. "Kuleyi düşman işgal etti ve..." Durdu, sonra kaşlarını çatıp Kaladin'e doğru baktı.

Kaladin... Kaladin kıpırdıyordu. Hepsi sustu. Teft bile. Kaladin gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini açtı. Bir an gerildiyse de sonra Rlain'le Dabbid'i görüp rahat bir nefes aldı.

"Bu bir rüya mı?" diye fısıldadı. "Yoksa nihayet uyandım mı?"

"Uyandın Kal," dedi Rlain, Kaladin'i omzundan tutup kaldırmak için eğildi. "Saf tonlara şükürler olsun. Uyandın. İşe yaradı."

Teft bir şey söyleyip Kaladin'in oturmasına ve sonra neşeyle gülmesine sebep olduğunda Dabbid geri çekildi. İşe yaramıştı.

Dabbid Parlayan değildi. Cesur değildi. Akıllı değildi. Ama bugün aptal da değildi.

Bir keresinde Kaladin, Dabbid'i Cehennem'den çekip kurtarmıştı. Onun yaptığı kahramanlığa böyle ufak bir karşılık vermek çok güzel bir hisli.

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

◆

İnsanlarla olan savaş ilerledikçe Venli doğru kararı verdiğinden giderek daha emin oluyordu.

Nesillerdir devam eden durgunluk döneminin ardından halkı nasıl kendi başına dünyada ayakta kalmayı umabilirdi ki? Eğer son raporlar doğruysa, İnsanların şarkılarda söylendiği gibi yine Dalgabağlayanları vardı. Ulim haklıydı. Bu savaştan çok daha büyük bir savaş geliyordu. Venli'nin halkının hazırlıklı olması lazımdı.

Venli kollarını göğsünde kavuşturmuş, Güven'e tutulmuş, dinleyicilerin savaş birliğinin bir baskından dönüşünü izliyordu. Eshonai'yle askerleri bugün kazanmış ve yanlarında büyük bir mücevherkalp getirmişlerdi. Eshonai, çiftçilerin başı Denshil'e onu bizzat kendisi verdi.

Fakat savaşçıları zafer kazanmış gibi görünmüyordu. Kan içinde ve yaralılardı, antik silahları yerspreniyle ağırlaşmış gibi ellerinden sarkıyordu. Askerlerin birkaçı yalnız yürüyordu. Savaşçiftlerinden bazıları eşlerini kaybetmişti.

Venli onları içten içe keyiflenerek izledi. Dirençlerinin kırılmasına az kalmıştı. Eğer bir güç formu getirebilirse... kabul ederler miydi? Venli yıllar önce bu yola girerken nasıl tereddüt ettiğini, ne kadar zayıf olduğunu hatırladı. O zamanlar büyümüş olsa da teknik olarak hâlâ genç sayılırdı. Şimdiyse bir yetişkindi. Olaylara bir yetişkin gibi bakıyordu.

Döndü ve kestirmeden gitmek için antik şehrin yan sokaklarından birine saptı. Yanından geçtiği büyük duvarlar, doğal taşların uzun çı-

kıntılan gibi kremle kaplıydı. Altlarındaki işlenmiş taşı bulmak için Parekılıcıyla derin bir şekilde kesmek gerekirdi.

Bu en kısa yoldu, dolayısıyla Denshil mücevherle oradan geçerken Venli bekliyordu. Denshil savaşformu içinde bile bir deri bir kemikti ve siyah-kırmızı deri deseni gerçek bir mermer gibi sert ve pürüzlü görünüyordu. Venli'yi karşısında gördüğünde olduğu yerde sıçradı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Kaygı'da, Venli yanında yürümeye başladığında.

"Doğal davranıyorum," dedi Venli. "Ben âlimlerin başıyım. Çiftçilerimizle görüşmem ve işlerini takip etmem gayet normal."

Denshil hâlâ gergin davranıyordu ama en azından yürürlerken Huzur'a tutuldu. Gerçi önemi yoktu. Sokaklarda sadece birkaç dinleyicinin yanından geçtiler. Çiftçilik, bakıcılık gibi kesinlikle gerek duyulan işleri yapan işçiler haricinde herkes Eshonai'nin birliğine katılmıştı.

En güzeli de fırtınaformu getirdiğinde Venli'ye direnme ihtimali yüksek olan en kahraman dinleyicilerin her gün ön cephede savaşıyor ve ölüyor olmasıydı. Her ceset Venli'yi hedefine bir adım daha yaklaştırıyordu.

Venli bunun sadece halkını korumak için olduğu numarasını bırakmıştı. Büyüyüp kendine güveni arttıkça gerçekten ne istediğine karar vermişti. Tam bir özgürlük istiyordu. Bir daha asla hiç kimseye, ne bir dinleyiciye ne de bir sprene, bağımlı olmak zorunda kalmayacağı bir güçle gelen özgürlük. Başka biri üzerinizde güç sahibiyken tam olarak özgür olamazdınız.

Yani evet, görevi halkına yardım etmekti. Bir yönüyle. Ama içten içe –ritimlerin başladığı yerde– Venli en çok özgürlüğe kendisinin kavuşacağına söz verdi.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Venli, Güven'de.

Denshil'in ritmi yine Kaygı'ya kaydı. Aptal çiftçi. Onları ele vermezse iyi ederdi.

"Bana inandılar," dedi Denshil alçak sesle. "Ve inanmaları da lazımdı. Aslında yalan söylemiyorum. Bu mücevherkalpleri insanların yaptığı gibi kesersek daha fazla Fırtınaışığı tutarlar. Ama yontulmuş taşları tarlalara götürmeden önce kestiğim fazladan parçalardan bahsetmiyorum..."

"Ne kadar biriktirebildin?"

"Birkaç yüz mücevher oldu."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Venli.

Denshil bariz bir şekilde Sinir'e tutuldu. "Daha fazla mı? Hangi çılgın ritmi dinliyorsun sen?"

"Şehirdeki tüm dinleyiciler için bir tane gerekiyor."

"Yapamam," dedi Denshil. "Eğer sen..."

"Yapabilirsin," dedi Venli, Azar'da. "Ve yapacaksın. Mücevherleri daha küçük kes. Tarlalara daha az ver."

"Peki ya bu yüzden açlıktan ölürsek? Onlara şarkı söylediğinde mücevherler kırılıyor. Mücevhersiz kalacağız."

"Açlıktan ölecek kadar uzun yaşamayacağız Denshil. İnsanlar buraya gelirse yaşamayacağız. Gelip çocuklarını bulur ve şarkılarını alırlarsa..."

Eril anında Hasret'e tutuldu. Bugünlerde dinleyicilerin çok az çocuğu oluyordu. Çoğu eşforma bürünmeyi yıllar önce bırakmıştı ve belli ki zaten hiçbir zaman insanlar kadar doğurgan bir halk olmamışlardı.

"Nasıl daha fazla ayırabileceğini düşün," dedi Venli. "Onlar için Denshil. Kızın için."

"Bunu Beş'e danışmalıyız," dedi Denshil.

"Danışacağız. Onlara teklifi götürdüğümde sen de orada olabilirsin. Bu gerektiği şekilde yapılacak... İkimiz ön hazırlıkları yapıyoruz sadece."

Denshil başını salladı ve Venli onu mücevherleri kestiği eski binaya gidebilmesi için bıraktı. Mücevher yontmayı ona Ulim öğretmişti.

Rüzgâra bir isim fısıldarsan sana geri döner, diye düşündü Venli, terk edilmiş eski bir binadan gelen parlak kırmızı ışığı fark ederek. İçeri girmek için pencereyi sökmek zorunda kalmışlardı. Venli yürüdü ve kendi seçtiği kişiler dışında kimseye görünmeyen Ulim pencere pervazına çıktı.

"Yalan söylemeyi iyi öğrendin," dedi Ulim, İtaat'te.

"Evet," dedi Venli. "Hazır mıyız?"

"Yaklaştık," dedi Ulim. "Diğer tarafta fırtınayı hissedebiliyorum. Sanırım artık çok yakın."

"Sanıyor musun?" diye sordu Venli.

"Shadesmar'ı göremiyorum," diye tersledi Ulim onu, Horgörü'de.

Venli onun olanlarla ilgili açıklamalarını tam olarak anlayamıyordu. Fakat Shadesmar'da bir fırtınanın yükseldiğini biliyordu. Aslında fırtına nesillerdir toplanıyor, giderek şiddeti artıyordu. Cehennem'e giden yolu kapatmıştı.

Fırtına Ulim'in geldiği yerdeydi. Fırtınada aynı zamanda binlerce

farklı türden spren vardı. Rüzgârspreni ve alevspreni gibi akılsız şeyler.

Venli onları bu tarafa çekip tutsak etmenin bir yolunu bulmalıydı. Fırtınanın büyük bölümü tam da bu amaçla tanrıların tanrısı, Garaz denen kadim kişi tarafından yaratılmıştı. Fırtına onun gücü, onun özüydü. Uzun aylar boyunca fırtınayı o –görünmeyen– yerde estirmiş ve şimdi buraya getirmişti. Gibiydi. Öyle sayılırdı.

"Fırtınam bu dünyaya geldiğinde ne olacak peki?" diye sordu Venli, Merak'ta.

"Fırtınan mı?"

"Onu çağıran benim spren," dedi Venli. "Tabii ki benim fırtınam."

"Tabii, tabii," dedi Ulim. Çabucak ve bir sürü el kol hareketiyle. Son birkaç yıldır ona yaltaklanmaya başlamıştı ve Kholinar sarayındaki ihaneti hiç yaşanmamış gibi yapmaktan hoşlanıyordu.

"Bu fırtına geldiğinde bana hizmet edeceksin," dedi Venli.

"Şimdi de sana hizmet ediyorum."

"Güç bela. Söz ver. Bana hizmet edeceksin."

"Hizmet edeceğim," dedi Ulim. "Söz veriyorum Venli. Ama önce fırtınasprenlerini bu tarafa getirmeliyiz. Ve dinleyicileri formlara bürünmeye ikna etmeliyiz."

"İkincisi sorun olmayacak."

"Bundan çok eminsin," dedi Ulim. "Sırf bunun önüne geçmek için Alethi kralını öldürdüklerini unutma. Hainler."

Hâlâ buna takılıyordu. Oysa Şerefkılıcı olan kölenin yerini söyleyen oydu ve halkının ümitsizliğe kapılması için bir savaş başlatma fikrini kabul etmişti; ama halkının bunu yapma gerekçesini kabul edemiyordu. Ulim, Eshonai'nin Kral Gavilar'la konuşmasını ancak haftalar sonra öğrenmiş ve deliye dönmüştü. Dinleyiciler ne cüretle onun istediği şeyi yanlış bir gerekçeyle yapardı!

Aptal küçük spren. Venli, Kuşku'ya tutuldu ve sanki farklı bir şey, daha fazla bir şey olduğunu hissetti. Daha iyi bir ritim. Ulaşamadığı bir yerde.

"Bunu daha az düşün," dedi Venli. "Sen kendi görevlerine odaklan."

"Tamam Venli," dedi Ulim, İtaat'te. "Fırtınaformun sana verdiği güçlere inanamayacaksın. Ve getirdiğin fırtınaya. Dünyanın bugüne kadar gördüğü hiçbir şeye benzemeyecek. Garaz'ın dizginlenmemiş gücü dünya üzerinde ters yönde esecek. İnsanları perişan edecek, dirençlerini kıracak ve fethedilmelerini kolaylaştıracak. Egemenlik senin olacak Venli."

"Tamam, yeter," dedi Venli. "Bu kadar allayıp pullama Ulim. Buraya ilk geldiğinde bulduğun çocuk yok karşında. İşini yap ve fırtınayı doğru yere getir. Ben fırtınasprenlerini yakalarım."

"İyi de nasıl?"

Nasıl. "Onlar fırtınaların sprenleri, değil mi?"

"Iıı, bir fırtınanın," dedi Ulim. "Geçmişte zamanlarının çoğunu mücevherkalplerde geçirdiler. Garaz şarkıcıları doğrudan bir tür imtiyazla, saltanatla kutsardı. Öyle çok ortalıkta dolaşmadılar aslında."

Saltanat mı? Venli bundan hoşlanmıştı. Eshonai'nin o zaman ona nasıl davranacağını hayal edip gülümsedi.

"Âlimlerim çok eminler," dedi Venli. "Senin onlara anlattıklarından ve diğer türlerden sprenlerle yaptıkları deneylerden hareketle, eğer az bir kısmını mücevherlere sokabilirsek gerisi kolayca gelecek."

"Yine de o ilk grubu çekecek bir şey lazım," dedi Ulim. "Bunu nasıl yapacağız?"

Venli gökyüzünü işaret etti. Gökyüzünde tam da hayal ettiği gibi bir şanspreni öne doğru çıktı. Yanlarında kanatları olan parlak bir küre. "Doğru şeyleri düşündüğümüzde bunlar ortaya çıkıyor. Doğru şeyleri hissettiğimizde. O zaman fırtınasprenlerini ne ortaya çıkarır?"

"Bir fırtına..." dedi Ulim. "İşe yarayabilir. Denemeye değer."

Deneme yapmaları gerekecekti. Ulim'in yardımına rağmen çevikformu çözmek için bir sürü deneme yapmaları gerekmişti ki o nispeten kolay bir formdu. Yine de Venli gösterdikleri ilerlemeden memnundu. Evet, beklediğinden çok, çok daha uzun zaman almıştı. Ama geçen yıllarda o da şimdi olduğu kişiye dönüşmüştü. Gençken hiç olmadığı kadar kendinden emin birine.

Venli döndü ve âlimlerinin onun uydurduğu bir hikâyeyle yazılan şarkılar üzerinde çalıştıkları yere doğru yürüdü. Ne yazık ki az sonra gittiği yönde uzun boylu, zırhlı birini gördü. Hemen bir yan yola saptıysa da Eshonai ona seslendi. Venli, Sinir'e tutuldu. Eğer hızlanırsa Eshonai peşinden gelirdi, bu yüzden durup ona doğru döndü.

Venli'nin ablası Parezırhı içinde çok tuhaf görünüyordu. Zırh ona... eh, uyuyordu. Yani zırh doğaüstü bir şekilde, kabuğuna yer bırakarak onun formunu alıyordu ama sadece bu değildi. Bazı savaşformlar Venli'ye sahte görünüyordu. Yüzleri bu yeni vücutla uymuyordu bir şekilde. Eshonai'de böyle değildi. Eshonai genişlemiş boynu, güçlü çenesi, kafası ve büyük elleriyle tam bir asker gibi görünüyordu.

Venli, Eshonai'yi eski Paredara gönderdiğine pişmandı. Bu yüzden yıllar sonra ablasının karşısında minicik kalacağını hesaba kat-

mamıştı. Gerçi şimdi Venli de pek çok yönden imrenilecek bir hayata sahipti. Belli bir konumu, arkadaşları, sorumluluğu vardı. Ama bir yanı keşke tüm bunlara, bu arada Eshonai de önemli bir konum kazanmadan ulaşmış olsaydı diye diliyordu.

"Ne var?" dedi Venli, Sinir'de. "Bugün çalışmam gerekiyor Eshonai ve..."

"Annem," dedi Eshonai.

Venli bir anda Dehşetler'e tutuldu. "Ne oldu? Sorun ne?"

Eshonai, Azim'e tutuldu ve Venli'yi şehrin eteklerindeki annelerinin evine doğru sürükledi. Tek başına, küçük bir binaydı ama bahçesi genişti. Annesi bahçede şist kabuklarıyla ilgilenmiyordu. İçeride sert bir yatakta yatıyordu ve kafası sargılıydı. Venli'nin âlimlerinden, hekimleri olan Mikaim yataktan uzaklaştı. "Çok kötü değil," dedi. "Kafa yaralanmaları korkutucudur ama bu sadece bir sıyrık. Asıl sorun, çok korkmuş olması. Uyuması için bir şeyler verdim."

Venli, Takdir'de mırıldandı ve Mikaim çıktı. Eshonai, Venli'nin tam karşısında, yatağın öbür tarafında durdu. Miğferi kolunun altındaydı. Bir süre ikisi de Kayıplar'da mırıldandı. İkisinin aynı ritmi duyduğu ender zamanlardan biriydi.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Venli sonunda.

"Dış platolardan birinde dolaşırken bulmuşlar. Çok korkmuş, ufak bir çocuk gibiymiş. Başta kendi ismine bile tepki vermemiş ama sonra çocukluğuyla ilgili soruları cevaplayacak kadar kendine gelmiş. Nasıl yaralandığını hatırlamıyormuş."

Venli derin bir nefes aldı; kısa ve keskin notalarıyla şiddetli vuruşlara sahip Kayıplar Ritmi'ni dinledi.

"Onu eve kapatmamız gerekebilir," dedi Eshonai.

"Hayır!" dedi Venli. "Asla. Bunu ona yapamayız Eshonai. Hastalığı yetmezmiş gibi bir de hapis mi kalsın?"

Eshonai Uzlaşma'ya tutuldu. Yere çökerken Parezırhı hafiften gıcırdadı. "Evet, haklısın. Gökyüzünü görebilmeli, ufka bakabilmeli. Bir bakıcı bulabiliriz belki. Ona göz kulak olacak biri."

"Kabul edilebilir bir öneri," dedi Venli yatağın yanında öylece durarak. Bir an evvel âlimlerini kontrole gitmesi gerekiyordu.

Eshonai, Zırhı çok ağır olduğu için yavaşça arkasına yaslandı. Gözlerini yumup Huzur'da mırıldandı. Zorluyordu, sesi biraz fazla yüksekti. Diğer ritimleri bastırmaya çalışıyordu.

Böyle otururken daha kendi gibi görünüyor, diye düşündü Venli dalgın dalgın. Eshonai'nin çocukluğunu hatırladı. Venli düşüp dizini be-

relediğinde onu yerden kaldıran, onunla kremcik kovalayan ablasını. Eshonai her zaman çok hareketli, çok canlıydı. Sanki ruhu, onu hapseden kusurlu bedene karşı direniyor, fırlayıp çıkmak istiyormuş gibi.

"Beni hep ufka doğru götürürdün," derken buldu Venli kendini. "Çocukken bile. Hep bir sonraki tepeye koşardın, hep bir sonraki tepenin ardında ne olduğunu merak ederdin..."

"Keşke o günlere dönebilsek," dedi Eshonai, Kayıplar'da.

"Hiçbir şeyden haberimizin olmadığı günlere mi?"

"O neşeye. O masumiyete."

"Masumiyet, şarkılarımızdaki tanrılardan bile daha sahte," dedi Venli ablasının yanına otururken. "Masumiyet peşinde koşanlar kendilerini köle olarak bulur."

Venli çok yorulduğunu fark etti. Gecelerini planlar yaparak geçiriyordu. Ve şimdi fırtınasprenlerini yakalamak için fırtınada dışarı çıkması gerekeceğinden daha bile çok yorulacaktı.

"Bunlara sebep olduğum için üzgünüm," diye fısıldadı Eshonai, Uzlaşma'da. "Çok kaybımız oldu. Daha ne kadar devam edecek? Hepsi de benim anlık bir endişeyle verdiğim ani bir karar yüzünden."

"O küre," dedi Venli. "Kral Gavilar'ın sana verdiği küre..." Birkaç ay sonra sönmüşse de küreyi hepsi görmüştü.

"Evet. Karanlık bir güç. Ve tanrılarımızı geri getirmenin bir yolunu aradığını söyledi."

Gavilar'ın küresi Ulim'i çok tedirgin etmişti. Küçük spren, Gavilar'ın onunla ya da Garaz'ın diğer ajanlarıyla çalışmadığını söylemişti. Hatta Gavilar onlara düşmandı. Bu yüzden onun Garaz'ın Işık'ını nereden bulduğu hakkında Ulim'in hiçbir fikri yoktu.

"Eğer insanlar bizim tanrılarımızla temasa geçmenin bir yolunu arıyorsa belki bu seçeneği de bir düşünmeliyiz," dedi Venli. "Belki şarkılarımızdaki şeyler..."

"Sus," dedi Eshonai, Azar'da. "Venli, ne diyorsun sen? Söylediğin şeyin ne kadar aptalca olduğunu en iyi senin biliyor olman lazım."

Senin için ben hep aptal olacağım, değil mi? Venli, Sinir'e tutuldu. Ne yazık ki artık bildiği Eshonai böyleydi. Artık Eshonai onu yüreklendiren o çocuk değildi. Onu geri iten, küçümseyen bir yetişkindi.

"Şarkıyı birlikte söyleyelim," dedi Eshonai. "'Korkunç ve heybetliydi onlar, ama...'"

"Of, lütfen bunu yine bir derse çevirme Eshonai," dedi Venli. "Sadece... Sus, tamam mı?"

Eshonai sustu, ardından Uzlaşma'da mırıldandı. İkisi bir süre öy-

lece oturdu. Güneş ufka doğru alçalırken dışarıda ışık zayıfladı. Venli de kendini Uzlaşma'da mırıldanırken buldu. Eshonai'nin tonunu tamamlayan bir ton bulmak için ritimde dolaştı, sonra –kısa bir an daha– ablasıyla uyumu yakalamaya çabaladı.

Eshonai yavaşça Hasret'e geçti ve Venli de onu takip etti. Sonra Venli dikkatle ritmini Neşe'ye çevirdi. Bu kez Eshonai onu takip etti. Birlikte bir müzik yaptılar ve Venli şarkı söylemeye başladı. Şarkıları en son çalıştığından bu yana... eh, seneler geçmişti. Kendini şarkıların koruyucusunun çırağı olarak görmeyi uzun süre önce bırakmıştı. Artık aileleri birleştirdikleri için geleneklerini sürdürecek yeterince kişi nasılsa vardı.

Yine de şarkıları hâlâ hatırlıyordu. Bu, Sabahların Şarkısı'ydı. Küçük çocukları daha karmaşık ritimlere ve şarkılara alıştırmayı amaçlayan eğitici bir şarkı. İyi söylediğiniz basit şarkılarda ayrı bir tatmin oluyordu. Kendiniz bir şeyler ekleyebiliyordunuz. Ve unuttuğunuz sözlerle, yanlış notalarla cebelleşmek yerine şarkının ruhunu söyleyebiliyordunuz.

Şarkının sonuna geldiğinde sustu ve Eshonai de ritmi kesti. Dışarıda gün batmıştı. Sabahların Şarkısı için daha yanlış bir zaman olamazdı. Yine de Venli şarkının böyle akmasından hoşlanmıştı.

"Teşekkürler Venli," dedi Eshonai. "Tüm yaptıkların için. Bize bu formları getirmiş olman yeterince takdir edilmiyor. Savaşformu olmadan insanlara karşı en ufak bir şansımız olmazdı. Onları kölesi olurduk muhtemelen."

"Ben..." Venli, Güven'e tutulmaya çalıştı ama ritmi yakalayamadı. "Sen ve Demid ne yaptığımı bildiğiniz sürece diğerlerinin beni görmezden gelmesi o kadar batmıyor."

"Bana farklı bir form bulabilir misin sence?" dedi Eshonai. "Daha iyi, daha diplomatik konuşmamı sağlayacak bir form? İnsanlara gidip ne olduğunu açıklayabileyim. Dalinar Kholin'le konuşabilirim belki. Eğer onu bulabilirsem bana sanki... dinlermiş gibi geliyor. Eğer dilim döner de derdimi anlatabilirsem. Ritimleri duymuyorlar ve ritimler olmadan açıklamak öyle zor ki..."

"Deneyebilirim," dedi Venli. Kulaklarında Niyaz titreşti. Neden Niyaz? Niyaz'a tutulmamıştı ki.

"O zaman belki seninle de konuşabilirim," dedi Eshonai yavaşça. Yorgunluktan omuzları çökmüştü. "Sana ders veriyormuşum gibi olmadan. Belki o zaman gerçek hislerimi anlarsın. Annem benim kaçmaya çalışmadığımı anlar. Ben sadece dünyayı görmek istiyorum..."

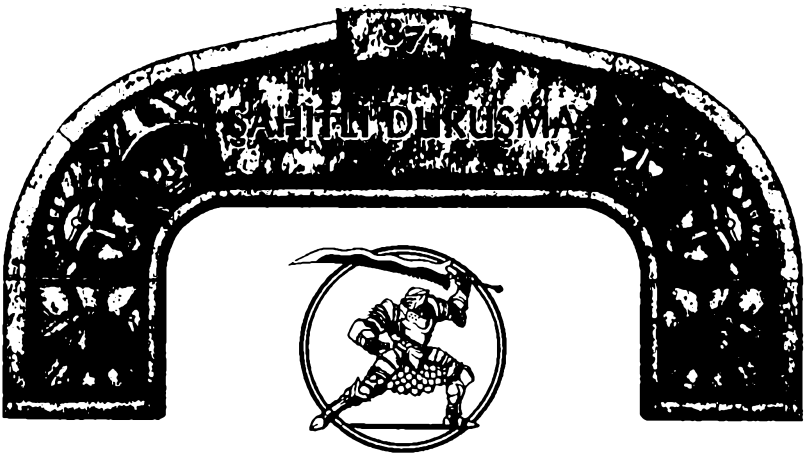
"Bir gün göreceksin," diye söz verdi Venli. "Tüm dünyayı göreceksin. Tüm canlı renkleri. Şarkı söyleyen tüm rüzgârları. Tüm kara-ları ve halkları."

Eshonai karşılık vermedi.

"Ben... Ben senin muhtemelen hoşuna gitmeyecek şeyler yapıyorum," diye fısıldadı Venli. "Sana anlatmam lazım. Ama benim yanlış yaptığımı söyleyeceksin ve sen hep haklısındır. Sende nefret ettiğim şey de bu."

Ama ablasının çoktan içi geçmişti. Sert Parezırhı onu hâlâ oturur pozisyonda tutsa da duvara yaslanmış, omuzları çökmüştü ve yavaşça soluk alıp veriyordu. Venli ayağa kalktı ve evden çıktı.

O gece fırtınaspreni avlamak için ilk kez fırtınaya çıktı.

Belki hayatımı hatırlasaydım, eskiden olduğu gibi kendime güvenmeyi becerebilirdim. O zaman belki önüme getirilen en basit kararlar karşısında bile tereddütte kalmazdım.

Adolin'in duruşma günü geldiğinde hava billur gibi olmuştu. Yanından geçtiği şerefsprenleri daha konuşkandı ve Payidar Fazilet'in güney yüzeyindeki arenaya doğru akan kalabalığın adımları daha bir canlıydı.

Adolin havayı hissedemiyordu, gerçi Alacalı zihninin gerisinde belli belirsiz ama canlı ve neşeli bir davul sesi gibi olduğunu söylemişti. Gerçekten mürekkepspreni de bugün daha çok konuşuyordu.

Adolin kendini ilk resmî düellosunda olduğundan daha gergin ve çok daha hazırlıksız hissediyordu. Arenanın zeminine giden merdivenleri inerken tüm o hukuki terimler, stratejiler, hatta aldığı siyaset eğitiminin ayrıntıları çok uzakta kalmış gibiydi. Alacalı'nın korktuğu gibi arena şerefsprenleriyle tıka basa doluydu. Çoğu üniformalı ya da resmî kıyafetli olsa da bazılarının bol, uçuşan kıyafetleri vardı ve yürüdüklerinde arkalarında dalgalanıyordu. Bunlar daha özgür ruhlu olanlardı. Onların varlığı belki kalabalığın kendi tarafına dönmesine yardım edebilirdi.

Alacalı bunun önemli olduğunu söylemişti. Yüce Yargıç –kim olduğu düşünülürse– muhtemelen kalabalığın eğilimine bakacak ve ona uygun bir karar verecekti. Adolin birinin ona daha önceden yargıcının ne kadar kaypak ve dengesiz olduğunu açıklamış olmasını di-

lerdi. Neyse ki bu Adolin'in lehine de olabilirdi: Tüm şerefsprenleri en baştan beri ona açıkça karşıyken en azından Kelek'in beklenmedik bir şeyler yapması mümkündü.

Adolin arenanın zeminine ulaştığında kimse yuhalamadı; bunu yapmayacak kadar terbiyeliydiler. Bunun yerine bir sessizlik oldu. Sol tarafta Desen'in yanında oturan Shallan'ı gördü. Shallan yumruğunu ona doğru kaldırdı ve Adolin onun o sırada Parlayan olduğu hissine kapıldı.

Kelek arenanın katları arasına yerleştirilmiş, önünde bir sıra olan taht benzeri bir koltukta oturuyordu. Elçi öyle azametli görünüyordu ki bu görüntü Adolin'e, tüm tuhaf davranışlarına rağmen adamın binlerce yıldır yaşadığını hatırlattı. Belki de laftan anlardı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Kelek. "İnsan, şuradaki platforma çık ve gösteri bitene kadar orada bekle de seni idam edelim."

"Kutsal Kişi," dedi yanındaki şerefspreni. "Biz insanları idam etmiyoruz."

"Başka ne yapacaksınız ki?" dedi Kelek. "Hapishaneniz yok ve onu sürgün ederseniz bunu umursayacağını sanmam. Hah, buradakilerin yarısı senden kurtulmayı ödül olarak görür."

"Uygun bir hücre inşa ediyoruz," dedi şerefspreni, Adolin'e doğru bakarak. "Böylece onu sağlıklı hâlde tutabilir ve önümüzdeki yıllar boyunca sergileyebiliriz."

Harika, diye düşündü Adolin belirtilen yere yürürken. Ama başarısızlığın bedeli, onun hayatından çok daha büyüktü. Savaşta Parlayanlara ihtiyaçları vardı ve Parlayanların da sprenlere ihtiyacı vardı. Eğer Adolin başarısız olursa, yeterli destek sağlanamadığı için binlerce asker ölüme terk edilecek demekti.

Burada kendinden emin ve başı dik bir şekilde durmalı ve bu mücadeleyi kazanmalıydı. Bir şekilde.

Yüzünü kalabalığa döndü. Alacalı'ya göre bugün mahkemenin en kötü günü olacaktı. Ona karşı üç şahit konuşacaktı. Yarın da Adolin sözünü söyleyecekti.

"Pekâlâ," dedi Kelek. "Mahkeme kurallarını açıklaman gerekiyor sanırım Sekeir."

Sakallı şerefspreni ayağa kalktı. "Evet Şerefli Kişi."

"Hızlı geç," dedi Kelek.

Adolin, Sekeir'in bu buyruk karşısında hakarete uğramış gibi irkilmesinden bir anlığına bayağı bir keyif aldı. Şerefspreni muhtemelen uzun bir konuşma planlamıştı.

"Siz nasıl arzu ederseniz Şerefli Kişi," dedi Sekeir. "Bugün bu insanın, Adolin Kholin'in talebi üzerine, Hıyanet'te sprenlerini öldüren insanların günahlarının ona yüklenip yüklenemeyeceğine karar verecek olan mahkememize başlıyoruz. Bu olay –insanların sprenlerini öldürmesi– gerçekleşmiştir ve kimsenin de aksi yönde bir itirazı yoktur, dolayısıyla bizim sadece bu olayın bir sonucu olarak tüm insanlardan uzak durmakta haklı olduğumuzu kanıtlamamız gerekmektedir."

"Tamam o zaman," dedi Kelek. "İnsan, bu senin için uygun mu?"

"Tam olarak değil Şerefli Kişi," dedi Adolin, Alacalı'nın hazırlamasına yardım ettiği açılış konuşmasına başlayarak. "Ben atalarım adına yargılanmayı kabul etmedim. Kendi adıma yargılanmayı kabul ettim. Şerefsprenlerine, geçmişte insanların yaptığı şeylerden şahsen sorumlu olmadığımı belirttim. Bu sebeple de şerefsprenlerinin halkımın yardım ricasını görmezden gelerek şerefli davranmadıklarını iddia ediyorum."

Kelek alnını ovuşturdu. "Yani tanımlarda bile anlaşamıyor muyuz? Bu hayra alamet değil."

"Bir anlaşmazlık yok," dedi Sekeir. "Şerefli Kişi, insan atalarının günahlarını yüklenmek istemediğini söylüyor ve bizim de buna karşılık neden onun bizzat güvenilmez olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Öte yandan Hıyanet bizim bu türe güvenememizin temelini oluşturuyor. Onu kaleye alırken şartları ortaya koyduk. Tüm insanlık adına yargılanacağını söyledik. İsterse gerçeği inkâr edebilir ama artık kaleye girdi ve dolayısıyla şartlarımızı kabul etti."

Kelek homurdandı. "Gayet mantıklı. İnsan, onun istediği şekilde yargılanacaksın. Bununla birlikte nihai kararımı verirken bu savlarını dikkate alacağım."

"Sanırım kabul etmek zorundayım," dedi Adolin. Alacalı onu bu aşamada fazla ısrarcı olmaması konusunda uyarmıştı.

"Şimdi... Şahitli duruşmaydı, değil mi?" dedi Kelek. "İleri sürülen tüm iddiaları dinleyeceğim ve sonra karar vereceğim. Ya şerefsprenleri şerefi yok sayarak bencillik ediyorlar ve onlara savaşa gitmelerini emretmem gerekecek. Veya insanlar onların güvenine layık olmadığı için haklı olduklarına hükmedeceğim ve bu insanı ibret olsun diye hapse atacağız."

"Evet Şerefli Kişi," dedi Sekeir.

"Harika," dedi Kelek. "Tahminime göre gönüllü şahit sıkıntısı çekmiyorsundur Sekeir. İlk kim konuşacak?"

"Amuna," dedi şerefspreni. "Gel ifade ver."

Seyirciler sessizce fısıldaşırken dişi bir spren ön sıradaki yerinden kalktı. Üzerinde savaşçıların giydiği plili etekle kolalı gömlek vardı. İncecik, fidan gibiydi ve rüzgârdaki bir yaprağın zarafetiyle hareket ediyordu. Adolin onu hatırladı; Payidar Fazilet'te ilk günlerinde Maya'yı teslim etmek zorunda kaldığı sprendi. Maya'ya yaptığı günlük ziyaretlerde de bazen Amuna'yla karşılaştığı olmuştu.

Amuna'nın iki yanında, hırpani kıyafetleri ve Maya'nınki gibi kazınmış gözleriyle iki şerefspreni oturuyordu. Bir şerefspreninin parıldayan yüzünde bu çizikler çarpıcı kontrast yaratmıştı.

"Beni hepiniz tanıyorsunuz," dedi plili etekli spren, "o yüzden Yüceprens Adolin'e kendimi tanıtacağım. Ben Amuna ve görevim Payidar Fazilet'teki ölügözlerle ilgilenmek. Onların bakımına büyük önem veriyoruz."

"Peki ya dışarı izleyenlerin?" diye sordu Adolin. Şahitlerin ifadeleri sırasında konuşma izni vardı; gerçi Alacalı onu dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Fazla saldırgan olursa Yüce Yargıç ağzının bağlanmasını emredebilirdi. Ayrıca izleyicilere, onları kendisini sorgulamaya davet eder şekilde hitap etmemek konusunda da dikkatli olmalıydı.

"Biz... hepsini buraya kabul edemiyoruz ne yazık ki," dedi Amuna. "Böyle bir kalabalıkla karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştik. Şerefspreni ölügözlerin hepsini içeri almaya çalıştık."

"Sayıları fazla mı?" diye sordu Adolin.

"Toplamda mı? Şu anda kalede yirmi ölügöz şerefspreni var ama ihanetiniz sırasında iki bin civarında şerefspreni yaşıyordu. İçlerinden sadece bir tanesi hayatta kaldı."

"Syl," dedi Adolin.

"Antik Kız Evlat komadaydı," dedi Amuna, "ve böylece hayatta kaldı. Ama diğer tüm şerefsprenleri –her biri– Sahte Issızlık sırasında Parlayanların çağrısına karşılık vermişti. Trajedinin boyutunu kavrayabiliyor musunuz Yüceprens Adolin? Bir türün tamamının bir günde katledilmesini? En yakın dostları tarafından maruz bırakıldıkları kitlesel imhayı?

"Genelde ölügözleri, çorak yerlerde amaçsızca dolaşırlarken veya okyanusun sığ yerlerinde öylece dikilirlerken buluruz. Onları buraya getirir, Fırtınaışığı verir ve elimizden geldiğince ilgileniriz. Genellikle, yeniden sizin dünyanıza çağrılmalarından önce pek az şey yapabiliriz. Sizin dünyanızda cesetleri bile vahşi cinayetlerde kullanılmaya devam ediyor!"

Amuna dönüp sırada oturan iki ölügözü işaret etti ve yüzü hâlâ

Adolin'e dönük olsa da bariz bir şekilde kalabalığa konuşuyordu. Asıl karar verecek olan Yüce Yargıç değil onlardı.

"Bizi döndürmek istediğiniz şey bu mu?" diye sordu. "Uzun yıllar önce yaşayan o insanlarla aynı olmadığınızı söylüyorsunuz ama onlardan daha iyi olduğunuza içtenlikle inanıyor musunuz gerçekten? Ben daha bile kötü olduğunu iddia ediyorum. Yağmalıyor, yakıp yıkıyor, öldürüyorsunuz. Başka bir insanın hayatını mahvetmek söz konusu olduğunda hiçbir masraf ve emekten kaçınmıyorsunuz. Eğer antik Parlayanlar güvenilir değilse, siz kendinizin güvenilir olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?"

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi. İnsan seyircilerin yapacağı gibi yuhalayıp bağırmadılar veya hakaret etmediler; Adolin düellolarda bunlarla az karşılaşmamıştı. Alacalı bugün fazla savunma yapmaması konusunda onu uyardıysa da kalabalık ondan bir şey bekliyor gibiydi.

"Her insan kendi ideallerinde başarısız olur," dedi Adolin. "Haklısınız. Olmayı arzu ettiğim kadar şerefli bir adam değilim. Ama babam öyle. Fırtınababa'nın bizzat bu çağdan birine bir şans vermeye istekli olduğunu inkâr edebilir misiniz?"

"İyi bir nokta," dedi Kelek öne eğilerek. "Fırtınababa, eski Tanavast'tan geriye kalan tek şey. Kendine tekrar bir Bağdökümcü bulacağı gerçekten de hiç aklıma gelmezdi, hayır."

Amuna hızla Adolin'e döndü. "Eğer Fırtınababa öldürülürse ne olacağını biliyor musunuz Prens Adolin?"

Adolin durdu, sonra başını iki yana salladı.

"Akıllıca bir cevap," dedi Amuna. "Kimse bilmiyor çünkü. Kardeş'in bağlarını erken bitirmeyi nereden bildiği hâlâ tartışma konusu olsa da Hıyanet sırasında hiç Bağdökümcü olmadığı için şanslıydık. Baban sprenini öldürdüğünde bizi bekleyen felaketi ancak hayal edebiliyorum."

"Öldürmeyecek," dedi Adolin. "Babam sıradan bir adam değil."

"Aynı şey geçmişte tüm Parlayanlar için söylenebilirdi," dedi Amuna ona doğru bir adım atarak. "Ama şu anda ihanete uğrayanlarla ben ilgileniyorum. Onların sessiz ızdırabını duyuyorum, kör acılarını görüyorum. Payidar Fazilet'te taş üstünde taş kalmayıncaya kadar yıkılmasını izlerim de aynı kaderi paylaşması için tek bir şerefspreninin gönderilmesine razı olmam."

Amuna, Kelek'in önünde eğildi, ardından iki ölügözün arasındaki yerine döndü. İki ölügöz dümdüz karşıya bakarak hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

Adolin dişlerini sıktı ve destek için Shallan'a baktı. Kalabalığın arasında bir dost yüz vardı en azından. Kendini ayakta kalmaya zorladı. Babasının buyurgan görünmek istediği zamanlarda hep yaptığı gibi ellerini arkasında kavuşturmuştu. Üzerinde en iyi ceketi vardı. Ne önemi varsa. Fırtınalar adına, etrafını saran bunca ışıldayan kişinin arasında kendini sahnede fazlasıyla göz önünde hissediyordu. Düello meydanında dört Paredara karşı tek başına olduğu zamankinden bile daha kötüydü bu. O zaman en azından elinde Kılıcı, üzerinde Zırhı vardı.

Kelek'in bir sonraki şahidi çağırmasını bekliyorlardı. Fakat Yüce Yargıç bunu yapmak yerine en aşağı yirmi dakika boyunca defterine bir şeyler yazdı. Kelek sonuçta ilahi bir varlıktı; bir tür ardentti ama binle çarpılmış hâliydi. Onun yazdığını görmek şaşırtıcı değildi. Adolin en azından ifadeyle ilgili notlar alıyor olmasını umdu. Bir yanı, Elçi'nin şu Jasnah'nın sevdiği kelime oyunlarından oynuyor olabileceğini düşünüyordu.

Nihayet Elçi cebinden bir şey çıkardı. Bir meyveyi andırıyordu ama parlak yeşil renkteydi ve Kelek ısırdığında kütürdedi.

"İyi görünüyor," dedi Kelek. "Pek beklenmedik bir şey yok, gerçi iyi bir noktaya temas etti. Zincirlenmemiş bir Bağdökümcü tehlikeli olmakla birlikte Fırtınababa sonuçta birini seçti..."

"Fırtınababa'nın son zamanlarda ne kadar dengesiz olduğunu biliyorsunuz," dedi Kelek'in yanındaki yaşlı dişi şerefspreni. "Bilgeliğine artık pek güvenilir değil."

"Doğru, doğru," dedi Kelek. "Peki o zaman, bir sonraki tanık."

"Bir sonraki konuşacak kişi Alacalı," dedi Sekeir. "Payidar Fazilet'teki mürekkepspreni temsilcisi."

Ne, diye düşündü Adolin, eğitmeni kalabalığın arasında ayağa kalkıp arenanın zeminine doğru yürürken. İzleyen şerefsprenlerinden de sessiz mırıltılar yükseldi.

"Durun bir saniye," dedi Adolin. "Nedir bu?"

"Benden senin aleyhine tanıklık yapmamı istediler," dedi Alacalı. "Böylece şerefspreni olmayan bir sprenin de bu davada görüşlerini dile getirme fırsatı olacak."

"Ama... sen benim eğitmenimsin. Beni eğitmeye gönüllü olmamış mıydın?"

"Duruşmanın mümkün olduğunca adil olabilmesi için iyi bir eğitim almanı istedim," dedi Alacalı. "Bu böyledir. Fakat senin türüne duyduğum nefret de böyledir." Alacalı, Kelek'e döndü. "Şerefli Kişi,

insanlar bize ihanet ettiğinde ben hayattaydım. Şerefsprenlerinin aksine benim türüm hepimizi Parlayan spreni yapacak kadar aptal değildi. Biz de nüfusumuzun yarıdan fazlasını kaybettik ama geri kalanlarımız kenardan izledi."

Alacalı, Adolin'e baktı. "İnsanların o zaman –ve şimdi– ne olduğunu biliyoruz. Güvenilmez. Değişken. Sprenler bağlarını koparmakta zorlanır. Hatta bazıları bunu yapmamızın imkânsız olduğunu söylüyor. İnsanlar, öte yandan, herhangi bir İdeal'e ihanet etmeden bir gün zor dayanıyorlar.

"Bu olay olduğunda bizim gibi doğal olarak şerefli varlıklar neden şaşırdı? Yağan yağmur damlaları kadar dönek olmak insanların suçu değil. Bu böyledir. İnsanlara güvenilmemelidir ve bunu yapma utancı bize aittir. Sprenlerle insanlar bir daha asla bağ kurmamalıdır. Bu doğal değildir."

"Doğal değildir mi?" dedi Adolin. "Sprenler ve gökyılanları uçmak için bağlanıyor. Sprenler ve kocakabuklar büyümek için bağlanıyor. Sprenler ve şarkıcılar yeni formlar yaratmak için bağlanıyor. Mevsimlerin değişmesi kadar doğal bir şey bu."

Ve bütün bunlarla o kadar ilgili olduğun için teşekkürler Shallan, diye düşündü Adolin ona bir göz atıp.

"İnsanlar bu gezegenden değiller," dedi Alacalı. "İşgalcisiniz ve sizinle bağ kurmak doğal değil. Ne söylediğine dikkat et; bizi şarkıcılara dönmeye teşvik edeceksin. Onlar da bize uzun zaman önce ihanet etti ama asla insanlarınkiyle kıyas kabul etmez. Belki de yücesprenler Kaynaşıkların ordusuna katılma konusunda haklıdır."

"Onların yanında mı yer alacaksınız?" dedi Adolin. "Düşmanlarımızın?"

"Neden olmasın?" dedi Alacalı sahnede yürüyerek. "Bu dünyanın gerçek sahibi onlar. Sizin türünüz tarafından çaresizliğe itildiler ama sizden daha az akıllı ya da mantıksız değiller. Belki sizin türünüz onların hâkimiyetini kabul etse daha iyi olur."

"Onlar Garaz'a hizmet ediyor," dedi Adolin. Şerefsprenlerinin oturdukları yerde huzursuz bir şekilde kıpırdandıkları dikkatinden kaçmamıştı. "İnsanlar değişken olabilir, evet. Yozlaştığımız zamanlar olmuştur ve hep zayıfız, doğru. Ama kötülüğü gördüğüm yerde tanırım. Garaz kötü. Asla ona hizmet etmem."

Alacalı, Adolin'in sözlerini başını sallayarak dinleyen kalabalığı süzdü. Ardından kendisi de Adolin'in bir puan kazandığını kabul edercesine ona kısaca kafasını salladı.

"Konumuz bu değil," dedi Alacalı, Kelek'e dönüp. "Rahatlıkla söyleyebilirim ki şerefsprenleri ile mürekkepsprenleri arasında iyi ilişkiler var değildir. Bunu herkes kabul edecektir. Bu yüzden benim ifadem daha büyük önem taşır.

"Hıyanet'in sebep olduğu acı ve karmaşayı bizzat yaşadım. Çok sevdiğim kardeşlerimin ölümünü gördüm. Ailelerin parçalandığını ve acıların dökülen kanlar gibi aktığını gördüm. Düşman olabiliriz ama bir konuda birleşmek vardır. İnsanlara bir daha asla bağlanma konusunda güvenilmemelidir. Eğer bu adam, cezalandırılmaktan kurtulan binlercesinin suçunu üstlenmek istiyorsa ben derim ki bırakın üstlensin. Onu hapsedin. O ve onun gibi geçmişteki katliamı tekrar etmek isteyen kimseyle uğraşmayın." Alacalı doğrudan Adolin'in gözlerinin içine baktı. "Gerçek budur."

Adolin ne diyeceğini bilemedi. Buna karşı nasıl bir savunma yapabilirdi ki? "Biz öncekilerle aynı değiliz," dedi.

"Farklı olacağınıza söz verebilir misin?" diye sordu Alacalı. "Kesin bir söz verebilir misin? Eğer izin verilirse bağlar yüzünden başka hiçbir sprenin öldürülmeyeceğine söz verebilir misin?"

"Tabii ki hayır," dedi Adolin.

"Eh, başka bağ kurulmadığı sürece hiçbir sprenin ölmeyeceğine söz verebilirim. Çözüm basittir."

Alacalı dönüp yerine yürüdü.

Adolin, Kelek'e baktı. "Hayatta böyle sözler verilemez. Hiçbir şey kesin değildir. Alacalı eğer bağlanma olmazsa sprenlerin ölmeyeceğini söyledi ama Garaz'ın hükmü altında ne olacağını siz söyleyebilir misiniz?"

"Onun bu olasılığı tercih etmesini ben de çok tuhaf buldum genç adam," dedi Kelek. Yine defterine bir şeyler yazmaya başladı. "Fakat bir mürekkepspreninin, şerefsprenlerinin yanında şahitlik yapması senin aleyhinde oldu. Gerçekten de çok..." Kelek meyvesinden bir ısırık daha aldı ve geriye kalan koçanı dalgın bir şekilde önündeki masaya bıraktı.

Adolin ümitsizliğe kapılsa da soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı. Bu duruşma en azından bir konuda iyi gidiyordu. Şerefsprenleri Hıyanet'in asıl günahlarını ona yüklemeye çalışmıyorlardı; daha şerefli bir yaklaşımla insanların değişmediğini ve onlarla bağ kurmanın riskli olduğunu kanıtlama yolunu seçmişlerdi.

Alacalı'yla birlikte onun için en güvenli yolun bu olduğuna karar vermişlerdi. Böylece Kelek, atalarının yaptığı şeyler için onun hap-

sedilmesine gerek olmadığına karar verebilirdi pekâlâ. Öte yandan Adolin izleyen sprenlerin desteğini kaybediyordu. Bu mahkemeyi 'kazansa' bile sprenlerin savaşta onlara yardım etmemeye dair kararları değişmezse, kazanmanın ne anlamı olacaktı ki?

Kalabalığı gözleriyle taradığında kızgın yüzler gördü. Fırtınalar adına. Onlara bir şey kanıtlayabileceğini mi düşünmüştü gerçekten? Böyle bir şeye giriştiğine göre on aptallardan hangisiydi ki acaba?

Hayır, aptal değilim, dedi kendine. *İyimserim sadece. Bunu nasıl göremezler? Diğer sprenler savaşırken ve insanlar ölürken nasıl burada böylece oturup beni yargılarlar?*

Tıpkı, diye fark etti Adolin, yüceprenslerin Harap Ovalar'da askerlerin hayatları üzerine oyunlar oynayarak oyalanması gibiydi. Tıpkı herhangi bir insanın kendisini ilgilendirmediğine ikna olduğu bir vahşete sırtını dönebilmesi gibi.

İnsanlarla sprenlerin hiçbir farkı yoktu. Alacalı ona bunu anlatmaya çalışmıştı ve Adolin şimdi bizzat görüyordu.

"Üçüncü ve son şahidimiz," dedi şerefspreni yetkili, "Şeref'in Yolu gemisinin eski kaptanı Notum."

Notum, Adolin'in onu son gördüğü zamandan bu yana bayağı kendini toparlamış olarak arenanın en üst sırasında ayağa kalktığında Adolin'in midesi altüst oldu. Üst sırada ayakta duran bir grup şerefspreninin arkasında oturduğundan onu daha önce görmemişti. Adolin gerçekten şaşkındı. Yaralı olmasına rağmen Notum'un Payidar Fazilet'e girmesine izin vermemişler, iyileşmesine yardımcı olmak için ona Fırtınaışığı gönderdilerse de diğerleriyle birlikte duvarların dışında beklemesini istemişlerdi. Godeke'den gelen mesajlarda da Notum'un nihayet devriye görevine geri döndüğü belirtiliyordu.

Ama işte buradaydı. Üniformalıydı ki bu başlı başına bir işaretti. Ayrıca zemine indiğinde Adolin'den gözlerini kaçırdı. Sprenler ahlaki üstünlük taslayabilir, şereften oluştuklarını iddia edebilirlerdi. Ama şerefi kendileri tanımlıyordu. Tıpkı insanlar gibi.

"Sürgün cezanı kaldırmayı teklif ettiler, değil mi Notum?" diye sordu Adolin yavaşça. "Beni sırtımdan vurman karşılığında?"

Notum ona bakmaktan kaçınmaya devam ederek Kelek'i selamladı, ardından cebinden bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. "Benden bu adam ve yanındakilerin bizzat şahit olduğum dengesiz davranışlarını sizlere aktarmam istendi," diye başladı Notum. "Çoğunuzun bildiği gibi bu grupla ilk kez bir yılı aşkın bir süre önce, Celebrant'ta Kaynaşıklardan kaçarlarken karşılaştım. Hileye başvurarak..."

Notum sustu, Adolin'e baktı.

Ona tıpkı baban gibi bak, diye düşündü Adolin. O güne dek yaptığın tüm hataları hatırlayarak olduğun yerde büzülmene sebep olan sert bakışı. General bakışını.

Adolin o bakışta hiçbir zaman pek iyi olmamıştı.

"Devam et," dedi Adolin bunun yerine. "Başını belaya soktuk Notum. Olanları kendi açından anlatma şansını kullanman gayet adil. Senden sadece dürüst olmanı isteyebilirim."

"Ben..." Notum onun gözlerinin içine baktı.

"Devam et."

Notum kâğıdı indirdi, ardından yüksek sesle haykırdı: "İnsanların kalbinde yaşadığı sürece şeref ölmez!"

Adolin bu cümleyi daha önce duymamıştı ama şerefsprenlerinden oluşan kalabalığı harekete geçirmeye yetmişti. Şerefsprenleri ayağa fırlamış, öfkeyle bağırıyorlardı. Hatta kimileri de destek veriyordu. Adolin daima ağırbaşlı olan sprenlerin bu ani duygu patlaması karşısında afallayarak bir adım geriledi.

Birkaç yetkili sahneye koşup Notum'u yakaladığında o hâlâ aynı kelimeleri haykırıyordu. "İnsanların kalbinde yaşadığı sürece şeref ölmez! İnsanların kalbinde..."

Notum'u arenadan çıkardılar ama kargaşa devam etti. Adolin elini kılıcına götürdü. Kararsızdı. İşler çirkinleşecek miydi?

Kelek panikle koltuğunda büzülmüş, elleriyle kulaklarını kapatmıştı. Acıklı, acınası bir inilti koyuverdi ve titremeye başladı. Yanındaki şerefsprenleri ortalığı yatıştırmaya çalıştı; kalabalığa Kutsal Kişi'nin acı çekmesine sebep olduklarını haykırdılar.

Çoğunluk Notum'un sözlerine öfkelenmiş olsa da azımsanmayacak sayıda spren cümleyi tekrar ediyordu. Bunlar arenadan çıkarıldılar. Şerefsprenleri arasında Adolin'in daha önce hiç görmediği bir gerginlik yaşanıyordu. Şerefsprenleri de yekpare bir topluluk değildi; derinlerde, yüzeyin çok altında olsa da yine de güçlü anlaşmazlıklar, gerginlikler kol geziyordu.

Yetkililer arenayı boşalttı. Hatta Shallan'la Desen'i bile zorla dışarı çıkardılar. Adolin'i ise görmezden geliyorlardı. Nihayet ortalık yatıştığında ve arenada geriye sadece birkaç yetkili kaldığında, Adolin Yüce Yargıç'ın koltuğunun bulunduğu yere çıkan birkaç basamağı tırmandı. Kelek daha birkaç dakika önce titreyerek sinen kendisi değilmiş gibi koltuğunda dimdik oturuyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu Adolin ona.

"Hımm?" dedi Kelek. "Ah, bir şey değil. Sprenler arasında eski bir tartışma. Buraya gelişin asırlık yaraları yeniden açtı genç adam. Eğlenceli, ha?"

"Eğlenceli mi? Bu kadar mı?"

Kelek defterine bir şeyler yazarken bir yandan da ıslık çalmaya başladı.

Hepsi kafayı yemiş, diye düşündü Adolin. *Ash söylemişti. Binlerce yıllık işkencenin bir zihne yaptığı şey bu işte.*

Belki de en iyisi yarayı kaşımamaktı.

"Bugün benim için iyi geçti, ne dersiniz?" diye sordu Adolin ona.

"Hımm?" dedi Kelek.

"Şahitlerden biri babamla ilgili konuyu çürütemedi," dedi Adolin. "Diğeri, Parlayanların karşısında olmanın resmen Garaz'a hizmet etmek olduğuna işaret ederek benim savımı destekledi. Sonra da Notum şerefini kendi çıkarının önüne koydu. Benim adıma iyi bir gündü."

"Fark eder mi?" diye sordu Kelek.

"Elbette fark eder. Bu yüzden buradayım."

"Anlıyorum," dedi Kelek. "Antik Parlayanlar, sprenlerine ihanet ederek onları öldürdüler mi?"

"Ee, evet," dedi Adolin. "Ama dava konusu bu değil. Buradaki asıl soru, modern insanlar bundan sorumlu tutulabilir mi?"

Kelek yazmaya devam etti.

"Şerefli Kişi?" dedi Adolin.

"Benim kaç yaşında olduğumu biliyor musun genç adam?" Kelek başını kaldırıp Adolin'in gözlerinin içine baktı ve o gözlerde bir şey vardı. İlk kez olarak onun insan gibi görünmemesine sebep olan bir derinlik. O gözler iki sonsuz delik gibi görünüyordu. Zamanla oyulmuş gibi.

"Ben," dedi Kelek yavaşça, "çok ama çok fazla insan tanıdım. Yaşamış en iyi adamlardan bazılarını tanıdım. Onlar artık ya ümitsiz durumda ya da ölüler. En iyimiz kaçınılmaz olarak delirdi. Fırtınalar adına... Bu kez Dönüş olduğunda kaçtım çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Taln bile... Taln bile..."

"Pes etmedi," dedi Adolin.

"Düşman burada olduğuna göre pes etmiş olmalı," dedi Kelek sertçe. Elini şerefsprenlerine doğru salladı. "Onlar senden daha iyisini hak ediyor evlat. Benden daha iyisini hak ediyor. İnsanlarla bağ kurmayı reddettikleri için onları asla yargılayamam. Bunu nasıl yaparım?

Onlara o savaşa, o çukura geri dönmeleri asla buyuramam. Bunu yapmak... geri kalan azıcık şerefimden de vazgeçmem demek olur."

Adolin derin bir nefes aldı. Ardından başını salladı.

"Az önce sana davanın umutsuz olduğunu söyledim," dedi Kelek yazmaya geri dönerek. "Endişeli görünmüyorsun."

"Sekeir'in atalarımın yaptıklarından sorumlu tutulmam konusundaki ısrarına rağmen bu yargılamayı kabul ettim Şerefli Kişi," dedi Adolin, "çünkü şerefsprenleriyle konuşmamın tek yolu buydu. Belki siz aleyhime karar vereceksiniz ama onlara söyleyeceklerimi söyleme şansı bulduğum sürece bu bana yeter. Sadece bir veya ikisini bile savaşa katılmaya ikna etsem kazanmış olacağım."

"İyimserlik," dedi Kelek. "Umut. Bu şeyleri hatırlıyorum. Ama bu mahkemenin asıl tehlikesini anladığını sanmıyorum evlat. Neyin içine düştüğün hakkında hiçbir fikrin yok. Mürekkepspreninin söylediği Garaz'a katılma fikri pek çok sprenin aklından geçiyor. Bu kaledeki pek çok kişi de dâhil."

Adolin karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. "Şerefsprenleri düşmana mı katılacak?" dedi. "Ama o zaman yücesprenlerden ne farkları kalır?"

"Haklısın. Hatta bence tereddüt etmelerinin ardında da yücesprenlerden hiç hazzetmemeleri var. Düşmana katılma taraftarları bu teklifin nasıl karşılanacağından endişe ediyordu. Derken sen ortaya çıktın ve işte buradasın; tüm öfkelerini, tüm nefretlerini bir mıknatıs gibi üzerine çekerek onlara savlarını ortaya koyma fırsatı veriyorsun.

"Çoğunluk da dinliyor. Eğer şerefsprenleri düşmana katılmaya başlarsa... Eh, pek çok spren türü de onları takip eder. Korkarım büyük gruplar hâlinde." Kelek ona bakmadı. "Buraya kendi tarafına şerefspreni çekmeye geldin. Fakat korkarım bu hassas dengeyi bozacaksın ve arzu ettiğin yöne doğru da olmayacak."

Mahkemenin ilk aşamasından bir saat kadar sonra –farkında bile olmadan sprenlerin kitlesel olarak düşman saflarına geçmesine yol açacağına dair Adolin'in ani korkusunu yatıştırmakla geçirdiği bir saatin ardından– Shallan bir ağaca tırmandı.

Tepeye yakın bir dala tutunup yukarı uzandı. Şerefsprenlerinin burada yetiştirmeyi başardığı normal bir ağaçtı. Parmaklarının altında kabuğu hissetmek güzeldi.

Shallan bir eliyle ağacın üzerindeki havaya uzandı ama farklı bir

şey hissetmedi. Sınıra hâlâ ulaşmamış mıydı? Belki biraz daha yukarıdaydı...

Kendini azıcık daha yukarı çekip tekrar uzandı ve yeterince yukarı çıktığı için bir farklılık hissediyormuş gibi geldi. Görünmez bir kuvvet parmak uçlarından çekiyordu...

Derken ayağı kaydı.

Bir saniye sonra havadaydı. Kalenin en dibine kadar değil, bulunduğu yüzeyin zeminine düştü. Yere çarptı ve bir an afallamış hâlde öylece yattıktan sonra yüksek sesle inledi.

Şerefspreni Lusintia hemen yanına koştu.

Şüphelendiğim gibi... diye düşündü Peçe. *Sürekli etrafımızda.* Belli ki Shallan'ı izlemekle görevlendirilmişti.

"İnsan!" dedi Lusintia. Kısa saçları mavi-beyaz yüzünün iki yanından sarkıyordu. "İnsan, yaralandın mı?"

Shallan gözlerini kırpıştırarak inledi.

"Mmm..." dedi Desen yanına gelip. "Gözlerini çok hızlı kırpıştırıyor. Durum ciddi. Ölebilir."

"Ölmek mi?" dedi Lusintia. "Bu kadar narin olduklarını hiç bilmiyordum!"

"Uzun bir düşüştü," dedi Desen. "Ayrıca taşların üzerine düşerken kafasını vurdu. Bu iyi değil. Hiç iyi değil."

Kendi aralarında mırıldanarak başka şerefsprenleri de toplanmaya başlamıştı. Shallan yine inledi, ardından Desen'le Lusintia'ya bakmaya çalıştıysa da gözleri kapandı.

"Hemen bir şey yapmalıyız," dedi Desen. "Hemen!"

"Ne yapacağız?" dedi Lusintia.

"Burada hastane yok mu?"

"Tabii ki bir hastanemiz yok!" dedi Lusintia. "Burada sadece birkaç düzine insan var."

"Mmm... Ama buradan ayrılırlarsa geri dönmelerine izin vermiyorsunuz, yani burada aslında bir kafeste yaşıyorlar. Kendinizi kötü hissetmelisiniz. Çok kötü. Evet."

Fırtınalar adına, diye düşündü Peçe. *Desen'in elinden gelenin en iyisi bu mu? Bizi kandırması nasıl olabildi?*

"Ne yapacağımızı söyle!" dedi Lusintia. "Onu dışarı, şu Hudutaşar'a mı götüreceğiz?"

"Bu çok uzun sürer. Ölecek. Çok sevdiğim zavallı insan. Burada, şerefsprenlerinin merkezinde ve koruması altında. Tabii eğer hemen Fırtınaışığı verilmezse."

"Ne... Fırtınaışığı mı?"

"Evet, o bir Parlayan," dedi Desen. "Bu onu iyileştirir."

Shallan gülümsemesini bastırdı. Desen fazla belli ediyordu ama anlaşılan buradaki şerefsprenlerinin insanlarla pek bir tecrübesi yoktu. Hiç soru sormadan yemi yuttular ve az sonra Shallan dört kişilik bir ekip tarafından taşınıyordu. Shallan yere düşerken kafasını çarpmış gibi ses çıksın diye bir parça kumaşa sarıp yere vurduğu taşı çabucak sakladı.

İşin aslı kolu gerçekten acıyordu. Kolunu yere kötü çarpmıştı ama bilim uğruna katlandığını en kötü kasıtlı yaralanma bu değildi. Bu kez en azından kendini bir grup yakışıklı adamın ortasında rezil etmesi gerekmemişti.

Shallan arada bir inlemeyi ihmal etmedi ve Desen de endişesini dile getirmeye devam etti. Bu da Lusintia ve diğer sprenlerin onu telaşla belli bir binaya taşımasına yetti. Ayak sesleri, etraflarını çevreleyen taşlarda yankılanıyordu.

Muhafızla alçak sesle ama panikle konuştular. Shallan doğru anda özellikle keskin bir acı iniltisi koyuverdi ve böylece işte içeride-ydi. Işıl ışıl bir odaya götürüldüğünde Işık etrafını kuşattı. Adolin'in iyileşmesi için Fırtınaışığı aldıklarında Shallan'ı buraya sokmamışlardı.

Gözlerini açtığında odadaki Fırtınaışığı'nın büyük bölümünün merkezdeki büyükçe bir şeyde tutulduğunu gördü. Buna bir tür fıçı veya uzun bir kavanoz denebilirdi. Shallan'ın Shadesmar'a gelmeden önce hiç duymadığı bir teknolojiydi ve belli ki şerefsprenleri de nasıl çalıştığını bilmiyordu. Bunlar Eyree denen bir seyyar tüccar grubundan satın alınabiliyordu.

Raflara da her biri ışıl ışıl parlayan mücevherler dizilmişti. Payidar Fazilet'in büyük serveti: Bin yılı aşkın sürede toplanan kusursuz, mükemmel, Işık sızdırmayan mücevherler. Shallan'a, tekrar tekrar fırtınalara maruz kalan böyle bir mücevherin, normalde bu boyutta bir mücevherin tutabileceğinden kat kat fazla Fırtınaışığı emdiği söylenmişti.

Bunu bizzat test etti; elini bunlardan birine uzatıp içine bir nefes çekti ve Fırtınaışığı parlayan puslu bir beyaz ışık hâlinde içine aktı.

Shallan anında kendini daha iyi hissetti; daha canlı, tetikte. Fırtınalar adına, bunu nasıl özlemişti. İçinde Fırtınaışığı olması bile başlı başına uyarıcıydı. Gülümsedi. Rol gereği değildi. Ardından ayağa kalkmaya karar verdi. Kolundaki ağrı geçmişti. İçinden neşeyle dans etmek geldi.

Ama bunun yerine kontrolü Peçe'ye bıraktı. Bir sonraki bölümde o

gerekiyordu. Aralarında en iyi rol yapan hâlâ Shallan'dı ama casusluk becerilerinde Peçe çok daha iyiydi.

Peçe elini güya 'yaralı' olan kafasına götürdü. "Ne oldu?" diye sordu. "Hatırlayamıyorum. En son, yüzeyin yerçekiminin sona erdiği bariyere uzanabilir miyim acaba diye bakıyordum."

"Yaptığın çok aptalcaydı insan," dedi Lusintia. "Siz çok kırılgansınız! Kendini nasıl böyle tehlikeye atabildin? Ölümlülerin kırılınca öldüğünü anlamıyor musun?"

"Bilim içindi," dedi Peçe, ağaca tırmanmadan önce beline sıkıştırdığı defterine uzanarak. Defteri belinden çekip aldı ve o telaşla yere düşürdü. Aynı anda da emineliyle parlak zümrüdün yerine sönmüş bir zümrüt bıraktı.

Tökezler gibi yapıp rafa dokunmasıyla birlikte mücevherler hafifçe sallanırken, Tyn'in gözetiminde yüzlerce kez alıştırma yaptığı ve sonra kendi başına mükemmelleştirdiği el çabukluğuyla çalıntı zümrüdü siyah deri eldivenin içine sokuverdi.

Tüm bunlar şerefsprenlerinin yere düşen deftere odaklandıkları o bir saniye içinde olup bitmişti. Peçe hemen defteri yerden aldı ve göğsüne bastırıp mahcup mahcup gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi. "Hayatımı kurtardınız."

"Ölmeni istemeyiz," dedi Lusintia. "Ölüm korkunç bir şey ve biz..." Raftaki sönmüş zümrüdü görünce aniden sustu. "Fırtınalar tutuşsun! Tamamını mı yedin? İnsan, bu nasıl..."

Başka bir spren, üniformalı bir erkek, Shallan'ı öfkeyle dışarı sürükledi. "Onun içinde yıllarca depolanmış Fırtınaışığı vardı!" diye bağırdı adam. "Çık dışarı! Çık, başka bir şey yemeden git buradan! Eğer bir daha düşersen sana hiçbir şey vermem!"

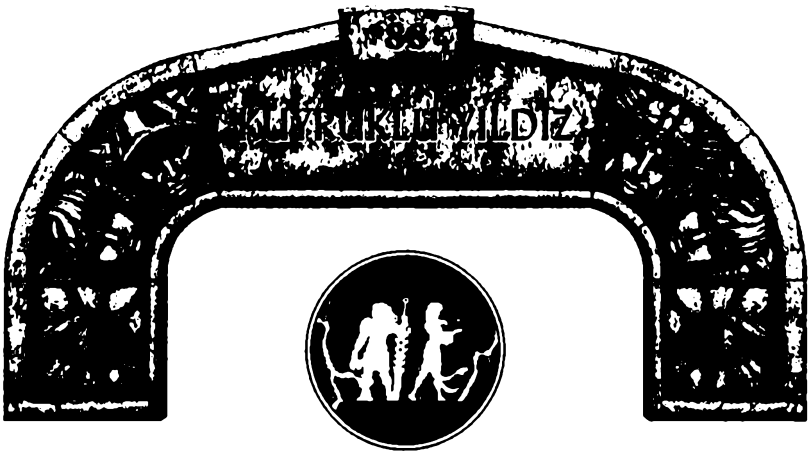
Peçe gülümsemesini bastırıp özür dileyerek dışarı çıktı ve orada bekleyen Desen'le buluştu. Zavallı Lusintia'nın içeride kalması ve olaya dair bir rapor hazırlaması gerekmişti.

"Mmm..." dedi Desen. "Yalan söylememe izin verdiğin için teşekkürler. İşe yaradı mı?"

Peçe başını salladı.

"Mmm. Çok aptallar."

"Aptallık ve cahillik aynı şey değil," dedi Peçe. "İnsanlara ve dalavereye alışık değiller sadece. Hadi gel. Biri üzerimi aramayı akıl etmeden önce ortadan kaybolalım."

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Kapı çalındı ve Eshonai kapıyı itip dışarı, fırtınaya baktı. Çakan şimşekler bir anlığına karanlığı yırtarak Venli'yi gözler önüne serdi. Venli sırılsıklamdı, kocaman açılmış gözleriyle yüzünde bir gülümseme vardı ve önünde iki eliyle birden kavradığı bir şey tutuyordu.

Odaya girdiğinde üzerinden yere sular damladı ve bu da annesinin onu azarlamasına sebep oldu. Jaxlim her ikisini de çocuk sandığı bir... dönem geçiriyordu.

Venli annesinin yanından yürüdü geçti; belli ki o anda onun için elindeki mücevherden daha önemli hiçbir şey yoktu. Başparmağını, yumruğunun üçte biri büyüklüğündeki mücevhere sürttü.

"Fırtınalar adına," dedi Eshonai kapıyı kapatırken. "Yaptın mı?" Kapının kirişini yerine yerleştirdi ve rüzgârla sarsılmaya devam eden kapıdan uzaklaşıp Venli'nin yanına gitti.

Ama... hayır, mücevher parlamıyordu. Parlıyor muydu? Eshonai biraz daha yaklaştı. Parlıyordu ama çok cılız bir şekilde.

"İşe yaradı," diye fısıldadı Venli, Huşu'da, taşı sımsıkı tutarak. "Nihayet işe yaradı. İşin sırn şimşekmiş Eshonai! Şimşek onları çekiyor. Şimşek çakar çakmaz hemen yaklaşınca yüzlerce buldum. Diğerleri öbür tarafa dönmeden önce bunu yakaladım..."

"Öbür taraf mı?" diye sordu Eshonai.

Venli cevap vermedi. Son zamanlarda farklı birine dönüşmüştü. Uzun geceler boyu çalışmaktan sürekli yorgundu ve her fırtınada fır-

tınaspreni yakalamak için ısrarla dışarı çıkıyordu. Ve işte buradaydı. Venli üzerinden süzülen suları umursamadan mücevheri göğsüne bastırdı.

"Venli?" dedi Eshonai. "Eğer bu konuyu Beş'e açmak için yardımımı istiyorsan bana tam olarak ne yaptığını göstermen gerekecek."

Venli ona öylece baktı. Sessizce. Ritimsiz. Ardından sırtını dikleştirdi ve Güven'de mırıldanarak mücevheri ona uzattı. Eshonai, Merak'a tutularak aldı. Evet, içinde bir spren vardı ama tuhaf bir ışıkla parlıyordu. Neredeyse tozlu, karanlık bir ışıkla... Dumanlı gibi. Zümrüdün yeşili yüzünden rengini söylemek zordu ama bulutların derinlerinde çakan bir şimşek gibi gölgeliydi sanki.

"Daha önce hiç böyle bir spren görmedim," dedi Eshonai.

"Fırtınaform," diye fısıldadı Venli. "Güç."

"Tehlikeli bir güç. Dinleyicileri yok edebilir."

"Eshonai," dedi Venli, Azar'da, "halkımız zaten yok oluyor. Bu kez binlerce yıllık şarkılara dayanarak acele karar vermek yerine sence de en azından farklı bir çözüm denememiz gerekmiyor mu?"

Dışarıda kükreyen fırtına, Venli'yle aynı fikirde gibiydi. Eshonai mücevheri ona geri uzattı, ardından Venli'nin söyledikleri hakkındaki fikrini belirtmek için İhanet'te mırıldandı. Ama ritim, bu sözlerden ne kadar incindiğini yansıtmıyordu.

Eshonai kız kardeşine arkasını dönüp tekrar kapıya yürüdü ve kirişi kenara çekti. Venli'yle annesinin itirazlarına aldırmadan fırtınaya çıktı.

Rüzgâr üzerine yüklendiyse de savaşformun zırhı sayesinde soğuk yağmur damlalarını hissetmiyordu bile. Kapıdan gelen ışığın altında öylece durdu, ta ki Venli kapıyı kapatıp onu karanlığa mahkûm edene kadar.

Eshonai, Rüzgârlar Ritmi'ne tutuldu ve yürümeye başladı. İnsanlar fırtınalardan korkardı. Fırtınada daima içeride saklanırlardı. Eshonai fırtınalara saygı duyuyordu ve onlarla genellikle fırtına kalkanıyla yüzleşmeyi tercih ederdi. Ama onlardan korkmuyordu.

Annesinin evinden doğuya doğru, rüzgâra karşı yürüdü. Bugünlerde hayatı sürekli rüzgâra karşı bir mücadeleydi. Öyle sert esiyordu ki Eshonai'ye bir arpa boyu yol gidemiyormuş gibi geldi. Belki de en iyisi kendini rüzgâra bırakmaktı.

Bu kadar mücadele etmese, keşif gezilerini ve hayallerini düşünerek bunca zaman harcamasa, bir general olarak görevine daha mı hızlı uyum sağlardı? En başında baskınları iki katına çıkarmış olsa in-

sanlar adamakıllı yerleşmeden onları savaş kamplarından kovmayı başarabilir miydi?

İnsanlar kayafilizleri gibiydi. İlk başta yumuşak görünürlerdi ama taşa sımsıkı tutunarak büyüme ve nihayetinde yerinden kıpırdatılamaz bir şeye dönüşme kapasitesine sahiplerdi. Bu becerileriyle, ritimleri olmamasına rağmen dinleyicilerden daha fazla Roshar'a aitlerdi. Gerçekten dünyayı dolaşabilseydi onları her çatlaktan fışkırdığını mı görecekti?

Sürgün şehri Narak'ın merkezini oluşturan platonun sınırına kadar yaklaştı. Çakan şimşeklerin kılavuzluğunda dikkatle yürüdü. Uçurumun tam kıyısında durup yüzünü rüzgâra verdi.

"Bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bana cevap ver Binici! Fırtınanın spreni! Sen de bizim gibi hainsin değil mi? Venli'ye o minik sprenleri bu yüzden mi gönderdin?"

Rüzgâr dengesini bozmak istercesine üzerine çullandı. Rüzgârla havalanan molozlar toplanıp etrafında dönmeye başladı. Şimşek çaktığında dönen her bir zerre o anda donmuş gibi görünüyordu. Az ileriye bir dizi yıldırım düştü ve gök gürültüsüyle kabuğu titreşip takırdadı. Bunu zifiri karanlık takip etti.

Önce Eshonai, Fırtınaların Binicisi ona görünmeye karar verdi sandı. Fakat karanlıkta olağanüstü bir şey yoktu. Hâlâ rüzgârı, yağmuru ve uçuşan molozları hissedebiliyordu.

"Bu nasıl bir ikilem?" diye sordu Eshonai. "Ya bırakacağız insanlar bizi yok edecek ya da bizi biz yapan tek şeye sırtımızı döneceğiz. Önemli olan tek değere!"

Karanlık. Yağmur. Rüzgâr. Ama cevap gelmedi.

Ne bekliyordu ki? Gerçek bir cevap mı? Peki o zaman bu neydi, bir dua mı? Direndiği şeyin halkının eski tanrılarını geri getirmek olduğu düşünülürse bu pek mantıklı değildi.

O tanrılar hiçbir zaman saygıyı hak etmemişlerdi. Sadece talepte bulunan bir tanrı neydi ki? Farklı isimli bir tiran...

"Ne yaptıysam," dedi Eshonai rüzgâra, "kendimiz gibi kalmamız için yaptım. Tek istediğim bu. Hayallerimden vazgeçtim. Ama zihinlerimizden vazgeçmeyeceğim."

Cesur sözler. Boş sözler. Venli'nin keşfini Beş'e götürmeleri ve Venli'nin onu test etmesine izin vermeleri gerekiyordu. Eshonai bunu, Huzur Ritmi'ni bildiği kadar iyi biliyordu. O anda yeni bir form ihtimalini geri çeviremezlerdi.

Gitmek için döndü, sonra bir şey duydu. Taşın taşa sürtme sesi

gibi bir şey. Plato kırılıyor muydu? Zar zor duyuyor olsa da fırtınanın gürültüsünün arasında kulağına ulaşabildiğine göre yüksek bir ses olmalıydı.

Eshonai geriledi ama ayağını bastığı yer sağlam görünmüyordu ve şimşeklerin ışığında önünü görmeden devam etmek istemedi. Yoksa...

Doğuda, çok uzakta bir şimşek çaktı. Gökyüzünü kaplayan beyaz ışık uçuşan molozları ve etrafını aydınlattı. Tüm önünde duran devasa gölge dışında her şeyi.

Eshonai'nin nefesi kesildi. Ritimler zihninde donup kaldı. Bu kıvrımlı ama iri cüsse... Birkaç metre ötede uçurumun kenarını kavrayan, Eshonai'nin vücudu kadar kalın pençeler... Ama bu...

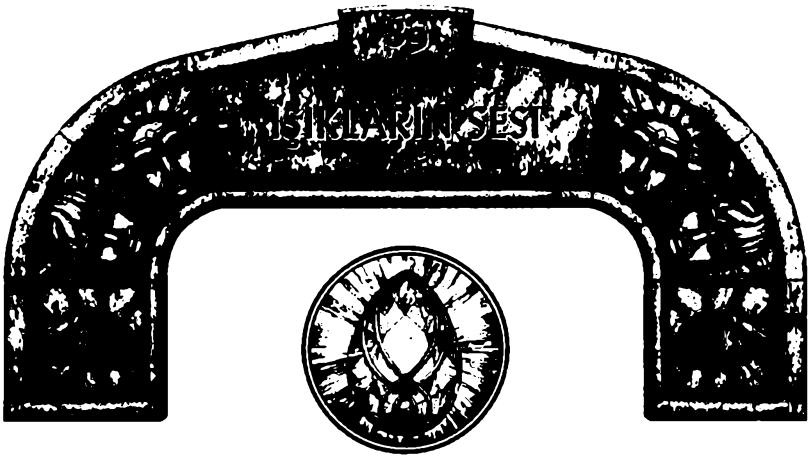
Bir şimşek daha çaktı ve Eshonai yüzünü gördü. Bir uçurumşeytanının burnu, sivri dişleri, ona bakmak için yana yatırdığı kocaman kafası...

Eshonai kaçmadı. Uçurumşeytanı onu istiyorsa zaten çoktan ölmüştü. Avlar kaçardı ve hayvanların aç olmasalar bile av gibi davranan şeylerle oynadığı bilinen bir gerçekti. Buna rağmen zifiri karanlıkta, bir ritme tutunmaya cesaret edemeden orada öylece durmak Eshonai'nin hayatı boyunca yaptığın en zor şeydi.

Tekrar şimşek çaktığında uçurumşeytanı o muazzam kafasını ona doğru indirdi. Bir gözü öyle yakındı ki Eshonai ileri atılmasına gerek kalmadan onu gözünden bıçaklayabilirdi.

Yine karanlık çöktü. Derken Eshonai'nin tam önünde ufak bir ışık belirdi. Beyaz ateşten yapılmış ufak bir spren. Uçarken arkasında ışıklı bir iz bırakıyordu. Bir *kuyrukluyıldız* gibi. İyice yaklaştı ve etrafında dönmeye başladı.

Sprenin ışığında Eshonai uçurumşeytanının sivri pençeleriyle taşta yarıklar bırakarak yavaşça uçuruma geri çekildiğini gördü. Kalbi gök gürültüsü gibi gümbürdeyerek Kaygı'ya tutuldu ve eve koştu. O tuhaf, minik spren de onu takip etti.

Bunun yerine, düşünüyorum da eğer hayatımı tüm ayrıntılarıyla hatırlasaydım daha bile kötü olurdu. Yaptığım tüm o korkunç şeylerle felç olurdum. Yüzüstü bıraktığım herkesi hatırlamaktan hoşlanacağımı sanmam.

Günler geçti. Navani hayal meyal farkındaydı.

Hayatında ilk kez her şeyi tamamen bir kenara bıraktı. Dalinar ya da Jasnah için endişelenmiyordu. Kule için endişelenmiyordu. Yapıyor olması gereken milyonlarca başka şeyi düşünmüyordu.

Yapması gereken şey buydu.

Ya da kendine buna inanma izni verdi. Kendine özgürlük verdi. Laboratuvar olarak kullandığı küçük odasında her şey yerli yerindeydi. Çalışmak için kargaşaya ihtiyaç duyduğunu söyleyen âlimler tanımıştı. Belki bu bazıları için doğru olabilirdi ama Navani'nin tecrübesine göre iyi bilim özensiz ilhamla olmuyordu. Titizlikle ilerleyerek olurdu.

Dikkatini dağıtacak başka bir şey olmayınca Navani hassas deney düzenekleri tasarlayabildi. Çizelgeler hazırladı, dikkatli ölçümler yaptı, doğrular oluşturdu. Bilim en çok doğrularla, karmaşaya bir düzen getirmekle ilgiliydi. Navani etrafında, fazla düzgün çizelgeler tuttuğu ya da herhangi bir adımı atlamayı reddettiği için onunla dalga geçen kimse yokken bu titizlikle hazırlık yapmanın tadını çıkardı.

Arada Raboniel gelip araştırmaya katılıyor, ortak defterlerine Navani'nin notlarının yanına kendi düşüncelerini yazıyordu. İki zıt kuvvet uyum içinde aynı amaca odaklanmıştı. Raboniel şu tuhaf siyah kumu

da getirmiş, statik ve kinetik Kuşam arasındaki farkı açıklamıştı. Navani gözlem ve ölçümler yaparak gerisini de öğrendi. Kum Fırtınaışığı'na veya Yokışığına maruz kaldığında yavaşça beyaza dönüyordu. Öte yandan Işık'ı eğer bir fabrial kullanıyorsa renk değişimi daha hızlı oluyordu.

Kumu ıslatıp yeniden siyaha çevirebiliyordunuz ama tekrar beyaza dönmesi için önce kurumasını beklemek gerekiyordu. Bir fabrialın ne kadar Işık kullandığını ölçmek için iyi bir yoldu. Ayrıca Navani sprenlerin varlığıyla da renk değiştirdiğini fark etti. Bu yavaş bir değişimdi ama Navani ölçebiliyordu.

Ölçebildiğiniz her şey bilimde işe yarıyordu. Fakat o birkaç mutlu gün boyunca zaman sanki ölçülebilir değil gibiydi; saatler, âdeta dakikalar gibi akıp geçti. Ve Navani içinde bulunduğu koşullara rağmen bu deneyime bayıldığını fark etti.

"Kumun tam olarak nereden geldiğini bilmiyorum," dedi Raboniel. Duvarın yanındaki sandalyesinde oturmuş, Navani'nin son çizelgelerini karıştırıyordu. "Dünya dışı bir yerlerden."

"Dünya dışı mı?" diye sordu Navani, kurduğu fabrialdan başını kaldırıp. "Yani... başka bir... gezegenden mi?"

Raboniel dalgın dalgın mırıldandı. Onay mıydı bu? Navani'ye bu ritmi anlamış gibi geldi.

"Yıllardır gitmek istiyordum," dedi Raboniel. "Ziyaret etmek. Ne yazık ki bunun mümkün olmadığını öğrendim. Ruhum sizin şu Cehennem dediğiniz, güneşin etrafında çok uzak bir yörüngede dönen bir gezegen olan Braize'e bağlı olduğundan bu sistemde hapisim.

Raboniel'in bundan sıradan bir şeymiş gibi bahsetmesi Navani'yi afallattı. Başka dünyalar... En iyi teleskoplar bile o zaman kadar ancak başka gök cisimlerinin varlığını kanıtlayabilmişti. Oysa şimdi burada oturmuş, onlardan birine gitmiş biriyle konuşuyordu.

Biz de başka bir tanesinden geldik, diye hatırlattı Navani kendine. *İnsanlar Roshar'a göç ettiler*. Bunu düşünmek, Asude Saraylar mitini gerçekten var olan bir yerle özdeşleştirmek, Navani için çok tuhaftı.

"Ben... oraları ziyaret edebilir miyim?" diye sordu Navani. "Bu diğer dünyaları?"

"Muhtemelen... Gerçi ben senin yerinde olsam Braize'den uzak dururdum. Oraya gitmek için fırtınanın içinden geçmen gerekiyor zaten."

"Dinmezfırtına'yı mı?"

Raboniel eğlenmiş bir ritimle mırıldandı. "Hayır, hayır Navani. Bra-

ize'e Fiziksel Âlem'de seyahat edemezsin. Bu... hım, bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca uzayda gezegenlerin arasında hava yok. Bir keresinde denemeleri için Gökselleri göndermiştik. Hava yoktu ve daha beteri oradaki garip basınç yüzünden iyileşmek için yanlarında çok büyük miktarda Yokışığı taşımaları gerekti. Bütün hazırlığa rağmen birkaç saat içinde öldüler.

"Diğer dünyalara Shadesmar üzerinden gidiliyor. Ama tekrar söylüyorum, Braize'den uzak dur. Fırtına engelini aşabilsen bile orası çorak, yaşamdan yoksun bir yer. Karanlık gökyüzü, rüzgârlı sonsuz kayalıklar, engebeli arazi... Ve birçok ruh. Pek de akılları başlarında olmayan bir sürü ruh."

"Bunu... unutmayacağım."

Başka dünyalar. Navani'nin şu anda layıkıyla kavrayamayacağı kadar geniş bir kavramdı. Üstelik de bunu bir tanrıyı öldürmek üzerinde çalışırken söylüyordu! Deneyine geri döndü. "Hazır."

"Mükemmel," dedi Raboniel defteri kapatarak. "Mizthla?"

Navani'nin fırtınaform muhafızı odaya girdi. Sinirli görünüyordu. Gerçi hep öyle görünüyordu. 'Mizthla' onun şarkıcı ismiydi, Alethilerin ona Dah dediğini söylemişti. Bu gerçek bir isimden ziyade basit bir ründü ama hatırlamak daha kolaydı. Navani de hayatı boyunca sırf kolaylık olsun diye bir rünle çağrılsaydı belki onunla aynı mizacı paylaşırdı.

Mizthla'ya fabrialı uzattı... Gerçi gerçek bir fabrial değildi. Muhafazası, mücevherlerin etrafına sarılmış bakır tellerden ibaretti. Raboniel bir mıknatısın kutuplarını değiştirmek bir yöntem biliyordu, fırtınaformun yıldırımını kullandığı bir işlemdi. Zapt edilmiş yıldırımın sınırsız uygulama alanları olabilir gibi görünüyordu ama Navani şimdi önündeki deneye konsantre oldu... Kutup değiştirme işlemi belki Yokışığıyla dolu mücevherler üzerinde de işe yarardı.

Yıldırım öngörülemez olduğundan Navani'yle Raboniel odadan çıktı. "Unutma," dedi Navani çıkarken, "sadece çok az bir miktar enerji vereceksin. Bu kez telleri eritme."

"Aptal değilim," dedi Soylu. "En azından artık değil."

Dışarıda Navani, bazılarında hazırladığı tuzakların bulunduğu malzeme kutularıyla dolu koridorun ilerisine, Kardeş'in etrafındaki kalkana doğru baktı. İç kısmı eskisine göre daha karanlık görünüyordu.

Navani'yle Raboniel bu konuyu konuşmaktan kaçınıyordu. Birlikte çalışmak onları müttefik yapmazdı ve ikisi de bunun farkındaydı. Aslına bakılırsa Navani eğer başka keşiflerde bulunursa bunları Raboniel'den saklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

İçeride bir şimşek çaktı ve hemen ardından Mizthla onlara seslendi. İçeri girdiklerinde muhafız elindeki fabrialı masaya yerleştiriyordu. Fabrial hâlâ dokunulamayacak kadar sıcaktı, bu yüzden Navani mücevheri çıkarıp kontrol etmeye can atsa da bekledi.

"Günlüklerinde bir şey fark ettim," dedi Raboniel beklerlerken. "Sık sık âlim olmadığını belirtiyorsun. Neden?"

"Şu ana kadar hep bilimle gerçek anlamda ilgilenemeyecek kadar meşguldüm Kadim Kişi," dedi Navani. "Ayrıca bilimsel bir zekâm var mı, onu da bilmiyorum. Ben kızım gibi dâhi değilim. Bu yüzden her zaman gerçek âlimlere hamilik etmeyi, onların çalışmalarını halka duyurmayı, onları teşvik etmeyi görevim olarak gördüm."

Raboniel bir ritim mırıldandı, ardından bakır sarılmış fabrialı kaldırdı. Metal parmaklarını yaktıysa da anında iyileştirdi. "Eğer sen âlim değilsen Navani," dedi, "ben hiç âlim tanımıyorum."

"Bunu kabul etmekte zorlandığımı itiraf edeyim Kadim Kişi. Gerçi sizi ikna ettiğime sevindim."

"Mütevazılık," dedi Raboniel. "Bu benim türümün pek teşvik ettiği bir Tutku değildir. Artık benimle konuşurken unvanımı kullanmana gerek görmediğimi söylesem bunun bir faydası olur mu? Yaptığın keşifler seni eşitim olarak görmem için yeter."

Bu sıra dışı bir ayrıcalıktı. "Olur, Raboniel," dedi Navani. "Teşekkür ederim."

"Bariz olan bir şey için teşekkür etmeye gerek yoktur," dedi Raboniel fabrialı havaya kaldırarak. "Hazır mısın?"

Navani başını salladı. Raboniel telin içindeki mücevherleri çıkarıp inceledi. "Yokışığı bana değişmemiş gibi geldi," dedi.

Navani anti-Yokışığı bulmaya çalıştığını Raboniel'e açıkça söylememişti. Asıl maksadını pek çok farklı türden deneyin ardına gizliyordu. Bu deneyi mesela, Işık'ın yıldırıma tepki verip vermediğini görmek istediği şeklinde açıklamıştı. Raboniel'in yine de şüphelendiğinden endişe ediyordu.

Navani masanın üzerinde biraz siyah kum serpti, ardından mücevheri masanın ortasına yerleştirip Kuşamının miktarını ölçtü. Ama tabii mücevherin etrafındaki hava bükülmediğinden deneyin başarısız olduğunu içten içe zaten biliyordu. Bu, anti-Yokışığı değildi. Kayıtlarına bir not daha düştü. Başarısız bir deney daha.

Raboniel bir ritim mırıldandı. Pişmanlık mıydı? Evet, öyle görünüyordu. "Artık işimin başına dönmem lazım," dedi ve Navani aynı ritmi sesinde de yakaladı. "Derinler son mekanizmayı bulmaya çok yaklaştı."

"Nasıl?" diye sordu Navani.

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun Navani." Gitmekten bahsetmiş olsa da oturmaya devam ediyordu. "Bu savaştan çok yoruldum. Esir almaktan, öldürmekten, kaybetmekten, ölmekten çok yoruldum."

"Savaşı bitirmeliyiz o zaman."

"Garaz yaşarken olmaz."

"Onu gerçekten öldürür müsün?" diye sordu Navani. "Öyle bir fırsatın olsa?"

Raboniel bir ritim mırıldandıysa da bakışlarını kaçırdı. *Bu ritim... utanç mıydı*, diye düşündü Navani. *Bana yalan söylediğini itiraf ediyor, en azından ima ediyor. Garaz'ı gerçekten öldürmek istemiyor.*

"Yokışığının zıddını ararken bunu ona karşı kullanmak istemiyordun," diye tahmin yürüttü Navani. "Bu fikri ilgimi çekmek için ortaya attın ama aslında başka bir amacın var."

"Ritimleri okumayı öğreniyorsun," dedi Raboniel ayağa kalkarken.

"Ya da belki mantığını kavradım sadece." Navani de kalkıp Raboniel'in ellerini ellerinin arasına aldı. Kaynaşık buna izin verdi. "Kardeş'i öldürmek zorunda değilsin. Birlikte başka bir yol bulalım."

"Kardeş'i öldürmüyorum," dedi Raboniel. "Ben... daha kötü bir şey yapıyorum. Kardeş'i Yaradılmamış yapıyorum."

"O zaman başka bir yol bulalım."

"Başka yol aramadım mı sanıyorsun?" Raboniel ellerini çekti, ardından deneylerin kaydını tuttukları defteri alıp ona uzattı. Bu deftere *Savaş Ritmi* diyorlardı. Kısa bir süreliğine de olsa Şeref ve Garaz'ın ortak çalışması.

"Senin yarattığın şu çiftlenimli yakutlar üzerinde bazı deneyler yaptım. O farklı boyutlarda olanlar üzerinde," dedi Raboniel. "Bulduğum sonuçlar hoşuna gidecek diye düşünüyorum. Hepsini buraya yazdım. Şu devasa gökyüzü platformlarını bu sayede daha kolay hareket ettirebilirsin belki."

"Raboniel," dedi Navani defteri alırken. "Benimle müzakere et, bana yardım et. Gel, güçlerimizi birleştirelim. Gel Garaz'ı boş verip sen ve ben bir anlaşma yapalım."

"Üzgünüm," dedi Kaynaşık. "Fakat bu savaşı bitirmek için tek şansımız, üzerinde çalıştığımız şu keşif dışında tek şansımız, benim türümün Urithiru'yu kontrol etmesi. Kardeş'le işimi bitireceğim. Sonuçta biz hâlâ düşmanız. Ve eğer benden istenen şeyi yapmaya, bedeli ne olursa olsun, sebep olacağı acılara rağmen kesinlikle kararlı olmasaydım zaten şu anda bulunduğum yerde –başka bir çözüm düşünebilecek durumda– olamazdım."

Navani kendini topladı hemen. "Ben de aksini düşünmemiştim zaten Dilekler Hanımı. Beni derinden üzüyor olsa da." Birden aklına geldi ve Savaş Ritmi'ni mırıldanmayı denedi. Ama olmadı. Ritim birbiriyle uyum içinde iki kişi gerektiriyordu.

Raboniel karşılığında gülümsedi. "Sana bir şey vereceğim," dedi ve sonra gitti.

Navani şaşkın, bitkin bir şekilde masasına çöktü. Günlerdir devam eden hummalı çalışmaların yorgunluğu bir anda üzerine çökmüştü. Âlimmiş gibi yaparak bu kadar zaman harcamakla bencillik mi etmişti? Urithiru'nun öncelikle bir kraliçeye ihtiyacı yok muydu? Evet, Garaz'a karşı kullanabileceği bir güç bulsa muhteşem olurdu ama... böylesine karmaşık bir meseleyi gerçekten kendisinin çözebileceğini mi düşünmüştü?

Navani deneylerine geri dönmeye çalıştı. Fakat bir saat kadar sonra şevkinin kırıldığını kabul etmek zorunda kaldı. Kontrollü olmak, organize olmak deyip durduğu hâlde, şimdi duyguların esiri olmuştu. Çalışamıyordu çünkü 'içinden gelmiyordu'. Âlimlerinden biri tutup ona böyle bir şey söylese, yüzüne böyle demezdi tabii ama bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünürdü.

Aniden ayağa fırlayınca sandalyesi yere devrildi. Dalinar'dan volta atma alışkanlığı edinmişti, şimdi de kendini odada bir aşağı bir yukarı yürürken buldu. Nihayet yanında iki çevikform şarkıcıyla birlikte Raboniel kapıda belirdi.

Kaynaşık elini sallayınca odaya iki dişil girdi. Üzerine tuhaf yükseltiler ve mazgallar yapılmış, yaklaşık yarım metrekare büyüklüğünde ve iki santim kadar kalınlığında iki metal plakadan oluşan garip bir şey taşıyorlardı. Çevikformlar bu plakaları Navani'nin masasına kelepçelerle sabitledi, böylece –çalışma alanını genişletmek için ek yapılmış gibi– masanın her iki yanından dışa doğru iki metal plaka yerleştirilmiş oldu.

"Bu benim türüm arasında eski bir müzik biçimi," dedi Raboniel. "Ritimlerle güzel vakit geçirmenin bir yolu. Benden bir hediye olarak, şarkılan seninle paylaşmaya karar verdim."

Raboniel elini sallayıp mırıldandığında iki genç şarkıcı, yaylı enstrümanlarda kullanılanlara benzeyen iki uzun yay çıkardılar. Bunlan metal plakaların yanlarına sürtmeleriyle birlikte metal, hafiften pürüzlü de olsa derin tonlarla titreşmeye başladı. Tok ve yankılı.

Bunlar Şeref'in ve Garaz'ın tonları, diye düşündü Navani. Birbirleriyle uyumlu olması için kaydırılmış versiyonlarıydı sadece.

Raboniel, Navani'nin yanına geldi. Bu iki tona, küçük bir davul

üzerinde iki sopayla çaldığı yüksek sesli bir ritimle eşlik etti. Vuruşlar giderek yükseldi, sonra alçaldı ve hızlandı. Tam olarak Savaş Ritmi değildi ama muhtemelen olabileceği en yakın müzikti. Navani'nin içinde yüksek sesle ve muzaffer bir şekilde titreşti.

Uzun bir süre boyunca, Raboniel durmalarını söyleyinceye dek devam ettiler. İki genç şarkıcı, sesleri çıkarmak için gösterdikleri çaba yüzünden ter içinde kalmışlardı. Çabucak kelepçeleri söküp plakaları masanın iki yanından çıkardılar.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Raboniel ona.

"Evet," dedi Navani. "Tonlar bir araya geldiklerinde korkunç bir kakofoni oluşturuyor ama aynı zamanda bir şekilde çok güzeller."

"İkimiz gibi mi?" diye sordu Raboniel.

"İkimiz gibi."

"Bu müzikle," dedi Raboniel, "sana Işıkların Sesi unvanını veriyorum Navani Kholin. Yetkime dayanarak."

Raboniel kısa bir şeyler mırıldandı, sonra da Navani'nin önünde eğildi. Ardından tek kelime etmeden, iki şarkıcıya eliyle enstrümanı alıp çıkmalarını işaret etti. Raboniel de onların peşinden çıktı.

Navani afallamış bir hâlde, masanın üzerinde açık duran deftere yürüdü. Raboniel yaptıkları deneyleri deftere kadın yazısıyla not almıştı ve bu yazıda giderek pratik kazanıyordu.

Navani ona az önce bahşedilen şerefi anlıyordu. Ama aynı zamanda bundan gurur duymakta zorlanıyordu. Kule yozlaştırılırken, halkı hâlâ esirken bir unvanın veya bir Kaynaşık'ın saygısını kazanmanın ne anlamı vardı ki?

Şu son birkaç gündür bu yüzden deli gibi çalıştım, diye itiraf etti Navani kendine, masaya otururken. *Kendimi ona kanıtlamak istedim.* Ama bu onlara barışı getirmediği sürece... ne işe yarardı?

Kulaklarında yankılanan Savaş Ritmi bir uyum olabileceğinin kanıtıydı. Öte yandan neredeyse çatışan tonlar başka bir hikâye anlatıyordu. Uyuma ulaşmak mümkündü ama bu, son derece zordu.

Halklar üzerinde, onları karıştırmak için ne tür bir emülgatör kullanılabilirdi? Navani defteri kapattı, ardından odanın arka tarafına gidip elini Kardeş'in kristal damarının üzerine koydu.

"Fabrial yapılırken bölünmüş sprenleri birleştirmeyi denedim," diye fısıldadı. "Bunun seni memnun edebileceğini düşündüm."

Cevap gelmedi.

"Lütfen," dedi Navani, gözlerini yumup alnını duvara yaslayarak. "Lütfen beni affet. Sana ihtiyacımız var."

Ben... Zihnine dolan ses, Navani'nin kafasını kaldırmasına sebep oldu. Ama Kardeş'in ışığını damarda göremedi. Ya yoktu ya da artık öyle cılızdı ki aydınlık odada görülemiyordu.

"Kardeş?" dedi Navani.

Üşüyorum, dedi çok zayıf, zar zor duyulan bir ses. *Beni öldürüyorlar... Öldürüyorlar.*

"Raboniel seni... Yaradılmamış yaptığını söyledi."

Bu doğruysa o zaman ben... öleceğim.

"Sprenler ölemez," dedi Navani.

Tanrılar ölebilir... Kaynaşıklar... ölebilir. Sprenler ölebilir. Eğer başka birine dönüştürüleceksem bu ölümdür. Karanlık. Ama bana bahsettiğin şu şarkıcıyı... Onu bazen görebiliyorum. Onu seyretmeyi seviyorum. Parlayanlarla birlikte. O iyi... iyi bir... bağ olurdu...

"Bağlan onunla o zaman!" dedi Navani.

Göremiyorum. Engelin ötesine uzanamıyorum.

"Ya sana Fırtınaışığı getirirsem?" dedi Navani. "Seni Yokışığıyla doldurdukları gibi Fırtınaışığı'yla doldursam? Bu, süreci yavaşlatır mı?"

Soğuk. Dinliyorlar. Korkuyorum Navani.

"Kardeş?"

Ben... ölmek... istemiyorum...

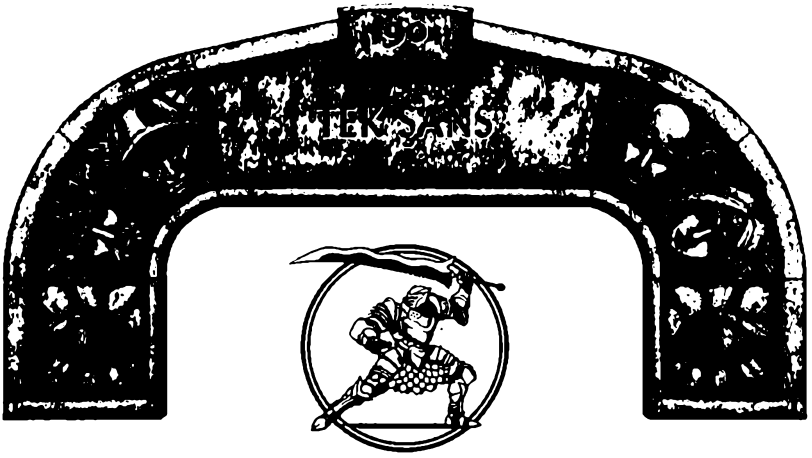
Ve sonra sessizlik oldu. Navani kafasında yankılanan bu son sözlerle baş başa kaldı. O an Kardeş'in korkusu, Savaş Ritmi'nden çok daha güçlü görünüyordu.

Navani bir şey yapmak zorundaydı. Orada oturup hayallere dalmak dışında bir şey. Masasının başına dönüp yardım etmek için ne yapabileceğine dair aklına gelen tüm fikirleri, ne kadar aptalca olursa olsun yazmaya başladı. Ama otururken başka bir şey fark etmişti. Son yaptığı deney, unutulmuş bir şekilde orada duruyordu. Kumun ortasındaki mücevher. Şarkıcılar plakaları yerleştirirken Navani'nin masasının üzerindeki deneye dokunmamıştı.

Plakaların müziği masanın üstünün titremesine sebep olmuştu. Bu da kumu titreştirmişti. Ve masanın üzerinde desenler oluşmuştu. Sağda bir desen, solda başka bir tane ve ikisinin karıştığı yerde bir üçüncü desen.

Fırtınaışığı ve Yokışığı sadece ışık türleri değildi. Sadece tuhaf sıvı türleri değildi. Onlar sesti. Titreşimdi.

Ve Navani onların zıddını titreşimde bulacaktı.

Ne olursa olsun, şimdi yazıyorum. Çünkü benim için geldiklerini biliyorum. Jezrien'i buldular. Hiç şüphesiz beni de bulacaklar; burada, şerefsprenlerinin kalesinde olsam bile.

Adolin şerefsprenlerinin arenasında ona ayrılan platforma çıktı. Dairesel disk sahnenin tam ortasına çekilmişti. Bugün sahne tamamen Adolin'indi.

Adolin kalabalığın arasında kalmak istemediğinden erken gelmişti. Herkesin gözü üzerindeyken o upuzun yol boyunca basamaklardan inmek yerine kontrol onda olsun, onların tepeden bakışlarına hazır olsun istemişti. İçinde bulunduğu durumu kontrol altında tutan bir adamın yapacağı bir şey olarak düşünülebilirdi. Diğeriyse idama götürülen bir mahkûm havası yaratıyordu.

İzleyiciler gelmeye başladığında Shallan'la Desen de yerini aldı. Arena birkaç yüz spren alacak büyüklükteydi ve hafiften mavi-beyaz parlayan şerefsprenleri oturduğunda, Adolin o gün çoğunun üniformalı olduğunu fark etti. Önceki gün Notum'un sloganına destek olanlar şüpheli bir şekilde yerlerinde değillerdi. Adolin'in buna canı sıkılsa da dünkü sprenlerden bazılarının arenanın tepesinde toplandıkları dikkatinden kaçmadı. Mahkemeyi oradan ayakta izleyebileceklerdi.

Şerefsprenleri oturacak yerleri Adolin aleyhtarlarına ayırmış görünüyordu. *Endişelenecek bir şey yok*, diye düşündü Adolin, elleri arkasında kenetlenmiş bir şekilde dikilirken. *Bu, kendi adına konuşmak için tek şansın. Her şeyi tersine çevirmek için tek şansın.*

En iyi koşullarda o gün onun adına en iyi gün olurdu. Davasını açıklayabilir ve seyircilerin sorularını cevaplardı. Kelek'in bir gün önce söyledikleri sırtına ağır bir yük bindirmişti. Bu sadece şerefsprenleriyle veya aralarından bazılarının Rüzgârkoşuculara katılmasıyla ilgili değildi. Mesele bundan çok daha büyüktü.

İnsanlar uğruna savaşmaya değer miydi? Adolin bugün bir şekilde bu tartışmaya girmeliydi. Alacalı onu soruları savuşturması ve asıl konudan sapmaması konusunda uyarmıştı. Kalabalıkla doğrudan iletişim kurmayı göze alamaz, tartışmayı onların yönlendirmesine göz yumamazdı.

O günün ardından mahkeme son bir oturum için toplanacaktı. O son duruşmada şerefsprenleri tek bir şahit sunacaklardı. Adolin onun şahitliği sırasında savlarını çürütmek için sorular sorabilecekti.

Elçi geldiğinde Adolin onu eğilerek selamladı. Kelek bugün dünden farklı olarak resmî görünümlü, mor bir cübbe giymişti. Artık mahkemeyi daha ciddiye aldığı anlamına mı geliyordu bu?

Adolin, Yüce Yargıç'ın, şerefspreni yetkililerinin arasındaki yerine geçmesini saygılı bir şekilde bekledi. Adolin bunlardan altısının, 'fırtınaların şereflendirdiği on' arasında olduğunu öğrenmişti. Syl dışında var olan en yaşlı on şerefspreni. Hiyerarşiye gerçekten çok önem veriyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Kelek. "Hadi şu işi halledelim. Konuşabilirsin."

"Teşekkürler Şerefli Kişi," dedi Adolin ve kalabalığa döndü. "Bugün söyleyeceklerimin kimseye sürpriz olacağını sanmıyorum. Yine de bunları size bizzat söyleme fırsatı için geleceğimi riske attım. Gözlerinizin içine bakmak ve bunun gerçekten adil olduğunu düşünüp düşünmediğinizi sormak için.

"İnsanlar kin güder. Bu, bizim en büyük kusurlarımızdan biri. Bazen kimsenin hatırlamadığı önemsiz bir şey yüzünden aileler nesillerce nefret döngüsüne kapılıyor. Sizin acınızı ve maruz kaldığınız ihaneti böyle önemsiz bir şeyle asla kıyaslamayacak olsam da umuyorum ki sizin içinizde Şeref'in ölümsüz bir parçası..."

"Babanın az kalsın Fırtınababa'yı öldüreceğini biliyor muydun?" diye sözünü kesti ön sıradan bir spren.

Adolin'in konuşması bölündü. "Soruları sonra cevaplayacağım," dedi. "Dediğim gibi... Umuyorum ki..."

"Biliyor muydun?" diye ısrar etti şerefspreni bağırarak. "Az kalsın Fırtınababa'yı öldüreceğini biliyor muydun?"

"Buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Adolin. Gözü arenanın üst

kısmına kaydığında, ayakta duran sprenlerin huzursuz bir şekilde kıpırdanıp fısıldaştığını gördü. Seyirciler Adolin'den bir cevap bekleyerek sessizleşmişti. Sorulan soruya hemen cevap vermek zorunda değildi. Sahne onundu.

Böylece Alacalı'nın ona öğrettiği gibi yapıp ifadesine devam etti. "Sizin içinizde," dedi Adolin kalabalığa, "şerefi bulmayı ümit ediyordum. Antik sprenler bizimle bağlandılar çünkü birlikte tek başımıza olduğumuzdan daha güçlü, daha iyi bir şeye dönüşeceğimize inandılar.

"Ben insanların zayıflıklarını kabul ediyorum. Bunu saklamayacağım. Ama sizin kendi zayıflıklarını kabul ettiğinizi göremiyorum. Şerefin eseri olduğunuzu iddia ediyorsunuz. İnsanlardan daha iyi olduğunuzu. Öte yandan bunu kanıtlamayı, göstermeyi reddediyorsunuz.

"Bunu yapan sprenler tanıyorum ama. Savaşta insanlara katılan cesur sprenler. Bunu yaparak daha güçlü oluyorlar. Tıpkı onlarla bağ kuran insanlar gibi gelişiyorlar. Parlayanlara niye ihtiyacımız var? Çünkü onlar bizim en iyi yanlarımızı temsil ediyor. Bizler Şeref ve Terbiye'ye aitiz. İdeallerimizi Şeref belirliyor. O ideallere ulaşma gücünü bize Terbiye veriyor.

"Fırtınababa da bunun en doğru seçim olduğunda hemfikir. İnsanlar mükemmel olmayabilir ama mükemmelliğe ulaşma yolundaki çabalarının desteklenmesini hak ediyorlar. Ve sizler de burada böyle tek başınıza oturup gelişmeyi reddetmekten çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

İyi gitmişti. Ona şerefsprenlerinin güzel konuşmaları sevdiği söylenmişti ve özellikle en tepedekiler bayağı etkilenmiş görünüyordu. Adolin derin bir nefes alıp vurgulayacağı bir sonraki konuya geçiyordu ki... Ne yazık ki bu duraksama anından yararlanan az önceki şerefspreni ayağa fırladı.

"Fırtınababa kendi seçimini yaptı," dedi spren yüksek sesle, "ve bunu yaparak kendini büyük bir tehlikeye attı. Neredeyse ölecekti. Bunu biliyor muydun?"

Kelek yargıç kürsüsünde öne doğru eğildi. Spren fikrini söylemeye tehlikeli ölçüde yaklaşmıştı ve seyircilerin fikir bildirmesine izin yoktu. Şahitli duruşmanın kurallarına göre Adolin ifadesini verirken seyirciler sadece soru sorabiliyorlardı.

"Bu olayı bilmiyordum," dedi Adolin sprene. "Dolayısıyla ne olduğuna ve olayın arka planına dair görüş bildiremem."

"Nasıl bilmezsin?" diye sordu ikinci sıradan başka bir spren. "Ma-

dem bizi Parlayan spreni olmaya ikna etmek için geldin, istediğin şeyin bize neye mal olacağını bilmen gerekmez mi? Bence..."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Kelek. "Dışarı atılmak mı istiyorsun Veratorim?"

Spren hemen sustu.

"Devam et insan," dedi Kelek arkasına yaslanıp ellerini önünde kenetleyerek.

"Değinmek istediğim ikinci nokta," diye başladı Adolin, "bu zorluğu aşmak için dünyadaki krallıkların kendi aralarındaki farklılıkları nasıl bir kenara bırakarak birleştiklerini size göstermek. Size kuzenim Jasnah'dan bir mektup getirdim. Mektup yırtılıp atıldı ama yine de size mektuptan bazı alıntılar aktarabilirim. Jasnah mektubunda modern krallıkların..."

"Jasnah sprenini öldürmeye kalkıştı mı?" diye sordu ilk sıradaki spren bu defa.

"Modern krallıkların birleştiklerini..." diye devam etti Adolin.

"Tamam ama sprenini öldürmeye kalkıştı mı?"

"Bak," diye çıkıştı Adolin, "konuşmamı istiyor musun istemiyor musun? Vadettiğiniz gibi ifademi vermemi istiyor musunuz yoksa cevap yetiştirmemi mi istiyorsunuz?"

Spren gülümsedi. Adolin ne yaptığını o zaman fark etti. Adolin soru sorarak bir cevaba davetiye çıkarmıştı.

"Bence," dedi spren ayağa kalkarak, "burada en önemli soru, bu yeni Parlayanlara güvenip güvenmeyeceğimiz. Senin kanıtlaman gereken bu. Fırtınababa bize Dalinar Kholin'in onu fiziksel olarak belirmeye zorladığını söyledi. Fırtınababa'nın özünü Yeminkapılarından birini çalıştırmak için kullanan baban Dalinar Kholin!"

"Bu, yemine aykırı!" diye bağırdı bir başkası. "Babanın yaptıklarından haberin var mıydı?"

"Geçerli sebepleri olduğuna eminim," dedi Adolin. "Eğer..."

"Geçerli sebepler mi?" dedi ayaktaki şerefspreni. "Kaçıyordu. Bu, güvenimize layık bir Bağdökümcü'nün yapacağı bir şey gibi görünüyor mu sana? Bu senin ideal olduğunu, bize asla ihanet etmeyeceğine söz verdiğin adam üstelik. Buna ne diyeceksin?"

Adolin, Kelek'e baktı. "İfademe devam edebilir miyim lütfen?"

"Bu tartışmayı sen açtın evlat," dedi Kelek. "Şimdi ona karşılık vermen gerekiyor." Kelek başıyla en tepedeki topluluğu işaret etti. Dün Notum'u destekleyenlerin oluşturduğu grup sessizce ondan bir cevap bekliyordu.

Adolin içini çekti, devam etmeden önce güç almak için Shallan'a bir bakış attı. "Babam adına konuşamam. Bunu ona sormanız gerekiyor. Ben ona güveniyorum. Fırtınababa ona güveniyor. Bu yeterli olmalı."

"O ayaklı felaket," dedi spren. "Bir katil olduğunu bizzat kendisi söylüyor. O, bir Bağdökümcü olamaz."

Adolin bunu duymazdan geldi; sonuçta bir soru değildi. Dolayısıyla da kurallar gereği konuyu burada kapatıp ifadesine devam edebilirdi.

"Jasnah'nın mektubunda," diye başladı.

"Kaladin Stormblessed de az kalsın sprenini öldürecekti," diye araya girdi bu defa başka bir şerefspreni. "Antik Kız Evlat'ı, evlatların en kıymetlisini. Bunu biliyor muydun?"

Adolin dişlerini sıktı. "Kaladin'le Syl arasında olanları biliyorum. Hepimiz için zor zamanlardı, geçiş dönemiydi. Kaladin yeminini bozduğunu bilmiyordu, birbiriyle çelişen bağlılıkları arasında bir yol bulmaya çalışıyordu sadece."

"Yani bilgisiz ve tehlikelisiniz," dedi ikinci sıradaki spren. "Sizin Parlayanlarınız ne yaptıklarını bile bilmiyor! Sprenlerinizi kazara öldürebilirsiniz!"

Kelek elini salladı ve görevliler spreni kollarından tutup arenadan çıkardı. Ama Adolin ne olduğunu anlamıştı. Bu planlı bir saldırıydı; bunları söylemek için dışarıya atılmayı bilerek kabul etmişti.

"Sprenlerimizi öldürmüyoruz," dedi Adolin seyircilere. "Bunlar münferit olaylar ve bunları tartışmak için uygun bağlamdan yoksunuz."

"Öyle mi diyorsun?" dedi başka bir şerefspreni. "Hiçbir Parlayan'ın sprenini öldürmediğine yemin edebilir misin?"

"Evet! Hiçbiri öldürmedi. Onlar..." Adolin sustu.

Hay Cehennem. Böyle biriyle karşılaşmıştı değil mi? Yeni öldürülmüş bir sprenle. Pazardaki Muğlak.

"Onlar ne?" diye sordu spren.

Eğer bu soruya cevap verirse bu onun sonu olabilirdi. Adolin derin bir nefes aldı ve Alacalı'nın yapmaması için uyardığı şeyi yaptı. Seyircilere karşılık vermeye başladı. "Buna cevap verebilirim ama umurunuzda değil, değil mi? Belli ki bugün hep birlikte bana saldırmak için bir plan yapmışsınız. Bana pusu kurmuşsunuz. Şerefi umursadığınız yok, benim ne diyeceğimi de umursadığınız yok. Üzerime suç atmak istiyorsunuz sadece."

Adolin öne yürüdü ve ellerini iki yana açtı. "Pekâlâ. Devam edin! Ama şunu bilin! Sprenlerin yalan söylemediğini, sprenlerin insanlar gibi güvenilmez olmadığını söylüyorsunuz. Bir daha böyleymiş gibi yapmaya kalktığınızda bugünü hatırlayın! Adil bir mahkemede yargılanacağım konusunda nasıl yalan söylediğinizi hatırlayın. Tüm iyi niyetiyle size gelen bir adama nasıl davrandığınızı hatırlayın!"

Arenaya bir sessizlik çöktü. En hararetli muhalifler bile oturmuştu.

"Bu mahkeme konusunda defalarca uyarıldın insan," dedi Kelek arkasından. "Onlar kararlarını verdi."

"Hepsi değil," dedi Adolin. "Bu duvarların ardında mantıklı kişiler bulacağımı sanmıştım. Şerefli sprenler. Ama bakın, ne diyeceğim. Böyle olmadığına memnunum. Çünkü artık sizin ne olduğunuz biliyorum. Siz de tıpkı bizim gibisiniz. Bazılarınız korkuyor. Bağ kurmak sizi korkutuyor. Bu, sizin bir zamanlar saçmalık olduğunu düşüneceğiniz şeyleri bile düşünmenize sebep oluyor.

"Bunu anlıyorum. İnsanlara benzediğinizi gördüğüme memnunum çünkü bunun ne demek olduğunu biliyorum; sorguluyorsunuz demek. Korkuyorsunuz, kararsızsınız. İnanın bana, ben de aynı şeyleri hissediyorum. Fakat siz de bizim kadar kusurluyken, burada oturup tüm insanlar aynıymış, tüm insanlar bir kenara fırlatılmayı hak ediyormuş gibi yapmaya devam edemezsiniz. Bu mahkeme bunu kanıtlıyor. Hareketleriniz bunu kanıtlıyor."

Adolin gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Meydan okuyordu.

Nihayet ilk sıradaki spren huzursuz bir şekilde boğazını temizleyip ayağa kalktı. "Peki senin..."

"Bırak numarayı," dedi Adolin ona. "Bu maskaralığa devam etmek mi istiyorsun? Pekâlâ. Bir sonraki hamlenizi yapın. Yasal hâle getirmek için açıkça soruyorum: Beni oyuna getirmek için önceden planladığınız belli olan bir sonraki hamleniz nedir?"

Spren kararsız bir şekilde etrafına baktı. "Ben... Ee, bunu biliyor muydun?" Arenanın üst kısmına doğru elini salladı. Oradaki sprenler kenara çekildi ve tüm seyirciler dönüp ölügözlerin bakımından sorumlu Amuna'nın basamaklara doğru getirdiği kişiye baktı. Deseni bozulmuş, kafası önünde bir Muğlak.

Hay Cehennem. Adolin de bundan korkuyordu.

"Bu Muğlak'ı tanıyor musun?" diye sordu Amuna basamaklardan.

"Eğer bu kıyıya ilk ayak bastığımda gördüğüm kişiyse," dedi Adolin, "o zaman hayır. Onu kervanların geçtiği pazar yerinde bir kere gördüm sadece."

"Hikâyesini biliyor musun?"

"Ben... Evet, dükkân sahibi anlattı."

"Sadece birkaç yıl önce öldürüldü," dedi Amuna. "Bu da yalan söylediğini kanıtlıyor. Modern Parlayanlar güvenilir değiller."

"Bunu bir Parlayan'ın yaptığına dair ortada kanıt yok," dedi Adolin. "Benim halkımla hiç alakası olmayan insanlarla karşılaştık. Notum'a saldırdılar. Belki ona da onlar saldırmıştır."

"O tür saldırılardan sonra sprenler yeterli Fırtınaışığı'yla eninde sonunda iyileşir," dedi Amuna. "Bir sprenin gerçekten ölmesinin, bir ölügöz olmasının tek yolu Parlayan yeminlerinin bozulmasıdır." Amuna ölügözü işaret etti. "Bu Muğlak, Hıyanet günlerinde ölmedi. On yıldan kısa süre önce öldürüldü. Parlayanlarınızdan biri tarafından."

"Muhtemelen yeni, tecrübesiz biridir," dedi Adolin. "Bizim bilmediğimiz biridir. Bizden biri değil de ne yaptığının farkında olmayan zavallı yeni bir Parlayan'dır. Eğer sadece..."

Ama Adolin onları kaybettiğini biliyordu. Kalabalık kıpırdanarak, koltuklarında diğer yana kaykılarak Muğlak'tan uzaklaştı. İlk sıradan başka bir spren ayağa kalkıp Adolin'e sorular sordu, onu onlarca spren takip etti ve sesleri birbirine karıştı. Parlayanlarla bağ kurmanın kötü bir fikir olduğunu itiraf etmesi için daha kaç sprenin ölmesi gerekiyordu? Eski Parlayanların daha tehlikeli bir şeyden endişe ettikleri için sprenlerini öldürdüklerini biliyor muydu?

Adolin bu saldırılar karşısında kollarını aşağı indirdi. Alacalı onu elinden geldiğince hazırlamaya çalışmıştı ama Adolin yasal savunma yapma konusunda uzman değildi. Düelloda geri geri gitmek zorunda kalmaya benzer şekilde onu yönlendirip köşeye sıkıştırmalarına izin vermişti.

Muğlak'ın ortaya çıkışı Adolin'in söyleyebileceği her şeyi, ileri sürebileceği tüm argümanları gölgelemeye yetmişti. Kelek'e baktı ve Kelek başını sallayıp gidebileceğini işaret etti. Adolin elinden geldiğince vakur bir şekilde basamakları tırmandı. Şikeli düelloyu görünce tanırdı. Ona baştan beri böyle olacağını söyleyip durmuşlardı. Yine de onları ikna edebileceğini sanmıştı.

Salak.

Adolin'in mahkemesinin ikinci gününden birkaç saat sonra Shallan başını onun çıplak göğsüne dayamış, gözlerini yummuş, kalp atışlarını dinliyordu.

Bu sesi rahatlatıcı bulacağı hiç aklına gelmezdi. Hayatının büyük bölümünde birine bu derece yakın olmanın ne demek olduğunu düşünmemişti bile. Eminelini Adolin'in yüzünün yanına uzatırken, onun saçlarını parmaklarına dolarken tenine değen tenin sıcaklığının verdiği mutluluk ona hayal bile edemeyeceği kadar yabancıydı. Kendi kalp atışlarını bastıran kalp atışlarını –onun hayatının ritmini– dinlemenin, saçlarında onun nefesini hissetmenin verdiği o muhteşem yakınlık hissini nasıl hayal edebilirdi?

Orada öylece yatarken –bir anlığına– her şey mükemmeldi.

Adolin'in kolu Shallan'ın çıplak sırtındaydı. Perdeler çekilmişti, oda karanlıktı. Shallan karanlığa alışık değildi; genelde az da olsa ışık vermesi için en azından bir çentiğiniz olurdu. Fakat burada hiç küreleri yoktu.

Sandığa sakladığı küre dışında. Âlemler arasında konuşturan küple birlikte. Ve çok özel bir hançerle.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Adolin karanlıkta. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Günah işlemiş olabilirsin," dedi Shallan. "Ya da kardeşine kötü şakalar yapmışsındır. Yaradan'ın bir insanı benimle lanetlemesi için ne yapmış olabileceğinden emin değilim. Belki de kaçamayacak kadar yavaşsındır sadece."

Adolin elini çıplak omurgası üzerinde gezdirdiğinde Shallan'ın vücudunda bir ürperti dolaştı. Nihayet eli ensesinde durdu. "Zekisin," diye fısıldadı. "Kararlısın. Komiksin."

"Bazen."

"Bazen," diye kabul etti Adolin ve Shallan onun dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Ama her zaman güzelsin."

Böyle düşünüyordu. Bunu gerçekten de düşünüyordu. Shallan bu sözleri hak ettiğine inanmaya çalıştı ama bu zordu. Öylesine yalanlara gömülmüştü ki artık kim olduğunu bile bilmiyordu.

Ya Adolin öğrenirse? Ya onun aslında ne olduğunu bilse?

"Sende en sevdiğim şey," diye fısıldadı Shallan, "kadınlar konusundaki müthiş zevksizliğin." Kafasını yine onun göğsüne bastırdı ve göğsündeki sarı kılların yanağını gıdıkladığını hissetti. "Ve seni seviyorum. Hayatımla ilgili çözebildiğim tek şey bu."

"Bugün olanlardan sonra şu mahkeme konusunda ben de mecburen seninle aynı fikirdeyim. Korkunç bir plandı."

"Arada sırada kapıldığın aptal fikirlere rağmen seni sevmiyor olsaydım dünyanın en büyük ikiyüzlüsü olurdum."

Adolin başını onun saçlarına sürttü. "Beni hapsedecekler," dedi. "Bunun için bir hücre inşa etmeye başlamışlar bile. Diğer sprenlerin gelip bakması için sergilenen bir tür sembol olacağım."

"Seni kaçıracağım," dedi Shallan.

"Nasıl?"

"Biraz Fırtınaışığı çaldım," dedi Shallan. "Godeke'yle ajanlarımı ayarlayacağım ve seni kurtaracağız. Şerefsprenlerinin peşimize düşeceğini sanmam; bunun için fazla paranoyaklar."

Adolin karanlıkta nefesini verdi.

"İtiraz etmeyecek misin?" diye sordu Shallan.

"Ben... bilmiyorum," dedi Adolin. "Burada beni dinlemek isteyenler de var Shallan. İkna edebileceğim kişiler. Ama ölmekten korkuyorlar ve açıkçası ben de tereddütlüyüm. Herkes savaşa uygun olmuyor ve onları savaşa davet ediyorum. Hayatta kalacaklarına, Parlayanlarının onlara ihanet etmeyeceğine dürüstçe söz veremem. Belki onlardan bize katılmalarını istemem doğru değildir."

"Kelek sana liderlerinin düşmanın tarafına katılmayı düşündüğünü söyledi," dedi Shallan. "Eğer böyle bir şey olursa o sprenler şu anda ne düşünüyor olurlarsa olsunlar yine birilerine bağlanacaklar. Ve bağ kurdukları kişiler sprenlerinin güvenliğinden endişe eden tipler olmayacak."

"Doğru," dedi Adolin. "Fırtınalar adına, keşke onlara anlatabilseydim. Belki yarın. Yarın şahitlerini çürütme, soru sorma şansım olacak..."

"Adolin. Bunun korkunç bir plan olduğunu söyledin. Son gün bunu değiştirecek mi?"

"Belki hayır," dedi Adolin. "Ama bu korkunç plan en azından onlarla konuşmamı sağlıyor. Onların şerefli olmaya çalışan bir insan görmesini sağlıyor. Başarılı olamasa da."

"Sen şerefli olma konusunda başarısız değilsin."

Adolin yüzünü buruşturdu. "Daha zeki biri bunu kazanabilirdi," dedi yavaşça. "Jasnah, onların anlamasını sağlayabilirdi. Onun yerine sadece ben varım. Keşke... Keşke bilseydim Shallan. Ne yapmam gerektiğini bilseydim. Onların anlamasını nasıl sağlayacağımı."

Shallan gözlerini sımsıkı yumup az önceki o mükemmel ana dönmeye çalıştı. Olmadı. Adolin'in sesi çok üzgündü. Kalp atışları hızlanmıştı. Nefes alıp verişleri Shallan'a şimdi sakinleştirici gelmiyordu; gergindi.

Onu böyle görmek Shallan'ın içini parçalıyordu. Kholinar düştü-

günde herkesi harekete geçiren adamdı bu. Her zaman iyimser olan adam. Buraya babasına –ve belki kendine– hâlâ değerli olduğunu kanıtlamaya kararlı bir şekilde gelmişti. Bu aptal mahkeme onu bundan mahrum edecekti.

Eğer...

Hayır, diye düşündü Parlayan. *Mraize'in planını uygulayamayız. O, seni kullanıyor.*

İki tanemizin hemfikir olduğu şeyi yapacağız, dedi Shallan. Ve ben Mraize'in istediğini yapma yönünde oy kullanıyorum. Kelek'in ruhunu alacağız ve mahkemede onun yerine geçeceğiz. Peçe'yle ikimiz...

Hayır, diye düşündü Peçe.

Shallan'ın nefes kesilir gibi oldu. Ne?

Fikrimi değiştiriyorum, dedi Peçe. *Parlayan'ın tarafındayım. Kelek'i öldürmeyeceğim. İkiye karşı bir Shallan.*

Shallan'ın içinde derinlerde bir şey kıpırdandı.

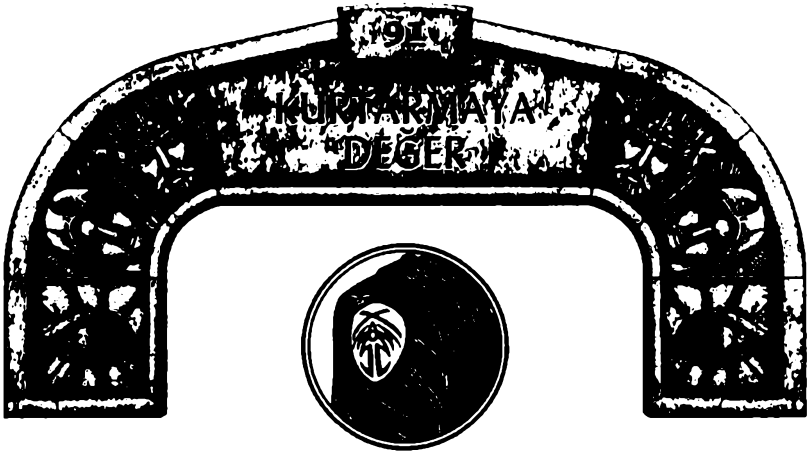
"Ben..." diye fısıldadı Adolin. "Keşke o zavallı Muğlak'ı kimin öldürdüğünü bulabilseydim. Bugün her şeyi mahveden o oldu. Her şey mahvoldu."

Vakit geldi.

"Mahkeme mahvolmadı," dedi Şekilsiz, Adolin'e. "Biliyor musun, şimdi düşününce, belki de mahkeme o kadar da kötü bir fikir değildi. Haklısın. Onlara şerefli bir insanın nasıl olduğunu gösterme şansı yakalıyorsun en azından."

"Pek de işe yaramıyor," dedi Adolin.

"Bilemiyorum," dedi Şekilsiz. "Yüce Yargıç sonuçta Elçiler'den biri. Belki mahkemenin sonunda seni şaşırtabilir..."

Ve öleceğim.

Evet, ölüm. Eğer bunu okuyor ve neyin ters gittiğini, neden hançerindeki mücevherle yakalandıktan hemen sonra ruhumun buharlaştığını merak ediyorsan kavradığını sandığın güçlerle oynadığın için aptalın tekisin derim.

Teft kendini fırtınada dışarı bırakılmış ıslak bir çorap çuvalı gibi hissetti. Kelek'in nefesi adına, dürüst olması gerekirse tekrar yaptığını sanmıştı. Çıplak ve hasta hâlde uyandığında, yine yosuna döndüğünü... O an kendinden nefret etti.

Sonra Dabbid'le Rlain'i gördü. Onların mutluluğunu görünce – Rlain'inkini daha ziyade duyunca– Teft kendinden gerçekten nefret edemeyeceğini anladı. Yeminlerin onu getirdiği nokta buydu. Kendine duyduğu nefret her geçen gün hafifliyordu. Bazen tekrar kabardığı oluyordu. Ama Teft artık ondan daha güçlüydü.

Arkadaşları onu seviyordu. Dolayısıyla her ne yaptıysa şimdi kalkacak ve düzeltecekti. Buna yemin etmişti ve Yaradan'ın onuncu ismi adına, yeminini tutacaktı.

Onlar için.

Sonra gerçeği öğrendi. Zaafına yenilmemişti. Yosuna dönmemişti. Onun hatası değildi. Bir kerecik olsun yerlere yığılmak ve baş ağrısıyla uyanmak için iyi bir bahanesi vardı ve kendi zayıflığından kaynaklanmıyordu.

Birkaç günlük dinlenmenin ardından bu ona hâlâ inanılmaz geli-

yordu. İradesi kırılmamıştı. Neredeyse yedi aydır yosuna elini sürmemişti. Hay Cehennem. İşin aslı şu anda canı biraz yosun çekiyordu. Kafasındaki şu zonklamayı biraz hafifletebilirdi.

Ama *hay Cehennem. Yedi koca ay.* Yosuna dokunmadan geçirdiği en uzun dönemdi. En son bu kadar... eh, en son bu kadar uzun süre dayanması orduya katılmadan önceydi. Otuz yıl olmuştu.

O yılları sayma Teft, dedi kendine, Dabbid ona çorba getirdiğinde. *Arkadaşlarınla olduğun yılları say sadece.*

Çorbada nihayet biraz et de vardı. Doğru düzgün bir şey yerse ne olacağını sanıyorlardı ki? Birkaç gün komada kalmıştı sadece, birkaç yıl değil. Bu adamı sakatlamak için yeterli bir süre değildi.

Hatta durumu Kaladin'den daha iyi gibi görünüyordu. Stormblessed yerde oturuyordu; taş sıraya uzanmayı reddetmişti çünkü orası Teft'in yeriydi. Hayalet gibi görünüyordu ve kaşıkla oyulmuş gibi sanki biraz küçülmüştü. Ateşler içindeyken her ne gördüyse ona pek iyi gelmemişti.

Teft'in de daha önce de böyle hissettiği olmuştu. Şu anda ağrısı vardı sadece ama öyle hissettiği zamanlar olmuştu.

"Fırtına kapası görevi bırakmıştık hani," diye homurdandı Teft soğuk çorbasını içerken. "Sivil olacaktık. Şu olana bak. Kader tam bir piç olabiliyor, değil mi Kal?"

"Sesini duyduğuma öyle mutluyum ki," dedi Kaladin, Dabbid'den kendi çorbasını alırken. "Syl'in sesini de bir duyabilseydim..."

Spreni. Kaladin dövüşte yaralandığında onu kaybetmişti bir şekilde.

Teft yan tarafına, Phendorana'nın bankın ucunda ciddiyetle oturduğu yere doğru baktı. Onu çağırması gerekmişti ve Phendorana, Teft'in bilincini yitirdiği andan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamadığını söylemişti. O da... bir şekilde bilincini yitirmişti.

Phendorana olgun yüz hatları, etek ve bluzdan oluşan sade Thaylen tarzı kıyafetleriyle yaşlıca bir kadın görüntüsündeydi. Saçları hayalî bir rüzgârla dalgalanıyordu. Syl ve bazı şerefsprenlerinin aksine, gerçek insan boyutlarında belirmeyi tercih ediyordu.

O da Teft'e baktı ve Teft kafasıyla Kaladin'i işaret etti. Phendorana derin bir nefes alıp anlamlı bir şekilde içini çekti. Sonra, Kaladin'in ağzına götürdüğü kaşığının yarı yolda kalakalmasına bakılırsa kendini odadakilere görünür yaptı.

"Dalgabağlaman hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu Phendorana, Kaladin'e.

"Son dövüşten önceki kadar değil," dedi Kaladin. "Ama içime Fırtınaışığı çekip cisimleri birbirine yapıştırabiliyorum."

Teft için de aynı şey geçerliydi ama bir de her on saatte bir Lift gelip ona biraz Filizlenme yapmazsa bilincinin yeniden kapanmaya başladığını fark etmişlerdi. O çocukta kesinlikle bir tuhaflık vardı.

"Eğer Dalgabağlayabiliyorsan," dedi Phendorana, "demek ki bağa bir şey olmamış. Antik Kız Evlat senden uzak düştüğü için kendini kaybetmiş olabilir. Bu âlemde tam olarak var olmak bizim için kolay değil. Ama içgüdüsel olarak yakın kalacağını tahmin ediyorum. Eğer onu kaybettiğin yere gidebilirsen her şeyin yoluna girmesi lazım."

"Lazım," dedi Kaladin yavaşça, sonra yemeye devam etti. O sırada Dabbid içecek bir şey getirince başını teşekkür mahiyetinde salladı.

Dabbid'in konuştuğunu fark etmiş ama onu zorlamamışlardı. Sessiz kalması numara değildi. İhanet değildi. Hepsi kendi Yokelçileri ile mücadele ediyor ve onlara karşı kendi silahlarını seçiyorlardı. Fırtınayla yüzleşme vakti geldiğinde Dabbid, Teft ve Kaladin'le doğru olanı yapmıştı. Önemli olan buydu. Köprü Dört olmak bu demekti.

Bir insan eğer istemiyorsa konuşmamayı tercih edebilirdi. Buna karşı bir kanun falan yoktu. Teft aynı yöntemi denemesinde fayda olabilecek birkaç kişi tanıyordu.

Sessizlik içinde yemeye devam ettiler. Yeniden bir arada oldukları için yaşadıkları o ilk sevinçten sonra coşkuları biraz sönmüştü. Teft'in kuledeki durumla ilgili öğrendiği her şey birbirinden kötüydü. Kaynaşıklar kuledeydi. Kraliçe esirdi. Parlayanlar baygındı. Kule spreni yavaş yavaş, neredeyse ölme noktasına dek yozlaştırılıyordu. Kaladin onunla bir daha konuşamamış, Dabbid de temas kuramamıştı.

Teft karanlık günlere uyanmıştı. Neredeyse onu fırtına kapası komada bırakmış olmalarını isteyecekti. Tüm bunları düzeltmek için elinden ne gelirdi?

Phendorana ne hissettiğini sezmiş gibi ona baktı. Teft kaşığını ona doğru uzatıp teşekkür mahiyetinde göz kırptı. Hayır, kendine yüklenmeyecekti. Bir İdeal'e yemin etmişti.

Yine de. Karanlık günlerdi. Fırtına kapası karanlık günler.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Rlain yanında Lift'le içeri girdi. Lift hemen çorba kabını kokladı. Yüzünü buruşturdu.

"Yiyecek bir şeyimiz olduğuna şükredelim," dedi Kaladin. "Bunların manastırdaki o ardente borçluyuz. Birlikte gittiğimizde pek işe yarar birine benzemiyordu Teft."

"Çoğu kişi aslında yardımsever olmak ister," dedi Teft. "Arada sırada dürtülmeleri gerekse bile. Kelek biliyor ya, ben öyleyim."

Lift, Teft'in taş sırasına sıçradı, Phendorana'nın yanından dolaşıp Teft'e dokunarak ona Fırtınaışığı doldurdu. Teft derin bir nefes aldı. Ve fırtınalar kapsın onu, hava azıcık ısınmış gibi geldi. En azından artık çorbasının üzerine düşüp uyuyakalmazdı.

Rlain kapıyı kapattı, ardından küçük odada, sırtını duvara verip yere oturdu. Otururken kabuğu hafiften taşa sürtündü.

"Kraliçeden haber yok," dedi Rlain. "Lift onun âlimlerinden biriyle konuşmayı başardı ama kadın Navani'nin iki haftadır onlardan ayrı tutulduğunu söylemiş. Âlimlerin odalarına tek başına hapsedilmiş, orada yatıp kalkıyormuş."

"Hepimiz hapisiz zaten," dedi Teft. "Fırtına kapası her birimiz."

"Hayır," dedi Kaladin. "Biz, beşimiz özgürüz."

"O zaman ne yapıyoruz?" diye sordu Rlain. "Kardeş'in kalkanını yerinde tutan o son mekanizmanın yerini bilmiyoruz. Gerçi bilsek de koruyabileceğimizden emin değilim."

Kaladin onlara ilk ikisine ulaşıp kırmanın ne kadar zor olduğunu tüm ümit kırıcı detaylarıyla anlatmıştı. Garaz'ın tüm güçlerine karşı kalan son mekanizmayı korumaları... Mümkün değildi. Teft de aynı fikirdeydi.

"Sonuncuyu da kırarsak," dedi Teft, "iş biter. Kule bitecek. Ama beklersek de Kaynaşıklar bulacak. Yine kule bitecek."

"Tüm orduya karşı savaşamayız," dedi Kaladin. "Teft'le ikimiz ancak iyileştik ve güçlerimiz en hafif tabirle gidip geliyor. Sprenlerimizi de kaybettik."

"Kız diğer Parlayanları da uyandırabilir," dedi Teft.

"Diğer Parlayanların başında muhafızlar var," dedi Kaladin.

"Muhafızları bir şekilde atlatabiliriz, hallederiz," dedi Rlain. "Lift'i de o şekilde kaçırdık. Venli bizim tarafımızda. Ya da en azından onların tarafında değil ve işgali yöneten Kaynaşık'ın Ses'i. Yani biraz gücümüz var."

Kaladin kafasını arkaya atıp gözlerini yumdu.

"Evlat?" dedi Teft.

"Kimsenin beni yanlış anlamasını istemiyorum," dedi Kaladin gözlerini açmadan. "Pes etmiyorum. Yılmış değilim. Her zamanki gibiyim. Ama yorgunum. Çok yorgunum. Ve merak etmeden edemiyorum. Kendime sormadan edemiyorum. Savaşmaya devam etmeli miyiz? Ne elde etmeyi umuyoruz?"

"Kazanmak istiyoruz," dedi Rlain. "Kuleyi kurtarmak. Parlayanları uyandırmak."

"Peki ya bunu yapmamız mümkün değilse?" Kaladin başını kaldırıp gözlerini açtı. Günlerdir Kılıcı olmadığından gözleri yine koyulaşmıştı. Ne kadar uzun süre bir sprenle bağlı kalırsa renk o kadar yavaş soluyordu. "Bunu en azından sormasam olmaz. Babamın haklı olması mümkün mü? Eğer savaşmaya devam edersek insanları harekete geçirmekten endişe ediyorum."

Herkes sessizleşti. Ve bu çok yerinde bir soru değilse Teft'i fırtınalar kapsındı. Bu soruyu askerler kendine yeterince sormuyordu. Şimdi, burada, savaşmalı mıyım? Yoksa daha iyi bir yol olabilir mi?

Teft çorbasından bir kaşık daha aldı. "Sigzil, hiç size babamı nasıl öldürttüğümü anlattı mı?"

Odadakiler ağızları açık bir şekilde ona bakakaldı. Teft, Köprü Dört'e nasıl düştüğüne dair dedikodular dolaştığını biliyordu ve geçmişte ona bununla ilgili soru soranları fena terslemişti. Fırtına kapası ahmaklar.

"Ne?" dedi Teft. "Uzun zaman önce oldu. Artık bunu aştım. Büyük oranda... Ve bir adam yaptıklarından saklanmamalı. Bu tür şeyler ortaya çıkmalı." Yeniden çorbasına döndü ama iştahı kaçmıştı. Kâseyi kenara koyarken Phendorana elini onun elinin üstüne koydu.

"O zaman çok... gençtin, değil mi?" diye sordu Kaladin dikkatli bir şekilde.

"Babam öldüğünde sekiz yaşındaydım," dedi Teft. "Ama problemler çok daha önce başladı. Bizim kasabanın insanlarının kafasına bu fikri ilk sokan bazı gezginlerdi sanırım. Bizim oraya şehir denemez. Belki bilirsiniz. Talinar. Bilmiyor musunuz? Neyse, güzel yerdir. Çiçek kokar. En azından anılarımda öyle. Neyse, kasabalılar gizli toplantılar yapmaya başladı. Konuşmamaları gereken şeyleri konuşmaya başladı. Kayıp Parlayanları geri getirmeyi."

"Nereden biliyorlardı sence?" diye sordu Kaladin. "Ben daha ne yaptığımı bilmiyorken bana Fırtınaışığı verip ölmemi engelledin. Bunun beni kurtaracağını biliyordun."

"Teft ve ben, kasabaya gelen o kişilerin, Kholinar'daki birtakım önemli açıkgözlerin hizmetkârları olduğunu düşünmüştük," dedi Phendorana. "Kendilerine Tahayyülcüler diyen bu adamlar belki Amaram gibi birilerinin planlarını duymuş, ona katılmışlardır diyorduk. Ama..."

"Ama bu, kırk beş yıl önceydi," dedi Teft. "Amaram'ın içinde bulunduğu grubu Berrakhanım Shallan'a sorduğumda, bulduğu şeyler

en fazla on yıl geriye gidiyordu. Neyse, konumuz bu değil. Liderleri sadece bir kere, o da annemle babam beni kabul törenine götürdüğünde gördüm."

Teft o günü hatırlayınca ürperdi. Siyah cübbeler içinde, yüzlerindeki maskelerin göz yerine takılmış mücevherlerle söyledikleri dine aykırı şeyler çocuk Teft'in ödünü koparmıştı. Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü, bir Parlayan'a dönüşmeye çalışırken yaptıkları şeylerdi. Üyelerini yapmaya zorladıkları şeyler. Annesi de onlardan biriydi...

"Karanlık çöktü," dedi Teft. "Kasabalıların, ailemin yaptıkları... Neyse işte, şehirbeyine gittiğimde sekiz yaşındaydım. En kötülerini kasabadan kovar diye düşünerek ona anlattım. Ne olacağını..."

"Ailen kaçıncı Nan'dandı?" diye sordu Kaladin.

"Altıncı," dedi Teft. "İdam edilmekten kurtulacak kadar yüksek seviyeliydiler. Annem o zamana kadar ölmüştü ve babam..." Odadakilere baktığında gözlerinde anlayış gördü. Hah, onların fırtına kapası anlayışını istemiyordu. "Bana öyle bakmayın. Dedim ya, çok uzun zaman önceydi. Sonunda o kasabadan kurtulmak için orduya katıldım.

"Bu çok uzun bir süre peşimi bırakmadı. Ama sonra ne oldu? Kelek'in fırtına kapası gerçeği adına ne oldu, biliyor musunuz? Annemle babamın yaptıkları ve bana öğrettikleri sayesinde seni kurtarabildim Kal. Sonunda onlar kazandı. Sonunda onlar haklı çıktı." Çorbasını alıp kendini yeniden yemeye zorladı. "Biz Renarin gibi fırtına kapası geleceği göremeyiz. En iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmak ve bununla yaşamak zorundayız. Bir insanın tüm yapabileceği bu."

"Savaşmaya devam etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Rlain.

"Ben," dedi Teft, "Parlayanları kurtarmamız gerektiğini düşünüyorum. Savaşmamız gerekmez belki ama onları oradan çıkarmalıyız. Bana anlattığınız şeylerden pis kokular yükseliyor. Bir odaya öyle yatırılmaları, başlarına muhafız dikilmesi. Düşmanın dostlarımız için planları var."

"Onları uyandırabilirim," dedi Lift. "Ama savaşacak durumda olmazlar. Hem bunun için bir sürü şey yemem gerekecek. En azından bütün bir chul kadar."

"Eğer onları uyandırabilirsek savaşmamız gerekmez," dedi Rlain. "Kaçmalarını sağlayabiliriz."

"Nereye?" dedi Kaladin. "Yeminkapılarına ulaşmayı umamayız."

"Revirde bir pencere var," dedi Rlain. Onu kırıp oradan kaçabiliriz belki."

"Yüzlerce metre yüksekte," dedi Kaladin.

"Belki kulenin Rüzgârkoşuculara erişim menzilinin dışına çıkabiliriz bu sayede," dedi Teft bir homurtuyla. Rüzgârkoşucu güçlerinin yere çarpmadan önce harekete geçip geçmeyeceğini bilmeden yüzlerce metre düşmeyi bir düşündü. "Oluyor mu diye ben önden denerim. Siz izler, uçup uçmadığımı görürsünüz. Oluyorsa atlarsınız."

Kaladin alnını ovuşturdu. "Camı kırabildiğimizi ve Rüzgârkoşucuları dolduracak kadar Fırtınaışığı bulduğumuzu varsayarsak tabii. Onca zaman komada kaldıktan sonra böyle çılgınca bir şey yapacak kadar güçlü uyanacaklarını da varsaymalıyız. Bakın, farklı fikirler ortaya atılması iyi... Ama acele etmeden tüm seçenekleri değerlendirmemiz lazım."

Teft başını salladı. "Subay sensin. Kararı sana bırakıyorum."

"Ben artık subay değilim Teft," dedi Kaladin.

Teft, Kaladin'in haksız olduğunu bilse de bu itiraza ses çıkarmadı. İyi bir çavuş ne zaman subayın yanılmasına göz yumacağını bilirdi. Kaladin tabii ki subaydı. Köleyken bile öyleydi. Sanki açıkgözler falan tarafından büyütülmüş gibiydi. Statüsü ya da rütbesi onun olduğu şeyi değiştirmezdi.

"Şimdilik bekleyelim," dedi Kaladin. "Eğer mecbur kalırsak baskın yapar ve Parlayanları kurtarırız. Ama önce bizim iyileşmemiz lazım. İyi bir plana ihtiyacımız var ve kraliçeyle temasa geçmenin bir yolunu bulmalıyız. Onun görüşünü almak isterim."

"Belki onu görmeyi başarabilirim," dedi Rlain. "Ona ve âlimlerine yiyecek götüren hizmetkârlar var ve genelde bu işi Venli'nin adamları yapıyor. Dövmemi saklayıp onlardan birinin yerine geçebilirim."

"Güzel," dedi Kaladin. "Harika olur. Beklerken aceleyle bir şey yapmayacağız. Anlaştık mı?"

Lift ve Dabbid dâhil diğerleri başını salladı. Teft de başını salladı ama bu aslında mükemmel bir plan yapmak için zaman harcamak gibi lükslerin olduğu bir durum değildi. Teft her an harekete geçmeye hazır olması gerektiğine karar vermişti. Bir sonraki fırtına kapası adımı atmaya her an hazır olmalıydı. Geçmişi değiştiremezdiniz. Sadece geleceği değiştirebilirdiniz.

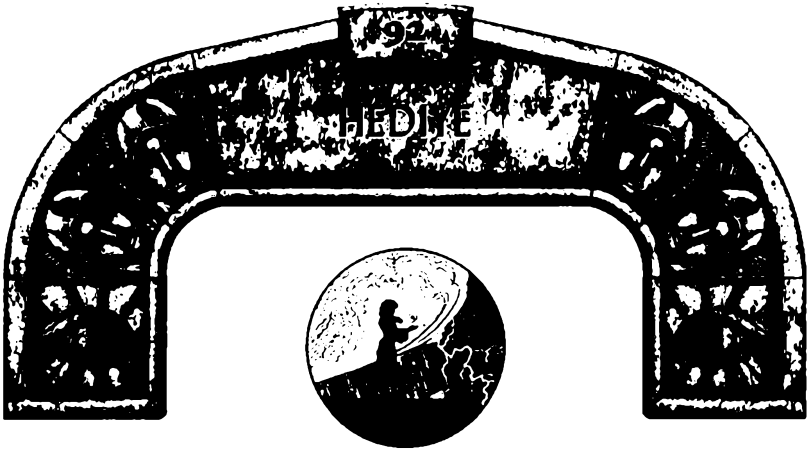
Sohbet daha hafif konulara saparken Teft gülümsediğini fark etti. Gülümsüyordu çünkü hâlâ birliktelerdi. Gülümsüyordu çünkü Kal'ın ona ihtiyacı var diye kulede kalmakla en doğru kararı vermişti. Gülümsüyordu çünkü çok uzun süredir yosuna veya alkole bulaşmadan yaşamayı ve uyanıp dünyanın renklerini görmeyi başarmıştı.

Gülümsüyordu çünkü her şey çok kötü de olsa bazı şeyler hâlâ iyiydi.

Phendorana onu hafiften dürtünce dönüp baktı. Phendorana da gülümsüyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı ona. "Fırtına kapası, haklıydın. Sen hep haklısın."

Teft, kurtarılmaya değerdi.

Bizi hayatta tutan şey bağ. Bunu koparırsan, Fiziksel ya da Ruhsal Âlem'le geçerli bir Bağlantımız olmadığında yavaş yavaş çözünüp sıradan ruhlara dönüşürüz. Bıçaklarınızla bizden birini yakalarsanız kavanoza kapatılmış bir spreniniz olmaz aptallar. Sonunda kaybolup Öte'ye gidecek bir varlıkla kalırsınız.

Venli günlük raporlar verilirken Raboniel'in Ses'i olarak görevi gereği onun yanında durdu. Venli genelde tercüme yapmak için buradaydı. Raboniel, Alethçeyi gayet iyi öğrense de –dil konusunda hep çok yetenekli olduğunu söylüyordu– Soyluların büyük bölümü eskiden bu bölgede parshmen olduklarından Azişçe konuşuyorlardı.

O gün Raboniel raporları, fresklerin olduğu koridorun ağzına yerleştirilmiş tahtında dinliyordu. Zemin kata çıkan merdivenin hemen dibindeydiler. Venli, kristal sütuna ulaşmak için son bir çabayla hücum eden insanların burada nasıl öldüklerini hatırlamadan edemedi. Hatırladığı görüntülere yanık et kokusu ve yere düşen cesetlerin sesi eşlik ediyordu.

Venli, merdivenin çarpışma sırasında yıkılan kısmının altına çabucak bir iskele kurularak yapılan yeni basamaklara baktı. Sonra hemen Garaz'ın ritimlerinden Kayıtsızlık'a tutuldu. Her ne kadar son zamanlarda bu ritimler ağzına yağ bulaşmış gibi hissettirse de sözlerini bu ritimlerle vurguladığından emin olmalıydı.

"Dilekler Hanımı raporunuzu dinledi," dedi Venli önlerinde iki büklüm duran Soylu'ya. "Aramalarınızdaki Tutku'yu takdir ediyor ama yanılıyorsunuz diyor. Rüzgârkoşucu hâlâ hayatta. Arama çalışmalarını iki katına çıkarın."

Genelde gözcüler tarafından giyilen zarif bir form olan nöbetformdaki Soylu biraz daha eğildi, ardından basamaklardan çıktı.

"Sanırım sonuncuydu Kadim Kişi," dedi Venli, Raboniel'e.

Raboniel başını sallayıp tahtından indi ve âlim odalarına giden koridora girdi. Yürürken ona özel dikilmiş Alethi tarzı elbisesi hafifçe dalgalanıyor, kollarındaki ve göğsündeki ince, hafif kabukları vurguluyordu.

Venli peşinden gitti; Kaynaşık ona çekilebileceğini söylememişti. Raboniel'in koridorun sonunda bir çalışma masası olsa da nedense raporları her zaman merdivenin orada almayı tercih ediyordu. Raboniel sanki iki ayrı hayat sürüyormuş gibiydi. Şarkıcı ordularının başkumandanı-generali ile savaşı zerre kadar umursamayan âlim arasında büyük fark vardı. Gerçek Raboniel ikincisi, diye düşündü Venli.

"Son Dinleyici," dedi Raboniel kendi kendine konuşur gibi. "Gerçi artık son değil. Senin halkın Kaynaşıkların yönetimini reddedip kendi krallığını kurmayı başaran tek şarkıcı grubuydu."

"Başka... başarısız girişimler de mi oldu?" diye sormaya cesaret etti Venli, İhtiras'ta.

"Çok," dedi Raboniel. Alay'da mırıldandı. "İnsanlar gibi şarkıcıların da birbirinin aynı olduğunu zannetme hatasına düşme. Evet, formlar bazen düşünme şeklimizi değiştirir ama içimizde olanı güçlendirirler sadece. Kişiliğimizin farklı yönlerini öne çıkarırlar.

"İnsanlar her zaman bizim Garaz tarafından kontrol edilen kuklalar olduğumuzu iddia etmiştir. Bu yalandan hoşlanıyorlar çünkü bu sayede bizi öldürdüklerinde kendilerini daha iyi hissediyorlar. Köleleştirdikleri şarkıcıların zihinlerini çaldıkları gün suçluluk duygularını bastıran da bu muydu, merak ediyorum."

Raboniel'in masası hemen kalkanın yanına yerleştirilmişti. Bir zamanlar parlak bir mavi olan kalkan şimdi kararıp mora dönmüş görünüyordu.

Raboniel oturup notlarını karıştırmaya başladı. "Yaptığın şeyden pişman mısın Son Dinleyici?" diye sordu, Nispet'te. "Halkına ihanet ettiğin için kendinden nefret ediyor musun?"

Tını titreşti. Venli yalan söylemeliydi.

Venli bunun yerine, "Evet Kadim Kişi," dedi.

"Bu iyi," dedi Raboniel. "Hepimiz seçimlerimizin bedelini öderiz ve eğer ölümsüz olduğun zaman acı hep orada oluyor. Hâlâ bir Kaynaşık olmayı arzuladığını tahmin ediyorum. Ama içinde ikinci bir ruh, pişman bir ruh gördüm.

"Bunu keşfettiğime memnunum. Hizmetlerinden pişman olmandan değil; hem Garaz'ın böyle sorgulamaları hoş karşılamadığını da bilmen lazım. Yine de seni diğer pek çokları gibi ihtiraslarında utanmaz, yanlışlarında ısrarlı biri sanmıştım."

"Öyleydim," diye fısıldadı Venli. "Bir zamanlar."

Raboniel ona keskin bir bakış attı ve Venli hatasını fark etti. Bunu Kayıplar'da söylemişti. Soyluların artık duymadığı eski ritimlerden birinde.

Raboniel gözlerini kısıp Nispet'te mırıldandı. "Şimdi nasılsın?"

"Kararsız," dedi Venli de Nispet'te. "Utanç içinde. Bir zamanlar ne istediğimi biliyordum ve her şey çok basit görünüyordu. Ama sonra..."

"Sonra?"

"Hepsi öldü Kadim Kişi. Ne kadar sevdiğimin bile farkında olmadan tüm kalbimle sevdiğim kişiler. Ablam. Eski eşim. Annem. Hiçbirisi... yok. Benim yüzümden."

Tını güven verircesine titreşti. Ama Venli o anda güven veya af istemiyordu.

"Anlıyorum," dedi Raboniel.

Venli bir adım daha yaklaşıp masanın yanına diz çöktü. "Neden savaşıyoruz?" diye sordu İhtiras'ta. "Kadim Kişi, eğer bedeli bu kadar ağırsa neden savaşıyoruz? Tüm sevdiklerimiz öldüğü için artık asla mutlu olamayacağımız yerleri ele geçirmek için niye bu acılara katlanıyoruz?"

"Kendimiz için savaşmıyoruz," dedi Raboniel. "Kendi rahatımız için yok etmiyoruz, bizden sonra geleceklerin rahatı için yapıyoruz. Biz Acı ritimlerini söylüyoruz ki onlar Huzur ritimlerini söyleyebilsin."

"Peki o hiç bizim Huzur'da şarkı söylememize izin verecek mi?"

Raboniel karşılık vermedi. Masasındaki kâğıtları karıştırdı. "Bana iyi hizmet ettin," dedi. "Belki biraz dalgındın. Bunu asıl sadakatinin Leshwi'ye olmasına ve ona rapor vermenin bana karşı görevlerini aksatmasına bağlıyorum."

"Üzgünüm Kadim Kişi."

Raboniel, Kayıtsızlık'ta mırıldandı. "Casusluk raporlarını vermen için size düzenli görüşmeler ayarlamam gerekirdi. Hatta zamandan

kazanalım diye raporları senin için ben bile yazabilirdim. Her koşulda, ona sadakatin için seni suçlayamam."

"O... sizden pek hoşlanmıyor Kadim Kişi."

"Öngörüsü olmadığı için benden korkuyor," dedi Raboniel. "Ama Leshwi aramızdaki en iyilerden biri çünkü neden savaştığımızı hatırlamakla kalmıyor, aynı zamanda hissedebiliyor. Ben Leshwi'yi seviyorum. Kazandığımızda layıkıyla hüküm sürecek Kaynaşıklar olduğunu düşünmemi sağlıyor. Kazanmak için sergilememiz gereken vahşeti kaldıramayacak kadar yufka yürekli olsa da."

Raboniel masanın üzerinden bir kâğıt seçip bunu Venli'ye uzattı. "Al. Hizmetlerinin karşılığı. Kuledeki zamanım daralıyor. Kardeş'in Yaradılmamış'a dönüştürülmesini bitireceğim ve sonra başka işlerim var. O yüzden seni şimdi görevinden azlediyorum. Bundan sonra olacaklardan sağ çıkarsan kendi adına huzuru bulma şansın var Venli."

Venli, İhtiras'ta mırıldanarak kâğıdı aldı. "Kadim Kişi," dedi, "ben yetersiz bir hizmetkârım. Ne istediğim konusunda bu kadar kararsız olduğum için takdirinizi hak etmiyorum."

"Bu kısmen doğru," dedi Raboniel. "Ama kafa karışıklığından hoşlanırım. Sıklıkla onu aşağı bir Tutku olarak küçümseriz. Ama bu bir âlimi daha çok çalışmaya ve sırları çözmeye iter. Hiçbir büyük keşif, her şeyi bildiğini sanan bir dişil veya eril tarafından yapılmamıştır.

"Kafanın karışması zayıf yönlerini fark ettiğin anlamına gelebilir. Bunun kıymetini bazen unutuyorum. Evet, bu kişiyi felç de edebilir ama aynı zamanda gerçeğe ve daha iyi Tutkulara da yönlendirebilir. Büyük kişilerin daima büyük olduğunu, kendilerini hiç sorgulamadığını farz ederiz. Bence buna Alay'da mırıldanırlardı. Her neyse, bu hediyeyi al ve git. Önümüzdeki saatlerde yapacak bir sürü işim var."

Venli başını salladı, kalkarken kâğıda bir göz attı. Kaynaşıklann gözde hizmetkârlarına fazladan ayrıcalıklar ve yetkiler verdiği bir yazı bekliyordu. Gerçekten kâğıdın ön kısmı tam da böyle bir belgeydi. Fakat arkasında aceleyle çizilmiş bir harita vardı. Neydi bu?

"Kulenin doğru dürüst haritalarını bulmayı umuyordum," dedi Raboniel Öfke'de. "Navani bir şeyden haberi yokmuş gibi yapıyor ama haritaları yaktırmış, attırmış, bir şekilde yok etmiş. Buna gelince, Harap Ovalar'ın doğu sınırı boyunca uçan bir insan keşif erinden gelen rapor."

Daha yakından bakınca, yazıyordu sayfada, insan kadın yazısıyla, *önce Natan olduğunu sandığımız göçmenlerin aslında Parshendi ol-*

duğu ortaya çıktı. Aralarında çok sayıda çocuğun da bulunduğu birkaç bin kişilik bir grup.

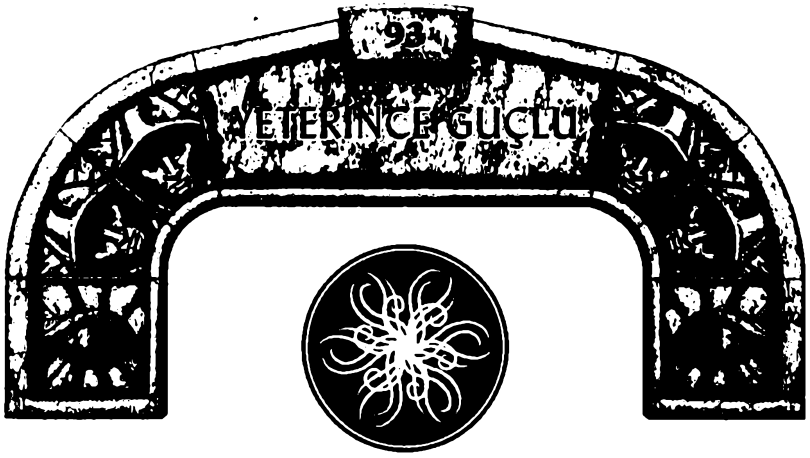
Venli bunu tekrar okudu.

"Senin halkından kaçan birileri oldu mu?" diye sordu Raboniel dalgın bir şekilde. "Dinmezfırtına gelmeden önce?"

"Evet. Çocuklar ve yaşlılarla birlikte yeni formları istemeyen asiler. Onlar... uçurumlara kaçtılar. Fırtına ve sel gelmeden hemen önce. Onlar... hepsi ölmüş olmalı."

"Olmalı... Ne iğrenç bir ifade. Bu laf bana tahmin edemeyeceğin kadar büyük acılar getirdi." Defterlerinden birine bir şeyler yazmaya başladı. "Belki sana daha insaflı davranmıştır."

Venli, Raboniel'e doğru dürüst veda bile etmeden kâğıdı kavradığı gibi koştu.

Bunun Jezrien'e olduğunu hissettim. Onu hapsettiğinizi sanıyorsunuz ama tanrımız Kıyıldı ve Yemin Sözleşmesi bozuldu. Haftalar içinde soldu ve şimdi öldü. Artık ulaşamayacağınız Ötede bir yerde..

Ben de aynı sonu memnuniyetle karşılamalıyım. Karşılamıyorum. Senden korkuyorum.

Adolin'in mahkemesinin son gününde erkenden uyandı Şekilsiz. Vakit gelmişti. Yataktan çıkıp giyinmeye başladı. Ne yazık ki biraz hızlı hareket etmişti. Adolin yatakta dönüp esnedi.

"Peçe'nin giysileri," diye fark etti Adolin.

Şekilsiz cevap vermeden giyinmeye devam etti.

"Shallan'ın dün geceki desteği için teşekkür ederim," dedi Adolin. "Ona ihtiyacım vardı."

"Sadece onun yapabildiği bazı şeyler var," dedi Şekilsiz. Shallan artık var olmadığına göre bu bir sorun olur muydu acaba?

"Sorun ne Peçe?" diye sordu Adolin yatakta oturarak. "Farklı görünüyorsun."

Şekilsiz ceketini de giydi. "Farklı bir şey yok. Aynı eski Peçe'yim işte."

Benim adımı kullanmaya kalkma, diye düşündü Peçe derinlerde. *Sakın ona böyle yalan söylemeye cüret etme!*

Şekilsiz durdu. Peçe'yi sağlam bir yere kapattığını sanıyordu.

"Hayır," dedi Adolin. "Bir farklılık var. Bir anlığına Shallan olsana. Bugün onun iyimserliğine ihtiyacım var."

"Shallan fazla zayıf," dedi Şekilsiz.

"Öyle mi?"

"Duygularının nasıl karman çorman olduğunu biliyorsun. Her gün hain zihni yüzünden işkence çekiyor." Şapkasını da taktı.

"Bir zamanlar tek kollu bir kılıç ustası tanırdım," dedi Adolin esneyerek. "Kalkan taşıyamadığından, kılıcını iki elle tutamadığından düellolarda zorlanırdı."

"Normal olarak," dedi Şekilsiz arkasını dönüp sandığını karıştırırken.

"Ama sana söylüyorum," dedi Adolin, "kimse Dorolin gibi bilek güreşi yapamazdı. Hiç kimse."

"Yani ne demek istiyorsun?"

"Kim daha güçlüdür?" diye sordu Adolin. "Hayatı boyunca kolayca yürüyen biri mi yoksa bacakları olmayan bir adam mı? Kollarıyla kendini taşımak zorunda kalan bir adam?"

Şekilsiz cevap vermedi. İletişim küpünü kurcaladı, ardından Mraize'in bıçağını ve Fırtınaışığı mücevherini cebine soktu.

"Gücü her zaman doğru şekilde görmüyoruz," dedi Adolin. "Mesela kim daha iyi yüzücüdür? Saatlerce mücadele ettikten sonra kendini akıntıya bırakıp boğulan bir denizci mi yoksa hiç suya adım atmayan bir kâtip mi?"

"Tüm bu soruların bir anlamı var mı?" diye terslendi Şekilsiz, kapağını çarparak sandığı kapatırken. "Çünkü ben göremiyorum."

"Biliyorum. Üzgünüm." Adolin yüzünü buruşturdu. "Düzgün açıklayamadım. Ben sadece... Shallan'ın senin söylediğin gibi güçsüz olduğunu düşünmüyorum. Söylemeye çalıştığım, zayıflıklar insanı zayıf yapmaz. Tam tersi."

"Aptalca," dedi Şekilsiz. "Sen uyumana bak. Duruşman birkaç saat sonra başlayacak, yorgun olmamalısın."

Şekilsiz oturma odasına geçti. Orada kapının yanına saklanıp Adolin onu takip edecek mi diye bekledi. Desen masada oturduğu yerde hareketlenince Şekilsiz onu ters bir bakışla susturdu.

Adolin yatak odasından çıkmadı. Şekilsiz onun yüksek sesle iç geçirdiğini duyduysa da yatakta kaldı.

İyi. Acele etmeliydi. Şekilsiz'in ona son bir hediye vermesi gerekiyordu. Ona Payidar Fazilet'te bir zafer hediye edecekti. Shallan'ın anısına bu kadarını borçluydu.

Ne yaptığını biliyorum, diye fısıldadı Peçe. *Sonunda anladım.*

Şekilsiz olduğu yerde dondu kaldı. Parlayan'ı kontrol etti. Parla-

yan zihninde onu kilitlediği hapishane kapıyı zorluyor ama konuşamıyordu. Peçe nasıl konuşabiliyordu?

Neyse, bir iki sesi duymazdan gelebilirdi. Şekilsiz masaya oturdu ve yargıcın evinin planını çizdi. Bir gün önce etrafında dolanıp pencerelerden içeri bakmışlardı. Bu kadarı, görsel-uzamsal zekâsıyla doğru bir kat planı çıkarmasına yeterdi.

Sen yeni bir kişilik değilsin, diye düşündü Peçe. *Öyle olsaydı bu şekilde çizemezdin. Kendine yalan söyleyebilirsin ama beni kandıramazsın.*

Şekilsiz yine dondu. Bunu mu istiyordu? Gerçekten istediği bu muydu? Artık hiçbir şeyden emin değildi.

Öyle çok soru vardı ki. Peçe neden konuşabiliyordu? İalai'yi kim öldürmüştü? Kendini Adolin'den, Parlayanlardan nasıl koparacaktı? İstediği hayat bu muydu?

Şekilsiz kendini zorlayıp soruları susturdu. Elini alnına götürüp derin nefesler aldı.

Desen yanına gelince hemen defteri kapatıp çantasına attı.

"Peçe?" dedi Desen. "Ne yapıyorsun?"

"Bugün olmak zorunda," dedi Şekilsiz. Saati kontrol etti. "Birazdan. Yargıç evinden çıkmadan önce." Cebine sakladığı mücevhere dokundu.

"Peçe," dedi Desen. "Bu, hiç iyi bir fikir değil."

Desen haklı, diye düşündü Peçe. *Desen haklı Shallan.*

Ben Şekilsiz'im, diye düşündü hemen.

Hayır, değilsin Shallan.

"Ben olsam neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemekte bu kadar acele etmezdim Desen," dedi Şekilsiz. "Senin ihanetinle ve yalanlarınla ilgilenemedik daha. Belki ahlak konusunda en iyi otorite sen değilsindir ve bu işleri bana bırakman gerekiyordur."

Desen'in deseni yavaşladı ve omuzları çöktü. Karanlığa karışıp gözden kaybolmak istercesine geriledi.

Şekilsiz içine biraz Fırtınaışığı çekip içindeki bu hissin tadını çıkardı. Ardından bir Işıkörü yaptı.

İşe yaradı. Şekilsiz üçünün bileşimiydi. Shallan'ın çizim ve Işıkörü yeteneği, Parlayan'ın kararlılığı ve etkililiği, Peçe'nin acıyı bir kenara itme becerisi tek bir kişide toplanmıştı. Ve bir de Peçe'nin gerçeği görme yeteneği.

Üçünün en iyi yanları.

Yalan Shallan, diye düşündü Peçe. *Fırtınalar adına. Bunu görmem gerekirdi. Daha önce anlamam gerekirdi...*

Şekilsiz aynada kendine baktığında Işıkörü'nün mükemmel olduğunu gördü. Şerefspreni Lusintia'nın aynısıydı. Kendine hafif bir ışıltı bile vermişti. Bu iş, çok kolay olacaktı.

Hızla yeni bir yüz çizmesi gerekirse diye çizim aletlerini de yanına aldı. Işıkörü çantasını da şerefsprenlerinin kullandığı kumaş torbaya dönüştürmüştü.

Aşağıdan gelen çan sesleri duruşmaya bir saat kaldığını bildirdi. Şekilsiz kapıya yürürken, bir köşeye çekilmiş olan Desen'in yanından geçti. Desen karanlıkta duruyor, desenleri uyuşuk bir şekilde hareket ediyordu.

"Ne oluyor?" dedi. "Sende çok yanlış bir şey var Shallan. Burada çok hata yaptım. Dün Akıl'la konuştum ve..."

"Hâlâ mı yapıyorsun?" dedi Şekilsiz. "Hâlâ mı bana itaatsizlik ediyorsun?"

Desen daha da geri çekildi.

"Sen yettin artık," diye tısladı Şekilsiz. "Burada kal ve Adolin'i oyala. Seninle duruşmadan sonra enine boyuna konuşacağız."

Şekilsiz derin bir nefes daha aldı ve kafasını dışarı uzatıp etrafı kolaçan etti. Biri onu görürse, Lusintia'nın Shallan'ın evinde ne işi olduğunu merak edebilirdi. Ardından dışarı çıktı ve güney düzlemi boyunca yürümeye başladı. Kale sessizdi. Sprenler uyumazdı ama daha az aktif oldukları zamanlar vardı. 'Geceleri' arkadaşlarının evinde toplanıyor, kalenin yollarını nispeten gözetimsiz bırakıyorlardı.

Dört düzlemin ortasındaki boşlukta birkaç yaprak açık havada uçuşuyordu. Şekilsiz diğer düzlemlere, etrafını imkânsız bir kutu şeklinde çevreleyen diğer üç şehre bakmamaya çalıştı. Bu gariplikle başa çıkmak pek...

"Peçe," dedi arkasından bir ses. "Açıklamak zorundayım. Sana gerçeği söylemeliyim. Mmm..."

Şekilsiz homurdanarak ona döndü. Desen bir baltatazısı yavrusu gibi onu takip ediyordu.

"Beni ele vereceksin!" diye tersledi Şekilsiz.

Desen durdu. Desenleri yavaşladı.

"Akıl'ın ne söylediğini öğrenmen lazım," diye karşılık verdi Desen. "O çok akıllı. Diğer herkesten nefret ediyor ama senden hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Ha ha. Benimle dalga geçti. Çok komikti. Tavuk gibiyim. Ha ha."

Şekilsiz gözlerini yumup içini çekti.

"Sana güvendiğimizi söylememi istedi. Sana güvendiğimizi," dedi

Desen. "Ve seni sevdiğimizi. Sana sevgimize ve güvenimize layık olduğunu söylemeliymişim, öyle dedi. Ve layıksın. Yalan söylediğim için üzgünüm. Uzun süre yalan söyledim. O kadar üzgünüm ki. Bununla başa çıkamayacağını sandım."

"Shallan çıkamazdı," dedi Şekilsiz. "Odaya dön ve bekle. Seninle sonra ilgileneceğim."

Şekilsiz yürümeye devam etti ve neyse ki Desen bu defa peşinden gelmedi. Jasnah'dan Ruhdökümcüyü çalmak için evinden ayrıldığından beri olmaya çalıştığı kadına dönüşmesinin vakti gelmişti. Şekilsiz artık nihayet Hayaletkanlara katılabilirdi. Shallan'ın geçmişini umursamıyordu. Geçmiş öylece bırakabilirdi. Bu bakımdan, böyle şeyler için endişelenmek zorunda hissetmeyen Peçe gibi olabilirdi.

Benmişim gibi yapıyorsun, diye düşündü Peçe. *Ama Akıl haklı. Sen sevilmeyi hak ediyorsun Shallan. Gerçekten hak ediyorsun.*

Yüce Yargıç'ın evi bu yüzeyin en tepesinde, mazgallı siperlerin yakınındaydı. Burada parkların ve ağaçların yanından geçerken tuhaf geometriyi görmezden gelmek zordu çünkü gökyüzü inanılmaz yakındı. Oturup çizmek istedi ama tabii artık öyle biri değildi. Tüm bunları kafa karıştırıcı ve acayip bulması gerekiyordu. Peçe gibi.

Bu, onun hedefine odaklanmasına yardımcı oldu. Hedefi, duvarın köşesine yakın bir yerdeki küçük binaydı. Birkaç şerefspreninin yanından geçtiyse de sayıları fazla değildi. Ona el sallayanlara elini salladı ama genel olarak etrafına bakmadan, kararlı adımlarla yürüdü.

Eve ulaştığında, yakınlarda biraz oyalandı. Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak istiyordu. Kontrol etmesi gereken farklı düzlemler yüzünden bu biraz zordu ama sonunda yeterince emin oldu. Planı basitti en azından. Kapıya git. Kilidi açmak için kapı kolunu Ruhdökerek dumana dönüştür. İçeri gir ve Yüce Yargıç'ın çalışma odası olan arka odaya git. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan onu bıçakla ve yerine geçip duruşmaya git.

Bu son adımdı. Son.

Ben... dedi Parlayan uzaklardan gelen bir sesle. *İalai'yi ben öldürdüm.*

Şekilsiz durdu.

Gördüm... diye fısıldadı Parlayan. *Sen yapmak üzereydin. Zehri çantana saklamıştın. Bu yüzden ben yaptım. Seni korumak için. Sen... yapmak zorunda kalmayasın diye. Şu anda olan şeyi... engellemek için... Shallan...*

Şekilsiz gözlerini sımsıkı yumdu. Hayır. Hayır, geri adım atmaya-

caktı. Bunu yapmak zorundaydı. Buna bir son vermeliydi. Bu gidiş gelişlere bir son vermeliydi.

Gözlerini açtı, kapıya yürüdü, hürelini kapı tokmağına götürdü. Tokmak dokunuşuyla kayboldu. Bu tarafta Ruhdökümü gerçekten kolaydı. Ondan değişmesini istemesi tokmağın neredeyse umurunda değildi.

Şekilsiz kapıyı itip açtı. Oda tıklım tıklımdı. Mobilyalar birbiri üzerine yığılmıştı. Halılar rulo yapılmıştı. Pencere pervazında camdan minik bir tavuk ve masanın üzerinde tozlu mektuplar gibi süs eşyaları ve hatıralarla doluydu.

Şekilsiz kapıyı sessizce ardından kapattı. Pencerelerden etrafı görmesine yetecek kadar ışık geliyordu ve Yüce Yargıç'ın çalışma odası olan ilerideki odanın kapısının altından sızan mum ışığını da görebiliyordu. Kelek buradaydı. Şekilsiz, Mraize'in bıçağını çıkarıp ilerledi.

O anda ani bir soğukluk hissetti. Sert bir esinti gibi. Fırtınaışığı onu hızla terk etti. Şekilsiz durup arkasına baktı.

Arkasında Peçe duruyordu.

"Bunu neden yaptığını biliyorum Shallan," dedi Peçe. "Dördüncü bir kişilik yok. Henüz yok. Acıdan kaçınmak için kendine başka bir isim verdin. Ama bu adımı atarsan, o zaman gerçek olacak."

"Olmak istediğim kişi bu," dedi Şekilsiz. "Bırak gideyim."

"Yine kaçıyorsun," dedi Peçe. "Adolin'i ve bir Parlayan olarak konumunu hak etmediğini düşünüyorsun. Arkadaşların senin gerçekte ne olduğunu öğrenirse hepsi sana yüz çevirir diye dehşet içindesin. Seni terk ederler diye. O yüzden onları önce sen terk edeceksin.

"Hayaletkanlarla çalışmaya devam etmenin sebebi buydu. Burada olmanın sebebi bu. Bunu hayatından kaçmak için bir fırsat olarak görüyorsun. Eğer karanlığın sana öyle olduğunu fısıldadığı o aşağılık kişiye dönüşürsen her şeyin nihayet bir karara bağlanacağını anladın. Geri dönüş olmayacak. Karar verilmiş olacak."

Şekilsiz... Şekilsiz...

O, sadece Shallan'dı.

Ve Shallan bunu yapmak istiyordu. Gerçekte olduğu şeyi onlara göstermek istiyordu. Böylece bitecekti.

"Shallan olamam," diye fısıldadı. "Shallan zayıf."

Shallan elleriyle gözlerini kapattı. Titriyordu. Peçe aniden üzerine abanan bir acı, hüsran, utanç ve şaşkınlık dalgasıyla onun duygularını hissetti. Bu, onu da titretti.

"Kim daha iyi yüzücü?" diye fısıldadı Peçe. "Tüm hayatı boyunca

yüzen denizci. Ona meydan okuyan haşin denizlerle karşılaşsa bile. Kim daha güçlü bir adam? Kendini kollarıyla taşımak zorunda olan. Ve tek kollu kılıç ustası... Muhtemelen diğerlerinden daha yetenekli. Dezavantajı yüzünden kazanamayacak olsa da diğerlerinden zayıf değil."

Shallan'ın titremesi geçti.

"Adolin haklı," dedi Peçe. "Seninle ilgili hep haklıydı. Söylesene. Kimin kafası daha iyi çalışıyor? Duyguları daima onun tarafında olan bir kadın mı? Yoksa kendi düşünceleri ona ihanet eden kadın mı? Sen hayatının her günü bu mücadeleyi verdin Shallan. Sen zayıf değilsin."

"Değil miyim?" Shallan ona döndü. "Kendi babamı öldürdüm! Onu kendi ellerimle boğdum!"

Kelimeler, kalbine saplanan bir ok gibiydi. Peçe gözle görülür şekilde irkildi. Ama kalbinde kanayan yaradan bir şekilde içini bir sıcaklığın kaplamasına yol açtı. "Bir buçuk yıldır bu gerçeği içinde taşıyorsun," dedi Peçe öne bir adım atarak. "Buna dayanıyorsun. Yeterince güçlüsün. Yeminini ettin."

"Ya annem?" dedi Shallan. "Ellerimizin arasında Kılıcın ilk belirdiği zamanı hatırlıyor musun Peçe? Ben hatırlıyorum. Ne yaptığımı bilmeden o darbeyi indirdiğimde hissettiğim dehşeti hatırlıyor musun?"

O çarpıcı kızıl saçlarıyla, göğsüne saplanmış metalle annesinin o güzel yeşil gözleri kömürleşiyordu. Yüzünde yanıyordu... Shallan'ın sesi, yaptığı şeyin dehşetiyle bağırıyordu. Yaptığını geri almak için yalvarıyordu. Ölenin o olmasını diliyordu. Keşke... Keşke...

Kalbe saplanan bir ok daha. Gümbür gümbür atan kalbinden akan kanlarla içine daha fazla sıcaklık yayıldı. Her zaman üşüyen Peçe bugün ısınmıştı. Acıyla ısınmıştı. Hayatla ısınmıştı.

"Buna dayanabilirsin," diye fısıldadı Peçe. Ona doğru bir adım daha attı, Shallan'ın gözlerinin içine baktı. "Hatırlayabiliyorsun. Zayıflığımız bizi zayıf yapmaz. Zayıflığımız bizi güçlü yapar. Çünkü bunu yıllarca taşımak zorunda kaldık."

"Hayır," dedi Shallan. Sesi düşmüştü. "Hayır. Yapamam..."

"Yapabilirsin," diye fısıldadı Peçe. "Yıllardır seni korudum ama artık gitme vaktim geldi. Bitmemin vakti geldi."

"Yapamam," dedi Shallan. "Ben çok zayıfım."

"Sanmıyorum. Hatıraları al." Peçe elini ona uzattı. "Bunları geri al Shallan."

Shallan tereddüt etti. Şekilsiz buharlaşıp ortadan kaybolmuş, tüm

yalanlarını ortaya sermişti. Ve Peçe elini onu doğru uzatıyordu. Shallan'a onun güçlü olduğunu kanıtlamayı vadediyordu.

Shallan onun elini tuttu.

Hatıralar ona aktı. Küçük bir çocukken bahçede oynarken Muğlak'la karşılaşması. Taşın üzerinde minik bir gamze oluşturan o güzel spren. Yeşillikler arasındaki gizli yerlerinde geçirdikleri o harika zamanlar. Muğlak onu ailesine yardım edecek, üzerlerine çöken korkunç karanlıkla savaşacak kadar güçlü olması için yüreklendirmişti.

Umutla ve mutlulukla dolu, gerçeklerin bir çocuğun ciddiyeti ve merakıyla kolayca dile getirildiği güzel zamanlardı. Muğlak, annesiyle babası sürekli onun geleceği hakkında kavga eden o küçük yalnız kıza gerçek bir dost olmuştu.

Spreni. Konuşabilen bir spren. Sırlarını açabildiği bir spren. Bir yoldaş.

Ve o yoldaş, Desen değildi. Başka bir Muğlak'tı. O... O...

Shallan kollarını kendine dolayarak dizleri üzerine düştü, titriyordu. "Fırtınalar adına... Ah, Yeminlerin Tanrısı..."

Sonra omzunda bir el hissetti. "Sorun değil Shallan," diye fısıldadı Peçe. "Sorun değil."

"Senin ne olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Shallan. "Sen hafızamdaki boşluksun. Benim görmek istemeyen yanımsın. Zihnimin beni geçmişimden koruyan yanısın."

"Öyleyim tabii," dedi Peçe. "Ben senin peçenim Shallan." Shallan'ın omzunu sıktı, ardından kapalı kapıya doğru döndü. Kelek onların konuşmalarını duymuş muydu? Yüksek sesle mi konuşuyorlardı?

Shallan ayağa kalkmaya yeltendi. Hayır. Çok canı yanıyordu. Mraize'in istediği şeye dönüşmek şimdi daha bile mantıklı değil miydi? Adolin ondan nefret edecekti. Dalinar ondan nefret edecekti. Shallan hepsinin asla yapmayacağını söylediği şeyi temsil ediyordu. Yaşadıkları tüm korkunç şeylerden sorumlu tuttukları şeyi. Tüm insanlığın kaderini mühürleyen şeydi.

O... O değersizdi. Kapı tokmağına uzandı.

Dayanabilirsin, diye fısıldadı Parlayan.

Hayır. Şekilsiz'e dönüşebilir ve tamamen Hayaletkanlara katılabilirdi. Kendisi için yarattığı kadına, ikili hayat yaşayan ve bundan zerre kadar rahatsız olmayan güçlü bir casusa dönüşebilirdi. Kendinden emin, kararlı, acı çekmeyen, mükemmel biri olabilirdi.

Zayıflıktan önce güç, dedi Parlayan.

Böyle bir kadın... Böyle bir...

Güçlü ol.

Shallan dönüp nefesini verdi ve Fırtınaışığı kendi kanı gibi etrafa saçıldı. Tüm odayı kaplayıp onu yemyeşil bir bahçeye dönüştürdü. Parlak yeşil sarmaşıklar, pembe ve kırmızı şistkabuklarla dolu bir bahçe.

Bahçenin gizli bir köşesinde küçük bir kız ağlıyordu. Kız hıçkırdı, sonra bağırdı, ardından korkunç şeyler söyledi.

"Seni istemiyorum! Senden nefret ediyorum! Seninle işim bitti! Sen hiç var olmadın. Sen bir hiçsin. Bitti!"

Shallan kafasını çevirmedi. Bunu yapmayacaktı. O içinin parçalanmasını hissini tekrar yaşadı. O korkunç acıyı, o dehşeti.

Ne yaptığını bilmiyordu. Gerçek anlamda bilmiyordu. Ama yapmıştı.

"Onu öldürdüm," diye fısıldadı Shallan. "Sprenimi öldürdüm. O muhteşem, o çok güzel, iyi kalpli sprenimi öldürdüm. Yeminimi bozdum ve onu öldürdüm."

Peçe ellerini önünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. "Bu canını yakacak," diye uyardı onu Peçe. "Acı çektiğin için üzgünüm Shallan. Elimden geleni yaptım ama çok uzun bir süre oldu artık."

"Biliyorum," dedi Shallan.

"Ama bende senin sahip olmadığın bir güç yok Shallan," dedi Peçe. "Sen bensin. Biz benim."

Peçe ışıl ışıl parlayan Fırtınaışığı'na dönüştü. Renkleri soldu, bembeyaz oldu. Hatıraları Shallan'la bütünleşti. Becerileri, Shallan'ın oldu. Ve Shallan yaptığı her şeyi hatırladı.

İalai'yi öldürmek için zehirli iğne hazırladığını, çantasına sakladığını hatırladı. Geçmişini ve yıkıcı dehşeti içinde büyüyen endişesini gördü. Adolin'le Parlayanların yanında kalamayacağı yalanının içinde köklenmesini, bu yüzden başka bir kaçış yolu aramaya başladığını gördü.

Ama kaçmak güçlü olmak demek değildi. Güçlü olmak buydu. Shallan gözlerini yumdu ve tüm o anıların yükünü sırtlandı. Sadece yakın zamanda yaptıklarının değil, o gün o bahçede yaptığı şeyi de. Tüm korkunç hatıraları...

Kendi hatıraları.

Artık Shallan'ı hissetmekten koruyacağı bir şey kalmayınca Peçe solmaya başladı. Ama solarken son bir soru sordu: *İyi yaptım mı?*

"Evet," diye fısıldadı Shallan. "Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Ve sonra, artık gerek duyulmayan tüm illüzyonlar gibi Peçe buharlaşıp yok oldu.

Shallan derin bir nefes aldı, acısı biraz yatışır gibi oldu. Fırtınalar adına... Desen buradaydı. Yeni Desen'i değil, ilk. Ölügöz. Shallan'ın onu bulması gerekiyordu.

Ama bu daha sonraydı. Şimdi yapması gereken başka bir işi vardı. Kendini toparlamıştı ki çalışma odasının kapısı bir tıkırtıyla açıldı ve arkadan gelen ışıkla kapıda bir silüet belirdi. Seyrek saçları ve yorgun gözleriyle bir Alethi. Shallan bu ifadeyi çok iyi biliyordu.

"Evet," dedi Kelek. "Demek beni öldürmeye seni gönderdiler."

"Bu amaçla gönderildim," dedi Shallan bıçağı havaya kaldırarak. Sonra yanındaki masaya oturdu. "Hayır diyecek kadar güçlü olabileceğimin farkında olmayan biri tarafından. Benden yana güvendesin Kelek."

Kelek yaklaştı ve ürkek bir şekilde bıçağı aldı. "Jezrien'in üzerinde kullandıkları bıçaktan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Shallan dürüstçe. "Hayaletkanlar diye bir grup benden bunu senin üzerinde kullanmamı istedi."

"Thaidakar hep sırlanmın peşinde olmuştur," dedi Kelek. "Benim peşimden bir adam göndereceklerini düşünmüştüm, kocan olduğunu sanmıştım. Şu sıralar dövüşmekte zorlandığımı da mı biliyor acaba, merak ediyorum. Karar vermek zor. Aslında herhangi bir şey yapmak..."

"Mahkemede Adolin'e karşı bu yüzden mi o kadar serttin?" diye sordu Shallan.

Kelek başını iki yana salladı. "Siz ikiniz minik bir ideolojik savaşın ortasına düştünüz. Yaşlı şerefsprenleri atalarının başına gelenler yüzünden korkuyor. Ama gençler savaşmak istiyor."

"Beni gönderenler hakkında sana bilgi verebilirim," dedi Shallan. "Bilgi paylaşabiliriz. Ama önce bir ricam olacak. Kocamı düzmece bir mahkemede mahkûm etmek üzeresin. Bunu tekrar düşünmeni rica edeceğim."

Kelek cebinden çıkardığı mendille alnını sildi. "Çok fazla soru var," dedi Shallan'ın ricasını duymamış gibi. "Burada olduğumu başka kim biliyor? Dünyalar arasında bir yol bulmaya yaklaşmışım gibi hissediyorum. Belki... Belki beklemeliyim..."

"Sana yardımı olabilecek şeyler biliyorum," dedi Shallan. "Ama karşılığını istiyorum. Çok fazla vaktimiz yok..."

Kapının hızla ardına kadar açılmasıyla sözleri yarım kaldı. Shallan'ın görüntüsünü taklit ettiği Lusintia'nın da aralarında olduğu şerefsprenleri içeri daldılar. Lusintia elini öfkeyle Shallan'a doğru uzattığında Shallan geriledi ve elini cebindeki mücevhere uzattı.

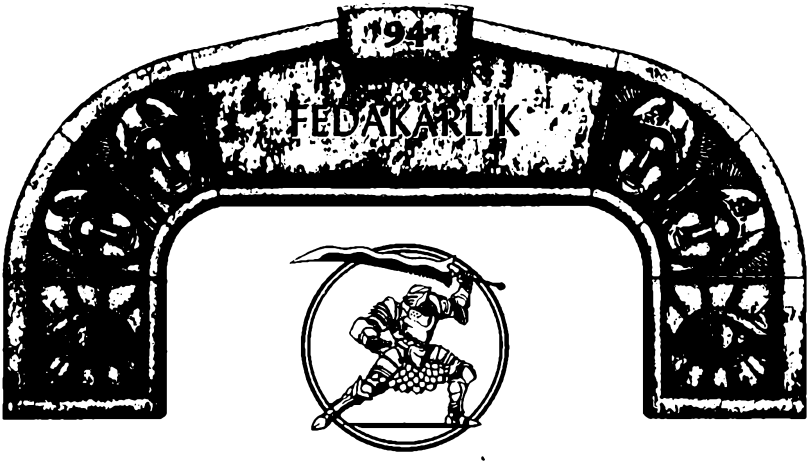
Mücevher boştu. Peçe'yle konuşması sırasında bir şekilde tüm Işık'ı bitirmişti.

"Yargıç'la gizli anlaşma yaparak mahkemenin gidişatını etkilemeye kalkışmak!" diye bağırdı Lusintia.

"O... öyle bir şey yapmıyordu," dedi Kelek, Shallan'ın yanına geçerek. "Bana Fiziksel Âlem'den birtakım haberler getirmiş. Ve evime bu şekilde dalmamanızı tercih ederim. Teşekkürler."

Lusintia durdu ama sonra omzunun üzerinden sakallı şerefspreni-ne baktı. Shallan onun Sekeir olduğunu gördü; mahkemenin ilk günü Adolin'e karşı savcılık makamı gibi davranan şerefspreni. Önemli biriydi, hatta belki kaledeki en önemli sprendi. Aynı zamanda en yaşlılardan biriydi.

"Sanırım Şerefli Kişi," dedi Sekeir yavaşça, "rahatsızlığınızla ilgili başka bir nöbet geçiriyor olabilirsiniz. Korkarım sizi tecrit etmemiz gerecek. Kendi iyiliğiniz için..."

Yine de cevapları senin için buraya yazıyorum çünkü içimde derinlerde bir yerde cılız bir pırıltı var. Bir zamanlar olduğum kişinin hatırasından bir parça.

Ba-Ado-Mishram yakalandığında oradaydım. Parlayanlar, Hıyanet ve Nahel sprenleri hakkındaki gerçeği biliyorum.

Adolin son gün mahkemeye erken gitmek için hiçbir gayret göstermedi. Aslına bakılırsa arenaya doğru attığı her adım kurşun gibi ağır geliyordu. Uzaktan arenanın kalabalık olduğunu görebiliyordu. Basamakların tepesinde de düne göre daha büyük bir kalabalık toplanmıştı. Kaledeki sprenlerin neredeyse tamamı onun yargılanmasını izlemeye gelmişti.

Onların karşısına çıkma fikrine bayılmıyor olsa da bu fırsatı tepemezdi. İnsanlar adına, kendi adına onlarla konuşmak için bu son şansıydı. En azından bir kısmının dinleyeceğine inanmak zorundaydı.

Ya kaybederse? Ya hapse mahkûm edilirse? Shallan'ın teklifini kabul edip onu kurtarmasına izin verecek miydi?

Eğer bunu yaparsam şerefspreni liderlerinin baştan beri söylediklerini kanıtlamış olurum, diye düşündü. *İnsanların güvenilmez olduğunu.* Ya burada kazanmanın tek yolu mahkemenin kararını kabul etmek, bir hücrede yıllar geçirmekse?

Sonuçta başka ne işe yarıyorsun ki Adolin? Dünyanın Parlayanlara ihtiyacı vardı, prenslere değil. Hele de tahtı reddetmiş olan prenslere

hiç ihtiyacı yoktu. Belki de insanlık için yapabileceği en iyi şey, insanların şerefinin canlı bir kanıtı olmaktı.

Kalabalığa yaklaşırken bu düşünceyle canı iyice sıkıldı. Kalabalık birbirine dürterek geçmesi için ikiye ayrıldı ve Adolin basamaklardan inerken herkes sustu.

Fırtınalar adına, bu işler hiç bana göre değil, diye düşündü Adolin. İyi uyuyamamıştı ve son zamanlarda Shallan'ın davranışları onu endişelendiriyordu. Shallan yerinde değildi ve Desen de ortalıkta görünmüyordu. Shallan mahkemenin en önemli gününü kaçıracak mıydı?

Basamakları yarılamıştı ki başka bir tuhaflık fark etti. Kelek yerinde değildi. Onun yerini şu uzun sakallı, yaşlı şerefspreni –Sekeir– almıştı. Sekeir, Adolin'e inmeye devam etmesini işaret etti.

Adolin sahneye ulaştığında doğrudan yargıç koltuğuna yürüdü. "Kelek nerede?"

"Kutsal Kişi rahatsız," dedi Sekeir. "Karın gizlice ona gitti ve mahkemenin gidişatını etkilemeye çalıştı."

Adolin'in bir an keyfi yerine geldi. Demek Shallan bunun peşindeydi.

"Hiç gülme," dedi Sekeir. "Garip tasarımlı bir silah bulduk. Kutsal Kişi'yi korkutmakta kullanılmış olabilir. Karın tutuklandı ve Kutsal Kişi de... çok uzun zamandır Elçi olmaktan muzdarip.

"Onu Yüce Yargıç görevinden azlettik ve yerine ben geçtim. Gerekli dokümanları koltuğunun üzerinde bulabilirsin. Eğer istersen sana yüksek sesle de okunacaktır. Mahkeme benim yönetimimde devam edecek. Ben daha alt düzey bir varlığım ama onun kadar... lakayt olmayacağım."

Aman ne güzel, diye düşündü Adolin. *Harika*. Bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu aradı. Mahkemeyi uzatabilir miydi? İtiraz falan etse. Adolin seyircilere baktığında tehlikeli bir ayrışma gördü. Belki aptalın tekiydi ama bir kısmı onu gerçekten dinlemek istiyormuş gibi görünüyordu. Ona inanmak istiyormuş gibi. Fakat bunların sayısı düne göre daha az gibiydi, dolayısıyla çoğunluk onu aleni bir düşmanlıkla izliyordu.

Peki Adolin onlara nasıl ulaşabilirdi?

Sekeir herkesi sessizliğe davet ederek duruşmayı açtı. Kelek ilk iki gün de bunu yapmaya zahmet etmemişti. Ayrıca kalabalığa çöken sessizlik yeterli gelmemiş olsa gerek ki Sekeir yanındakiyle fısıldaşan üç spreni dışarı attırdı.

Bunun ardından kendini beğenmiş spren ayağa kalkıp hazırlan-

mış bir konuşmayı okumaya başladı. Fırtınalar adına, bitmek bilmiyordu. Adolin'in bunu nasıl kendisinin istediği, insanların nihayet günahlarının bedelini ödemesi için bu fırsatın ne kadar iyi olduğuna dair uzun uzun pasajlar...

"Buna gerek var mı?" diye araya girdi Adolin, Sekeir dramatik etki yaratmak için durakladığında. "Hepimiz ne yapacağını biliyoruz. Devam etsek."

Yeni Yüce Yargıç yana doğru elini salladı. İçlerinden bir spren elleri arasında beyaz bir kumaşla Adolin'in yanına yürüdü. Ağız tıkacı. Spren kumaşı elleri arasında gerdi; sanki bu fırsat için elleri kaşınıyormuş gibiydi.

"Şahidin sorgusu sırasında konuşabilirsin," dedi Sekeir. "Sanıkların, yargıcın sözünü kesmesine izin verilmez."

Pekâlâ. Adolin hazır ola geçti. Gözler üzerindeyken öylece dikilmek konusunda askerler kadar tecrübeli değildi ama Zahel ona bu duruşu da öğretmişti. Dayanabilirdi. Karşılarında nasıl şikâyet etmeden durduğunu göreceklerdi.

Dayandı da... Ta ki Sekeir nihayet konuşmasını bitirip son şahidi çağırana kadar.

Maya'ydı.

Amuna seyirci sprenleri geri çekilmeye zorlayarak, elinden tuttuğu Maya'yı getiriyordu. Burada Adolin her sabah Maya'yı görmeye gitmiş ve birlikte alıştırma yapmalarına da izin verilmişti ama parmaklıklar onları daima ayırmıştı. Şerefsprenleri, ölügözlerin sessiz ve sakin bir ortama ihtiyacı olduğunu söyleyip başka türlü görüşmelerine izin vermemişti.

Madem öyle, şimdi niye onu kalabalığın içine sürüklüyorlardı? Adolin öne doğru bir adım attı ama yanındaki şerefspreni tehditkâr bir şekilde ağız tıkacını salladığınca yine hazır ola geçip çenesini sıktı. Maya üzerindeki gözlerden ayrıca rahatsız olmuş görünmüyordu. Her zamanki görmeyen gözleriyle, fısıldaşan kalabalığa tamamen kayıtsız bir şekilde yürüyordu.

Sekeir bu defa fısıldaşanları susturmadı. Sakallı şerefspreni, Amuna'yla Maya'nın yarattığı çalkantıyı gülümseyerek izliyordu. Maya'yı şahit kürsüsüne götürdüler. Maya döndü ve başını yana eğdiğine bakılırsa Adolin'i fark etti. Ardından, sanki ancak şimdi fark etmiş gibi kalabalığa baktı. Omuzları düştü, büzüldü ve telaşla etrafına bakındı.

Adolin onun gözlerini yakalamaya çalıştı. Gözlerini yakalayabilse gülümseyip rahatlatmayı deneyecekti. Fakat Maya'nın dikkati dağıl-

mıştı. Hay Cehennem. Tüm oyunlarına rağmen Adolin şerefsprenlerine kızmamıştı ama şimdi gerçekten köpürüyordu. Ne hakla Maya'yı bu gösterinin bir parçası hâline getirirlerdi?

Hepsi değil, diye hatırlattı Adolin kendine, gözlerini kalabalıkta gezdirdiğinde. Bazıları sessizce oturuyor, diğerleri fısıldaşıyordu. Ve yukarıdakilerden bazıları da hiddetle izliyordu. Hayır, onlar da bu numarayı yememişti.

"Şimdi konuşabilirsin tutuklu," dedi Sekeir, Adolin'e. "Bu ölügözü tanıyor musun?"

"Neden beni sorguluyorsunuz?" dedi Adolin. "Onun tanık ifadesi vermesi, benim de ona sorular sormam gerekmiyor muydu? Ama sorularınıza cevap veremeyecek bir şahit seçtiniz."

"Bu ifadeye ben kılavuzluk edeceğim," dedi Sekeir. "Şahit çok genç olduğunda veya başka bir sebepten ifade vermesinde engel bulunduğunda yargıç olarak buna hakkım var."

Adolin gözleriyle Alacalı'yı aradı. Parlayan beyazlar arasında tek siyah silüet. Alacalı başını salladı. Bu yasalara uygundu. Alacalı'nın onu açıklamaya zaman bulamadığı bir sürü kanun vardı ama bu onun suçu değildi. Hazırlık aşaması yıllar bile sürse Adolin tüm detayları anlayabileceğinden şüpheliydi zaten.

"Şimdi," dedi Sekeir, "bu spreni tanıyor musun?"

"Tanıdığımı biliyorsunuz," diye tersledi onu Adolin. "Bu, Mayalaran. Benim arkadaşım."

"Arkadaş diyorsun, öyle mi?" diye sordu Sekeir. "Peki bu arkadaşlık neleri kapsıyor? Birlikte akşam yemeği yiyor musunuz mesela? Kamp ateşinin başında dostça sohbet ediyor musunuz?"

"Birlikte alıştırma yapıyoruz."

"Alıştırma?" dedi Sekeir. Yargıç kürsüsünün ardındaki koltuğundan kalktı. "Onu silah olarak kullanıyordun. O senin arkadaşın değil, işine yarayan bir alet sadece. Başka insanları katletmekte kullandığın bir silah. Sizler Parekılıçlardan izin almaz; onları savaşlarda ganimet olarak kazanır, sonra keyfinize göre kullanırsınız. O senin arkadaşın değil Adolin Kholin. O senin kölen."

"Evet," diye itiraf etti Adolin. Maya'ya baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Evet, fırtınalar kapası. Başta onların spren olduğunu bilmiyorduk ama öğrendikten sonra da... onları kullanmaya devam ediyoruz. Onlara ihtiyacımız var."

"Çünkü öldürmeye ihtiyacınız var," dedi Sekeir, Adolin'e doğru yürüyüp. "Siz insanlar kana susamış canavarlarsınız. Yaradılma-

mış'ın korkunç duygularıyla besleniyorsunuz. Siz Garaz'la savaşmıyorsunuz. Siz Garaz'sınız."

"Söyleyeceğini söyledin," dedi Adolin yavaşça. "Bırak Maya'yı gitsin. Karara geç."

Sekeir onun yanına gelip gözlerinin içine baktı.

"Ona bak," dedi Adolin eliyle işaret ederek. "Çok korktu."

Gerçekten Maya daha da büzülmüş, seyircilerin hepsini aynı anda görmeye çalışır gibi kafasını hızla bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyordu. Hatta öyle hızlı dönüp duruyordu ki Amuna ve başka bir şerefspreni – belki de kaçmasını engellemek için– yanına gidip kollarından tuttular.

"Kolayına kaçmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Sekeir, Adolin'e alçak sesle. "Kolayı hak etmiyorsun. Siz gelmeden önce bu kale gayet düzgündü, gayet düzenli bir şekilde işliyordu. Başıma açtığınız dert hakkında hiçbir fikrin yok insan." Şerefspreni, Adolin'den uzaklaşıp yüzünü seyircilere döndü ve eline Maya'ya doğru uzattı.

"Şu sprene bakın!" diye buyurdu Sekeir. "İnsanların ona ne yaptığına bir bakın. Bu Kholin gelmiş, onlarla yeniden bağlanmamızı istiyor. Onlara tekrar güvenmemizi istiyor. Bu durumda, insanlara en son güvenmemizin sonuçlarını dikkatle incelememiz hayati önem taşıyor."

Maya boğazından yükselen alçak bir hırıltıyla çırpınmaya başladı. Bu şekilde tutulmaktan hoşlanmamıştı.

"Bu bir şahitli duruşma!" diye bağırdı Adolin, Sekeir'e. "Müdahale ediyorsun ve çok ileri gidiyorsun."

Alacalı başını salladı ve kalabalığın içinden diğer bazı şerefsprenleri de bu itiraz üzerine ayağa kalktı. Aynı fikirdelerdi. Kanun her neyse, Sekeir kanunun sınırlarını zorluyordu.

"Bu şahit," dedi Sekeir yeniden Maya'yı işaret ederek, "senin halkının yaptıkları yüzünden sesini kaybetti. Onun adına ben konuşmak zorundayım."

"Senin onun adına konuşmanı istemiyor!" diye bağırdı Adolin. "Burada olmak istemiyor."

Maya onu tutanlara giderek daha şiddetli bir şekilde karşı koymaya devam ediyordu. Kalabalıktan bazıları Adolin'i yuhaladı. Diğerleri mırıldanıp Maya'yı işaret etti.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Sekeir, Adolin'e. "Ne istediğini umursamak şimdi mi işine geliyor? Eh, ben onun duygularını okuyabiliyorum. Neden mi çırpınıyor? Ona yapılanları hatırlayan birinin çektiği acının göstergesi bu. Seni suçluyor Adolin Kholin."

Maya'nın haykırışı giderek yükseldi. Genizden gelen, ümitsiz bir sesti; tam olarak bir haykırış değildi. Konuşmayı unutmuş ama çektiği ızdırabı dile getirmek zorunda kalan birinin acı dolu sesiydi.

"Bu zavallı yaratık," diye bağırdı Sekeir, Maya'nın sesini bastırmak için, "her inleyişinde seni mahkûm ediyor. O, bizim son şahidimiz çünkü onun çektiği acıyı asla unutmamalıyız. Senin cezalandırılmanı talep ediyor, duyuyor musun Adolin Kholin? O masumdu ve senin türün onu katletti. Kan isteyen çığlığını dinle!"

Maya'nın haykırışı yükseldi ve daha yabanileşti. Kalabalıktaki bazı şerefsprenleri geri çekildi, bazıları irkilip kulaklarını kapattı. Adolin bu çığlığı daha önce, Shadesmar'da onu Kılıç olarak çağırmayı denediğinde duymuştu.

"Acı çekiyor!" diye bağırdı Adolin öne atılarak. Fakat sprenler tam da bunu bekliyordu. Onu yakalayıp sıkıca tuttular. "Maya'yı bırak seni piç! Söyleyeceğini söyledin!"

"Bunu ne kadar güçlü bir şekilde söylesem az," diye bağırdı Sekeir. "Bıkmadan usanmadan tekrar edilmeli. Yüzünde bir gülümsemeyle bizi kullanmak için gelen tek hain sen olmayacaksın. Halkım buna tavizsiz karşı durmalı, kendi iyilikleri için bu anı hiç unutmamalı. İnsanların ne yaptığını görmeleri gerekiyor!"

Maya'nın sesi daha da yükseldi. Hırıltıları arasında zorlukla nefes alıyordu. Ve o anda Adolin... onun acısı hissetti sanki. O derin ızdırabı. Ve... öfkeyi?

Şerefsprenlerine öfkeliydi.

"Size güvendiler," dedi Sekeir, "ama siz onları öldürdünüz."

Maya serbest kalmaya çalışarak onu tutan elleri tırmaladı, kazınmış gözleri bir o tarafa bir diğer tarafa dönerken dişleri ortaya çıktı. Evet, Adolin çektiği acıyı kendisininmiş gibi hissediyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu.

"Onu dinle!" dedi Sekeir. "Suçlamalarını kabul et!"

"BIRAK ONU!" diye bağırdı Adolin. Sprenlerden kurtulmak için çırpındı, sonra durdu. "Fırtınalar adına. Onu rahat bırak."

"Hüküm vermeyi reddediyorum!" dedi Sekeir. "Hüküm vermene gerek yok. Sonuçta bize tek gereken onun ifadesiydi. Tek gereken onun suçlamalarıydı. Onun çığlıklarını dinle ve hücrende çürürken bu çığlıkları hatırla Adolin Kholin. Halkının ona ne yaptığını hatırla. Hükmün onun çığlıkları!"

Maya'nın ulumaları ızdırapla zirveye ulaştı ve sonra nefes nefese sustu. Zayıf düşmüştü. Gücü tükenmişti.

Al, diye düşündü Adolin. *Benim gücümden al.*

Maya dosdoğru ona baktı ve kazınmış gözleriyle Adolin'i gördü. Adolin bir şey, içinde bir sıcaklık hissetti. Maya havayı içine çekip ciğerlerini doldurdu. Tüm gücünü toplarken yüzü öfke doluydu, tekrar bağırmaya hazırlanıyor gibiydi. Adolin kendini o sese hazırladı. Maya ağzını açtı.

Ve konuştu.

"Biz! SEÇTİK!"

Bu iki kelime arenada çınlarken tüm şerefsprenleri sustu. Sekeir'in arkası ona dönüktü, tereddüt etti. Sonra dramatik konuşmasını kimin böldüğünü görmek için döndü.

Maya nefes nefese, onu tutanların arasında öne eğilerek tekrarladı. "Biz... Biz seçtik..."

Sekeir sendeleyerek geriledi. Adolin'i tutan şerefsprenleri şok içinde izlerken elleri gevşedi.

Adolin kendini kurtarıp sahneyi geçti. Şaşkına dönmüş Amuna'yı kenara itip Maya'yı tuttu. Yaralı bir askeri ayakta tutmak için yapacağı gibi kolunu omzuna dolayıp ona destek oldu.

Maya sendeledi, ayakta kalmak için ona tutundu.

Ama bunu yaparken bile yine fısıldadı. "Biz seçtik," dedi saatlerdir bağırıyormuş gibi boğuklaşmış bir sesle. "Adolin, biz seçtik."

"Atalarımın kanı..." diye fısıldadı Adolin.

"Nedir bu?" dedi Sekeir. "Ona ne yaptın? Seni karşısında görmek onu çılgına çevirdi ve..."

Maya eliyle onu işaret edip dehşet verici bir çığlık attığında Sekeir'in sesi kesildi ve ağzı açık kalakaldı. Maya'nın çenesi normal olamayacak kadar fazla açılmıştı. Maya'nın çığlığı kelimelere dönüşürken Sekeir elini göğsüne götürdü, gözleri büyüdü.

"Benim. Fedakârlığımı. ALAMAZSIN!" diye bağırdı Maya. "Benim. Benim fedakârlığım. Senin değil" Kalabalığı işaret etti. "Onların değil." Adolin'i işaret etti. "Onun değil. Benim. Benim FEDAKÂRLIĞIM."

"Parlayanlar yeminlerini bozduğunda ne olacağını biliyordunuz," dedi Adolin. "Sizi öldürmediler. Buna birlikte karar verdiniz."

Maya şiddetle başını salladı.

"Bunca zaman," dedi Adolin, seyircilerin duyması için sesini yükselterek, "herkes sizi kurban olarak gördü. Parlayanların ortakları olduğunuzu düşünmedik."

"Biz istedik," diye tısladı Maya. Ardından marş gibi vurgulayarak yüksek sesle söyledi. "BİZ SEÇTİK."

Adolin onu oturması için ilk sıraya götürdü ve oradaki şerefsprenleri kaçışıp yer açtı. Maya oturduğunda titriyordu ama Adolin'in kolunu sıkı sıkı tutmuştu. Adolin kolunu çekmedi; bu desteğe hâlâ ihtiyacı var gibiydi.

Adolin gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Ardından Sekeir'e ve yargıç kürsüsünün yanında oturan diğer yaşlı şerefsprenlerine baktı.

Konuşmadı ama gözleriyle onu suçlamaya devam etmeleri için meydan okuyordu. Kendi seçtikleri şahidin ifadesini, hüküm yerine geçtiğini söyledikleri ifadeyi yok saymaları için meydan okuyordu. Bıraktı bunu kafalarında evirip çevirsinler. Düşünsünler.

Sonra şerefsprenleri kalkıp gitmeye başladı. Rahatsız, belki şaşkın ifadeleriyle arenadan ayrılmaya başladılar. Öylece ayakta kalakalan yaşlılar ise şaşkın gözlerle Maya'ya bakarak Sekeir'in etrafında toplandı. Onu bir kenara çekip endişeli bir şekilde aralarında fısıldaştılar.

Adolin'e dokunmadılar. Ondan ve Maya'dan uzak durdular. Sonunda banklarda tek bir kişi kaldı. Siyah takımı içinde, teni hafiften gökkuşağının renklerinde parlayan bir spren kadın. Alacalı ayağa kalkıp basamaklardan indi.

"Kimsenin kazanabileceğine inanmadığı bu mahkemedeki zaferinden kendime pay çıkarmak hoşuma giderdi," dedi Alacalı. "Ama bugün kazanan ne benim derslerim ne senin cesaretin oldu."

Maya nihayet Adolin'in kolunu bıraktı. Gözleri hâlâ kazınmış olsa da öncekinden daha güçlü görünüyordu. Adolin onun hissettiği merakı, onun farkındalığını hissedebiliyordu. Adolin'e bakıp başını salladı.

Adolin de ona başını salladı. "Teşekkürler."

"Zayıflık..." diye fısıldadı Maya. "Zayıflıktan. Ön..."

"Zayıflıktan önce güç."

Maya tekrar başını salladı, ardından kazınmış gözlerini yere indirdi. Yorgundu.

"Aleyhimde tanıklık yaptığını unutmayacağım," dedi Adolin, Alacalı'ya. "Bu oyunun her iki tarafında da oynadın."

"Kazanmam için en iyi yol buydu," dedi Alacalı, Maya'yı inceleyerek. "Ama şerefspreni ileri gelenlerine son şahit olarak senin ölügözünü kullanmalarını önerenin ben olduğumu bilmelisin. Onun adına konuşmalarına izin veren kanun maddesinden haberleri yoktu."

"Maya'nın çektiği acının sorumlusu sen misin?" diye sordu Adolin.

"Ona böyle hoyrat davranmalarını ben önermedim," dedi Alacalı. "Davranışlarının sorumluluğu onlara ait. O utanç onların. Gerçi itiraf etmem gerekirse nasıl davranacaklarını tahmin ettim. Bana söylediğin doğru muydu diye bilmek istedim."

Adolin ne söylediğini hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı.

"Seninle konuştuğunu söyledin," diye hatırlattı Alacalı. "Aranızda arkadaşlık olduğunu söyledin. Bunun için bir kanıt aradım ve eski spren belgelerinde isminin gerçekten de senin söylediğin isim olduğunu buldum. Bunu öğrenmek çok ilginçti. Gerçekten."

Alacalı, Maya'nın yüzüne doğrudan bakmak için Adolin'in etrafından dolandı. "Hâlâ kazınmış..." dedi. "Ama aranızda bağ var."

"Ben... Parlayan değilim," dedi Adolin.

"Hayır. Orası kesin." Maya, Alacalı'nın gözlerinin içine baktı. "Ama bir şey oluyor. Sonunda buradan ayrılıp mürekkepsprenlerinin yanına dönmeliyim. Bu ölügözün söylediği sözler yayılırsa..."

"Eğer Maya'nın söylediği doğruysa," dedi Adolin, "o zaman insanlarla bağ kurmamak için bir bahaneniz kalmayacak."

"Kalmayacak mı?" diye sordu Alacalı. "Asırlardır benim türüm kendine kolay bir yalan söyledi, evet. İnsanların bencil olduğunu, insanların cinayet işlediğini... Ama kolay cevaplar genellikle vardır, o yüzden mazur görülebiliriz.

"Bu gerçekse daha büyük bir problem anlamına geliyor. Binlerce spren, Parlayanların devam etmesindense ölmeyi seçti. Bu, seni daha fazla endişelendirmiyor mu? O dönemde insanların iddia ettiği gibi Dalgabağlamanın dünyayı yok edeceğine gerçekten inandılar. Çözümün Parlayan tarikatlarına son vermek olduğuna inandılar. Bir anda, pek çoklarının hayatı pahasına."

"Ödeyeceğiniz bedeli tam olarak biliyor muydunuz Maya?" diye aklına gelen soruyu sordu Adolin. "Hem siz hem Parlayanlarınız sizin ölügöze dönüşeceğinizi biliyor muydu?"

Adolin, Maya'nın tüm yorgunluğuna rağmen kendi zihninin derinlerine uzandığını, ulaşılması güç hatıraları aradığını hissetti. Nihayet başını iki yana sallayıp fısıldadı. "Acı. Evet. Ölüm? Hayır. Belki."

Adolin onun yanına oturdu, Maya'nın kendisine yaslanmasına izin verdi. "Neden Maya? Neden bunu yapmak istediniz?"

"Daha kötü... daha..." Maya'nın omuzları çöktü ve kafasını iki yana salladı yine.

"Bizi daha kötüsünden kurtarmak için," dedi Adolin, Alacalı'ya dönerek. "Ne demek bu?"

"Bu, uzun zamandır her şeyi çok yanlış anlamışız demek Yüceprens Adolin," dedi Alacalı. "Benim aptallığım vardır. Oysa kendimi akıllı sanırdım." Alacalı kafasını iki yana salladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak önlerinde durdu. "Ne etkili bir sınav oldu. Çok etkili."

"Bu mu?" dedi Adolin eliyle boş arenayı işaret ederek. "Tam bir maskaralıktı."

"Ben başka bir sınavı kastettim," dedi Alacalı. "Gerçek sınavı... Son birkaç yıldır süren sınavını... Bu sprenin sadakati için sınanmanı... Önemli olan tek yargıç oydu ve bugün hükmünü bildirme şansı elde etti." Alacalı öne eğildi. "Ve sen kazandın."

Bunu söyledikten sonra dönüp basamakları çıkmaya başladı. Saf siyah rengi, vücudu olmayan bir gölge gibi görünmesine sebep oluyordu. "Artık kolay cevaplar yok," dedi. "Ama eğer ölügözler dönmeye başlarsa... bu büyük haber. Çok önemli bir haber. Bunu kendi halkıma ileteceğim.

"Yeni Parlayanlar yapmak iyi bir fikir mi, bilmiyorum. Fakat atalarının hain olmadığını kabul etmek zorundayım. Bir şey onları çok feci korkuttu ve insanlarla sprenlerin bağlarını koparmasına yol açtı. Ve eğer sprenler bunu yaptıklarında öleceklerini bilmiyorlarsa... O zaman bu bulmacanın bazı parçaları hâlâ eksik. Sorular da daha önce sorduklarımızdan daha karmaşık ve tehlikeli."

Böylece Alacalı gitti. Adolin, Maya'nın birkaç dakika daha dinlenmesi için izin verdi. Sonra ayağa kalktığında Maya da kalktı. Maya her zaman yaptığı gibi ifadesiz ve uysal bir şekilde onu takip etse de Adolin onun eskisi gibi hissiz olmadığını hissedebiliyordu. Gücünü topluyordu.

Maya iyileşmemişti ama daha iyiydi. Ve Adolin'in ona ihtiyacı olduğunda, onun adına konuşmak için ölümle mücadele etmişti.

Hayır, diye düşündü Adolin. *Kendi adına konuştu. Tekrar aynı hatayı yapma.*

Adolin'in hemen Shallan'ı bulması ve öğrendiklerini diğerlerine anlatmak için Yeminkapısı'nın yolunu tutmaları gerekiyordu. Belki de şerefsprenleri gururlarını bir kenara bırakıp yardım ederlerdi. Ya da belki Alacalı'nın söylediği gibi korkmak için başka sebepler ararlardı.

Öyle ya da böyle, Parlayan ilişkisinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağından şüpheleniyordu Adolin.

ON DÖRT AY ÖNCE

Venli kendi eseri olan bir kâbusla cebelleşiyordu.

Kararmış gökyüzünün altında insanlarla dinleyiciler çelik ve şimşeklerle savaşıyordu. Verilen talimatlardan ziyade çığlıklar duyuyordu ve tüm bunların altında işitilen yeni bir şarkı vardı. Binlerce sesin katıldığı bir davet şarkısı. Dinleyicilerin çağrısıyla giderek şiddetlenen Dinmezfırtına geliyordu.

Venli bugünü dinleyicilerin onun liderliğinde örgütlü bir eseri olarak hayal etmişti. Bunun yerine kargaşa, savaş ve ölüm vardı.

Şarkıya katılmadı. Derin su birikintilerine bata çıka kaçmaya çalışıyordu. Gözyaşları'nın yağmurları yumuşak ama ısrarlı bir şekilde yağıyordu. Tümü bir sıra hâlinde duran, şarkı söylerken gözleri kırmızı kırmızı parlayan, tanıdığı bazı dinleyicilerin yanından geçti.

"Faridai," dedi içlerinden birine. "Kaçmamız lazım. İnsanlar bu yönden geliyor."

Faridai ona baktıysa da şarkısına devam etti. Sıradakiler ne yağmurun ne onun söylediklerinin farkında gibilerdi. Venli, Panik'e tutuldu. Bu yeni formun esiri olmuş, kendilerini kaybetmişlerdi.

Venli de benzer bir dürtü hissediyor ama karşı koyabiliyordu. Ulim'le uzun süredir beraber olduğu için miydi acaba? Emin değildi. Venli aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden arkaya baktı. Bu mesafeden savaş meydanında tam olarak ne olduğunu göremiyordu. Savaş sis ve yağmurla perdelenmiş, siyah bulutlarla gölgelenmiş birçok plato boyunca uzanıyordu. Arada sırada ça-

kan kırmızı şimşekler, yeni fırtınaformların pek çoğunun savaştığının işaretiydi.

Venli onların bu güçleri kendisinden daha iyi kontrol edebildiklerini umdu. Düşmanlarını vuracağını zannederek fırtınaformun enerjisini serbest bıraktığında şimşek hiç ummadığı saçma sapan yönlere gitmişti. Tek bir insana bile zarar verebildiğini sanmıyordu ve şimdi o muhteşem enerjiyi harcadığından kendini zayıf hissediyordu, toplanması da yavaştı.

Uzun süre önce belki de bir bina olan büyükçe bir kayanın ardına saklandı. Arkasında insanlar, az önce yanından geçtiği dinleyicilere saldırdılar. Venli çığlıkları duydu ve fırlatılan yıldırımın çatırtısını hissetti.

Dinleyicilerin şarkısı tekrar başlamadı ama insanların kendi kaba dillerinde küfrettiklerini ve konuştuklarını duydu. Daha çok ölü. Fırtına tam tepelerinde toplanıyordu. Ama fırtına gelene kadar daha kaç dinleyici katledilecekti?

Diğer cephelerde eminim daha iyi durumdayızdır, diye düşündü gözlerini sımsıkı yumup Panik Ritmi'ni dinleyerek. *Kesin dinleyiciler kazanıyordur.*

Ulim'in vaatlerine ne olmuştu? Venli'nin tahtına? Soğuk havayı ciğerlerine çekerken yüzünden aşağı süzülen sularla kabuğu buz kesiyor, teni uyuşuyordu. Titreyerek kayaya yaslandı. Tüm bunlar yanlıştı. Burada olmamalıydı. Güvende olması gerekiyordu.

Çizmelerin taşın üzerinde çıkardığı sesi duyduğunda tam zamanında gözlerini açtı ve üzerine gelen mızrağı gördü. Yana kaçtı ama mızrak yanağıyla burnu arasına girdi. Gerçi fırtınaformun yüzünü örten kabuğu sayesinde teninde yalnızca ince bir kesik açabilmişti.

Venli yerdeki su birikintisine düştü ve bir elini yalvanrcasına ileri uzatarak geri çekilmeye çalıştı. Yüzü miğferinin ardında görünmeyen insan tüm heybetiyle tepesinde dikiliyordu. Mızrağını tekrar kaldırdı.

"Hayır, hayır," dedi Venli onun dilinde ve İtaaat'te. "Lütfen, hayır. Ben âlimim. Silahım yok. Lütfen, hayır."

Adam mızrağını salladı ama Venli kafasını yana çevirip büzüldüğünde bir darbe gelmedi. Adam koşarak uzaklaştı ve yaklaşan kırmızı gözlü bir grubu karşılamak için pozisyon alan arkadaşlarına katıldı.

Venli mızrağın sebep olduğu çiziği yokladığında yarasının önemsizliği karşısında hayrete düştü. Ardından tenini, kıyafetini hissetti. İnsan... onu kendi hâline bırakmıştı. Venli'nin söylediğini yapmıştı. Adamın ardından bakarken Horgörü'ye tutuldu. Aptal herif ne kadar

önemli bir dinleyicinin hayatını bağışladığının farkında değildi. Onu öldürmesi gerekirdi.

Gerçi sonra düşününce Horgörü Ritmi zayıfladı. Bu... doğru ritim miydi? Kurtulduğu için hissetmesi gereken doğru duygu bu muydu? Şu son birkaç yılda ona ne olmuştu? Ona olmasına izin verdiği şey neydi?

Bir anlığına Takdir Ritmi'ni duydu. Demek ki bir yanı bu yeni formun görkemine kendini kaptırmak istemiyordu. Bir yanı bildiği şeylerin rahatlığını özlüyordu. Zayıf olduğu zamanları.

Ve güç bu mu, diye düşündü yerden kalkıp gök gürültülerinin sesini dinlerken.

Yeni fırtına yaklaşıyordu. Bu fırtına onları kurtaracak, insanların soyunun tükenmesine sebep olacak ve hayatta kalan dinleyicileri yüceltecekti. Venli'nin tek yapması gereken hayatta kalanlardan biri olmaktı. Onu koruyacak daha güçlü bir dinleyici grubu bulmaya gitti. Platonun diğer tarafına, uçurumlardan birinin hemen yanındaki, suyla kayganlaşmış düzlüğe doğru ilerledi.

Burada insanlarla dinleyici grupları birbirine üstünlük sağlamaya çalışarak uçurumun kenarında savaşıyordu. Aksine, burada savaş daha korkunçtu. Kendini zorlayarak Kibir'e tutulup etraflarından dolaştı. Kibir. Kibir iyi bir ritimdi; Karar ya da Güven'e karşılık geliyordu ama çok daha heybetliydi. Hızlı, karmaşık ve cesur vuruşların yükselen temposuyla güçlü, gururlu bir ritimdi.

Venli'nin hissetmesi gereken tam da buydu. Bu, onun savaş alanıydı. Tüm bunları ayarlamış, bunu bizzat ortaya çıkarmıştı. Korkulacak bir şey yoktu. Bu, onun zafer kutlamasıydı.

İnsanların ölmüş atlarının birinin yanından geçti. Cüssesine bakılırsa bir Ryshadium'du. Bir yıldırımla ölmüştü, demek ki en azından halkından bazıları yeni yeteneklerini kontrol edebiliyordu. İleride, uçurumun kenarında, bulutların arasından süzülen ışığın altında parlayan iki silüet gördü. Paredarlar.

Venli insanın kim olduğunu bilmiyordu ama dinleyici Eshonai'ydi. Dinleyicilerin Paredarlarının sonuncusu. Zırhı tanıdıktı, her ne kadar yeni form Eshonai'yi... değiştirmiş olsa da. Eshonai'nin dönüştüğü korkunç savaşçı ile savaşı durdurmanın bir yolunu bulmak için elinden geleni yapan o düşünceli dişil arasında bir bağlantı kurmak zordu.

Venli kırık bir kaya çıkıntısının yanına sindi ve yağmur altında devam eden çarpışmayı izledi. Eshonai –özellikle de güç kazanmış olan

Eshonai– bu dövüşü kendi başına kazanabilirdi. Venli sadece ayağına dolaşırdı.

Venli kendine bunu söylemeyi ve buna inanmayı, Eshonai uçurumun kenarından aşağı itilene kadar başardı. Bir saniye önce insanın karşısında direniyordu. Bir saniye sonra gitmişti. Uçuruma yuvarlanmıştı.

Venli onun düşüşünü bir yabancılaşma hissiyle izledi. Parezırhı içindeki Eshonai bu düşüşten sağ kurtulabilirdi. Belki. Az ilerisinde bir insan Paredar varken asıl tehlikede olan Venli'ydi. Ona gücü fısıldayan yeni ritimler içinde titreşti. Hissettiklerini yoğunlaştıran ritimler. Kendindeydi, formdan o kadar etkilenmemişti. Kontrol ondaydı. Formun kölesi olmamıştı.

Yine de... hiçbir şey hissetmedi. Böylesine duygularla dolup taşan bir formdayken bu garipti. Eski Venli ablasının muhtemelen ölümcül bir şekilde düşüşünü hiçbir acı ritmi duymadan izleyebilir miydi? Tuhaf. Niye endişelenmiyordu? Ona ne oluyordu?

Venli oradan kaçtı. O... sonra Eshonai'yi bulurdu. Onun uçurumdan çıkmasına yardım ederdi. İki Paredar savaşırken Venli gibi basit bir âlimin ona yardım edecek bir şey yapması fikrine o zaman ikisi birlikte Eğlence'de mırıldanırdı.

Venli sığınacak bir yer ararken savaş alanında kargaşa daha da arttı. Çığlıklar. Çakan şimşekler. Bu savaşta, halklarının geleceğini belirleyecek bir çarpışmadan çok daha fazlasını gördü. Öldürmekten zevk alan bir şey gördü. Yeni fırtına yaklaştıkça şiddetlenen, her duyguyu ama özellikle savaşta ortaya çıkan duyguları, tutkuyu, öfkeyi seven bir güçtü bu.

Duygular hiçbir zaman birinin öldüğü andakinden daha güçlü olmazdı. Bu güç işte bunu arıyordu, bunun özlemini çekiyordu. Venli onun varlığının zehirli bir sis gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Yağmur bulutlarından ya da fırtınadan daha boğucuydu. Büyük kayaların arasına girdi. Bir zamanlar bina olan bu kayalar şimdi kalın bir krem tabakasıyla kaplıydı. Narak'ın merkezinde tam olarak nerede olduğunu çıkaramadı.

Neyse ki eski binalar arasında dar bir boşluk bulmuştu. Oraya girip büzüştü. Sırılsıklamdı ve giderek şiddetlenen bir his içini kapladı. Bir şey, muazzam bir şey geliyordu. Korkunç bir şey.

Yeni fırtına gelmişti.

Venli gerçek hislerini gösteren ritme tutuldu. Panik Ritmi'nin vahşi, çılgın vuruşlarına tutuldu. Dehşetler Ritmi'nin daha güçlü bir versi-

yonuydu bu. Yeni fırtına geri kalan güneş ışığının son zerrelerinin de üzerine çökerken her yer kapkaranlık oldu. Derken kırmızı şimşekler çaktı. Gökyüzü elektrik yüklenirken Venli daha da sindi. Hayır. Hâlâ fazla savunmasız bir yerdeydi.

Ani, açıklanamaz bir kesinlikle, fırtınanın onu görürse yok edeceğini biliyordu.

Çakan şimşekler arasında saklandığı boşluktan çıktı ve taş binanın yan duvarını yoklayarak ilerledi. Rüzgârlar kükremeye başlamıştı. Ve bir şey daha... Bir şey daha geliyordu. Bir de yücefırtına mı?

Neredeyse paniğe yenik düşecekti. Derken parmakları bir şeye değince inanılmaz bir rahatlama hissetti. Kremle kaplı binada bir delik. Bu delik yeni açılmıştı ve doğal olamayacak kadar pürüzsüz kenarlarına bakılırsa bunu bir Paredar yapmış olmalıydı.

Venli hemen içeriye sığınırken Panik Ritmi'ni bastırıp yerine başka bir şey koymaya çalıştı. Dışarıda rüzgârlar çarpışmaya başlamıştı. Arka duvara yapıştı. Küçük oda dışarıda giderek şiddetlenen ışık patlamalarıyla aydınlanıyordu. Önce kırmızı. Sonra beyaz. Ardından dövüşürken etraflarını ezip geçen iki kocakabuk gibi birbirine dolandılar.

Şimşeklerle anlık olarak aydınlanan molozlar açıklıktan içeri dolmaya başladı ve Venli'nin kafasındaki ritimler çılgına döndü. Parçalanıyor, birbirlerine karışıyorlardı. Zemin titreyip inledi ve Venli bu dehşetten uzaklaşmaya, binanın daha derinlerine kaçmaya çalıştı. Fakat bir kapıdan geçerken zemin dalgalandı ve kendini yerde buldu.

İnanılmaz yüksek bir gümbürtüyle tüm vücudu titrerken, az önce çıktığı odanın bulunduğu taş bina olduğu gibi çöktü.

Yıkılmış duvardan uluyarak üzerine gelen rüzgârlarla yağmur onu dövmeye başladı. Sonu gelmişti. Dünyanın sonu gelmişti. Fırtına karşısında ufacık kalmış, dehşete kapılmış bir hâlde, sağlam görünüşlü iki kayanın arasına girdiğinde artık fırtınanın uğultusundan ritimleri duyamıyordu.

Ama duyabilse hangi ritmi duyacağını biliyordu. Çünkü orada, iki kayanın arasında, Venli kendine gerçekte olduğu şeyi itiraf etmek zorunda kaldı. Gerçek hep oradaydı. Kremle kaplanmış, krem üstünde katılaşmış olsa da oradaydı. Gerçek ancak rüzgârlar ruhuna ulaştığında ortaya serildi.

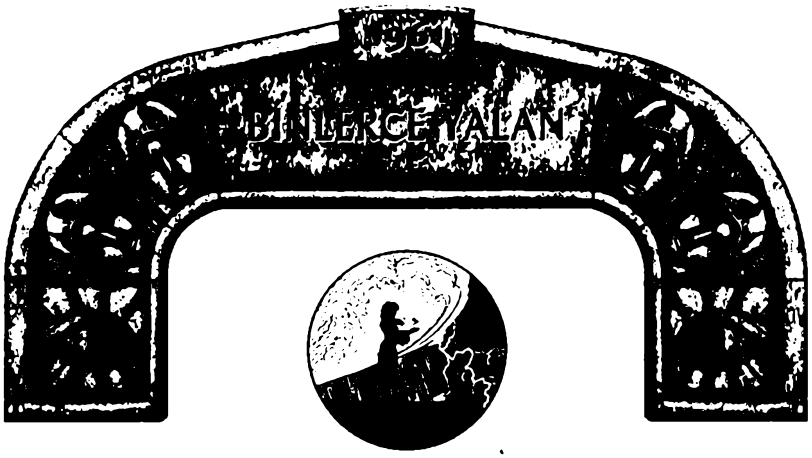
Venli halkına yeni bir yol çizen bir dâhi değildi. 'Keşfettiği' her şey ona Ulim tarafından ya doğrudan verilmiş ya ima edilmişti.

Hükmetmeyi hak eden bir kraliçe değildi. Halkını umursadığı yoktu. Tek umursadığı kendisiydi.

Güçlü değildi. Rüzgârlar ve fırtınalar ona ne yaparsa yapsın, ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar numara yaparsa yapsın hep küçücük olacağını hatırlatmıştı.

Tüm bu şeylermiş gibi yapmaya çalışmıştı ve kendine yalan söyleyebildiği anda muhtemelen yine öyleymiş gibi yapacaktı. Kendini tekrar güvende hissettiği ilk anda. Ama şimdi, etrafında her şey yerle bir olmuş ve ruhu ortaya serilmişken Venli gerçekte olduğu şeyi itiraf etmek zorunda kaldı. Hep olduğu şeyi.

Bir korkak.

Sana söylüyorum; yazıyorum. Tutsak Yaradılmamış'ı serbest bırakmalısın. O benim gibi solup gitmez. Eğer onu bu şekilde bırakırsan sonsuza kadar hapis kalacak.

Rlain onu ağlarken buldu.

Venli'nin ağladığını hatırladığı zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Yas'a tutunmakla yetinmeyip gerçekten ağladığı zamanlar. Ama bugün kendini tutamıyordu. Revirin perdelerle ayrılmış kısmında, Rlain'in çaldığı Harap Ovalar haritasının başında diz çökmüştü. Tek başınaydı. Lirin'le Hesina diğer tarafta hastalarla ilgileniyordu.

Haritanın üzerindeki not, Raboniel'in ona az önce söylediği şeye işaret ediyordu: Dağlarda bir göçebe grubu. Venli'nin halkı. Hayatta kalmışlardı.

Onu bu hâlde bulunca şaşkın bir şekilde Huşu'da mırıldanan Rlain'e döndü.

"Biz sonuncu değiliz," diye fısıldadı Venli. "Yaşıyorlar Rlain. Binlercesi."

"Kim?" Rlain de yanına çöktü. "Neden bahsediyorsun?"

Venli gözlerini sildi. Gözyaşlarının bu muhteşem haritaya zarar vermesini istemiyordu. Ardından Raboniel'in verdiği notu Rlain'e uzattı ama tabii Rlain okuyamadı. Bu yüzden Venli ona yüksek sesle okudu.

"Yani..." dedi Rlain, Huşu'ya tutularak. "Binlercesi mi?"

"Thude..." dedi Venli. "Thude fırtınaformu kabul etmedi. Eshonai'nin yakın arkadaşlarının çoğu kabul etmedi. Ben... o zaman düşünmüyordum... Onları öldürtecektim ama Eshonai onların kaçmalarına izin verdi. Bir parçası direniyordu, bu yüzden onlara bir şans verdi ve... Ve sonra..."

Fırtınalar adına, berbat durumdaydı. Tekrar gözlerini sildi.

"Onları öldürtecek miydin?" diye sordu Rlain. "Venli, anlamıyorum. Bana söylemediğin ne?"

"Her şey," diye fısıldadı Venli, Niyaz'da. "Binlerce yalan Rlain."

"Venli," dedi Rlain onun elini tutup. "Kaladin uyandı. Teft de. Bir planımız var. En azından başlangıç olarak. Lirin'le Hesina'ya anlatmaya geldim. Parlayanları uyandırmaya çalışacağız ama önce şu fırtınaformları bir şekilde odadan çıkarmamız gerekiyor. Eğer yardımı olacak bir şey biliyorsan şimdi söylemenin tam zamanı."

"Yardım mı?" diye fısıldadı Venli. "Benim yaptığım hiçbir şeyin yardımı olmaz. Ancak zarar veririm."

Rlain, Şaşkınlık'ta mırıldandı. Tını'nın nazikçe yönlendirmesiyle Venli konuşmaya başladı. O garip insan kadının ona küreyi vermesiyle başladı ve Thude'la diğerlerinin gidişine kadar her şeyi anlattı.

Rolünü saklamadı. Teselli Ritmi'nin ardına saklanmadı. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Tüm korkunç hikâyeyi.

Venli konuştukça Rlain ondan giderek daha fazla uzaklaştı. Yüz ifadesi değişti, gözleri büyüdü, ritmi şaşkınlıktan öfkeye döndü. Venli'nin de beklediği buydu. İstediği buydu.

Bitirdiğinde sessizce oturdular.

"Sen bir canavarsın," dedi Rlain sonunda. "Bunu sen yaptın. Sorumlusu sensin."

Venli, Teselli'de mırıldandı.

"Sanırım senin yardımın olmasaydı da düşman başka bir yol bulurdu," dedi Rlain. "Ama yine de Venli. Sen... Yani..."

"Onları bulmak zorundayım," dedi Venli haritayı rulo yaparken. "Kholinar'a her gün geçiş yapılıyor. Raboniel beni buradaki görevlerimden azat etti ve neye ihtiyacım olursa talep edebilmem için bana yazılı bir belge verdi. Hemen bir sonraki geçişte kendime bir yer bulabilmem lazım. Oradan da Göksellerle birlikte Harap Ovalar'a bir keşif görevine gidebilirim."

"Ve bunu yaparak düşmanı doğrudan halkımıza götürürsün," dedi Rlain. "Venli, Raboniel belli ki tam da bunu yapmanı istiyor. Senin hemen onlara koşacağını biliyor. Onun oyununa geliyorsun."

Venli bunu düşünmüştü. Ama mantıklı düşünebildiği söylenemezdi. "Bir şey yapmak zorundayım Rlain," diye fısıldadı. "Oraya yürümem gerekse bile gidip onları kendi gözlerimle görmek zorundayım."

"Aynı fikirdeyim ama bunu yapmak mantıklı olduğunda yapmalıyız," dedi Rlain. Perdeden dışarıya bir göz atıp ardından daha alçak sesle devam etti. "Ama şimdi zamanı değil. Önce Parlayanları kurtarmalıyız."

"Bunu yaparken beni gerçekten yanında istiyor musun Rlain?"

Rlain sustu, sonra İhanet'te mırıldandı.

"Akıllıca," dedi Venli.

"Seni şu anda yanımda istemiyorum Venli," dedi Rlain. "Ama fırtınalar kapsın beni, sana ihtiyacımız var. Ve güvenilir olduğunu düşünüyorum. Bana anlattın sonuçta. Hem yaptıklarının ne kadarını formlar ya da Yokspren yüzünden yaptığını kim bilir?

"Şimdilik Parlayanları kurtarmaya odaklanalım. Eğer yaptıkların için gerçekten pişmansan o zaman bunu kanıtlamanın en iyi yolu bu. Sonra Kaynaşıkları onlara götürmeden halkımızı arayabiliriz."

Venli gözlerini kaçırdı, ardından İhanet'te mırıldandı. "Hayır. Bu, benim savaşım değil Rlain. Hiç olmadı. Gidip bu harita doğru mu diye görmem gerekiyor. Buna mecburum."

"Pekâlâ," dedi Rlain. Gitmek için kalktı, ardından durdu. "Biliyor musun, onca ay köprülerle koşarken, sonra Kal ve diğerleriyle talim yaparken hep merak ettim. İçten içe hep acaba ben bir hain miyim diye merak ettim. Şimdi anlıyorum ki hainliğin daha ilk notalarından bile haberim yokmuş."

Perdelerin arasından diğer tarafa geçti. Venli, Harap Ovalar'ın haritasını yavaşça kabına geri soktu, ardından kutuyu kolunun altına aldı. Gitme vakti gelmişti.

Dul'la Mazish'i diğer odada Parlayanlarla ilgilenirken buldu. Onları kenara çekip fısıldadı. "Vakit geldi. Gitmeye hazır mıyız?"

"Nihayet," dedi Dul, Heyecan'da. "Parlayanlar için verilen erzaktan, su mataralarından, battaniyelerden ve fazla kıyafetlerden birazını aldık. Harel hepsini paketledi ve diğer malzemelerin durduğu depoya sakladı."

"Herkes hazır," dedi Mazish. "İstekli. Dağlarda aylarca soğuğa dayanabiliriz diye düşünüyoruz."

"Çaldığınız malzemelere ihtiyacımız olacak," dedi Venli, "ama dağlarda kalmamıza gerek kalmayabilir. Bakın." Raboniel'in verdiği

belgeyi onlara gösterdi. "Bununla kimse bir şey sormadan Yeminkapılarından geçebiliriz."

"Olabilir," dedi Dul, Takdir'de. "Böylece Kholinar'a gideriz. Peki sonra? Başladığımız yere dönmüş olmayacak mıyız?"

"Malzemeleri yanımıza alıp bu belgeyle şehirden ayrılırız," diye açıkladı Venli. "Sonra doğuya yürür ve atalarımızın nesiller önce yaptığı gibi Alethkar'ın doğusunda vahşi doğada izimizi kaybettiririz."

Ardından Harap Ovalar'a gideriz, diye düşündü Venli içinden. Ama... bu çok uzun sürerdi. Venli, Gökselleri kullanarak kendilerini oraya götürtebilir miydi? Asıl hedeflerini açık etmeden onları Sahipsiz Tepeler'in yakınlarına bırakmalarını sağlayabilirdi.

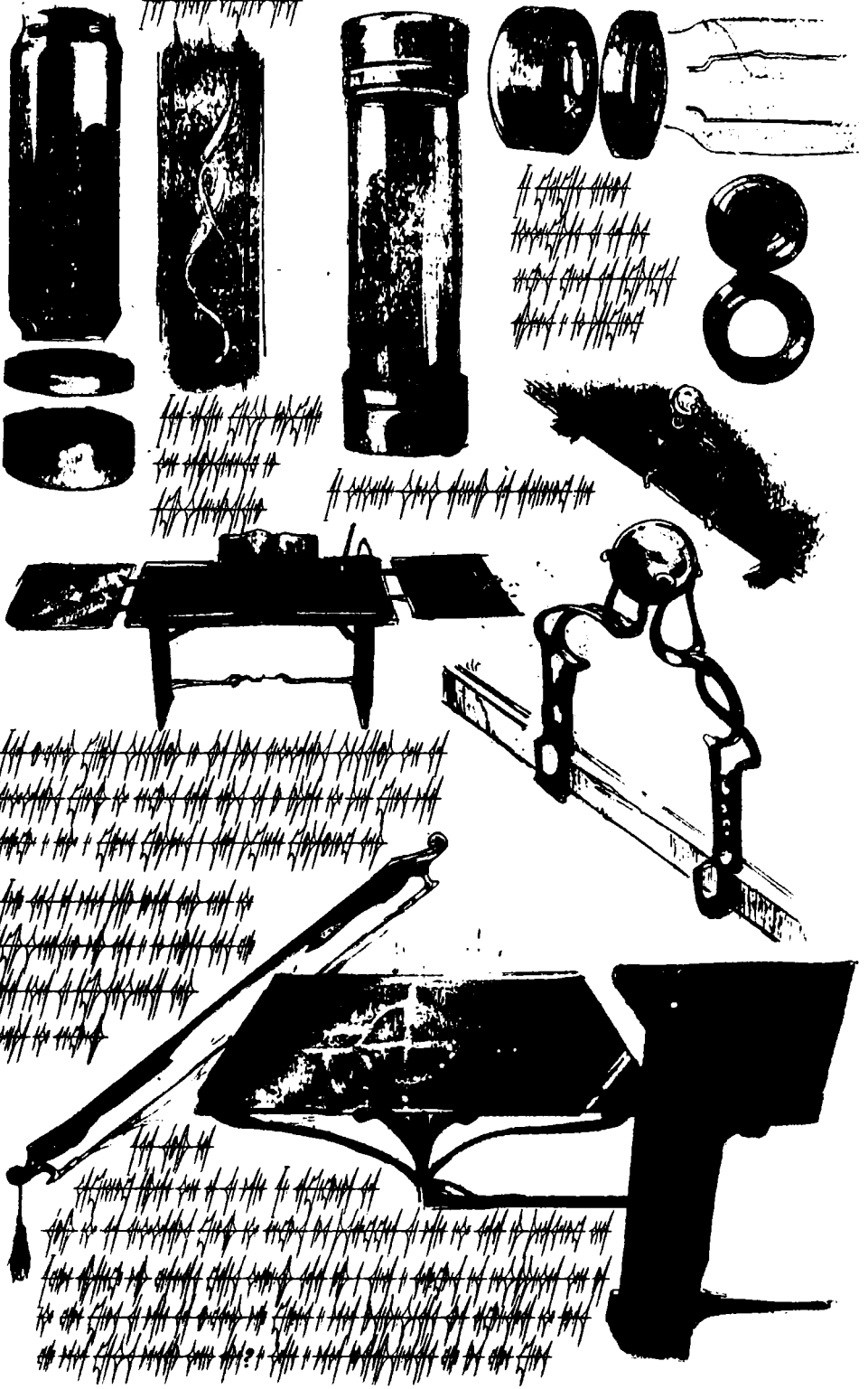
Elindeki tek belgeyle bu kadar talep biraz fazla kaçabilirdi. Ayrıca Raboniel dinleyicilerin hayatta olduğundan haberdardı. Eninde sonunda diğer Kaynaşıklara söylerdi.

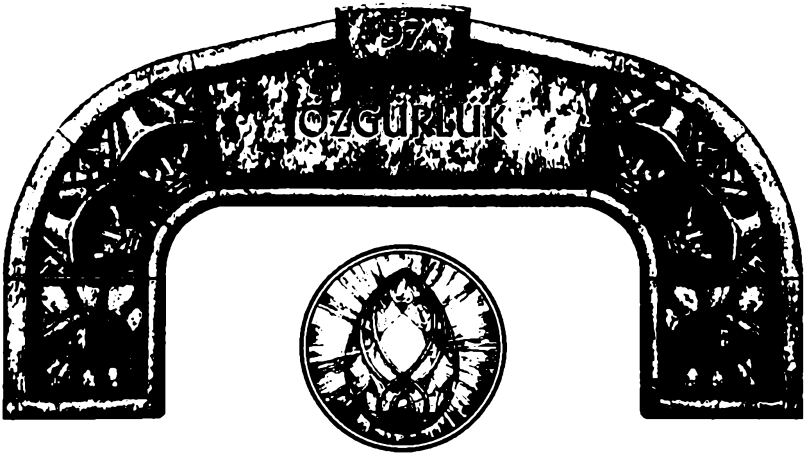
Ama tüm bunlar o anda Venli'nin umurunda değildi. "Diğerlerini toparlayın," diye fısıldadı. "İnsanlar yakında Parlayanlan kurtarmak için harekete geçecek. Bunun yaratacağı karmaşa, kaçışımızı perdeler. Önümüzdeki bir iki gün içinde gitmek istiyorum."

İkisi de Azim'e tutuldu, Venli onlara güveniyordu. Onlara kendine güvendiğinden daha çok güveniyordu. Venli, Kaynaşıklardan kaçan dinleyiciler arasında kurtuluşu bulacağından şüpheliydi. Aslında suçlanmayı ve mahkûm edilmeyi bekliyordu.

Yine de... Venli onlara ulaşmayı denemek zorundaydı. Kaçarken annesini de yanlarına almışlardı. Jaxlim ölmüş, ölmediyse de hafızası yaşına yenilmiş olabilirdi.

Ama aynı zamanda Venli'yi her şeye rağmen hâlâ sevebilecek olan son –ve tek– kişiydi.

Yüzyıllardır acı çekmiş biri olarak... Bu acıyla direnci kırılmış biri olarak... Lütfen Mishram'ı bul ve onu serbest bırak. Sadece onun iyiliği için değil. Tüm sprenlerin iyiliği için.

Çünkü onu hapsederek Roshar'ı hiç kimsenin farkında olmadığı kadar derinden yaraladığımıza inanıyorum.

Navani kendini inanılmaz bir çalışma temposuna kaptırdı. Eskiden düzen kurardı. Şimdiyse sadece canavarı besliyordu. Çok az uyuyordu.

Cevap buradaydı. Cevabın bir anlamı vardı. Nedenini tam olarak açıklayamıyordu ama bu sırrı çözmek zorundaydı.

Yemek ancak dikkatini dağıtırdı. Zaman önemini yitirdi. Dakikalar, saatler gibi insan icadı şeyleri hatırlatmasınlar diye tüm saatleri gözünün önünden kaldırdı. Daha derin bir şeyin peşindeydi. Çok daha önemli bir şeyin...

Bu hâli onu bir yandan ürkütüyordu. O hâlâ çoraplarını çekmeceye hepsi aynı yöne bakacak şekilde yerleştiren kadındı. Kalıpları, düzeni severdi. Fakat bu anlam arayışı sırasında kendini tamamen farklı bir şeyi idrak ederken buldu. Bağlantılar kuran beynin herhangi bir düzenden mahrum kargaşasına, her şeyi kapsayan tek bir cevap aramanın kararlı düzeni eşlik ediyordu.

Yokışığının zıddını bulabilir miydi?

Fırtınaışığı ve Yokışığının kendi kutupları vardı. Demir parçacıklarının mıknatısa çekilmesi gibi tonlara çekiliyorlardı. Bu yüzden ışığı itecek bir ton bulması gerekiyordu. Zıt bir sese ihtiyacı vardı.

Akışkan sesler istiyordu, bu yüzden uzun bir düdük ve ayarlanabilir bir pirinç boru getirtti. Fakat en çok plakaların sesini sevmişti. Bunlarda ince ayar yapmak zordu ama hızlıca yenilerinin kesilip yapılmasını sipariş edebiliyordu.

Çalışması, bazı filozofların sesin gerçek zıddının sessizlik olduğunu söylediği müzik teorisinden matematiğe doğru kaydı. Matematikçiler frekans, dalga boyu gibi tonlara ilişkin sayısal değerler olduğunu söylüyordu.

Müzik en temel seviyesine inildiğinde matematikti.

Navani, Yokışığın sesini temsil eden tonu tekrar tekrar çalıp kafasına yerleştirdi. Uyuduğunda rüyasında onu gördü. Uyandığında yine ilk onu çaldı ve metal plakanın üzerinde kumun oluşturduğu desenleri izledi. Zıplayan, dans eden taneciklerin oluşturduğu tepelerle çukurları inceledi.

Çoğu sayının tersi eksili sayılardı. Bir ton eksili olabilir miydi? Eksili dalga boyu olabilir miydi? Eksili sayılar yapay bir kavram olduğundan bu tür fikirlerin çoğunun gerçek hayatta karşılığı yoktu. Ama o tepelerle çukurlar... Bu desenin tersini oluşturan bir ton bulabilir miydi? Tepelerin yerinde çukur, çukurların yerinde tepe oluşturan bir ton?

Ses teorisi üzerindeki hummalı çalışmaları sırasında bunun cevabını buldu. Bir dalga sıfırlanabiliyor, zıddı yaratılabiliyor ve ilk dalgayı yok edebiliyordu. Birbirlerini ortadan kaldırıyorlardı. Buna yıkıcı girişim adı verilmişti. Tuhaf bir şekilde teoriler bir ses ile o sesin zıddının kulağa tamamen aynı geleceğini söylüyordu.

Bu, Navani'nin kafasını karıştırdı. Yaptırdığı plakaları çaldı ve tonların titreşimlerini dinledi. Kol kılıfına Yokışığı kürelerini yerleştirdi ve bu tonu mırıldanabilene kadar dinledi. Saatlerce uğraştıktan sonra nihayet Kaynaşıklar gibi bir dokunuşla Yokışığı çekebildiğinde inanılmaz mutlu oldu.

İnsanlar doğru tonları söyleyebiliyordu. İnsanlar Roshar'ın müziğini duyabiliyordu. Atalan bu dünyaya yabancı olabilirdi ama Navani onun çocuğuydu.

Ama sorusunun cevabını bulabilmiş değildi. Eğer bir ton ile onun yıkıcı girişimi aynı sesi veriyorsa nasıl oluyor da birini söyleyebilirken diğerini söyleyemiyordu?

Tonu plakada çalarken birlikte mırıldandı. Ardından ses çatalıyla çaldı, mücevherlerin tonunu dinledi ve plakaya geri döndü. Bir terslik vardı. Çok ufak bir kayma. Tonlar aynı olduğu hâlde.

Bir eğe istedi, getirdiler. Plakanın çıkardığı notaları ölçmeye çalış-

tı ama nihayetinde kendi kulağına güvenmek zorundaydı. Plaka üzerinde çalışıp metalin küçük kısımlarını törpüledi ve ardından yayı sürterek giderek sese daha fazla yaklaştı.

İstediği tonu duyabildiğini düşündü. Yoksa bu delilik miydi? Bu anti-ses yaratma arzusu?

Saatler sürdü. Belki de günler. Nihayet olduğunda, gecenin bir vakti uykusuzluktan kızarmış gözleriyle taş zeminde oturuyordu. Elindeki yayla yeni plakasını denedi. Yayı metale sürtüp o tonu çaldığında bir şey oldu. Plakaya iliştirilmiş küredeki Yokışığı dışarı çıktı. Işık, sesin kaynağından uzağa itiliyordu.

Tekrar denedi, sonra emin olmak için üçüncü kez denedi. Sevinç çığlıkları atması gerekirdi, oysa öylece oturup bakmakla yetindi. Elini o gün toplamadığı saçlarının arasından geçirdi. Sonra güldü.

İşe yaramıştı.

Navani ertesi gün –yıkanmış olarak ve kendini daha az çılgın hissederek– araştırmasını genişletti. İstenen etkiyi yaratmak için tonun ne kadar yüksek olması gerektiğini test etti. Tonu farklı büyüklüklerdeki mücevherler ve küreden çıkıp ses çatalına doğru akan Yokışığı demeti üzerinde ölçtü.

Tüm bunları elinden geldiğince nöbetteki muhafızdan gizli yapmaya çalışıyordu. Masanın üzerine eğilmişti ve görevdeki Soylu'nun onun büyük bir ilerleme kaydettiğini fark etmediğinden emin sayılırdı. Dün geceki nöbetçi zaten pek dikkatli izlememiş, gecenin büyük bölümünde uyuklamıştı.

Navani tonun işe yaradığından emin olunca plakanın çıkardığı tonu mırıldanmak için çalışmaya başladı. Çıkardığı ses kulağına aynı geliyordu ama bir şekilde aynı değildi. Tıpkı onlarla ilgili düşüncelerinize tepki veren sprenler gibi bu tonu da yaratmak için Niyet gerekiyordu. Ne yapmaya çalıştığınızı bilmek zorundaydınız.

İnanılmaz bir şekilde fark yaratan şey Navani'nin Garaz'ın şarkısının karşı tonunu mırıldanmayı istemesiydi. Kulağa delice geliyordu ama işe yaradı. Tekrarlanabilir ve ölçülebilir bir deneydi. Şu son birkaç günkü deliliğin göbeğinde bile bilim hâlâ çalışıyordu.

Navani, Yokışığın karşı tonunu bulmuştu. Peki bu tonu temsil eden Işık'ı nasıl yaratacaktı? Cevabı bulmak için doğaya baktı. Bir mıknatısın yıldırım tutarak kutuplarını değiştirmesi sağlanabiliyordu ve sonra başka bir mıknatısla kutuplan ayarlanabiliyordu. Öte yan-

dan Raboniel bu yolla sıradan bir metali de mıknatısa çevirebileceklerinden bahsetmişti.

Yani gerçekten mıknatısın kutuplarını mı değiştiriyorlardı? Yoksa var olan kutupları siliyor ve sonra yeni bir şeyle üzerine tekrar mı yazıyorlardı? Bu fikir Navani'nin merakını uyandırdı ve bunu test etmek için muhafızlarından yine bazı taleplerde bulundu. Kulenin en tepesindeki laboratuvardan birkaç malzeme getirmelerini istiyordu.

Kısa süre sonra Raboniel ona bakmaya geldi. Navani kendini hazırladı. Bunun için bir plan yapmıştı.

"Navani," dedi Kaynaşık. "Şu son isteklerin biraz tuhaf. Buna ne anlam vereceğimi bilemedim."

"Bazı olağandışı laboratuvar araçları sadece," dedi Navani masasından. "Bunları bazı deneylerde kullanmak eğlenceli olabilir ama öyle önemli bir şey değil. Bulamazsanız uğraşmayın."

"Talebini onayladım," dedi Raboniel. "Eğer bunları söylediğin yerde bulurlarsa getirecekler."

Bu, merak bildiren ritimdi. Navani hemen defterine not aldı; ritimlerin listesini yapmaya çalışıyordu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Raboniel. "Muhafız bana korkunç bir ses çıkardığını söyledi. Kulak tırmalayan bir sesmiş."

Hay Cehennem. Soylular bu yeni tonu aynı duymuyordu. Buna bir açıklama uydurabilir miydi? "Atonal seslerin Yokışığı nasıl etkilediğini, etkileyip etkilemediğini test ediyordum."

Raboniel oyalandı, yanına gelip Navani'nin omzunun üzerinden notlarına baktı. Ardından gözleri yerdeki buzlu su dolu kovaya kaydı. Dışarıdan getirilen karların içine bir mücevher yerleştirilmişti. Sıcaklıkla Yokışığın tonunun etkisiz hâle getirip getirilmeyeceğini anlamak içindi.

"Bana söylemediğin şey ne?" dedi Raboniel bir ritim mırıldanarak. "Davranışın... beni meraklandırıyor." Kızı odaya girdiğinde bakışlarını ona çevirdi.

Genç Kaynaşık'ın bugün salyaları akıyordu. Raboniel'in bir hizmetkârı belli aralıklarla elindeki bezle kızın ağzını siliyordu. Yüz felci geçirdiğinden değildi; daha ziyade ağzından salyalar aktığını fark etmediği veya umursamadığı içindi.

"Defterimizde 'akson' diye bir şeylerden bahsediyorsun," dedi Navani, Raboniel'in dikkatini dağıtmak için. "Nedir bunlar?"

"Akson, maddenin olabilecek en küçük parçasıdır," dedi Raboniel. "Garaz onları görebiliyor. Teoride, yeterince güçlü bir mikros-

kopumuz olsaydı biz de her şeyi oluşturan bu minik madde toplarını görebilirdik."

Navani maddenin bu en küçük parçasıyla ilgili pek çok teori okumuştu. Bu teorilerin ilahi bir güç tarafından doğrulanmasını şu anda ilginç bile bulmaması, nasıl bir ruh hâlinde olduğunu gösteriyordu.

"Aksonların kutupları var mı?" diye sordu Navani, deneyinin ısısını takip ederken.

"Olmalı," dedi Raboniel. "Teorimize göre cisimleri bir arada tutan aksonal bağlantı. Belli Dalgalar bunu etkiliyor. Kozmerin işleyişinde aksonlar arasındaki kuvvetler esas teşkil ediyor."

Navani termometreyi okuyup not alırken homurdandı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Raboniel.

"Düşük sıcaklığın mücevherdeki titreşimleri değiştirip değiştirmediğine bakıyorum," diye itiraf etti Navani. "Şunu tutup bana sıcaklık artarken ritmin değişip değişmediğini veya sesin yükselip yükselmediğini söylemen mümkün mü?"

"Bunu yapabilirim," dedi Raboniel masanın yanında yere oturup. Arkasında kızı da onu taklit etti. İşformunda bir şarkıcı olan hizmetkâr kızın ağzını silmek için çömeldi.

Navani mücevheri bir maşayla çıkarıp Raboniel'e uzattı. Navani çok sayıda mücevheri tenine bastırırsa tonlarını belli belirsiz duyabiliyordu ama sesteki küçük değişimleri fark edecek kadar hassas bir algıya sahip değildi. Bu deneyi bitirmek için bir şarkıcıya ihtiyacı vardı. Ama keşfettiği şeyi Raboniel'in anlamamasını nasıl sağlayacaktı?

Raboniel küreyi aldı ve gözlerini yumup bir süre bekledi. Nihayet kafasını iki yana salladı. "Tonda bir değişiklik hissedemiyorum. Bu neden önemli?"

"Herhangi bir şey tonu değiştiriyor mu diye belirlemeye çalışıyorum," dedi Navani. "Savaşışığı yaratmak için Garaz'la Şeref'in tonları arasında bir ahenk oluşturmak, bunun için de tonlarda ufak bir değişiklik yapmak gerekiyor. Eğer Yokışığın tonunu değiştiren başka şeyler bulabilirsem farklı melezler yaratmam mümkün olabilir."

Bu, yeterince makul bir açıklamaydı. Plakaları ve istediği diğer ekipmanı, hatta buzu bile açıklamaya yetmesi gerekirdi.

"Yeni bir bakış açısı," dedi Raboniel meraklandığını gösteren ritimde.

"İlgini çekeceğini düşünmemiştim," dedi Navani. "Senin... işinle meşgul olduğunu sanıyordum." Kardeş'i Yaradılmamış yapmakla...

"Hâlâ son mekanizmayı bulmam gerekiyor," dedi Raboniel. "En

son Kardeş'e dokunduğumda onu hissedebildiğimi sandım. Yakınlarda bir yerlerde... Ama çok, gerçekten çok küçük. Diğerlerinden bayağı küçük..." Raboniel yerden kalktı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler," dedi Navani oturduğu yerden. Ama Raboniel, Navani buzlu su deneyiyle ilgili notlar alırken yine odada bir şeylerle oyalandı.

Navani onunla ilgilenmiyormuş gibi yapmayı başardı. Derken plakaların yerinden oynatıldığını duyup döndü. Raboniel, Navani'nin diğerlerinin altına sakladığı yeni plakayı çıkarıyordu. Hay Cehennem. Onu nasıl ayırt etmişti? Diğerlerinden daha çok kullanıldığı belli oluyordu belki.

Raboniel ona baktığında, Navani önemli bir şey yokmuş gibi kafasını çevirdi. Derken Raboniel onu çaldı.

Navani gözlerini yumup nefesini verdi. Yaptığı şeyi gizlemek için onca kafa patlatmış, elinden geldiğince önlem almıştı... ama böyle olacağını bilmeliydi. Raboniel sürekli etrafındayken, sürekli gözetlenirken ciddi bir dezavantajı vardı. Navani gözlerini açtığında Raboniel'in büyük bir şaşkınlıkla plakayı incelediğini gördü. Sonra Raboniel bir Yokışığı küresi yerleştirip tekrar plakayı çaldı ve Işık'ın küreden çıkışını izledi.

Raboniel saygılı bir ritimde konuştu. "Yokışığı iten bir ton mu?"

Navani yüzündeki kayıtsız ifadeyi korudu. Eh, bir sorusuna cevap bulmuştu en azından. Yokışığı çıkarmak için plakayı çalan kişinin de belli bir Niyet taşıması gerekiyor mu diye merak ediyordu ama göründüğü kadarıyla mırıldandığı tonu çalan bir plaka yaratmak yeterliydi.

"Navani," dedi Raboniel yayı indirirken, "bu inanılmaz. Ve tehlikeli. Kendi mücevherkalbimdeki Yokışığın da tepki verdiğini hissettim. Dışarı çıkmadı ama bu ses ruhumun sarsılmasına sebep oldu. Şoktayım. Ve... afalladım. Bunu nasıl yarattın?"

"Matematikle," diye itiraf etti Navani. "Ve biraz ilhamla."

"Bu nihayet..." Raboniel kendi kendine mırıldandı, ardından buzlu suyla dolu kovaya bir bakış attı. "Yokışığın titreşimlerini zayıflatmanın bir yolunu arıyorsun ki farklı bir tonla yeniden yazabilesin. Farklı kutuplar. Bu yüzden aksonlan sordun." Heyecanlı bir ritim mırıldandı. Hay Cehennem, Navani'nin bir yanı da bu sese kapılmıştı. Keşfin heyecanına. Keşfe bu kadar yakın olmanın heyecanına.

Dikkatli ol Navani, diye hatırlattı kendine. Bu bilgiyi düşmandan saklamak için elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. Raboniel'in anla-

ması ihtimaline karşılık da bir planı vardı. Anti-Yokışığın sırrını saklamaya devam etmenin olası bir yolu.

Ama şu anda uysal görünmesi gerekiyordu. "Evet," dedi Navani. "Baştan beri istediğin şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum Raboniel. Yokışığın zıddı bir Işık olduğuna inanmak için geçerli sebepler var."

"Bunları yazdın mı?"

"Hayır, rastgele fikirlerle oyalanıyordum sadece."

"Yalan söylemek zorundasın," dedi Raboniel. "Bunu sana çok görmüyorum Navani. Ama mecbur kalırsam o notları bulmak için bu odanın altını üstüne getireceğimi de bil."

Navani sustu, Raboniel'in gözlerinin içine bakmakla yetindi.

"Birlikte çalışırsak çok daha güçlü olacağımıza hâlâ inanmıyorsun," dedi Raboniel.

"Senin sözüne nasıl güvenebilirim Raboniel?" dedi Navani. "Bana verdiğin sözleri tutmadın ve ne zaman halkım ya da Kardeş adına pazarlık yapmayı önersem beni reddettin."

"Evet, ama seni bir silaha yönlendirmedim mi?" diye sordu Raboniel. "Bu ilerlemeyi kaydetmen için gereken sırları sana ben vermedim mi? Bir tanrıyı öldürecek güçte bir şey bulmak üzeresin. Ve bunların hepsi birlikte çalıştığımız için oldu. Gel, bu son adımı da birlikte atalım."

Navani bunu bir düşündü. Raboniel'in yalan söylemediğini biliyordu; Kaynaşık onun notlarını bulmak için bu odayı yerle bir ederdi. Dahası, Navani'nin gereken ekipmanlara ulaşmasını engelleyip daha ileri gitmesini engellemesi de büyük ihtimaldi.

Ve Navani öyle yakındı ki.

Navani içini çekerek odayı geçti ve raflardan birine sakladığı defterine uzandı. Savaş Ritmi adını verdikleri defterdi. Navani belki de tüm keşiflerini kafasında saklamalıydı ama onları yazma arzusuna karşı koyamamıştı. Fikirlerini kâğıt üzerinde görmesi, notlar alması, gidebildiği yere kadar gitmesi gerekiyordu.

Raboniel kendi kendine merak ritminde mırıldanarak Navani'nin bu yeni tonla ilgili bulduklarını öğrenmek için okumaya girişti. Kısa süre sonra bir hizmetkâr kucağında büyükçe bir kutuyla kapıya geldi.

"Nihayet." Navani kapıya gidip kutuyu hizmetkârdan aldı. Kutuda birkaç metre uzunluğunda, otuz santimetre çapında, iki ucunda metal kapaklar olan bir cam tüp vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Raboniel.

"Thaylen vakum tüpü," dedi Navani. "Kraliyet Barometrik Çalış-

malar Enstitüsü'nden. Bunu hava durumuyla ilgili deneyler yaptığımız üst katlarda tutuyorduk."

Navani tüpü yere bırakıp defteri Raboniel'den aldı ve bir sonraki deneyi için notlarını yazdı. Metal kapaklar, mühürler yerinde durduğu sürece merkezdeki cam bölmenin vakum özelliğini bozmadan çıkarılabiliyordu. Navani tüpün bir ucunu açtı ve boş elması oraya yerleştirdi. Ardından kuyumcu çekici kullanarak Yokışığı ile dolu bir mücevheri çatlattı, böylece mücevher Işık sızdırmaya başladı. Bunu da hemen vakumun diğer tarafındaki yuvaya yerleştirdi. Kapakları yeniden taktıktan sonra fabrial pompayla yan bölmelerdeki havayı boşalttı.

Son olarak da yan bölmeleri kapatan tokaları çözüp onları merkezdeki vakuma açtı. Eğer her şeyi doğru yaptıysa merkezdeki cam bölmeye çok az veya hiç hava girmemiş olmalıydı ve şimdi her iki tarafta birer mücevher vardı.

Raboniel, Navani'nin üzerinden eğilmiş, Yokışığın vakuma süzülmesini izliyordu. Yokışığı hava gibi davranmıyor, dışarı çekilmiyordu mesela. Yokışığı her neyse, aksonlardan yapılmış gibi değildi. Bir enerji, bir güçtü.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Raboniel alçak sesle.

"Yokışığı Roshar'ın şarkılarından tamamen koparmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum," diye açıkladı Navani. "Vakumda ses dalgalarını iletecek hava olmadığından ses de olamaz. Bu yüzden Yokışığı mücevherden çıktığında, Işık'ın varoluşunda ilk defa Garaz'ın ritimlerini duyamayacağını umuyorum."

"Ritmi kendi başına yaymadığını, yansıttığını düşünüyorsun," dedi Raboniel. "Ritmi yakalıyor."

"Sprenlerin insan davranışlarını benimsemesi gibi," dedi Navani. "Ya da uzun süre bir mıknatısa değdirilen metal parçasının mıknatıslanabilmesi gibi."

"Dâhice," diye fısıldadı Raboniel.

"Göreceğiz," dedi Navani. Plakalarda kullandığı yayı aldı, ardından plakayı vakumun yanına dayayıp anti-Yokışığı tonunu çalmaya başladı.

Raboniel bu sesle irkildi. "Ama Işık bunu duymayacak," dedi Raboniel. "Demin söyledin ya, vakumda."

"Evet, ama tüp boyunca ilerliyor ve birazdan diğer taraftaki boş elmasa ulaşacak," dedi Navani. "Maddeyle temas ettiğinde ilk duyduğu ses bu olsun istiyorum."

Yokışığının vakum boyunca ilerlemesi için bayağı bir süre bekle-

meleri gerekti ama Navani çalmaya devam etti. Bu, bir bakıma günlerdir süren hummalı çalışmasının doruk noktasıydı. Bestelediği çılgınlık senfonisinin zirvesi.

Yokışığı sonunda boş elmasa dokundu ve içine çekildi. İçeri dolması için bayağı bir bekledikten sonra Raboniel elması vakumdan ayıran bölmenin tokasını açtı. Navani de bölmeyi açıp elması çıkardı. Elmas mor-siyah parlıyordu. Navani daha yakından baktı...

Evet. Etrafındaki havayı belli belirsiz büküyordu. Navani büyük bir coşku hissederek mücevheri Raboniel'e uzattı... Ve Raboniel bir çığlık attı.

Navani, Raboniel'in elinden bıraktığı mücevheri havada kaptı. Kaynaşık elini göğsüne bastırıp şiddetli bir şekilde mırıldandı.

"Duyduğun tonun pek hoş olmadığını çıkarıyorum bundan," dedi Navani.

"Plakaların yaptığı sese benziyor," dedi Raboniel. "Ama bin kat beteri. Bir yanlışlık var. Bu, olmaması gereken bir titreşim."

"Bana Garaz'ın tonuyla tamamen aynı geliyor," dedi Navani. Mücevheri masaya, Raboniel'in ona vermiş olduğu hançerin yanına bıraktı. Işık'ı hareket ettirip yönlendirebilen hançerdi.

Ardından Navani masanın yanındaki sandalyeye çöktü. Raboniel de duvarın yanına bir sandalye çekip ona katıldı. Birlikte o çok yanlış görünen minik mücevhere baktılar.

"Navani," dedi Raboniel. "Bu... dünyayı değiştirecek."

"Biliyorum," dedi Navani. İçini çekerek alnını ovuşturdu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Raboniel.

"Günlerdir hiç uyumadım neredeyse," diye itiraf etti Navani. "İşin aslı, tüm bunlar bana biraz fazla geldi. Bir molaya ihtiyacım var Raboniel. Biraz yürümeye, düşünmeye, kafamı toplamaya ve kan dolaşımımı yeniden harekete geçirmeye..."

"Sen git," dedi Raboniel. "Ben beklerim." Gözlerini mücevherden ayırmadan muhafıza el edip Navani'ye eşlik etmesini işaret etti. Hatta Raboniel elmasa öyle dalmıştı ki Navani'nin muhafızla birlikte koridora çıkarken *Savaş Ritmi*'ni yanına aldığını bile fark etmedi.

Navani koridorda kendini hazırladı ve bekledi...

Bir patlama.

Koridor sarsıldı. Fiziksel kuvveti o kadar fazlaydı ki Navani'nin muhafızı şokla sıçradı. İkisi birlikte az önce çıktıkları odaya dönüp kapıdan püsküren dumanlara baktılar. Muhafız, Navani'yi kolundan tutup peşi sıra sürükleyerek odaya koştu.

İçeride tam bir kargaşayla karşılaştılar. Masa paramparça olmuştu ve Raboniel yerde yatıyordu. Kaynaşık'ın yüzü acı içindeydi ve vücudunun önü parçalanmıştı. Havahı lime lime olmuş, kabuğu çizilip kırılmış, kabuğunun ek yerlerinden tenine camlar saplanmıştı. Ya da elmas mıydı onlar? Kollarındaki ve göğsündeki binlerce küçük yaradan turuncu kan sızmasına rağmen şansına kafasına pek fazla yara almamıştı.

Sonuç olarak Raboniel hâlâ hayattaydı ve Navani'nin planı başarısız olmuştu. Navani, yokluğunda Raboniel'in bir sonraki adımı atacağını ve Yokışığı ile bu yeni Işık'ı karıştırmayı deneyeceğini tahmin etmişti. Raboniel bu Işıkların karıştığında birbirlerini yok edeceğini, kaybolacağını iddia ediyordu. Bir patlama olmasını beklemiyordu.

Navani, Raboniel'in ölmesi hâlinde kulenin yozlaşmasının, o bu yeni Işık'la işe yarar bir silah yaratıncaya kadar gecikeceğini ummuştu. Fakat öyle olmamıştı. Âlimlerinin çalıştığı odayı yok eden patlamaya nazaran daha küçük bir patlama olmuştu ve Raboniel bir insana göre çok daha dayanıklıydı.

Navani'nin içindeki hain bir parça, Kaynaşık'ın ölmediğine memnun oldu. Raboniel doğrulup oturdu ve odayı inceledi. Kitap rafları devrilmiş, üzerindekiler yerlere saçılmıştı. Raboniel'in kızı, yüzündeki kesiklere rağmen olan bitenin farkında değilmiş gibi aynı yerinde oturmaya devam ediyordu. Yerde yüzüstü yatan hizmetkârı ölmüş görünüyordu. Navani onun için içtenlikle üzüldü.

"Ne yaptın?" dedi Navani. "Dilekler Hanımı, ne oldu?"

Raboniel ayağa kalkarken gözlerini kırpıştırdı. "Ben... yarattığımız elması hançerin kabzasına yerleştirdim ve hançerin ucuyla başka bir mücevherden Yokışığı çekip onları karıştırdım. İki Işık'ın karıştığında birbirini yok edip etmeyeceğini görmek için iyi bir yol gibi gelmişti. Ben sandım ki... Sıcak suyla soğuk suyun karışması gibi sakin bir tepkime olur sandım."

"Sıcak suyla soğuk su bir araya geldiklerinde birbirlerini yok etmezler," dedi Navani. "Ayrıca basınç altında ısı –mücevherdeki Işık gibi– bambaşka bir konu."

"Evet," dedi Raboniel yine gözlerini kırpıştırarak. Sersemlemiş görünüyordu. "Fırtınaformların yıldırımları basınç altında bir şeye çarptığında daima patlama olur. Yokışığı ile anti-Yokışığı belki açık havada karışsaydı basit bir pat sesinden başka bir şey olmazdı. Ama mücevherin içindeydiler. İnanılmaz bir aptallık yaptım."

Diğer Kaynaşıklar –Derinler– ne olduğunu görmek için taş duvar-

lardan çıktılar. Raboniel onları elini sallayarak geri gönderirken içindeki Yokışığın gücüyle kesikleri iyileşmişti bile. Derinler yerdeki hizmetkârı aldı; neyse ki taşırlarken hizmetkâr kıpırdandı.

Masa kırılmış, duvarda siyah bir iz oluşmuştu. Navani'nin burnuna duman kokusu geldi. Masanın parçaları hâlâ yanıyordu. Demek ki patlama sadece basınç değil ısı da içeriyordu. Raboniel diğer Kaynaşıklarla birlikte muhafızı da odadan kovaladıktan sonra masanın kalıntılarını karıştırmaya başladı.

"Hançerden geriye hiçbir şey kalmamış," dedi Raboniel sonunda. "Böylesine değerli bir silahı kaybettiğim için de utanmalıyım. Elimizde başkaları da var ama nihayetinde seni bu odadan çıkarmam ve her bir raysium kalıntısını bulmak için molozu temizletmem gerekecek. Bulduğumuz raysiumu eritip hançeri yeniden yapabiliriz belki."

Navani başını salladı.

"Şimdi," dedi Raboniel, "senden anti-Yokışığı ile dolu başka bir mücevher yapmanı istiyorum."

"Hemen mi?" diye sordu Navani.

"Senin için sakıncası yoksa."

"Önce üstünü değiştirmek istemez misin?" diye sordu Navani. "Üzerine saplanan camları çıkarttırmak falan..."

"Hayır," dedi Raboniel. "İşlemi yeniden görmek istiyorum. Sakıncası yoksa Navani."

Raboniel bunu öyle bir ritimde söylemişti ki o işlem yapılacaktı; Navani için sakıncası olsun olmasın. Böylece Navani vakum tüpünü yeniden hazırladı. Tüp neyse ki Raboniel'in arkasında olduğundan patlamadan zarar görmemişti. Navani çalışırken Raboniel birini başka bir Elçi-öldüren hançer getirmeye gönderdi. Ona niye ihtiyacı vardı ki? Az önce olanlardan sonra yine Işıkları karıştırmayacaklardı herhâlde.

Navani içini kaplayan uğursuz bir hisle deneyi tekrarladı ama bu defa her ihtimale karşı mücevheri daha az doldurup yerinden çıkardı ve havaya kaldırdı.

Raboniel mücevheri aldığında bu kez düşürmediyse de yine irkildi. "Çok tuhaf," dedi. Mücevheri yeni gelen hançere yerleştirdi. Ardından bir vidayı söktü ve hançerin ortasından geçen uzun metal parçayı çıkardı. Her iki ucu sivri olan ve vida için bir deliği bulunan çubuğu ters çevirip yeniden yerine yerleştirdi.

"Mücevherden çıkan anti-Yokışığın hançer boyunca akması için mi?" diye sordu Navani. "Dokunduğunda emmek yerine?"

"Aynen öyle," dedi Raboniel. "Siper almak isteyebilirsin." Sonra döndü, odayı geçti ve kızını göğsünden bıçakladı.

Navani hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Molozun ortasında öylece durdu, Raboniel diğer Kaynaşık'ın üzerine abanıp hançeri daha derine iterken bakakalmıştı. Genç Kaynaşık kasılmaya başlarken Raboniel onu tuttu, acımasızca hançeri kızının göğsüne bastırmaya devam etti.

Patlama olmadı. Belki Kaynaşık'ın içindeki Yokışığı, mücevherdeki gibi yüksek basınç altında olmadığındandı. Yanık et kokusu yükseldi ve yaranın etrafındaki deri kızardı. Genç Kaynaşık sarsıldı, haykırdı ve annesinin kolunu kavradı.

Derken gözleri beyaz mermer gibi bir süt rengine döndü. Vücudu gevşedi ve Navani'ye sanki dudaklarının arasından bir şey çıkmış gibi geldi. Duman mıydı? Sanki içi tamamen yanıp kavrulmuştu.

Raboniel hançeri çekip çıkardı ve bir çöp parçası gibi kenara attı. Kızının bedenine sarılıp alnını cesedin alnına yasladı ve onu kendine çekerek öne arkaya sallandı.

Navani, Raboniel'in acı dolu ritmini dinleyerek yaklaştı. Raboniel'in sorgucundan dökülen saçlar yüzünü örtse de kırmızı-siyah yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu.

Navani daha önce bir şarkıcıyı ağlarken gördüğünü sanmıyordu. Bu, acımasızlık değildi. Bu, bambaşka bir şeydi.

"Onu öldürdün," diye fısıldadı Navani.

Raboniel sıkıca tuttuğu cesetle sallanmaya devam ediyor, mırıldanırken titriyordu.

"Elithanathile," dedi Navani, Yaradan'ın onuncu adını fısıldayarak. "Onu ebediyen öldürdün, değil mi?"

"Bir daha yeniden doğmayacak," diye fısıldadı Raboniel. "Başka Dönüş yok. Bebeğim sonunda özgür. Özgür."

Navani elini göğsüne götürdü. Bu acı... Bu acıyı biliyordu. Elhokar'ın o hain köprücünün elinden öldüğünü duyduğunda hissettiği acıydı.

Ama bu cinayeti Raboniel bizzat işlemişti. Kendi yapmıştı! Öte yandan... kızı aslında çok önce ölmemiş miydi? Yüzyıllar önce? Zihni çok önce yitmişken bedeni sürekli hayata dönmeye devam eden bir evlatla yaşamak nasıl bir şey olurdu?

"Bu yüzdendi," dedi Navani onların yanında yere çömelirken. "Tanrınız anti-Yokışığın mümkün olduğunu ima etti ve sen de onunla bunu yapabileceğini fark ettin. Kuleyi işgal ettin, beni hapsedip ça-

lışmamı sağladın, hatta belki Kardeş'in yozlaştırılması işlemini geciktirdin. Çünkü bu anti-Yokışığı bulmayı ümit ediyordun. Garaz'a karşı kullanılacak bir silah istediğinden değil. Kızını kurtarmak istediğinden."

"Bu anti-Işık'tan Garaz'ı tehdit edecek kadar fazlasını asla yaratamayız," diye fısıldadı Raboniel. "Bu da başka bir yalandı Navani. Üzgünüm. Ama en büyük hayalimi gerçekleştirdin. Ben artık vazgeçmişken sen ısrar ettin. Bir fikrin peşinden sonuna kadar gidenin ölümsüz olan kişi olması beklenir ama sen oldun."

Navani elleri kucağında diz çökmüşken kendini çok mahrem bir ana şahitlik etmiş gibi hissetti. Böylece Raboniel'e üzüntüsünü yaşaması için vakit verdi.

Kaynaşık ağladı. Ölümsüz yok ediciler, tüm canlıların efsanevi düşmanları da ağlıyordu. Raboniel'in acısı, çocuğunu kaybeden bir insan annenin acısından farksızdı.

Sonunda Raboniel cesedi yere yatırdı, cebinden çıkardığı bir bezle yarayı örttü. Gözlerini kurulayıp kalktı ve muhafıza birkaç hizmetkâr getirmesini buyurdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Navani ona.

"Braize'deki ruhlarla temasa geçip ölümünün gerçekten nihai olduğundan emin olacağım," dedi Raboniel. "Eğer Essu gerçekten ebediyen öldüyse o zaman seninle amacımıza ulaşmış olacağız. Ve..." Raboniel susup bir ritim mırıldandı.

"Ve ne?" diye sordu Navani.

"Defterimiz." Raboniel yerde duran deftere doğru baktı. Navani ikinci kez anti-Yokışığı yaratırken onu oraya bırakmıştı.

Hizmetkârlar odaya girdiğinde Raboniel farklı bir ritimde mırıldandı ve onlara talimatlar verdi. Birkaçını kızının cesedini yakmaya ve kıza vücudunu veren şarkıcının ailesine saygılarını sunup külleri teslim etmeye gönderdi. Diğerlerine Navani'nin deneylerinde kullandığı vakum tüpünü, metal plakaları toplattı.

Navani onlara engel olmaya yeltendiyse de Raboniel sakin ama kararlı bir şekilde onu tutup durdurdu. Ardından defteri de Navani'nin parmaklarının arasından çekip aldı.

"Sana bir kopyasını yaptıracağım," diye söz verdi Navani'ye. "Ama çalışmanı tekrarlamak için şimdilik buna benim ihtiyacım var."

"Nasıl yaptığımı gördün zaten Raboniel."

"Evet ama yeni bir plaka, yeni bir ton yapmam lazım. Fırtınaışığı için."

Navani onun elinden kurtulmaya çalıştıysa da Raboniel'in tutuşu sertti. Tehlikeli bir ritim mırıldanarak Navani'yi onun gözlerine bakmaya zorladı. Az önce gözyaşlarının süzüldüğü o gözler şimdi sert ve acımasızdı.

"Birlikte çalışma hakkındaki tüm söylediklerin buraya kadar demek," dedi Navani. "Üstelik senden bir şeyler saklamaya çalışmakla yanlış yaptığımı ima etme cüretini gösterdin."

"Bu savaşı bitireceğim," dedi Raboniel. "Bu sözümü tutacağım çünkü bugün bunun yolunu bulduk. Nihayet. Parlayanların bir daha asla savaşamamasının bir yolunu bulduk. Onlar da tıpkı Kaynaşıklar gibi, biliyorsun. İnsanı öldürdüğümüzde başka birisi Parlayan oluyor. İki taraf da ölümsüz olunca savaş da ebedi hâle geliyor. Bugün bunu bitiriyoruz. Kuledeki Parlayanları tutmamın bir sebebi vardı. Anti-Fırtınaışığı'nı test etmek için denekler gerekecek."

"Bunu kastediyor olamazsın..." dedi Navani. "Sen..."

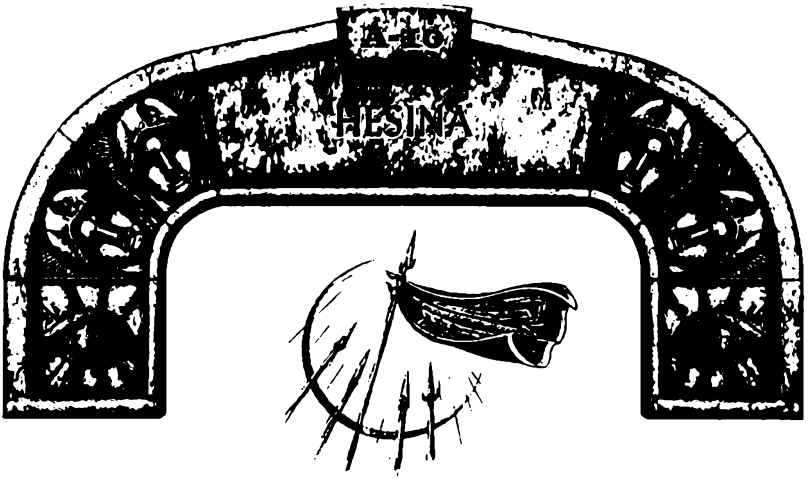
"Bugün çok mühim bir gün," dedi Raboniel. Onu bıraktı ve Navani'nin deney malzemelerini taşıyan hizmetkârların arkasından yürüdü. "Bugün Parlayan sprenlerini yok etmenin yolunu keşfettiğimiz gün. Deneyin sonuçlarından seni haberdar ederim."

DÖRDÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

❖

HESINA ❖ ADIN ❖ TARAVANGIAN

Hesina yere serdiği haritanın üzerine eğilerek defterine kısa bir not aldı. Rlain'in getirdiği haritalar arasından beş tanesi Alethkar'ın farklı prensliklerine aitti. Aralarında, belli şehirlerdeki şarkıcı birliklerinin sayısı ve keşif erlerinin bölgeden edindiği diğer bilgilere dair notlarla Sadeas'ın prensliği de vardı.

Hesina, Tomat'a bakmayı ancak akıl etmişti. Şehrin yanında, Rüzgârkoşucu Kara tarafından yazılmış gözlemleri içeren birkaç uzun paragraf vardı. Şarkıcılar şehir duvarını onarmışlardı ki bu başlı başına büyük olaydı. O duvar ne zamandır... büyükbabasının zamanından beri yıkıktı. Hesina bir gün yeniden oraya gidebilirse o meşhur Gedik orada olmayacaktı.

Şehirde yaşayanlar hakkında herhangi bir ayrıntı bulamadıysa da bu şaşırtıcı değildi. Rüzgârkoşucular şehirlere o kadar yaklaşamıyordu sonuçta. Ama en azından başka şehirlerde olduğu gibi yakılmış evlerden bahsedilmiyordu. Şehir fazla savaşmadan teslim olmuş görünüyordu ve bu da şehir halkının hayatta kalma oranı bakımından iyiye işaretti.

Hesina tüm bilgileri kendi defterine geçirdi, sonra başını kaldırıp perdelerle ayrılmış bölmelerine giren Lirin'e baktı. Lirin elini çektiğinde perde hışırdayarak eski yerine döndü. Lirin bir süredir revirin arkasındaki büyük Urithiru maketini incelemekle meşguldü.

"Tomat'ı mı buldun?" diye sordu Lirin, gözlüğünü düzeltip Hesina'nın yanından haritaya doğru eğilirken. "Hah. İşe yarar bir şey var mı bari?"

"Pek sayılmaz," dedi Hesina. "Diğer şehirlerdekine benzer notlar."

"Eh, baban ölseydi bunu bilirdik muhtemelen," dedi Lirin doğrulup tezgâhtan sargı bezi almaya giderken.

"Nereden bileceğiz ki?"

"Bana musallat olurdu," dedi Lirin. "Fırtınalarda bir hayalet olarak yaşar, benim kanımı isterdi. Böyle bir şey duymadığıma göre yaşlı canavarın hayatta olduğunu düşünmek zorundayım."

Hesina haritayı rulo yaparken kocasına dümdüz bir bakış attı. Lirin bu bakışı gözlerinde yaramaz bir pırıltıyla gülümseyerek karşıladı.

"Yirmi beş yıl oldu," dedi Hesina. "Bunca zamanda sana karşı yumuşamış olabilir."

"Taş zamanla yumuşamaz hayatım," diye karşılık verdi Lirin. "Daha kırılgan hâle gelir sadece. Babanın yumuşadığını görene kadar bir chulun uçtuğunu görürüz bence." Ama sonra Hesina'nın gerçekten endişelendiğini görmüş olmalı ki Lirin iğnelemeyi bıraktı. "Bahse varım iyidir Hesina. Bazı insanlar işgal gibi sıradan şeylerden etkilenmeyecek kadar inatçıdır."

"İşinden öyle kolay vazgeçmez Lirin. Bir açıkgöz kadar inatçıdır. Herkes teslim olsa bile muhafızlarına savaşmalarını emretmiştir."

Lirin işine döndü ve cevabı kısa bir gecikmenin ardından geldi. "Eminim iyidir."

"Eğer kılıcını çektiyse başına geleni hak etmiştir diye düşünüyorsun," dedi Hesina.

Babası kılıç kullanırdı. Şehirbeyinin verdiği yazılı izin belgesiyle. Otuz yıl önce bile şehirbeyine istediği her şeyi zorla yaptırırdı. Hesina ona karşı koymaya cesaret edebilen tek bir adam tanımıştı.

"Karımın şu anda ahlak bekçiliği yapan birinden ziyade destekleyici bir kocaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya oğlumuz?" diye sordu Hesina. "O neyi hak ediyor?"

Lirin elinde sargı bezleriyle gerildi. Hesina da duygularına hâkim olmaya çalışarak başını çevirdi. Ona böyle sert çıkmak istememişti ama... Eh, anlaşılan Kaladin'i uzaklaştırdığı için onu affetmemişti.

Lirin yavaşça ona doğru yürüdü, gelip yerde yanına oturdu. Sargıları kenara koyup karısının ellerini tuttu. "Benden ne istiyorsun Hesina? Kendi inançlarımdan vazgeçmemi mi?"

"Olağanüstü bir insan olan oğlunu takdir etmeni istiyorum," dedi Hesina.

"Bundan daha iyi olması gerekiyordu. Onun... benden daha iyi olması gerekiyordu."

"Lirin," dedi Hesina yavaşça, "Tien'in ölümü yüzünden kendini suçlamaya devam edemezsin."

"Onca yıl Roshone'u korumak için mücadele etmemiş olsaydım ölür müydü? Savaşmayı seçmemiş olsaydım?"

"Geçmişi değiştiremeyiz. Ama bu şekilde devam edersen bir oğlunu daha kaybedeceksin."

Lirin başını kaldırıp ona baktı, ardından Hesina'nın buz gibi bakışlarını görünce hemen gözlerini kaçırdı. "Onu ölüme terk etmeyecektim," dedi Lirin. "Eğer o Hudutaşar'ı kaçırmaya karar vermeselerdi istediklerini yapıp Kaladin'e gidecektim."

"Bunu biliyorum. Ama onu buraya getirmelerinde ısrar edecek miydin?"

"Olabilir. Daha uzun süreli bir tedaviye ihtiyaç duyabilirdi Hesina. Onu buraya getirip gözümün üzerinde olması daha iyi olmaz mıydı? Kazanılması imkânsız bir savaşa devam etmesinden, bu aptal savaşta hem kendini hem başkalarını öldürtmesindense daha iyi olmaz mıydı?"

"Peki bunu başka bir askere de yapar mıydın?" diye ısrar etti Hesina. "Diyelim yaralı olan senin oğlun olmasın. O çocuğu da buraya getirtir, hapsedilmesi veya belki idam edilmesi riskini alır mıydın? Daha önce askerleri iyileştirip savaşa geri gönderdiğin oldu. Sen hep buna inandın. Koşullar ne olursa olsun herhangi bir şart koşmadan herkesi tedavi edersin."

"Belki bu yaklaşımımı yeniden düşünmem gerekiyordur," dedi Lirin. "Ayrıca Kaladin defalarca bana artık benim oğlum olmadığını söyledi."

"Harika. Bu konuşmayı yaptığımıza, böylece seni daha inatçı olman için ikna edebildiğime çok sevindim. Bu konuda duygu ve düşüncelerinde ilerleme kaydettiğini görebiliyorum ve sen sen olduğun için tamamen yanlış yöne doğru gidiyorlar."

Lirin içini çekti. Ardından sargı bezlerini alıp kalktı ve perdeyle ayrılmış bölmeden çıkmak için döndü.

Fırtına kapası, Hesina'nın onunla işi henüz bitmemişti. Hesina da ayağa kalktı ve yaşadığı hayal kırıklığının derinliği onu bile şaşırttı. "Sakın çıkıp gideyim deme," dedi ve Lirin'in perdenin önünde kala kalmasına sebep oldu.

"Hesina," dedi Lirin yorgun bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

Hesina parmağını ona doğrultarak üzerine yürüdü. "Ben senin için her şeyden vazgeçtim Lirin. Sebebini biliyor musun?"

"Çünkü bana inandın."

"Çünkü seni sevdim. Hâlâ seviyorum."

"Sevgi, içinde bulunduğumuz durumun gerçeklerini değiştirmez."

"Hayır, ama insanları değiştirebilir." Hesina onun elini tuttu. Onu rahatlatmak için yapılmış bir jest olmaktan ziyade onunla kalması ve bununla birlikte yüzleşmeleri için yapılmış bir hareketti. "Ne büyük bir stres altında olduğunu biliyorum. Ben de aynı durumdayım; altında kalıp ezilecekmişim gibi geliyor. Ama Kaladin senin oğlun değilmiş gibi davranmaya devam etmene izin vermeyeceğim."

"Benim yetiştirdiğim çocuk asla muayenehanede bir cinayet işlemezdi."

"Oğlun bir asker Lirin. Babasının kararlılığına, becerisine ve tutkusuna sahip bir asker. Şimdi bana dürüstçe söyle. Orada bizim için savaşanın kim olmasını isterdin? Öldürmekten zevk alan bir manyak mı yoksa insanları önemsemeyi öğrettiğin oğlun mu?"

Lirin tereddüt etti, sonra ağzını açtı.

"Kimsenin savaşmasını istemediğini söylemeden önce," diye sözünü kesti Hesina, "bunun bir yalan olduğunun farkında olduğumu söyleyeyim. İnsanların bazen savaşması gerektiğini kabul ettiğini ikimiz de biliyoruz. Sen savaşanın oğlun olmasını istemiyorsun sadece. Hem de bu iş için en iyi seçenek olmasına rağmen."

"Benden ne duymak istediğini biliyorsun belli ki," dedi Lirin. "Boşuna konuşmayayım."

Hesina başını geriye atıp inledi. "Fırtına kapası, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun."

Karşılık olarak Lirin onun elini hafifçe sıktı. "Üzgünüm," dedi yavaşça. "Daha iyi dinlemeye çalışacağım Hesina. Söz veriyorum."

"Sadece dinleme," dedi Hesina. Onu perdenin diğer tarafındaki odaya itti. "Daha iyi gör. Bak. Ne görüyorsun?"

İçerisi Parlayanlarla ilgilenmek isteyen insanlarla doluydu. Hesina herkese sıra gelsin diye bir rotasyon sistemi kurmuştu. Onları göz hapsinde tutan iki fırtınaform Soylunun bakışları altında her ırktan ve çok çeşitli kıyafetler içinde insanlar komadaki Parlayanların arasında dolaşıyordu. Onlara su veriyor, çarşaflarını değiştiriyor, saçlarını tarıyorlardı.

Hesina'yla Lirin, hastaları yıkamak gibi daha hassas konularda daha eğitimli olanları, genelde de ardentleri kullanıyorlardı ama bugün Parlayanlarla ilgilenenler kule halkından sıradan sakinleriydi. Bunların çoğunu koyugözler oluşturuyordu ve her birinin alnına, Kaladin'in *shash* rünü yapılmıştı.

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadı Hesina tekrar Lirin'e.

"Dürüstçe söyleyeyim mi?" diye sordu Lirin.

"Evet."

"Gerçeği kabul etmeyi reddeden aptallar görüyorum. Kaybedecekleri hâlde direniyorlar."

Hesina onun eklemediği kelimeleri de duydu: *Bir zamanlar benim yaptığım gibi.*

Lirin'in koluna girip onu odanın bir tarafına, taburede oturan tek kollu bir adamın genç bir kızın alnına rün çizdiği köşeye götürdü. Lirin'le Hesina'yı görünce kız hemen işinin başına döndü. Adam da saygıyla tabureden kalktı. Gömlekle pantolon giymiş, yanağında üç ben olan sakallı bir adamdı. Hesina'yla Lirin'i başıyla selamladı. Hafiften de eğilmişti. İnsanlara bu şekilde saygı gösterilmesinden hoşlanmayan nöbetçi Kaynaşık'ın tepkisini üzerine çekmeden eğilebileceği kadar.

"Seni tanıyorum," dedi Lirin gözlerini kısarak adama bakıp. "Sen Hearthstone'a gelen mültecilerdensin."

"Adım Noril efendim," dedi Adam. "İntihar edebilirim diye beni ardentlerin gözetimine göndermiştiniz. Yardımcı olmaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

"Hım, görünüşe göre daha iyisin," dedi Lirin.

"Gününe bağlı efendim," dedi Noril. "Ama sizinle ilk karşılaştığım güne göre daha iyi olduğumu söyleyebilirim."

Lirin, Hesina'ya baktı. Hesina onun elini sıkıp çenesiyle Noril'in alnındaki rünü işaret etti.

"Bu rünü neden taşıyorsun?" diye sordu Lirin.

"Hâlâ mücadele eden Stormblessed'in şerefine." Noril başını sallayarak kendini işaret etti. "Beni çağırdığında hazır olacağım efendim."

"Bundaki ironiyi görmüyor musun?" diye sordu Lirin. "Kaçmana neden olan şey kendi vatanındaki savaşlardı ve başına bunca bela geldi. Savaş yüzünden her şeyini kaybettin. Eğer insanlar bu saçmalığa bir son verirse senin gibi savaş şoku yaşayan çok daha az kişiyle karşılaşırım."

Noril yeniden tabureye oturdu ve dizinin üzerine koyduğu siyah boyayı karıştırmak için parmağını kullandı. "Sanırım haklısınız efendim. Yaptığımız bu saçmalık hakkında bir hekimle tartışamam. Ama efendim, her sabah neden yataktan çıkıyorum, biliyor musunuz?"

Lirin başını iki yana salladı.

"Bazen zor oluyor," dedi Noril boyayı karıştırmaya devam ederek. "Uyanmak o hiçliği terk etmek anlamına geliyor, biliyorsunuz. Acıyı hatırlamak anlamına geliyor. Ama sonra düşünüyorum. 'O kalkıyor,' diyorum kendime."

"Kaladin'i mi kastediyorsun?" diye sordu Lirin.

"Evet efendim," dedi Noril. "O boşluk hissi onda da var. En az bende olduğu kadar. İçinde o boşluğu görebiliyorum. Hepimiz görebiliyoruz. Ama yine de kalkıyor. Burada kapana kısıldık ve hepimiz yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyoruz. Biz yapamıyoruz ama o bir şekilde yapabiliyor.

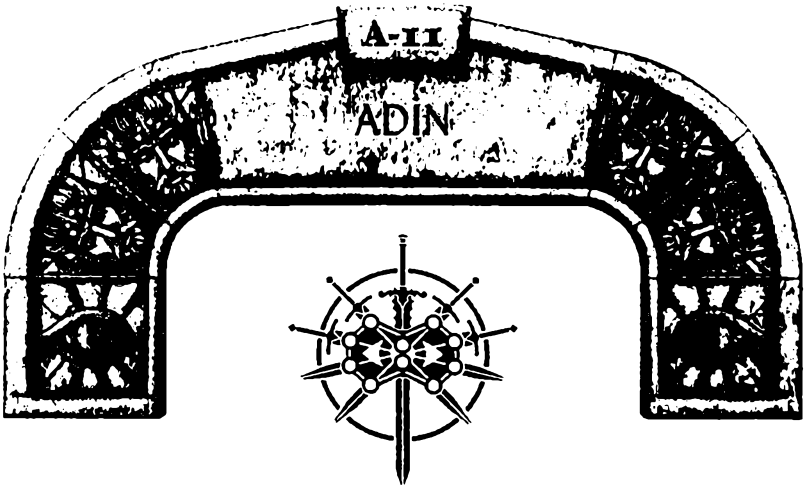
"Ve biliyorsunuz, ardentlerin sözlerini dinledim. Beni oraya buraya sürüklediler, dürttüler, zorladılar, karanlık yerlere kapatıldım. Hiçbiri bunu bilmek kadar işe yaramadı efendim. O hâlâ kalkıyor. O hâlâ savaşıyor. O zaman biliyorum ki... Biliyorum ki ben de yapabilirim."

Hesina, Noril'e teşekkür mahiyetinde gülümsedikten sonra yine Lirin'in elini sıktı ve onu uzaklaştırdı.

"Kaladin'in yaptıklarının hekim olarak tedavimin işe yaramadığı biri üzerindeki etkisini görmemi istiyorsun," diye fısıldadı Lirin.

"Dinleyeceğini söyledin," dedi Hesina. "Senden ne istediğimi sordun. Onlarla konuşmanı istiyorum Lirin. Bu odadaki insanları dinlemeni istiyorum. Onlara meydan okuma. Onlarla tartışma. Onlara neden rünü taşıdıklarını sor. Onları gör Lirin. Lütfen."

Hesina onu orada öylece bırakıp haritalarına geri döndü. Ona ve nasıl biri olduğuna güvenerek.

Adin bir gün Rüzgârkoşucu olacaktı.

Hayatı çözmüştü. Evet, bir çömlekçinin oğluydu ve günlerini kremden tabak yapmayı öğrenerek geçiriyordu. Ama yücemareşalin kendisi de bir zamanlar ücra bir köyde yaşayan koyugöz bir çocuktu. Sprenler sadece krallarla kraliçeleri seçmiyordu. Herkesi izliyor, savaşçıları arıyorlardı.

Dolayısıyla Adin, Urithiru koridorlarında babasının peşinden yürürken işgalcilere kötü kötü bakmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Sadece on üç yaşında olduğunu, Parlayan olmak için çok genç olduğunu söyleyebilirlerdi. Ama ondan daha küçük bir kızın seçildiğini kesin olarak biliyordu. Kızın bazen kumanyasını almayı unutan şu dul, yaşlı Gavam için yemek bıraktığını görmüştü.

Kimsenin görmediğini düşündüğünüz zamanlarda bile cesur olmalıydınız. Sprenlerin istediği buydu. Kaç yaşında olduğunuza, gözlerinizin koyu olmasına ya da yaptığınız tabakların eğri büğrü olmasına aldırmıyorlardı. Cesur olmanızı istiyorlardı.

Şarkıcılara kötü kötü bakmak fazla bir şey değildi. Adin daha fazlasını yapabileceğini ve yapması gerektiğini biliyordu. Zamanı gelince yapacaktı. Düşmanın onu itaatsizlik ederken yakalamasına izin veremezdi. Böylece şimdilik, savaşformlardan oluşan büyük bir grup geçerken babasıyla birlikte koridorda kenara çekildi. Orada, omzunda babasının eli, ikisinin de kafaları öne eğik, uysal bir şekilde durdu.

Ama savaşformlar geçer geçmez hemen başını kaldırdı Adin. Ve onların ardından elinden geldiğince öfkeyle dik dik baktı.

Yalnız değildi. Terzinin kızı Shar'ın da arkalarından kötü kötü baktığını gördü. Eh, onun amcası Rüzgârkoşucuydu, yani belki Shar çoğu kişiden daha fazla şansı olduğunu düşünüyor olabilirdi. Ama tabii sprenler bundan daha zekiydi. Shar öyle buyurgandı ki gören açıkgöz sanırdı.

Fark etmez, diye hatırlattı Adin kendine. *Sprenler buyurgan olmayı umursamaz. Onların tek istediği cesur olman.* Eh, Shar'la minik bir rekabete aldırmazdı. Ve sprenini ilk alan o olunca belki Shar'a birkaç tüyo verirdi.

Ne yazık ki Adin'in babası onun bakışını yakaladı ve omzunu sıktı. "Gözlerini yere indir," diye tısladı babası.

Başka bir grup düşman askeri geçerken Adin gönülsüzce söyleneni yaptı. Askerler avluya gidiyordu. Orada bir olay mı vardı? Adin, Stormblessed tekrar ortaya çıktığında kaçırmak istemiyordu. Geçen geceki dövüş sırasında uyuduğuna inanamıyordu.

Sprenlerin Parlayanlarını seçerken insanların annesiyle babasına da baktığını umuyordu. Çünkü Adin'in babası inanılmaz cesurdu. Evet, geçen askerlerin arkasından kötü bakışlar atmıyordu ama bunu yapmaya ihtiyacı yoktu. Adin'in babası çoğu öğleden sonrasını baygın Parlayanlara bakarak geçiriyordu. Kaynaşıkların bakışları altında. Ve her gece bir şey yapmak için gizlice dışarı çıkıyordu.

Askerler geçtiğinden herkes kendi yoluna devam etti. Adin'in bileği biraz ağrıyordu ama ilk incittiği zamana göre iyiydi. Bu yüzden artık aksamıyordu. Bir sprenin onu zayıf davranırken görmesini istemiyordu.

Ne oluyordu? Parmak uçlarında yükselip kalabalığın üzerinden bakmaya çalıştı ama babası oyalanmasına izin vermedi. Birlikte pazara girdiler, ardından Liganor Usta'nın dükkânına giden koridora saptılar. Günlük rutinlerine devam etmeleri tuhaf geliyordu. Böyle bir zamanda nasıl çanak çömlek yapmaya devam edebiliyorlardı? Liganor Usta nasıl hiçbir şey olmamış gibi dükkânını açabiliyordu? Eh, bu da cesaretlerini gösteriyordu. Adin bunu sonradan anlamıştı.

Dükkânın arka kısmına geçip çömlek tezgâhlarını kurdular. Adin hemen işe koyuldu; normal davranmaları gerektiğini biliyordu. Böylece düşman bir şey olacağını anlamazdı. Kendilerini güvende hissetmelerini, rahat hissetmelerini sağlamalıydınız. Bugün Adin bunu bir kova krem boşaltıp üzerine su ekleyerek ve macun hâline gelinceye dek bunu karıştırarak yaptı. Sonra babası için uygun kıvama gelince-

ye dek bu karışımı ezdi. Çörek hamurundan biraz daha yumuşak bir kıvamda olması gerekiyordu.

Adin krem üzerinde gayretle çalıştı ve hiç kuşkusuz onu izleyen sprenlere nasıl güçlü kolları olduğunu gösterdi. Rüzgârkoşucuların güçlü kollara ihtiyacı vardı çünkü her yere uçarak gittiklerinden bacaklarını o kadar çok kullanmıyorlardı.

Kremle çalışırken kolları yanmaya, ıslak kayanın kokusu havayı doldurmaya başladı. Derken ön kapının kapandığını duydu. Liganor Usta gelmişti. Yaşlı adam bir açıkgöze göre iyi biriydi. Eskiden tüm perdahlama işini kendi başına yapardı ama şimdi bu son işlemi Adin'in babasıyla birlikte çalışan kalfa Gub yapıyordu.

Adin kremi uygun kıvama gelinceye kadar ezdi, ardından etrafı temizleyip çarkı hazırlayan babasına bir topak uzattı. Babası onu alıp parmağını üzerine bastırdı ve onaylarcasına başını salladı. "Bir parti daha yap," dedi topağı çarka yerleştirirken. "Seninle tabak yapmaya çalışacağız."

"Uçabildiğim zaman tabak yapmama gerek olmayacak," dedi Adin.

"Ya Rüzgârkoşucu olmak için yirmilerine kadar beklemen gerekirse?" diye sordu babası. "O zamana kadar vaktini değerlendireceğin bir şey yapman gerekecek. O sırada tabak yapabilirsin."

"Sprenler tabak yapmayı umursamıyor."

"Umursamalılar," dedi babası ayağıyla pedala basıp çarkı çevirerek. "Sonuçta Parlayanlarının yemek yemesi gerekiyor." Böylece kremi şekillendirmeye başladı. "İyi yapılan bir işin değerini asla küçümseme Adin. Bir sprenin seni fark etmesini mi istiyorsun? Yaptığın her işle gurur duy. Baştan savma tabaklar yapan biri, Kaynaşıklarla da baştan savma savaşır."

Adin gözlerini kıstı. Babası bunu nereden biliyordu? Bitmek tükenmez babaca nasihatlerinden biri miydi... yoksa kişisel tecrübelerinden hareketle mi bir şey söylüyordu? Her koşulda Adin bir kova daha krem getirdi. Kremleri azalıyordu. Artık Ovalar'dan tüccarlar gelmediğine göre şimdi kremi nereden bulacaklardı?

Liganor Usta geldiğinde Adin yeni partiyi elleriyle yoğurmayı yarılamıştı. Kısa boylu, kel ve tıknazdı. Bir vazoyu andırıyordu. İşe yaramayacak kadar kısa boyunlu bir vazoyu. Ama iyi biriydi.

"Bir şey oluyor Alalan," dedi usta. "Avluda bir şey oluyor. Hiç hoşuma gitmedi. Bugün dükkânı kapamayı düşünüyorum. Her ihtimale karşı."

Adin'in babası yaptığı çömleği şekillendirmeye devam ederken sakince başını salladı. Bir çömlek üzerinde çalışırken hiçbir şey konsantrasyonunu bozamazdı. Arada ellerini ıslatarak şekil vermeye devam etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Liganor Usta.

"İyi fikir," diye karşılık verdi Adin'in babası. "Öğle molası rününü koy. Belki daha sonra tekrar açarız."

"İyi, iyi," dedi usta atölyeden çıkıp ön taraftaki dükkâna geçerken. "Ben sanırım... Sanırım biraz odama çekileceğim. Sen çalışmaya devam mı edeceksin? Su fıçılarımız azaldı. Her zamanki gibi."

Liganor Usta kapıyı kapatıp küçük dükkânın önündeki tahta kepenkleri sürgüledi. Ardından üst kattaki odasına çıktı.

O gider gitmez Adolin'in babası çarktaki çömleği yarım bırakarak ayağa kalktı. "Dükkâna göz kulak ol evlat," dedi ellerini yıkayıp arka kapıya yürürken.

Kısa boyu, dalgalı saçları, sakin tavırlarıyla kalabalıkta bir kahraman olarak göze çarpacak biri değildi. Yine de Adin onun nereye gittiğini biliyordu. Kremle kaplı elleriyle Adin de ayağa kalktı. "Ne olduğuna bakmaya gidiyorsun değil mi? Avluya?"

Babası eli kapı kolunda bir an tereddüt etti. "Burada kal ve dükkâna göz kulak ol."

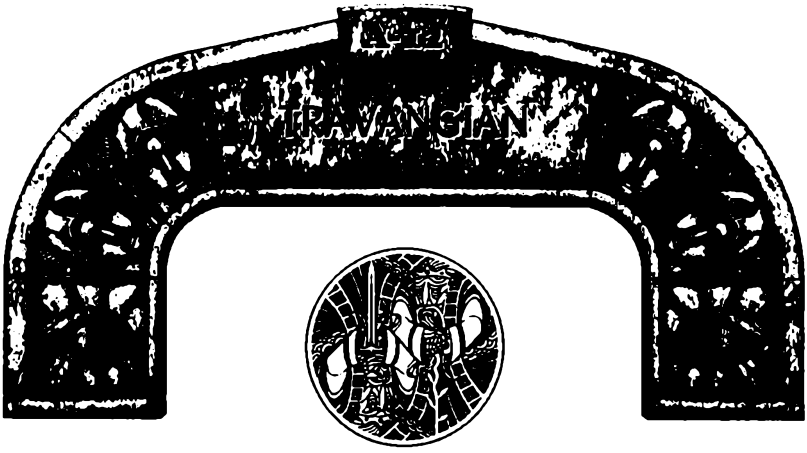
"Alnına rünü çizecek ve her ihtimale karşı Parlayanlara bakmaya gideceksin," dedi Adin. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Bileğin..."

"Bileğim artık iyi," dedi Adin. "Bir şeyler ters giderse eve koşup anneme haber vermemi istersin. Hem bir sorun çıkarsa pazarı da yağmalayabilirler. Senin yanında daha güvende olurum."

Adin'in babası bunu bir düşündü, ardından içini çekip ona gelmesini işaret etti. Adin babasının peşinden giderken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Hissediyordu. Havadaki enerjiyi hissedebiliyordu. Bugün olacaktı.

Bugün eline bir mızrak alacak, sprenini kazanacaktı.

Taravangian zeki olmaktan umudunu kesmişti.

Görünen oydu ki ne kadar uzun yaşarsa zekâsı günden güne daha az değişiklik gösteriyordu. Ve değiştiği zaman da aşağı doğru gidiyordu. Aptallığa doğru. Duygusallığa doğru. Son zamanlardaki 'zeki' günlerini sadece birkaç ay önce ancak ortalama kabul ederdi.

Yine de harekete geçmek zorundaydı.

Zeki olmayı bekleyemezdi. Dünyanın onun iniş çıkışlarını beklemeye tahammülü yoktu. Fakat ne yazık ki Taravangian şimdi ne yapacağını da bilmiyordu. Szeth'i kendi yanına çekmeyi başaramamıştı; artık onu manipüle edemeyecek kadar aptaldı. Dalinar'a göndermek için bir düzine mektuba başlamış ama hepsini yırtıp atmıştı.

Doğru kelimeler. Dalinar sadece doğru kelimelerden etkilenirdi. Ayrıca Taravangian'a yazdıkları Kharbranth'ı riske atıyor gibi gelmişti. Vatanını feda edemezdi. Yapamazdı.

Daha kötüsü, her geçen gün zaman sanki daha hızlı akıyordu. Koltuğunda uyuklarken birden uyanıveriyor ve gün bitmiş oluyordu. Genelde onu acı uyandırıyordu.

Sadece yaşlı değildi. Sadece yorgun değildi. Durum daha kötüydü.

Bugün Taravangian yine içi geçmesin diye kendini hareket etmeye zorladı. Hapishanesi olan evde aksayarak dolaştı. Düşünmek için var gücüyle çabaladı. Bir çözüm olmalıydı!

Dalinar'a git, diye ısrar etti içinden bir ses. *Ona yazma. Konuş onunla.* Taravangian gerçekten doğru kelimeleri mi bekliyordu yoksa

bunu geciktirmesinin başka bir sebebi mi vardı? Gerçeği görmezden gelme arzusu. Biraz daha akıllı olan versiyonu, bunu Karadiken'e bırakmak istemiyordu.

Defterinin sayfalarını karıştırırken küçük banyoya girdi. Üzeri çizilmiş yüzlerce notu ve fikri yeniden gözden geçiriyordu. Cevap buradaydı. Bunu hissediyordu. Bu fazlasıyla sinir bozucuydu; bazen ne kadar zeki olabildiğini bilmek, buna rağmen çoğu zaman kapasitenin çok altında yaşamak. İnsanlar zekâ ile aptallığı anlamıyordu. Aptal insanların bir şekilde daha az insan olduğunu, kararlar almayı ve plan yapmayı beceremediklerini zannediyorlardı.

Öyle değildi. Taravangian plan yapabilirdi. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Eğer iyice uğraşacak fırsatı olursa bir şeyleri hatırlayabilirdi. Onun tecrübelerine göre zeki olmak kısmen kapasiteden ziyade hızla ilgiliydi. Bir de ezber yeteneği. Günlük zekâ testleri için problemler hazırlarken bunları da dikkate alıyor, problemleri ne kadar sürede çözdüğünü ve bunu yapmak için gereken ilkelerle denklemleri ne kadar iyi hatırladığını da ölçüyorlardı.

O anda bu yeteneklerin hiçbirine sahip değildi ama ihtiyacı da yoktu. Cevap orada, o defterdeydi. Sayfaları karıştırırken banyodaki tabureye oturdu. Tabureyi başka bir yere taşıyamayacak kadar yorgundu.

Taravangian'ın hemen herkese nazaran daha büyük bir avantajı vardı. Aptal olsun, zeki olsun herkes kendi yeteneklerini abartma eğilimine sahipti. Taravangian öyle değildi. Hem zeki hem aptal olmanın ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Bunu kullanabilirdi.

Kullanmak zorundaydı. Sahip olduğu tüm avantajları kullanmak zorundaydı. Diyagram kadar cüretkâr bir plan yaratmalıydı. Ve bunu Terbiye'nin ona verdiği yetenekler olmadan yapmak zorundaydı.

Bir tanrının değil, bir insanın planı olmalıydı.

Diyagram'da şu kılıçla, Gecekanı ile bağlantılı bir şeyler hatırlamak için beynini zorladı. Ama hiçbir şey yoktu. Kılıcı öngörmemişlerdi. Yine de onu araştırmak için eski sahiplerinden biriyle görüşmeye gönderdiği ajanlarından bir rapor almıştı. Taravangian bu raporun önemli kısımlarını zihninin derinliklerinden çıkarıp temiz bir sayfaya yazdı.

Kılıç her şeyi oluşturan özden besleniyor, diye yazdı tek bir yakut kürenin ışığında. *Fırtınaışığı'nı büyük bir hırsla çekip onunla beslenecektir. Ama Fırtınaışığı olmadığında, karşısındakinin ruhundan beslenir.* Ajanlar Gecekanı'nın, Kuşamdan beslenebilen larkin denen yaratıklar gibi işlediğini yazmıştı.

Başka ne biliyordu? Kendine başka ne gibi ipuçları verebilirdi?

Garaz'ın zekâsı son derece geniş, diye yazdı. *Aynı anda pek çok yerde olabiliyor ve Fiziksel Âlem'i etkileyebiliyor. Öte yandan bir insanla aynı şekilde hissediyor. Kandırılabiliyor. Ayrıca bir... öz benliği, en temelde bir kişiliği var gibi görünüyor.*

Szeth, Taravangian'ı dinlemeyi reddetmişti. Fakat Taravangian ona uygun bir yem attığında gelmişti. Belki de Szeth'in Garaz'la aynı yere gelmesini sağlamak dışında bir şey yapmasına gerek yoktu. Shin suikastçı pervasız ve dengesizdi. Yani tanrı karşısında belirdiğinde kesin Garaz'a saldırırdı.

Ama nasıl? Zamanlamayı nasıl ayarlayacağım?

Taravangian içini çekti. Kafası zonkluyordu. Tezgâhın üzerine koyduğu küçük el aynasına baktı. Yakut kürenin ışığı aynadan yansıyordu.

Ama kendi yüzü yansımıyordu.

Bunun yerine uzun siyah saçlarıyla karanlık bir kadın silüeti gördü. Aynada gördüğü şey, göz yerine beyaz boşluklar olan bir gölgeden ibaretti. Taravangian yavaşça gözlerini kırptı, ardından korkuyla titremeye başladı. Fırtınalar adına.

Fırtınalar adına.

Kendini toplamaya, duygularını kontrol etmeye çabaladı. Biraz gücü olsa muhtemelen kaçıp saklanırdı. Fakat bu durumda zayıf bedeni onu kendini kontrol edene dek orada oturmaya zorladı.

"Mer... Merhaba Sja-anat," diyebildi Taravangian sonunda. "Burada bir... Yaradılmamış olduğunu fark etmemiştim."

Neyin var senin, dedi hışırtılı, sanki onlarca ses üst üste binmiş gibi yankılı bir ses zihninde. *Sana ne oldu?*

"Bazen böyle oluyorum. Bu... Gecegözcüsü yüzünden."

Hayır, diğeri. Tanrı. Benim bildiğim üç kişiye dokundu. Çocuğa. Generale. Ve sana. Şu Eski Büyü... Gecegözcüsü... Bunca yüzyıl boyunca tüm bunların sadece bir aldatmaca olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Dokunmak istediği kişileri gizlice ona getirmenin bir yolu. Garaz'ın düşündüğünden çok daha kurnaz bir oyun oynuyor.

Ona niye gittin? Ne istedin?

"Yaklaşmakta olan şeyi durdurma yetisi," dedi Taravangian. Yalan söyleyemeyecek kadar korkuyordu. En akıllı versiyonu bile bunlardan biriyle yüzleşmekten çekinirdi.

Bir sürü tohum ekiyor, dedi Sja-anat. *Peki yapabilir misin? Gelmekte olan şeyi durdurabilir misin?*

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Taravangian. "Durdurulabilir mi? O... durdurulabilir mi?"

Emin değilim. Arkasındaki güç çok sağlam ama bu arada zihni ortaya çıktı. Zihnin ve gücün hedefleri farklı. Bu da onu... zayıf değil ama kırılgan yapıyor.

"Benimle oyun mu oynuyor diye merak etmeden edemiyorum," dedi Taravangian defterine bakarak. "Omzumun üzerinden yazdıklarımı okuyor."

Hayır. Her yerde değil. Gücü öyle ama kendisi değil. Bazı sınırları var ve Yokspreni gözleri bir Bağdökümcü'ye fazla yaklaşmaktan korkuyor.

Tüm korkusuna ve şaşkınlığına rağmen bir şey Taravangian'ın kafasını kurcaladı. Sja-anat... sanki Garaz'ın alt edilmesini ister gibi konuşuyordu. Diyagram'da bununla ilgili bir şey yok muydu? Hatırlamaya çalıştı.

Fırtınalar adına. İtiraf etmesi için onu oyuna getirmeye mi çalışıyordu yoksa? Taravangian'ın hiçbir şey söylememesi, sessiz kalması mı gerekiyordu?

Hayır. Denemek zorundaydı.

"Garaz'ı yanıma getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyor," dedi Taravangian. "Doğru zamanda."

İçinde çocuklarımdan ikisinin olduğu mücevherlerin sana verilmesini ayarlarım, dedi Sja-anat. *Garaz onları arıyor. Sonunda bir hata yapacağımdan ve asıl niyetimi açık edeceğimden emin olduğundan gözü hep üzerimde. Biz Bağlantılıyız, dolayısıyla çocuklarım hemen dikkatini çekecektir.*

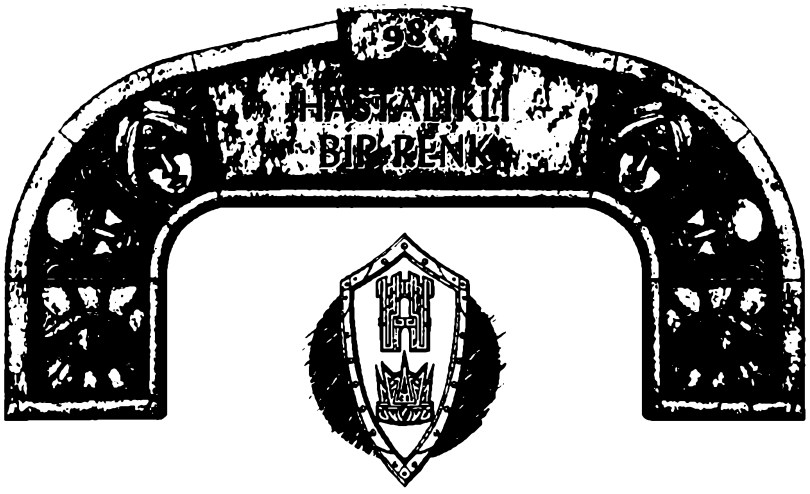
Geldiğinde sana iyi şanslar insan. Bu dünyadaki pek çokları gibi ona karşı bir koruman yok. Onunla anlaşma yaptığında bu güvenlikten mahrum kaldın.

Aynadaki görüntüsü silindi gitti, Taravangian iki büklüm eğilip yazmaya devam ederken hâlâ titriyordu.

BEŞİNCİ
KISIM

Bilmek Şarkıların Evi'ni, Çağırdı Yüklümüzü

PARLAYAN ŞO[illegible]LER • NAVANİ •
KÖPRÜ DO[illegible]RAVANGIAN •
VYRE[illegible]N • AKIL

İnsanlara hükmetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilk gününde

Dalinar'a göre duman kokusu doğrudan kan kokusuyla ilişkiliydi. Dumanı tüten bir savaş meydanı boyunca aynı uzun yürüyüşü kaçıncı defa yaptığını bilmiyordu. Sonuçları incelerken savaşın otopsisini yapmayı alışkanlık hâline getirmişti. Cesetlerin durumundan birliklerin hareketlerini okuyabilirdiniz.

Şuradaki şarkıcı yığınları, bir hattın kırıldığının ve kargaşanın hüküm sürdüğünün işaretiydi. Geniş nehrin kıyısında birikmiş insan cesetleri, düşmanın son fırtınanın üzerinden birkaç gün geçtiği için tembelce akan suyu kullanarak tüm bir bölüğü elverişsiz araziye ittiğini gösteriyordu. Ön tarafına ok saplanmış cesetler savaşın ilk vuruşlarını ve sırtına ok saplanmış olan cesetler ise savaşın sonunda kaçarken vurulanları işaret ediyordu. Dalinar, Boynuzyiyenlerin savaşa destek için gönderdiği 'kaz tüyleri' denilen beyaz tüylü oklarla vurulmuş pek çok cesedin de yanından geçti.

Meydan boyunca akan kan, yağmur sularının taşların üzerinde açtığı oyuklara doluyordu. Burada kan kırmızıdan ziyade turuncuydu ama ikisi karışınca çürümüş methi meyvesinin soluk kırmızısı gibi hastalıklı bir renk oluşturuyordu.

Havada ağır bir duman asılıydı. Böyle uzak savaş meydanlarında ölüler olduğu yerde yakılır, sadece Ruhdökümcüler tarafından çok-

tan heykele dönüştürülen subaylar eve yollanırdı. Yakıldığında şarkıcılarla insan cesetleri aynı kokardı. Bu koku geçmişteki bir savaş meydanı yüzünden onu özellikle rahatsız ediyordu. Bir şehir yüzünden. En büyük başarısızlığının ve en büyük utancının işareti olan kavrulmuş bir yara.

Cenazeciler ölülerin arasında dolaşıyor, levazım kâtibinin üniformanın arka kısmına askerin ismini yazdığı kısmı kesiyorlardı. Ama her zaman böyle olmayabiliyordu. Bazen yazı savaş sırasında zarar görüyordu. Bu askerlerin aileleri hayatlarının geri kalanı boyunca o kapanışı yapamayacaktı. Bilecek ama yine de hep merak edeceklerdi.

Ümit edeceklerdi.

Dalinar ölülerin arasında dolaşırken Taravangian'ın o korkunç ama aklında yer edecek kadar mantıklı sesini duymadan edemedi. Savaşı bitirmenin bir yolu vardı. Dalinar'ın tek yapması gereken savaşmayı bırakmaktı. Henüz buna hazır değildi ama öyle bir zaman gelebilirdi. Bütün generaller kılıcı indirmenin ve kafayı öne eğip düşmana teslim etmenin bir vakti olduğunu bilirdi. Amacınız halkınızı korumak olduğunda ve savaşmaya devam etmek artık bir şekilde bu amaca hizmet etmediğinde teslim olmak makul bir seçenekti.

Kaynaşıkların insanların soyunu kurutmak gibi bir niyeti olmadığına güvenebilirdi. Garaz, öte yandan... Garaz'a güvenemezdi. İçinden bir ses, uzun zaman önce terk edilen antik insan tanrısının bu savaş meydanına bakarken Dalinar'la aynı üzüntüyü paylaşmayacağını söylüyordu.

Dalinar bu tatsız incelemeyi bitirdi. Bu sırada Szeth hep yanındaydı. Bu savaşta gösterdikleri kahramanlıkları sebebiyle yeni madalyalarla donanmış birkaç Azish generali ile okçu iki Emuli lideri de ona eşlik ediyordu. İlginç bir şekilde Emuli ordusunda en yüksek rütbe okçuluktu. Dalinar yay kullanabilirdi ama burada çok saygı duyulan bu silahı hiçbir zaman öyle özel bir şey olarak görmemişti.

Dalinar yerel generallerin yanında tepkilerini kontrol etti. Ölümlerden ne kadar nefret ettiğini görmelerini istemiyordu. Bir kumandan üstlendiği işten nefret edemezdi. Uyguladıkları taktiklerden ve stratejiden memnun olmaları, kazandıkları zaferden gurur duymaları onları kötü adamlar yapmazdı. Dalinar'ın ordusu, savaştan ve şiddetten nefret eden yerel generallerle pek bir yere varamazdı.

Ama fırtınalar adına... Heyecan'ı yendiğinden ve okyanusun dibine yolladığından beri bu kokulardan ve görüntülerden tiksinir olmuştu. Bu onun en büyük sırrına dönüşüyordu: Karadiken nihayet insan-

ların onu yıllardır olmakla suçladığı şey olmuştu. Öldürme arzusunu kaybetmiş bir asker.

Dalinar bir daire çizdi ve ölüleri ardında bırakarak, katliamın gölgesinde ziyafet düzenleyen galip birliklerinin önünden geçti. Artık sembolik liderleri olarak onları tebrik etti. Onca kişi arasından sadece Vizon durumu anlamıştı. Dalinar'ın kendi yerine birini bulmak için bu kadar çabalamasının bir sebebi olduğunu o anlamıştı.

Kısa boylu Herdazlı, Dalinar'ın arkasına düştü. "Bu muharebeyle birlikte Emul'daki savaş bitti," dedi Vizon. "Gerisi temizlik sadece. Düşman buradaki birliklerine çok ciddi bir ikmal yapmadığı sürece – ki o da bu aşamada büyük israf olur– Emul'u bir ay içinde almış oluruz."

"Düşman Emul'u gözden çıkardı," dedi Dalinar.

"Benim kullanacağımdan daha güçlü bir ifade," dedi Vizon. "Savaştılar. Direnmeye çalıştılar. Öte yandan şu anda Jah Keved'den ikmal yapamayacaklarını biliyorlardı. Bu, orayı istikrarsızlaştırma riskini almak olurdu ve birkaç ay sonra da orayı almamıza yol açabilirdi.

"Düşmanın yakıp yıkmak yerine işgal edip hükmetmek istemesi iyi. Bu cephede bizi bitirmek için asker getirebilirlerdi ama diğer cephelerde mahvolurlardı. Mevcut durumda, yeterli büyüklükte bir orduyla bizi buraya çekmek için Emul'da kaç birlik bulundurmaları gerektiğini biliyorlardı ama çarpışma aleyhlerine döndüğünde kayıplarını nasıl azaltacaklarının da farkındalardı."

"Bize inanılmaz faydalı oldun," dedi Dalinar.

"Sözünü unutma, yeter. Önce Alethkar, ardından Herdaz."

"Her ikisinden önce Urithiru," dedi Dalinar. "Ama sözüm söz. Senin halkın özgür kalana kadar ne İriali'ye saldıracağız ne Jah Keved'i geri almaya kalkışacağız."

Vizon'un aslında bu söze ihtiyacı yoktu. Kurnaz bir adamdı ve Dalinar'ın bir gün Alethkar'ı geri alması hâlinde bunun kendi vatanının kurtuluşu için olabilecek en iyi şey olduğunu tabii ki biliyordu. Jah Keved'in düşmanın eline geçmesinin ardından Herdaz'ın taktiksel önemi tavan yapmıştı.

Vizon Herdazlı özgürlük savaşçılarından oluşan kendi adamlarıyla birlikte kutlamaların tadını çıkarmak için Dalinar'ın yanından ayrıldı. Dalinar ise küçük savaş komuta çadırına girdi. Yanında bir kadeh dolusu yakut vardı. Niye farklı renklerde değillerdi ki?

Fırtınalar adına. Savaşın onu en son bu şekilde etkilemesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Okyanusta sürükleniyor gibiyim, diye düşündü Dalinar. *Bugün kazandık ama Navani hâlâ esir.* Dalinar eğer Urithiru'yu geri alamazsa her şey yerle bir olacaktı. Urithiru'yu kaybetmek, asıl amacına –Garaz'ı korkutup anlaşma yapmaya zorlama hedefine– giden yolda büyük bir engel olurdu.

Bu yüzden Rüzgârkoşucu Sigzil yanında kendi ekibi ve Işıkören Stargyle ile çadıra girdiğinde Dalinar ayağa fırladı. Yakışıklı Işıkören asker gibi kaslı ve güleç bir adamdı. İsmi biraz abartılıydı; Dalinar bu ismin ona doğumunda verildiğinden şüpheliydi. Yine de arkadaş canlısı biri olarak ün yapmıştı ve sarayın açıkgöz kadınları onu bayağı beğeniyor gibiydi.

Öte yandan diğer Işıkörenler gibi üniforma giymeyi reddediyordu. Tekrar üniforma giymenin doğru gelmediğine dair bir gerekçesi vardı. Nitekim Dalinar'ı asker selamı yerine eğilerek selamladı.

"Bana iyi haberler getirmiş ol Parlayan Sigzil," dedi Dalinar. "Lütfen."

"Stargyle?" dedi Sigzil.

"Elbette." Stargyle kemerindeki keseden biraz Fırtınaışığı çekti. Ardından parmaklarıyla havayı boyamaya başladı. Hepsi farklı yapıyordu. Shallan, Dalgabağlamalarının işe yaraması için her birinin kendince yoğunlaşması gerektiğini söylemişti. Shallan çizim yapıyordu. Stargyle'ın ise görünen o ki boyamayı andıran farklı bir yöntemi vardı.

Işıkörü, sahil şeridini yukarıdan gösteren bir görüntü yaratmıştı. Sahilde bir ordu kamp yapmıştı ama pek disiplinli görünmüyorlardı. Gruplar hâlinde kamp ateşlerinin etrafında toplanmış, üniformasız adamlardı. Silahları türlü türlüydü. Ishar'ın birlikleri sayıca kalabalık ve gayet donanımlı görünüyordu. Bu bölgedeki cephelerde kazandıkları başarıları bildiğinden Dalinar onları küçümsememe konusunda dikkatliydi. Düzgün üniformaları olmayabilirdi ama bunlar deneyimli savaşçılardı.

"Şimdi Berrakbey," dedi Stargyle ve görüntü gerçek hayatta gibi hareket etmeye başladı. "Renklere odaklandığım sürece hepsini kafamda tutabilirim."

"Renkler mi?" diye sordu Dalinar.

"Ben bir boyacının oğluydum Berrakbey. Dünyayı daima renklerle görürüm. Gözlerinizi kısarsanız her şey özünde sadece renk ve biçimdir."

Dalinar hareketli illüzyonu inceledi. Tüm kampı, daha ilginç ola-

nı, merkezdeki büyük çadırı gösteriyordu. Tukarilerin taktığı bilezikler gibi renkli halkalarla süslenmişti. Dalinar bunun dinî bir anlamı olabileceğini düşündüyse de bölge hakkında pek fazla bilgisi yoktu. Tukariler paralı askerleri, parfümleri ve bildiği kadarıyla mücevherleriyle meşhurdu.

Dalinar biraz daha yaklaşınca illüzyon dalgalandı. Çadırın önünde biri duruyordu. Üzerinde askerlerinkinden farklı bir kıyafet vardı ve silahı yoktu.

"Birazdan aşağı ineceğiz komutanım," dedi Sigzil. "Dışarı çıkanı görmelisiniz."

"Görüyorum," dedi Dalinar öne eğilirken.

Gerçekten de az sonra görüntü büyük çadıra biraz daha yaklaştı ve o kişi daha da belirginleşti. Yaşlı bir adamdı. Ne Tukari'ye ne de Alethi'ye benziyordu. Evet... çok büyük olasılıkla Shin'di; tıpkı Akıl'ın Ishar'ın görüneceğini söylediği gibi. Beyaz sakallı ve solgun tenli yaşlı bir Shin. Tukar ismi Tuk'tan, Elçi Talenelat'ın onların dilindeki karşılığından geliyordu. Ama şu anda onları Taln yönetmiyordu. Başka bir Elçi'ydi.

Ishar koyu mavi, basit bir cübbe giyiyordu. Ellerini iki yana açarak etrafındaki taşları buz kristallerine dönüştürerek çizgiler oluşturdu.

Bir rün. Bir bilinmezlik, bir soru sembolü.

Bunu özel olarak Dalinar'a yapmış gibi görünüyordu. Kesinlikle doğru adamdı. Dalinar'ın bunu bilmek için Akıl'ın verdiği çizimlere bakmasına gerek yoktu.

Yanında tıslamayı andıran bir ses duyunca o tarafa baktı ve Szeth'in çadırın girişindeki yerinden ayrıldığını görünce şaşırdı. Szeth, Dalinar'ın yanına gelmiş, illüzyona yakından bakıyordu.

"O, benim..." Szeth muhtemelen şu anda bir Alethi gibi göründüğünü hatırlayınca sustu. "Atalarımın kanı adına," dedi bunun yerine, "bu adam Shin mi?"

"Daha ziyade çok uzun zaman önce Shinovar'a yerleşen ve sonra Shin olanlardan biri. Elçiler, milliyetler oluşmadan çok önce de vardı."

Szeth büyülenmiş gibiydi. Elçilerden birinin Shin olabileceği belli ki aklının ucundan bile geçmemişti. Dalinar bunu anlıyordu. On Elçi'nin de bir sürü tasvirini görmüştü ve çoğunda Alethi olarak çizilmişlerdi. Roshar'ın tüm halklarının temsil edildiği Elçi tasvirleri için erken çağlardan kalma eserleri bulmanız gerekirdi.

Rüzgârkoşucuların bölgeyi taraması bitip de Stargyle'ı hava-

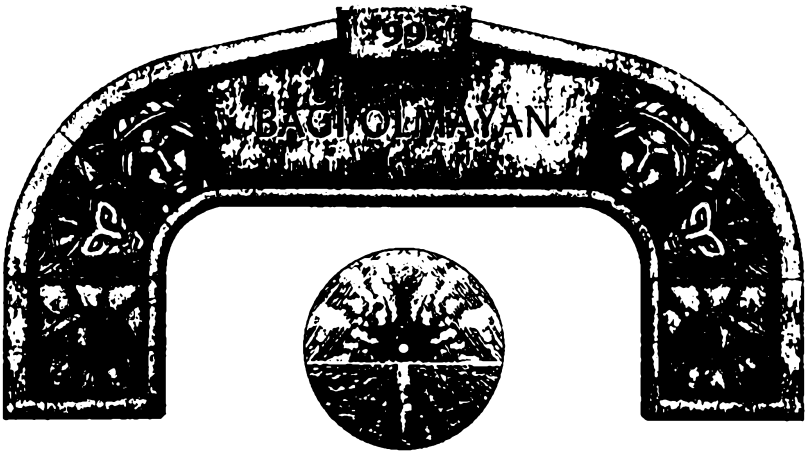
da yükseltip okların menzilinden güvenle çıkardıklarında illüzyon Ishar'dan uzaklaştı. Ardından Işıkörü dağıldı.

"Tüm gördüğümüz buydu Berrakbey," dedi Stargyle. "İsterseniz tekrar gösterebilirim."

"Gerek yok," dedi Dalinar. "Onu bulduk... Ve beni bekliyor."

"Sizi mi bekliyor komutanım?" diye sordu Sigzil, Lyn'le Leyten'e doğru bakarak.

"Evet," dedi Dalinar. "Bir keşif görevine daha gidin ve gördüklerinizi rapor edin. Önce Jasnah'ya bir danışmak istiyorum ama bu adamla tekrar karşılaşacağız Parlayan Sigzil ve ne bildiğini öğreneceğiz."

Öldürülmemeleri, bunun yerine ıslah edilmeleri, başka bir amaçla kullanılmaları gerektiğinde ısrar etmeye cüret ettiğim için unvanım ve ritimlerim benden alındı.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Jasnah küre ışığı altında koltukta arkasına yaslandı. Uzakalem raporu az önce gelmişti; düşman ordularıyla bugünkü çatışma sona ermişti. İttifak kuvvetleri kazanmıştı. Emul nihayet onlarındı.

Jasnah katıldığı önceki muharebeler yüzünden hâlâ acı çekiyordu ama buna gitmemişti çünkü Dalinar oradaydı ve ikisinin aynı anda aynı savaş meydanında olmasını istememişlerdi. Her koşulda bugünkü muharebe Jasnah'nın listesindeki maddelerden birini silmesini sağlamıştı ama Urithiru düşmanın elindeyken yapacak daha çok işleri vardı.

Jasnah'nın komuta kampındaki evi, Dalinar'ın kendisi için seçtiğinden çok daha hoş bir yerdi. Burayı lüksü veya büyüklüğü yüzünden değil iki katlı olduğu için seçmişti. İkinci katta, dışarıya duvarı olmayan oturma odasında, Akıl dışında yanında kimse yokken nihayet gevşeyebiliyordu. Bir Paredar içeri sızar veya bir Semadeşen üst katın pencerelerinden gelirse fabrial tuzaklar harekete geçip alarmın çalmasına sebep olacak ve böylece savaşmaya veya öldürülmeden Shadesmar'a kaçmaya vakti olacaktı.

Onu öbür tarafta, Shadesmar'ın izin verdiğince yakın mesafede bekleyen bir tekne vardı. Giydiği kıyafetin cebinde de Fırtınaışığı stoku taşıyordu. Bir daha asla hazırlıksız yakalanmayacaktı. Bir daha asla yanında yeterli kaynaklar olmadan Shadesmar'da mahsur kalıp haftalarca dikeysellik aramak zorunda kalmayacaktı. Jasnah ancak tüm bu hazırlıkları yaptıktan sonra kendine hüsranını yaşama izni verecek kadar güvende hissetti.

Hayatı boyunca tarih çalışırken Jasnah'ya iki ilke kılavuzluk etmişti. Birincisi, geçmişi anlamak için tarihçilerin ön yargılarından arınması gerektiğiydi. İkincisi ise ancak geçmişi anlayarak geleceğe gereğince hazırlanabileceğiydi. Bu çalışmaya çok emek vermişti. Fakat tarih uyanıp sizinle konuşmaya başladığında, ömür adanmış çalışmalar temellerinden sarsılabiliyordu.

Jasnah, Elçiler Ash ve Taln ile yaptığı görüşmeleri kaydettiği, en saf zümrütten bile daha kıymetli kâğıtları karıştırdı. Elçiler, yaşayan tarihti. Onun okuduğu şeyleri bizzat görmüş kişilerdi. İşin aslı, Jasnah'nın yılları boşa harcanmıştı. Teorileri artık ne işe yarardı ki? Olmuş olması muhtemelen şeylerin, farklı yazmalardan parçaların bir araya getirilmesiyle yarı güvenilir yeniden yaratımlarıydılar.

Eh, şimdi doğrudan sorabiliyordu. Stormhold Mücadelesi? Ah, Ash oradaydı. Kral Iyalid sarhoş olmuştu. Dört geceler antlaşması? Düşmana ihanet edecekleri konumlara yerleşmek için geciktirme taktiğiymiş. Onca tartışmalardan sonra Jochi haklıymış ve Jasnah yanılmış. Cevap bu kadar kolayca bulunmuştu.

Tabii Elçilerin de bilmediği, söylemediği veya Taln'ın durumunda söyleyemediği şeyler vardı. Jasnah son yaptığı görüşmelerde, Urithiru'daki duruma yardımı olabilecek bir şey arayarak sayfaları çevirmeye devam etti. Elçiler bile kulenin gizemli spreni Kardeş hakkında pek az şey biliyordu.

Bu meseleyi diğer Veristitalianlara götürüp onların tüm bunlardan ne çıkaracağına bir bakmalıydı. Yine de Elçilerin söyledikleri ikinci ilkesine, geçmişin gelecek için iyi bir ipucu olduğu fikrine şüphe düşürmüştü. Başka bir yol vardı. Düşman gelecekte ne olacağını görebiliyordu. Bu, Jasnah'yı dehşete düşürüyordu. Jasnah geçmişe bel bağlayarak geleceği uçurumun dibinden, buzlu bir camın ardından görüyordu. O da tabii görebiliyorsa. Garaz'ın ise gözetleme kulesinin tepesinde birinci sınıf bir yeri vardı.

Jasnah içini çekti ve Akıl odanın diğer tarafında, köşedeki koltuğundan kalktı. Gerindi, ardından ona doğru yürüyüp yanına diz çök-

tü. Sonra örtülmemiş eminelini alıp işaret parmağının ucuna bir öpücük kondurdu.

Bunun üzerine Jasnah içinde gizemli bir ürperti hissetti. Gençliğinin daha en başlarında ilişkilere diğer herkes gibi yaklaşmadığını fark etmişti. Geçmişteki partnerleri hep onun fazla soğuk, fazla bilimsel olduğundan şikâyet etmişlerdi. Bu, Jasnah için sinir bozucuydu. Eğer insanlara soramazsa başkalarının ne hissettiğini nereden bilebilirdi?

Akıl'la aralarında böyle bir sorun yoktu. Akıl dünya kadar başka sorun çıkarıyordu ama Jasnah'nın sorularından asla rahatsız olmuyordu. Sorularını genellikle başından savsa da.

"Hayatım," dedi Akıl, "sen bana aldırma. Delilerin hezeyanlarına gereğinden fazla ilgi göstermemeye dikkat et. Seni uyarıyorum, yeterli şefkatten yoksun kalmak Akıl'ının aklını alır."

Jasnah elini ondan kurtarıp yüzünü inceledi. Keskin gözler. Belki azıcık fazla sivri bir burun. Çoğu kadın onu fiziksel olarak çekici bulurdu muhtemelen. Nitekim Jasnah da hatlarının ilginç oranları ve yoğun yüz ifadesiyle onun heykelleri andıran görüntüsünü beğeniyordu. Jasnah'ya göre burnu da onu insanlaştırıyor, daha gerçek görünmesini sağlıyordu.

Alethi gibi görünüyordu ama Alethi değildi. Jasnah ondan bu kadarını öğrenebilmişti. Çok daha yaşlıydı. Jasnah sorduğunda gülmüş ve o doğduğunda Alethi diye bir şey olmadığını, bu yüzden onun üstün halkından biri olma şerefine nail olamadığını söylemişti.

Jasnah onun konuşma tarzını büyüleyici buluyordu. Bunca zaman sonra, bunca endişelenmesine rağmen, nihayet karşısına entelektüel olarak kendisine denk biri çıkmıştı. Belki de ondan üstün biri. Jasnah ona güvenmiyordu elbette. Ama onda ilgisini çeken biraz da buydu.

"Onu nasıl yeneriz Akıl?" diye sordu alçak sesle. "Eğer gerçekten geleceği görüyorsa ona karşı nasıl bir şansımız olabilir ki?"

"Bir zamanlar bir adam tanımıştım," dedi Akıl. "Kendi âlemindeki en iyi kumarbazdı. Yaşadığı yerde, kartların içine hayat üfleyerek masanın etrafında kendi başlarına dolaşmalarını sağlayabilirdin. O en iyisiydi. Zeki, hayat Nefesinde usta, kurnaz bir kumarbazdı. Ne kadar ve ne zaman bahis oynayacağını çok iyi bilirdi. Herkes onun kaybedeceği günü bekliyordu. Ve sonunda bir gün kaybetti."

"Aynı şey değil Akıl," dedi Jasnah. "Senin kumarbaz geleceği gerçekten göremiyordu."

"Ah, ama şike yapıyordum, anlıyor musun? Yani geleceği biliyor-

dum. Garaz'ın bildiği kadar en azından. Kaybetmem imkânsız olmalıydı. Yine de kaybettim."

"Nasıl?"

"Başka biri hangi hamleyi yaparsam yapayım kaybetmeme neden olacak şekilde hile yaptı. Sonuç berabereydi ve işte bunu hiç beklemiyordum. Oyunu asla kaybetmeyeceğim şekilde hile yapmaya odaklanmıştım ama kazanmamın garantisi yoktu. Her şeyimi buna yatırmıştım, anlıyor musun? Daha akıllı olsaydım daha az kayıp verirdim."

"Peki," dedi Jasnah, "Garaz asla kaybetmeyecekse bile kazanmamasını nasıl sağlayacağız?"

Akıl hâlâ yanında, yerde dizleri üstünde dururken arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Jasnah'dan gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve Jasnah da onunla birlikte olmayı canlandırıcı buluyordu. Sorularla, hazlarla ve sürprizlerle doluydu. Akıl'ın arzu ettiği yakınlığı ona verebiliyordu ama bu alandaki heyecansızlığının Akıl'a tuhaf geldiğini hatta belki onu yetersiz bulduğunu biliyordu. Jasnah için bu yeni bir şey değildi; başkalarının fiziksel arzularını nasıl olup da ilişki kurmak ve bağlanmak gibi daha güçlü duyguların önüne koyabildiğini anlamakta hep güçlük çekmişti.

Akıl gibi bir varlıkla birlikte plan yapmak, bağ kurmak... İşte bu heyecan vericiydi. Bu ilişkinin nasıl ilerleyeceğini merak ediyordu ve heyecanlanıyordu. Onca hatadan sonra bu yeni ve ilginç bir şeydi.

Elini Akıl'ın yanağına koydu. İçinden tüm kalbiyle ona güvenebilmeyi diledi. Akıl ne Jasnah'nın ne de bu dünyanın daha önce bildiği bir şeydi. Heyecan vericiydi. Ama had safhada tehlikeliydi.

Akıl ona gülümsedi, ardından kâğıdı Jasnah'nın yazı masasına serdi. Bunu elbette kendisi yazmıştı. Tıpkı kadınlar gibi erkeklerin de yazmasının teşvik edildiği bir yerden geliyordu. Akıl ona bir bakış attıktan sonra gülümsemesi daha da büyüdü. Evet, aralarındaki ilişkiye en az Jasnah kadar değer veriyor gibi görünüyordu. Hatta bunun onun için de tıpkı Jasnah gibi sürpriz olduğunu söylemişti.

"Bir sözleşme," dedi Jasnah gözlerini ondan kâğıda çevirerek. "Dalinar'ın Garaz'la düellosu için." Hiç şüphesiz Akıl her bir kelimeyi incelikle tartıp biçmişti. "Dalinar kazanırsa Garaz bin yıllığına Cehennem'e çekilecek. Garaz kazanırsa sistemde kalmak zorunda ama Roshar onun olacak ve ne isterse yapabilecek. Hükümdarlar ve Dalinar'ın emrindeki Parlayanlar onun egemenliğine teslim olacak."

"Mükemmel," dedi Akıl. "Sence de öyle değil mi?"

Jasnah arkasına yaslandı. "Senin için öyle. Bu sözleşmede fikir birliğine varırlarsa sen her koşulda kazanacaksın. Her koşulda Garaz, Roshar sisteminde kapana kısılacak."

Akıl ellerini iki yana açtı. "Uzun yıllar önceki o kart oyunundan bu yana birkaç şey öğrendim. Fakat Jasnah, en iyisi bu. Eğer Dalinar kazanırsa halkın istediğini elde edecek. Dalinar kaybederse de Garaz burada hapis kalacak. Kayıplarımızı sınırlıyoruz. Nefret bu gezegenin sınırlarında hapis kalacak."

"Her şeyimizi şampiyonların düellosuna bağlıyoruz," dedi Jasnah. "Daha önemsiz riskler söz konusuyken bile bu gelenekten yeterince nefret ediyorum."

"Bunu daha iki hafta önce bu gelenekten fayda sağlamak için beni kullanan kadın mı söylüyor?"

"Küçük bir kayıp olurdu," dedi Jasnah, "senin ölümün önemsiz bir risk."

"Jasnah!"

"Akıl, sen ölümsüzsün," dedi Jasnah. "Bunu bana kendin söyledin."

"Bana inandın mı?" diye sordu Akıl dehşetle.

Jasnah durup onun yüzünü inceledi.

Derken Akıl sırıtıp yine onun elini öptü. Bu tür şeylerin nihayetinde onda bir tutku kıvılcımı yaratacağına inanıyor gibiydi. Oysa gerçekte fiziksel uyarım, zihinsel uyarımın yanında hiçbir şeydi.

"Sana öldürüldüğümde ölmediğimi söyledim. Şimdilik," dedi Akıl. "Bu, bir gün biri beni öldürmenin yolunu bulamayacak anlamına gelmiyor, elbette kimseye bu fırsatı vermemeyi tercih ederim. Ayrıca ölüm benim bile ömrümü örseler."

"Dikkatimi dağıtma şimdi," dedi Jasnah. "Dünyanın kaderini basit bir düelloya bağlayabilir miyiz gerçekten?"

"Ah, ama mesele düello değil Jasnah. Mesele başka. Düelloyla değil, neyin düelloya yol açacağıyla ilgili. Rayse'i tanıyorum. Kibirlidir ve tapınılmaya bayılır. Nasıl caka satacağını düşünüp keyiflenmeden hiçbir şey yapmaz.

"Ama aynı zamanda dikkatli. Sinsi. Yani kazanabilmemiz için asla kaybetmeyeceğinden emin olmasını sağlamak zorundayız. Bu sözleşme bunu sağlıyor. Yenilmesi hâlinde tekrar denemek için bin yıl beklemek onu rahatsız etmeyecektir. Binlerce yıldır burada zaten. O yüzden bir bin yıl daha ona kabul edilebilir bir kayıp gibi gelecektir. Ama yeni yeni gelişen Parlayanlar ve senin için bin yıl çok uzun zaman. Yılgın yıldızın yıkımı kadar uzun."

"Yılgın yıldız."

"Evet."

"Yıkımı."

"Öyle oluyor."

Jasnah ona dümdüz bir bakış attı.

"Kayanın kuma karışması kadar?" diye tekrar denedi Akıl.

"Hikâyelerin hikmeti hissedilene kadar?"

"Ah, çok tatlısın Jasnah. Tamam, seciyesiz ses serpiştirmeleri sunabilen sadece sensin."

Jasnah bir kaşını kaldırdı.

"Yani güzel olduğunu söyledim."

"Hayır, öyle demedin." Jasnah yine sözleşmeyi inceledi. "Bazen bunu olması gerektiği kadar ciddiye almadığın hissine kapılıyorum Akıl."

"Şahsi kusurum," dedi Akıl. "Bir şey ne kadar ciddileşirse o kadar yerli yersiz yemliyorum. Yeminle."

Jasnah içini çekti.

"Tamam, bırakıyorum," dedi Akıl sırıtarak. "Söz. Ama bak Jasnah, Rayse –Garaz– yenebileceğimiz biri. En büyük kusuru da kendini olduğundan daha zeki zannetmesi. Dalinar'ı kendi şampiyonu yapmak için inanılmaz çabaladı. Neden? Çünkü sadece kazanmak istemiyor, öyle bir kazansın ki namı yürüsün istiyor. Herkes seyretsin istiyor.

"Karadiken'in taraf değiştirmesini sağlayacağından o kadar emindi ki neredeyse her şeyini tek bir bahse yatırdı. Şimdi korkuyor olmalı. Onlarca planı varmış gibi yapıyor ama hakkıyla kazanacak bir şampiyon bulmakta zorlanıyor. Çünkü bu düellonun sadece kimin kime mızrağını daha güçlü saplayacağıyla ilgili olmadığını biliyor. Benim söylediğim de bu."

"Neyle ilgili olacak peki?"

"Her zaman konu dönüp dolaşır aynı şeye gelir Jasnah," dedi Akıl. "İnsanların kalplerine. Senin tarafında savaşanların kalbine güveniyor musun?"

Jasnah duraksadı ve Akıl'ın bu duraksamaya bir anlam yüklememesini umdu. Tekrar sözleşmeye baktığında tüm bunlar karşısında kendini yetersiz hissetmeden edemedi. Neredeyse yirmi yıldır tam da buna hazırlanmasına rağmen tereddüt ediyordu. Ondan hiç şüphesiz çok daha iyi kadınlarla erkekleri alt eden bu antik sorun karşısında kendi kalbine güveniyor muydu?

"Akıllıca bir cevap," diye fısıldadı Akıl.

"Cevap vermedim."

"Akıllıca bir cevap." Jasnah'nın elini sıktı. "Eğer bu sözleşmeyi Garaz'a götürür ve sonuç ne olursa olsun onun bu gezegen sisteminden çıkmayacağının garantisini bana verebilirsen ölümlülerin kalbine güvenmek zorunda kalmayacaksın Jasnah. Çünkü ben elinin altında olacağım. Ve benim sana sağlayabileceğim tüm avantajlar."

"Seni bulursa yok edeceğini söylemiştin."

"Sözleşmeye bir satır daha ekleyeceğiz," dedi Akıl. "Beni Dalinar'ın temsil ettiği Şeref için sözleşme sorumlusu olarak atayacağız. Bu da sözleşme süresi boyunca beni Garaz'ın doğrudan saldırısından koruyacak. Bu şartlara uymak zorunda kalacak çünkü bunlar Rayse'in Garaz Paresini alırken verdiği sözün bir parçası. Sözünü tutmamak diğerlerinin eline koz verir ve bu tür hataların daha önce tanrıları öldürdüğü olmuştur. Garaz bunu biliyor. Yani sen yeter ki bunu yap. O zaman sana açık açık yardım edebilirim."

"Peki Akıl..." dedi Jasnah, "sen aslında kimsin?"

"Herkesin kabul ettiği gücü bilgece geri çeviren biriyim," dedi Akıl. "Ve bunu yaparak, onların bir daha asla sahip olmayacağı özgürlükler kazanmış biriyim. Ben, Jasnah, hiçbir bağı olmayan, hiçbir şeye tabi olmayan biriyim."

Jasnah onun gözlerinin içine baktı. İnsan olmayan birine ait gözlere. Bu tıpkı sprenler gibi ebedi ve ezeli bir şeydi. Ya da ona inanırsa eğer, daha bile yaşlı bir şey.

"Bu söylediğinin beni dehşete düşürmesi gerekirmiş gibi hissediyorum."

"İşte bu yüzden senden bu kadar hoşlanıyorum," dedi Akıl. "Dengelisin, zekisin ve daima bir dalavere çevirmeye hazırsın. Ama bunların teker teker seni yarı yolda bıraktığı zamanlarda Jasnah, –hepsinden de önemlisi– paranoyaksın."

İnsanlar silahtır. Biz şarkıcılar Tutku'ya saygı duyarız, değil mi? Onun böyle mükemmel bir şekilde kanalize edilmesini nasıl bir kenara atabiliriz?

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Kaladin aniden uyandı; savaşmaya hazırdı.

Çırpındı, ellerinin bağlı olduğunu fark edince kalbi hızlandı. Niye elleri bağlıydı? Ne oluyordu? Homurdanıp karanlığı tekmeledi ve...

Hatırlamaya başladı.

Ellerini kendisi bağlamıştı. Onu uyandıran kişiyi dün Dabbid'e yaptığı gibi yumruklamamak için. Nefesini tuttu ve duvar dibine büzülürken içine dolan korkuyla savaştı. Kendine bu görülerin sadece kâbus olduğunu söylese de yine de kafatasını parçalamak istiyordu. Elini beynine sokmak, tüm o korkunç düşünceleri, o boğucu karanlığı oradan söküp almak... Fırtınalar adına. O... O...

Öyle yorgundu ki.

Nihayet ellerini çözecek kadar sakinleşmeyi başardı. Sonra karanlık odada gözlerini gezdirdi ama bir şey göremedi. Ona ışık bırakmamışlardı. Ama Teft hafiften horluyordu.

Her şey yolundaydı. Kaladin... Kaladin iyiydi.

Döşeğinin yanını yoklayarak dün uyumadan önce oraya bıraktığı matarayı aradı. Onu ne uyandırmıştı? Bir... şarkı hatırlıyordu. Uzaktan gelen bir şarkı.

Matarayı buldu, derken duvarda bir ışık gördü. Karanlıkta bile neredeyse görülmeyecek kadar soluk bir ışık. Tereddüt ederek alnındaki teri sildi, ardından uzanıp lal damara dokundu. Zihninde cılız bir ses konuştu.

...Yardım et... Lütfen...

Fırtınalar adına. Kule spreninin sesi çok güçsüzdü.

"Sorun ne? Son mekanizmayı mı buldular?"

Evet... Makette...

Maket mi? Kaladin kaşlarını çattı, derken revirdeki kule maketini hatırladı. Parlayanların yattığı odada...

Fırtınalar adına. Annesiyle babası da oradaydı.

Bir şey daha var... Daha... kötü...

"Ne?" diye sordu Kaladin. "Daha kötü ne olabilir?"

Yakında... tüm Parlayanları... öldürecekler.

"Parlayanları mı?" dedi Kaladin. "Esir tuttuklarını mı?"

Lütfen... Rlain'i... bana gönder...

Işıkla birlikte ses de kayboldu. Kaladin derin bir nefes aldı. Titriyordu. Bunu tekrar yapabilir miydi? Bir küre çıkarıp Teft'i uyandırdı.

Köprücü uyanırken içgüdüsel olarak Kaladin'in kolunu yakaladı. Ama tutuşu zayıftı. Ne derse desin, koma onu zayıf düşürmüştü.

Ben savaşmak zorundayım, diye düşündü Kaladin. *Yapabilecek tek kişi benim.*

"Ne var?" diye sordu Teft.

"Bir şey oluyor," dedi Kaladin. "Beni kulenin spreni uyandırdı. Son mekanizmanın da tespit edildiğini söylüyor. Ayrıca Parlayanların tehlikede olduğunu söyledi ve Rlain'i ona yollamamı istedi. Bu sanırım planladığımız gibi Rlain'i Navani'ye yollamam anlamına geliyor. Görünüşe göre harekete geçmek zorundayız. Parlayanları kurtarmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Teft başını salladı, homurdanarak doğrulup oturdu.

"Şaşırmış görünmüyorsun," dedi Kaladin.

"Şaşırmadım," dedi Teft ayağa kalkarken. "Ne yaparsak yapalım bu olacaktı evlat. Üzgünüm. Babanın istediği gibi yapmaya vaktimiz olmayacak gibi görünüyor."

"Kıyılarda gözcüler," diye mırıldandı Kaladin. "Çok hızlı hareket etmeliyiz. Sen Lift'le Parlayanlara gitmeye hazır ol, böylece onları uyandırabilir. Ben dışarıda arbede çıkarıp muhafızlarla Avcı'yı oradan uzaklaştırmaya çalışacağım. Muhafızlar yine de odadan çıkmazsa onları senin haklaman gerekecek."

"Tamamdır. Yeterince iyi plan." Teft yan tarafta, yerde duran bir şeyleri işaret etti. Köprü Dört üniformaları. Kaladin, Dabbid'den yeni kıyafet getirmesini istemişti. Dabbid bunları mı bulmuştu? Onlar giyinirken Dabbid panikle odaya daldı. Kaladin'i kolundan yakaladı.

"Kulenin spreni seninle de mi konuştu?" diye sordu Kaladin.

Dabbid başını salladı. "Sesi öyle zayıf geliyordu ki."

"Rlain'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kaladin.

"Onunla buluşacaktım," dedi Dabbid. "Dördüncü katta. Venli'yle bir şey olmuş. Çok sarsılmıştı. Revirde konuşmak istemedi."

"Ona harekete geçtiğimizi söyle," dedi Kaladin. "Birinin kraliçeye haber vermesi gerekiyor. Siz ikiniz ona ulaşabilir misiniz, ne dersin?"

"Rlain ulaşabileceğini düşünüyor," dedi Dabbid. "Ben de onunla giderim. Kimse bana dikkat etmez."

"Git o zaman," dedi Kaladin. "Kraliçeye planı anlat ve Parlayanları oradan çıkarmak zorunda olduğumuzu söyle. Sonra siz ikiniz bu odada saklanın ve herhangi bir olay yaratmayın. Biz Parlayanlarla kaçacağız, Dalinar'ı alıp sizin için geri döneceğiz."

Dabbid ellerini ovuşturup başını salladı. "Köprü Dört," diye fısıldadı.

"Köprü Dört," dedi Kaladin. "İkinizi yalnız bırakmak istemiyorum Dabbid ama şimdi harekete geçmemiz gerekiyor ve kraliçeyle temasta olalım istiyorum. Ayrıca... Kardeş bir şey söyledi. Rlain'i ona göndermemizi istedi."

"Bana da aynı şeyi söyledi," dedi Dabbid. Ardından selamını verdi ve Kaladin de karşılık olarak onu selamladı. Sonra Dabbid koşarak çıktı.

"Eğer bir şeyler ters giderse," dedi Kaladin, Teft'e, üniformalarını giymeye devam ederlerken, "pencereden çık."

Kaladin'in eşyaları ve çizmelerini Işık'la doldurarak duvara tırmanmasına çalışmışlardı. Acil bir durumda birinin camdan atlaması ve yere çarpmadan önce güçlerini geri kazanacağını ümit etmesi gerekebilirdi. Ama bu son çareydi. Mevcut plan, her Rüzgârkoşucunun sırtına bir Parlayan bağlayarak duvardan inmesiydi.

Bu plan mükemmel olmaktan çok uzaktı ama Kaynaşıkların Parlayanları komadayken öldürmesine izin vermekten daha iyiydi en azından.

"Sadece kendin çıkabilecek olsan bile çık," dedi Kaladin. "Kalıp ümitsizce savaşmaya devam etmek yerine git. Sprenini al ve Dalinar'a ulaş."

"Peki ya sen?" diye sordu Teft. "Sen de geleceksin değil mi?"

Kaladin tereddüt etti.

"Ben kaçacaksam sen de kaçacaksın," dedi Teft. "Bak, mekanizmanın bulunduğu son iki seferde ne oldu?"

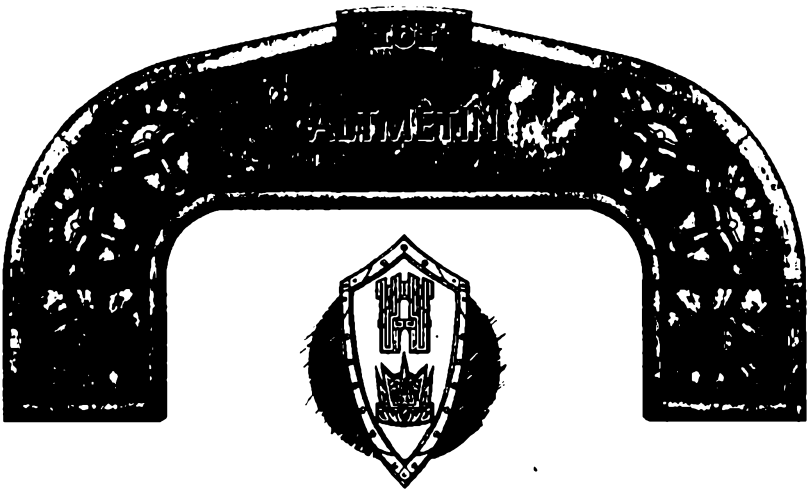
"Avcı beni bekliyordu," diye kabul etti Kaladin.

"Yine bekliyor olacak," dedi Teft. "Bu gayet açık, basit bir tuzak. Ama düşmanın bilmediği şey bizim şu anda mekanizmayı umursamadığımız. Biz Parlayanları kurtarmaya çalışacağız. Yani onun dikkatini dağıt, tamam ama sonra kaç ve bırak fırtına kapası fabrialarını alsınlar."

"Denerim."

"Bana yemin et evlat. Bu kulede daha fazla bir şey yapamayız. Dalinar'a ulaşmak zorundayız. Kurtarabildiğim kadar Parlayan kurtarıp önden gideceğim. Arkamdasın, değil mi?"

"Her zaman," dedi Kaladin başını sallayarak. "Yemin ederim. Kurtarabildiğin kadar Parlayan kurtar ve kaç. Ben de peşinden geleceğim."

Sanatlarını seviyorum. Kırmızının tüm tonları ve siyah çizgilerle bizi tasvir etmeleri muhteşem. Şeytani ve çok korkunç görünüyoruz; tüm korkularını ve dehşetlerini bize yansıtıyorlar.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Dalinar, Birinci'nin savaş kampındaki evine girdiğinde bir an kendini yanlış binaya girmiş gibi hissetti. Hiç şüphe yok ki burası civardaki terk edilmiş kasabalardan toplanmış mobilyaların tutulduğu bir depo falan olmalıydı.

Ama hayır, Dalinar sadeliğe fazla alışmıştı yalnızca. Komutanların savaşta konfordan kaçınması bir Alethi erdemiydi. Dalinar bazen bunu fazla ileri götürüyor olabilirdi ama basit eşyalar ve çıplak duvarlarla rahat eder olmuştu. Urithiru'daki odası bile ona fazla kalabalık geliyordu.

Genç Yanagawn ise farklı bir gelenekten geliyordu. Giriş salonu, döşeme olmayan tüm yüzeylerin bronz olduğu lüks mobilyalarla öyle tıka basa doluydu ki sanki Dalinar diğer uca geçmek için bir tür labirenti aşmak zorundaydı. Bu yetmezmiş gibi, odada neredeyse bir tabur hizmetkâr vardı. Dalinar iki kere, ona yol vermek için resmen bir koltuğa tırmanmak zorunda kalan parlak Azish desenleri içinde birileriyle karşılaştı.

Tüm bunları nereden bulmuşlardı? Ya duvarların görünen her yerine asılmış şu goblenleri? Hepsini bunca yoldan taşımışlar mıydı?

Azishlerin uzun tedarik zincirlerine daha alışık olduğunu biliyordu; Alethiler gibi ellerinin altında yiyecek yapan Ruhdökümcüler yoktu. Yine de bu biraz abartılıydı, değil mi?

Öte yandan, diye düşündü Dalinar diğer tarafa ulaştığında dönüp arkasına bir bakarak, *bunun Birinci'ye saldırmak için eve girmeye çalışan bir suikastçıyı ya da bir gücü yavaşlatacağı muhakkak.*

Bir sonraki odada Dalinar daha bile tuhaf bir şeyle karşılaştı. Makabak İmparatoru Birinci Yanagawn uzun bir masanın başında bir tahtta oturuyordu. Masada yemek yiyen başka kimse yoktu ama şamdanlar yakılmıştı ve tabaklar dolusu yiyecek sıralanmıştı. Yanagawn önceden doğranmış meyvelerden oluşan kahvaltısını bitirmek üzereydi. Ağır kumaştan bir harmani giymiş, süslü bir başlık takmıştı. Büyük bir titizlikle, her bir meyve parçasını uzun bir şişin ucuna takıp ağzına götürerek yiyordu. Bir elini göğsüne çapraz koymuştu, diğer elindeki şişle meyvelere uzanırken neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Her iki yanında adamları ayakta duruyordu. Çoğu orduya bağlı siviller gibi görünüyorlardı. Çamaşırcı kadınlar. Tekerlekçiler. Reshi chul çobanları. Terziler. Dalinar aralarında üniformalı birkaç kişi seçebildi sadece.

Jasnah toplantı için çoktan gelmişti. Bir grup insanın arasında duruyordu ve bir hizmetkâr Dalinar'ı da o tarafa yönlendirdi. Böylece o da bu tuhaf gösterinin bir parçası oldu. Öylece durup imparatorun minik lokmalar hâlinde meyvesini yemesini izlediler.

Dalinar, Azishleri severdi ve şaşırtıcı ölçüde etkili ordularıyla çok iyi bir müttefik olduklarını da kanıtlamışlardı. Fakat yukarıda fırtınalar, Hay Cehennem, çok tuhaflardı. Yine de Dalinar onların bu abartısını, bir Alethi yüceprensin şımarıklıklarından daha az mide bulandırıcı buluyordu. Alethkar'da bu, kibir ve nefsine yenilmek olurdu.

Buradaysa bir... tutarlılık vardı. Alethilerin en üst düzey hizmetkârları siyah beyaz basit kıyafetler giyerken Azish hizmetkârların hepsi neredeyse imparatorları kadar gösterişli kıyafetler içindeydi. Yemekle dolup taşan masa da Yanagawn için değildi sanki. O da başka bir süstü. Tüm bunlar bir kişinin yüceltilmesinden ziyade Birinci'nin konumuyla ve imparatorluğun kendisiyle ilgiliydi.

Dalinar'ın duyduğu kadarıyla o anki Birinci'yi göreve getirirken zorlanmışlardı. Bunun sebebi de elbette o anda Dalinar'ın hemen arkasında duran kişiydi. Son iki Birinci, Beyazlı Suikastçı Szeth tarafından öldürülmüştü. Dahası Dalinar birinin Birinci olmak istemesini

hayal bile edemiyordu. Birinciler tüm bu ihtişama katlanmak, sürekli göz önünde olmak zorundaydı. Belki bu yüzden Azishlerin 'âlimler cumhuriyeti', Jasnah'nın böylesine beğendiği şekilde işliyordu. Farkında olmadan imparatorluk makamını öyle bir hâle getirmişlerdi ki hiçbir aklı başında insan bu konumu istemediğinden ülkeyi yönetmek için başka yollar bulmaları gerekmişti.

Dalinar gösteri bitene kadar sessiz kalacak kadar görgü kurallarını öğrenmişti. Sonra seyircilerin her birine bronz tabaklar içinde yiyecek verildi ve herkes sırayla imparatoru selamlayarak tabağı kabul etti. Onlar birer birer çıkarken diğer hizmetkârlar hemen masada Jasnah'yla Dalinar'a yer açtı. Gerçi Dalinar'ın kolluğundaki saate göre toplantı saatine hâlâ birkaç dakika vardı.

Cehennem'e gidesi alet. Onu da Birinci gibi koşturur olmuştu. Ama itiraf etmek zorundaydı ki artık herkes tam olarak ne zaman buluşacaklarını bildiğinden Dalinar çok daha az vakit kaybediyordu. Navani tek kelime etmeden onun hayatına bir düzen getirmişti.

Lütfen güvende ol. Hayatımın ışığı, cevherkalbim.

Dalinar, Szeth'i de odadan gönderdi çünkü diğer iki hükümdarın yanlarında muhafızları yoktu. Onlar yerlerini alıp da son seyirci de odadan çıktığında Noura, Birinci'nin önünde eğildi ve özellikle diğer üçünden daha alçak olan koltuğuna oturdu. İmparatorlukta bazıları aslında Dalinar, Jasnah ve Fen'in de Birinci ile aynı seviyede oturmasını büyük bir skandal olarak görüyordu ama Yanagawn bunda ısrar etmişti.

"Dalinar, Jasnah," dedi genç adam başlığını çıkarıp masanın üzerine bırakırken. Noura bunun üzerine ona bir bakış attıysa da Dalinar gülümsedi. Noura belli ki Birinci'nin gösteriye devam etmesi gerektiğini düşünüyordu ama Dalinar genç adamın konumuna ve diğer hükümdarlara alıştığını, giderek rahatladığını görmekten memnundu. "Sizin için tabak hazırlatmadığımız için özür dilerim," diye devam etti Yanagawn, Azişçe. "Erken geleceğinizi tahmin etmeliydim."

"Çok güzel bir hatıra olurdu Majesteleri," dedi Jasnah masanın üzerine birtakım kâğıtlar yayarken. "Ama bugün seçilmişlerden değildik, o yüzden böyle bir ayrıcalık doğru olmazdı."

Oğlan, Noura'ya baktı. "Sana anlayacağını söylemiştim."

"Giderek daha bilge oluyorsunuz Majesteleri," dedi yaşlı kadın. Noura bir Azish veziriydi; üst düzey bir sivil yetkili. Kıyafetinde Birinci'ye nazaran daha az altın işleme vardı ama başlığı ile üst üste binmiş birbirine tezat türlü desenler ve tonlarla yine fevkalade renkliydi.

Uzun saçları kırlaşmaya başlamış ve örülmüştü, başlığının bir yanından omzuna iniyordu örgüsü.

"Pekâlâ Jasnah," dedi Yanagawn öne eğilip Jasnah'nın getirdiği kâğıtlara göz gezdirirken. Gerçi Dalinar'ın bildiği kadarıyla Alethçeyi okuyamazdı. "Bana açıkça anlat."

Dalinar kendini hazırladı.

"Urithiru'yu geri almak gibi bir şansımız yok," dedi Jasnah neredeyse aksansız bir Azişçeyle. "Keşif ekiplerimiz fabrialların kulenin yakınında çalışmadığını doğruladı. Yani birliklerimizi götürmek için annemin uçan makinesinin daha küçük bir versiyonunu yapsak bile kuleye yaklaştığı anda düşer.

"Ayrıca mağaraları da kapatmışlar. Amcam aşağıdan küçük bir birlik gönderdi ve bu da anlaşılan o ki düşmanın işgalden haberdar olduğumuzu anlamasını sağladı. Artık sahte uzakalem mesajları göndermiyorlar, ayrıca balkonlarda şarkıcı askerler gördük.

"Bağlanılmış olmadıkları sürece engelliyici alana götürülebildiğini keşfettiğimiz Parekılıçlarla aşağıdaki barikatı kaldırabiliriz. Fakat bunu yaparak birliklerimizi yukarıdaki okçuların hedefi hâline getiririz. Yine de barikatı aştık diyelim, iyi korunan tünellerden savaşa savaşa ta yukarı kadar çıkmamız tam bir kâbus olur.

"Birliklerimizi dağların tepesinden göndermemiz birkaç sebepten imkânsız. Ama kuleye ulaşabilseydik bile kaybederdik. Savaşçı güçlerimiz Kaynaşıklara karşı Parlayanlar, Soylulara karşı Paredarlar, askerlere karşı askerlerden oluşan hassas bir dengeye sahip. Urithiru'da Parlayanlarımız olmadığından tüm savaş stratejimiz yerle bir olur."

"Kaladin var," dedi Dalinar. "Güçleri hâlâ çalışıyor. Fırtınababa bunun yeminlerinde ileri bir aşamada olmasından kaynaklandığını düşünüyor."

"Ona saygı duymakla birlikte," dedi Jasnah, "Kaladin sonuçta tek bir adam ve kuleden ayrılmamızdan önce senin görevden aldığın bir adam."

Jasnah haklıydı. Akıl ve mantık, Kaynaşık ordusuna karşı tek bir adamın hiçbir hükmü olmadığını söylüyordu. Yine de Dalinar merak etmeden edemedi. Bir keresinde savaş kamplarında, o sırada Dalinar'ın öldüğünden emin olduğu genç Rüzgârkoşucu için gece nöbeti tutan Kaladin'in askerleriyle tartışmıştı. O zaman Dalinar haksız çıkmıştı. Şimdiyse o askerlerle aynı inancı paylaşıyordu.

Yorgundu, hastaydı, etrafı düşmanlarla çevriliydi ama Kaladin savaşmaya devam ediyordu. Bir sonraki adımının ne olacağını biliyordu. O adımda onu yalnız bırakamazlardı.

"En iyi şansımız, benimle bir birliği Shadesmar'dan kuleye sokmak. Belki orada bir dikeysellik açabilirim ve düşmanı ani bir saldırıyla gafil avlayabiliriz."

"Açabilirsin amca," dedi Jasnah. "Fırtınababa ne düşünüyor?"

"Yeminlerimde yeterince ileri bir aşamada olmadığımı ve henüz bunu başaracak beceriden yoksun olduğumu düşünüyor," diye itiraf etti Dalinar.

Jasnah notlarına dokundu. "Shadesmar üzerinden bir saldırı için çok sayıda gemi gerekiyor ve o tarafta o kadar gemimiz olmadığı gibi gemi bulabilmemizin bir yolunu da göremiyorum."

"Kaladin'i, Navani'yi, direnişi desteklemenin bir yolunu bulmak zorundayız," dedi Dalinar. "Büyük bir gemi filosuna ihtiyacımız olmayabilir. Eğitimli askerlerden oluşan küçük bir grupla kuleye sızar, düşmanın Parlayanları durdurmak için kullandığı fabrialı etkisiz hâle getirebiliriz."

"Hiç şüphesiz düşmanın kuleye girerken kullandığı yöntem de buydu," dedi Jasnah. "Buna karşı önlem almış olacaklardır."

"O zaman ne yapıyoruz?" dedi Yanagawn, kocaman cübbesinin cebine sakladığı fındıkları atıştırırken. "Jasnah, Dalinar'ın söylediği her şeye karşı çıkıyorsun. Urithiru'yu düşmana bırakmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kule olmazsa tüm savaş gücümüz çöker," dedi Noura. "Ordularımız için bağlantı noktasıydı."

"Öyle olmak zorunda değil," dedi Jasnah, Birinci'ye birtakım küçük haritalar gösterirken. "Güçlü bir donanmamız ve iyi bir hava desteğimiz olduğu sürece Roshar'ın güney yarısını kontrol edebiliriz. Bu haftalar veya aylar sürecek bir seyahat gerektirir ama uzakalemlerle savaş meydanlarımızı koordine edebiliriz."

"Yine de..." dedi Yanagawn, Noura'ya bakarak. Yaşlı kadın başını sallayarak onu destekledi.

"Bu, ciddi bir darbe," dedi Dalinar. "Jasnah, Urithiru'yu öylece bırakamayız. Orayı bulmak için yıllarını verdin."

"Öyle bir şey önermiyorum amca," dedi Jasnah soğuk bir sesle. "Sadece gerçekleri ortaya seriyorum. Bence şu an için yakın zamanda kuleyi geri alamayacağımız bilgisiyle hareket etmemiz gerekiyor. Bu da Tukar'da Ishar'ın güçlerine karşı ilerlemek anlamına gelebilir ki oralardaki pozisyonumuzu sağlama alalım. Her hâlükârda güney Alethkar'da Vedenlere karşı güçlerimizi nasıl ikmal edeceğimizi planlamamız gerekiyor."

Tüm bunlar tutarlı ve mantıklı bir savaş stratejisinin özünü oluşturan gayet geçerli noktalardı. Jasnah iyi bir komutan olmayı öğrenmek için elinden geleni yapıyordu ve büyük oranda da başarılıydı. Kendini kanıtlamaya çalıştığı için Dalinar onu suçlayamazdı; Jasnah'nın bütün hayatı insanların ondan kendini kanıtlamasını istemesiyle geçmişti.

Fakat Urithiru'dan vazgeçmekteki bu acelesi, Taravangian'ın Roshar'dan vazgeçmesine çok benziyordu. Yenildiğini düşündüğü anda çabucak pes etmişti.

"Jasnah," dedi Dalinar, "Urithiru'yu kurtarmak için daha fazla çaba göstermemiz gerekiyor."

"Bunu yapmayalım demiyorum. Sadece böyle bir hareketin çok zor olacağını ve maliyetinin ağır olacağını söylüyorum. Bunları bilelim diye bedelleri sıralıyorum."

"Umutsuz konuşuyorsun."

"Ah, umut," dedi Jasnah kâğıtlarını masada düzenlerken. "Bu kelimeden ne kadar nefret ettiğimi sana hiç söylemiş miydim? Bunun anlamını, ne ima ettiğini bir düşünsene. Karşında sayıca üstün bir güç varsa senin umudun vardır. Başka seçeneğin kalmadıysa umudun vardır. Umut daima mantıksızdır amca."

"Neyse ki bizler tamamen mantıklı varlıklar değiliz."

"Ve olmak da istememeliyiz," diye ona katıldı Jasnah. "Öte yandan umut yüzünden insanlar kim bilir kaç kez mevcut durumla yüzleşmeyi ve daha gerçekçi bir yaklaşım benimsemeyi reddetmişlerdir. Umut kim bilir kaç kez daha fazla acıya ve iyileşmenin gecikmesine sebep olmuştur. Kim bilir kaç kez insanlar ayağa kalkıp yapılması gerekeni yapmak yerine her şeyin farklı olması umuduna tutunarak ayak sürümüştür."

"Bana sorarsan umut bizi tanımlıyor derdim," dedi Yanagawn öne eğilerek. "O olmadan insan değiliz."

"Belki de haklısın," dedi Jasnah. İkna olmadığı ama tartışmaya devam etmek de istemediği zamanlarda kurduğu cümleydi bu. "Tamam o zaman, Urithiru'yu konuşalım."

"Senin güçlerin çalışacaktır," dedi Dalinar. "En azından kısmen. Dördüncü İdeal'i söyledin."

"Evet," dedi Jasnah. "Gerçi Fırtınababa dördüncü yemini söylemenin bir Parlayan'ın engellemeye direnmesini sağlayacağından tam olarak emin değil. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedi Dalinar. "Ama Yeminkapıları üzerinden tak-

viye yapan bir düşmana karşı yapabileceğimiz mantıklı tek bir şey var. Engelleme fabriallarını yok etmeliyiz. Dolayısıyla önerdiğim şu küçük ekip akla yatkın görünüyor."

"Ekibe sen mi liderlik edeceksin?" diye sordu Jasnah.

"Evet," dedi Dalinar.

"Güçlerinde ustalaştığını söyleyemeyiz. Ya Urithiru'da dikeyselliği açamazsan?"

"Denemeler yapıyorum, alıştırma yapıyorum," dedi Dalinar. "Ama evet, daha önümde uzun bir yol var. O yüzden başka bir çözüm düşünüyorum." Jasnah'nın haritalarından birini alıp görmeleri için onlara doğru çevirdi. "Emul'a çekiç ve örs taktiğini kullanmak için düşmanı buradaki orduya doğru yönlendirmeye geldik. Azishlerin Tashi dediği Ishar'ın ordusuna."

"Evet. Sonuç?" diye sordu Jasnah.

"Onun konumunu tespit etmek için bir ekip göndermiştim," dedi Dalinar, "ve Işıkörü'yle bizzat burada olduğunu öğrendik. Akıl'ın çizimleriyle uyuşuyor. Fırtınababa'yla da konuştuk ve ikimiz de en iyi çözümün bu olduğunu düşünüyoruz. Ishar, Bağdökümü sanatında usta. Eğer onu yanımıza alabilirsek... Urithiru'yu kurtarmanın sırrı o olabilir."

"Kusura bakmayın ama tüm Elçiler'in deli olduğunu düşünmüyor muyuz?" dedi Noura. Bunu söylemek onun için zordu çünkü dinleri Elçiler'i ilah olarak kabul ediyordu. Makabaki halkı Yaradan'a değil, onlara tapıyordu.

"Evet," dedi Dalinar, "... ama Ash, Ishar'ın diğerlerinden daha az hasarla kaçmış olabileceğini söylüyor. Ash ona güveniyor."

"Elimizde Ishar'dan gelen mektuplar var amca," dedi Jasnah. "Pek ümit vadetmiyorlar."

"Yine de onunla konuşmayı denemek istiyorum," dedi Dalinar. "Örs olarak kullanmak dışında onun ordularını genelde görmezden geldik. Ama barış flamasıyla gitsek ve görüşsek, Ishar..."

"Bir saniye," dedi Yanagawn. "Bizzat mı gideceksin?"

"Evet," dedi Dalinar. "Ishar'ı görmem, sorularımı ona sormam gerekiyor."

"Parlayanlarınızı gönderin," dedi Noura. "Onu esir alıp buraya getirsinler. Sonra konuşursun."

"Kendim gitmeyi tercih ederim," dedi Dalinar.

"Ama..." dedi Yanagawn. Buna gerçekten çok şaşırmış gibiydi. "Sen kralsın. Bu Jasnah'nın Zırh'la ortaya atılıp düşmanla bizzat savaşmasından bile kötü."

"Eski bir aile geleneği Majesteleri," dedi Jasnah. "Kendimizi savaşın göbeğine atmaya meyilliyiz. En iyi generalin saldırıya liderlik eden kişi olduğunu söyleyen köklü Alethi koşullandırmasının suçu hep."

"Sanırım aşırı sayıda Pare sahibi olmak böyle bir yenilmezlik hissi yaratabilir," dedi Yanagawn. "Ama Dalinar, bunu niye şu anda gündeme getiriyorsun? Bizden tavsiye almak için mi?"

"Daha ziyade sizi uyarmak için," dedi Dalinar. "Vizon'u özellikle ordunun komutasına getirdim ki geri çekilip daha fazla... manevi meselelerle ilgilenebileyim. Jasnah'yla Akıl, Garaz'ı yeniden benimle konuşmaya zorlayabildiğimizde onu sunmam için bir sözleşme hazırlıyorlar.

"O zamana kadar benim de işe yarayacak bir şeyler yapmam lazım. Ishar'ı bizim tarafımıza çekmem gerekiyor. Sonra Yemin Sözleşmesi'ni nasıl yeniden diriltebileceğimizi ve Urithiru'yu kurtarmak için ne yapabileceğimi bana öğretebilecek mi, göreceğiz."

"Pekâlâ," dedi Yanagawn, Noura'ya bakarak. "Alethilerle müttefik olmak... ilginç. Bu durumda bana Yaezir yolunuzu açık etsin demek düşüyor sanırım."

Yaezir öldü, diye düşündü Dalinar ama bunu söylemedi.

Sonrasında konuşmayı Jasnah devraldı ve Garaz için hazırladıkları sözleşmeyi anlattı. Dalinar'la ikisi uzakalem üzerinden Kraliçe Fen'le konuşmuşlardı bile. Dalinar arada bazı açıklamalar yapsa da genelde ikna etme kısmını Jasnah'ya bıraktı. Hükümdarları böyle bir düelloya ikna etmek kolay olmayacağından önünde zorlu bir yol vardı.

Jasnah bunu becerirdi, Dalinar'ın ona güveni tamdı. Dalinar'ın ise, giderek daha fazla ikna olduğu üzere, Bağdökümü, Yemin Sözleşmesi ve Elçiler üzerinde yoğunlaşması gerekiyordu.

Nihayet toplantı sona erdi. Sözleşmedeki bazı noktaları konuşmak için daha sonra tekrar bir araya gelmeye karar verdiler ama şimdi Yanagawn'ın dinî bir törene katılması gerekiyordu. Dalinar da Tukar'a gitmek için hazırlık yapmalıydı. Mümkün olan en erken zamanda yola çıkmak istiyordu.

Oradan ayrılmak için kalktıklarında Yanagawn başlığını yeniden kafasına yerleştirdi. "Dalinar," dedi oğlan sonra, "Lift'ten hiç haber var mı? Onu da kulede bıraktık."

"Kaladin diğer Parlayanların bilincinin kapalı olduğunu söyledi," dedi Dalinar. "Lift de onların arasındadır muhtemelen."

"Olabilir," dedi Yanagawn. "Genelde yapması beklenmeyen şeyler yapar. Bir şey duyarsan haberim olsun lütfen."

Dalinar başını salladı, ardından Jasnah'ya katılarak Yanagawn'ın sarayından çıktı. Dışarıdan bakıldığında kasabadaki diğer binalardan hiçbir farkı olmasa da burası bir saraydı.

Szeth elinde onun için bir şey taşıyordu. Dalinar büyük kitabı ondan alırken boyutundan biraz ürkmedi değil ama göründüğünden daha kısa olacağını biliyordu. Kitabın sayfaları, normalden büyük ve kalın çizilmiş kendi hantal yazılarıyla doluydu.

Kitabı Jasnah'ya doğru uzattı. İlk taslakların ve bölümlerin paylaşılmasına kendisi izin vermişti ve şimdiye dek ittifakın her yerine çoktan ulaşmıştı. Fakat bu hafta başında son değişiklikleri yapana kadar kitabı bitmiş kabul etmemişti.

"*Oathbringer* mı?" dedi Jasnah kitabı heyecanla onun elinden alırken. "Bitti mi?"

"Hayır, ama benim işim tamamlandı," dedi Dalinar. "Bu, orijinali. Bu arada kâtipler son değişiklikleri içeren kopyaları hazırlıyor. Benim yazdığımı senin almanı istedim."

"Kendinle gurur duymalısın amca. Bu kitapla tarih yazdın."

"Korkarım sen büyük bölümünü dinî saçmalıklar olarak göreceksin."

"Sırf dinî düşünce tarzı doğrultusunda oluştular diye fikirlere işe yaramaz diyemeyiz," dedi Jasnah. "Saygı duyduğum neredeyse tüm kadim âlimler dindarlar ve inancın kendisinden hazzetmesem de inançlarının bu âlimleri şekillendirme biçimini takdir ediyorum."

"Toplantıda umut hakkında söylediğin şu sözler..." dedi Dalinar, "beni rahatsız etti Jasnah. Ama belki böylesi iyidir. Şu dünyada kim umut kadar temel bir şeye karşı çıkar ki? Hepimiz umudun hayati önem taşıdığını kabul eder, buna rağmen durup üzerinde düşünmeyiz. Gerçekte ne anlama geldiğini düşünmeyiz. Ama sen düşünürsün."

"Deniyorum," dedi Jasnah dönüp Birinci'nin sarayına doğru bakarak. "Söylesene. Kendimi lider olarak kabul ettirmek için fazla mı zorluyorum? Bunun tıpkı senin kitabın gibi önemli bir örnek teşkil edeceğini hissediyorum ama... Hedefe fazla doğrudan gidiyorum, değil mi?"

Dalinar gülümsedi, ardından elini Jasnah'nın kitabı tutan ellerinin üzerine koydu. "Yeni bir dünyayı keşfe çıktık Jasnah ve biz ışık getirene kadar önümüzdeki yol karanlık. Göremediğimiz bu yolda arada sırada tökezlememiz mazur görülecektir." Jasnah'nın elini sıktı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Okuduğum tüm büyük felsefi eserlerin bir altmetni vardı."

"Evet, öyle..." Hayatlarındaki kadınların metinlere yüzyıllar boyunca birbirleri için yorumlar bıraktığını öğrenince şoke olan ilk erkek Dalinar değildi. Erkekler tarafından dikte edilen pek çok metnin altında eşlerinin veya kâtibin hiçbir zaman yüksek sesle okunmayan düşünceleri yer alıyordu. Hükmettiklerini sandıkları dünyanın altında gizli, apayrı bir dünya.

"*Oathbringer*'a altmetin yazmanı istiyorum," dedi Dalinar. "Kitabı okuyan herkesin okuyacağı, bileceği şekilde, açıkça."

"Amca?" dedi Jasnah. "Bu geleneğin devam etmesi gerektiğinden emin değilim. Bence zaten en baştan tartışmaya açık bir şey."

"Ben altmetinlerdeki tespitleri çok önemli buluyorum," dedi Dalinar. "Okuma şeklimi değiştiriyorlar. Hep söylendiği gibi, tarihi kazananlar yazar; ama bizim elimizde olan bitene şahitlik edenlerin yazılanlarla çelişen görüşleri de oluyor en azından. Yazdıklarım hakkında senin düşüncelerini öğrenmeyi çok isterim."

"Sözümü sakınmam amca," dedi Jasnah. "Eğer dediğin gibi büyük bölümü dinîyse kendimi dürüst olmak zorunda hissederim. Ön yargılara dayanan kabullere, yanlış fikirlere dikkat çekerim. Belki altmetin işini anneme versen daha iyi olur."

"Bunu düşündüm," dedi Dalinar. "Ama bölmek yerine birleştireceğime söz verdim. Bunu da kitabımı sadece benimle aynı fikirde olanlara vererek yapamam.

"Madem yeni bir dünyayı keşfe çıktık Jasnah, bunu birlikte yapmamız gerekmez mi? Tüm itirazlarla, tartışmalarla. Bana seninle ikimiz... ayrıntılar konusunda asla aynı fikirde olmayacakmışız gibi geliyor. Ama bu kitap... Bu kitap bizim çok daha önemli konularda hemfikir olduğumuzu gösterebilir. Tanınmış bir ateist ile kendi dinini başlatan bir adam bile sonuçta birlik olabiliyorsa kişisel farklılıklarının üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olduğunu kim iddia edebilir ki?

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun yani?" diye sordu Jasnah. "Bir din yaratmak için mi?"

"En azından eskisini gözden geçirmek için," dedi Dalinar. "Bu kitabın tam metni çıktığında... Vorinizm'de daha büyük bir hizipleşme yaratacağından şüpheleniyorum."

"Benim varlığımın buna pek faydası olmayacaktır."

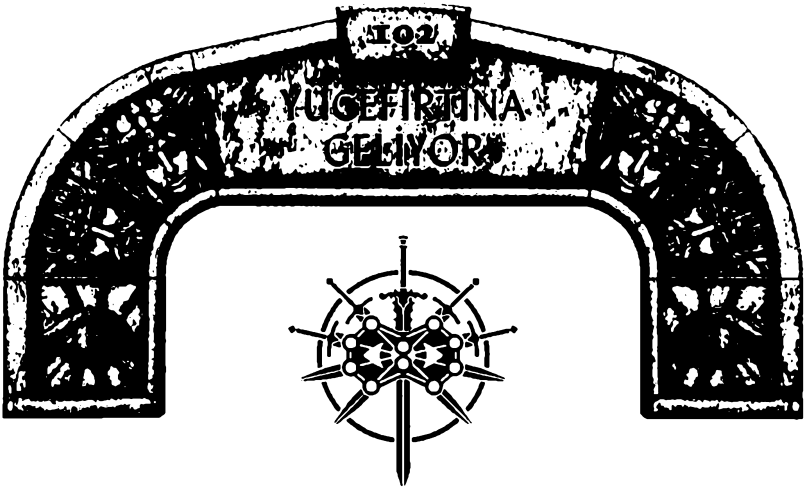
"Yine de düşüncelerini bilmek isterim. Eğer paylaşmayı kabul edersen."

Jasnah kitabı kendine biraz daha yaklaştırdı. "Bunu bana şimdiye

dek bahşedilmiş en büyük şereflerden biri olarak görüyorum amca. Ama uyarmış olayım, kısa ve öz yazmakla meşhur sayılmam. Bunu yapmam yıllar sürebilir. Etraflıca inceleyeceğim, karşıt görüşler sunacağım hatta ileri sürdüğün görüşleri tamamen baltalayabilirim. Ama saygılı olacağım."

"Nasıl istersen Jasnah." Dalinar gülümsedi. "Senin katkınla, tek başıma ortaya koyabileceğimden çok daha büyük bir şey yaratacağımızı umut ediyorum."

Jasnah da gülümseyerek karşılık verdi. "Öyle söyleme. Böyle söyleyince sanki bunun olması ihtimali düşükmüş gibi geliyor, oysa bence en muhtemel sonuç bu. Teşekkürler amca. Bana güvendiğin için."

İnsanlar çehrelerimizi sembol hâline getiriyorlar. Bunun yansımalarını bu Dönüş'ten yüzyıllar önceki sanatlarında bile görürsünüz.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Yeminkapılarının önünde bugün uzun bir kuyruk vardı ama bu yeni bir şey değildi. Raboniel artık tüm insan krallıklarının işgalden haberdar olduğuna emindi, bu yüzden Yeminkapılarının daha sık açılmasına ve kuleyi işgal eden şarkıcı birlikleri ile hizmetkârların karşılıklı gidip gelmesine izin vermişti.

Venli'nin on beş kişilik arkadaş grubu ellerinde eşyalarıyla arkasında toplanmıştı. Venli, bir süreliğine Kholinar'a gitme şansı verilen diğer işçi gruplarından biri gibi göründüklerini umuyordu. Rüzgârdan korunmak için ceketine daha sıkı sarındı. Dinleyiciler insanlar kadar çok üşümüyordu ama yine de rüzgârın içine işlediğini hissedebiliyordu; özellikle de kabuğun gerçek bir zırhtan ziyade süs olduğu bu formdayken.

Kholinar'a ulaştıklarında ne yapacaklarından tam olarak emin değildi. Raboniel'in verdiği yazılı belge onu ve arkadaşlarını şehirden, hatta Alethkar'dan çıkarmaya yeterdi. Fakat Venli'nin, Harap Ovalar'a haftalar, aylar sürecek bir yürüyüş için sabrı yoktu. Annesini hayatta olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

Bu belgenin gücünün sınırları nereye kadar uzanıyordu? Raboniel

korkulan, saygı duyulan biriydi. Venli bu belgeyle on beş kişilik ekibinin Gökseller tarafından şu gözcü noktasına kadar uçurulmasını sağlayabilir miydi? Kafasında Raboniel'in onlara Harap Ovalar'da gizli bir görev verdiğine dair yalanlar dolaşıyordu. Aslında gerçekten o kadar da uzak değildi. Aslında Raboniel ona geri kalan dinleyicileri bulmasını emretmiş sayılırdı.

Peki ya sonra, diye düşündü Venli. *Raboniel onlardan haberdar. Benim onlara gideceğimi biliyor. Beni manipüle ediyor. Ama amacı ne?*

Önemli değildi. Venli gitmek zorundaydı. Vakti gelmişti.

Venli omzunda harita kabıyla, rüzgâra aldırmamaya çalışarak kuyrukta beklerken Tını içinde yavaşça titreşti.

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" diye fısıldadı Venli, Kibir'de. "Rlain'i ve insanları yüzüstü bıraktığım için, öyle mi?"

Tını yine titreşti. Evet, öyleydi. Minik spren, Venli'ye ne düşündüğünü söylemekten asla çekinmezdi.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye fısıldadı Venli, Dul onu duymasın diye kafasını diğer tarafa çevirerek. "O çılgın planlarına yardım mı edeyim? Tüm Parlayanların öldürülmesine yol açacaklar. Hem ona yardım edebileceğimi nereden çıkarıyorsun?"

Tını titreşti. Venli iyi gidiyordu. Öğreniyordu. Yardım edebilirdi.

Korkağın teki olmasaydım belki, diye düşündü Venli. "Sana başka bir konak bulsak, ne dersin? Daha düşünceli bir şarkıcı? Rlain gibi."

Tını titreşti.

"Bu da ne demek?" diye sordu Venli. "Beni istiyor olamazsın. Ben bir kazayım. Bir hatayım."

Bir titreşim daha.

"Hatalar mükemmel olamaz Tını. Onları hata yapan da bu."

Tını daha kararlı bir şekilde titreşti. Her itirazdan sonra nasıl daha emin olabiliyordu? Aptal spren. Hem bu sıra niye hiç ilerlemiyordu? Geçişlerin bir an önce yapılması gerekiyordu ki insanlarla malzemeler yücefırtına gelmeden yerine ulaşabilsin.

Venli arkadaşlarına beklemelerini söyleyip sıradan çıktı. Kıyafetlerine bakılırsa eskiden Azish olan iki şarkıcının tartıştığı ön tarafa yürüdü.

"Ne oluyor?" diye sordu İhtiras'ta.

Şarkıcılar onun Soylu formunu süzdüler ve ardından dişil cevap verdi. "Nakil için beklememiz gerekiyor Seçilmiş," dedi dişil, eski bir resmî şarkıcı terimini kullanarak. "Yeminkapılarını bizim için çalıştıran insan gitti."

"Şu anda başka kimsenin elinde fabrialı çalıştırabilecek bir yaşa-

yan Kılıç yok," diye açıkladı diğeri. "Eğer Vyre denen kişiyi bulup insanın ne zaman döneceğini sorabilirseniz..."

Venli gökyüzüne bir bakış attı. Rüzgârın şiddetlendiğini hissedebiliyordu. "Yücefırtına gelmek üzere. Herkesi içeri sokmalıyız."

İki şarkıcı önce itiraz ettilerse de Venli sertçe tekrarladı. Kısa süre sonra, hayal kırıklığına uğramış şarkıcıları kuleye geri sokuyorlardı. Venli platoyu geçerken Tını içinde heyecanla titreşti. Bunu bir fırsat olarak görmüştü.

"Niye bana inanıyorsun ki?" diye fısıldadı Venli. "Bunun için sana hiçbir sebep vermedim. Elimin değdiği her şeyi mahvediyorum. Ben dinleyicilerin yüz karası, bencil ve zayıf biriyim."

Tını titreşti. Venli onu kurtarmıştı. Venli, Lift'i kurtarmıştı.

"Evet, ama ikisine de ikna edilmem gerekti," dedi Venli. "Ben bir kahraman değilim. Bir kazayım."

Tını ısrarlıydı. Bazıları hedeflerinin üzerine atılır, tüm güçleriyle koşarlardı. Bazıları ise tökezlerdi. Ama önemli olan hız değildi.

Önemli olan gittikleri yöndü.

Venli, Urithiru'nun girişinde oyalandı. Tereddütle omzunun üzerinden geriye baktı. Bir önceki yücefırtına altıncı kademeye kadar ulaşmıştı. Bunun neredeyse tüm kuleyi sarması bekleniyordu ve âlimlere göre çok nadir olan bir şeydi. Venli fırtınanın gücünü, üzerlerinde asılı duran öfkeyi hisseder gibi oldu.

"Ya bu belgeyi Stormblessed'i veya ailesini Urithiru'dan çıkarmak için kullanırsam?" diye fısıldadı Venli, Tını'ya.

Tını tereddütle titreşti. Bu belgenin gücü bu kadarına yeter miydi? Venli yetebileceğini düşünüyordu. Baygın Parlayanları kuleden çıkaramazdı, onlar çok sıkı korunuyordu ve teyit için Raboniel'e giderlerdi. Ama birkaç 'rasgele' insan? İşe yarayabilirdi.

Venli, Dul'la diğerlerini kapının iç kısmında buldu. Kimsenin kulak misafiri olamayacağı uzak bir köşede onları etrafına topladı ve belgeyi Mazish'e uzattı. "Bunu al," dedi Venli. "Eğer geri dönmezsem bunu kullanarak buradan gidebilmeniz lazım."

"Sensiz mi?" dedi Mazish. "Venli..."

"Geri döneceğimden eminim aslında," dedi Venli. "Ama her ihtimale karşı haritayı da al. Diğer dinleyicilere gizlice ulaşmak için bu haritaya ihtiyacınız olacak."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Dul.

Venli, Kayıplar'da mırıldandı. "Şu hekime ailesiyle birlikte bizimle gelmesini teklif etmeliyiz diye düşünüyorum. Oğulları, Rüzgârkoşucu

da dâhil. Kuleden kaçmalarına yardım eder, onları Harap Ovalar'da insanların yanına götürürüz."

Korkmalarını, hatta onu suçlamalarını bekleyerek arkadaşlarına baktı. Yapmayı planladığı şey onların güvenliğini de riske atacaktı.

Bunun yerine Ölçü'de mırıldandılar.

"Bizim tarafımızda bir Rüzgârkoşucu olması işe yarayabilir," dedi Mazish. "Harap Ovalar'a daha hızlı ulaşmamızı sağlayacağı kesin."

"Evet!" dedi şu yeni kız Shumin. Venli onu hâlâ biraz fazla hevesli buluyordu. "Harika bir fikir."

"Ama bize yardım eder mi ki?" diye sordu Dul.

"Rlain'e çok iyi davranmış," dedi Mazish. "Rlain'in sıradan bir parshmen olduğunu zannederken bile. İnsanların yaptıklarından hoşlanmıyorum ama içimden bir ses eğer bu adama iyilik edersek bize ihanet etmez diyor."

Venli diğerlerine de baktı. Farklı deri desenlerine sahip şarkıcılar şimdi farklı ritimlerde mırıldanıyordu. Ama hiçbiri İhanet'te mırıldanmadı ve başlarını sallayarak onu teşvik ettiler.

"Pekâlâ," dedi Venli. "Fırtına geçene kadar beni bekleyin. O zamana kadar dönmemiş olursam bir sonraki Yeminkapısı geçişiyle Kholinar'a gidin. Sizi orada bulurum."

Bu sözlere mırıldandılar ve böylece Venli avluya doğru yürümeye başladı. Şu saçma planlarını uygulamaya koymadan önce Rlain'i bulmayı umuyordu. Teklifini kabul edip etmeyeceklerini bilmiyordu elbette. Ama gitmesi gereken yön buydu.

Navani ofisinde yere diz çöktü. Önceki günkü patlama yüzünden odada hâlâ duman kokusu vardı.

Raboniel hançerin parçalarını toplamak için birilerini göndereceğini söylemesine rağmen gelen giden olmamıştı. Onu yukarıdaki odasına götürmemişlerdi. Ona yemek getirmemişlerdi. Onu öylece bir başına bırakmışlardı.

Yaptığı ölümcül hatayı düşünmek için kendiyle baş başa kalmıştı.

Uyuşmuş gibiydi. Daha önceki hatasında –düşmanlarına mekanizmanın yerini açık ettiğinde– kendini toparlamış ve devam etmişti. Şu andaysa kendini saplanıp kalmış gibi hissediyordu. Bitap düşmüştü. Çok uzun süre açık havada unutulmuş eski bir sancak gibi. Fırtınalarla parçalanmıştı. Güneşle solmuştu. Şimdi öyle paramparça duruyor, direkten kayıp düşmeyi bekliyordu.

Parlayan sprenini öldürebileceğiz.

Sonuçta Raboniel'in birlikte çalışmaları hakkında söylediği her şey yalan çıkmıştı. Tabii ki yalan olacaktı. Navani öyle olacağını biliyordu. Bildiklerini ondan saklamaya çalışmış, bunun için planlar yapmıştı. Ama bunun işe yaramasını bekliyor muydu gerçekten? Kaynaşık'ı alt edemeyeceğini kendine defalarca tekrarlamamış mıydı? Bunlar kadim yaratıklardı, insan kavrayışının ötesinde yeteneklere sahiplerdi, zamandan bağımsızlardı ve... Ve...

Ve Raboniel'in kızının öldüğü yere bakmadan edemiyordu. Raboniel'in çocuğunun cesedine sarılarak ağladığı yere. Nasıl da insani bir andı.

Navani gidip şiltesine kıvrıldı. Tüm gece uyuyamamıştı. Kaynaşıkların koridorda metal plakalar üzerinde çaldıkları notaları, sürekli yeni tonlar denemelerini dinlemişti. Derken taş duvarlarda son bir ses yankılanmıştı. En doğru şekilde tamamen yanlış gelen o berbat ses. Raboniel tonu bulmuştu.

Sprenleri öldürebilecek olan tonu.

Navani bununla gurur mu duymalıydı? Neredeyse deliliğin sınırında bile, çalışması öyle eksiksiz ve iyi yazılmıştı ki Raboniel talimatları takip edebilmişti. Navani'nin günlerini alan şeye saatler içinde ulaşmış ve binlerce yıllık sırrı çözmüştü. Bu sonuçta Navani'nin gerçek bir âlim olduğunun kanıtı değilse neydi?

Hayır, diye düşündü Navani tavana bakarak. *Hayır, sakın kendine paye vermeye kalkma.* Eğer âlim olsaydı çalışmasının sonuçlarını öngörebilirdi.

Giydirme oyunu oynayan bir çocuktu. Bir çiftçi de doğada yeni bir bitkiyle karşılaşabilirdi. Bu onu botanikçi mi yapardı?

Sonunda kendini kalkmaya ve eline yüzüne bulaştırmayacağına emin olduğu o tek şeyi yapmaya zorladı. Harabeye dönmüş odada biraz mürekkeple kâğıt buldu, yere diz çöktü ve duaları çizmeye başladı. Bunu kısmen bu tanıdık ritüelde teselli aradığı için yapıyordu. Ama fırtınalar kapsın onu, hâlâ inanıyordu da. Bu da kendini âlim sanması gibi aptalcaydı belki. Kimin onu duyacağını düşünüyordu ki? Sadece korktuğu için mi dua ediyordu?

Evet, diye düşündü çizmeye devam ederken. *Korkuyorum. Ve birinin bir yerlerde dinlediğini umut etmek zorundayım. Birinin bir planı olduğunu umut etmeliyim. Tüm bunların bir anlamı olduğuna inanmalıyım.*

Jasnah hiçbir planın olmadığı, her şeyin rastgele gerçekleştiği

fikriyle rahat ediyordu. Kaotik bir evrenin, gerçekten de önemli olan şeylerin, sadece önemli olduğuna karar verdikleri şeyler olduğu anlamına geldiğini söylemişti. Bu da insanlara özerklik veriyordu.

Navani kızını seviyordu ama o bu şekilde görmüyordu. Dünyanın işleyişinde bir düzen, bir organizasyon vardı. Yaprakların üzerindeki desenlerden kimyasal bileşenlere ve kimyasal tepkimelere kadar. Hepsi ona bunu fısıldıyordu.

Biri anti-Yokışığın mümkün olduğunu biliyordu.

Biri onu ilk olarak Navani'nin yaratacağını biliyordu.

Biri tüm bunları görmüş, planlamış ve onu buraya koymuştu. Buna inanmak zorundaydı. Buna inanmak zorundaydı ki bir çıkış yolu olduğuna inanabilsin.

Lütfen, diye dua etti ilahi yönlendirme rününü çizerken. *Lütfen. Doğru olanı yapmak için tüm gücüme çabalıyorum. Lütfen bana bir yön göster. Ne yapayım?*

Odanın dışından bir ses geldi ve o uykusuzlukla, Navani bir an bunun kendisine cevap veren ilahî bir ses olduğunu zannetti. Hemen sonra... sesin ne dediğini de duydu.

"Bağdökümcü'nün dikkatini dağıtmanın en iyi yolu karısını öldürmek olur," diyordu ses. Katı, soğuk bir sesti. "O yüzden senin şimdiye dek yapmayı reddettiğin şeyi yapmak için buradayım."

Navani kalkıp kapıya yürüdü. Dişil muhafızı yeni biriydi ama Navani'nin koridorun ilerisinde, Kardeş'in kalkanının yanına kurulmuş olan Raboniel'in çalışma istasyonuna doğru bakmasına itiraz etmedi.

Orada, Raboniel'in karşısında siyah üniformalı bir adam duruyordu. Kısacık kesilmiş siyah saçları, hatları belirgin burnu ve çökmüş yanaklarıyla yırtıcıyı andıran bir yüz. Moash. Katil.

"Ben kraliçeden faydalanmaya devam ediyorum," dedi Raboniel.

"Ben emirlerimi Garaz'dan alıyorum," dedi Moash. Kaynaşık'ın sesi ritimlerle ve anlamla fazla yüklüyken onunki tam tersiydi. Ölü. Dümdüz.

"Sana bana gelmeni emretti Vyre," dedi Raboniel. "Ve senin bana gönderilmeni de ben rica ettim. O yüzden bugün önce benim problemlerimle ilgilenmeni istiyorum. Kulede bir kurtçuk var. Duvarları kemirerek dolaşıyor. Giderek daha büyük bir sorun hâline geliyor bu."

"Sizi Stormblessed konusunda uyarmıştım," dedi Moash. "Hepinizi uyardım. Ama dinlemediniz."

"Onu öldüreceksin," dedi Raboniel.

"Düşmanları Kaladin Stormblessed'i öldüremez," dedi Moash.

"Sen söz vermiştin..."

"Düşmanları Stormblessed'i öldüremez," dedi Moash. "O tıpkı fırtınalar gibi bir güç ve fırtınaları öldüremezsin Kaynaşık."

Raboniel, Moash'a bir şey verdi. Küçük bir hançer. "Saçma sapan konuşuyorsun. Ne kadar marifetli olursa olsun insan sadece insandır. Bu hançer onun sprenini yok edebilir. Kumu serptiğinde, görünmez bir spren geçerken beyazlaşacak. Bunu kullanarak şerefspreninin yerini belirlersin. Onu vurduğunda Stormblessed güçlerinden mahrum kalır."

"Onu öldüremem," diye tekrarladı Moash üçüncü kere, hançeri beline sokarken. "Ama çok daha iyisini söz verebilirim. Bir anlaşma yapalım mı Kaynaşık? Ben Stormblessed'i etkisiz hâle getireyim ve önünüze çıkamasın, sen de bana kraliçeyi ver. Kabul mü?"

Navani ürperdiğini hissetti. Raboniel ondan tarafa bakmadı bile. "Kabul," dedi. "Ama benim için bir şey daha yapmanı istiyorum. Son mekanizmayı parçalamak için Avcı gönderildi. Fakat sanırım Stormblessed'in gelip onunla savaşması için işi geciktiriyor. O mekanizmayı benim için kırar mısın?"

Moash başını salladı ve son mekanizmanın yerini gösteren krokiyi aldı. Ardından bir asker gibi topukları üzerinde döndü ve koridoru geçti. Navani'yi gördüyse de yanından soğuk bir rüzgâr gibi geçerken bir şey söylemedi.

"Canavar," dedi Navani ayaklarının dibinde öfkesprenleriyle. "Hain! Kendi arkadaşına mı saldıracaksın?"

Moash bir an durdu. Dümdüz karşıya bakarak, "Oğlun masumları ölüme mahkûm ederken neredeydin açıkgöz?" dedi. Ardından döndü ve o ölü gözlerini Navani'ye dikti. "Oğlun, Roshone'u Kaladin'in kasabasına gönderdiğinde neredeydin Kraliçe? Katil olduğu bilinen, başkentten kovulmuş o adam küçük bir kasabaya sürgün edildiğinde neredeydin? O küçük kasabada size zarar veremezdi, değil mi?

"Roshone, Kaladin'in kardeşini öldürdü. Bunu engelleyebilirdiniz. Eğer herhangi biriniz biraz umursasaydı bunu durdurabilirdiniz. Sen hiçbir zaman benim kraliçem olmadın. Sen benim için bir hiçsin. Herkes için bir hiçsin. O yüzden bana hainlikten, arkadaşlıktan falan bahsetme. Bunun bana neye mal olacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Sonra yürümeye devam etti. Görünürde silah taşımıyordu. Belindeki o hançerden başka. Sprenleri öldürmek için yapılmış olan hançer. Esas olarak Navani tarafından yaratılmış olan hançer. Koridorun sonuna ulaştığında Fırtınaışığıyla parladı Moash. Bir şekilde Fırtınaı-

şığı onda çalışıyordu. Koridorun sonunda havalanıp merdiven boşluğundan giriş katına yükseldi.

Navani kapıda yığıldı kaldı. İtirazlar boğazında düğümlenmişti. Onun haksız olduğunu biliyordu ama sesi çıkmamıştı. Bu adam sinirlerini bozuyor, onu paniğe sürüklüyordu. İnsan değildi. O bir Yokelçi'ydi. Bu kelime eğer biri için kullanılacaksa o kesinlikle Moash'tı.

"Neyin var?" diye sordu muhafız. "Yemek yedin mi?"

"Ben..." Navani dudaklarını yaladı. "Mum alabilir miyim lütfen? Dua yakmak için."

Şaşırtıcı bir şekilde ikiletmedi muhafız. Navani mumu aldı, sönmesin diye avucunu aleve siper ederek şiltesine geri gitti. Orada yere diz çöküp ründualarını teker teker yakmaya başladı.

Eğer bir Tanrı var, eğer Yaradan hâlâ oralarda bir yerdeyse, Moash'ı da o mu yaratmıştı? Ama neden? Neden dünyaya böyle bir şey göndermişti?

Lütfen, diye düşündü, dua ateşte buruşup dumanlar havaya yükselirken. *Lütfen. Ne yapacağımı söyle. Bana bir şey göster. Orada olduğunu bileyim.*

Son dua da Asude Saraylar'a doğru süzülürken Navani uyuşmuş gibi topukları üzerinde oturdu. Döşeğine kıvrılıp tüm sorunları unutmak istiyordu. Tam bunu yapacaktı ki masasının kalıntıları arasında mum ışığında parlayan bir şey dikkatini çekti. Navani bir tür transa girmiş gibi kalkıp o şeye doğru yürüdü. Muhafız bakmıyordu.

Navani külleri eliyle kenara ittiğinde, kabzasında elmas olan metal hançer ortaya çıktı. Navani şaşkınlıkla ona bakakaldı. Ama bu parçalanmamış mıydı?

Hayır, bu ikinci hançer. Raboniel'in kızını öldürürken kullandığı hançer. İşi bittiğinde onu nefretle bir kenara fırlatmıştı.

Çok değerli, paha biçilemez bir silahtı ve Kaynaşık onu öylece atmıştı. Raboniel ne kadar zamandır uyanıktı? O da Navani gibi kendini çok mu zorlamıştı, o kadar mı yorgundu? Önemli detayları unutacak kadar mı?

Çünkü işte orada, mücevherin içinde mor-siyah bir ışıltı vardı. Raboniel kızını öldürürken hepsi tükenmemişti.

Hâlâ içinde biraz anti-Yokışığı vardı.

◆
◆ ◆

Kaladin basamakları teker teker indi. Tuzağa doğru yürürken acelesi yoktu.

Belli bir ivmeyle ileri itiliyor gibiydi. Sanki bir sonraki hareketi çoktan taşa Ruhdökülmüş ve değiştirilemezmiş gibi. Arkasında anında bir dağ yükseliyor, geri dönmesini engelliyormuş gibi.

İleri. Sadece ileri. Adım adım ileri.

Merdivenlerden giriş katına indi. İki dehşetform Soylu yolu tutmuştu ama elleri kılıçlarında, hızlı hızlı mırıldanarak geri çekildiler. Kaladin onları görmezden gelip avluya doğru döndü. Mızrağını omzuna yerleştirdi ve ana koridor boyunca yürüdü.

Artık saklanmak yoktu. Saklanmaktan çok yorulmuştu. Taktiklerden ve stratejilerden bunalmıştı. Avcı onu mu istiyordu? Eh, onu alacaktı. Hep nasılsa o hâliyle. Üniforması içinde, başı dik, savaşa yürürken.

İnsanlar ve şarkıcılar önünden çekildi. Kaladin, Rlain'in anlattığı gibi alınlarına *shash* rünü çizilmiş pek çok insan gördü. Fırtınalar kapsın onları, Kaladin'e inanıyorlardı. Onun utancının, başarısızlığının, esaretinin sembolünü taşıyorlardı. Ve bunu iyi bir şeye dönüştürüyorlardı.

Bunun artık son olduğunu düşünmeden edemedi. Üniformasını son giyişi, Köprü Dört üyesi olarak son savaşıydı. Öyle veya böyle, tutunduğu bu hayattan ve bu hayatın kalbini oluşturan bu basit askerî mangadan kopması gerekiyordu.

Tüm bu insanlar onun çoktan ölmüş bir versiyonuna inanıyordu. Yücemareşal Kaladin Stormblessed'e. Cesur bir asker, Rüzgârkoşucuların güçlü ve sarsılmaz lideri. Masum genç Kal, Amaram'ın ordusundaki manga komutanı ve köle Kaladin gibi Yücemareşal Kaladin de ölmüştü. Kaladin başka birine, o efsaneyle boy ölçüşemeyecek birine dönüşmüştü.

Ama tüm bu insanlar ona inanırken, onun arkasına düşmüş ve umutla, beklentiyle fısıldaşırlarken belki Stormblessed'i son bir dövüş için ölümden geri getirebilirdi.

Saldırıya açık olmaktan çekinmiyordu. Kaçabileceği bir yer yoktu. Soylu ve şarkıcı askerler gruplar hâlinde peşinden gelip kendi aralarında sertçe fısıldaşsalar da Parlayan'la ilgilenmeyi bir Kaynaşık'a bırakacaklardı.

Diğer Kaynaşıklar ise Kaladin'in çoktan başkasının avı olduğunu biliyorlardı. Avcı peşindeydi.

Kaladin'in yolu Kopuk'un yakınından geçiyordu. Pazar hemen sağındaki koridorun ilerisindeydi. Tam oradan geçerken nihayet Syl'i hissetti. Aniden durup o tarafa baktı. Peşinden gelen onlarca kişi sustu ve Kaladin sağ elini pazar yönüne doğru uzattı.

Syl, diye düşündü. *Buradayım. Beni bul.*

Zar zor seçilebilen bir ışık ışını ileride hareketlendi. Dönüp zikzaklar çizerek ona doğru gelirken giderek hızlandı ve zikzak çizmeyi bırakıp dosdoğru üzerine uçtu. Bu esnada parıltısı da arttı ve Kaladin'in zihninde belirdi. Diğeri olmadan her ikisi de tam değildi.

Syl irkilip kendine geldi, ardından üzerinde bir kız elbisesiyle elinin üzerine indi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Kaladin.

"Hayır," dedi Syl. "Hayır, pek sayılmaz. Ben... neredeyse öldüğüm zamanki gibi hissettim. Yüzyıllar boyunca kendimi kaybettiğim zaman gibi. Üzgün hissediyorum Kaladin. Ve üşüyorum."

"Seni anlıyorum," dedi Kaladin. "Ama Syl, düşman... Parlayanları öldürecekler. Annemle babam da ellerinde olabilir."

Syl başını kaldırıp ona baktı. Sonra bulanıklaştı ve bir an sonra Kaladin'inki gibi Kholin mavisi bir üniforma giyiyordu.

Kaladin başını salladı, ardından döndü ve sırtında yüzlerce kişinin dualarıyla, ümitleriyle yürüdü. Kendi isminin ağırlığıyla yürüdü. Geceleri ağlamayan, dehşet içinde duvar diplerine sinmeyen bir adam gibi. Öyleymiş gibi yapmaya kararlı olduğu o adam gibi. Son bir kez.

Navani'nin uçan eldivenini kontrol etti. Onu kemerine iliştirmişti. Gerektiğinde çalıştırabilirdi. Sağ tarafına iliştirmişti ve arkaya dönük duruyordu. Geçen gece Dabbid'le birlikte aletle çiftlenmiş ağırlıkları yukarı çekmişlerdi. Son dövüşte onunla pek iyi bir iş çıkarmamış olsa da artık aletin sınırlarını daha iyi biliyordu. Bu eldiveni mühendisler tasarlamıştı, askerler değil. Mızrağını kullanmasını engelleyebileceğinden onu eline takamazdı ama belki başka bir şekilde ona avantaj sağlayabilirdi.

Işık kurdelesine dönüşerek yanında uçan Syl'le avluya girdi. Devasa pencere, o sonsuza uzanan camdan duvar tam karşısındaydı. Taşın içinde yine sonsuza uzanan, kulenin en tepesine kadar çıkan boşluk –avlu– çoğu katta balkonlarla çevrelenmişti. Gökseller havada süzülüyordu ama aralarında Leshwi'yi arayacak vakti yoktu.

Syl önüne geçti, ardından havada öyle durdu, şaşırmış görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin.

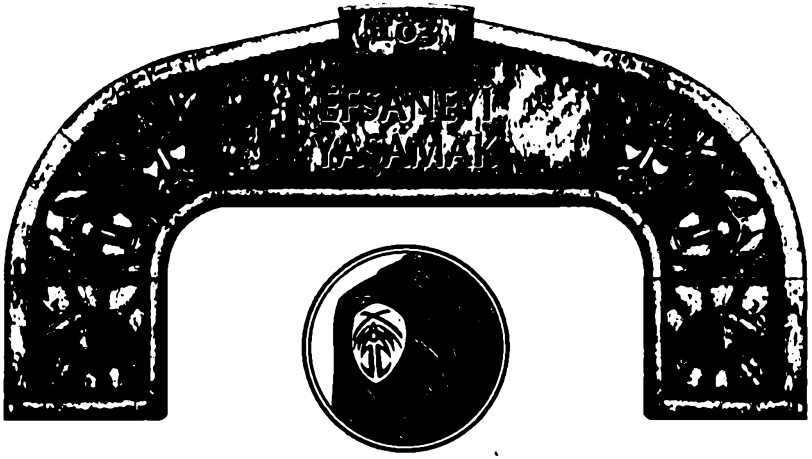
Yücefırtına geliyor, dedi Syl kafasının içinde.

Elbette. Bu, öyle bir gündü.

Avludakiler onu görünce, etraflarında beklentisprenleriyle kaçıştı.

Avlu boşaldığında tam ortada, avlunun diğer tarafına –revire– giden yolu kapatan o iri kıyım silüeti gördü.

Kaladin meydan okumak için mızrağını kaldırdı. Ama Avcı'nın böyle şerefli jestleri umursadığı yoktu. Öldürmek için buradaydı ve yine öldürmek için Kaladin'in üzerine atıldı.

Onları mücadele ederken izleyin. Teslim olmayı reddederek kıvranmalarını izleyin. İnsanlar kayalara, Roshar sarmaşıklarının azmiyle tutunuyor.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

◆

"İşte geldi," dedi Teft, avludaki kalabalıkla birlikte uzaklaşırken. Üniformasının üzerine giydiği pelerinle dikkat çekmiyordu. Zaten genelde böyle olurdu. Oysa Kaladin, üzerinde paçavralar bile olsa tüm dikkatleri üzerine çekerdi. Öyle bir adamdı.

Peki Teft? Kolay unutulabilecek biriydi. Üzerinde bu pelerinle, kızıyla birlikte avluda dolaşan başka bir işçiydi sadece. Lift'in başını önünde tutmasını ve pelerininin kapüşonuyla yüzünü saklamaya devam etmesini umdu çünkü aksi takdirde birileri kızının, kulede sürekli sorun çıkaran şu can sıkıcı Parlayan'a fena hâlde benzediğini fark edebilirdi.

"Niye bu kadar uzun sürdü ki?" diye fısıldadı Lift, avludakilerin Kaladin'le Avcı'ya yer açmak için aniden kaçışmasından tedirgin olmuş gibi duvar kenarından yürürlerken.

"Bizimki şov yapmayı sever," dedi Teft. Fırtınalar adına, mavi üniforması içinde, salıverilmiş saçları, alnında belirgin yara izleriyle kapıda duran Kaladin'in görüntüsünden etkilenmemek imkânsızdı. Gözlerinde en karanlık fırtınaları delip geçecek bir bakış vardı.

İyi iş çıkardın Teft, diye düşündü övünerek. *Kendi hayatını mahvettin ama onda iyi iş çıkardın.*

Phendorana kulağına rahatlatıcı bir şeyler fısıldadı. Teft'in ricasıyla küçülmüş ve omzuna yerleşmişti. Teft onu başıyla onayladı. Ailesi eğer Tahayyülcülere katılmasaydı, ihtiyacı olduğunda Kaladin'e nasıl yardım edeceğini bilmiyor olacaktı. Ve o zaman Karadiken muhtemelen ölecekti ve bu kuleyi asla bulamayacaklardı. O yüzden... belki de artık yaptığı şeyden pişman olmayı bırakmasının vakti gelmişti.

Birlikte duvar dibinden yavaş yavaş revire doğru ilerlediler. Kendi sprenine sahip olmak Köprü Dört dışında başına gelen en iyi şey değilse onu fırtınalar kapsındı. Phendorana bazen huysuz olabiliyordu; bu sayede iyi bir ikili oluyorlardı. Ayrıca onun bahanelerini asla kabul etmiyordu; bu sayede daha iyi bir ikili oluyorlardı.

Kaladin dövüşe başladı, Teft'in ona şans dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Oğlan iyi olacaktı. Teft kendi üzerine düşeni yapsa yeterdi.

Revirdeki muhafızlar bu gösteriyi izlemeye çıkacak mı diye beklediler ve neyse ki çıktılar. Fakat ne yazık ki bir tanesi kapının önünden ayrılmadı. Dövüşü izliyordu ama belli ki görev yerini bırakmamaya kararlıydı.

Üstelik Teft'in şansına, fırtınaformda bir Soylu'ydu bu. Yine de Lift'le birlikte sanki kalabalığın sürüklediği şaşkına dönmüş sivillermiş gibi yaklaşmayı başardılar. Belki fırtınaform onların revirde saklanmasına izin verirdi.

Fakat Soylu bunun yerine aldırmaz bir şekilde avucunu kaldırarak onlara başka tarafa kaçmalarını işaret etti. Revire saklanmak isteyen başkalarını da savuşturuyordu, dolayısıyla Teft'le Lift özellikle dikkatini çekmedi.

Kaladin'le Avcı çarpıştığında avludakiler çığlık attı. Gökseller dövüşü izlemek için alçalmıştı; kıyafetlerinin uzun kuyrukları perde gibi aşağı sarkıyor, gerçeküstü bir görüntü oluşturuyordu. Aslına bakılırsa herkes Kaladin'le Avcı'nın düellosunu izliyordu. Böylece Teft Soylu'nun koluna dokundu. Bu Soyluların içinde şimşek dolaşıyordu, bu yüzden şarkıcıya dokunduğunda Teft şokla çarpıldı. Teft bağırıp hemen elini çekti ve fırtınaform canı sıkkın bir şekilde ona dönerken geri çekildi.

"Lütfen Berrakbey," dedi Teft. "Ne oluyor?"

Soylu ona bakarken Lift arkasından dolanıp kapıyı araladı.

"Sen işine bak," dedi Soylu. "Seninle bir..."

Teft şarkıcının üzerine atılıp belinden kavradığı gibi onu açık kapı-

dan içeri itti. Yine çarpıldıysa da Soylu'yu gafil avladığından onu yere devirmeyi başarmıştı.

Lift kapıyı kapattı. Ardından Teft yaratığın boğazına bastırırken gergin bir şekilde bekledi. Teft tüm Fırtınaışığı'nı içine çekmişti ama fırtınaformun gücünün artmaya başladığını hissetti. Yaratığın teninde kırmızı bir şimşek dolaşıyordu.

"İyileşiyor!" dedi Teft.

Lift atıldı ve fırtınaform gücünü doğrudan Teft'in üzerine boşaltırken elini Teft'in bacağına koydu. Şimşeğin çıkardığı çatırtı inanılmazdı. Teft yakıcı bir acı hissetti. Sanki biri kamp ateşi yakmak için en uygun yerin onun karnı olduğuna karar vermişti.

Ama dayandı ve Lift onu iyileştirdi. Hatta Teft yana yuvarlanıp Fırtınaışığı kullanarak Soylu'yu yere yapıştırmayı bile başardı. Bu sayede Soylu'nun boğazındaki baskıyı sürdürebildi ve giderek şiddeti azalan şoklara direndi.

Nihayet vücudu gevşedi ve bilincini yitirdi Soylu. Teft rahat bir nefes alıp ayağa kalktı, gerçi önce zemine yapışan giysilerini kurtarması gerekmişti. Fırtına kapası Fırtınaışığı. Başını öne eğip baktığında gömleğinin önünün tamamen yanmış olduğunu gördü.

İnsan boyutuna büyüyen Phendorana'ya bir göz attı. Phendorana düşünceli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Teft.

"Saçların diken diken oldu," dedi Phendorana ve gülümsedi. Küçük bir çocuk gibi gülümsemişti ve Teft de aynı şekilde karşılık vermeden edemedi.

"Kıpırda!" dedi Phendorana ona. "Kapıyı sağlama al!"

"Tamam, tamam." Teft kapıya gidip çerçeveyi Fırtınaışığı ile doldurdu. Biri o şimşeğin çatırtısı duymuş olabilirdi. "Lift," diye seslendi Teft kapı üzerinde çalışırken, "işe koyul! Bu Parlayanların bir an evvel uyanıp emirlere uymaya hazır hâle gelmesini istiyorum." Sonra yanında duran Phendorana'ya döndü ve spreniyle bakıştılar. "Bunu yapabiliriz," dedi Teft ona. "Onları uyandıracağız, Kal'ın ailesini alacağız ve buradan çıkacağız."

"Pencereden mi?" diye sordu Phendorana.

Doğuya bakan pencere yerden yüzlerce metre yukarıdaydı. Duvara yapışarak inebileceğinden emin sayılırdı. Parlayan güçleri geri gelene dek ne kadar bir mesafeyi bu şekilde inmeleri gerecekti? O zamana kadar Göksellerin ne yaptıklarını anlamasından ve peşlerine düşmelerinden korkuyordu.

Eh, bakalım uyandıklarında diğerleri ne diyecekti? Teft kapıyla işi bitince Lift'in ne durumda olduğunu görmek için döndü. Hekimle karısı neredeydi...

Lift bir çığlık attı.

Yerdekilerden biri çarşafın altından çıkarken Lift geri sıçradı. Siyahlar içindeki adam ona doğru bir Parekılıcı savurdu. Lift neredeyse başaracaktı ama Kılıç onu uyluklarından yakaladı ve bir gökyılanı zarafetiyle havada savrularak bacaklarında kesikler açtı.

Bacaklarına isabet alan Lift yere yığıldı.

Siyah üniformalı adam Fırtınaışığı'yla parlayarak Lift'ten Teft'e döndü. O çökük yanaklar, belirgin burun, parlayan gözler.

Moash.

Kaladin kaçmadı.

Avcı'nın ne yapacağını biliyordu.

Nitekim yaratık daha önceki seferlerde yaptığını yaptı. Kabuğunu bırakıp boğuşmak için Kaladin'in üzerine atıldı. Bir kabuk gitmişti. İki kabuk sonra formunda kısılıp kalacak, ya kaçacak veya Kaladin'le yüzleşip ölme riskini alacaktı.

Kaladin boğuşmayı kabullenerek mızrağını indirip Avcı'nın kol mesafesine girdi. Avcı ona uzandığında son anda dönüp ellerini yakaladı. İçinde çağlayan Fırtınaışığı'yla Avcı'nın bileklerini tutuyordu. Ama fırtınalar adına, yaratık ondan daha güçlüydü. Yine de Kaladin kaçmayacaktı, saklanmayacaktı. Bu defa değil. Bu defa Teft'le Lift'e zaman kazandırması gerekiyordu sadece.

Ve Kaladin son dövüşlerinde Avcı'yla ilgili bir şey keşfetmişti. Bu yaratık asker değildi.

"Pes et küçük adam," dedi Avcı. "Yaklaşan fırtınadan nasıl kaçış yoksa benden de kaçış yok. Sonsuza dek peşindeyim."

"Güzel," dedi Kaladin.

"Meydan okuyorsun ha!" dedi Avcı gülerek. Kaladin'in ayağına çelme takmayı ve o muazzam gücüyle onu yere devirmeyi başardı. Kaladin'in tek yapabildiği var gücüyle ona tutunmak ve onu da kendisiyle birlikte yere düşürmekti. Avcı dizini Kaladin'in karnına dayadı, ardından çevirip kolunu boynuna dayadı. "Ne aptallık!"

Kaladin kıvrandı. Avcı onu neredeyse kıpırdayamaz duruma getirmişti. Syl etraflarında uçuyordu. Avcı onu boyunduruğa almaya davrandığında Kaladin dönüp Avcı'nın gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

Avcı homurdanıp Kaladin'i tekrar çevirdi ve omuzlarından yere yapıştırdı.

"Senden korkmuyorum," dedi Kaladin. "Ama sen benden korkacaksın."

"Delilik," dedi Avcı. "Kaçınılmaz kaderin zavallı zihninin delice düşünceler üretmesine sebep oluyor."

Kaladin sırtı buz gibi taşın üzerinde yatarken homurdandı ve Avcı'nın sağ elini itmek için iki elini birden kullandı. Bu esnada gözlerini Avcı'nın gözlerinden bir an bile ayırmadı.

"Seni öldürdüm," dedi Kaladin. "Ve şimdi yine öldüreceğim. Sonra benim için her döndüğünde seni tekrar öldüreceğim."

"Ben ölümsüzüm," diye homurdandı Avcı. Ama ritmi değişmişti. Şimdi kendine o kadar güvenmiyordu.

"Fark etmez," dedi Kaladin. "Senin için söylenenleri duydum. Damarlarında dolaşan kanla değil, yarattığın efsaneyle yaşıyorsun. Ve her öldürüldüğünde o efsane biraz daha ölüyor. Seni her yendiğimde kendini paralayacaksın. Ta ki artık kimse sana Avcı demeyene kadar. Artık Mağlup olarak bilineceksin. Ne kadar denerse denesin *BENİ* yenemeyen bir yaratık olarak."

Kaladin uzandı ve kemerine taktığı Navani'nin aletini açıp ağırlığı serbest bıraktı. Biri sanki aniden beline bir halat bağlamış gibi Avcı'nın elinden kurtulup avlunun zemini boyunca hızla kaydı.

Sonra hemen aleti kapattı ve ayağa kalkıp biraz ötesindeki düşmanına baktı. Syl yanında onun mükemmel bir taklidi gibi durmuş, tıpkı onun gibi Avcı'ya bakıyordu. Kaladin neşterini çıkardığında ikisi de gülümsedi.

Moash, Lift'i duvara doğru tekmeledi ve Lift yuvarlanarak gitti. Orada öylece hareketsiz kaldı, bir daha kıpırdamadı. Moash elinde Kılıcıyla Teft'e doğru süzüldü.

Teft aptallığına lanet etti. Kapıdaki Soylu'nun icabına bakmaya odaklanmıştı, oysa sıra dışı bir şey olup olmadığını kontrol etmeliydi. Şimdi bakınca, odanın arka tarafındaki perdenin aralığından Kal'ın annesiyle babasının ve kardeşinin bağlandığını, ağızlarının tıkalı olduğunu görebiliyordu.

Asıl tuzak dışarıdaki Avcı değildi. Tuzak buradaydı, daha ölümcül bir düşmandı. Bizzat Kaladin tarafından savaş için eğitilmiş bir adam.

"Selam Teft," dedi Moash yavaşça. Yerde sıra sıra yatan baygın Parlayanların önünde yere indi. "Ekip nasıl?"

"Sana karşı güvendeler," dedi Teft pelerinini çekip altında saklı uzun bıçağı kınından çıkarırken. Kalabalığın arasından mızrakla geçemezdi ne yazık ki.

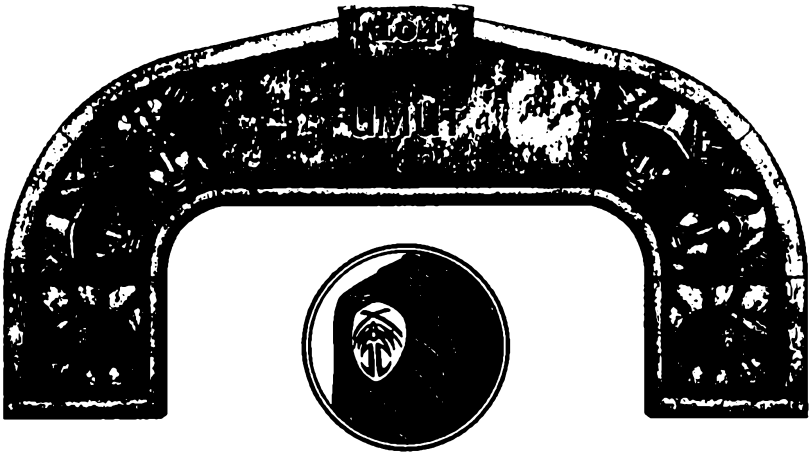
"Hepsi değil Teft," dedi Moash. Odayı aydınlatan çok sayıda küreye rağmen yüzünde bir gölge vardı.

Moash öne atıldı ve Teft geri çekilip baygın Soylu'nun üzerinden atladı. Burada kapının önünde baygın Parlayanların üzerine basmadan dövüşebilecekleri kadar alan vardı. Fakat Moash bir kese çıkarıp yere bir şeyler serpti. Siyah kum muydu bu? Neydi bu?

Phendorana yanındaydı. Teft silahını çekti ama bıçağı Moash'ın silahının yanında ufacık görünüyordu. Moash'ın silahı, suikastçının Şerefkılıcıydı. Gavilar'ı öldüren silah.

Moash'ın elinde şeytani bir görüntüsü vardı silahın. Çoğu Kılıçtan kısaydı ama özellikle böyleydi. Bu silah taştan canavarlar için değildi.

İnsanları öldürmek içindi.

İnsanlar bir şiir. Bir şarkı.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

"Hey," dedi biri Azar Ritmi'nde. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Rlain durup su fıçısını bir omzundan diğerine aldı. Dabbid ürküp ona biraz daha sokuldu. Urithiru'nun koridorlarından birinde, bodruma inen merdivenlerin yakınındaydılar. Bu, son kontrol noktasıydı ve Rlain geçtiklerini sanmıştı.

"Su götürüyoruz," dedi Rlain, Teselli'de, omzundaki fıçıya vurarak. Dövmesini boyayla örtmüş, desenlerinin arasında görünmeyecek hâle getirmişti. "Âlimlere."

"Bunu niye sen yapıyorsun?" dedi şarkıcı. Kaynaşık ya da Soylu değil, sıradan bir muhafızdı. Dişil onlara doğru yürüyüp elini Rlain'in omzuna koydu. "Bu tür işleri bırak insanlar yapsın dostum. Biz daha önemli işlerle ilgilenmeliyiz."

Rlain, gözlerini yere dikmiş duran Dabbid'e baktı ve Sinir'e tutuldu. Beklediği tepki bu değildi.

"Bu, benim işim," diye açıkladı muhafıza.

"Baltatazılarının işini kim bir şarkıcıya verdi?" diye sordu dişil. "Benimle gel. Savaşformunda iyi görünüyorsun. Sana kılıç kullanmayı öğretirim. Bizim bölüğe birilerini arıyoruz."

"Ben... verilen işi yapsam daha iyi," dedi Rlain, Teselli'de. Silkinip omzundaki muhafızın elinden kurtuldu ve neyse ki dişil izin verdi. Dabbid'le birlikte yürümeye devam ettiler.

"Buna inanabiliyor musunuz?" dedi dişil arkalarından. "Ne kadar çok şarkıcı hâlâ köle gibi düşünmeye devam ediyor. Çok üzücü."

"Öyle," dedi diğer muhafızlardan biri. "Diğerleri bir yana, bundan böyle davranmasını beklemezdim."

Rlain, Kaygı'ya tutuldu.

"Neden?" diye sordu dişil. Sesi koridorda yankılandı.

"Sonuçta o bir dinleyici, değil mi? Hapisteydi de Raboniel'in Ses'i çıkardı ya."

Hay Cehennem. Rlain biraz hızlandıysa da işe yaramadı. Az sonra arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu. Muhafız onu dirseğinden yakaladı.

"Dur biraz," dedi dişil. "Sen dinleyici misin?"

"Evet," dedi Rlain, Teselli'de.

"Su taşıyorsun. Sen. Hain."

"Biz..." Rlain, Karar'a tutuldu ve dişiye döndü. "Biz hain değiliz. Venli, Raboniel'in Ses'i."

"Evet, evet," dedi dişil. "Ama sen insan kraliçenin yanına aşağıya inmiyorsun. Oraya gitme iznin olduğunu teyit etmem gerekiyor önce. Benimle gel."

Dabbid titreyerek Rlain'e sokuldu. Rlain şarkıcı muhafızlara doğru baktı. Dört kişiydiler.

Hayır. Onlarla savaşmayacaktı. Ve bunun tek sebebi sayıları değildi. "Pekâlâ," dedi. "Amirine sor da bir an evvel işime dönebileyim."

Rlain'i götürürlerken Dabbid de alçak sesle sızlanarak onları takip etti. Hedeflerinden adım adım uzaklaşıyordu. Ama Kardeş onu bir sebepten aşağıya çağırdıysa onu oraya götürmenin bir yolunu bulmak zorundaydılar.

Avcı, Kaladin'in üzerine atıldı. Ama Kaladin hazırdı. Hâlâ kemerinde takılı duran Navani'nin aletini çalıştırdı. Alet onu herhangi birinin sıçrayabileceğinden çok daha hızlı geri sürükledi, böylece Avcı'nın atlayışı kısa kaldı.

Bu arada şarkıcılar avluyu büyük oranda sivillerden temizlemişti. Devasa pencere hariç duvarların önüne askerler dizilmişti. Ama insanlar koridorlardan ve balkonlardan izlemeye devam ediyordu. Hepsi Kaladin'e güveniyordu.

Gökseller düelloyu değerlendiren bir jüri gibi havada bir çember oluşturmuştu. Bir tür arenada gibiydiler. Kaladin elinden geldiğince

etrafına güç ve özgüven yansıtmaya çalıştı. Bir noktada öyle de hissetmeye başladı ve yorgunluğu, bezginliği geri çekildi.

Avcı'yı buna inandırmak zorundaydı. Bu düelloda Kaladin'den daha fazla kaybedecek şeyi olduğunu düşünmesi gerekiyordu.

Ve öyle görünüyordu. Çünkü Kaladin avlunun diğer tarafına ulaşıp Navani'nin aletini kapattığından yaratık ikinci vücudunu da bırakıp yine bir ışık kurdelesi hâlinde Kaladin'e atıldı. Bu dövüşü bir an evvel bitirmek istiyordu.

Yücefırtına geliyordu; yaklaşan fırtına duvarı yüzünden pencere kararmıştı. Sonunda fırtına Kaladin'in zar zor duyduğu bir kükremeyle vurduğunda küreler avludaki tek ışık kaynağı hâline geldi.

Kaladin, Kaynaşık'ı tam havada cisimlenirken karşıladı ve yine çarpıştılar. Bu Avcı'nın üçüncü bedeniydi. Bunu da geride bırakırsa ya Yokışığı almaya gidecek veya dördüncü bedeni kullanıp öldürülme riskine girecekti.

Yine birlikte yere düştüler ve yerde boğuşarak yuvarlanırlarken Kaladin bıçağına ulaşmaya çalıştı. Avcı, Yokışığı ile iyileşebiliyordu ama ne kadar Işık kaybederse Yokışığı yenilemeye gitmesi ihtimali o kadar artardı.

Bu sefer yaratık hiç oyalanmadan Kaladin'in kafasına hamle yapmaya çalıştı. Büyük olasılıkla kafasını taş zemine çarpacaktı çünkü Kaladin'in iyileşme gücünün düzgün işlemediğini biliyordu. Kaladin bundan kurtulmak için dikleşti ve Avcı kolunu yakalayabildi.

"Sen asker değilsin," dedi Kaladin yüksek sesle. Sesi avluda yankılandı. "Seninle ilgili işte bunu anladım Mağlup Kişi. Hiçbir zaman ölümle yüzleşmemişsin."

"Sus," diye hırladı Avcı, Kaladin'in bileğini bükerken.

Kaladin homurdandı, sonra ikisini birlikte yana devirerek bileğini kırılmaktan kıl payı kurtardı. Bıçağını düşürdü. Neyse ki başka bıçaklar da bulmuştu.

"Ben ömrümün her günü ölümle yüzleştim!" diye bağırdı Kaladin, Kaynaşık'ın üzerine yuvarlanırken. "Senden neden korkmuyorum biliyor musun? Ben ölümün peşimde olduğunu bilerek yaşıyorum. Seni yeni bir şey değilsin."

"KES!"

"Ama ben senin bilmediğin bir şeyim," diye bağırdı Kaladin, Avcı'yı omuzlarından yere çarparak. "Binlerce yıl da yaşasan o hayat seni daha önce karşılaşmadığın bir şeye hazırlayamaz Mağlup Kişi. Seni senden korkmayan birine hazırlayamaz!"

Kaladin çizmesindeki bıçağı çekip kaldırdı. Bunu gördüğünde yapması gerekeni yapmadı Avcı. Kaladin'le boğuşmadı ya da dizini Kaladin'in karnına geçirmedi. Paniğe kapıldı ve ışık kurdelesine dönüşerek kaçtı.

Az ileride, düelloyu izleyen askerlerin önünde maddeleşti. Dördüncü bedendeydi. Son bedeni. Öldürülebildiği beden. Avcı döndü ve onun geride bıraktığı kabuğun üzerinde duran Kaladin'e baktı.

"Ben ölümün ta kendisiyim Mağlup Kişi," dedi Kaladin. "Ve sonunda sana yetiştim."

Venli avluya doğru yürürken bir insan kalabalığının ana koridoru tıkadığını gördü. Kaygı'ya tutuldu ve ilerlemeye devam etti. Soylu olduğu için insanlar ona yol veriyordu. Nihayet kalabalığın önüne, tek sıra hâlinde dizilmiş savaşformların avluya geçişi engellediği yere ulaştı.

Ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Rlain'le arkadaşları kaçış planlarını uygulamaya koymuştu bile.

"Yer açın," diye emretti Venli, Horgörü'de. "Ne oluyor?"

Savaşformlardan biri ona doğru döndü. Venli onu şahsen tanımasa da Avcı'nın askerlerinden biri olduğunu biliyordu. "Efendimiz Stormblessed'le savaşıyor," dedi. "İnsanların avluya girmesini engellemek için yolu kestik."

Venli kafasını uzattı; boyu avlunun Avcı'nın yüz kadar askeriyle çevrelendiğini görmesine izin verecek kadar uzundu. Aralarında Raboniel'in Leshwi'den aldığı kişisel muhafızlarından bazılarını da gördü.

Venli, Dehşetler'e tutuldu. Şimdi ne olacaktı? Yardım edebilir miydi? Etrafa bakarken gerçekten yardım etmek istediğini fark etti. Tını onu zorladığı veya bu yola girmiş olduğu için değil sadece. Taşların şarkısı yüzünden. Atalarının fısıltıları yüzünden.

"Ben Dilekler Hanımı'nın Sesi'yim," dedi Venli. "Beni de mi engelleyeceksiniz? Kenara çekilin."

Askerler gönülsüz bir şekilde önünden çekildi. Ama Venli bu kez karşısındaki manzara yüzünden kendisi durmadan edemedi. Stormblessed'de bir şey vardı. Avcı'yla boğuşurken, yerde yuvarlanırken bile bariz bir kararlılıkla savaşıyordu. Kendini Avcı'dan kurtardı ve bir şekilde yedi metre kadar geri sıçradı. Oysa güçlerini kaybetmiş olması gerekiyordu.

Avcı bir ışık kurdelesine dönüşüp peşinden gitti ama Stormblessed kaçmadı. Uzandı ve Avcı'yı tam maddeleşirken yakaladı. Büyüleyiciydi. Venli, Leshwi'nin bu insanı neden ilginç bulduğunu görebiliyordu.

Venli'nin bu dövüşe yapabileceği bir şey yoktu. Rlain'i ve Lirin'le ailesini düşünmeliydi. Gözleriyle havayı taradı ve az ileride havada duran Leshwi'yi gördü.

Stormblessed, Avcı'nın geride bıraktığı kabuğun üzerinde dimdik dururken, Leshwi'nin yanına yürüdü Venli. Hanımı yere alçaldı. Bu düelloya o da karışmazdı.

"Stormblessed için durum kötü görünüyor," diye fısıldadı Venli.

"Hayır," dedi Leshwi, Böbürlenme'de. "Avcı tüm kabuklarını kullandı. Kaçıp Işık yenilemesi gerekecek."

"Niye yapmıyor?" diye sordu Venli.

"Bak," dedi Leshwi eliyle sessiz avluyu işaret ederek. Arkalarında birikmiş insan kalabalığıyla avlunun etrafında dizilmiş askerler pürdikkat izliyordu. Kaynaşıklar havadaydı. Herkesin gözü iki savaşçının üzerindeydi.

Durum tamamen kontrolü altında, ölümsüz ve yenilmez görünen bir asker.

Ve ona nazaran küçük görünen bir Kaynaşık.

◆
◆ ◆

Teft revirde sağa sola kaçıyordu. Moash'la doğrudan dövüşmeye cesaret edemezdi; bunun yerine ulaşamayacağı bir yerde kalmaya çalışıyordu. Zaman kazanıyordu. Gerçi ne için zaman kazanıyordu ki?

Moash gözleri parlayarak onlara biraz daha yaklaştı.

"Stormblessed yardıma gelmeyecek değil mi?" diye sordu Phendorana alçak sesle. Teft'in yanında havadaydı.

"Kaladin aynı anda her yerde olamaz," dedi Teft. "Bunu sık sık unutsa da o sadece tek bir adam." Bir vücudun üzerinden atladı. Lift kıpırdandı, bacaklarını ardında sürükleyerek en yakındaki Parlayan'a doğru sessizce süründü.

Aferin kız, diye düşündü Teft. Moash'ın dikkatini kendi üzerinde tutmak zorundaydı.

"Senin kadar acımasız bir haine dönüşen birini hiç tanımadım," diye seslendi Teft, Moash'a. "Ne oldu sana? Kendinden olanı öldürmeye bu kadar istekli olmanın sebebi ne?"

"Huzur," dedi Moash odanın ortasında duraksayarak. "Huzur Teft."

"Bu mu huzur?" dedi Teft eliyle odayı işaret ederek. "Arkadaşlarınla dövüşmek mi?"

"Seninle dövüşmüyoruz. Tam bir ödlek gibi kaçıp duruyorsun."

"Bütün iyi çavuşlar ödlektir! Ve bundan gurur duyarlar. Birinin subayların aklını başına getirmesi lazım!"

Moash havada kara bir leke gibi olduğu yerde kaldı. Dönüp Lift'i görmesine fırsat vermemek için Phendorana hemen önünde belirdi. Moash ona baktı. Güzel, güzel. Dikkati dağılmıştı.

Ama Moash umursamazca döndü ve Parekılıcını altında yatan Parlayanlardan birinin suratına savurdu. Baygın kadının gözleri yanarken Lift dehşetle minik bir çığlık attı ve Parlayan'a doğru atıldı. Oysa artık bir şey yapamazdı.

Moash, Teft'e bir göz atıp sonra Kılıcını Lift'e doğru kaldırdı.

"Tamam!" dedi Teft öne çıkarak. "Pislik herif! Beni mi istiyorsun? Tamam! Dövüş benimle! Kimin daha iyi bir adam olduğunu görelim!"

Moash cesedin yanında yere inip Teft'in üzerine yürüdü. "Hangimizin daha iyi bir savaşçı olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz Teft."

"Daha iyi savaşçı demedim aptal herif," dedi Teft bıçağını savurarak. Hamle göstermelikti ve Moash da bunu biliyordu. Tam Teft dönüp yeniden bıçağı savuracağı sırada yana çekilip Teft'i düşürdü.

Teft bir homurtuyla yere kapaklandı. Dönmeye çalıştıysa da Moash çoktan tepesindeydi ve böğrüne bir tekme indirdi. Teft'in göğsünde bir şeyler çatırdadı. İçi acıyla doldu ve Fırtınaışığı'na rağmen iyileşmedi.

Moash tepesinde dikilip Kılıcını kaldırdı ve başka bir şey söylemeden aşağı savurdu. Teft, Kılıç karşısında hiçbir işe yaramayan bıçağını bıraktı ve ellerini kaldırdı. Phendorana'dan gelen bir şey hissetti. Aralarında bir uyum...

Teft affedilmişti. Affedilmişti ve çok yakındı.

Moash'ın Parekılıcı havada bir şeye takıldı; Teft'in elleri arasında belli belirsiz görünür olan bir mızrak sapına... Ve durdu. Kıvılcımlar çıktı ama durdu. Teft dişlerini sıktı ve direndi. Sonunda Moash ilk kez bir duygu kırıntısı göstermişti. Şaşkınlık. Gözleri büyüyerek geri çekildi Moash.

Teft rahatladı ve Phendorana harcadığı çabayla bitkin bir şekilde yanında belirdi. Teft'in alnında ter birikmişti. Onun böyle belli belirsiz de olsa zuhur etmesini sağlamak bir baltatazısını anahtar deliğinden

itmek gibi olmuştu. Bunu onun ya da Phendorana'nın tekrar yapabileceğine emin değil.

En iyisi başka bir şey denemekti. Teft yan tarafını tutup yüzünü buruşturarak dizleri üzerinde kalktı. "Tamam evlat. Benden bu kadar. Beni alt ettin. Teslim oluyorum. Kaladin'in gelmesini bekleyelim. Sohbete onunla devam edersiniz."

"Kaladin için gelmedim Teft," dedi Moash alçak sesle. "Seni teslim almaya da gelmedim."

Teft kendini hazırladı. *Boğuş onunla*, diye düşündü. *O Kılıcı dezavantaja çevir. Boğuşurken kullanamayacağı kadar büyük.* Tek umudu buydu.

Çünkü Teft'in umudu vardı. Köprü Dört'teki yıllarında umudunu geri kazanmıştı. Tekrar yosuna teslim olabilirdi ama bu olursa... Eh, yine savaşırdı. Geçmişin canı cehennemeydi.

Rüzgârkoşucu Teft'in umudu vardı.

Ayağa kalkmayı başardı ve Moash'ın üzerine atılmasını bekledi. Ama Moash harekete geçtiğinde hamlesi Teft'e doğru değildi. Hedefi Phendorana'ydı.

Ne? Moash belinden tuhaf bir hançer çıkarıp Phendorana'nın dizlerinin üzerinde durduğu yere savurduğunda Teft afalladı.

Phendorana da şaşkınlıkla başını kaldırdı ve hançer direkt alnına saplandı. Ve spren bir çığlık attı.

Teft haykırarak onu tutmak için atıldıysa da Phendorana küçülerek Moash'ın hançerinin ucunda yere yapıştı. Dışa doğru bir tür patlamayla sprenin özü yandı.

Teft'in içinde bir şey parçalandı. Kendi kalbinden bile daha derinde bir yer. Ruhunun, varlığının bir parçası sökülüp alınmıştı. Kumların içinde Phendorana'dan geri kalan beyaz noktanın yanına düştü Teft.

Hayır. Hayır...

Çok canı yanıyordu. Ani korkunç bir sessizlik gibi bir ızdırap. Hiçlik. Boşluk.

Bu... olamaz...

Moash hançeri titizlikle beline geri yerleştirdi. "Ben artık acı hissetmiyorum Teft. Buna minnettarım."

Ayağıyla yerdeki Teft'i çevirdi Moash. Teft'in kırık kaburgaları haykırsa da bu acı şu anda hissettiğinin yanında hiçbir şeydi.

"Ama sana bir şey diyeyim mi?" dedi Moash tepesinde dikilerek. "Onu böyle hevesle takip etmene hep bir parça içerlemişimdir. En başından beri onun minik baltatazısı gibi peşinden ayrılmadın. Ayak-

larını yalayıp durdun. Seni çok sever. Babasını kullanmayı düşünüyordum ama daha iyi bir şey bulduğuma... memnun oldum."

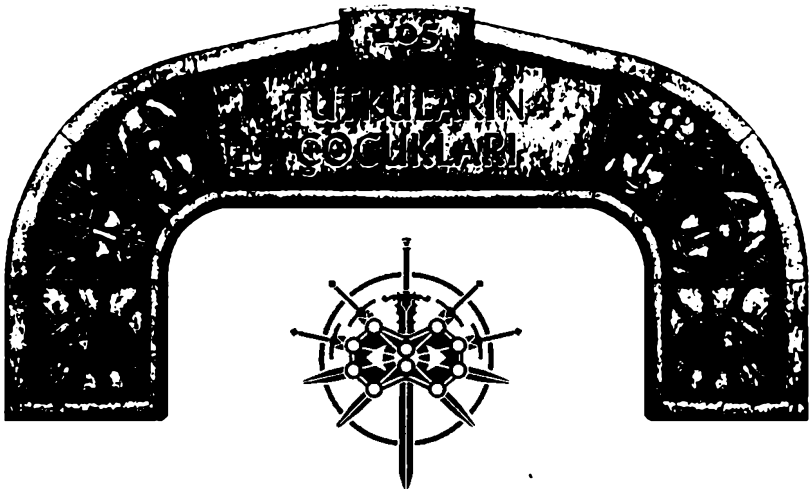
"Sen canavarsın," diye fısıldadı Teft.

Moash, Teft'i gömleğinin yanık ön kısmından yakalayıp kaldırdı. "Ben canavar değilim. Ben sadece sessizliğim. Tüm insanları sonunda ele geçirecek olan sessizlik."

"İstediğin kadar kendine yalan söyle Moash," diye hırladı Teft, onu tutan Moash'ın elini yakalayıp. Kendi eli çektiği acıyla pençe gibi kıvrıldı. "Ama şunu bil. Beni öldürebilirsin ama sahip olduğum şeyi elde edemezsin. Asla elde edemeyeceksin. Çünkü ben sevildiğimi bilerek ölüyorum."

Moash hırladı ve onu yere bıraktı. Ardından Parekılıcını Teft'in boynuna sapladı.

Teft kendinden emin ve nedense hâlâ umut dolu bir şekilde öldü.

Böylesine yumuşak varlıklara göre bir şekilde çok güçlüler.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Devasa pencerenin dışında kükreyen yücefırtına, Kaladin'in sık sık tanık olduğu ama diğerlerinin pek bilmediği bir manzara yaratıyordu. Şimşekler çakıyor, rüzgârlar dizginlenemez saf bir güçle kükrüyordu.

Kaladin, Avcı'nın ufalanmaya başlayan kabuğunun üzerinden inip yürüdü. Düşmanının üzerine yürüdü.

Avcı muhtemelen ne kadar kalabalık bir seyirci topluluğu tarafından izlendiklerini fark ederek etrafına bakındı. Yüzlerce kişi izliyordu. Ve Avcı yarattığı efsaneyle, itibarıyla vardı. Onu öldüren herkesi daima öldürmüştü. Her mücadeleyi nihayetinde o kazanmıştı.

Şimdi bunun çöktüğünü görüyordu. Kaladin bunu onun giderek panik dozu artan ritminde duyabiliyordu. Gözlerinde görüyordu.

"Kaç," dedi Kaladin ona. "Kaç. Peşinden geleceğim. Asla durmayacağım. Ben sonsuzluğum. Ben fırtınayım."

Avcı geri geri gitti ama sonra avlunun kenarına dizilmiş, yüreklendirici bir ritim mırıldanan askerlerini gördü. Askerlerin arkasında birikmiş, alınlan boyalı insanlar onları izliyordu.

"Sence yeterince uzun zaman geçmedi mi?" diye fısıldadı Syl. "Bizimkiler uyanmış mıdır?"

"Umarım," dedi Kaladin. "Ama bu fırtınada kaçabildiklerini sanmam."

"O zaman buraya gelmeleri ve kristal sütuna ulaşmaya çalışmamız gerekiyor," dedi Syl revire doğru bakarak. "Niye daha gelmediler?"

"Avcı'yı yendiğimizde, korkup kaçtığında öğreniriz," dedi Kaladin, Navani'nin aletini belinden çıkarırken.

"Bir terslik var," dedi Syl yavaşça. "Karanlık bir şey..."

Kaladin, avlunun tam ortasında, sarmal katmanlardan oluşan desenin üzerinde durdu. Bıçağını Avcı'ya doğru kaldırdı. "Son vücuttasın," diye seslendi Kaladin. "Gel ve dövüş, bakalım kim ölecek. Bakalım efsanen şu bir saati çıkarabilecek mi?"

Avcı en azından kaçmadı, hızla üzerine atıldı. Ulaşıp onu yakaladığında, Navani'nin aletini onun göğsüne bastırdı Kaladin ve kolu aşağı Çivileyip oraya sabitledi.

Alet, Avcı'yı beraberinde sürükleyerek geri gitti. Avcı pencereye öyle bir şiddetle çarptı ki kabuğu çatladı. Silkinip çabucak kendini toparladı ama iyileşmedi. Yokışığı tükenmişti.

Avcı tüm gücüyle çabalayarak aleti çıkarmaya çalıştı ve nihayet onu üzerinden sökebildi, turuncu kanıyla lekelenmiş hâlde pencerede bıraktı. Göğsündeki çatlayan kabuktan da kanlar akıyordu.

Kaladin elinde bıçağıyla üzerine gitti. "Kaç."

Avcı'nın gözleri büyüdü ve yan tarafa, askerlerine doğru yürüdü.

"Kaç!" dedi Kaladin.

Yaratık sessizleşti. Ne mırıldandı ne bir şey söyledi.

"BENDEN KAÇ!" dedi Kaladin.

Ve Avcı kaçtı. Üzerinden kanlar damlayarak şarkıcı askerlerin arasına daldı. Daha önceki dövüşlerinde de geri çekilmişti ama bu kez farklı olduğunu ikisi de biliyordu.

Bu yaratık artık Avcı değildi. Bunu biliyordu. Şarkıcılar bunu biliyordu. Ve arkadan izleyen insanlar bunu biliyordu. İnsanlar havada beliren şansprenleri arasında tezahürat yapmaya başladı.

Stormblessed.

Stormblessed.

Stormblessed.

Kaladin, Navani'nin aletini alıp kapattı ve yeniden salonun ortasına yürüdü. Onların coşkusunun içine dolduğunu, ona güç verdiğini hissetti. Karanlığa karşı.

Revire doğru döndü. Kapı açılmıştı. Ne olmuştu? O tarafa yürürken Parlayanların hâlâ üzerlerinde çarşaflarla yerde yattığını görebiliyordu. Niye uyanık ve ayakta değillerdi? Numara mı yapıyorlardı? Baygınmış gibi yapmaya devam etmeleri işe yarayabilirdi.

Yukarıdan bir şey düştü. Taşa çarpan kafatasının o sert sesiyle Kaladin'in tam önüne bir ceset düştü. Yuvarlandı ve Kaladin yanmış gözleri gördü. O sakallı, fena hâlde tanıdık yüzü gördü. Ona defalarca gülümsemiş ve bir o kadar defa küfretmiş olan ama her yer karanlıkken bile hep orada olan o yüz.

Teft.

Ölmüştü.

Moash, Kaladin'in Teft'in cesedinin yanında çömeldiği yerin biraz ilerisine indi. Seyirci askerlerden bazıları Kaladin'e doğru hareketlenmişti bile ama elini kaldırıp onları durdurdu.

"Hayır," dedi usulca, Gökseller de alçalıp etrafını sararken. "Bırakın onu. Böyle kazanacağız."

Moash, Kaladin'in ne hissettiğini çok iyi biliyordu. O yakıcı ümitsizliği, bir daha hiçbir şeyin eskisi olmayacağını bilmenin çaresizliğini. Artık hiçbir şey aynı olmayacaktı. Işık dünyayı terk etmişti ve asla yeniden yakılamazdı.

Kaladin, Teft'in cesedini kucağına aldı ve alçak, acıklı bir inilti çıkardı. Titremeye, sarsılmaya başladı. Kral Elhokar öldüğünde olduğu gibi kendinden geçmişti. Moash, Roshone'u öldürdüğünde olduğu gibi. Ve eğer Kaladin düşmanlarının ölümünü bile böyle karşıladıysa...

Eh, Teft'in ölümü daha kötü olacaktı. Çok daha kötü. Kaladin yıllardır daha kötüye gidiyordu.

"Bir fırtınayı işte böyle yenersiniz," dedi Moash, Kaynaşıklara. "Artık bir şey yapamaz. Kimsenin ona dokunmadığına emin olun. Benim yapacak bir işim var."

Moash revire yürüdü. Odanın arka tarafında kulenin detaylı bir maketi vardı ve her iki tarafında enine kesit gösterecek şekilde ortadan bölünmüştü. Maketin başında diz çöküp kristal sütun odasını buldu. Orada minicik bir kristal küreyle bir mücevher vardı. Fabrial belli belirsiz, neredeyse görülemeyecek kadar hafifçe parlıyordu. Kulenin savunmasının son mekanizması, herkesin baktığında göreceği ama üzerinde düşünmeyeceği bir yerdeydi.

Ama Raboniel biliyordu. Ne zamandır? Moash onun günlerdir bildiğinden ama bilimsel araştırmasına devam edebilmek için ağırdan aldığından şüpheleniyordu. O Kaynaşık büyük problemdi. Moash, Kılıcını çıkardı ve ucuyla minik fabrialı kırdı.

Ardından odanın perdeyle ayrılmış kısmına yürüdü. Burada Kala-

din'in annesiyle babası ve kardeşinin yanında şu Hudutaşar kız da bağlanmış ve baygın hâlde yatıyordu. Garaz o kızla özel olarak ilgileniyordu ve Moash'ın onu öldürmesini yasaklamıştı. Neyse ki kafasına fazla sert bir darbe almamıştı. Moash gücü üzerinde her zaman olması gerektiği kadar kontrol sahibi değildi.

Lirin'i bağlı ellerinden tuttu ve ağız tıkacına rağmen bağıran hekimi revirin önüne sürükledi. Orada durup Avcı'nın utançla ışık kurdelesi hâlinde dönmesini bekledi.

Avcı maddeleştiğinde, Moash Lirin'i ona doğru itti. "Bu, Stormblessed'in babası," diye fısıldadı Moash. "Hayır! Yüksek sesle bir şey söyleme. Kaladin'in duymaması lazım. Babası bizim sigortamız. Kaladin'in onunla bir sürü meselesi var. Olur ya bir şekilde kendini toparlarsa babasını anında onun gözleri önünde öldürürsün."

"Bu, saçmalık," diye homurdandı Avcı. "Artık Stormblessed'i öldürebilirim."

"Hayır," dedi Moash, Avcı'yı tutup parmağını yüzüne sallayarak. "Efendimizin beni kutsadığını biliyorsun. Komuta'da konuştuğumu biliyorsun. Stormblessed'e dokunmayacaksın. Ona zarar veremezsin. Onu öldüremezsin."

"O... sadece bir insan."

"Ona dokunma," dedi Moash. "Eğer bir şey yaparsan intikam almak için harekete geçer. Bunu şu anda istemeyiz. Şu anda onun önünde iki yol var. Ya benim yolumu seçip bu acıdan kurtulacak. Ya da çok önceden seçmesi gereken yolu seçecek ve Kaladin Stormblessed'i öldürebilecek olan o tek eli kaldıracak. Kendi elini."

Mırıldandığı ritme bakılırsa Avcı bundan pek hoşlanmamıştı. Yine de Kaladin'in ağzı ve elleri bağlı babasını aldı. Emre uyacak gibi görünüyordu.

Muhafızlar insanları susturmuştu ve şimdi avlu çok sessizdi. Kaladin fırtınanın önünde ölü bir adama sarılmış, titriyordu. Moash tereddütle kendi içini araştırdı. Ve... hayır, hiçbir şey hissetmiyordu. İçi buz gibiydi.

Güzel. Nihayet potansiyeline ulaşmıştı.

"Bunu sakın mahvetmeyin," dedi toplanan Kaynaşıklara. "Benim öldürmem gereken bir kraliçe var."

Navani uygun bir fırsat kolluyordu.

Kardeş'le konuşmaya çalışmış ama sadece iniltiler duymuştu.

Böylece yine odanın ön kısmına dönmüş ve uygun anı beklemeye başlamıştı.

Muhafızı bir çığlık atıp gözlerine inanamıyormuş ellerini kafasına götürdüğünde o an gelmiş oldu. Muhafız koridorun ilerisine koştu. Navani de başını uzatıp baktığında bu yaygaranın sebebini gördü. Kristal sütunu koruyan kalkan kaybolmuştu. Biri son mekanizmayı da yok etmişti. Kardeş artık korunmasızdı.

Navani az kalsın koşup anti-Yokışığı hançeriyle saldıracaktı. Ama koridora yerleştirdiği tuzaklara doğru bakıp tereddüt etti.

Mıknatıs. Bir mıknatısa ihtiyacım var.

Masasının kalıntıları arasında bir mıknatıs görmüştü. Hemen o tarafa seğirtip mıknatısı buldu. Dışarıda Raboniel'in açık ve net buyruğu yankılandı.

"Hemen koş ve Amellerin Sözü ile Bilinen Gece'yi çağır, yanıma gelsinler. Çalışmamız lazım."

Muhafız koşarak uzaklaştı. Navani tekrar dışarı baktığında Raboniel tek başına kristal sütun odasına giriyordu.

İşte fırsat. Navani koridora çıkıp Raboniel'e doğru yürüdü. Dikkatle hazırlanmış tuzaklarının durduğu sandıkları geçtikten sonra son sandığın köşesine mıknatısı yaklaştırdı ve o tık sesini duydu. Sadece bir tanesini aktif hâle getirecek kadar zaman harcamaya cesaret edebilmişti. Bu tuzak, koridorun o noktasını geçen herkesin muazzam bir ızdırap çekmesine sebep olacak bir acırialiydi.

Navani bunu hallettikten sonra koridorun sonuna yürüdü. Kristal sütun odası hatırladığından daha karanlık görünüyordu. Kardeş artık neredeyse tamamen yozlaşmıştı.

Raboniel orada durmuş, işi bitirmek için elini sütuna bastırıyordu. Navani elinde sımsıkı tuttuğu hançerle ona yaklaştı.

"Kaçmalısın Navani," dedi Raboniel sakin bir ritimle. Sesi odada yankılandı. "Koridordaki masanın üzerinde defterimizin bir kopyası ile senin anti-Yokışığı plakan duruyor. Onları al ve kaç."

Navani olduğu yerde dondu. Hançerin kabzasını daha sıkı kavradı. Öyle ki kabzaya kıvrılmış parmaklarını bir daha hiç açamayacakmış gibi geldi.

Burada olduğumu biliyor. Muhafızı yollarken ne yaptığını biliyordu. Mantığını kullan Navani. Bu ne demek?

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" dedi Navani.

"Son mekanizma kırıldığına göre Vyre birazdan sözünün karşılığı-

nı almak için gelir. Ama eğer sen kendi başına kaçmış olursan... Hım, o zaman onunla anlaşmamızı ben bozmuş olmam."

"Kardeş'i sana bırakıp gidemem."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Raboniel. "Benimle dövüşecek misin?" Soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde ona döndü. Derken gözleri hançere takıldığında şaşırmış gibi bir ritim mırıldandı. Hançeri unutmuştu. Her şey kontrolü altındaymış gibi yapsa da duruma tamamen hâkim değildi.

"İş birliğimizin böyle mi sona ermesini istiyorsun?" diye sordu Raboniel. "Yabani hayvanlar gibi dövüşelim mi? Bizim gibi iki âlim, sıradan bıçaklardan medet umacak kadar alçalsın mı? Kaç Navani. Bir Kaynaşık'ı dövüşte yenemezsin."

Haklıydı. "Kardeş'i terk edemem," dedi Navani. "Şerefim buna müsaade etmez."

"Hepimiz nihayetinde Garaz'ın çocuklarıyız," dedi Raboniel. "Hepimiz Tutkuların çocuklarıyız."

"Az önce bizim birer âlim olduğumuzu söyledin," dedi Navani. "Başkalarını tutkuları yönetiyor olabilir. Ama biz çok daha fazlasıyız. Bundan daha iyiyiz." Derin bir nefes aldı, ardından kabzası önde olacak şekilde hançeri ona doğru çevirdi. "Bunu sana vereceğim. Sonra birlikte benim odama gidip bekleyelim. Eğer Vyre, Stormblessed'i yendiyse ona teslim olacağım. Eğer yenemediyse Kardeş'i bırakmayı kabul edeceksin."

"Aptalca bir kumar," dedi Raboniel.

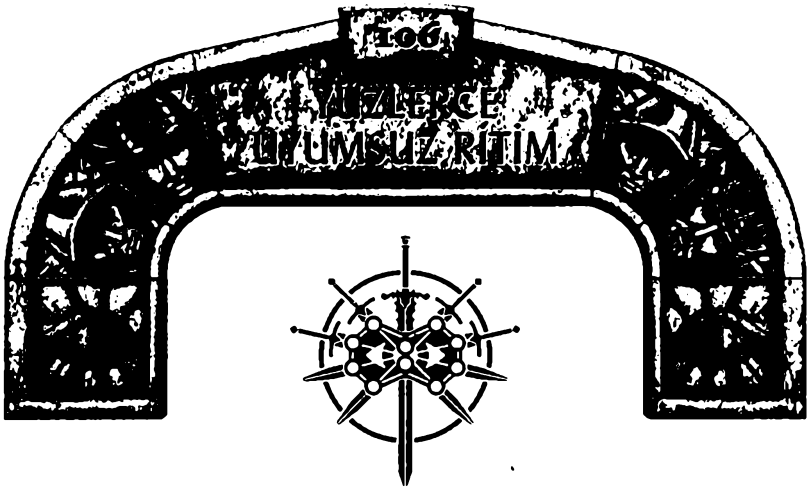
"Hayır, bir uzlaşma. Beklerken konuşmaya devam edebiliriz ve daha iyi bir anlaşmaya varırsak o da olur." Hançeri uzattı.

"Pekâlâ," dedi Raboniel. Hançeri çabucak aldı. Görünen o ki Navani'ye tamamen güvenmiyordu. Güvenmemesi de gerekirdi.

Raboniel koridordan odaya yürürken Navani birkaç adım geriden takip etti.

"Şunu hemen söyleyeyim Navani," dedi Raboniel. "Bence biz ikimiz..."

Derken Navani'nin fabrial tuzağına adımını attı.

Bu kadar değişken olmalarına rağmen bir şekilde kararlılar.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Kaladin, Teft'in cansız bedenine sarıldı ve her şeyin dağılıp çöktüğünü, paramparça olduğunu hissetti. Savaşabilmek için inşa ettiği o yalancı özgüven... İyiymiş gibi yapma çabası...

Syl omzuna inip kollarını kendine doladı ve hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne kalmıştı ki?

Bitmişti.

Her şey... bitmişti. Sevdiği insanları bile koruyamıyorsa hayatın ne anlamı vardı?

Uzun süre önce kendine son bir kez deneme sözü vermişti. Köprü Dört'ün adamlarını kurtarmaya çalışacaktı. Ve başarısız olmuştu.

Teft nasıl da canlı, nasıl hayat doluydu. Sağlam ve güvenilir. Nihayet kendi canavarlarını yenmiş, kimliğini bulmuş, Parlamaya başlamıştı. O, harika, sevgi dolu, muhteşem bir adamdı.

Kaladin'e güvenmişti. Tien gibi. Yüzlercesi gibi. Ama Kaladin onları kurtaramamıştı. Onları koruyamamıştı.

Syl inleyerek büzüldü. Kaladin de ufalmak, küçücük kalmak istedi. Babasının istediği gibi yaşasaydı bunlar olmazdı belki. İnsanları korumak için savaştığını söylemişti ama sonuçta kimseyi koruyamamıştı, değil mi? Zarar vermişti sadece. Öldürmüştü.

Kaladin Stormblessed ölmemişti. O zaten hiç var olmamıştı.

Kaladin Stormblessed bir yalandı. Hep bir yalan olmuştu.

Uyuşukluk onu ele geçirdi. Acıdan bile daha kötü olan o karanlık. Düşünemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey istemiyordu.

Bu kez Adolin onu karanlıktan çekip çıkarmak için yanında değildi. Onu yola devam etmeye zorlamak için. Bu kez Kaladin hak ettiğini almıştı.

Hiçbir şey. Ve hiçlik.

Navani olduğu yerde kaldı. Raboniel aniden Navani'nin tuzağından yayılan inanılmaz acıya maruz kalınca hançeri elinden düşürdü. Navani kendini hazırlayıp elleriyle dizlerinin üzerine çöktü ve hançeri almak için elini uzattı.

Acı katlanılmazdı. Fakat Navani bu aletleri önce kendi üzerinde test etmişti, bu yüzden onu neyin beklediğini biliyordu. Bacaklarının kontrolünü kaybetse de öne sürünüp hançeri Raboniel'in göğsüne saplamayı başardı. Silaha yüklendi, iyice bastırdı, burnuna yanık et kokusu geldi.

Raboniel bağırıyor, kıvranıyor, Navani'yi tırmalıyordu. Yine de acıriali üzerine düşeni yapıp onun etkili bir şekilde savaşmasını engelledi.

"Üzgünüm," dedi Navani sıkılı dişlerinin arasından. "Ben... üzgünüm. Ama bir dahaki sefere... bu kadar kolay... güvenmemeye çalış."

Az sonra acıriali tükendi. Navani bunu günler önce, enerji için küçük bir Yokışığı küresi kullanarak hazırlamıştı. Çok uzun çalışmasını beklemiyordu. Ama menzilinden memnun kalmıştı. Bunun üzerinde özellikle çalışmıştı.

Navani oturdu ve kollarını kendine dolayıp acının sonraki etkileriyle mücadele etti. Nihayet Raboniel'in cesedine bakmak için başını kaldırdı.

Ve Kaynaşık'ın gözlerinin kızınınki gibi beyaz ve cam gibi olmak yerine titreştiğini gördü. Panikle geri çekildi.

Raboniel kollarını hafifçe hareket ettirdi, ardından kafasını Navani'ye çevirdi.

"Nasıl?" diye sordu Navani. "Niye hâlâ hayattasın?"

"Yeterli... Işık... yoktu..." dedi Raboniel boğuk bir sesle. Sonra göğsündeki hançeri tutup çekti ve bir nefes verdi. "Acıyor. Ben... Ben..." Gözlerini yumdu ve nefes alıp vermeye devam etti.

Navani dikkatle yaklaştı.

"Defteri... al..." dedi Raboniel. "Kaçmalısın... Vyre... gelecek."

"Seni öldürmeyi denedikten sonra bile bana kaçmamı mı söylüyorsun?"

"Denemedin..." dedi Raboniel. "Ritimleri... duymuyorum... Ruhum... ölüyor..." Gözlerini güçlükle aralayıp Navani'ye baktı. "Beni... iyi kandırdın Navani. Akıllıca, akıllıca. Aferin."

"Bunu nasıl söylersin?" dedi Navani masaya ve üzerindeki kâğıtlara bir bakış atarak.

"Benim kadar... uzun yaşarsan... seni hâlâ şaşırtabilen şeyleri... takdir edersin... Kaç Navani. Kaç... Bu savaş... sona ermeli."

Navani şimdi planı başarıya ulaşmışken midesinin bulandığını hissetti. İhanetiyle içine beklenmedik bir acı saplandı. Yine de masaya yürüyüp defteri aldı.

Bunu kuleden çıkarmalıyım, diye fark etti. *Bu, muhtemelen Kardeş'ten bile daha önemli. Kaynaşıklan kalıcı olarak öldürmenin yolu. Bu...*

Bu defterde savaşı bitirmenin yolu yazıyordu. Hem Parlayan sprenleri hem de Kaynaşıkları ebediyen öldürülebilirse savaş biterdi değil mi?

"Fırtınababa," diye fısıldadı Navani. "Hepsi bu yüzdendi." Raboniel bu savaşı öyle veya böyle bitirmek istiyordu. Navani'nin elindeki ortak defterlerinin bir kopyasıydı ve aslının çoktan Kholinar'daki şarkıcı ordusunun liderlerine teslim edilmiş olduğunu fark etti. Muhtemelen vakum tüpü ve metal plakalarla birlikte.

Navani, Raboniel'in yanına döndü. "Savaşı bitirmenin bir yolunu bulmak istiyordun," dedi. "Kimin kazanacağı umurunda değildi."

"Umurumda," diye fısıldadı Raboniel. "Şarkıcıların kazanmasını... istiyorum. Ama senin tarafının kazanması da bu savaşın sonsuza kadar..."

"... devam etmesinden iyi," dedi Navani.

Raboniel başını salladı ve tekrar gözlerini yumdu. "Git. Kaç. Vyre..."

Navani başını kaldırdığında koridordan bir şeyin hızla üzerine doğru geldiğini gördü. Derken göğsüne bir şey çarptı ve aldığı darbeyle inledi. Bir anlık şaşkınlığın ardından vücuduna bir acı yayıldı. Keskin ve korkutucu bir acıydı.

Bıçak, diye düşündü Navani, yine de başını eğip sağ göğsünün hemen yanına saplanan bıçağın kabzasını gördüğünde afalladı. Nefes aldığında acısı bir anda keskinleşti.

Elini yarasından sızan sıcak kanlara bastırarak başını kaldırdı. Ko-

ridorun ilerisinden siyah üniforması içinde biri yavaşça ona doğru yürüyordu. Elinde Parekılıcı vardı. Suikastçının Kılıcı.

Moash dönmüştü.

Yücemareşal Kaladin ölmüştü.

Venli, yaşadığı acıyla kendini kaybetmiş, dakikalardır hareketsiz bir şekilde öylece duran insanı izledi. Herkes izliyordu. Gökseller sessizce. Muhafızlar ciddiyetle. İnsanlar dehşetle. Kimse konuşmak, hatta nefes bile almak istemiyordu.

Ablasını kaybettiğinde Venli de işte böyle hissetmeliydi. Niye normal bir kişinin duygularına sahip değildi? Üzülmüştü ama şu an Stormblessed'i felç eden türden bir acı yaşamamıştı hiç.

Tını içinde rahatlatıcı bir şekilde titreşti. Herkes farklıydı. Ve Venli doğru yoldaydı.

Ama... artık Venli'nin yardım edeceği bir şey kalmamıştı değil mi? Her şey bitmişti. Yanında Leshwi ayakları yere değene dek alçaldı ve kafasını öne eğdi.

Göster ona, diye titreşti Tını. *Olduğun şeyi ona göster.*

"Ne? Şimdi mi?"

Ona göster.

Herkesin önünde kendini açık mı edecekti? Venli bu düşünceyle Dehşetler'e tutularak büzüldü.

Gökseller tek tek yere indiler ve düşmana saygılarını sunarcasına başlarını eğdiler.

"Bu saçmalık," dedi Avcı, Lirin'i Leshwi'nin ellerine doğru iterek. "Bir şey yapmadan öylece durduğumuza inanamıyorum."

Leshwi saygı duruşundan başını kaldırıp Nispet'te mırıldandı. Ardından ani bir hareketle bıçağını çıkarıp Lirin'in ellerini serbest bıraktı.

"Dokuzlar'ı aleyhime döndürmeye çalıştığını unutmadım," dedi Avcı parmağını Leshwi'ye doğru uzatarak. "Efsanemi yok etmeye çalışıyorsun."

"Efsanen öldü Mağlup Kişi," dedi Leshwi. "Ondan kaçtığın anda öldü."

"Efsaneme bir şey olduğu yok!" diye kükredi Avcı, Venli'nin korkuyla geri çekilmesine sebep olacak kadar güçlü bir sesle. "Tüm bunlar delilik. Kendimi kanıtlayacağım ve geleneğimi devam ettireceğim."

"Hayır!" dedi Leshwi. Ağzı hâlâ bağlı olan insanı başka bir Gök-

sel'e doğru itip Avcı'yı tutmak için uzandı. Ama Avcı geriye kabuğunu bırakarak çoktan bir ışık kurdelesine dönüşmüş ve avlunun diğer tarafına atılmıştı.

"Hayır..." diye fısıldadı Venli.

Avcı, Stormblessed'in tepesinde belirdi. Kabuğundan sivri bir parçayı koparıp bıçak gibi tutarak yerde diz çökmüş adamı omzundan yakaladı.

Kaladin Stormblessed başını kaldırdı ve yüzlerce uyumsuz ritmin aynı anda titreşmesini andıran bir sesle uludu. Venli bu uluma karşısında Kayıplar'a tutuldu.

Avcı elindeki kabuğu sapladı ama Stormblessed onu kolundan yakaladı ve döndü. Öyle hızlıydı ki hareketleri bulanıklaşmıştı. Bir şekilde kıvrıldı ve Avcı'nın arkasına geçti, ardından yine Venli'nin gözleriyle takip edemediği bir hızla bir yerlerden bir bıçak çıkarıp Avcı'nın boynuna sapladı. Avcı kıl payı kabuğunu bıraktı.

Derken yeniden belirip yine Stormblessed'i tutmaya çalıştı. Fakat artık bu bir düello değildi. Kaladin rüzgâr gibi hareket ediyordu. Bıçağını Avcı'nın koluna saplayarak onun acıyla bağırmasına sebep oldu. Bunu Avcı'nın yüzüne saplanan başka bir bıçak darbesi takip etti ve Avcı yeniden kabuğunu bıraktı. Şimdi kimse tezahürat etmiyor, kimse bağırmıyordu. Stormblessed kendi etrafında döndüğünde Venli onun yüzünü gördü ve anında Dehşetler'e tutuldu.

Gözleri Parlayanların gözleri gibi parlıyordu, yüzü acıdan bir maskeydi ama gözleri... Venli o gözlerdeki ışıkta sarıya çalan bir kırmızılık olduğuna yemin edebilirdi. Şey gibi... Şey...

Avcı duvar dibine dizilmiş askerlerin yanında belirdi. "Gidin!" diye bağırdı adamlarına. "Saldırın! Öldürün onu! Sonra da diğer Parlayanları öldürün! Size ölüm ve kargaşa emrediyorum."

Avcı ileri atıldı. Askerler de peşinden gitti ama sonra durdular. Stormblessed'le ve o gözleriyle savaşmayacaklardı. Böylece Avcı mecburen tek başına saldırdı. Venli onun farkında olup olmadığını bilmiyordu ama son bedenindeydi. Belki de bir daha kaçarsa itibarını asla kurtaramayacağını biliyordu.

Stormblessed de ona doğru koştu ve devasa pencerenin önünde karşılaştılar. Dışarıda şimşekler çakıyordu. Avcı onu tutmaya çalıştığında Kaladin izin verdi ve birbirlerine dolanmış hâlde pencereye çarptılar. Kaladin, Avcı'yı cama bastırırken dışarıda fırtına kuleyi şiddetle sarsıyor, titretiyor, ışıkla yıkıyordu.

Kaladin pencereye bir şey yaptı. Geri çekildiğinde Avcı cama ya-

pışmıştı ve Yokışığı bittiğinden kabuğunu geride bırakamıyordu. Kaladin tekrar saldırmadı. Bu defa yeri Işık'la doldurdu ama gücü Venli'nin beklediği kadar şiddetle parlamıyordu.

Avcı'nın kafası... Kafası öne çekiliyordu, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Hırladı ve Venli, Stormblessed'in yeri doldurduğunu ve Avcı'nın sadece kafasını çekmesini sağladığını o zaman anladı. Ama vücudu cama yapışmıştı.

Avcı'nın kafası vücudundan ayrılıp taş zemine düşerken Kaladin döndü ve Göksellere doğru yürüdü.

"Stormblessed," dedi Leshwi öne çıkarak. "Savaştın ve kazandın. Kaybın çok acı verici, biliyorum, siz ölümlüler..."

Kaladin, Leshwi'yi kenara itti. Venli, Stormblessed'in onun üzerine geldiğini sandı, bundan emindi hatta, kendini hazırladı. Ama Kaladin, Dehşetler'de titreyen Venli'nin de yanından geçip babasını tutan Göksel'e yürüdü. Elbette!

Kim olsa paniğe kapılırdı, Göksel de paniğe kapıldı. Lirin'le birlikte hızla havaya fırladı. İki Göksel de onu takip etti.

Stormblessed yukarı baktı ve Çivilemeleri taklit eden o tuhaf fabrialı kullanarak arkalarından atıldı.

Venli bitkin bir hâlde yere yığıldı, oysa hiçbir şey yapmamıştı. Neyse, en azından bitmiş görünüyordu.

Fakat Avcı'nın cesedinin etrafında toplanmış olan askerleri için henüz bitmemişti. Aynı insan tarafından ikinci kez öldürülüyordu. Efsanesi yerle bir olmuş olabilirdi ama o hâlâ bir Kaynaşık'tı. Geri gelecekti.

Askerleri kendilerine verilen son emirleri hatırlayarak revire yöneldiler. Stormblessed'i öldüremezlerdi.

Ama baygın Parlayanlar'ın işini bitirebilirlerdi.

Kaladin'in kafası bulanıktı. Avcı'yı öldürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Bunu yaptığını biliyordu ama hatırlamak zordu. Düşünmek zordu.

Babasını alan yaratıkların peşinden hızla yukarı atıldı. Lirin'in çığlıklarını duyuyordu, demek ki ağzındaki bezden kurtulmuştu. Duyduğu her bir ses Kaladin'i mahkûm ediyordu.

Kaladin babasını kurtarabileceğine gerçekten inanmıyordu. Lirin çoktan ölmüştü ve Cehennem'den ona sesleniyormuş gibiydi. Niye peşlerinden gittiğini bile bilmiyordu ama yukarı çıkmak zorundaydı. Belki... yukarıda şu bulanıklık geçer, daha net görebilirdi.

Syl önünden uçuyordu. Asansörlerin kulenin son kademelerine ulaşmasını sağlayan boşluklara girdi ve Urithiru'nun en üst katına ulaştı. Kaladin yolun yarısında ikinci ağırlığı çalıştırıp yükselmeye devam etti ve son katın parmaklığının üzerine çıkıp aleti tek hareketle kapattı.

Karşısında bir Göksel yolunu kesmeye çalışıyordu.

Kaladin...

O Göksel'i yaralı ve ölmek üzere bir hâlde geride bırakıp üst katı aradı. Neredeydi?

Çatı. Çatıdan kaçarlardı. Gerçekten de çatıya çıkan merdiveni başka bir Kaynaşık tutuyordu. Kaladin, Navani'nin aletini onun göğsüne bastırıp sabitledi ve onu merdivenden yukarı dosdoğru gökyüzüne gönderdi.

Kaladin... Kelimeler... Syl'in sesi. Syl etrafında uçuyordu ama Kaladin onu zar zor duyuyordu.

Kulenin tepesine ulaştı. Neredeyse kule boyuna ulaşmış olan fırtına etrafını sardı. Hoşnutsuzlukla gürleyen siyah bulutlardan oluşan karanlık bir okyanus...

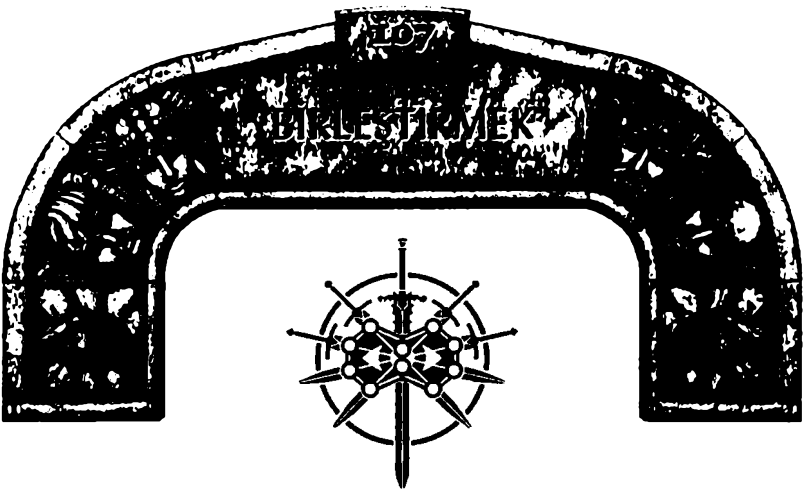
Son Göksel babasıyla birlikte buradaydı. Kaynaşık geri çekilirken Kaladin'in anlamadığı bir şeyler haykırdı.

Kaladin... Kelimeleri... unutuyorum...

Kaladin Göksel'in üzerine yürüdüğünde, panikle babasını fırlattı dişil. Dışarı. Karanlığa. Kaladin, fırtınanın içinde, o karanlık çukurda gözden kaybolmadan önce bir anlığına babasının yüzünü gördü.

Kaladin kulenin kenarına koşup aşağı baktı. Aniden niye bu kadar yükseğe çıktığını anladı. Nereye gittiğini anladı. Bir kez daha böyle en uçta durmuştu. Çok uzun zaman önce. Yağmurun altında.

Bu kez atladı.

Böylesine kaybolmuş hisseden kişilere göre bir şekilde çok kararlılar.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Navani ayağa kalkmayı başardı ama Moash'tan uzaklaşmaya çalışarak sütuna doğru daha ancak birkaç adım atmıştı ki başı döndü ve gözleri karardı. Aldığı her nefes bir işkenceye dönmüştü ve çok kan kaybediyordu. Sendeledi ve duvara yaslandı, düşmemek için duvara tutunurken kuyrukluyıldız şeklinde bir spren freskine elindeki kanı bulaştırdı.

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Moash kararlı adımlarla yürümeye devam ediyordu. Acele etmiyordu. Yanından sarkan o zarif kılıcının ucu yere değiyor ve yerde yanında küçük bir kesik bırakarak ilerliyordu.

"Siz açıkgözler," dedi Moash. "Yalancı gözler. Hükmedemeyen hükümdarlar. Oğlun son anlarında bir korkaktı Kraliçe. Hayatını bağışlamam için bana ağlayarak yalvardı. Ona da yaşadığı gibi ölmek yakışırdı zaten."

Navani tüm öfkesine rağmen cevap vermedi ve ardında kanlı bir iz bırakarak ilerlemeye devam etti.

"Bugün bir arkadaşımı öldürdüm," dedi Moash. O korkunç sesi alçaldı. "Bunun kesinlikle canımı yakacağını düşünmüştüm. Tuhaf ama yakmadı. Artık en iyi hâlime ulaştım. Özgürüm. Acı yok. Sana da ses-

sizliği getirdim Navani. Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Nasıl yaşadıysan sen de öyle..."

Moash aniden susunca Navani arkasına bakma riskini aldı. Moash, Raboniel'in yanında durmuştu. Kaynaşık bir eliyle onu ayağından yakalamıştı. Moash şaşkınlıkla aşağı baktı.

Raboniel ona tutunarak üzerine atıldı. Bacakları çalışmıyordu ama adamı elleriyle sımsıkı kavramıştı ve Navani'nin geride bıraktığı hançeri tekrar tekrar ona saplarken hırladı.

Hançerde hiç anti-Yokışığı kalmamıştı ama şimdi Fırtınaışığı'nı çekiyordu. Raboniel hançeri tersine çevirmişti. Moash bu saldırı karşısında irkildi, toparlanmaya ve onunla boğuşan bu çılgın Kaynaşık'tan Parekılıcını kullanabilecek kadar uzaklaşmaya çabaladı.

Kaç, diye düşündü Navani kendi kendine. Raboniel ona zaman kazandırmaya çalışıyordu.

İçine dolan bu yeni enerjiye rağmen acı onu ele geçirmeden önce fazla uzaklaşamadı Navani. Urithiru'nun altındaki tünellerden kaçma fikrini bir yana bırakıp kristal sütunun olduğu odaya girdi.

Büyük bir güçlükle sütuna yaklaştı ve dibine yığıldı. "Kardeş," diye fısıldadı dudaklarında kanın tadını hissederek. "Kardeş?"

Bir inilti veya ağlama duymayı bekliyordu. Son birkaç gündür ondan alabildiği tek tepki buydu. Ama bu kez farklı bir şey duydu. Aynı anda hem ahenkli hem ahenksiz bir ton.

Savaş Ritmi.

Dalinar, Rüzgârkoşucu Lyn tarafından havada Çivilenmiş uçuyor, Elçi Ishar'ı bulmaya gidiyordu.

Bir... gümbürtü hissetti. Uzakta bir fırtına. Burada etrafında her şey aydınlıkken, güneş parlarken bir yerlerde havanın fırtınayla kararDığına, rüzgârların hüküm sürdüğüne inanmak zordu. Oysa bir yerlerde, birileri o karanlıkta kaybolmuştu.

Fırtınababa, Dalinar'ın yanında belirip havada onun yanında ilerledi. Fırtınababa nadiren böyle ortaya çıkardı. Belirgin hatları yoktu, Dalinar'la aynı cüsseye sahip ama sonsuza uzanan belli belirsiz bir silüetten ibaretti.

Bir sorun vardı.

"Ne oldu?" dedi Dalinar.

Tanavast'ın Oğlu son kez fırtınaya girdi, dedi Fırtınababa. *Onu hissediyorum.*

"Kaladin mi?" dedi Dalinar heyecanla. "Kaçtı mı?"

Hayır. Bu, çok daha kötü bir şey.

"Göster bana."

Kaladin düşüyordu.

Rüzgâr ona çarptı, onu savurdu. Bir paçavra gibi. Bir insan paçavrası.

Kelimeler'i unuttum Kaladin, diye ağladı Syl. *Tek görebildiğim karanlık.* Fırtınada düşerlerken Kaladin elinin içinde bir şey, sanki bir şekilde parmaklarına dolanan parmaklar hissetti.

Teft'i kurtaramamıştı.

Babasını kurtaramamıştı.

Kendini kurtaramamıştı.

Çok zorlamış, ta ki kâğıt gibi incecik kalıncaya dek ruhunda bir bileği taşı kullanmıştı. Yine de başarısız olmuştu.

Önemli olan tek Kelimeler bunlardı. Tek gerçek Kelimeler.

"Yeterince güçlü değilim," diye fısıldadı Kaladin hiddetli rüzgârlara ve gözlerini yumup Syl'in elini bıraktı.

Dalinar, Kaladin'in etrafını saran fırtınaydı. Ve aynı zamanda değildi. Fırtınababa yine sınırları zorlamasından korktuğundan olabilir, bu sefer kontrolü bırakmamıştı. Haklıydı.

Dalinar, Kaladin'in düşüşünü izledi. Fırtınaışığı yoktu. Gözleri kapalıydı. Bu adam savaşan bir adamın görüntüsü değildi. Bu rüzgârlara binen birinin görüntüsü değildi.

Bu pes etmiş birinin görüntüsüydü.

Ne yapacağız, diye sordu Dalinar, Fırtınababa'ya.

Şahit olacağız. Görevimiz bu.

Yardım etmeliyiz.

Yardım edebileceğimiz bir şey yok Dalinar. Güçlerini kullanamayacağı kadar kuleye yakın ve onu sürükleyip bundan kurtaramazsın.

Dalinar acıyla izledi, yağmur onun göz yaşlarıydı. Bir yol olmalıydı. *Arada bir an*, dedi Dalinar. *Küreleri doldurduğunda. Zamanı durdurabilirsin.*

Ruhsallık ile Bağlantı sayesinde, Kuşam kullanarak epeyce yavaşlatabilirim, dedi Fırtınababa. Ama sadece kısa bir süreliğine.

Yap, dedi Dalinar. *Ona daha fazla zaman ver.*

Katliam başladığında Venli Izdırap'ta mırıldandı.

Parlayanları öldürmüyorlardı. Henüz değil. Sivilleri öldürüyorlardı. Avcı'nın askerleri baygın Parlayanların yattığı revire yöneldiğinde insan kalabalığı çılgına dönmüştü. Aralarında tek kollu bir adamın da olduğu çok kararlı birkaç kişinin liderliğinde savaşa girmişlerdi. İsyan başlamıştı.

Silahsız insanların, savaşformunda eğitimli askerlere isyanı.

Ölümler başladığında Venli arkasını döndü. Ama insanlar vazgeçmedi. Savaşformlar ile Parlayanların yattığı oda arasındaki alanı doldurup vücutlarını onlara siper ettiler.

"Bunu engelleyebilir miyiz?" diye sordu Venli, Leshwi'ye. Stormblessed'in onu kenara itmesinin ardından Leshwi de Venli'nin yanına oturmuştu.

"Bu emri geri alabilmem için Raboniel'den yetki almam gerekir," dedi Leshwi, Utanç'ta. "Avcı'nın kulede komuta yetkisi var. Göksellerden birini Raboniel'e gönderdim bile."

Venli çığlıklarla irkildi. "Ama Raboniel, Parlayanlara dokunulmamasını emretmişti!"

"Artık değil," dedi Leshwi. "Dün gece bir şey oldu. Raboniel üzerlerinde bir deney yapmak için Parlayanların hayatta kalmasını istiyordu ama dün bir tanesinin ona götürülmesini istedi ve ardından daha fazla deney yapmaya ihtiyacı olmadığını söyledi. Parlayanlara artık ihtiyaç kalmadı, ayrıca uyanırlarsa bizim için tehlike oluştururlar." Öldürülen insanlara doğru baktı ve savaşformlar ellerinde kanlı baltalarla yanından koşarak geçerken geri çekildi.

"Bu... talihsizlik," dedi Leshwi. "Böyle bir savaşta Neşe'de şarkı söyleyecek değilim. Ama bunu daha önce de yaptık ve dünyamızı kurtarmak için ileride yine yapacağız."

"Daha iyi olamaz mıyız?" diye sordu Venli, Hüsran'da. "Başka bir yol yok mu?"

Leshwi başını yana eğerek ona baktı. Venli yine yanlış ritimlerden birini kullanmıştı.

Venli öfkesprenleri ve korkusprenleri arasından odayı inceledi. Şarkıcı birliklerinden bazıları bu katliama katılmıyordu. Leshwi'nin as-

kerlerinden Rothan'la Malal'ı gördü. Tereddütle dikiliyor, saldırmıyorlardı. Leshwi kendine iyi adamlar seçmişti.

Göster ona, diye titreşti Tını. *Gösteronagösteronagösterona*.

Venli kendini hazırladı. Ardından cebindeki kürelerden Fırtınaışığı çekti ve parlamaya başladı.

Leshwi anında Yıkım'da mırıldandı ve Venli'yi güçlü bir tutuşla kafasından yakaladı.

"Ne yaptın?" dedi. "Ne yaptın sen?"

◆
◆ ◆

Kaladin anlar arasındaki o yere girdi.

Fırtınaya bırakıldığı o korkunç gecede Fırtınababa'yla bu yerde karşılaşmıştı. Syl'in onu korumak için tüm gücüyle savaştığı o gece.

Bu kez karanlıkta duruyordu. Rüzgârlar onu savurmadı ve hava inanılmaz sakin, inanılmaz sessiz bir hâle geldi. Sanki tek başına okyanusta süzülüyormuş gibi.

NEDEN KELİMELERİ SÖYLEMİYORSUN, diye sordu Fırtınababa.

"Onları unuttum," diye fısıldadı Kaladin.

UNUTMADIN.

"Eğer onları hissetmiyorsam yine de bir anlam ifade ederler mi Fırtınababa? Bir İdeal'e yemin ederken yalan söyleyebilir miyim?"

Sessizlik oldu. Katıksız, bunaltıcı bir sessizlik.

"Moash'ı aldığı gibi beni de almak istiyor," dedi Kaladin. "Eğer zorlamaya devam ederse sonunda alacak. O yüzden gitmeliyim."

BU BİR YALAN, dedi Fırtınababa. BU, ONUN EN BÜYÜK YALANI ŞEREF'İN OĞLU. BAŞKA SEÇENEĞİN OLMADIĞINI SÖYLEYEN YALAN. YAPMAYA DEĞECEK BİR YOLCULUĞUN KALMADIĞINI SÖYLEYEN YALAN.

Haklıydı. Kaladin'in içinde cılız bir ses, kendisine yalan söyleyemeyen bir parçası bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Ya çok yorgunsam?" diye fısıldadı Kaladin. "Ya artık verecek bir şeyim kalmadıysa? Ya Kelimelerini söyleyemememin sebebi buysa Fırtınababa? Ya artık çok ağır geliyorsa?"

KIZIMI YİNE IZDIRABA MI MAHKÛM EDECEKSİN?

Kaladin irkildi ama bu doğruydu. Bunu Syl'e yapabilir miydi?

Dişlerini sıkarak mücadele etmeye başladı. Hiçlikle savaşmaya başladı. Uyuşmuş beynine, acıya, arkadaşını kaybetmenin ızdırabına rağmen savaştı.

Bağırdı, çırpındı ve düşmeye devam etti.

"Yeterli değil," diye fısıldadı.

Yapacak başka bir şeyi kalmamıştı.

Yeterli değil, dedi Dalinar. Sonsuz karanlığın içini göremiyor ama orada birini hissediyordu. İki kişiyi. Kaladin ve sprenini.

Fırtınalar adına. Acı çekiyorlardı.

Onlara daha fazla zaman vermeliyiz, dedi Dalinar.

Veremeyiz, dedi Fırtınababa. *Onun ölümlü olduğu gerçeğine saygı göster ve beni buna zorlama Dalinar! Anlamadığın şeylerin zarar görmesine sebep olabilirsin. Bunun korkunç sonuçları olabilir.*

Hiç merhametin yok mu, diye sordu Dalinar. *Senin bir kalbin yok mu?*

Ben bir fırtınayım, dedi Fırtınababa. *Fırtınanın yolundan gitmeyi seçiyorum.*

Daha iyi bir yol seç o zaman! Dalinar sonsuz karanlığı yokladı. Fırtınaışığı'nın hiçbir öneminin olmadığı bir yerde Fırtınaışığı ile doluydu.

Her şeyin birbiriyle Bağlantılı olduğu bir yerde. Shadesmar'ın ötesinde bir yerde. Zamanın ötesinde bir yerde. Burası...

Bu ne, diye sordu Dalinar. *Bu sıcaklık.*

Ben bir şey hissetmiyorum.

Dalinar o sıcaklığa yaklaştı ve anladı. *Görüleri gösterdiğin yer de burası, değil mi*, diye sordu Dalinar. Görülerde bazen zamanın tuhaf aktığı olurdu.

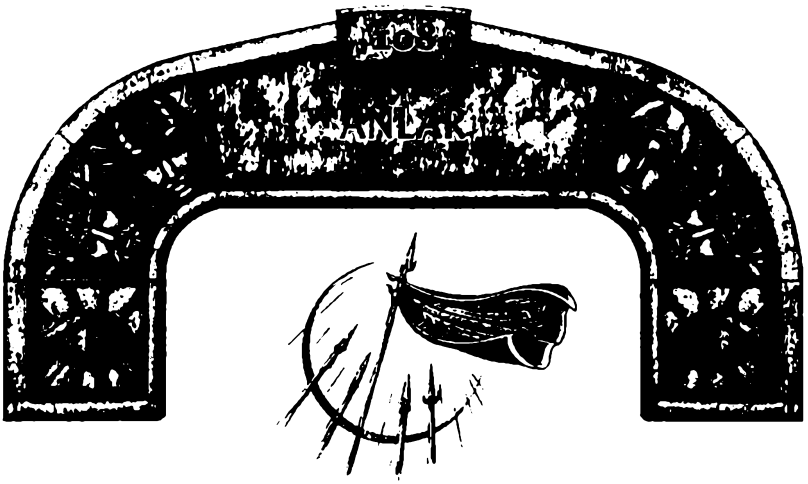
Evet, dedi Fırtınababa. *Ama görü için bir Bağlantı olmalı. Bir sebebi olmalı. Bir anlamı. Öyle herhangi bir şey olamaz.*

GÜZEL, dedi Dalinar bir bağ kurarken.

Ne yapıyorsun?

ONU BAĞLIYORUM, dedi Dalinar. BİRLEŞTİRİYORUM.

Fırtınababa kükredi. *Neyle birleştiriyorsun?*

Kafaları o kadar karışık olmasına rağmen bir şekilde zekiler.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Kaladin sıçradı, şaşkın bir şekilde gözlerini açtı. Küçük bir çadırdaydı. Ne oluyordu?

Gözlerini kırpıştırarak kalkıp oturduğunda yanında eski zamanlardan bir üniforma içinde on bir, on iki yaşında bir çocuk olduğunu gördü. Deri etek ve başlık mı? Kaladin'in üzerinde aynı şeyler vardı.

"Ne düşünüyorsun Dem?" diye sordu çocuk ona. "Kaçmalı mıyız?"

Kaladin afallamış bir hâlde küçük çadırda etrafına bakındı. Sonra dışarıdan gelen sesleri duydu. Savaş mıydı? Evet, insanlar bağırıyor, ölüyordu. Ayağa kalkıp ışığa yürüdü, gözlerini kırpıştırdı. Ağırkütük ağaçlarının olduğu bir yamaçtaydılar. Burası Harap Ovalar değildi.

Burayı biliyorum, diye düşündü Kaladin. *Amaram'ın renkleri. Deri zırhlar içinde adamlar.*

Fırtınalar adına, gençliğinden bir savaş meydanındaydı. Yorgunluktan iyice kafası karışmıştı. Halüsinasyon görüyordu. İçindeki hekim endişelenmeden edemedi.

Bir deri bir kemik genç bir manga komutanı yanına geldi. Fırtınalar adına, on sekiz yaşından büyük olamazdı. Kaladin'e çok genç göründü ama kendisi de ondan çok büyük değildi. Yanındaki kısa boylu bir askerle tartışıyordu.

"Direnemeyiz," diyordu manga komutanı. "Bu imkânsız. Fırtınalar adına, yeni bir saldırı için toplanıyorlar."

"Emirler açık," dedi diğeri. O da en fazla yirmilerinin başındaydı. "Berrakbey Sheler burada direnmemizi söyledi. Geri çekilmek yok."

"O adamın Cehennem'e kadar yolu var," dedi manga komutanı, etrafında yorgunluksprenleri uçuşan terli saçlarını geriye iterken. Kaladin zavallı çocuğa anında yakınlık duydu. Yerine getirilmesi imkânsız emirler, kıt olanaklar... Parçalanmış savaş hattına baktığında, üst rütbeli askerlerin hepsi öldüğü için sorumluluğun bu çocuğun üzerinde kaldığını tahmin etti. Dışarıda ancak üç manga adam vardı ve yarısı yaralıydı.

"Bu Amaram'ın suçu," dedi Kaladin. "Ömrünü tamamlamış teçhizatla yarı eğitimli adamların hayatlarıyla oynuyor. Sırf kendisi iyi bir izlenim bıraksın da Harap Ovalar'a tayin edilsin diye."

Genç manga komutanı kaşlarını çatarak Kaladin'e baktı. "Böyle konuşmamalısın çocuk," dedi yine elini saçlarının arasından geçirerek. "Yücemareşal duyarsa bunun için asılabilirsin." Sonra derin bir nefes aldı. "Yaralıları şu kanada yerleştirin. Direnmeye hazır olmalarını söyleyin. Ve... sen, ulak çocuk, arkadaşınla birer mızrak alın. Gor, onları öne koy."

"Öne mi?" diye sordu diğer adam. "Emin misin Varth?"

"Elinde ne varsa onu kullanırsın..." dedi manga lideri uzaklaşırken.

Elinde ne varsa onu kullanırsın.

Kaladin'in etrafındaki her şey dönüyordu ve aniden bu savaş meydanını hatırladı. Nerede olduğunu biliyordu. O manga liderinin yüzünü hatırlıyordu. Bunu daha önce nasıl anlamamıştı?

Kaladin burada bulunmuştu. Askerlerin arasında koşmuştu ve... Ve...

Topukları üzerinde döndü ve Varth'a yaklaşan genç birini gördü. Çok genç birini. Aydınlık, arkadaş canlısı bir yüzü vardı ve manga komutanına doğru yürürken hafiften yaylanıyordu. "Ben onlarla giderim komutanım," dedi Tien.

"Peki. Git."

Tien bir mızrak aldı. Çadırdaki diğer haberci oğlanı da aldı ve durmaları söylenen yere doğru yöneldiler.

"Hayır Tien," dedi Kaladin. "Bunu izleyemem. Tekrar olmaz."

Tien gelip Kaladin'in elini tuttu ve onunla ön tarafa yürüdü. "Her şey yolunda," dedi. "Korktuğunu biliyorum. Ama burada hepimiz birlikte durabiliriz. Üç kişi bir kişiden daha güçlüdür, değil mi?" Mızrağını kaldırdı ve ağlayan diğer çocuk da aynı şeyi yaptı.

"Tien," dedi Kaladin. "Bunu niye yaptın? Senin güvenli bir yerde kalman gerekiyordu."

Tien ona döndü, sonra gülümsedi. "O zaman yalnız kalırlardı. Cesur hissetmek için birine ihtiyaçları vardı."

"Katledildiler," dedi Kaladin. "Ve sen de katledildin."

"Kendilerini yalnız hissetmemeleri için yanlarında birinin olması iyi olmuş o zaman."

"Çok korkmuştun. Gözlerini gördüm."

"Tabii ki korktum." Hücum başladığında, düşman yamacı tırmanırken Tien dönüp ona baktı. "Kim korkmaz ki? Ama bu benim burada olmam gerektiği gerçeğini değiştirmez. Onlar için."

Kaladin bu savaş meydanında yaralandığını hatırladı... Birini öldürdüğünü... Sonra Tien'in ölümünü izlemek zorunda kaldığını. Ölümü bekleyerek irkildi ama her yer karardı. Orman, çadır, askerler, her şey kayboldu.

Tien dışında her şey.

Kaladin dizlerinin üzerine düştü. Sonra Tien, zavallı küçük Tien gelip kollarını ona doladı ve onu tuttu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı Tien. "Buradayım. Cesur hissetmen için."

"Ben gördüğün çocuk değilim," diye fısıldadı Kaladin.

"Senin kim olduğunu biliyorum Kal."

Kaladin kardeşine baktı. O anda her nasılsa büyümüş olan kardeşine. Ve Kaladin ona tutunan bir çocuktu. Gözlerinden yaşlar süzülürken, nihayet kendine Teft'in ölümüne ağlama izni verirken ona tutundu.

"Bu yanlış," dedi Kaladin. "Benim seni tutmam gerekir. Benim seni korumam lazım."

"Korudun zaten. Ben de yardım ettim." Tien, Kaladin'e daha sıkı sarıldı. "Niye savaşıyoruz Kal? Niye devam ediyoruz?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Kaladin. "Unuttum."

"Birlikte olabilelim diye."

"Ölüyorlar Tien. Herkes ölüyor."

"Evet, ölüyorlar, değil mi?"

"Yani hiçbir önemi yok," dedi Kaladin. "Hiçbir anlamı yok."

"Buna yanlış yönden bakıyorsun." Tien onu daha sıkı tuttu. "Hepimiz sonunda aynı yere gittiğimizden, önemli olan tek şey birlikte geçirdiğimiz anlar. Birbirimize yardım ettiğimiz zamanlar."

Kaladin titredi.

"Şuna bak Kal," dedi Tien usulca. "Renkleri gör. Teft'in ölmesi-

ne engel olamamayı başarısızlık olarak görüyorsan, ona destek olduğun tüm o zamanları anlamsız görüyorsan, o zaman bu kadar canının yanmasında şaşılacak bir şey yok. Oysa birlikteyken birbirinize destek olabildiğiniz için ne kadar şanslı olduğunuzu düşünsen... O zaman daha iyi görünüyor, değil mi?"

"Yeterince güçlü değilim," diye fısıldadı Kaladin.

"Benim için yeterince güçlüsün."

"Yeterince iyi değilim."

"Benim için yeterince iyisin."

"Yanında olamadım."

Tien gülümsedi. "Benim için geldin Kal. Hepimiz için geldin."

"Peki yine başarısız olursam?" dedi Kaladin yanaklarından süzülen yaşlarla.

"Olamazsın. Anladığın sürece başarısız olamazsın." Kaladin'e sımsıkı sarıldı. Kaladin başını Tien'in göğsüne yasladı, gözyaşları Tien'in gömleğini ıslattı. "Teft sana inanıyor. Düşman kazandığını düşünüyor. Ama ben gerçeği anladığında yüzünün hâlini görmek isterim. Sen istemez misin? Çok zevkli olacak."

Kaladin gülümsediğini fark etti.

"O bizi öldürdüğünde," dedi Tien, "bizi zaten eninde sonunda gideceğimiz yere gönderiyor. Erken gitmek iyi değil ve hatta çok üzücü. Ama anlamıyor musun, bizden anılarımızı, Bağımızı alamaz Kaladin. Ve asıl önemli olan da bunlar."

Kaladin gözlerini yumdu ve bu anın tadını çıkardı. "Bu, gerçek mi?" diye sordu sonunda. "Sen gerçek misin? Yoksa Fırtınababa'nın, Akıl'ın ya da başka birinin yaptığı bir şey misin?"

Tien gülümsedi, sonra eline bir şey bastırdı. Tahtadan küçük bir at. "Bu sefer onu kaybetmemeye çalış Kal. Çok uğraştım."

Sonra Kaladin aniden düştü ve düşerken elindeki tahtadan at buharlaşıp yok oldu.

Etrafındaki sonsuz karanlığa baktı. "Syl?" diye seslendi.

İğne ucu gibi bir ışık etrafında dolandı. Syl değildi.

"SYL!"

Minik bir ışık daha. Bir tane daha.

Ama bunlar Syl değildi. İşte şuydu. Karanlıkta uzanıp elini tuttu ve onu kendine çekti. Syl ona sarıldı. Burada maddi bir varlığı vardı ve onunla aynı büyüklükteydi.

Syl ona sımsıkı tutundu ve konuştuğunda titriyordu. "Kelimeler'i unuttum. Sana yardım etmem gerekiyordu ama edemedim. Ben..."

"Yardım ediyorsun," dedi Kaladin. "Burada olman yeter." Kaladin gözlerini yumdu ve ara andan çıkıp gerçek dünyaya girerlerken fırtınayı hissetti.

"Dahası," diye fısıldadı, "ben Kelimeler'i biliyorum."

Söyle, diye fısıldadı Tien.

"Bu Kelimeler'i hep biliyordum."

Söyle evlat. Yapabilirsin!.

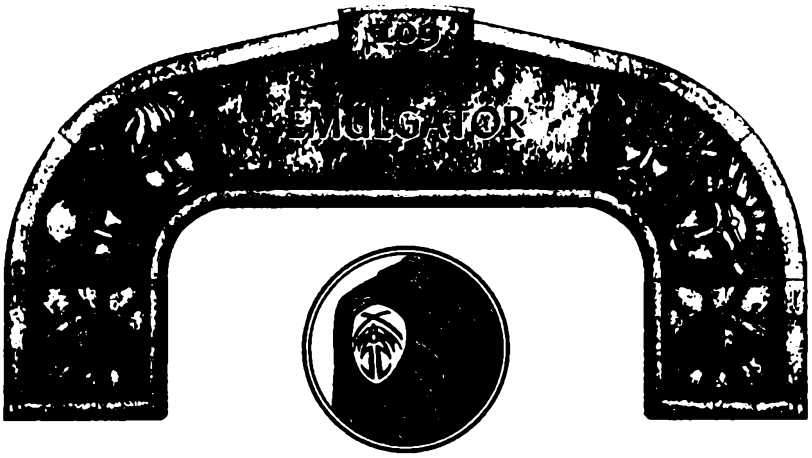
"Kabul ediyorum Fırtınababa! *Koruyamayacağım insanlar olacağını kabul ediyorum."*

Fırtına kükredi ve Kaladin etrafını bir sıcaklığın sardığını, içine dolan Işık'ı hissetti. Syl'in nefesini tuttuğunu fark etti ve Fırtınababa'ya ait olmayan, tanıdık bir ses duydu.

BU KELİMELER KABUL EDİLDİ.

"Teft'i kurtaramadık Syl," diye fısıldadı Kaladin. "Tien'i kurtaramadık. Ama babamı kurtarabiliriz."

Gözlerini açtığında gökyüzü binlerce saf ışıkla patladı.

Böylesine donuk olmalarına rağmen bir şekilde parlaklar.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Leshwi, Venli'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Uçmadı, havada değildi. Dizlerinin üzerindeydi. Venli de dizleri üzerine çöktü. Leshwi hâlâ yüzünü tutuyordu. Ama tutuşu hafiflemişti.

Arkalarındaki pencereden çok güzel bir ışık içeri doldu. Donup kalmış bir şimşek gibi, tüm kürelerden daha parlak bir ışık. Güneşten daha parlak bir ışık.

"Ne yaptın Venli?" dedi Leshwi. "Ne yaptın?"

"Ben... Ben Parlayanların Birinci İdeali'ni söyledim," dedi Venli. "Üzgünüm."

"Üzgün..." dedi Leshwi. Mavi bir fırtına gibi çok güzel bir neşespreni yanında belirdi. "Üzgün mü? Venli, bize geri geldiler. Bizi affettiler."

Ne?

"Lütfen sprenine sorar mısın?" dedi Leshwi, Hasret'te. "Riah diye bir şerefspreni tanıyor mu? Eskiden arkadaşımdı. Benim için çok kıymetlidir."

Leshwi'nin... arkadaşlan mı vardı? Sprenler arasında?

Fırtınalar adına. Leshwi savaştan önce, insanlarla şarkıcıların müttefik olduğu zamanlarda da yaşamıştı. Şeref o zamanlar Şafakezgicilerin tanrısıydı.

Tını titreşti.

"Riah'ı tanımıyormuş," dedi Venli. "Ama çok fazla şerefspreni tanımıyor. Eskilerin... insanların ihanetinden sağ çıktığını sanmıyor."

Leshwi başını salladı ve alçak sesle... eski ritimlerden birini mırıldandı.

"Ama benim sprenimin bazı arkadaşları var," dedi Venli. "Tekrar denemeye istekliler. Bizimle."

"Benim ruhum bunun için fazla uzun zamandır başka birine ait," dedi Leshwi.

Venli devam eden savaşa doğru baktı. İçeri dolan ani ışık onları durdurmamıştı. Hatta Avcı'nın askerlerinin daha kararlı bir şekilde saldırmasına sebep olduğu bile söylenebilirdi. Bu askerler öfkesprenleri ve acısprenleri arasında bulunmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu. İnsanlardan bazıları şarkıcıların silahlarını alabilmişti ama çoğu silahsız bir şekilde, ümitsizce Parlayanları korumaya çalışıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Venli. "İki dünya arasında gidip geliyorum. Ben çok zayıfım hanımım."

Leshwi havada yükseldi ve kılıcını kınından çıkardı. "Sorun değil Ses. Biliyorum."

Savaşın ortasına uçtu ve durmalarını haykırarak askerleri geri çekmeye çalıştı. Söylediğini yapmadıklarında kılıcını savurmaya başladı. Ve saniyeler için kendi askerleri de ona katılmıştı, şarkıcılar şarkıcılarla savaşıyordu.

◆
◆ ◆

"Kardeş," diye fısıldadı Navani sütuna tutunarak. "Ne oluyor? Neden bu ritmi kullanıyorsun?"

Navani? Karşılık veren ses, Navani'nin teninde dolaşan bir bebek nefesi kadar yumuşak, neredeyse algılanamayacak kadar hafifti. *Bu ritmi duyuyorum. Karanlıkta onu duyuyorum. Neden?*

"Nereden geliyor?"

Oradan.

Navani'nin duyulan bir izlenim, bir görüyle doldu. Kulede bir yerdi... Avlu. Karanlıktı; dışarıda fırtına mı vardı? Burada aşağıda, bodrumda olduğundan bir fırtına olduğunu fark etmemişti.

Savaş. İnsanlar dövüşüyor, mücadele ediyor, ölüyordu. Navani görüntüyü daha iyi görmek için gözlerini kıstı. Acısı azalmıştı, gerçi bir yanı bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu. Ama şu gördüğü... Evet, yerden yarım metre kadar yukarıda uçan bir Kaynaşık, yanında

Yokışığıyla dolu biriyle, bir Soylu muydu, birlikte savaşıyordu. Ve insanlarla yan yana savaşıyorlardı. Omuz omuza.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Navani.

Diğer şarkıcılarla savaşıyorlar. Sanırım. Öyle karanlık ki. Ama neden birbirleriyle savaşıyorlar?

"Korumaya çalıştıkları o odada ne var?" diye fısıldadı Navani.

Baygın Parlayanları koydukları oda.

"Emülgatör," diye fısıldadı Navani.

Ne?

"Ortak bir amaç. İnsanlar ve şarkıcılar. Şeref ve Garaz. Yardıma muhtaç olanı korumak için birlikte savaşıyorlar Kardeş."

Görü kaybolmaya başladı ama kaybolmadan önce Navani orada Rlain'i de gördü. Köprü Dört ekibindeki şarkıcı.

"İşte orada," dedi Navani ama sonra öksürmeye başladı. Öksürürken acısı şiddetlendi. "Kardeş, o da orada."

Çok uzak, diye fısıldadı Kardeş. *Artık çok geç...*

Dışarıda koridorda Moash, Raboniel'in sol koluna bir darbe indirdi ve kol cansız düştü. Raboniel diğer koluyla onu tutmaya çalıştı, hançer elinden düşüp eli işe yaramaz bir şekilde yanından sarkarken tısladı.

"Beni al," diye fısıldadı Navani, Kardeş'e. "Benimle bağlan."

Hayır, dedi Kardeş zayıf bir sesle.

"Neden?"

Buna değmezsin Navani.

Rlain daha avluya ulaşmadan çok önce bağrışları duydu. Onu tutan muhafızlar Kaygı'ya tutuldu ve onunla Dabbid'i daha hızlı sürüklemeye başladı. Yine de Rlain ümitliydi. Bu sesler, Kaladin'le Avcı'nın dövüşünden geliyor olmalıydı.

Bu yüzden Rlain avluya adım atıp da tam bir iç savaşla karşılaşınca şoke oldu. Şarkıcılarla şarkıcılar savaşıyor ve insanlar bu güçlerden birinin yanında duruyordu.

Rlain'in muhafızları onları bırakıp koşarak uzaklaştı; muhtemelen bu saçmalığa bir açıklama getirecek bir yetkili bulmayı umuyorlardı. Fakat arbede çabucak sona erdi ve insanların tarafı kazandı. Sadece birkaç şarkıcı bir Kaynaşık'la savaşmaya istekli görünüyordu, böylece askerler ölüleri arkada bırakarak kaçtılar.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Dabbid. Yan koridorlardan birinde,

savaşı izleyecek kadar cesur ama katılacak kadar savaş becerisi olmayan bir grup sivilin arkasında duruyorlardı.

Rlain hızlı bir değerlendirme yaptı ve ardından Umut Ritmi'ne tutuldu. Göksellerden beş tanesi ve onların komutasındaki yirmi kadar Soylu, Avcı'nın askerleriyle savaşmışlardı. Diğer Gökseller her iki tarafa da katılmadan avluda yukarı çekilmişlerdi.

Kazanan tarafın önünde Leshwi havada süzülüyor, elinde turuncu şarkıcı kanına bulanmış bir kılıç tutuyordu. Liderleri o gibi görünüyordu.

Hem insanlardan hem şarkıcılardan çok sayıda kişi kanlar içinde yerdeydi. Tam bir karmaşaydı. "Sıhhıyecilere ihtiyaçları var," dedi Rlain. "Hadi gel."

Dabbid'le birlikte hemen koştular ve Kaladin'in onlara öğrettiği gibi çabucak insanları kontrol edip öncelikli olarak kimin yardıma ihtiyacı olduğunu belirlediler. Başkaları da yardıma geldi, dakikalar içinde Rlain hangi taraftan olduklarına bakmaksızın hem şarkıcıların hem insanların yaralarının sarılmasını organize etmişti.

Revirde Lirin'in malzemeleri vardı neyse ki ve Dabbid malzemelerle geri gelirken yanında Hesina'yı getirdi. Hesina sarsılmış görünüyordu. Birkaç dakika sonra Rlain ondan bir açıklama duyabildi. Lirin'i götürmüşler miydi? Kaladin peşine mi düşmüştü?

Rlain, Kayıplar'a tutuldu. Hesina'nın fırtınadan çıkmış gibi görünmesi boşuna değildi. Kadın yine de elinden geleni yapmaya hazırdı ve yaralılarla ilgilenme işini o devraldı.

Böylece Rlain bir mola verip ellerini sildi. Olanları gören insanlar da parça parça bir şeyler anlatıyorlardı. Avcı, askerlerine baygın Parlayanları katletmesini emretmişti ama insanlarla şarkıcılar onun ordusuna karşı direnmişti. Rlain tam gidip Venli'yle konuşacakken yanına birkaç adam yaklaştı. Onları Kaladin'in savaş travması yaşayanlarla yaptığı toplantılardan hatırlıyordu. Zavallı kremcikler yine ellerine silah alıp savaşmak zorunda kalmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Rlain.

Onu dikkatli bir şekilde duvarın dibine yerleştirilmiş ve gözleri yanmış bir cesedin yanına götürdüler. Teft.

Rlain dizleri üzerine çöktü, Dabbid de bir iniltiyle ona katıldı, etraflarında elemsprenleriyle oturdular, başlarını önlerine eğdiler. Rlain, Düşenlerin Şarkısı'nı söyledi. Ölen kahramanların ardından söylenen şarkıyı. Görünen o ki planın bu kısmı iyi gitmemişti.

"Lift?" dedi Rlain.

"Revirde," diye fısıldadı Dabbid. "Bilinci kapalı. Bacaklarında Kılıç yaraları var. Ve kafasına sert bir darbe almış gibi görünüyor. Kan kaybediyor... Ona Fırtınaışığı vermeye çalıştım ama işe yaramadı."

Rlain, Yas'a tutuldu. Lift başkalarını iyileştirebilirdi ama Kaladin'le Teft gibi onun da kendini iyileştirme gücü çalışmıyordu. Parlayanları uyandırma planı buraya kadardı. Rlain son bir kez Teft'i selamladı ve kalktı. Huzur içinde uyusun. Yolları buydu ve keşke ona doğru düzgün bir gökyüzü cenazesi yapabilselerdi. Teft iyi bir insandı. En iyilerden biriydi.

Rlain'in arkasında başka bir şey oluyordu. İnsanlarla şarkıcılar tartışmaya başlamıştı bile.

"Teslim olmanız gerekiyor," diyordu Leshwi buyurgan Kaynaşık tavrıyla tepelerinde havada durarak. "Raboniel'e askerlerin kontrolden çıktığını ve emirlerime uymadıklarını açıklarım."

"O da bizi rahat mı bırakır sanıyorsun?" diye bağırdı insan kadınlardan biri. "Bizim buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

"Gitmenize izin verirsem isyana katılmışım gibi olur," dedi Leshwi. "Teslim olursanız bunu halledebiliriz."

"İsyana katılmadın mı?" diye sordu bir adam. "O neydi o zaman?"

"Sizden birine bir daha boyun eğmeyeceğiz," diye bağırdı bir başkası. "Asla!"

Şarkıcılar insanlara bir Kaynaşık'la tartışmamalarını emrederken iki taraftan da bağrışlar yükseldi. Rlain bir o tarafa bir diğer tarafa baktıktan sonra Karar'a tutuldu ve dövmesini saklayan boyayı sildi. Ardından iki grubun arasına girdi. Köprü Dört'ten öğrendiği tek şey sıhhiye değildi.

"Dinleyin!" diye bağırdı Güven'de. "Hepiniz!"

İnanılmaz bir şekilde herkes sustu. Rlain insanlara dönüp elinden geldiğince Teft'i taklit etti. "Siz beni tanıyorsunuz. Ben Köprü Dört'tenim. Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ama bana güvenebilir misiniz?"

Birkaç kişi homurdandıysa da çoğunluk Noril'in de teşvikiyle başını salladı. Rlain sonra şarkıcılara döndü. "Siz," diye gürledi Güven'de, "kesinlikle ihanet suçu işlediniz. Garaz'ın arzusuna aykırı davrandınız ve sizi bunun için cezalandırmak isteyecektir. Hepiniz ölmüş sayılırsınız ve siz Kaynaşıklar, siz de sonsuza dek işkence çekmeye mahkûm olacaksınız. Şansınıza, burada size rehberlik etmek için onun egemenliğinden kurtulmuş dinleyici halkına mensup iki kişi var. Yani eğer hayatta kalmak istiyorsanız beni dinleyeceksiniz."

Leshwi kollarını göğsünde kavuşturduysa da sonra "İyi," diye mırıldandı. Diğer Gökseller de onun yolundan gitmek istiyor gibiydi.

Venli yanlarına geldi, Yokışığın koyu mor rengiyle doluydu. Sıradan bir Soylu'dan çok daha güçlü parlıyordu. Hatta bir Kaynaşık'tan bile daha güçlü parlıyordu.

"Nesin sen?" diye sordu Rlain.

"Parlayan," dedi Venli, Teselli'de. "Bir tür. Güçlerimi Yokışığı ile kullanabiliyorum, o yüzden güçlerim kulede çalışıyor."

"Anlaşıldı," diye homurdandı Rlain. "Kelek'in nefesi adına... Ben yıllarca bekleyeyim, onca kişi arasından spreni ilk alan sen ol." Hım, belki bu biraz fazla Teft taklidi olmuştu. "Neyse, Lift'i nasıl kurtardığını açıklıyor bu. Hemen harekete geçmeliyiz. Garaz hizmetkârları arasında bir isyanı hoş görmez. O yüzden siz şarkıcılar da bizimle geliyorsunuz. Parlayanları alacağız ve onları dışarı platoya taşıyıp Yeminkapıları üzerinden Harap Ovalar'a kaçacağız."

"Bu durumda insan egemenliğine girmiş oluruz," dedi Leshwi.

"Öyle olmamasını sağlayacağım," dedi Rlain. "Önce bir hepimiz güvende olalım da... Anlaşıldı mı? Yaralılarınızı toplayın, Parlayanları alın ve gidelim. Raboniel bir isyan çıktığını öğrenmeden önce bu işe karışan herkesin, insanların ve şarkıcıların, kuleden çıkmış olmasını istiyorum. Hadi gidin şimdi!"

Herkes harekete geçti. Rlain'in ne dediğini bildiğine inanmışlardı. Rlain kendisi o kadar emin değildi gerçi. Bilinci kapalı bunca kişiyi bir yerden bir yere götürmek uzun sürerdi, üstelik dışarıda yücefırtına vardı.

"Rlain," dedi Venli, Huşu'da. "Bir Kaynaşık'a emir verdin."

Rlain omuz silkti. "Otoriter bir hava yaymak yeterli."

"Ondan daha fazlası," dedi Venli. "Nasıl yaptın?"

"İyi öğretmenlerim vardı," dedi Rlain. Gerçi o bile kendine biraz şaşırmıştı. O bir casustu, geri planda durmaya ve o izlerken diğerlerinin liderlik etmesine izin vermeye alışıktı. Ama bugün başka kimse yoktu. Ve her iki taraftan da dışlanmış olduğu için bu anlaşmazlıkta dışarıdan biri olarak arabuluculuk yapmaya en uygun kişinin kendisi olacağını hissetmişti.

Herkes Parlayanlarla yaralıları taşımak için işe koyuldu. Leshwi'yle diğer beş Göksel bile birer yaralı asker taşıyorlardı. Rlain bu arada üst balkonları kontrol etti. Savaşa katılmayan onlarca Göksel ortalıkta gözükmüyordu. Hiç şüphesiz Raboniel'e haber vermeye gitmişlerdi. Ya da isyanı bastırmak için kendi askerlerini topluyorlardı.

Herkes geri döndüğünde Rlain onlara kendisini takip etmelerini işaret edip dışarıya yöneldi. Venli koşup yanında yürüdü.

"Yeminkapılarını nasıl çalıştıracağız?" diye fısıldadı.

"Mekanizmayı biliyorum," dedi Rlain. "Senin Kılıcını kullanarak hallederiz."

Koridora girerlerken Venli geride kalmamak için hızlandı. "Benim Kılıcım mı?"

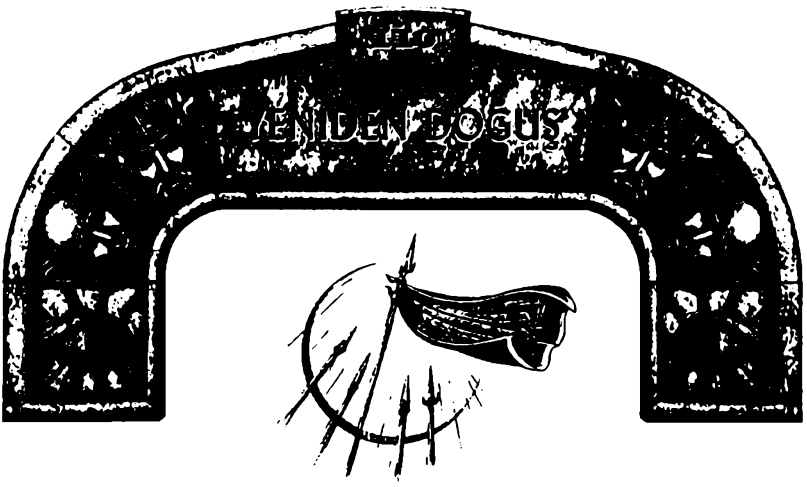
"Lift'i hücreden Parekılıcı ile çıkardığını söyledin ya. Neden bir Kaynaşık yerine sana Parekılıcı verdiklerini merak etmiştim ama şimdi taşlar yerine oturdu. Seninki yaşayan bir Parlayan Kılıcı. Ve onunla Yeminkapılarını çalıştırabiliriz. Yokışığın onu çağırmaya yeter, değil mi?"

Venli, Kaygı'da mırıldandı. "Benim Kılıcım yok Rlain."

"Ama..."

"Yalan söyledim! Lift'i güçlerimi kullanarak çıkardım. Tını benim kendi Kılıcımı kazanmam için daha önümde uzun bir yol olduğunu söylüyor."

Hay Cehennem. "Bir yolunu buluruz," dedi Rlain. "Şimdi bir an evvel buradan çıkmamız gerekiyor."

Parlayan.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Siyah bir fırtına.

Siyah rüzgâr.

Siyah yağmur.

Derken siyahlığı mızrak gibi bir ışık delip geçti.

Kaladin Stormblessed.

Yeniden doğmuştu.

Kaladin etrafında neşeyle girdap gibi dönen binlerce rüzgârspreniyle karanlığın içinde ortaya çıktı. "Gidin!" diye bağırdı. "Bulun onu!"

Saatlerdir düşüyormuş gibi gelse de aslında bu zamanın büyük bölümünü anların arasındaki yerde geçirmişti. Gökyüzünde sadece birkaç saniyedir düşüyordu ve babası biraz aşağısında bir yerdeydi.

Hâlâ hayattaydı.

Yüzlerce rüzgârspreni fırtınayla karşılaşıp onu geri iterek yolu açarken Kaladin baş aşağı ileri uzandı. Işıktan tünel biraz ilerisinde yuvarlanan bir silüeti ortaya çıkardı.

Hâlâ hayatta.

Kaladin birbiri ardına Çivileme yaparken Syl etrafında dönüp kahkahalar atıyordu. Fırtınalar adına, onun gülüşünü nasıl da özlemişti. Elini öne uzatmışken eline çarpan bir rüzgârspreni parladı ve ışıldayan, şeffaf bir eldiven şeklinde elinin etrafında parladı.

Bir düzinesi daha neşeyle, coşkuyla ona çarptı. Sprenler dönüşürken, bu âleme çekilerek onunla Bağlanmayı seçerken etrafında ışıktan çizgiler çaktı.

Önünde düşen silüeti izleyerek giderek yaklaştı. Yer artık çok yakındı. Fırtınada kule boyunca ve onun yüzlerce metre altında düşmüşlerdi.

Yer giderek yaklaşıyordu.

Biraz daha. Biraz daha. Kaladin elini uzattı ve...

◆
◆ ◆

Buna değmezsin.

Bu kelimeler Navani'nin ruhunda yankılandı ve Moash'ı unuttu. Kuleyi unuttu. Başka bir yerdeydi.

Yeterince iyi değilsin.

Sen âlim değilsin.

Yaratıcı değilsin.

Kendi başına bir ismin, bir başarın, bir potansiyelin yok. Seni özel kılan ne varsa, hepsi de başka insanlardan kaynaklanıyor.

"Yalan," diye fısıldadı. Ve öyleydi de.

Gerçekten öyleydi.

Elini sütuna bastırdı. "Beni Bağdökümcü olarak al. Buna layığım Kardeş. Kelimeler'i söylüyorum. Ölümden önce yaşam."

Hayır. Sesi nasıl cılızdı. *Biz... çok farklıyız... Sen sprenleri tutsak ediyorsun.*

"Kim farklı şeylere inanan iki kişiden daha iyi birlikte çalışabilir?" dedi Navani. "Zayıflıktan önce güç. Uzlaşabiliriz. Bağ kurmanın ruhu zaten bu değil mi? Birleşmenin ruhu?"

Moash, Raboniel'i tekmeledi ve hareketsiz Raboniel bir oyuncak bebek gibi duvara çarptı.

"Cevapları bulabiliriz!" dedi Navani. Dudaklarından kan sızıyordu. "Birlikte."

Sen... sadece... yaşamak istiyorsun.

"Sen istemiyor musun?"

Kardeş'in sesi duyulamayacak kadar alçaldı. Moash koridordan Navani'ye doğru baktı.

Navani gözlerini yumup mırıldanmaya çalıştı. Fırtınaışığı'nın o saf ve canlı tonunu bulmayı denedi. Ama olmadı. Navani şu anda o tonu duyamıyordu. Etrafındaki her şey yerle bir olurken, içinden hayat çekilirken duyamıyordu.

Bunun yerine kendini farklı bir ton mırıldanırken buldu. Raboniel'in hep onun için söylediği şu kaotik ritimdi. Evet, bu ölüme yakındı ve Navani sadece bunu duyabiliyordu. Garaz'ın tonunu. Onu yakalamaya hazırdı.

Kardeş hafifçe inledi.

Ve Navani tonu tersine çevirdi.

Tek gereken Niyet'ti. Garaz ona şarkıyı vermişti ama Navani bunu ona karşı çevirdi. Böylece elini sütuna bastırarak anti-Yokışığı'nın şarkısını mırıldandı.

Navani, dedi Kardeş daha güçlü bir sesle. *Karanlık yavaşça çekiliyor. Ne yapıyorsun?*

"Bunu... senin için yarattım..." dedi Navani. "Ben..."

Navani, dedi Kardeş. *Navani, yetmiyor. Ses yeterince yüksek değil. Ama şu adamın canını yakıyor gibi görünüyor. Olduğu yerde kaldı. Navani?*

Navani'nin sesi giderek zayıfladı. Kanlı eli sütunda iz bırakarak kaydı.

Annemin tonunu duyabiliyorum, dedi Kardeş. *Ama kendi tonumu duyamıyorum. Babam öldüğü için galiba.*

"Şeref..." diye fısıldadı Navani. "Şeref... ölmedi. Çocuklarının... kalplerinde yaşıyor."

Yaşıyor mu? Gerçekten mi? Bu, bir sorudan ziyade bir yakarış gibiydi.

Yaşıyor muydu? Navani kendi içini yokladı. Yaptığı şeyler şerefli miydi? Fabriallar yaratmak? Sprenleri hapsetmek? Bunu gerçekten söyleyebilir miydi? Garaz'ın tonu kulaklannda çınladı ama tersini mırıldanmayı bırakmıştı.

Sonra saf bir şarkı. İçinden yükseldi. Düzenli, güçlü. Farkında olmadan mı zarar vermişti? Muhtemelen. Hatalar mı yapmıştı? Kesinlikle. Ama yardım etmeye çalışıyordu. Onun yolculuğu buydu. Keşfetmek, öğrenmek, dünyayı daha iyi bir yer yapmak için çıkılan yolculuk.

Şeref'in şarkısı içinde büyüdü ve Navani onu söyledi. Kardeş de Terbiye'nin şarkısını söylerken sütun titreşmeye başladı. Hayatışığının o saf sesi. Ses kaymaya başladı ve Navani yavaşça tonunu değiştirerek ona yaklaştı, yaklaştı...

İki ses uyumu yakaladı. Terbiye'nin sürekli büyüyen, değişen sınırsız enerjisi ile Şeref'in planlı, düzenli ve sakin metaneti. Birlikte titreştiler. Yapı ve doğa. Bilgi ve merak. Karıştı.

Bilimin şarkısı.

Bu işte, diye fısıldadı Kardeş, Kulenin Ritmi'nde. *Benim şarkım.*

"Bizim emülgatörümüz," diye fısıldadı Navani, Kulenin Ritmi'nde.

İnsanlar ile sprenler arasındaki ortak nokta, dedi Kardeş. *Ben... Ben uzun zaman önce bu yüzden yaratıldım...*

Kaba bir el Navani'yi yakalayıp çevirdi ve ardından sütuna bastırdı. Moash, Kılıcını kaldırdı.

Navani, dedi Kardeş. *Kelimelerini kabul ediyorum.*

Navani'nin içine güç aktı. İçi güçle dolarak acısını ısıtma tabağının üzerindeki su gibi buharlaştırdı. Işığı Navani ve Kardeş birlikte yaratmıştı. Enerji içinde öyle bir kabardı ki gözlerinden ve başını kaldırıp Moash'la konuştuğunda ağzından taştığını hissetti.

"Hedeften önce yolculuk seni pislik."

◆
◆ ◆

Lirin gözlerini sımsıkı kapatıp titreyerek havada asılı kaldı. Düştüğünü ve korkunç fırtınayı hatırlıyordu. Karanlığı.

Şimdi hepsi yok olmuştu. Bir şey kolundan çekmişti; kolunu koparmamak için yavaşlatarak dikkatle ama acıtacak kadar sertçe.

Durgunluk. Fırtınada. Ölmüş müydü?

Gözlerini açtığında, yüzlerce metre yukarı uzanan parlak bir ışık sütununun fırtınayı engellediğini gördü. Rüzgârsprenleri. Binlercesi.

Lirin, göz kamaştırıcı Parezırhı içinde bir Paredar'ın eldivenli eli tarafından havada tutuluyordu. Birleşme yerleri canlı bir maviyle parlayan, göğsünde Köprü Dört rünüyle süslenmiş olan zırh yaşıyor gibi görünüyordu.

Uçan bir Paredar. Fırtınalar adına. Bu, oydu.

Kaladin onu olması gerektiği gibi duracakları şekilde çevirip sımsıkı sarıldığında tahmininin doğru olduğunu gördüğü. Zırha dokunduğunda tuhaf bir şekilde onu hiç hissetmedi. Kaladin'i saran soluk bir silüet dışında neredeyse görünmez olmuş, tamamen şeffaf hâle gelmişti.

"Üzgünüm baba," dedi Kaladin.

"Üzgün mü? Ne... için?"

"Senin yolun doğru olabilir diye düşünüyordum," dedi Kaladin. "Hatalı olduğumu. Ama artık bu kadar basit olmadığını düşünüyorum. Bence ikimiz de haklıyız. Kendimize göre."

"Bunu belki kabul edebilirim," dedi Lirin.

Kaladin onu taş zeminden altı metre yukarıda tutmaya devam

ederken hafifçe geri çekildi. Fırtınalar adına. Sona bu kadar mı yaklaşmışlardı? "Biraz biraz fazla kılpayı olmamış mı oğlum?"

"Bir hekim doğru zamanda doğru şeyi yapmalı."

"Doğru zaman bu muydu?" dedi Lirin.

"Eh, sen insanların zamanı ziyan etmelerinden nefret edersin," dedi Kaladin gülümseyerek. Sonra durup bir eliyle Lirin'i bıraktı. Bu biraz endişe verici olsa da Lirin şimdi kendi başına havada duruyordu. Kaladin onun alnına dokundu. Elini saran şeffaf eldivene rağmen parmaklarının dokunuşu gayet normal bir his vermişti.

"Bu ne?" diye sordu Kaladin.

Lirin hafiften utanarak şu tek kollu aptal Noril'in onu nihayet yapmaya ikna ettiği şeyi o zaman hatırladı. Lirin'in alnına *shash* rünü boyanmıştı.

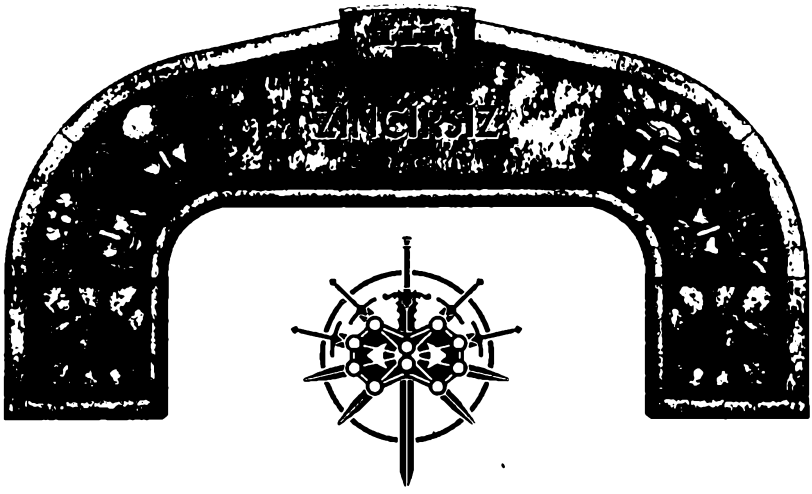
"Madem bütün kule oğluma inanıyor, belki ben de aynı şeyi deneyebilirim dedim. Üzgünüm oğlum. Kendi adıma." Uzandı ve Kaladin'in alnındaki damgayı görmek için oğlunun saçlarını yana itti.

Ama bunu yaptığında damga fazla büyümüş bir kabuk gibi pul pul aşağıdaki taşların üzerine döküldü. Geriye temiz, pürüzsüz bir ten kaldı.

Kaladin de şaşkınlıkla alnına uzandı. İnanamıyormuş gibi tenini yokladı. Sonra güldü ve Lirin'e daha sıkı sarıldı.

"Dikkatli ol oğlum," dedi Lirin. "Ben Parlayan değilim. Biz ölümlüler kırılabiliriz."

"Parlayanlar da kırılır," diye fısıldadı Kaladin. "Ama neyse ki çatlakları daha güçlü bir şeyle dolduruyoruz. Hadi gel. Kule halkını korumamız gerekiyor. Sen kendi bildiğin gibi. Ben de kendi bildiğim gibi."

Ve bu yüzden son olaylardan hiç de hoşnutsuz değilim.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Dalinar, Fırtınababa'nın görüsünden döndüğünde kendini yine Rüzgârkoşucularla uçarken buldu. Yüz maskesi yerindeydi ve üzerinde kat kat koruyucu kıyafet vardı.

Saniyeler önceki rüzgârlar yüzünden kendini ağırlaşmış, yavaşlamış hissediyordu. Ama duyduklarından ve hissettiklerinden mutluydu. Söylediği şeyden.

Kelimeler kabul edildi.

Urithiru'da her ne oluyorsa Kaladin bununla dimdik yüzleşecekti. Ötedeki Tanrı bunun yetmesini ve Rüzgârkoşucunun Navani'ye ulaşmasını nasip etsin. Dalinar'ın ise şimdilik önündeki işe odaklanması gerekiyordu.

Hızını arttırmaya çalıştıysa da işe yaramadı. Bu daha düşük seviyeli uçuşta Dalinar'ın hiçbir kontrolü yoktu; başka birinin gücüyle itilen, onların gökyüzünü işgal etmesini istemeyen kıskanç rüzgârlar tarafından silkelenen bir oktan fazlası değildi.

Bir yanı bu şikâyetlerin şımarıklık olduğunun farkındaydı elbette. Sonuçta uçuyordu. Bu sayede yüzlerce kilometreyi yarım saatten kısa sürede aşıyordu. Bu yolculuk bir mucize, inanılmaz bir başarıydı. Ama kısa bir süreliğine daha iyisinin tadını almıştı.

Şu anki yolculuğu bitmek üzereydi en azından. Emul'daki savaş

meydanından Ishar'ın kampının bulunduğu Tukar sınırı nispeten yakındı. Tanrı-rahibin orduları, ittifakın saldırıya geçmesinin ardından, şarkıcıların veya Dalinar'ın ordusunun Tukar'a ilerlemeye çalışması ihtimaline karşılık yeniden konumlanarak tahkimat yapmıştı.

Bu yüzden Dalinar'ın ekibi sahile ulaştığında, taşların üzerinde büyük kamp ateşlerinin izleri hâlâ duran birçok terk edilmiş kampla karşılaştılar. Buralarda ağaçlar kereste için kesilmiş, tepelerdeki yiyecek tüm bitkiler toplanmış ve bölge çıplak kalmıştı. Bitki örtüsü bakımından zengin batıda, bir ordu toplayıcılık ve avcılıkla hayatını sürdürebilirdi. Sahipsiz Tepeler'de bu mümkün değildi.

Sigzil beş Rüzgârkoşucu, Dalinar ile Szeth'ten oluşan ekibi yavaşlattı ve havada asılı kaldı. Aşağıda Ishar'ın büyük çadırı hâlâ duruyordu ve yüz kadar asker etrafında halka olmuştu. Bunlar Kholin rengine yakın bir laciverte boyanmış, sertleştirilmiş domuz derisinden benzer kıyafetler giyiyorlardı. Gerçek bir üniforma değilse de tarz aynıydı en azından. Ruhdökümcülerinin olmaması ve bölgede hayvan sürülerinin yaygınlığı düşünüldüğünde mantıklı bir seçimdi. Çoğunda mızrak, bazılarında ise çelik kılıçlar vardı.

"Bizi bekliyorlar," dedi Azish Rüzgârkoşucu, havada sürüklenmesin diye Dalinar'ı düzeltirken. "Berrakbey, bundan hiç hoşlanmadım."

"Hepimiz Parlayan'ız," dedi Dalinar. "Yanımızda çok sayıda mücevher var ve küreleri yenilemek için de bir Bağdökümcü hizmetinizde. Aşağıda her ne olacaksa bunun için olunabileceği kadar hazırlıklıyız."

Taburbeyi, kendisinin uçuruyormuş gibi yaptığı ama aslında kendi Fırtınaışığı ile uçan Szeth'e bir bakış attı. Dalinar bu sırrı Sigzil'le paylaşmıştı doğal olarak. Bir subayı, takımının üyeleri konusunda bilgilendirmemesi düşünülemezdi.

"En azından aşağıya önce başka birini göndermeme izin verin," dedi Sigzil. "Konuşup ne istediklerini öğrensin."

Dalinar derin bir nefes aldı, ardından başını salladı. Sabırsızlanıyordu ama subayların mantıklı önerilerini yok sayarak iyi adamlar yetiştiremezdi. "Akıllıca."

Sigzil, Rüzgârkoşucuları ile konuştuktan sonra kendisi yere doğru pike yaptı. Belli ki başka biri dediği kendisiydi. Yere indiğinde onu çadırdan çıkan Ishar karşıladı. Dalinar, Elçi'yi anında tanımıştı. Aralarında bir bağ vardı. Bir Bağlantı.

Çadırı koruyan askerler Sigzil'e saldırmadı. Dalinar son birkaç günde Shalash'la yaptığı konuşmalardan yaşlı Elçi hakkında bayağı bir fikre sahip olmuştu. İshi'yi daima akıllı, dikkatli ve düşünceli biri

olarak hayal etmişti. Aslında Dalinar her zaman onun *Kralların Yolu*'nun yazarı Nohadon'a benzer biri olacağını hayal etmişti.

Shalash farklı bir portre çizmişti. Ishar'ı kendine güvenen, hevesli bir adam olarak anlatmıştı. Coşkuluydu; yaşlı ve bilge bir âlimden ziyade bir savaş komutanıydı. Her şeyden önce dünyalar arasında seyahat etmenin yolunu keşfeden, insanları Roshar'a getiren adamdı.

Shalash'ın onu tarif ederken asla kullanmadığı kelime 'kurnaz'dı. Ishar cesur düşünen, insanları kulağa çılgınca gelen ama sonuçta işe yarayan fikirlerinin peşinden sürükleyebilen biriydi. Ama sinsi biri değildi. En azından eskiden değildi. Shalash onu, hepsinin geçen bin yıl içinde çok değiştiği, kişisel acayipliklerinin giderek daha belirgin hâle geldiği konusunda uyarmıştı.

Sigzil'in adamla konuşup sonra güvenlę geri uçması Dalinar'ı şaşırtmadı. Ishar pusu kuracak türden biri değildi.

"Komutanım," dedi Sigzil havada Dalinar'ın yanında durarak. "Shalash'ın söylediklerine rağmen bence... tam olarak aklı başında sayılmaz."

"Bunu bekliyorduk," dedi Dalinar. "Ne söyledi?"

"Yaradan olduğunu iddia ediyor," dedi Sigzil. "Tanrı olduğunu, parça parça edildikten sonra yeniden doğduğunu söylüyor. Dünyanın sonunu getirmek için Garaz'ın şampiyonunun gelip onunla savaşmasını bekliyormuş. Sanırım sizi kastediyor komutanım."

İşte bu rahatsız ediciydi. "Peki konuşmayı kabul ediyor mu?"

"Evet komutanım," dedi Sigzil. "Ama genel durumu pek beğenmediğim konusunda sizi uyarmalıyım."

"Anlaşıldı. Bizi aşağı indirin."

Sigzil emri verdi ve hep birlikte alçalıp askerlerin oluşturduğu çemberin ortasına indiler. Rüzgârkoşuculardan birkaçı Parekılıçlarını çağırmıştı; henüz Üçüncü İdeal'de olmayan diğerleri mızrak taşıyorlardı. Dalinar'ın etrafını sarmışlardı ama Dalinar, Sigzil'in omzuna dokunarak kendi askerlerinin oluşturduğu çemberden çıktı.

Bir yanında Sigzil, diğer tarafında Szeth'le Ishar'a doğru yürüdü. Dalinar yaşlı Elçi'nin böylesine güçlü görünmesini beklemiyordu. Dalinar, Taravangian gibi zayıf görünen adamlara alışmıştı, oysa karşısındaki tam bir savaşçıydı. Üzerindeki cübbeye ve ardent sakalına rağmen silah tutmaya alışık bir adamın kollarına ve duruşuna sahipti.

"Garaz'ın Şampiyonu," dedi Ishar derinden gelen güçlü bir sesle Azişçe. "Gelmen çok uzun sürdü."

"Ben Garaz'ın şampiyonu değilim," dedi Dalinar. "Öte yandan ona karşı müttefikiniz olmak isterim."

"Yalanlarınla beni kandıramazsın. Ben Tezim'im, ilk insanım, Yaradan'ın suretiyim. Dünyaların sonuna tek başıma hazırlandım. Bana gönderdiğin önceki mesajları dikkate almam gerekirdi; senin olduğun şeyi şimdi anlıyorum. Ne olman gerektiğini. Sadece düşmanın bir hizmetkârı benim kutsal şehrimi, Urithiru'yu ele geçirebilirdi."

"Ishar," dedi Dalinar yavaşça, "senin ne olduğunu biliyorum."

"Ben artık o kişi değilim," dedi Ishar. "Ben artık Elçiler'in Elçisi'yim, Yemin Sözleşmesi'nin tek sahibiyim. Bir zamanlar olduğumdan daha fazlasıyım ve daha da fazlası olacağım. Senin gücüne el koyacağım Garaz ve tanrılar arasında bir tanrıya, yeniden doğan Adonalsium'a dönüşeceğim."

Dalinar diğerlerine geride kalmalarını işaret ederek öne doğru bir adım attı. "Ash'le konuştum," dedi sakin bir şekilde. "Sana Taln'ın döndüğünü söylememi istedi. Yaralı ve onu kurtarmak için yardımını rica ediyor."

"Taln..." dedi Ishar. Gözlerinde uzak bir bakış belirdi. "Günahımız. Acılarımızın taşıyıcısı..."

"Jezrien öldü," dedi Dalinar. "Gerçekten öldü. Bunu hissettin. Ash bunu hissetti. Tutsak edilmişti ama ruhu sonra kayboldu. Ash'in babası, Ishar. Babasını kaybetti. Onu teselli etmene ihtiyacı var. Taln'ın deliliği onu dehşete düşürüyor. Sana ihtiyacı var."

"Kendimi senin yalanlarına hazırlamıştım Garaz'ın şampiyonu," dedi Ishar. "Bu kadar... mantıklı şeyler uyduracağını tahmin etmemiştim gerçi. Yine de gerçek kimliğini çoktan kanıtladın. Kutsal şehrimi ele geçirdin. Şeytani fırtınanı çağırdın. Halkıma eziyet etmesi için uşaklarını gönderdin. Kendi sahte Parlayanların olsun diye sprenleri yozlaştırarak kendi yanına çektin. Ama ben senin sırlarını keşfettim." Ishar, Kılıç çağıracak gibi ellerini uzattı. "Son yaklaşıyor. Hadi artık savaşalım."

Ellerinin arasında bir silah maddeleşti. Kıvrım Parekılıcı, Dalinar'ın bilmediği rünlerle kaplıydı ama Kılıç bir yerden tanıdık geliyordu sanki. Bunu daha önce görmüş müydü?

Szeth yüksek sesle tısladı. "O Kılıç," dedi. "Bağdökümcü Şerefkılıcı. Babamın kılıcı. Onu nereden buldun? Babama ne yaptın?"

Ishar, Dalinar'a saldırmak için öne atıldı.

◆
◆ ◆

İnsanlardan bazıları teşhis edilmemeyi ümit ederek evlerine dönseler de çoğu Rlain'in isyancı grubuyla kalmıştı. Hatta direnişçiler ailelerini de getirdiği için sayı artmıştı. Sonuçta Rlain ailelerini getirmelerine izin vermek zorundaydı. Başka ne yapabilirdi ki? Avladığı kişilerin sevdiklerini de hedef aldığı bilinen Avcı'nın insafına mı bırakacaktı onları?

Tabii tüm bunlar zaman kaybetmelerine sebep olmuştu. Yaralıları ve baygın Parlayanları taşımak zorunda olmaları da onları yavaşlatmıştı. Rlain ana grubu hareket hâlinde tutmak için elinden geleni yaptı ve yukarıdan Göksellerin saldırısına açık olacakları ana koridordan uzak tutup Kopuk'tan geçirdi.

Fakat kendini Ümitsizlik'e tutulurken buldu. İzleniyorlardı. İçinde yokspreni taşıyan kremcik duvar boyunca peşlerinden geliyordu. Rlain'in grubu daha pazarı yarılamamışken ve kulenin girişinden hâlâ bayağı uzakken havada çatırtılar duyuldu ve pazar müşterilerinin kaçışmasına sebep oldu. Fırtınaformların çakan şimşekleri, sokakları boşaltmaları için bir işaretti.

Rlain grubu büyük mağaranın duvarının önüne götürdü ve askerleri öne, Gökselleri ise önlerinde havaya gönderdi. Derken Derinler önlerinde zeminden çıkmaya başladı ve onlarca fırtınaform da yaklaşıyordu.

"Haklıydın dinleyici," dedi Leshwi, Rlain'in yanına yere inerek. "Bizi bundan konuşarak kurtaramazdım. Garaz ne yaptığımızı biliyor. Bu gelenler İdamlar Ritmi'nde mırıldanıyor."

"Belki de kristal sütun odasına gitmeyi denemeli ve Venli'nin önerdiği gibi aşağıdaki tünellerden kaçmaya çalışmalıydık," dedi Rlain.

"Hayır," dedi Leshwi. "O tüneller kapatıldı. Tek şansımız kulenin önünden çıkmak ve belki dağları geçmek. Ne yazık ki ritimlerine bakılırsa bunları Raboniel göndermemiş. Garaz ben bileyim istiyor. Braize'e döndüğümde tıpkı Elçiler gibi işkence göreceğim." Leshwi sonra Rlain'e asker selamı verdi. "O yüzden önce savaşıyoruz."

Rlain mızrağını kavrayarak başını salladı. "Savaşıyoruz," dedi ve yanına gelen Venli'ye döndü. "Seninle bağ kuran gibi başka sprenler var mı? Gönüllü şarkıcılar isteyen sprenler? Beni mesela?"

"Evet," dedi Venli, Yas'ta, "ama onları gönderdim. Kaynaşıklar görüp avlayabilirdi." Venli duraksadı, sonra ritmi Şaşkınlık'a dönüştü. "Tını diyor ki... sen zaten seçilmişsin."

"Nasıl?" dedi Rlain. "Ha, şu beni düşüneceğini söyleyen şerefspreni mi? Onu geri çevirdim. Ben..."

Oda karardı.

Ardından ayağının dibindeki zemin ortaya çıkıp genişleyen kristallerle vitraylı pencereler gibi aydınlandı. Mavi renkte parlayan Parezırhı ile bir silüet ve aydınlık bir kule görüntüsü ortaya çıktı.

Savaşmaya devam et, dedi bir ses kafasının içinde. *Kurtuluş gelecek Rlain, dinleyici. Zihinler Köprücüsü. Dikenlerin Oğlu Renarin'in arzusu üzerine annem tarafından sana gönderildim. Seni izledim ve layık olduğunu gördüm.*

Kelimeler'i söyle ve ümitsizliğe kapılma.

Sigzil, Ishar'ın saldırısını kendi Parekılıcıyla engelledi. Diğer Rüzgârkoşucular da Dalinar'ı korumak için öne çıktılar. Öte yandan, Szeth geri çekildi. Şerefkılıcını görmek belli ki onu altüst etmişti.

İzleyen Tukari askerleri de halkayı kapatmaya başladıysa da Ishar onlara geri çekilmelerini emretti. Ardından Sigzil'den kurtulup Dalinar'a bağırdı. "Savaş benimle şampiyon! Benimle tek başına yüzleş."

"Silah getirmedim Ishar," dedi Dalinar. "Şampiyonların düellosunun vakti daha gelmedi."

Ishar topluca üzerine gelen Rüzgârkoşucularla büyük bir maharetle savaştı. Öyle hızlı hareket ediyordu ki ışıldayan Kılıcıyla bir bulanıklıktan ibaret görünüyor, hamle yapıyor, saldırıları savuşturuyor, başka bir silah Kılıcını durdurmaya çalıştığında bir anlığına onu elinde yok ederek rakibin silahının içinden geçiriyordu. Rüzgârkoşucular bu tekniği daha yeni keşfetmişlerdi, oysa Ishar bu hareketleri yılların tecrübesinin verdiği zarafetle yapıyordu.

O bir düellocu, diye düşündü Dalinar. *Fırtınalar adına, çok iyi bir düellocu.*

Ne bekliyordun ki, diye gürledi Fırtınababa zihninde. *Binlerce yıldır insanlığı koruyor. Elçiler'in hepsi başlangıçta savaşçı değillerdi ama sonunda hepsi savaşçı oldu. Üç bin yıl boyunca neredeyse sürekli savaş durumunda olmak insanı değiştirir. Üstelik Elçiler arasında Ishar'ın kılıç becerisi vasattır.*

Ishar beş Rüzgârkoşucu ile aynı anda dövüştü, onun için çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. Birini bloke etti, sonra diğerini bloke etti, yukarıdan onu mızraklamaya çalışan üçüncüden geri çekilerek kurtuldu, ardından Kılıcını savurup Pare olmayan iki mızrağın başlarını kesti.

Sigzil'in Parekılıcı saplamak için tasarlanmış uzun bir düello kılı-

cına dönüştü. Tam Ishar'ın arkası dönükken saldırdı ama Elçi rahatça dönüp tek parmağıyla keskin olmayan tarafından dokunarak Kılıcı kendinden uzaklaştırdı. Sigzil çok yaklaştığı için sendeledi ve Ishar yine aynı elini kaldırarak Sigzil'in göğsüne vurdu, onu sırtüstü taşların üzerine fırlattı.

Ardından yine döndü ve Parekılıcını tek eliyle kaldırıp Lyn'in hamlesini savuşturdu. Leyten yandan yaklaşmaya çalıştı ama yaşlı Elçi'ye göre hantal kalıyordu. Beş Rüzgârkoşucunun şansına, Elçi sadece kendini savunmakla yetiniyordu.

Tüm güçleriyle çabalamalarına rağmen beş kişiden biri bile Elçi'ye isabetli bir vuruş yapmayı başaramadı. Sanki... Sanki onlar sürekli Ishar'ın az önce olduğu yere hamle yaparken, oysa Ishar onların olacağı yeri bir şekilde bilerek hareket ediyordu.

Elçiler arasında vasat, öyle mi, diye sordu Dalinar. *O zaman... en iyileri kimdi?*

Taln.

Benim kampımda oturan Taln mı, diye düşündü Dalinar. Mırıldanıp durmaktan başka bir şey yapamayan Taln?

Evet, dedi Fırtınababa. *Hem de hiç tartışmasız. Ama dikkatli ol, Ishar'ın düello becerisi tehlikelerin en önemsizi. Şerefkılıcını geri almış. Kimseye bağlı olmayan, zincirsiz bir Bağdökümcü.*

Ishar aniden Sigzil'in üzerine atıldı. Eğilip hamleyi savuşturduktan sonra kalktı ve Sigzil'in yine göğsüne dokundu. Ishar elini geri çektiğinde ardında bir Fırtınaışığı çizgisi onu takip etti. Elini yere değdirdi ve parıltısı sönmeye başlarken Sigzil sendeledi. Ishar belli ki Fırtınaışığı'nı çekip yere gönderen bir tür parlayan iple Sigzil'i taşlara bağlamıştı.

Diğer dördü de Dalinar'ın neredeyse takip bile edemediği bir hızla aynı akıbeti paylaştı. Birbiri ardına iple taşa bağlandılar. Sınırlandırılmamış, felç olmamışlardı ama Işıkları çekiliyordu ve sanki onunla birlikte canları da çekiliyor gibi yavaşlamışlardı ve sendeliyorlardı.

Dalinar Szeth'e baktı ama Shin gözleri büyümüş hâlde dizlerinin üzerindeydi. Fırtınalar adına. Koruması olarak suikastçıya güvenemeyeceğini bilmesi gerekirdi. Navani onu Szeth'in en az Elçiler kadar dengesiz olduğu konusunda uyarmıştı.

Dalinar, askerlerinin Fırtınaışığı tamamen tükendiğinde ne olacağını görmek istemiyordu. Kendini hazırladı ve ellerini âlemler arasına sokup yumruklarını eklem yerleri karşılıklı gelecek şekilde birbirine vurdu. Bununla üç âlemi birleştirerek tüm renkleri silip süpüren bir güç patlaması açarak Parlayanları Işık'la doldurdu.

Işık kaynağının ortasında Dalinar neredeyse kör olmuştu; silüetler çizgilerden ibaretti, tüm gölgeler kaybolmuştu. Fakat Ishar açıkça ayırt edilebiliyordu. Beti benzi atmış, gözleri büyümüştü; beyazlaşmış cübbesi dalgalanıyordu. Kılıcını bıraktı ve Kılıç sislere karıştı. Büyülenmiş gibi Dalinar'a doğru yürüdü.

"Nasıl?" diye sordu Ishar. Onları çevreleyen gücün sessiz kükremesiyle çelişen çok net bir sesle konuştu. "Sen... sen Şeref'in yolunu açıyorsun..."

"Fırtınababa'ya bağlandım," dedi Dalinar. "Sana ihtiyacım var Ishar. Efsanelerle, Gizemler Elçisi'yle işim yok. Ash'in bir zamanlar olduğunu anlattığı adama ihtiyacım var. İnsanlığı kurtarmak için hayatını, işini ve hatta ruhunu tehlikeye atmayı göze alan adama."

Ishar biraz daha yaklaştı. Geçidi açık tutmak kolay değildi ama Dalinar yumruklarını birbirine bastırmaya devam etti. Beyaza boyanmış bu yerde bir anlığına sadece Ishar'la ikisi vardı. Ishar, Dalinar'ın bir iki adım ötesinde durdu. Evet, karşısında başka bir Bağdökümcü görmek onu sarsmıştı.

Ona ulaşabilirim, diye düşündü Dalinar.

"Bir öğretmene ihtiyacım var," dedi Dalinar. "Gücümün sınırlarını tam olarak bilmiyorum. Garaz, Urithiru'yu ele geçirdi ama senin yardımınla oradaki Parlayanları yeniden güçlerine kavuşturabileceğimizi düşünüyorum. Lütfen."

"Anlıyorum," dedi Ishar yavaşça. Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. "Demek düşman Fırtınababa'yı da yozlaştırdı. Umudum vardı..."

Kafasını iki yana salladı, ardından uzanıp elini Dalinar'ın göğsüne bastırdı. Dikeyselliği açık tutmak için harcadığı güç yüzünden Dalinar zamanında kaçamadı. Dikeyselliği kapatmaya çalıştıysa da ellerini ayırdığında açık kalmaya devam etti. Güç dikeyselliğin içinde kükrüyordu.

Ishar sonra elini kendi göğsüne dokundurarak kendisi ile Dalinar arasında bir ışık çizgisi yarattı. "Fırtınababa'yla olan bu bağı alacağım. Kendim taşıyacağım. Sende bir tuhaflık var. Garaz'la bir Bağlantı. Seni... ona karşı savaşacak biri olarak görüyor. Bu, doğru olamaz. O Bağlantıyı da alacağım."

Dalinar içinden bir şey sökülürken nefes nefese dizlerinin üzerine düştü. Sanki kendi ruhu ondan koparılıp alınıyor gibiydi. Fırtınababa bağırdı; acı dolu, korku dolu bir sesti. Çarpılarak bozulan gökgürültüsü gibiydi.

Hayır, diye düşündü Dalinar. *Hayır. Lütfen...*

Beyazlıkta bir gölge belirdi. Bir şekil... Siyah bir kılıç. Bu siyahlık, Dalinar'ı Ishar'a bağlayan çizginin üzerinden geçti.

Beyaz ip patlayıp parçalandı ve siyah tutamlar hâlinde saçıldı. Ishar geri savrularak yere çarptı. Dikeysellik hâlâ açıktı ama ışığı solmuş, Dalinar ile Ishar'ın arasında, elinde o tuhaf siyah Kılıcıyla Szeth ortaya çıkmıştı. İllüzyonu yağmurda eriyen boya gibi akıp Işık'a dönüşerek kılıç tarafından emildi ve yok oldu.

"Taşıdığın bu Kılıcı nereden aldın?" diye sordu Szeth, Ishar'a.

Elçi onu duymamış görünüyordu. Üzerinden siyah, sıvımsı bir duman çıkan Szeth'in kılıcına bakıyordu. Kılıcın etrafında dikeyselliğin ışığı, gider deliğinden akan su gibi bükülüp yok oluyordu.

Szeth döndü ve kılıcını dikeyselliğin ortasına sapladı. Dikeysellik çöküp kendi üzerine kapanırken Fırtınababa öfkeyle bağırdı.

Bir an sonra dünya yine renklerine kavuşmuştu. Beş Rüzgârkoşucu da yerdeydi ama kıpırdandılar. Ishar ayağa kalktı ve üzerinden kâbuslar ve yıkım damlayan kılıcı tutan Szeth'in önünde durdu. Suikastçının bir kolu kılıçtan uzanan siyah dallarla sarılmıştı.

"Bana cevap ver!" diye bağırdı Szeth. "Bu Kılıcın senden önceki sahibini öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır aptal adam," dedi Ishar kendi Kılıcını çağırarak. "Shinler, Elçiler'in hizmetindedir. Kılıcımı benim için sakladılar. Ben ortaya çıktığımda da geri verdiler."

Dalinar alnını silerek ayağa kalktı. Uyuşmuş gibi hissediyordu ama aynı zamanda... içi ısınmıştı. Rahatlamıştı. Elçi'nin yapmaya kalkıştığı şey her neyse sonunu getirememişti.

Sen iyi misin, diye sordu Fırtınababa'ya.

Evet. Aramızdaki bağı çalmaya çalıştı. Bunun mümkün olamaması gerekirdi ama Şeref artık kanunlarını uygulamak için hayatta olmadığından...

Peki dikeysellik? Szeth onu... yok mu etti?

Saçmalama, dedi Fırtınababa. *Ölümlü eller tarafından yaratılmış hiçbir şey Adonalsium'un Paresinin gücünü yok edemez. Sadece çökmesine sebep oldu. Tekrar çağırabilirsin.*

Dalinar, Szeth'in taşıdığı o şeyin ölümlü eller tarafından yaratıldığına emin değildi ama bir şey söylemedi. Rüzgârkoşucuları kontrol etmeye gitti. Onları yere bağlayan ipler kaybolmuştu. İlk ayağa kalkan Leyten oldu ve Sigzil'in doğrulmasına yardım etti. Sigzil bir eli kafasında, yerde oturdu.

"Bu görüşmeyle ilgili endişelerinde haklı çıktın sanırım," dedi Da-

linar, Azish adamın yanına diz çökerken. "Bizi havaya çıkarabilecek misiniz?"

"Hay Cehennem," diye fısıldadı Sigzil. "Kendini dün bütün gece Boynuzyiyen beyazı içmiş gibi hissediyorum." Ardından belindeki keseden Fırtınaışığı çekerek parladı. "Fırtınalar adına. Işık bile acımı geçirmiyor."

"Evet," dedi Lyn. Diğer üç Rüzgârkoşucu da doğrulup oturmuştu. "Kafam Parshendi davulları gibi zonkluyor komutanım, ama Çivileme yapabilmemiz lazım."

Dalinar, Fırtınaışığı ile parlayan Szeth'e doğru baktı. Korkunç bir hızla silahının içine çekiliyordu. "Halkın silahlarınızı size iade etmeyecekti," diye bağırdı Szeth. "Sırlarınızı sakladık ama eğer bu Kılıcı sana babamın verdiğini söylüyorsan yalan söylüyorsun!"

"Babanı bulduğumda insan bile sayılmazdı," dedi Ishar. "Shinler Yaradılmamış'ı kabul etmişti. Onları tanrıları yapmaya çalışıyorlardı. Onları ben kurtardım. Ve bu Kılıcı bana elbette baban verdi. Ölmesine izin verdiğim için bana teşekkür etti."

Szeth bağırarak Ishar'ın üzerine atıldı. Ishar, Rüzgârkoşuculara yaptığı gibi onu da bloke etmek için rahatça kendi Kılıcını kaldırdı. Fakat iki Kılıç birbirine dokunduğu anda bir güç patlaması oldu ve ortaya çıkan şok dalgası iki adamı da geriye doğru savurdu.

Ishar yere sertçe çarparken Kılıcını düşürdü. Dalinar, yere çarpıp seken, sonra yere yarım saplanarak öylece kalan Şerefkılıcını rahatça görebileceği bir konumdaydı. Kılıcın çeliğinde, siyah kılıç tarafından açılmış bir çentik vardı.

Dalinar tüm hayatı boyunca bırak bir Şerefkılıcını, bu şekilde hasar almış bir Parekılıcı bile görmemişti.

Ishar afallamış bir hâlde Szeth'e baktı, ardından Kılıcını kavrayıp bir emir haykırdı. Tüm bunları hâlâ sessizce kenardan izleyen askerleri çemberi bozup sıraya girdi. Sigzil elini Dalinar'ın omzuna koyarak onu Işık'la doldurup Çivilemeye hazırlandı.

"Bekle," dedi Dalinar, Ishar ayağa kalkıp yumruklarını birbirine çarparken. Dikeysellik açılmadan önce güçlü bir ışık patlaması ortaya çıktı.

İmkânsız... dedi Fırtınababa, Dalinar'ın zihninde. *Bunun olduğunu hissetmedim. Bunu nasıl yapıyor?*

Onun tehlikeli olduğu konusunda beni uyaran sendin, diye düşündü Dalinar. *Başka neler yapabileceğini kim bilir?*

Taş zeminin diğer tarafında Szeth, kılıcı onun ruhundan beslenmeye başlamadan hemen önce kınına geri soktu. Dalinar, Leyten'e

o tarafı işaret etti. "Onu sen alıp havaya çıkar. Gidiyoruz. Sigzil, beni Çivile."

"Hemen komutanım."

"Dalinar. Dalinar Kholin."

Bu... Bu Ishar'ın sesiydi.

"Net bir şekilde görebiliyorum," dedi ses dikeyselliğin içinden. "Neden bilmiyorum. Bir Bağdökümcü yemin mi etti? Kendi aramızda bir Bağlantı var... Her neyse, akıl sağlığımın bozulduğunu hissediyorum. Zihnimde sorun var ve iyileşmesinin mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

"Belki yanımda bir İdeal söylendikten sonra sen beni kısa bir süreliğine düzeltebilirsin. Bir Parlayan, Ruhsal Âlem'e dokunduğunda herkesin görüşü biraz netleşir. Şimdi beni iyi dinle. Başımızdaki sorunları çözmenin bir yolunu, cevabı biliyorum. Shinovar'a, bana gel. Yemin Sözleşmesi'ni yeniden oluşturabilirim ama bunun için aklımın başımda olması gerekiyor. Bana birinin yardım etmesi gerekiyor..."

Sesi dalgalandı, çatladı.

"... seni yeneceğim Garaz'ın şampiyonu! Tekrar çarpışacağız ve o zaman senin hilelerine hazırlıklı olacağım! Tekrar karşılaştığımızda beni yenemeyeceksin. Siyah dumanlar çıkaran, yozlaşmış bir Şerefkılıcı taşıyor olsan bile! Ben YARADAN'ım."

Dalinar, Çivileme ile yükselmeye başladı. Szeth'i alan Leyten de dâhil olmak üzere diğer Rüzgârkoşucular da onu takip etti. Işık sütunundan çıktıklarında Dalinar, Ishar'ın askerlerinin dikeyselliğe girdiğini gördü.

Kısa süre sonra da dikeysellik kayboldu. Elçi, adamları ve Şerefkılıcı gitmiş, Shadesmar'a geçmişlerdi.

◆
◆ ◆

Navani ve Kardeş birlikte Işık yaratabiliyordu.

Moash denen o canavarın ellerini gözlerine siper ederek koridora kaçmasına sebep olan bir Işık. Navani'nin yan tarafındaki yarayı iyileştiren bir Işık. Fabrialları yeniden canlandıran, Şeref ve Terbiye'nin tonlarını birlikte söyleyen bir Işık.

Fakat Navani'nin spreni... Kardeş çok zayıftı.

Navani sütunu kavrayıp içine gücünü akıttı ama kulenin sistemini aynı temiz su sarnıcında birikmiş kremler gibi bulandıran çok fazla kargaşa vardı. Raboniel'in içine doldurduğu Yokışığı.

Navani onu yok edemezdi ama belki bir şekilde dışarı atabilirdi.

Şimdi kuleyi, damarları ve atardamarları andıran lal hatlarıyla bir varlık olarak görüyordu. Ve kendisi o varlığın içindeydi. Kule onun bedeni hâline gelmişti. Kulenin haritasını çıkaran keşif ekiplerinin gözünden kaçan binlerce kapalı kapı gördü. Basıncı, ısıyı kontrol eden akıllı mekanizmalar...

Hayır, konsantre ol.

Bence Yokışığını dışarı atmamız gerekiyor, dedi Navani, Kardeş'e.

Ben... dedi Kardeş. *Ama nasıl?*

Ben doğru tonu söyleyebilirim, dedi Navani. Birlikte sistemi aldığı kadar Kuleışığı ile doldururuz, ardından dururuz ve şuradaki, şuradaki ve şuradaki sistemlerin anti-Yokışığı tonuyla titreşmesini sağlarız.

Olabilir, dedi Kardeş. *Ama titreşimi nasıl yaratacağız?*

Raboniel'in masasının üzerinde bir plaka var. Âlimlerimin onu çalmasını sağlarım. Bunu çalmak için bir örneğe ihtiyacım olacak ama onu yaptıktan sonra titreşimi sisteme aktarabilirim. Bunun düşmanın sebep olduğu yozlaşmayı pompa mekanizmasındaki şu kırık mücevherlerden dışarı atması lazım. Ne düşünüyorsun?

... Evet, dedi Kardeş yavaşça. *Bence... Evet, işe yarayabilir.*

Bunu yaptıktan sonra kulenin korumalarını yeniden çalıştırmamız gerekecek, dedi Navani. *Bunlar çok kompleks fabriallar... Sprenlerin özünden yapılmışlar. Senin özünden mi?*

Evet, dedi Kardeş. Sesi biraz güçlenmişti. *Ama bunlar çok karmaşıktır ve anlamak yıllar...*

Şuradaki basınç fabrialı, diye sözünü kesti Navani zihninde inceleyerek. *Ah, anladım. Havayı içeri sokmak ve bir basınç balonu yaratmak için dinamik bir ağ. Dâhiyane.*

Evet!

Ve ısıtma fabrialları... şu anda önemli değil... Fakat onlar için metalden muhafazalar yapmışsın. Daha küçük sprenlerin Parekılıcı olarak belirmesi gibi fiziksel olarak metal ve kristal şekilleri almışsın.

EVET!

Çalışmaya başladığında Navani tuhaf bir şey gördü. Kulede hareket eden şu şey neydi? Yücemareşal Kaladin mi? Zırh şeklinde sprenle sarıp sarmalanmıştı, güçleri yerine gelmiş hâlde hızla uçuyordu. Dördüncü İdeal'e ulaşmıştı.

Ama yanlış yöne gidiyordu.

Navani onun hatasını kolayca gördü. Kaladin kuleyi korumak için en iyi yolun sütuna gelip Navani'yi kurtarmak olduğuna karar vermişti. Ama hayır, ona başka bir yerde ihtiyaç vardı.

Duvarda yanıp sönen ışıklarla onun dikkatini çekti.

Kardeş? Kristal damara dokunduğunda Kaladin'in sesi sistemde duyuldu.

Evet ve hayır, Yücemareşal, dedi Navani. *Sütun güvende. Kopuk pazarına git. Orada karşına çıkacak olan düşmanlarımıza bir an önce geri çekilseler iyi olacağını söyle.*

Kaladin hemen emre uydu ve yönünü değiştirdi.

Navani inanılmaz bir farkındalıkla dolu bir hâlde, işine geri döndü.

Dalinar, Rüzgârkoşucuları hemen Emuli savaş kampına dönmek yerine bir süre Ishar'ın kampının üstünde havada oyalanmaya ikna etti.

Onlar için endişeleniyordu gerçi. Parlayanlar, gün boyunca yürümüş sıradan askerler gibi yorgun düşmüştü. Normalde Fırtınaışığı onları canlandırırdı ama güçlerinin iyileştiremediği bir baş ağrısından şikâyet ediyorlardı.

Etkilerin kalıcı olmaması lazım, dedi Fırtınababa. *Ama kesin bir şey söyleyemem. Ishar onları yere Bağladı. Sonuç olarak güçleri, Bağlandıkları taşlan onların vücudunun bir parçası olarak gördü ve bu yüzden damarlarına dolan Fırtınaışığı'yla yeri doldurmaya çalıştı.*

Söylediğin şeyi anlamakta zorlanıyorum, diye karşılık verdi Dalinar, Ishar'ın kampının üzerinde havada süzülürken. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?*

Bir Bağdökümcü'nün güçleri, yaratımın güçleridir, dedi Fırtınababa. *Ruhları bağlayabilme becerisi de dâhil, tanrıların güçleri. Daha önce her zaman Şeref bu gücü denetlemek, sınırlandırmak için buradaydı. Görünen o ki Ishar yeni elde ettiği bu özgürlüğü sonuna kadar kullanmayı biliyor.*

Fırtınababa sustu, sonra alçak sesle gümbürdedi. *Ondan hiç hoşlanmadım. Bir zamanlar sadece rüzgâr olduğum hâlde, tam olarak bir bilincim olmamasına rağmen onu hatırlıyorum. Ishar delirmeden önce de çok hırslıydı. İnsanlığın ilk dünyası Ashyn'in yok oluşunun suçu tek başına ona yüklenemez ama Garaz'ın Dalgalarla deney yapması için kandırdığı ilk kişi oydu.*

Sen zaten kimseden hoşlanmazsın, dedi Dalinar.

Doğru değil. Uzun zaman önce beni güldüren bir insan vardı. Ondan bir bakıma hoşlanıyordum.

Fırtınababa espri mi yapmıştı? Dalinar antik sprenin gelişme gösterdiğini ümit edebilir miydi?

Aşağıda Ishar'ın büyük çadırı hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Dalinar çadırdan kafasını dışarı uzatan ne bir hizmetkâr ne de asker görmüştü.

"Komutanım," dedi Sigzil, Dalinar'ın yanına süzülüp. "Askerlerin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Birkaç dakika daha," dedi Dalinar gözlerini kısarak.

"Ne bekliyoruz komutanım?"

"Ishar'ın dönüp dönmeyeceğini. Shadesmar'a geçti. Her an geri gelebilir. Gelirse hemen gideriz. Ama gelmezse..." Ishar kaçmayı beklemiyordu. Szeth ve tuhaf Kılıcı onu gitmek zorunda bırakmıştı. "Bu, karşımıza nadiren çıkacak bir fırsat olabilir. Ishar, Elçiler arasında âlim olarak biliniyor, dolayısıyla Bağdökümcü güçlerinin uygulamalarıyla ilgili ipuçları veren notlar yazmış olması mümkün."

"Anlaşıldı komutanım," dedi Sigzil.

Dalinar, kendi gücüyle gökyüzünde Çivilenmiş olan ve diğerlerinden uzakta kendi başına duran Szeth'e baktı. Ardından başıyla o tarafı işaret edince Sigzil hemen anladı ve Dalinar'ın suikastçının yanına süzülmesini sağlayan kısa bir Çivileme yaptı.

Szeth kendi kendine mırıldanıyordu. "Nereden biliyordu? Yaşlı aptal bunu nereden biliyordu?"

"Neyi biliyordu?" dedi Dalinar, Szeth'in yanına ulaştığında. "Ishar mı? Halkın hakkında söylediklerini mi kastediyorsun?"

Szeth gözlerini kırpıştırdı, sonra Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. Onu böyle o kocaman gözleri ve aşın solgun teniyle karşısında görmek tuhaftı. Dalinar onun Alethi illüzyonuna alışmıştı.

"Kendimi hazırlamaya başlamalıyım," dedi Szeth. "Bir sonraki İdealim bu yolculuk, bu görev. Halkıma geri dönmeliyim Karadiken. Onlarla yüzleşmeliyim."

"Nasıl istersen," dedi Dalinar. Bu adamı herhangi birinin üzerine salmak, özellikle de bu savaşta tarafsız kalmış tek krallığa göndermek istediğinden emin değildi. Fakat Jasnah bunun olacağını söylemişti, ayrıca da Szeth'i gerçekten yapmak istediği bir şeyden alıkoyabileceğine şüpheliydi. "Halkın... Tüm Şerefkılıçlarına sahipler mi?"

"Üçü hariç hepsine," dedi Szeth. "Rüzgârkoşucuların Kılıcı senelerce bendeydi. Semadeşenlerin Kılıcı çok uzun zaman önce Nin tarafından alındı. Ve tabii Taşmuhafazaların Kılıcı hiçbir zaman bizim korumamıza verilmedi. Yani yedi tane vardı. Ama Ishar Kılıcını aldıysa..."

Diğer kılıçlara ihtiyacınız yok, dedi Dalinar'ın zihninde neşeli bir

ses. *Ben on kılıç gücündeyim. Ne kadar muhteşem olduğumu gördün mü?*

"Gördüm," dedi Dalinar kılıca. "Bir Parekılıca hasar verdin. Bir Şerefkılıcına."

Öyle mi? Vay. Ben harika bir kılıcım. Bir sürü kötülüğü yok ettik, değil mi?

"Başkalarının zihninde konuşmayacağına söz vermiştin kılıç-nimi," dedi Szeth yavaşça. "Hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyorum. Sadece unuttum.

"Kampa döner dönmez seninle birlikte Shinovar'a bir ekip yollayacağım," dedi Dalinar.

"Hayır," dedi Szeth. "Hayır. Yalnız gitmek zorundayım ama daha değil. Hazırlık yapmalıyım. Benim... yapmam gereken önemli bir şey var. O biliyordu. Onun bilmemesi gerekiyordu..."

Fırtınalar adına. Dalinar hangisinin daha deli olduğunu bilmiyordu. Szeth mi, yoksa kılıç mı? İkisinin bileşimi özellikle rahatsız ediciydi.

Onlar olmasa ölmüş olacaktın, dedi Fırtınababa. *Ve ben isteğim dışında bağlanacaktım. Bu Shin tehlikeli. Ama Ishar'dan daha çok korkuyorum.*

"Sigzil," diye seslendi Dalinar. "Ishar'ın yakında döneceğini sanmıyorum. Bizi aşağı indir. Çadırda değerli bir şey bırakmış mı, bakalım."

◆◆◆

Adin avluda bulduğu mızrağı kaldırdı. Etrafı kuşatılmış insanlarla şarkıcılar, yanlarında korkusprenleriyle bağrışarak yaralılarının etrafında birlikte bir çember oluşturdu. Yaşlılarla çocukları da çemberin ortasına ittiler ama Adin onlarla gitmedi. İzleyen sprenler onun saklanacak türde biri olmadığını görmeliydi. Kadınlar bile silah almıştı. Hatta küçük oğlunu çemberin ortasındaki kızlardan birine tutması için uzatan hekimin karısı bile. Savaş bir erkek sanatıydı ama bir kez kadınlara saldırmaya başladın mı bu artık savaş değildi. Bu noktadan sonra başına gelen her şeyi hak ederdin.

Adin'in babası yaralılar arasındaydı. Elçiler sayesinde hayattaydı ama çok kan kaybediyordu. Babası Parlayanlar için savaşmıştı. Adin... o sırada koridorda saklanmıştı.

Fırtına kapsın onu, bir daha öyle ödleklik etmeyecekti. O... Hayır, ödleklik etmeyecekti. Adin, kabuktan zırhıyla korkutucu görünen

bir parshmenin yanına geçti ve mızrağını kaldırarak tıpkı o parshmen gibi durmaya çalıştı.

Fırtınaformlar korkunç bir şarkı söyleyerek üzerlerine yürüdü. Adin titriyordu, mızrağı tutan elleri terden kayganlaşmıştı.

Ah, fırtınalar.

O anda Adin bir spren kazanmak istemiyordu. Savaşmak istemiyordu. Evde babasının mırıldanmasını dinleyerek çömlek yapmak istiyordu. Burada böyle durmak istemiyordu. Biliyordu, hepsi... Sonunda hepsi...

Bir el Adin'i omzundan tutup geri itti. Çemberin ortasına kadar değil ama önünde kendine yer açacak kadar. Şu sessiz köprücü Dabbid'di. Adin karşısında fırtınaformları gördükten sonra geride kalmaktan şikâyetçi değildi. Önünde birinin durması iyiydi. Gerçi köprücünün mızrağı titriyordu. Düşmanı kandırmak için korkmuş numarası yapıyor olmalıydı, değil mi?

Fırtınaformlar yıldırım fırlatmadılar neyse ki. Pazarın ortasında oldukları için fırlatmayacaklarını tahmin etmişlerdi. Güçleri çok kontrolsüzdü. Yine de sayıları... yüzlerle ifade edilebilirdi. Arkalarından gelen bir komutla birlikte saldırdılar. Bir şeye dokunduklarında üzerlerinde kırmızı şimşekler çakıyordu.

Bir saniye içinde ortalık karıştı. Adin bağırıp gözlerini yumdu, titreyerek mızrağını kaldırdı.

Hayır, savaşmak zorundaydı. Zorundaydı.

Arkasından çarpan bir şeyle öne fırlatıldı. Darbe onu gafil avlamış, mızrağını kaybetmişti. Döndüğünde, kırmızı gözleriyle bir Yokelçi tepesinde dikiliyordu. Yaratık mızrağını umursamazca indirdi.

Adin'in bağırmaya bile fırsatı olmadı...

Tık.

Tık mı?

Fırtınaform kafasını yana eğip tuhaf bir şarkı mırıldandı. Mızrağını yeniden Adin'in göğsüne sapladı ama mızrak yine etine girmeden durdu. Adin yattığı yerden vücuduna baktı.

Vücudunun üst kısmı ışıl ışıl, mavi renkte bir zırhla sarılmıştı. Ellerini kaldırdığında ellerinde eldivenler olduğunu gördü.

Üzerinde Parezırhı vardı.

Üzerinde PAREZIRHI vardı.

"Hah!" diye bağırdı ve fırtınaforma bir tekme savurdu. Yaratık neredeyse on metre uçup arkadaki duvara çarptı. Adin bir direnç bile hissetmemişti. Hep hayalini kurduğu gibiydi. Bu...

Parezırhı kaybolup bir grup rüzgârsprenine dönüştü ve kafasına bir balta inmek üzere olan Dabbid'e doğru uçtu.

Tık.

İkisi de –hem Parezırhıyla korunan insan hem de ona saldıran düşman– şaşkınlıkla kalakaldılar. Sonra düşman geri çekildi ve Zırh yine uçup bu kez Göksellerin liderini çevreledi. Dişil Göksel'in mızrağını saplamaya çalıştığı fırtınaform onu hedef alan bir yıldırım salmıştı.

Adin'in görüşü netleştiğinde, Parezırhı içinde havada süzülen Göksel'in bariz bir şaşkınlıkla ellerine baktığını gördü. Kafaları karışan fırtınaformlar bağrışmaya, geri çekilmeye başladı.

Zırh yeniden parçalanıp kafalarının üzerinde uçan rüzgârsprenlerine dönüştükten sonra binaların üzerinde havada duran bir silüete doğru yöneldi.

Zırh herkese uymuştu ama onun üzerine oturuyordu. Zarif Paremızrağını havaya kaldırmış, ışıldayan zırhı içinde bir Parlayan Şövalye. Miğferini indirmemişti, bu yüzden onu görebiliyorlardı. Güneş gibi parlayan Kaladin Stormblessed.

"Kardeş'ten bir mesaj getirdim!" diye bağırdı. "Sizi buraya davet ettiğini hatırlamıyor. Ve buranın sadece ev sahibi olmakla kalmayıp evin kendisi de olduğu düşünülürse bu ona hakarettir."

Parlak ışıklar duvarlardan yukarı tırmanmaya başlayarak her bir taşın merkezi erimiş gibi içten dışa parlamasına sebep oldu. Tavanda da aynı şekilde ışıklar belirdi.

Sanki tüm dağ sallanıyormuş gibi zemin titredi. Koridorda, uzak makinelerin sesini andıran madeni bir ses yankılandı ve şimdi gündüz gibi aydınlık olan geniş pazar yerinde bir rüzgâr esmeye başladı. En inanılmaz olan da fırtınaformların üzerinde dolaşan şimşeklerin sönmesiydi.

Zeminden çıkarak askerleri ayaklarından yakalayan Derinler çığlıklar atmaya başladı ve taşta kapana kısılarak hareketsiz kaldılar. Onlara yardımcı olan havadaki Gökseller aniden yere düştüler ve bayıldılar.

Arkalarından iniltiler duyuldu. Çemberin ortasında yerde yatan Parlayanlar kıpırdanmaya başladı. Uyanmışlardı!

"Silahlarınızı teslim edebilir ve kendi türünüzün yanına sağ salim geri dönebilirsiniz," dedi Stormblessed düşmana. "Sizden tek bir söz istiyorum sadece." Gülümsedi. "O'na söyleyin, bugün burada olan-

ları işittiği zaman nasıl göründüğünü öğrenmek bana büyük keyif verecek."

Ishar'ın çadırına girdiğinde Dalinar'ın burnuna tuhaf, rahatsız edici bir koku çarptı.

Keskin, kimyasal bir kokuydu ve gözlerinde hafif bir yanma hissetti. İçerinin loşluğunda gözlerini kırpıştırdı ve dizi dizi masalarda, üzerlerine çarşaf örtülmüş bir şeylerle karşılaştı. Ceset miydi bunlar? Rüzgârkoşucular çadıra önden girmişti tabii ama pusuya düşme ihtimaline karşı köşeleri tutmakla meşguldüler.

Dalinar masalardan birine yürüyüp çarşafı kaldırdı. Altında, karnında cerrahi hassasiyetle açılmış bir kesikle yatan bir ceset buldu. Bir erkekti, üzerindeki giysiler kesilip bedenin yanına konuşmuştu. Teni solgun, saçları bembeyazdı; öldüğünde teni ve saçları neredeyse aynı rengi almıştı. Teninde maviye çalan bir ton vardı, muhtemelen bir Natan'dı.

Demek Ishar çatlak bir hükümdar olmasının yanı sıra bir kasap, çılgın bir cerrahtı. Nedense Dalinar rahatladı. İğrençti ama en azından sıradan bir kötülüktü. Daha kötüsünden korkmuştu.

"Komutanım?" diye seslendi Rüzgârkoşucu Mela çadırın diğer tarafından. "Bunu görmelisiniz."

Dalinar, başka bir masanın yanında duran Mela'nın yanına gitti. Szeth çadırın önünde, kucağında kını içindeki kılıcıyla yerde oturuyordu. Çadırdaki araştırmayı umursuyor gibi bir hâli yoktu.

Mela'nın gösterdiği masada da kenara çekilmiş çarşafın altında başka bir ceset yatıyordu. Gövdesinin büyük bölümü, boynundan ayaklarına kadar, siyah bir kabukla kaplıydı. Göğsünü açmak için bu kabuk kesilmişti. Dalinar kabuğu tam anlayamadı. Bir tür giysi gibi görünüyordu ama aynı zamanda şarkıcı kabuğu gibi sertti ve belli ki derisine bağlıydı.

Kafa, aynı bağırsaklar gibi yumuşak, görünürde gözü veya hatları olmayan ıslak bir siyah et yığınından ibaretti.

"Bu ne böyle..." dedi Dalinar. "Elleri fazla uzun da olsa insan elleri gibi ama geri kalanı..."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mela. Ürpererek gözlerini kaçırdı. "İnsan değil komutanım. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

Dalinar'ın zihninin derinliklerin Fırtınababa gürledi.

Bu... dedi spren. *Bu, mümkün değil.*

Ne, diye sordu Dalinar.

Bu bir Muğlak, dedi Fırtınababa. *Işıkörenlerin spreni. Ama bu âlemde vücutları olmaz. Vücutlarının olması mümkün değil.*

"Komutanım," dedi Lyn başka bir masanın başından. Onun üstünü açtığı ceset, belli belirsiz insan şeklinde olan bir sarmaşık yığınıydı.

Terbiyespreni... dedi Fırtınababa. *Gördüğün ilk cesede dön. HEMEN.*

Dalinar itiraz etmeden çadırın girişine geri yürüdü. İlk bakışta sıradan bir ceset sandığı şey kesinlikle sıradan değildi. Şimdi tekrar bakınca, mavi-beyaz saçlarını, elbisesinin kenarda duran parçalarının tam olarak teniyle aynı renkte olduğunu fark etti. Fırtınababa'nın gümbürtüsü mesafeli bir ton aldı.

Onu tanıyorum, dedi Fırtınababa. *Başta göremedim. Görmek istemedim. Bu, Vespan. Şerefspreni.*

"Yani insanların bir şekilde spren gibi görünmesi sağlanmış değil," dedi Dalinar. "Bunlar gerçekten spren cesetleri mi?"

Sprenlerin cesedi olmaz, dedi Fırtınababa. *Sprenler insanlar gibi ölmez. Onlar yok edilemez bir güçtür. Onlar... Bu İMKÂNSIZ.*

Dalinar içeride dolaştı ve çarşafların altından çıkan diğer tuhaf cesetlere baktı. Bazıları sadece kemiklerden oluşuyordu, bazılarıysa taş yığınlarıydı.

Burası kötü, dedi Fırtınababa. *Kötünün ötesinde. Burada yapılan şey iğrenç.*

Sigzil arka tarafta bulduğu defterlerle koşarak yaklaştı. Dalinar yazılanları anlayamadıysa da Sigzil Azish rünlerini göstererek okudu.

"Deneylerin bir listesi bu sanırım," dedi taburbeyi. "Birinci sütunda sprenin ismi, ikincide ise tarih var. Üçüncü zamanı gösteriyor... Belki ne kadar süre yaşadıklarıdır. Hiçbir birkaç dakikadan uzun yaşamamış gibi görünüyor."

"Atalarımın kanı," dedi Dalinar. Elleri titriyordu. "Peki ya son sütun?"

"Notlar efendim," dedi Sigzil. "Şu, en son yazdığı. 'İlk şerefsprenimiz yaklaşık on beş dakika yaşadı. Yeni bir rekor ve diğer tüm denemelerden çok daha uzun. Özü insana en çok benzeyen şerefsprenleri gibi görünüyor. Aktarıldığında organları ve kasları doğal bir şekilde oluşuyor. Onlardan daha fazla yakalamalıyız.

" 'Şu anki bilgilerimizle Muğlakları ve külsprenlerini düzgün bir şekilde getirmemiz mümkün olmuyor. Onlar için beden yaratma işlemi,

fiziksel formun anında kendi üzerine çökmesiyle sonuçlanıyor. Anlaşıldığı kadarıyla fizyolojileri, Fiziksel Âlem'in temel yasalarına aykırı çalışıyor.' "

"Fırtınalar adına," dedi Leyten elini kısa saçlarının arasından geçirerek. "Bu ne demek?"

Buradan hemen çıkın, dedi Fırtınababa. *Çocuklarımı uyarmalıyız.*

"Aynı fikirdeyim," dedi Dalinar. "İşe yarar gördüğünüz her şeyi alıp çadırdan çıkın. Buradan gidiyoruz."

Moash art arda Çivilemeler kullanarak kulede uçarken binanın gümbürtüsünü duydu. Kule canlanıyor gibiydi. Onu çevreleyen ışığı hissetti.

Onun ışığı. Kraliçenin ışığı.

Ve ondan önce, korkunç bir ses. Moash'ın Garaz'la Bağlantısını bozan, onu yaptıkları için acı çekmeye zorlayan bir ses. Duymak istemediği bir acı. Çoktan vazgeçtiği o acı.

Acı içine doldu ve yayıldı. Teft'i öldürmüştü.

O. TEFT'i. Öldürmüştü.

İçimden çık, çık, çık, diye düşündü koridorda ileri atılırken. Parekılıcı'nın kafasının üzerinden uçtuğu insanlara çarpıp çarpmaması umurunda değildi. Hazır olması gerekiyordu. Kaladin'in onu bulması ihtimaline karşı. Kaladin'in kendini toparlamış olması ihtimaline karşı.

Duvarlar parlıyor ve ışık Moash'a olması gerektiğinden daha parlak görünüyordu. Korku hissetmemesi gerekiyordu! Korkuyu vermişti! Eğer korkarsa olması gereken adam olamazdı. Eğer...

Acı, utanç, kendine duyduğu öfke korkudan daha beterdi.

Çık içimden. Çık. Çık!

Boğucu ışık etrafını sardı, tam kulenin ön kapısından dışarı fırlarken onu yaktı. Ardında olanı görmekten ziyade hissetti Moash. Kulenin her bir katı sırayla canlanmıştı. Ani bir sıcaklık ve basınçla etrafındaki hava dalgalanıyordu. Öyle çok ışık vardı ki.

Çok fazla ışık!

Moash kendini gökyüzüne Çivileyerek kuleden uzaklaştı. Ama biraz sonra sert bir şeye çarptı. Yumuşak ama soğuk bir şeyin içine düştü, Fırtınaışığı onu güç bela hayatta tutarken canı acıyordu. Işık'ı onu tamamen iyileştiremeden tükenmişti, bu yüzden soğukta yattı öylece. Uyuşmayı bekledi.

Artık hissetmemesi gerekiyordu. Ona vadedilen buydu.

Gözlerini kırpamadı. Artık göz kapaklan yoktu sanki. Göremiyordu da... Görüşü kaybolmuştu. Dağın yamacında soğukta yatarken uzaktan gelen coşkulu tezahüratları, neşeli ve heyecanlı sesleri dinledi. Karın soğuğu tenini uyuşturdu.

Ama ruhunu değil. Acıyla kıvranan ruhunu değil.

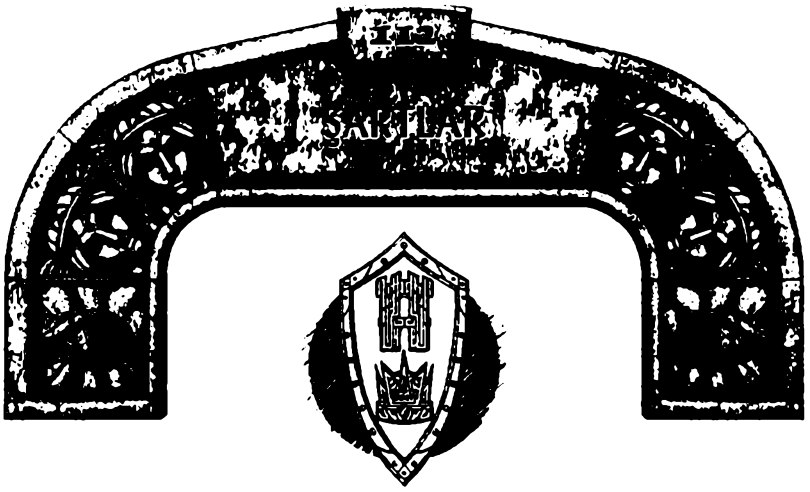
"Teft, ben..." Söyleyemedi. Kelimeler ağzından çıkmadı. Yaptığı şey için üzgün değildi. Sadece yaptıklarının bu şekilde hissetmesine neden olduğu için üzgündü.

Bu acıyı istemiyordu. Hak etmişti; evet, ama istemiyordu.

Ölmüş olması gerekirdi ama onu buldular. Kule tamir olurken havada olan birkaç Göksel onu buldu. Gökyüzünden düştükten sonra uyanmış ve kulenin koruma alanından çıkmışlardı anlaşılan. Ona Fırtınaışığı verdiler, ardından yüklenip taşıdılar.

Garaz'ın hediyesi geri geldi ve Moash rahat bir nefes aldı. Suçluluk hissetmiyordu. Omurgası iyileşmişti. Artık yürüyebiliyordu ve Gökseller onu kuleden kaçabilen diğer birkaç kişinin kurduğu kampa bıraktı.

Ama onları göremedi. Ne kadar Fırtınaışığı verirlerse versinler, gözleri düzelmedi. Kör olmuştu.

Roshar daha büyük bir savaşta hizmetlerini sunmak için birleşecek.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Dalinar'la Rüzgârkoşucular, yorulmuş ve kafaları karışmış bir hâlde, yücefırtınanın vurmasının beklendiği saatten sadece dakikalar önce Emul'daki savaş kamplarına indiler. Ayakların yere değdiğinde Dalinar en az yerçekimi kadar güçlü bir şekilde omuzlarına yüklenen başarısızlık hissinin ağırlığını hissetti. Rüzgârkoşucuları dinlenmeleri için gönderirken omuzları çökmüştü.

Onca yolu bir hiç için gitmişlerdi. Güçlerini anlamaya önceden olduğundan daha yakın değildi. Urithiru'yu kurtarma yolunda bir adım ilerlemiş değildi. Navani'yi kurtarma yolunda bir adım ilerlemiş değildi.

Buldukları şeyleri anlatmak için Jasnah'yı görmeye gitmesi gerekirdi muhtemelen ama öyle yorgundu ki. Başarısızlığını ardında bir araba gibi çekerek, yorgunluksprenleriyle çevrili bir şekilde kampta ilerledi.

Ve Dalinar'ı tam da o sırada buldular: Ellerinde aniden yeniden çalışmaya başlayan çiftlenimli uzakalemlerle koşarak ona doğru gelen, kuleyle bağlantı kurmuş kadınlardı. Harika haberler getiren, şansprenleriyle çevrili ulaklar. Navani temasa geçmişti, Yeminkapıları yeniden çalışıyordu. Dalinar şaşkınlık içinde dinledi.

İyi haberler. Nihayet iyi haberler.

Navani'yi görmeye gidebilmek için hemen Azimir'e uçmak istedi ama sonra bunun aptalca olduğunu fark etti. Uzun bir uçuşa daha dayanabilmesi için en azından biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı ve yücefırtına gelmek üzereydi. Karısına gün bitmeden onu görmeye gideceğine söz veren bir mesaj göndermelerini emretti. Ardından Jasnah ile Birinci'ye fırtınadan sonra görüşme arzusunu iletti.

Sonunda nihayet buradaki konutu olan küçük binaya yürüyebildi. Eve dönmek gibiydi. Tabii ömrünün büyük bölümünü seferlerde geçirdiğinden ev tanımı çok genişti. Yumuşak bir yatağı olan her yer kabulüydü.

Urithiru artık gerçekten güvende, dedi Fırtınababa zihninde. *Ölü sprenlerle öyle meşguldüm ki ilk anda fark etmedim. Kardeş tamamen uyanmış. Bir Bağdökümcü daha. Bunun sonuçları...*

Dalinar hâlâ bunun sonuçlarıyla baş etmeye çalışıyordu. Şimdi Navani de mi bir sprenle bağ kurmuştu? Bu harikaydı ama şu anda duygusal olarak öyle bitkindi ki sadece oturup düşünmek istiyordu. Evin kapısını açıp içeri girdi ve kendini uçsuz bucaksız altın rengi bir yerde buldu.

Yerler Fırtınaışığı'yla doldurulmuş gibi ışıldıyordu. Dalinar durdu, kendi etrafında döndü. Kapı gitmiş, kapı kolu elinde kaybolmuştu. Gökyüzü şimdi gün batımı gibi kızıl turuncu bir renkteydi.

Bir görüdeydi. Ama yücefırtınanın vurduğunu duymamıştı.

Ve... hayır. Bu yücefırtınanın görülerinden biri değildi. Bu, başka bir şeydi. Endişeyle döndü ve ışıl ışıl araziye baktığında bir tepenin üzerinde, altın rengi cübbesi içinde Dalinar'a sırtı dönük duran ve ufka bakan silüeti gördü.

Garaz. *Fırtınalar adına*, diye düşündü Dalinar sendeleyerek. *Şimdi olmaz. Şu anda onunla yüzleşemem.*

Eh, bir asker savaş meydanını her zaman kendisi seçemezdi. Bir yıldır ilk defa Garaz'la yüzleşecekti. Dalinar'ın bu fırsatı değerlendirmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve yorgunluğundan sıyrılmaya çabaladı. Yamaçtan tırmanmaya başlayıp nihayet altın rengi silüetin yanında durdu. Garaz elinde baston gibi bir asa taşıyordu, elini asanın başına yerleştirmişti.

Dalinar'ın onu son gördüğü zamandakinden farklıydı. Orta uzunlukta kırlaşmış sakalıyla hâlâ yaşlı bir bilgeyi hatırlatıyordu. Babacan bir hâli vardı. Sağduyulu, bilgili, anlayışlı. Ama şimdi teninde bazı yer-

ler sanki incelmiş ve içindeki ışık kaçmak için yer arıyormuş gibi parlıyordu. Tanrının gözleri de bir heykelin yüzüne yerleştirilmiş metal parçaları gibi tamamen altın rengi olmuştu.

Garaz konuştuğunda sesi haşindi, kelimeleri yutuyordu. Öfkesini güçlükle zapt ediyordu.

"Bağlantımız gelişiyor Dalinar," dedi Garaz. "Her geçen gün güçleniyor. Artık sana benimkilerden biriymişsin gibi ulaşabiliyorum. Öyle de olmalıydın."

"Ben daima kendime ait olacağım," dedi Dalinar.

"Ishar'ı görmeye gittiğini biliyorum. Sana ne dedi?"

Dalinar ellerini arkasında kavuşturdu ve eski komutan numarasını kullanarak sessiz kalıp düşünceli bir şekilde bakmakla yetindi. Sırtı dikti. Duruşu güçlüydü. Çökmek üzere de olsanız dışarıdan kontrollü görünmeliydiniz.

"Benim şampiyonum olman gerekiyordu Dalinar," dedi Garaz. "Nasıl olup da bana direndiğini şimdi anlıyorum. Baştan beri Ishar'la çalışıyordun değil mi? Âlemleri bağlamayı ondan mı öğrendin?"

"Bu seni rahatsız ediyor değil mi?" dedi Dalinar. "Geleceğimi göremiyor olmak. İnsan olmak nasıl bir şeymiş Garaz?"

"İnsanlardan korktuğumu mu sanıyorsun?" dedi Garaz. "İnsanlar benim Dalinar. Tüm duygular bana ait. Bu yer, bu âlem, bu halk. Benim için yaşıyorlar. Hep benim için yaşadılar. Hep de öyle yaşayacaklar."

Ve sen yine de bana geldin, diye düşündü Dalinar. *Beni paylamaya mı geldin? Bunca ay uzak durduktan sonra. Niye şimdi?*

Cevap bir anda Dalinar'ın içine güneş gibi doğdu. Garaz kuleyi kaybetmişti. Urithiru güvendeydi ve bir Bağdökümcü daha vardı. Garaz yine başarısız olmuştu. Ve şimdi bir de Dalinar'ın Ishar'la iş birliği yaptığını sanıyordu.

Terbiye'nin hediyesi, her ne kadar Dalinar'a acı vermiş olsa da ona aynı zamanda Garaz'ı yenme gücü vermişti. Bunca zaman bir tanrının neden korkabileceğini düşünüp durmuştu, oysa cevap çok açıktı. Garaz ona itaat etmeyen insanlardan korkuyordu.

Dalinar'dan korkuyordu.

"Bu son ziyaretimde Ishar ilginç şeyler anlattı," dedi Dalinar. "Bana içinde sırların yazılı olduğu bir defter verdi. O korktuğum kadar deli değil Garaz. Bana seninle Bağlantımı gösterdi ve senin yapabileceklerinin sınırlı olduğunu açıkladı. Sonra bana bağımsız bir Bağdökümcü'nün nasıl inanılmaz şeyler yapabileceğini kanıtladı." Dalinar karşı-

sındaki antik yaratığa baktı. "Sen bir tanrısın. Engin güçlere sahipsin ama bunlar seni özgürleştirdiği kadar sınırlıyor da. Söylesene, bir tanrının güçlerine sahip olduğu hâlde sınırlamalarına sahip olmayan bir insan için ne düşünürsün?"

"Güç eninde sonunda seni de sınırlayacak," dedi Garaz. "Anlıyormuş gibi yaptığın şeylerin ufak bir parçasını bile anlamıyorsun Dalinar."

Yine de benden korkuyorsun, diye düşündü Dalinar. *Gücümü tam olarak kullanabilme ihtimalimden korkuyorsun. Planlarının kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun.*

Belki de Dalinar'ın Tukar'a gitmesi tamamen başarısız bir girişim olmamıştı. Ishar'dan herhangi bir şey öğrenememiş olsa da Garaz bir şeyler öğrendiğini sanıyordu.

Hayatımı bu yaratığın öngörememesini sağladığın için teşekkürler Renarin, diye düşündü. *Blöf yapmamı mümkün kıldığın için teşekkürler.*

"Bir anlaşma yaptık," dedi Garaz. "Şampiyonlar düellosu. Ama koşulları konuşmadık."

"Anlaşma maddeleri masamın üzerinde," dedi Dalinar. "Tek bir sayfa."

Garaz elini salladı ve ışıldayan altın rengi mürekkeple yazılmış kelimeler önlerindeki gökyüzünde belirmeye başladı. Devasa, ezici...

"Bunu sen yazmadın," dedi Garaz gözlerini kısarak. "Öteyolcu da yazmadı." Garaz'ın teninin altında ışık daha da güçlenmişti ve Dalinar onun artan sıcaklığını –güneşin sıcaklığı gibi– hissedebiliyordu. O ısıyla teni yanıyordu.

Öfke. Derin bir öfke, büyük bir kızgınlık. Bu öfke Garaz'ı yiyip bitiriyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

"Cephandrius," dedi Garaz tükürür gibi. "O sıçan. Nereye gidersem gideyim orada duvarları tırmalıyor. Kalelerime sızıyor. Bir tanrı olabilirdi, oysa o pislik içinde yaşamakta ısrar ediyor."

"Bu şartları kabul ediyor musun?" diye sordu Dalinar.

"Buna göre eğer benim şampiyonum kazanırsa Roshar benim mi oluyor? Tamamen, bütünüyle. Eğer sizinki kazanırsa ben bin yıllığına geri çekiliyorum, öyle mi?"

"Evet. Ama ya sözünde durmazsan? Bunu fazlasıyla geciktirdin. Ya bir şampiyon göndermeyi reddedersen?"

"Sözümden dönemem," dedi Garaz. Isı yükseliyordu. "Bunu yapmaya muktedir değilim diyebiliriz."

"Diyebiliriz mi?" diye ısrar etti Dalinar. "Eğer sözünde durmazsan ne olur Garaz?"

"O zaman anlaşma geçersiz olur ve senin egemenliğine girerim. Sen anlaşmayı bozarsan da aynı şeyin tersi olur. Sen benim egemenliğime girersin ve beni Roshar sistemine zincirleyen ve çoğu kişi üzerinde güçlerimi kullanmamı engelleyen Şeref'in benim üzerimdeki kısıtlamaları geçersiz olur. Fakat böyle bir şey olmayacak ve sözümden dönmeyeceğim. Çünkü bunu yaparsam ruhumda bir delik oluşur ve bu da Terbiye'nin beni öldürmesine fırsat verir.

"Ben aptal değilim ve sen de şerefli bir adamsın. İkimiz de bu düelloya iyi niyetle yaklaşacağız Dalinar. Bu, sizin mitlerinizdeki Yokelçilerden biriyle yapılmış, birinin diğerini dil oyunlarıyla kandırdığı anlaşmalardan değil. Her ikimizin de şampiyonları gönüllü olarak birbirleriyle ölümüne dövüşecek. Urithiru'nun tepesinde karşılaşacaklar. Oyun yok, yalan yok."

"Pekâlâ," dedi Dalinar. "Ama koşulların dile getirdiği üzere, senin şampiyonun yenilirse sadece bin yıllığına geri çekilmekle kalmayacaksın. Soyluları oluşturan sprenlerle birlikte Kaynaşıkların da seninle gitmesi ve zapt edilmesi gerekiyor. Güç formları olmayacak. Yoksprenleri olmayacak."

Garaz'ın içinde ışık nabız gibi attı ve gözlerini yeniden ufka çevirdi. "Ben... bu şartları kabul edemem."

"Şartlar gayet basit," dedi Dalinar. "Eğer sen..."

"Kabul edemem dedim," dedi Garaz. "Dinmezfırtına her şeyi değiştirdi ve Cephandrius'un bunu fark etmiş olması gerekirdi. Şarkıcılar Dinmezfırtına'nın güç verdiği Soylu formları alabiliyor. Kaynaşıklar artık özgür ve bana ihtiyaç duymadan yeniden doğabiliyorlar. Yemin Sözleşmesi onları hapsedebilirdi ama artık yürürlükte değil. İstediğin şeyi yapmaya kelimenin tam anlamıyla gücüm yetmez. Bunu yaparken kendimi yok ederim."

"O zaman anlaşma olmayacak," dedi Dalinar. "Çünkü kesinlikle bundan daha azına razı olmayacağım."

"Ya ben daha azına razı olursam?"

Dalinar kararsız bir şekilde kaşlarını çattı. Yorgunluktan zihni bulanıktı. Bu yaratık onu oyuna getirmeye çalışacaktı. Bundan emindi. O yüzden en doğrusu olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Bir şey söylemedi.

Garaz hafifçe güldü ve asayı arka kısmı yerdeki altın rengi taşlara sürtecek şekilde büktü. "İnsanları neden savaştırdığımı biliyor musun Dalinar? Niye Heyecan'ı yarattığımı? Neden savaşları desteklediğimi?"

"Bizi yok etmek için."

"Neden sizi yok etmek isteyeyim? Ben sizin tanrınızım Dalinar." Garaz başını iki yana sallayıp altın rengi arazide sonsuz uzaklıklara baktı. "Askerlere ihtiyacım var. Yaklaşmakta olan gerçek savaş için, öyle tek bir halk veya bir rezil kıta için değil. Tanrıların savaşı için. Her şey için.

"Roshar bir talim sahası. Vakti geldiğinde, sizi sizin kadar iyi eğitimli olmayanların üzerine salacağım. Benim sizi katılaştırdığım kadar katılaştırılmamış olanların üzerine."

"İlginç," dedi Dalinar. "Hiç fark ettin mi bilmiyorum ama senin şu 'katılaştırma' taktiğin Kaynaşıkların yaşadıkları stresten delirmesine sebep oluyor."

Garaz'ın içinde ışık öyle güçlendi ki her an patlayabilirmiş gibi görünmeye başladı.

"Eğer senin şampiyonun kazanırsa ben bin yıl boyunca geri çekileceğim," dedi Garaz. "Braize'e çekileceğim ve bir daha Kaynaşıklarla veya Yoksprenlerle konuşmayacağım, temasa geçmeyeceğim, onları hiçbir şekilde etkilemeyeceğim. Ama onları zapt edemem. Ve torunlarınızın sizin kadar şanslı olması için dua etmeniz gerekecek çünkü döndüğümde daha az... hoşgörülü olacağım."

Dalinar bir şey söylemek için ağzını açtıysa da Garaz devam etti.

"Bitirmeme izin ver," dedi. "Senin vazgeçmeye razı olduğun bir şey karşılığında ben de bir şeyden vazgeçeceğim. Eğer kazanırsam Roshar için büyük planlarımdan vazgeçeceğim. Bu gezegeni bin yıllığına terk edeceğim ve burada yaptığım tüm çalışmaları öylece bırakacağım. Sana ve şarkıcılara kendi barışınızı yapmanız için özgürlük vereceğim. Sizin özgürlüğünüze karşılık benim özgürlüğüm.

"Zafer benim olursa tek istediğim bu. Şeref'i temsil ettiğin için onun bana getirdiği kısıtlamaları kaldırabilirsin. Düelloda ne olursa olsun bir daha asla benden yana endişelenmen gerekmeyecek. Tek istediğim bu rezil sistemden çıkmak."

Tabii ki Akıl'ın söylediği kadar kolay olmayacaktı! Dalinar tereddüt etti. Akıl kendi çıkarına bakıyordu ki zaten bunu yaptığını hep söylemişti. Hazırladığı sözleşme de bunu gösteriyordu. Garaz daha farklı, cazip bir öneri getirmişti. Ondan kurtulmak, bunu sıradan bir savaş olarak sürdürmek...

İki taraf da onu çekiyordu. Hangisine güveniyordu? Jasnah dâhil herhangi bir ölümlünün bir tanrıyı alt edecek kadar iyi bir sözleşme hazırlayabileceğinden şüpheliydi. Ama bu yüzden Akıl'a arzuladığını vermek...

Kime daha çok güveniyorsun? Akıl'a mı yoksa hiddet tanrısına mı?

Bunda bir tereddüt yoktu. Akıl'a pek güvenmiyordu ama Garaz'a hiç güvenmiyordu. Ayrıca Şeref onu Roshar'a hapsetmek uğruna öldüyse Dalinar Yaradan'ın bunu yapmak için çok iyi bir sebebi olduğuna inanmak zorundaydı.

Bu yüzden gitmek için döndü. "Beni geri gönder Garaz," dedi Dalinar. "Bugün bir anlaşma yapamayacağız."

Arkasından bir sıcak dalgası üzerine hücum etti. Dalinar tekrar ona döndüğünde Garaz'ın kırmızı-altın rengi bir ışık parladığını, gözlerinin büyüdüğünü ve dişlerini sıktığını gördü.

Sağlam dur, diye düşündü Dalinar kendi kendine. *Akıl onun sana zarar veremeyeceğini söyledi. Yeminini çiğnemeden sana zarar veremez... Kendi ölümüne davetiye çıkarmış olur...*

Bu son kısmı Akıl söylememişti. Dalinar kalbi çarparak ve terleyerek öylece durdu. Ta ki nihayet ısı ve ışık geri çekilip güç yatışana dek.

"Bugün bir anlaşma yapmayı tercih ederim," dedi Garaz.

Niye bu kadar istekli, diye düşündü Dalinar. *Güç yüzünden değil mi? Geciktirdikçe seni içten içe parçalıyor. Gitmeyi güç istiyor.*

"Sana bir anlaşma önerdim," dedi Dalinar.

"Sana o anlaşmanın şartlarını yerine getiremeyeceğimi söyledim. Kendim uzaklaşabilirim ama emrimdekilere bir şey yapamam. Kaynaşıklardan ve Yaradılmamışlardan geri çekilmelerini talep edebilirim ama hepsi şu anda bana itaat etmiyor. Ayrıca Soylular konusunda hiçbir şey yapamam."

Dalinar derin bir nefes aldı. "Peki," dedi, "ama ben de seni bu dünyadan salıveren bir anlaşma yapamam. O yüzden kendi meselemize odaklanalım. Sen ve ben. Ben kazanırsam Cehennem'e sürgüne gidersin ve savaştan tamamen çekilirsin. Sen kazanırsan ben sürgün olurum ve insanlar benim yardımım olmadan savaşmak zorunda kalır."

"Bir tanrının yaşamına karşılık bir ölümlününkini mi öneriyorsun?" diye sordu Garaz. "Hayır Dalinar. Ben kazanırsam Parlayan Şövalyeleri istiyorum. Alethkar ve Urithiru'daki tüm güçler benim Kaynaşıklarıma teslim olacak ve Parlayanların savaşı bırakacak. Diğer aptal krallıklardaki insanlar isterlerse savaşmaya devam edebilirler ama senin askerlerinle benimkiler gerçek savaşa hazırlanmaya başlayacak. Diğer dünyaların tanrıları Dalgabağlamanın gücünü keşfettiğinde çıkacak olan savaşa. Senin gibi senden sonra gelenler de bu anlaşmaya tabi olacak."

"Doğmamış olanlar adına pazarlık yapamam," dedi Dalinar. "Ayrıca sen nasıl Kaynaşıklann sana itaat edeceğine söz veremiyorsan ben de Parlayanlarımın senin yolunu takip edeceğine söz veremem. Söylediğim gibi, bu seninle benim aramda olmalı. Ama... Peki, eğer kazanırsan ordularıma savaşmayı bırakıp geri çekilmelerini emredeceğim. Ben savaştan çekileceğim ve sana katılmak isteyenler katılabilecekler."

"Yeterli değil Dalinar. Yeterli olmaya yakın bile değil." Garaz uzun, sıkkın bir nefes aldı. Işık içinde nabız gibi attı ve Dalinar o anda antik tanrıya bir yakınlık hissetti. Onun yorgunluğunu hissetti; bir şekilde kendi yorgunluğunun aynasıydı. "Roshar'dan çok daha fazlasını istiyorum. Bir gezegenden, bir halktan çok daha fazlasını. Ama benim halkım... yorgun. Bu sonsuz savaşla onları zayıf düşürdüm. Bitirmenin yolunu arıyorlar. Korkunç yollar. Karının yaptığı şey tüm savaşı değiştirdi. Bunun farkındasındır."

"Farkındayım," dedi Dalinar.

"Gerçek bir anlaşmanın zamanı geldi. Gerçek bir sonun. Aynı fikirde değil misin?"

"Ben... Evet, bunun farkındayım. Ne öneriyorsun?"

Garaz, Akıl'ın hazırladığı sözleşmeyi küçümsercesine elini salladı. "Artık ertelemek, beni uzaklaştırmak yok. Yarım bırakılan işler yok. Gelecek ayın onunda şampiyonlarımız düello yapacak," dedi Garaz. "Onuncu saatte."

"Bu kadar çabuk mu? Ay yarın bitiyor."

"Niye geciktirelim?" diye sordu Garaz. "Ben şampiyonumun kim olacağını biliyorum. Sen biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Dalinar.

"O zaman oyalanmayı bırakıp bir karara varalım. Onunda şampiyonlarımız karşılaşacak. Sen kazanırsan şu anda benim elimde olan krallıklara çekileceğim ve savaşı bitirmek için baskı yapacağım. Hatta Alethkar'dan da çekilip sana vatanını geri vereceğim."

"Herdaz'ı da almam gerekiyor."

"Herdaz mı?" dedi Garaz. "O küçücük, anlamsız yer mi? Onlarla ne ilgin var?"

"Bir yemin ettim Garaz," dedi Dalinar. "Herdaz'ı ve Alethkar'ı vereceksin. Fethettiğin diğer yerler sende kalabilir. Çoğu gönüllü olarak seni takip ediyor zaten. Şeref'in arzuladığı gibi Roshar'la sınırlı kaldığın sürece bunu kabul edebilirim."

"Burada kalacağım," dedi Garaz, "ama burada elde ettiklerimi kul-

lanarak kozmerin geri kalanına ajanlar gönderebileceğim. Öte yandan eğer şampiyonlar düellosunu ben kazanırsam fethettiğim her yer, Herdaz'la Alethkar da dâhil bende kalacak. Ve küçük bir şey daha istiyorum. Seni istiyorum Dalinar."

"Hayatımı mı? Garaz, niyetim kendi şampiyonum olarak düelloya çıkmak. Sen kazanırsan ölmüş olacağım zaten."

"Evet," dedi Garaz gözlerinde altın rengi bir ışıltıyla. "Ölmüş olacaksın. Ve ruhunu bana vereceksin. Sen, Dalinar, Kaynaşıklara katılacaksın. Ölümsüz olacaksın ve bizzat bana hizmet edeceksin. Yeminlerinle bağlı olacaksın. Kozmer'deki çıkarlarıma hizmet etmesi için yıldızlara gönderdiğim kişi sen olacaksın."

Dalinar'ın içinde buz gibi bir şok dolaştı. İlk bıçaklandığında hissettiğine benzer bir histi. Şaşkınlık, inanmazlık, dehşet.

Kaynaşıklara katılacaksın.

"Anlaştık mı?" dedi Garaz. Teni şimdi öyle güçlü parlıyordu ki hatları seçilemiyordu. "Benden kabul edeceğimi düşündüğümden çok daha fazlasını aldın. Her koşulda savaş sona erecek ve müttefiklerinin hayatını güvenceye almış olacaksın. Kendi ruhunu riske etme pahasına. Evet, şerefin nereye kadar uzanıyor Karadiken?"

Dalinar tereddüt etti. Roshar'ın büyük bölümü, Azir ve Thaylenah güvendeyken ve kazanırsa Alethkar'la Herdaz'ı alma ihtimaliyle bu savaşa şu anda bir son vermek, gerçekten de mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazlasıydı. Savaş kesin olarak bitecekti.

Jasnah konseyler oluşturmak gerektiğinden bahsetmişti. Liderler grubundan. Tek bir kişinin eline bu kadar büyük bir güç vermenin tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Dalinar şimdi altın rengi ışıkla kaplı bu yerde dikilirken onu nihayet anladı. Bu yeni anlaşma tüm müttefikleri için iyiydi; bunu muhtemelen kutlayacaklardı. Ama tam da bilemiyordu. Kararı o vermek zorundaydı.

Bunu yapmaya cesaret edebilir miydi? Kendi ruhunu riske atmaya cesaret edebilir miydi?

Onu kontrol altına almalıyım, diye düşündü Dalinar. Adamları Emul'daki zaferlerini kutluyor ama bir yanda da düşmanın bu zaferi kendi elleriyle hediye ettiğini içten içe biliyordu. Garaz güçlerini başka bir yerde kullanmayı tercih etmişti. Vizon kendisi söylemişti. Eğer Garaz, Azir'i ezmek isteseydi bunu yapabilirdi. O ise elindekileri sağlama almıştı. Jah Keved, Alethkar ve İri'yi kontrol ederek Roshar'ın en güçlü bölgelerini elinde tuttuğunu biliyordu.

Dalinar bu anlaşmayı şimdi yapmazsa daha yıllarca savaşacaklar-

dı. On yıllarca. Kaynaşıkları sürekli yeniden doğan bir düşmana karşı. Alethkar'ı savunmakla geçen onca yıldan sonra orayı geri almanın ne kadar zor olacağını çok iyi biliyordu. Bizzat tahkim ettiği bir yeri almak için ümitsizce savaşırken binlerce insan daha ölecekti.

Dalinar bu savaşı uzun vadede kaybedecekti. Şeref bunu doğrulamıştı. Renarin, Garaz güçlerini geri çekmediği sürece geleneksel anlamda bir zaferin çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemişti. Ve Dalinar'ın güvenmediği ama inandığı Taravangian da aynı şeyi öngörmüştü. Asırlarca da sürse, düşman sonunda direnişlerini kıracak ve kazanacaktı.

Tek şansları, Dalinar'ın şampiyonunun Garaz'ın şampiyonunu yenmesiydi. Eğer kendi şampiyonları başarısız olursa Dalinar'ın yapabileceği en mantıklı şey teslim olmaktı zaten. Bunu ta içinde biliyordu. Daha da önemlisi, bu onların Alethkar'ı geri almak için tek gerçek şanslarıydı.

Bunu yapmak zorundaydı. O an bulunduğu noktaya kararsızlık göstererek gelmemişti. Ya içgüdülerine ve kendi tanrısının sözlerine güvenirdi ya da eli boş kalırdı.

Derin bir nefes aldı. "Nihai koşullar şunlar: Ölümüne bir şampiyonlar düellosu yapılacak. Palah ayının onuncu gününün onuncu saatinde. Her ikimiz de gönüllü şampiyonlarımızı, her iki tarafın güçleri tarafından zarar verilmeden Urithiru'nun tepesinde karşılaşmaya göndereceğiz. Düelloyu ben kazanırsam sen bu sistemle sınırlı kalmaya devam edeceksin ama Alethkar'la Herdaz'ı halkına hiçbir zarar vermeden bana iade edeceksin. Müttefiklerim veya krallıklarımız aleyhine en ufak bir faaliyette bulunmamaya, düşmanlıkları sona erdirmeye ve barışı korumaya yemin edeceksin."

"Kabul ediyorum," dedi Garaz. "Eğer ben kazanırsam fethettiğim yerler, vatanın da dâhil olmak üzere bende kalacak. Bu sistemde hapis kalmaya devam edeceğim ama yine de yukarıda söylediğin gibi düşmanlıkları sona erdireceğim. Fakat senin ruhunu alacağım. Ölümsüz olarak bana hizmet etmen için. Bunu yapacak mısın? Çünkü bu şartları kabul ediyorum."

"Ve ben," diye fısıldadı Dalinar. "Ben de bu şartları kabul ediyorum."

"Anlaştık."

Ve ben insanlardan oluşan bir ordunun başında gururla yürüyeceğim.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Kardeş'in güçleriyle bağlantıyı kestiğinde Navani kendini ufacık hissetti. Önceden hayatı böyle miydi gerçekten? Kardeş'in özüyle karışmadan ve Kardeş'in fiziksel formunu oluşturan binlerce fabrialın karmaşık işleyişinin farkındalığına erişmeden önceki hayatı bu muydu?

Şimdi o kadar normal hissediyordu ki. Neredeyse normal. Zihninin gerisinde minicik bir farkındalığı koruyordu. Kulenin içine nüfuz eden kristal damarların verdiği his. Elini duvara koyduğunda onların işleyişini hissedebilirdi.

Isı. Basınç. Işık. *Hayat.*

Bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim, dedi Kardeş zihninde. *İnsanlarla işimin bittiğine yemin ettim.*

"Sprenlerin de insanlar gibi fikrini değiştirebilmesi iyi bir şey o zaman," dedi Navani. Vücudunu eskisi gibi bulmak onu biraz şaşırtmıştı. Havahı yırtılmış, kılıcın girdiği yerde kanla lekelenmişti.

Bağımız doğal değil, dedi Kardeş. *Yaptığım bu şey hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum hâlâ.*

"Eğer yeminlerimizi içten gelerek söylediysek ve tutacaksak, bir şey fark eder mi?"

Peki fabriallar ne olacak, diye sordu Kardeş. *Sprenleri hapsetmeyi bırakacağına söz vermedin.*

"Uzlaşmanın bir yolunu bulacağız," dedi Navani kristal sütun odasından çıkarken. "İkimiz için de kabul edilebilir olan ortak bir yol üzerinde birlikte çalışacağız."

Raboniel'le uzlaşman gibi mi? Hani onu tuzağa düşürdüğün uzlaşma?

"Onunla ulaşabileceğimiz en iyi uzlaşma buydu ve bunu ikimiz de biliyorduk," dedi Navani. "Seninle ikimiz çok daha iyisini yapabiliriz."

Keşke sana inanabilsem, dedi Kardeş. *Fakat şu anda inanmıyorum. Üzgünüm.*

"Biraz mantık, biraz umutla çözülebilecek bir problem daha sadece," dedi Navani.

Koridorda yatan Raboniel'in yanında diz çöktü. "Teşekkürler."

Raboniel'in gözleri açıldı.

Navani irkildi. "Raboniel?"

"Sen... hayattasın. İyi." Ellerinden biri seğirdi. Raboniel'in bir koluyla iki bacağı tamamen ölmüş olsa da görünen o ki Moash'ın Kılıcı gözlerinin yanmasına yetecek kadar yükseğe saplanmamıştı.

Navani elini dudaklarına götürdü.

"Ağlama," diye fısıldadı Raboniel. "Amacıma... ulaşmak için... ben... seni öldürürdüm."

"Bunun yerine beni kurtardın."

Raboniel sığ bir nefes aldı ama bir şey söylemedi.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Navani. "Yeniden doğacaksın."

"Hayır. Eğer... ölürsem... delirmiş olarak döneceğim. Ruhum... neredeyse tamamen... yandı. Yapma... Lütfen... Lütfen..."

"O zaman ne olacak?" dedi Navani.

"Bu yeni Işık... işe yarıyor. Kızım... gerçekten öldü. O yüzden... daha fazla anti... anti..."

"Anti-Yokışığı yaptın. Nerede?"

Raboniel başıyla, kristal sütun odasının girişinin oradaki çalışma masasını işaret etti. Navani kalkıp çekmeceleri karıştırdığında, o değerli ve korkunç Işık'la dolu bir elmasın durduğu siyah bir kese buldu.

Döndü ve elması Moash'ın kanıyla ıslanmış hançere yerleştirdi. Hançeri temizleyip metal parçayı ters çevirdikten sonra tekrar Raboniel'in yanına diz çöktü.

"Emin misin?" diye sordu Navani.

Raboniel başını salladı. Eli yine seğirdi ve Navani uzanıp elini tuttu. Bu hareket Kaynaşık'ın biraz olsun rahatlamasına sebep oldu.

"Ben... istediğim gibi... yaptım. Garaz... endişeli. Belki... bir sona... izin verebilir..."

"Teşekkürler," dedi Navani yavaşça.

"Son anımda... aklımın başında olacağını... hiç sanmıyordum."

Navani hançeri kaldırdı. Ve ilk kez olarak bunu yapacak kadar güçlü olup olmadığından şüphe etti.

"Keşke..." dedi Raboniel, "yeniden... ritimleri... duyabilseydim."

"Birlikte söyleyelim o zaman," dedi Navani ve Şeref'in tonunu söylemeye başladı.

Kaynaşık gülümsedi ve ardından zayıf bir şekilde de olsa Garaz'ın tonunu mırıldanabildi. Derken ikisi son bir kez uyumu yakaladılar.

Navani hançeri Raboniel'in göğsündeki yaranın üzerine getirdi.

"Bitir... Navani..." diye fısıldadı Raboniel. "Tamamen bitmesine izin vermelerini... sağla."

"Sağlayacağım," diye fısıldadı Navani ve bir zamanlar ölümsüz olan kadının elini tutarak tonunu mümkün olduğunca iyi mırıldanarak hançeri indirdi. Raboniel'in sinirleri büyük oranda ölmüştü, o yüzden kızı gibi kasılmadı. Gözleri cam gibi bir mermer beyazına döndü ve dudaklarından bir nefes –yanan içinden çıkan siyah duman– döküldü. O duman yok oluncaya dek mırıldanmaya devam etti Navani.

Bir iyilik yaptın, dedi Kardeş zihninde.

"Kendimi berbat hissediyorum."

İyiliğin bir parçası bu.

"Bu Işık'ı keşfettiğim için üzgünüm," dedi Navani. "Sprenlerin öldürülmesini mümkün kılıyor."

Bir zamanlar sadece insanları etkileyen sonuçlar er geç bizi de bulacaktı, dedi Kardeş. *Hıyanet'le birlikte sonuçlar bizim de oldu. Sen sadece bu gerçeği ebedi kılarak mühürledin.*

Navani, kızı ölürken Kaynaşık'ın yaptığı gibi alnını Raboniel'in alnına dayadı. Ardından etrafında yorgunluksprenleriyle kalktı. Fırtınalar adına. Kuleışığı içini doldurmadığından yorgunluğu geri dönmüştü. En son ne zaman uyumuştu?

Çok uzun zaman önce. Fakat bugün kraliçe olması gerekiyordu. Hançeri sakladı; öylece ortada bırakılamayacak kadar kıymetliydi. Ardından *Savaş Ritmi*'nin kendi kopyasını kolunun altına sıkıştırdı.

Her ihtimale karşı Raboniel'in cesedinin yanına bir de not bıraktı. *Bu kahramanın cesedini Kraliçe'ye danışmadan yok etmeyin.*

Sonra da bir anda özgürlüğüne kavuşan kuledeki kargaşadan düzen çıkarmaya gitti.

Taravangian geç uyandı. Uyuyakaldığını zar zor hatırlıyordu. O...

O zar zor... düşünebiliyordu.

Aptaldı. Hiç olmadığı kadar aptaldı.

Bu, onu ağlattı. Aptal gözyaşları. Üzerine hücum eden duygu seli ve utançsprenleriyle ağladıkça ağladı. Başarısızlık hissiyle. Kendine duyduğu öfkeyle. Açlıktan nihayet kalkmak zorunda kalıncaya dek öylece yattı.

Düşünceleri krem gibiydi. Ağır. Yavaş. Pencerenin oraya, onun için bırakılan yemek sepetine yürüdü. Titreyerek sepeti alırken açlıktan ağlıyordu. Açlığı öyle güçlüydü ki. Fırtınalar adına, aptalken ne çok spren çekiyordu.

Sahte şöminenin başına oturdu ve Dalinar'ın şimdi yanında olmasını dilemekten kendini alamadı. Ne harika olurdu. Yanında bir arkadaşının olması. Onu anlayan gerçek bir dostla birlikte olmak. Bu düşünceyle titredi ve sepeti karıştırmaya başladı.

Derken sepette bulduğu bir notla durdu. Renarin Kholin'in damgasıyla mühürlenmiş, onun tarafından yazılmıştı. Taravangian rünleri yüksek sesle okudu. Notta ne yazdığını anlamak için, havada minik dalgacıklar gibi görünen bir konsantrasyonspreni sürüsü çekmesi neredeyse sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Tek kelime yazıyordu. *Üzgünüm*. Notun yanına iki tane de pırıl pırıl parlayan mücevher konmuştu. Bunlar da neydi?

Üzgünüm. Bunu niye söylüyordu? Oğlan ne görmüştü? Taravangian geleceğine güvenemeyeceğini biliyordu. Diğer tüm sprenler kaçarken geriye sadece korkusprenleri kaldı. Saklanmak zorundaydı. Sandalyesinden kalkıp odanın köşesine büzüştü.

Korkudan titreyerek orada kaldı, ta ki yine açlık bastırıncaya dek. Ayaklarını sürüyerek geri gidip sepetteki pideyi yemeye başladı. Sonra mor renkteki bir tür Azish sebze püresini elleriyle yedi. Tadı çok güzeldi. Daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yemiş miydi? Yine ağladı.

Mücevherler parlamaya devam ediyordu. Bayağı büyüklerdi. İçlerinde bir şey hareket ediyordu. Ona... Ona böyle bir şeye dikkat etmesi mi söylenmişti?

Gökyüzünde bir şimşek çakınca başını kaldırıp baktı. Dinmezfırtına mıydı bu? Hayır. Hayır, yücefırtınaydı. O gün fırtına olacağını fark

etmemişti. Rüzgâr kepenkleri sarstı ve Taravangian elindeki ekmeği düşürdü. Titreyen korkuspreni topaklarıyla yine köşeye saklandı.

Fırtına öfkeli gibiydi.

Biliyor, diye düşündü Taravangian. *Düşman ne yaptığımı biliyor.* Hayır. Hayır, bu yanlış fırtına.

Garaz'ı çağırmanın bir yolunu bulmalıydı. Şu mücevherler. Bunun içindi!

Bugün olacaktı.

Bugün ölecekti.

Bugün bitecekti.

Kaldığı binanın kapısı, menteşeleri yerinden sökülerek hızla açıldı. Dışarıda muhafızlar, karanlık gökyüzünün önündeki silüetten kaçtı. Fırtına neredeyse gelmişti.

Ve onunla birlikte Szeth de gelmişti.

Taravangian'ın korkudan nefesi kesildi. Beklediği ölüm bu değildi. Çok uzun süre boyunca yeniden inanılmaz zeki olacağı o muhteşem günü beklemişti. Aksini hiç düşünmemişti bile. Tamamen duygularla dolup taşacağı bir gün. Düşüncelerin beyninde ağır aksak dolanacağı, etrafını saran sprenlerin tutkularından tıka basa beslenceği bir gün.

Szeth karşısında öylece durdu. İllüzyonu kaybolmuştu, sepetten çıkan mücevherlerin ışığı yeni tıraş edilmiş kafasından yansıyordu.

"Nereden biliyordun?" diye sordu Shin sonunda. "Ve ne zamandır biliyordun?"

"Bil... Bilmek mi?" Taravangian köşeden çıkıp korkusprenleri arasında yan tarafa doğru süründü.

"Babamı," dedi Szeth.

Taravangian gözlerini kırpıştırdı. Öyle aptaldı ki kelimelere güç bela anlam verebiliyordu. İçinde duygular birbiriyle yarışıyordu. Dehşet. Nihayet biteceği için rahatlama.

"Babamın öldüğünü nereden biliyordun?" diye sordu Szeth odada yürüyerek. "Ishar'ın onun kılıcını aldığını nereden biliyordun? Nereden biliyordun?"

Szeth artık beyaz giymiyordu. Üzerinde Alethi üniforması vardı. Niye? Ah, tebdili kıyafet. Evet.

Belinde korkunç kılıcı taşıyordu. Çok büyüktü. Kının ucu ahşap zemine sürtüyordu.

Taravangian duvara yaslanıp doğru kelimeleri aradı. "Szeth. Kılıç. Sen şey yapmalısın..."

"Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi Szeth yavaşça ona doğru yürüyerek. "Gölgelerdeki sesler gibi seni de umursamıyorum. Sesleri biliyorsun değil mi Taravangian? Bana verdiğin sesler."

Taravangian gözlerini yumup iyice sindi. Bekledi. Başka hiçbir şey yapamayacak kadar duygularla dolup taşıyordu.

"Bunlar ne?" dedi Szeth.

Taravangian gözlerini açtı. Mücevherler. Szeth kaşlarını çatarak onları eline aldı. O korkunç kılıcını çekmemişti.

Bir şey söyle. Ne söylemeliydi? Szeth onlara zarar veremezdi. Taravangian'ın onlara ihtiyacı vardı!

"Lütfen onları kırma," diye inledi.

Szeth yüzünü buruşturdu, ardından iki mücevheri sırayla karşıdaki taş duvara fırlatıp parçaladı. Tuhaf sprenler içlerinden kaçtı; kırmızı ışık çıkaran rüzgârsprenleri. Güldüler ve Szeth'in etrafından döndüler.

"Lütfen," dedi Taravangian gözyaşlarının arasında. "Kılıcın. Garaz. Sen..."

"Hâlâ beni manipüle etmeye çalışıyorsun," diye sözünü kesti Szeth, göz ucuyla rüzgârsprenlerini izleyerek. "Hâlâ öldüreceklerinin kanıyla benim ellerimi kirletmenin bir yolunu arıyorsun. Tüm bunları başımıza sen açtın Taravangian. Eğer bana hükümdarlarının yarısını öldürtmeseydin dünya bu düşmana karşı koyabilirdi."

"Hayır!" dedi Taravangian. Zorlanarak ayağa kalkarken etrafındaki sprenler kaçıştı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Görüşü aniden bulandı. Çok hızlı kalkmıştı. "Biz dünyayı kurtarmak için öldürdük."

"Hayat kurtarmak için işlenen cinayetler," dedi Szeth yavaşça. Mücevher kınldığı için şimdi loş olan odada gölgelerde kalan o karanlık gözleriyle Taravangian'ı izledi. "Budalalık. Ama ben de hiç itiraz etmemeliydim. Hakikatsiz'dim. Sadece emirleri uyguluyordum. Söylesene. Sence bu insanın suçlarını affettirir mi?"

"Hayır," dedi Taravangian. Utançsprenleri, çiçeklenen kayafilizlerinin taçyaprakları gibi etrafında bitip yerde uçuşurken, duyduğu vicdan azabının ağırlığı altında titredi.

"İyi bir cevap. Böylesine aptal birine göre akıllıca."

Taravangian, Szeth'in yanından geçip kaçmaya çalıştı. Ama tabii bacaklan onu yarı yolda bıraktı. Sendeleyip yere yığıldı. Kalbi çarparak, gözleri bulanarak yattığı yerde inledi.

Bir saniye sonra güçlü eller onu yerden kaldırdı ve karşı duvardaki yorgunluksprenlerinin arasına çarptı. Taravangian'ın omzundan bir ses geldi ve vücuduna dayanılmaz bir acı yayıldı.

Szeth'in ellerinin arasında iki büklüm oldu, hırıltılı nefesler alıp verdi.

Oda altın rengine dönmeye başladı.

"Bunca zaman şerefimi korumaya çalıştım," dedi Szeth. "Bunun için çok büyük çaba harcadım. Sen de bundan yararlandın. Beni mahvettin Taravangian."

Işık. O altın rengi ışık.

"Szeth," dedi Taravangian dudaklarında kanın tadını hissederek. Fırtınalar adına. "Szeth... O burada..."

"Şu anda kararımı veriyorum," dedi Szeth beline, kılıcına değil kılıcın yanında duran küçük bıçağa uzanarak. "Nihayet karar veriyorum. Ben! Kimsenin tahakkümü altında kalmadan. Bil ki Taravangian, seni öldürmek benim seçimim."

Gök gürledi. O parlak, korkunç altın rengi ışık. Ve Garaz belirdi. Yüzü çarpılmıştı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir şimşek çaktı ve Szeth kaybolmaya başladı.

Bugün beni kışkırtma Taravangian, diye gürledi Garaz. *Şampiyonumu YİNE kaybettim ve şimdi bir de hiç istemediğim bir anlaşmaya mahkûmum. Bana nasıl karşı koyacaklarını nereden biliyorlardı? BANA İHANET Mİ ETTİN TARAVANGIAN? Sja-anat'la mı konuşuyorsun? NE YAPTIN?*

Bu gücün, bu muazzam gücün içine saldığı korku, öne çıkmak için birbiriyle yarışan bir düzine farklı türden sprenin arasında kalan Taravangian'ı baştan aşağı ürpertti. Bunca duygu arasında öylesine şaşkına dönmüştü ki Szeth'in bıçağını çektiğini hayal meyal fark etti. Aynı anda hem korkuyordu hem heyecanlıydı hem de bir tür huşu içindeydi.

Korku kazandı.

Omzu acıyla yanarken vücudu iki büklüm oldu ve Taravangian bir çığlık attı. Yaptığı tüm o planlar aptalcaydı. Aptalken bir tanrıyı alt edebileceğini nasıl düşünebilmişti? Bunu akıllıyken bile yapamazdı. Başarısız olması sürpriz değildi.

Başarısız mı oldun?

Kılıç burada.

Garaz burada.

Szeth onu göğsünden bıçakladığında bıçağın soğuk metali Tara-

vangian'ın tenini ısırdı. Aynı anda Taravangian korkusunun, acısının arasında başka bir şey hissetti. Asla hissedeceğini düşünmediği bir şey. Cesaret.

Cesaret öyle büyük bir güçle içine doldu ki harekete geçmeden edemedi. Düşman ordusuna en önde saldıran bir askerin cesaretiydi. Çocuğu için savaşan bir kadının zaferiydi. Yaşlı bir adamın hayatının son gününde karanlığa adım atarken hissettiği şeydi.

Cesaret.

Garaz, Taravangian'ı dünyalar arasındaki yere çekerken Fiziksel Âlem yok oldu. Taravangian'ın vücudu burada o kadar zayıf değildi. Buradaki varlığı, zihninin ve ruhunun tezahürüydü. Ve zihniyle ruhu güçlüydü.

Szeth'in belindeki kılıç –o korkunç kılıç– Garaz'ın Taravangian'ı getirdiği bu âlemde de tezahür etmişti. Tanrı başını eğip de bu kavisli siyahlıkla karşılaştığında şaşırdı.

Taravangian kılıcı çekip kınından çıkardığında onun zevkle haykırdığını duydu. Döndü ve yukarı sapladı; ellerinin etrafında siyah bir duman dolanıyordu.

"Yok et!" diye kükredi kılıç. "YOK ET!"

Kılıcı Garaz'ın göğsüne sapladı.

Kılıç büyük bir açlıkla tanrının özünü içerken Taravangian içinde bir şeyin koptuğunu hissetti. Vücudu ölüyordu. Szeth işini bitiriyordu. Anında anladı. Taravangian ölmüştü. İçinde daha önce hiç tatmadığı çok büyük bir öfke yükseldi.

Szeth onu öldürmüştü.

Garaz bir çığlık attı ve altın rengi o yere karanlık çöktü. Kılıç, saplandığı tanrıdan emdiği güçle Taravangian'ın elinde dalgalandı.

Garaz'ın gücünü taşıyan silüet, onu kontrol eden kişi kılıç tarafından yutularak buharlaştı. Sadece bu bile öyle büyük bir Kuşamdı ki Taravangian kılıcın parmakları arasında uyuştuğunu hissetti. Doymuş, mayışmıştı. Sıcak bir demiri su dolu bir fıçıya soktuğunuzda çıkan o ilk tıslama gibi. Fakat bu güç kılıcın içemeyeceği kadar büyüktü.

Gücü tutan kişiyi öldürmüştü ama geride de bir boşluk kalmıştı. Bir ihtiyaç. Bir... vakum. Aniden Fırtınaışığı boşalan bir mücevherin vakum oluşturması gibi. Uzandı ve Taravangian onunla arasında belirgin bir Bağlantı olduğunu hissetti.

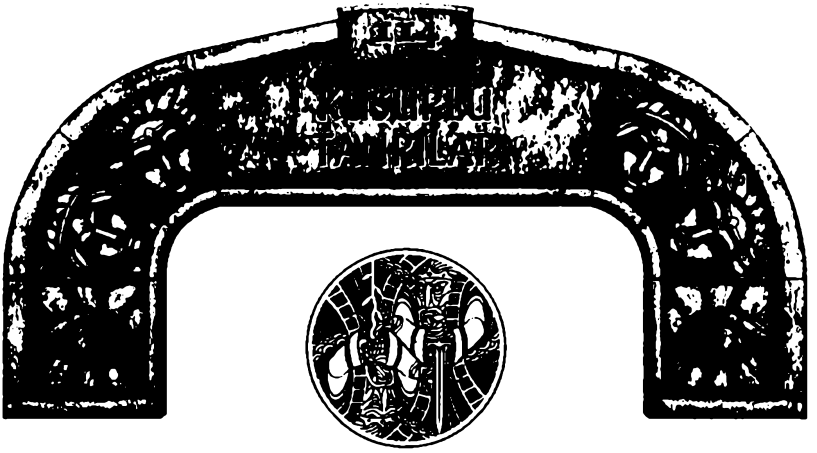
Tutku. Nefret. O gün Taravangian tutkudan ibaretti. Nefret, korku, öfke, utanç, huşu. Cesaret. Güç bu şeyleri seviyordu ve onun etrafında kabarıp onu tamamen kuşattı.

Taravangian'ın ruhu titreşti.

Beni al, diye yalvardı güç. Kelimelerle değil, duygularla konuşuyordu. *Sen mükemmelsin. Ben sana aitim.*

Taravangian bir an tereddüt etti, ardından ellerini o güç kuyusuna daldırdı.

Ve tanrılığa yükselip Garaz oldu.

Bir kenara atılmamalı, potansiyellerine ulaşmalarına yardım edilmeli. Nihai Tutkularına.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Rlain, Venli ve yeni arkadaşları, Venli'nin etrafına topladığı Dul, Mazish ve diğerleriyle Yeminkapılarına yürüdü. Kaladin onları Harap Ovalar'a nakletmek için bekliyordu.

Bir Esasgören olarak ilk Kelimeleri söylemesinin üzerinden bir gün geçmiş olmasına rağmen Rlain hâlâ tam olarak kendine gelememişti.

Spren bir kremciğin içinden onu izliyordu. Rlain'le Venli, Tumi'nin bir Yokspreni olduğunu zannetmişlerdi, oysa tam olarak öyle değildi. Bir zamanlar sıradan bir sisspreni olan Tumi, Sja-anat'ın ona dokunmasına izin vermiş ve bu da onu yeni bir şeye dönüştürmüştü. Şeref ve Garaz'ın ortak sprenine.

Tumi yeni bir ritimle titreşti. Savaş Ritmi'yle. Bu ritmi kısa süre önce öğrenmişti. Kardeşlerinin duyması gereken önemli bir ritimdi.

Renarin biliyor mu, diye düşündü Rlain.

Seni o önerdi, dedi Tumi. *Anneme senden bahsetti. Haklıydı. Bağımız çok güçlü olacak ve sen mükemmel olacaksın. Sana hayran kaldık Rlain. Zihinler Köprücüsü. Şeref duyduk.*

Şeref. İşte bu iyi bir histi. Kendi yaptıkları için seçilmiş olmak.

Kaladin onları nakil odasında bekliyordu. Geçişi Sylkılıcı ile yaptı. Harap Ovalar'da hava daha nemliydi ve Narak'ın dışındaki platformda dururken Rlain'e... tanıdık geldi.

Orada, bilinçleri yerine geldikten sonra buraya gelen Leshwi ve diğer dört Kaynaşık'la buluştular. Leshwi uçarak yaklaştı ve kafasını eğerek Kaladin'i saygıyla selamladı.

"Narak'ta kalabilirsiniz," dedi Kaladin ona. "Bize yardım etmenizden memnuniyet duyarız."

"Hayat kurtarmak için kendi türümüzle savaştık," dedi Leshwi. "Ama buna devam etmek arzusunda değiliz. Kendimize bu savaşın dışında üçüncü bir yol bulacağız. Dinleyicilerin yolu."

"Bundan sonrasını biz bir şekilde hallederiz," dedi Venli, Güven'de.

"Pekâlâ, şerefle gidin o zaman," dedi Kaladin. "Ve kraliçenin sözünü unutmayın. Eğer fikrinizi değiştirirseniz veya siz ve halkınızın sığınacak bir yere ihtiyacınız olursa kapımız açık."

Gökseller Övgü'de mırıldanarak havalandılar. Yeni dinleyicileri ve eşyalarını, doğuya doğru yürüyecekleri uçuruma indiriyorlardı. Yücefırtına yeni geçmişti ve Gökseller de yukarıdan uçurumşeytanlarını kollayacaklarından bu yolla diğer dinleyicilerin yaşadığı doğu düzlüklerine ulaşabilmeleri lazımdı.

Rlain, Venli'ye sanldı ve Övgü'de mınldandı.

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadı Venli. "Çok zayıf davrandım Rlain."

"O zaman artık daha iyisini yapmaya başla," dedi Rlain geri çekilirken. "Parlayanların yolu bu Venli. Şimdi ikimiz de bu yoldayız. Diğerlerini bulduğunda bana uzakalemden bildir ve eğer hayattalarsa Thude'la Harvo'ya sevgilerimi ilet."

Venli, Takdir'de mınldandı. "Sen de yakında gelecek misin?"

"Yakında," diye söz verdi Rlain ve o giderken ardından baktı.

Kaladin, Rlain'in yanına gelip elini omzuna koydu. Rlain zırhı hissetmedi ama belli ki hep oradaydı; görünmezdi ama ihtiyaç olduğunda hazırdı. Parekılıcı gibiydi ama ondan farklı olarak çok sayıda sprenden oluşuyordu.

Kaladin, Rlain'e diğerleriyle gitmek isteyip istemediğini sormadı. Rlain en azından Renarin dönene kadar kalması gerektiğini söylemişti. Dahası... Rlain'in endişelendiren bir şey vardı. Öylesine aklına gelen ama aklına geldiğinden beri içini kemiren bir şey. Eğer insanlar geçmişte olduğu gibi şarkıcıların zihinlerini alma pahasına bu savaşı kazanma şansı yakalarsa bunu yine yaparlar mıydı? Öyle bir fırsatları olsa yine bütün bir halkı köleleştirirler miydi?

Bu düşünce onu rahatsız ediyordu. Kaladin'e ve arkadaşlarına gü-

veniyordu. Ama insanlığa güveniyor muydu? O kadarı fazlaydı. Birinin buralarda kalıp durumu izlemesi, emin olması gerekiyordu.

Dinleyicileri görmeye gidecekti. Ama o bir Parlayan'dı ve Köprü Dört'tendi. Onun evi Urithiru'ydu.

"Hadi," dedi Kaladin. "Teft'i layık olduğu şekilde yolcu etmenin vakti geldi. Biz bize."

Taravangian'ın görüşü genişledi, zihni genişledi, özü genişledi. Zaman anlamını yitirmeye başladı. Ne kadar zamandır böyleydi?

Gücün kendisi hâline gelmişti. Bununla birlikte kozmeri en temel düzeyde kavramaya başladı. Selefinin uzun, çok uzun zamandır hiçliğe doğru kaydığını anladı. Geçmişteki savaşlarından yorgun düşmüş, ardından Şeref'ten ağır bir darbe almış ve gücün kölesi olmuştu. Dalinar'ı ele geçirememesi, ardından kuleyi ve Stormblessed'i kaybetmesiyle iyice kırılgan bir hâl almıştı. Savunmasız kalmıştı.

Fakat gücün kendisi kırılgan falan değildi. Bu yaşamın ve ölümün, yaratımın ve yıkımın gücüydü. Tanrıların gücüydü. Taravangian'ın durumunda ise duyguların, tutkuların ve en çok da saf, kontrolsüz öfkenin gücüydü. Sınırsız bir nefretin.

Bu yeni konumunda Taravangian'ın iki yönü vardı. Bir yönü bilgisiydi: fikirler, anlayışlar, gerçekler, yalanlar... Binlerce ve binlerce olası gelecek önünde açıldı. Milyonlarca ihtimal. Öyle çoktu ki tanrısal zihni bile bu çeşitlilik karşısında afalladı.

Diğer yönü ise öfkesiydi. Dizginsiz bir fırtına gibi korkunç bir öfke içinde çalkanıp onu kavuruyordu. O da öyle şiddetliydi ki güç bela kontrol edebiliyordu.

Ölümlü âlemde ne olup bittiğinin gayet farkındaydı. Szeth çoktan ayağa kalkmış ve Gecekanı'nı kınına sokmuştu. Suikastçının yanında, kavrulmuş bir ceset bulmuştu. Bu, Taravangian'ın selefi Rayse'ti ama Szeth bunu bilemezdi. Kılıç üzerindeki kıyafeti ve etinin büyük bölümünü yemiş, geriye sadece taş grisi kemik parçaları kalmıştı.

Bunun ben olduğumu sanıyorlar, diye düşündü Taravangian olası gelecekleri okurken. *Szeth ruhani açıdan olanları görmedi. Garaz'ın orada olduğunu bilmiyor.*

Neredeyse tüm olası gelecekler bu şekildeydi. Szeth, Taravangian'ı öldürdüğünü itiraf edecekti ama Taravangian bir şekilde Gecekanı'nı çekmiş ve silah onu kavurmuştu.

Onun öldüğünü sanıyorlardı. Taravangian özgürdü...

Yok etmek için özgürdü! Yakıp yıkmak için! Ondan şüphe etmiş olanların üzerine dehşet ve felaket yağdırmak için!

Hayır. Hayır, plan yapmak için özgürdü. Dünyayı dünyanın kendisinden kurtarmak için bir yol bulmak için plan yapmalıydı. O kadar ileriyi görüyordu. O kadar çok şey görüyordu. Düşünmesi gerekiyordu.

Yok etmek için!

Hayır, plan yapmak için...

Hayır... Hayır...

Taravangian başka bir şey fark edince irkildi. Sadece onun gibi biri tarafından görülebilir olan, büyümekte olan bir güç. İlahi bir güçtü, sonsuz ve canlıydı.

Taravangian yalnız değildi.

Teft'e bir kral cenazesi düzenlediler ve onu taşa Ruhdöktüler. Bir heykeltıraş da yanına Phendorana'nın bir heykelini yapacaktı. Kardeş kulenin uzak bir köşesinde, antik Parlayanların taş nöbetçiler gibi sonsuza dek durduğu gizli bir oda olduğunu söylemişti. Teft'i üniforması içinde ve tahnitçinin tüm çabasına rağmen onlara dik dik bakarken görmek hepsine iyi gelecekti.

Doğrusu da buydu.

Cenazeye Kaya dışında tüm Köprü Dört katıldı. Skar'la Drehy Harap Ovalar'a döndüğünde haber vermişlerdi; anlaşılan Kaladin, Kaya'yı bir daha göremeyecekti.

Köprü Dört'ün üyeleri Teft'i övdüler, şerefine içtiler ve onun için sırayla dua yaktılar. Sonrasında Teft'in kendisi katılamayacak olsa da seveceğini bildikleri şekilde törene devam etmek için bir taverna bulmaya karar verdiler.

Onlar giderken Kaladin geride kaldı. Onunla özel olarak ilgileniyor, sağlığı için endişeleniyorlardı elbette. Karanlığından endişeleniyorlardı. Bunun için her birine minnettardı ama bugün bu tür bir ilgiye ihtiyacı yoktu.

Az çok iyiydi. İyi bir gece uykusu ve kuleye yeniden huzur geldiğini görmek çok yardımcı olmuştu. O yüzden öylece oturdu, Teft'in vücuduyla yaratılmış heykele baktı. Arkadaşları nihayet onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bu yüzden gitmişlerdi.

Syl insan büyüklüğünde, üzerinde Köprü Dört üniformasıyla ya-

nına geldi. Başını Kaladin'in omzuna koyduğunda Kaladin onu belli belirsiz hissetti.

"Onu özlemediğimiz bir gün bile olmayacak, değil mi?" diye sordu Syl yavaşça.

"Evet. Ama önemli değil. Onunla geçirdiğimiz anlara tutunduğumuz sürece."

"Bununla benden daha iyi baş etmene inanamıyorum."

"Sen de atlatmaya başladığını söylememiş miydin?"

"Atlatıyorum," dedi Syl. "Ama içim hâlâ yanıyor." Kule tamir edildiğinde Syl de büyük ölçüde eski hâline dönmüştü. Hissettiklerinin bir kısmı, Raboniel'in kuleye yaptığı şeyin sebep olduğu kasvetti.

Ama bir kısmı değildi.

"Sende bir terslik var mı diye Dalinar'a sorabiliriz," dedi Kaladin. "Bir bağ veya doğal olmayan bir şey."

"Bir sorun bulamayacak. Ben sadece... yaşıyorum. Ve bu da yaşamın bir parçası. O yüzden bazı kısımları çok pis olsa da bunun için minnettarım."

Kaladin başını salladı.

"Gerçekten pis," diye ekledi Syl. Sonra ısrarla vurguladı "Şey kadar pis... Sahi sen banyo yapmayalı ne kadar oldu?"

Kaladin gülümsedi ve ikisi bir süre daha Teft'e bakarak orada kaldı. Kaladin, Yaradan'a veya Asude Saraylar'a ya da insanların öldükten sonra yaşayıp yaşamadığına inandığından emin değildi. Evet, o da bir görüde bir şey görmüştü. Fakat Dalinar görülerinde bir sürü ölü insanı görmüştü ama bu onların hâlâ bir yerlerde yaşadığı anlamına gelmiyordu. Tien'in görünün gerçek olduğunu kanıtlamak için ona anında kaybolan o tahta atı niye verdiğini anlamamıştı.

Bu sanki o buluşmayı Kaladin'in zihninin ürettiği anlamına geliyor gibiydi. Öte yandan Kaladin bunun, önemli bir şeye ulaştığı hissini gölgelemesine izin vermedi. Ağır bir yükten kurtulmuştu. Acısı azalmamıştı ama hissettiği utancı... büyük oranda geride bırakmıştı.

Nihayet kalkıp Teft'in heykeline sarıldı. Ardından gözlerini kurulayıp Syl'e başını salladı.

Hayatlarına devam etmeleri gerekiyordu. Ve bu, nihayet kuledeki kriz geride kalmışken, ne yapacağına karar vermesi anlamına da geliyordu.

Taravangian her geçen saniye daha muktedir hâle geliyordu.

Taravangian gücü dizginlerken güç onu şekillendirdi. Sonsuzluğun ucunda durdu ve uçsuz bucaksız bir okyanusun kıyısında dikilip milyonlarca güneşin doğuşunu izler gibi sayısız olasılığı inceledi. Çok güzeldi.

Yanına bir kadın geldi. Siyah saçlarını sımsıkı örmüş, yuvarlak yüzlü ve koyu renk tenli bu kadını tanıyordu. Başka bir şekli daha vardı. Bir sürü şekli vardı ama bir tanesi diğerlerinden daha derin ve gerçekti.

"Şimdi anlıyor musun?" diye sordu kadın.

"Gücü cezbedecek birine ihtiyacın vardı," dedi Taravangian. Altın renkli bir ışıkla parlıyordu. "Ama aynı zamanda onu kontrol edebilecek biri olmalıydı. Dünyayı kurtarmaya kadir olmayı diledim. Bunun zekâyla olacağını sandım ama sonra acaba hissedebilme yetisi mi diye de merak ettim. Sonuçta ikisi birdenmiş. Beni buna hazırlıyordun."

"Garaz'ın gücü on altısı içinde en tehlikeli olanıdır," dedi Terbiye. "Rayse'i kölesi yaptı, onu yok etmeye itti. İzin verirsen sana da yapar."

"Bu ihtimali görmüştün, değil mi?" dedi Taravangian sonsuzluğa bakarak. "Fakat bu hiç de benim sandığım kadar... kesin değil. Olabilecek şeyleri görüyorsun ama bunları yapanların kalbini göremiyorsun. Böyle bir şeye nasıl cesaret ettin? Benim bunu kaldırabileceğimi nasıl bildin?"

"Bilmiyordum," dedi Terbiye. "Bilemezdim. Bu yönde ilerliyordun ve benim tek yapabildiğim eğer başarılı olursan hediyemin işe yarayacağını ummaktı. Seni bu gücü şerefle taşıyacak birine dönüştürmüş olduğumu ümit etmekti."

Böyle bir güç. Böyle inanılmaz bir güç. Taravangian sonsuzluğu süzdü. Şehrini kurtarmak istemiş ve başarmıştı. Sonra Roshar'ı kurtarmak istemişti. Bunu da şimdi yapabilirdi. Bu savaşı bitirebilirdi. Fırtınalar adına, Dalinar'la Garaz'ın anlaşması şimdi aynı şekilde Taravangian'ı bağlıyordu, savaş zaten bitecekti.

Peki... bunun ötesinde kozmere ne olacaktı? Henüz o kadarını göremiyordu. Belki bir gün görebilirdi. Ama selefinin planlarını biliyordu ve bildiklerinin bir kısmına erişebiliyordu. Dolayısıyla kozmere kargaşanın hâkim olduğunun farkındaydı. Aptallar tarafından yönetiliyordu. Kusurlu tanrılann elindeydi.

Yapılacak çok iş vardı. Garaz'ın önceki planlanna göz gezdirdi ve

tüm kusurlarını gördü. Onu Dalinar'la bu anlaşmayı yapmaya sürüklemelerine nasıl izin vermişti? Her şeyi nasıl şampiyonlar düellosuna bağlayabilmişti? Bilmiyor muydu? Kazanmanın yolu, sonuç ne olursa olsun memnun olacağından emin olmaktı. Garaz tamamen kontrol edemeyeceği bir anlaşmaya asla girmemeliydi.

Yine de yapılabilir, diye fark etti Taravangian, selefinin gözden kaçırdığı bazı belli belirsiz olasılıkları incelerken. *Evet... Dalinar kendi ölümünü hazırlamış. Onu yenebilirim.*

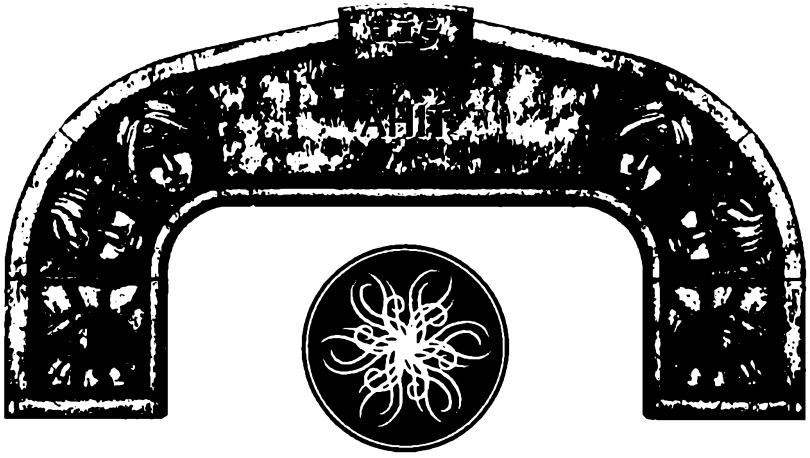
"Taravangian," dedi Terbiye elini ona uzatarak. "Gel. Sana ne verildiğini göstereyim. Bu gücün çok zorlayıcı olduğunu biliyorum ama onu kontrol edebilirsin. Rayse'ten daha iyisini yapabilirsin."

Taravangian gülümseyip onun elini tuttu. İçten içe çok mutluydu.

Ah, seni harika yaratık, diye düşündü. *Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.*

Taravangian nihayet bir vücudun sınırlayıcı zayıflığından ve onu sürekli kontrol eden, tanımlayan pozisyonundan kurtulmuştu. Nihayet istediğini yapma özgürlüğüne sahipti.

Ve şimdi Taravangian herkesi kurtaracaktı.

Evet, insanlara hükmetmeyi dört gözle bekliyorum.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Shallan mum ışığında oturmuş, sessizce defterine bir şeyler yazmakla meşguldü. Adolin sandalyesini onun yanına çekti. "Onu pazar yerinde gördüğüm zamandan daha iyi görünüyor," dedi. "Ama bilmiyorum Shallan."

Shallan kalemini bırakıp Adolin'in ellerini tuttu. Ardından, Payidar Fazilet'teki küçük evlerinde biraz ileride bir sandalyede oturan ilk sprenine doğru baktı. Desen sprenin yanında duruyor ve uğulduyordu. Sprenin kafasındaki gevşek lifler biraz düzelmiş miydi?

Desen'le konuşurken Shallan'ın ilk Muğlak'ı için Alethçe bir isimde karar kılmışlardı. Görebildikleri kadarıyla onun kendine özgü desenine uygun bir isimdi bu.

"Adolin, Ahit daha iyi görünüyor," dedi Shallan. "Onunla konuştuğun için teşekkürler."

Maya yerde oturuyordu ve bir tür savaşçı duruşunda bağdaş kurmuştu. Tamamen iyileşmiş değildi ama gelişme gösteriyordu. Fazla konuşmuyor olsa da Shallan, insan veya spren, herhangi bir varlığın o güne kadar Maya'nın o duruşmada söylediği kadar kıymetli sözler söylediğinden şüpheliydi. Basit bir hesapla onun tarihteki en iyi hatiplerden biri olduğu söylenebilirdi. Eğer fazla bir şey söylemeyeceksenız söylediğiniz şeyin gerçekten bir anlamı olsa iyi olurdu.

Bu onlara, Shallan'ın Ahit'e yaptığı şeyin de düzeltilebileceği konusunda ümit vermişti.

"Maya'yla yaptığımız her şeyi anlatacağım," dedi Adolin, yakınlarda bir yerde şerefsprenlerinin çanları çalarken. "Ama işin aslı ikimizin de bildiğini sanmıyorum. Üstelik bu konuda uzman da sayılmam."

"Olanlar düşünülürse bence sen bu alandaki tek uzmansın." Shallan uzanıp onun çenesini tuttu. "Teşekkürler Adolin."

"Neden?"

"Sen olduğun için. Senden sakladığım sırlar için de üzgünüm."

"Söyledin," dedi Adolin. "Sonunda." Başıyla, Shallan'ın masanın üzerinde açık duran defterinin yanında hâlâ kullanılmamış hâlde duran, mücevherli hançeri işaret etti. Mraize'in verdiği küp de defterin diğer tarafında duruyordu. "Çanlar çalıyor. Vakit geldi."

Shallan elini onun yüzünden çekip masaya geri döndü. Shallan küpün üstünü kaldırırken Adolin sessizce bekleyip onu izledi. Kelek'in yardımıyla küpe zarar vermeden içini açabilmişlerdi. İçinde, merkezinde tuhaf bir sembol olan parlak bir ışık topu şeklinde bir spren vardı. Kimse bu sprenin türünü bilmiyordu ama Akıl onun bir seon olduğunu söylemişti.

"İyi misin Ala?" diye sordu Shallan, sondaki a'yı uzatarak.

"Evet," diye fısıldadı spren.

"Küpten çıkabilirsin. Artık orada yaşamak zorunda değilsin."

"Benim... burada kalmam gerekiyor. Konuşmamam gerekiyor. Sizinle. Hiç kimseyle."

Shallan, Adolin'e bir bakış attı. Bu garip spren özgür kalmaya direniyordu. Sanki şey gibi... istismar edilmiş bir çocuk gibi davranıyordu.

Mraize'in suç listesine eklenecek bir tane daha, diye düşündü Parlayan.

Aynı fikirdeyim, diye karşılık verdi Shallan.

Parlayan henüz vardı. Zamanı geldiğinde onun da Peçe gibi soğurulacağında anlaşmışlardı. O anda Shallan'ın yaraları hâlâ tazeydi. Hatta kanıyordu. Fakat yaptığı şey nihayet iyileşme yoluna girmesini sağlamıştı. Ve artık Desen'in neden onu eninde sonunda öldüreceğini düşündüğünü biliyordu. Ve Jasnah'yla gemideyken onu fark ettiğinde niye yeni bağlanmış bir spren gibi davrandığını. En basit cevap aynı zamanda doğru cevaptı. Yeni bağlanmıştı.

Ve Shallan bir değil iki Parekılıca sahipti.

Yine de hâlâ soruları vardı. Artık hafızası boşluklarla dolu olmasa da geçmişiyle ilgili her şey henüz yerli yerine oturmuş değildi. Anla-

madıkları bir sürü şey oluyordu. Mesela Shallan, Ahit'i öldürmesi ile Desen'i bulması arasında geçen yıllarda güçlerinin hâlâ ufak tefek şeylerde işlemeye devam ettiğinden emindi.

Bunların bir kısmı, Kelek'in söylediğine göre ölügözlerin doğasıyla ilgiliydi. Hıyanet'ten önce hiç var olmamışlardı. Kelek, Mraize'in bu yüzden onun peşine düştüğünü düşünüyordu. Çok uzun zaman önce Parlayan Şövalyeler ve şarkıcıların yenilgisi ve bir sprenin tutsak edilmesiyle ilgili bir şey.

"Mraize'le temas kur lütfen spren," diye fısıldadı Shallan, ışık topuna. "Vakit geldi."

Işık topu havada süzüldü ve bağlantı kurması bir saniye bile sürmedi. Sprenin ışığı değişti ve Mraize'in onunla konuşan suratının şekline büründü. "Küçük bıçak," dedi surat Mraize'in sesiyle. "Görev tamamlandı diye düşünüyorum."

"Başardım," dedi Shallan. "Çok canım yandı. Ama o artık yok."

"Harika. Artık yok derken?"

"Peçe'yle ikimiz artık biriz Mraize," dedi Shallan elini defterinin üzerine koyarak. Defter Kelek'in ona diğer dünyalar, diğer gezegenler hakkında anlattığı büyüleyici şeylerle doluydu. Kelek'in görmeyi çok istediği yerler.

Diğer Elçiler gibi Kelek de tam olarak dengeli sayılmazdı. Fikirlere, planlara bağlı kalmakta zorlanıyordu. Ama tek bir şeyde kararlıydı: Roshar'dan çıkmak. Garaz'ın yakında dünyayı tamamen ele geçireceğinden ve yine Elçilere işkence yapmaya başlayacağından emindi. Ve Kelek bundan kaçmak için her şeyi yapardı.

Mraize'den bir süre ses çıkmadı. "Shallan," dedi sonunda, "Hayaletkanlar diğer Hayaletkanlara saldırmaz."

"Ben Hayaletkan değilim," dedi Shallan. "Aslında hiçbirimiz asla tam olarak olmadık. O yüzden artık kendi yolumuza gidiyoruz."

"Bunu yapma. Bedelini bir düşün."

"Ağabeylerim mi? Kastettiğin bu mu? Artık kulede olmadıklarını şimdiye dek öğrenmiş olmalısın Mraize. Desen'le Akıl onları işgalden önce kuleden çıkardı. Bu seon için de teşekkürler bu arada. Akıl bağlantısız bir tane bulmanın çok zor olduğunu ama âlemler arasında iletişim kurmakta inanılmaz faydalı olduklarını söylüyor."

"Aradığın cevapları asla bulamayacaksın Shallan."

"İhtiyacım olana sahibim, teşekkür ederim," dedi Shallan. Adolin elini onun elinin üzerine koydu. "Elçi Kelek'le konuştum. Bir Yaradılmamış yüzünden onun peşine düştüğünü düşünüyor. Uzun zaman

önce şarkıcılara Bağlanan, onlara güç formlarını veren Ba-Ado-Mishram yüzünden. Hapsedildiği zaman şarkıcıların zihinlerini çalıp onlara parshmenlere dönüştüren Yaradılmamış.

"Ba-Ado-Mishram'ın tutulduğu mücevheri neden istiyorsun Mraize? Onunla ne yapmayı planlıyorsun? Hayaletkanlar neden bütün bir halkın zihnini bağlayacak güçte bir şeyin peşine düştü?"

Mraize karşılık vermedi. Onun yüzünü taklit eden seon olduğu yerde asılı kaldı. Surat ifadesizdi.

"Yakında kuleye dönüyorum," dedi Shallan. "Son gelişmelerden sonra insanlarla bağ kurmaya karar veren şerefsprenleriyle birlikte. Döndüğümde senin ve diğerlerinin kuleden ayrılmış olmanızı bekliyorum. Kendinizi iyi bir şekilde saklarsanız izinizi süremeyebilirim. Her koşulda o mücevheri senden önce bulacağım. Ve eğer yoluma çıkarsan... Eh, zevkli bir av olur. Sence de öyle değil mi?"

"Bunun sonu senin için iyi olmayacak Shallan," dedi Mraize. "Tüm kozmerin en güçlü organizasyonunu kendine düşman ediyorsun."

"Seninle başa çıkabiliriz sanırım."

"Belki. Peki ya efendimle? Peki ya onun efendisiyle?"

"Thaidakar mı?" diye tahmin yürüttü Shallan.

"Ah, onun adını duydun demek?"

"Akıl ona Yaralar Lordu diyor. Eh, şu Yaralar Lordu ile bir sonraki görüşmende ona benden bir mesaj ilet."

"Buraya sadece tezahürü geliyor," dedi Mraize. "Daha fazlasına layık olamayacak kadar alt seviyedeyiz."

"O zaman tezahürüne benden bir mesaj ilet. Ona de ki... her şeye burnunu sokmasından bıktık. Halkımız üzerindeki etkisi sona erdi." Shallan bir an tereddüt etti, sonra içini çekti. Akıl çok kibar şekilde rica etmişti. "Bir de Akıl ona diyor ki... 'Sen kendi salak gezegenine bak geri zekâlı. Beni oraya gelip sana yine sopa atmak zorunda bırakma!'"

"Demek öyle," dedi Mraize. "Bunu yaparak Hayaletkanlara mümkün olan en sert şekilde saldırdığını bil. Artık savaştayız Shallan."

"Sen zaten hep savaştaydın," dedi Shallan. "Ben nihayet tarafımı seçtim. İyi günler Mraize. Temas bitti."

Havadaki spren, Mraize'in suratı yerine yeniden bir ışık küresine dönüştü. Shallan moralini bozmamaya çalışarak arkasına yaslandı.

"Bunlar her kimse," dedi Adolin, "onlarla başa çıkabiliriz."

Her daim iyimserdi. Eh, iyi bir sebebi vardı. Şerefspreni liderlerinin gözden düşmesi ve Payidar Fazilet'in yeniden herkese kapılarını

açmasıyla Adolin görevini başarıyla tamamlamıştı. Şerefsprenleri ve hatta Shallan hakkında baştan beri haklıydı.

Shallan uzanıp defterinde bir sonraki sayfayı çevirdi. Bu sayfada Kelek'in tariflerinden hareketle yaptığı bir çizim vardı. Çizim gökyüzünde bir dizi yıldızı gösteriyor ve onların arasındaki dünyalar listeleniyordu.

Shallan çok uzun süre başı önünde yaşamıştı. Göklere bakmasının zamanı gelmişti.

Venli diğerlerini birkaç yüz metre geride kalmaya ikna edip tek başına kamplarına doğru yürürken dinleyiciler oklarını ona çevirdiler.

Dinleyicileri ona silah çektikleri için suçlayamazdı. Muhtemelen onun başladığı işi bitirmeye geldiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden ellerini havaya kaldırdı ve Huzur'da mırıldanarak bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Nihayet Thude kayaların ardındaki siperlerinden çıkıp ona doğru yürüdü. Fırtınalar adına, onu görmek güzeldi. Havadan kabaca bir sayım yapmışlardı ve görünen oydu ki dinleyicilerin çoğu uçurumlardan diğer tarafa kaçmayı başarmıştı. Çocuklarla birlikte bin kadar yetişkin dinleyici.

Savaşformundaki Thude yaklaştı ama vuruş mesafesine gelmeden durdu. Venli yüz kadar oku üzerinde hissederek öylece durup mırıldanmaya devam etti. Doğuda, tepelerin ardındaki bu ova ilginç bir yerdi. Çok genişti ve şaşırtıcı miktarda otla kaplıydı.

"Fırtınalar adına. Venli?" Thude tekrar kayaların ardına kaçmak için döndü.

Venli, desenlerini ancak şimdi gördüğünü anladı. Thude, daha önce hiç görmediği bir formdaydı, dolayısıyla uzaktan onu tanımamıştı. "Thude!" diye seslendi, gün ışığında parlamasına yetecek kadar Fırtınaışığı içine çekerek. "Thude, lütfen!"

Thude Işık'ı görünce durdu.

"Annem kaçabildi mi?" diye sordu Hasret'te. "Yaşıyor mu?"

"Yaşıyor," dedi Thude. "Ama zihni gitti."

"Onu iyileştirmenin bir yolunu buldum galiba."

"Hain," diye bağırdı Thude. "Sana inanır mıyım sanıyorsun? Hepimizi öldürtecektin!"

"Anlıyorum," dedi Venli usulca, Teselli'de. "Bana söyleyeceğin

her şeyi ve daha fazlasını hak ettim. Ama elimden geleni yapıyorum. Lütfen, söyleyeceklerimi dinle."

Thude tereddüt etti, sonra tekrar ona doğru yürüdü. "Diğerleri de nerede olduğumuzu biliyor mu? Düşman biliyor mu?"

"Emin değilim," dedi Venli. "İnsanlar sizi buldu. Bir Kaynaşık sizden haberdardı ama şimdi öldü. Başka kime söylediğini bilmiyorum."

"Kaynaşık ne?"

"Bilmediğiniz çok şey var," dedi Venli. "Tanrılarımız döndü ve atalarımızın uyardığı kadar korkunçlar. Bundan büyük ölçüde ben sorumluyum. Gerçi Rlain her hâlükârda geri dönmenin bir yolunu bulacaklarını söylüyor."

Rlain'in adını duyunca Thude kulak kesildi.

"Kendimizi korumak için bir şeyler yapmak zorundayız," dedi Venli. "Herkesin bizi kendi hâlimize bırakmasını sağlayacak bir şey." Elini açtı ve kuyrukluyıldız şeklinde minik bir spren otların üzerinde uçup daireler çizmeye başladı. "Bu âlemde yeni ve kafası biraz karışmış durumda. Ama bağ kuracağı ve Parlayan yapacağı birini arıyor. Ben ve arkadaşlarım gibi."

"Geçen seferinde de bağlanmak isteyen bir sprenle bize gelmiştin," dedi Thude, Azar'da. "Ve ne oldu?"

"Bu kez farklı," dedi Venli, Fırtınaışığı ile parlayarak. "Ben değiştim. Söylediklerimi sınamak için istediğiniz kadar vaktiniz olacak. Hiçbir baskı altında kalmadan karar vermek için. Şimdi lütfen annemi görmeme izin ver."

Thude sonunda, onu takip etmesini işaret ederek Rüzgârlar'da mırıldandı ve kampa doğru yürümeye başladı. Venli, Zevk'e tutuldu.

"Dinleyicileri Parlayan yapacak başka sprenler de var mı?" diye sordu Thude.

"Evet," dedi Venli.

"Kaç tane?"

"Yüzlerce," dedi Venli.

Kampa girdiklerinde Venli'nin içindeki Zevk Ritmi daha da yükseldi. Gerçi onu görenlerin büyük bölümü Kaygı'da mırıldanıyordu. Fakat Venli'nin umursadığı tek bir kişi vardı. Sazlardan yapılmış bir çadırın yanında oturan yaşlı şarkıcı.

Venli'nin kalbi hızlandı ve ritimleri daha saf bir hâle geldi. Daha bir canlandı. Jaxlim gerçekten hayattaydı. Venli koşup Jaxlim'in önünde dizlerinin üzerine düşerken kendini ufak bir çocuk gibi hissetti. Mutlu bir çocuk.

"Anne?" dedi Venli.

Jaxlim ona baktı. Yaşlı dinleyicinin gözlerinde onu tanıdığına dair bir ifade belirmemişti.

"O olmayınca," dedi Thude, Venli'nin yanına gelerek, "şarkıları kaybediyoruz. Kaçanlar arasında şarkıları bilen başka kimse yok..."

"Sorun değil," dedi Venli gözlerini kurularken. "Her şey yoluna girecek." Tını, Venli'nin içinde coşkulu bir şarkıya başladı.

Venli elini uzattı ve minik ışıkspreni havaya zıplayıp Venli'nin annesinin etrafında dönmeye başladı. Ulaşkanlar İdeallerini temsil edecek kişiler arıyordu ve İdealleri de özgürlüktü. Ve dinleyiciler bu İdeal'i temsil etmek için mükemmeldi.

Öte yandan Parlayan bağı için gönüllülük gerekiyordu ve Venli'nin annesi İdealleri söyleyemezdi. Fakat Ulaşkanlar bağlantıyı başlatmak için buna gerek olmadığını belirtmişti. Ayrıca bundan yüzde yüz emin olmasalar da Parlayan olmanın annesini iyileştireceğini düşünüyorlardı. Zihinsel yaraları iyileştirmenin zor olduğunu, büyük oranda kişinin kendisine bağlı olduğunu açıklamışlardı.

Jaxlim bunu yine de isteyebilirdi, değil mi? Hâlâ seçebilirdi. "Dinle anne," diye yalvardı Venli, Huzur'da. "Beni dinle. N'olur." Sabahların Şarkısı'nı söylemeye başladı. Öğrendiği ilk şarkı. Annesinin en sevdiği şarkıydı bu. Venli söylerken dinleyiciler silahlarını indirip etraflarında toplandı. Onlar da Venli'nin şarkısıyla uyumlu ritimler mırıldanmaya başladılar.

Şarkı bittiğinde Thude onun yanına diz çöktü. Minik spren mücevherkalbini bulmak için Jaxlim'in vücuduna girmişti ama henüz bir değişiklik olmamıştı. Venli, Fırtınaışığı küresini çıkardı ama annesi ondan Işık almadı.

"Çok güzeldi," dedi Thude. "Şarkıları duymayalı o kadar uzun zaman olmuş ki."

"Eğer beni kabul ederseniz şarkıları size öğretirim," diye fısıldadı Venli. "Kabul etmezseniz de anlarım. Ama yanımda arkadaşlarımı getirdim. Parlayanlar ve kaçıp dinleyici olmaya karar veren birkaç düşman."

Thude, Kuşku'da mırıldandı.

"Tekrar ediyorum, beni geri çevirirseniz bunu anlarım," dedi Venli. "Ama en azından arkadaşlarımı dinler misiniz? Bu yeni dünyada, Dalgabağlayanlar dünyasında hayatta kalmak için müttefiklere ihtiyacınız olacak. Daha önce yaptığımız gibi yalnız yaşayamayız."

"Yalnız değiliz," dedi Thude. "Sen de bizde bazı işlerin değiştiğini göreceksin sanırım."

Venli Ölçü'de mırıldandı. Ardından taşın taşa sürtmesi gibi bir ses duydu. Ya da... taştaki pençelerin sesi gibi bir ses.

Venli'nin üzerine bir gölge düştü ve irkilerek başını kaldırdığında uzun ve güçlü bir boynun üzerinde ok ucu şeklinde bir yüzle karşılaştı. Uçurumşeytanı. Buradaydı. Ve kimse paniklemiyordu.

Fırtınalar adına. "Bu..." diye fısıldadı. "O gece fırtınada uçurumlardan bu sayede çıkabildiniz değil mi?"

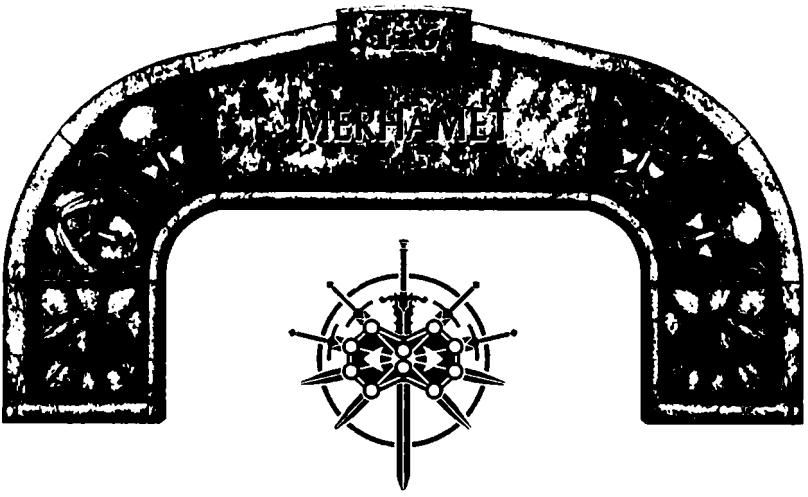
Thude, Güven'de mırıldandı.

Fakat Venli'nin soru sormasına fırsat kalmadan başka bir şey oldu. Bir ses.

"Venli? Venli, bu sen misin?"

Venli baktığında annesinin gözlerinin kendisine odaklandığını gördü; annesi onu tanımıştı.

Kelimelerin Venli, dedi zihninde bir dişil sesi, *şimdi kabul edildi.*

Tıpkı size hizmet etmeyi dört gözle beklediğim gibi, yeni Garaz. Kısa süre öncesine kadar onlardan biriydiniz. Anlıyorsunuz. Ve tapmayı beklediğim kişi sizsiniz.

—El'in düşünceleri, Son On Gün'ün ilkinde

Teft'in cenazesinden dört saat kadar sonra, Kaladin Dalinar'ı aramaya gitti. Karadiken önceki gece dönmüştü ama Kaladin o gece onu selamlamaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgundu ve hemen yatmaya gitmişti.

Böylece Jor'un şarap evindeki kutlamadan izin isteyip ayrıldı ve kulenin en tepesine uçtu. Yeniden kendi başına uçabilmek güzel bir hisli. Kaladin'le Syl burada, ona haber getiren ulağın söylediği gibi Bağdökümcü'yü... ee, Fırtınababa'nın Bağdökümcüsü'nü... Navani'yle... diğer Bağdökümcü'yle birlikte kule raporlarını alırken buldu. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Dalinar'ın devam eden toplantısı bitene kadar Kaladin'le Syl dışarıdaki küçük meclis odasında beklemek niyetindeydi ama Dalinar onları gördüğünde toplantısını kesip yanlarına geldi.

"Kaladin," dedi Dalinar. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Meşguldünüz komutanım," dedi Kaladin. Sonra başını eğip üzerindeki üniformaya baktı. "Belki de bunu giymemeliyim."

Dalinar kızardı. Görülecek manzaraydı. "O konuya gelince..." dedi Dalinar. "Senin gibi birini aktif görevden alamayacağımı ve bunu denemeye bile..."

"Komutanım," diye sözünü kesti Kaladin. Syl'e baktı, o da başını salladı. Tekrar Dalinar'a döndü. "Komutanım, haklıydınız. Yeniden komuta kademesinde yer almadan önce iyileşmem gerekiyor."

"Hâlâ mı?" diye sordu Dalinar. Kaladin'in artık damga olmayan alnına baktı. "Tüm başardıklarından sonra? Dördüncü İdeal'i söylediklerten sonra mı?"

"İdealler bizi iyileştirmiyor komutanım," dedi Kaladin. "Bunu biliyorsunuz. Biz kendimizi iyileştirmek zorundayız. Belki biraz yardımla." Dalinar'a selam verdi. "Benim hakkımda doğru karar vermiştik komutanım. Savaşmaya biraz ara vermem gerekiyor. Hatta belki bir daha komutanlığa hiç dönmeyeceğim kadar uzun bir ara. Dabbid'le benim gibi insanlara yardım etmek istiyorum, yapılacak çok iş var. Devam etmek için izninizi istiyorum."

"İzin veriyorum," dedi Dalinar. "Bu, çok olgun bir davranış asker. Çok az kişi yardıma ihtiyacı olduğunu fark edecek olgunluğa sahiptir. Daha da azı gerçekten yardım alacak kadar güçlüdür. Aferin."

"Teşekkürler komutanım," dedi Kaladin.

Dalinar tereddüt etti. Belli ki bir şey onu rahatsız ediyordu. Ellerini arkasında kavuşturup Kaladin'e baktı. Herkes kutlama yapıyordu. Ama Dalinar kutlama havasında değildi.

"Ne oldu komutanım?" diye sordu Kaladin.

"Henüz açıklamadım ama Garaz'la düellomuz için bir tarih belirledik."

"Bu harika komutanım," dedi Kaladin. "Ne kadar var?"

"On gün sonra."

"On... gün mü?"

Dalinar başını salladı.

Syl yutkundu ve Kaladin'in içi sıkıştı. Hep düşünmüştü ki... Bu yıl boyunca Kaladin hep... düşünmüştü ki...

"Komutanım," dedi Kaladin. "Ben yapamam."

"Biliyorum oğlum," dedi Dalinar yavaşça. "Şampiyonluk için uygun değilsin zaten. Bu bir insanın kendisinin yapması gereken türden bir şey."

Kaladin ürperdi. On gün. "Savaş... Yani bunun anlamı... Bitecek mi?"

"Öyle veya böyle bitecek," dedi Dalinar. "Anlaşmanın koşullarına göre düellodan sonra on gün içinde bir barış antlaşması yapılacak. Düello Alethkar'ın ve diğer şeylerin kaderini belirleyecek. Her neyse, o güne dek savaş devam ediyor, o yüzden tetikte olmamız lazım.

Düşmanın, anlaşmayla sınırlar son hâlini almadan önce işgal edebileceği her yerde hamle yapmasını bekliyorum. Bu konuda yanlış hesap yapmış olabilirim.

"Her koşulda, savaşın sonu göründü. Ama düellodan önce birilerinden yardım almam gerekecek. Bu basit bir kılıç dövüşü olmayacak... Ne olacağını açıklayamam gerçi. Ben de henüz anladığımı sanmıyorum ama güçlerimle yapabildiklerimde ustalaşmam gerektiğinden her geçen gün biraz daha emin oluyorum."

"Bu konuda size yardımcı olabileceğimden şüpheliyim komutanım," dedi Kaladin. "Bir Dalgamız ortak olsa da yeteneklerimiz çok farklı görünüyor."

"Evet, ama bana yardım edebilecek biri var. Ne yazık ki deli. Yani Kaladin, sana şu anda asker olarak ihtiyacım yok. Hekim olarak ihtiyacım var. Zihninin sana ihanet etmesinin ne anlama geldiğini bizzat anlayan birkaç kişiden birisin. Bu kişiyi bulup bana yardım etmesi için ona yardım etmeyi kabul eder misin?"

"Elbette komutanım," dedi Kaladin. "Kim bu?"

"Elçi İshi," dedi Dalinar. "Yemin Sözleşmesi'nin yaratıcısı, Doğruluk Elçisi ve Kaynaşıkların ilk bağlayıcısı."

Syl usulca ıslık çaldı.

"Komutanım," dedi Kaladin huzursuz bir şekilde. "On gün, savaş şoku yaşayan bir insana yardım etmek için yeterli değil. Doğru yöntemleri bulabilsek bile yıllar sürecektir. Bir Elçi'ye yardım etmekse... Komutanım, onların problemleri benimkinin çok ötesinde."

"Biliyorum asker," dedi Dalinar. "Ama Ishar'ın rahatsızlığının doğaüstü olduğuna inanıyorum ve bana iyileşmesine yardımcı olacak ipuçları verdi. Şu anda senden tek istediğim yardım etmeyi ve Shinovar'a biraz... garip bir yol arkadaşıyla gitmeyi kabul etmen."

"Komutanım?" dedi Kaladin.

"Daha sonra açıklarım," dedi Dalinar. "Gerçekten ne yapmak istediğime karar vermek için bunun üzerinde biraz düşünmeye ihtiyacım var."

Kaladin başını salladı ama tekrar Syl'e baktı. Syl yine bir ıslık çaldı. "On gün," dedi Syl. "Sanırım oluyor..."

Dalinar toplantıya dönmek için geri yürürken durdu ve yanındaki masada duran bir şeye uzandı. Flüt müydü o?

Akıl'ın flütü.

"Bu Lift'teydi," dedi Dalinar flütü Kaladin'e uzatarak. "Dabbid bunun sana ait olduğunu söylemiş."

"Öyle," dedi Kaladin şaşkınlıkla. "Lift nasıl bu arada?"

"Öğle yemeğim kayboldu," dedi Dalinar. "Yani iyi olduğunu söyleyebilirim. Kule kurtarıldığında sprenini bulduk ve her nedense şimdi etrafta parlak kırmızı bir tavukla dolanıyorlar." Dalinar içini çekti. "Neyse işte, bu flütü Kopuk pazarında bir tüccarın sepetinde bulduğunu söyledi. Harap Ovalar'dan gelen malları satan bir tüccarmış. Adamlarının orada bırakmak zorunda kaldığı başka şeyler de olabilir."

Hım. "Hangi tüccar olduğunu söyledi mi?" diye sordu Kaladin.

Avcı uyandığında derin, öfke dolu bir nefes aldı.

Ardından hiddetle haykırdı.

Yeniden ciğerleri olması iyi bir histi. Hayal kırıklığını haykırmak da iyi geldi. Haykırmaya devam edecekti. Öldürülmüştü. İkinci defa. O Rüzgârkoşucu tarafından. Zaferini şansa değil kendi becerisine bağlayan o küstah ölümlü tarafından!

Avcı öfkesine eşlik eden sesin tadını çıkararak tekrar haykırdı. Sesi yankılandı. Kapalı ve karanlık bir yerdeydi. Bu, onu duraksattı. Dışarıda fırtınada olması gerekmez miydi?

"Bitti mi Mağlup Kişi?" dedi onların dilinde ama ritimsiz bir ses.

Avcı oturup etrafına bakındı. "Ne cüretle beni bu şekilde..." Odanın diğer tarafında, elindeki tek bir Yokışığı küresiyle aydınlanan, sırtı ona dönük bir şekilde karanlık pencereden dışarıya bakan kişiyi görünce sustu. Silüetin kafasında kıvrımlı boynuzlar vardı ve kabuğu ışığı düzgün bir şekilde yansıtmıyordu. Her yeniden doğumda doğal kabuğunu parçalayıp yerine metal parçalar takardı. Bu metaller Yokışığının iyileştirici gücü ve kendi özel yetenekleri sayesinde vücuduyla kaynaşırdı.

El. Unvansız.

Avcı sustu. Bu Kaynaşık'tan korkmuyordu. O kimseden korkmazdı. Ama... El'e şikâyet etmezdi.

"Neredeyim?" diye sordu bunun yerine. "Niye bu kadar çabuk yeniden doğdum? Çekimi hissettiğimde ancak bir gündür Braize'deydim."

"Beklemek istemedik," dedi El yavaşça. Sırtı Avcı'ya dönüktü hâlâ. Ritmi yoktu. El'e ritimler yasaklanmıştı. "Bu yüzden eski usulle yaptık. Fırtınalardan önceki usulle."

"Garaz'ın artık bunu yapmadığını sanıyordum."

"Yeni tanrımız bir istisna yaptı Mağlup Kişi."

Avcı homurdanarak yerden kalktı. "Senin unvanını başkasına verdiler, biliyorsun değil mi? Bir insana."

"Duydum."

"Büyük saygısızlık," dedi Avcı, Horgörü'de. "Kimse tarafından kullanılmadan kalmalıydı. Yokışığı ver. İtibarımı geri kazanmak için kendimi tekrar yenilemem gerekiyor."

"Geri kazanmak mı?"

Avcı bağırmamak, saygılı bir tonda devam etmek için elinden geleni yaptı. Unvansız biraz... zor olabiliyordu. "Beni öldüren ölümlünün peşine düşeceğim," dedi Avcı. "Onu öldüreceğim. Sonra da sevdiği herkesi öldüreceğim. İntikamımı alıncaya, kefaretimi ödetinceye kadar ölümlü üzerine ölümlü öldüreceğim. Yeniden doğuşumu hızlandırdığınıza göre tüm bunları biliyorsundur zaten. O yüzden ver şu lanet Yokışığı artık."

El dönüp karanlıkta gülümsedi. "Bu, senin için Lezian."

"Mükemmel," dedi Avcı ona doğru yürüyerek.

"Beni yanlış anladın," dedi El. "Yeniden doğumunu beklemek istemeyişimizin sebebi sen değildin, bendim. Merakım kabardı ve bunun için tek uygun kişi de sendin."

"Ne için uygun?" diye sordu Avcı. Pencereye ulaşmıştı, dışarıdaki Kholinar gecesine baktı.

"Ah, bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını denemek için." El Yokışığı küresini kaldırdı... ve Avcı kürenin bir hançere bağlı olduğunu gördü. Kürenin Işık'ı tuhaf görünüyordu. Mücevherin etrafındaki havayı büküyordu sanki.

"Bu, sanırım canını yakabilir," dedi El. Ardından Avcı'yı sakalından yakaladı. "Bu son Tutkunun keyfini çıkar Mağlup Kişi."

Hançeri sapladı ve Avcı sendeledi.

Ve ruhu paramparça oldu.

Kaladin, üstten gelen sabit ışıkla şimdi ışıl ışıl olan Kopuk'un sokaklarında dolaştı. Kulenin uğradığı değişim inanılmazdı. Hava Azir'deki gibi ısınmıştı ve dışarıdaki tarlalara kadar yayılan ılıman bir iklimle sarmalanmışlardı.

İnsanlar şimdi daha rahat nefes alıyordu. Tüm kule daha iyi bir havalandırmaya kavuşmakla kalmamış, Kharbranth gibi zengin şehirlerde olduğu gibi çoğu odaya gizli borulardan su verilmişti. Üstelik bunlar sadece başlangıçtı. Kuledeki bazı odaların bir zamanlar normal

ahşap kapıları olsa da pek çoğunun bir dokunuşla açılan taş kapıları vardı. Kule en son çalışmayı durdurduğunda bu taş kapılar kapalı olduğu için keşif sırasında ne çok odayı gözden kaçırdıklarını fark etmemişlerdi. Bu yer gerçek bir mucizeydi.

Kaladin, Lift'in Dalinar'a bahsettiği tüccarın dükkânını buldu nihayet. Saat geç olsa da pazar yeri kutlama yapan insanlarla dolup taşıyordu, bu yüzden Kaladin'in aradığı dükkânla birlikte pek çok yer hâlâ açıktı. Kaladin, omzunda Syl'le savaş kamplarından getirilmiş eşyaların durduğu sepete yöneldi. Kaya'nın usturasını buldu. Ve Sigzil'in fırçakalemlerinden birkaçını. Ve...

İnce işçilikle oyulmuş minik bir tahta at.

Syl huşu dolu bir ses çıkardı.

"Bunu Harap Ovalar'a gelmeden önce kaybetmiştim," dedi Kaladin. "Bunu Alethkar'da kaybettim. Tien onu bana orduya alındığımız gün verdi ve köle olduğumda diğer eşyalarımla birlikte almışlardı. Ama bu nasıl..."

Atı göğsüne bastırdı. Öyle afallamıştı ki elinde atla uzaklaştı, sonra aldığı şeyin parasını ödemek için koşarak dönmek zorunda kaldı. Ardından tavernaya yürüdü. Önceki günkü olayların yarattığı stresi boşaltmak için Dabbid, Noril ve manastırın hasta odalarından kurtardığı diğerleriyle buluşmaya önceden söz vermişti.

Kaladin, Dalinar'ın istediğini yapıp Elçi İshi'yi kurtarmaya gidecekti. Ama o yarınki işti. O gün Kaladin'in tutması gereken başka bir söz vardı. Ne de olsa Teft'e bu toplantılara katılacağını, kendine özen göstermeye başlayacağını söylemişti.

Dalinar serin dağ havasını kokladığında içi enerjiyle doldu. Kulenin en tepesinde, Navani'ye sarılıp onun sıcaklığını kendine bastırırken bu havayı içine çekti. Güneş batmış ve günün raporlarından bunalmıştı. Şimdi biraz karısıyla vakit geçirmek, yıldızlara bakmak istiyordu.

"Kendi başına bir çıkış yolu bulacağını bilmem gerekirdi," diye fısıldadı Navani'ye, Nomon onları ışığıyla yıkarken. "Potansiyelini görmem lazımdı."

Navani onun kollarını hafifçe sıktı. "Ben bile görmedim. Uzun süre bunu reddettim."

Dalinar zihninde bir kükreme duydu. Ama öfkeli bir kükreme değildi. Daha ziyade... düşünceliydi.

"Fırtınababa buna ne anlam vereceğini bilmiyor," dedi Dalinar. "Sanırım bu ona tuhaf geliyor. Anladığım kadarıyla onun Bağdökümcü'sü ile Gecebekçisi'nin Bağdökümcü'sünün zaman zaman ilişkileri olmuş ama Kardeş'in Bağdökümcü'sü hep onlardan ayrıymış."

"Kardeş bu açıdan biraz ilginç," dedi Navani. "Hazır olduğunda sizi tanıştıracağım. Ama biraz zaman alabilir."

"Şu on gün içinde olsun da..." dedi Dalinar. "Ondan sonrası için bir garanti veremem."

"Yaptığın şu anlaşma..." dedi Navani.

"Üzgünüm. Onu bulmuşken bir anlaşma yapmak zorundaydım. Tam istediğimiz gibi olmadı ama..."

"İyi bir anlaşma Dalinar," dedi Navani. "Müthiş hatta. Alethkar'dan vazgeçmek zorunda bile kalsak sonuçta barışa kavuşacağız. Sanırım hepimiz böyle bir ihtimal olduğunu anlamaya başlamıştık. Ama bu bize bir şans veriyor. Sadece... anlaşmanın şu son kısmı. O son kısım beni endişelendiriyor."

Dalinar başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Bu, onun göreviydi ama. Gerekirse diğerleri için kendini feda etmek. Bu konuda... Bu konuda Taravangian haklıydı.

Taravangian'ın ölmesi ona hâlâ çok yanlış geliyordu. Dalinar artık ona kendi yolunun doğru olduğunu kanıtlama fırsatı bulamayacaktı. Ölmüştü. Veda etmeden. Szeth'i kullanmak için kalkıştığı başka bir aptalca oyunda kavrulup gitmişti.

"En azından akan kanı durdurabiliriz," dedi Navani. "Birliklerimize konumlarını korumalarını ve düelloyu beklemelerini söyle."

"Tamam," dedi Dalinar.

Ama... Dalinar acaba düellonun daha erken yapılması için ısrar mı etmeliydi? Kendini hazır hissetmemişti. Gerçi acaba kendini hazır hissedeceği herhangi bir zaman olacak mıydı?

Bir terslik var, diye düşündü. *Bir şey değişti. Önümüzdeki on güne hazırlıklı olmalıyız.* Bu gerçeği midesinde bir kramp gibi hissetti.

"Gerildiğini hissediyorum," dedi Navani.

"Yaptığım şeyi yeniden gözden geçiriyorum," dedi Dalinar.

"Elimizdeki tüm bilgiler başarı için akla en yatkın planın bu düello olduğunu gösteriyor," dedi Navani. "Ayrıca düşmanın Stormblessed'den iyisini çıkarabileceğine şüpheliyim."

"Ben... Ben Kaladin'i seçmeyeceğim cevherkalbim."

"Neden?" diye sordu Navani. "En iyi savaşçımız o."

"Hayır," dedi Dalinar. "O, bizim en iyi askerimiz. Ama formunun

zirvesinde bile olsaydı en iyi savaşçımız olduğunu düşünmüyorum. Ya da en iyi katilimiz.

"Akıl, düşmanın anlaşmayı ihlal edemeyeceğini ve büyük olasılıkla yanlış yorumlamaya kalkışmayacağını söylüyor. En azından kasıtlı olarak değil. Hatta Akıl zafer çoktan bizimmiş gibi düşünüyor. Gerçi o istediğini aldı tabii. Garaz her koşulda burada kalacak. Ama ben endişelenmeden edemiyorum. Kaçırdığım bir şeyler var; bundan eminim. Hiçbir şey olmasa bile Garaz'a önümüzdeki on gün boyunca savaşa devam etmesi için çok fazla hareket alanı verdiğimi düşünüyorum."

"Cevapları yakında alacağız Dalinar," dedi Navani. "Şimdi bir amacımız var. Eğer bu düelloyu kazanabilirsen bu yeterli olacaktır. Bu yeni dünyada –şarkıcılar kendi bölgelerinde, insanlar kendi bölgesinde– yaşamanın bir yolunu buluruz."

Navani yine onun kolunu sıktı ve Dalinar anın tadını çıkarmak için derin bir nefes aldı. Fırtınalar adına, onu böyle kollarının arasında tutmak çok güzeldi. Altlarında kulenin ışıkları gecenin içinde –ve ideal sıcaklıkta koridorlar boyunca– pırıl pırıl parlıyordu. Serin dağ havasını içine çekmek için Dalinar kulenin en tepesine çıkmak zorunda kalmıştı.

"Bilmeliydim," dedi Dalinar yine. "Senin potansiyelini bilmem gerekirdi."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Navani. "Tüm bunları çözmemde sonuçta şansın da büyük rolü oldu."

"Şans değil," dedi Dalinar. "Kararlılık. Zekâ. Senin için korktum, oysa senden korktuğum zamanları hatırlamam ve fabriallarını elinden almaya kalkışmakla Kaynaşıkların kendilerini ne büyük bir tehlikeye attıklarını anlamam gerekirdi. Sen müthişsin. Hep müthiştin."

Navani uzun, hâlinden memnun bir nefes aldı.

"Ne oldu?" dedi Dalinar.

"Birinin böyle şeyler söylediğini duymak güzel."

Dalinar onu bir süre daha böyle huzur içinde kollarında tuttu. Fakat en nihayetinde görev onları çağırdı. Kuleyle ilgili bir konuyu halletmesi için birileri Navani'yi aramaya geldi ve Navani gitmek zorunda kaldı.

Dalinar kulenin tepesinde biraz daha oyalandı. Ayaklarını kenardan aşağı sarkıtarak uçta oturdu; tam da Kaladin'in fırtınada kendini karanlığa attığı o noktada.

Rüzgârkoşucuya düşerken biraz daha fazla zaman vermen akıllı-

caydı, dedi Fırtınababa, Dalinar'a yaklaşarak. *Ona... merhamet göstermen akıllıcaydı.*

"Bu, öğrenilmesi gereken önemli bir konu," dedi Dalinar ona. "Bunun üzerinde ne kadar çalışırsan o kadar insana dönüşürsün."

İnsan olmak istemiyorum, dedi Fırtınababa. *Ama öğrenebilirim. Belki değişebilirim.*

"Tek gereken bu," dedi Dalinar. "İstemek."

Gerçi yanılıyorsun. Merhameti anlıyorum. Bazı durumlarda merhamet gösterdiğim oldu.

"Gerçekten mi?" dedi Dalinar merakla. "Ne zaman?"

ON DÖRT AY ÖNCE

Eshonai uçurumun dibine suları gürültüyle sıçratarak çarptı. Yukarıda Narak için savaş devam ediyordu ve geri kalan dinleyiciler Dinmezfırtına'yı çağırıyordu.

Onlara liderlik etmeliydi! Aralarında en yetkili oydu! Ayağa fırladı ve art arda bir düzine korkunç ritim haykırdı. Sesi uçurumda yankılanıyordu. Ama işe yaramadı. İnsan Paredar'a yenilmiş ve uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı.

Buradan çıkmalı ve yeniden savaşa katılmalıydı. İlerlemeye başladı. Su beline kadar gelse de akıntı çok güçlü değildi. Gözyaşları'nın sabit, sakin akışıydı sadece ve Parezırhı içinde akıntıya karşı yürüyebiliyordu. Baldır zırhına buz gibi sular doldu.

Hangi taraf neresiydi? Işık olmayınca kafası karıştı ama bir an düşününce aptallık ettiğini fark etti. Herhangi bir tarafa gitmesi gerekmiyordu. Yukarı gitmesi lazımdı. Düşüş onu tahmininden daha fazla sersemletmiş olmalıydı.

Duvarın pürüzlü gelen bir yerini seçti ve tırmanmaya başladı. Parezırhın tutunma gücünü kullanarak, kulaklarında yankılanan Kibir Ritmi'yle yarı yola kadar tırmanmayı başardıysa da sonra uçurum duvarının dışa doğru yaptığı çıkıntı sorun yarattı. Karanlıkta tutunacak uygun bir yer bulamadı, yukarıda çakan şimşeklerin ışığı da pek yardımı olmayacak kadar kısa sürüyordu.

Şimşekler. Bu şimşekler diğer fırtınaformlardan geliyor olamayacak kadar sık ve fazla parlak değil miydi? Kendi güçlerini su yüzün-

den doğal olarak kaybetmişti. İçinde neredeyse hiç enerji hissetmiyor; enerjisi oluşmaya başladığı anda akıp gidiyordu.

Ne oluyordu? Bu yaklaşan Dinmezfırtına'ydı değil mi? Evet; onun gücünü, enerjisini, güzelliğini hissedebiliyordu. Ama bir şey daha vardı.

Uluyan rüzgârlara kulak verdiğinde bunun ne olduğunu anladı. İkinci bir fırtına. Yücefırtına da geliyordu.

Panik Ritmi'ne tutuldu.

İki fırtına birbirine çarptığında yer sarsıldı.

Uçurumun duvarına sıkıca tutunurken yukarıda uluyan rüzgârı hissetti. Şimşekler yüzünden ona gözlerini çok hızlı kırpıyormuş gibi geldi; aydınlık ve karanlık sürekli birbirini takip ediyordu.

Derken bir kükreme duydu. Uçurumu dolduran suyun korkunç sesi muazzam bir dalgaya dönüştü. Eshonai kendini hazırlamaya çalıştıysa da su vurduğunda onu duvardan söküp aldı.

Eshonai'nin ilk savaşı, hayatta kalma mücadelesi işte burada, yücefırtınanın yağmur suları içinde başladı.

Bir kayaya çarptığında miğferi çatladı. Sular miğferinden içeri dolup onu nefessiz bırakırken çatlaktan kaçan Fırtınaışığı karanlık suları aydınlattı. Akıntıyla boğuştu ve sert bir şeye tutunmayı başardı. Uçurumun ortasında devasa bir kaya...

Büyük bir gayretle kendini yukarı çekmeyi başardı. Sudan çıktığında o birkaç değerli saniyede miğferi boşaldı ve nefes alabildi.

Öleceğim, diye düşündü, kulaklarında Yıkım Ritmi uğuldarken. Su etrafında çalkalanıp zırhını döverken yukarıda gökyüzünde şimşekler çakıyordu. *Bir köle olarak öleceğim.*

Hayır.

Eshonai'nin içinde bir ateş yandı. Sakladığı bir parçası, dizginlenemez bir parçası canlandı. Thude'la diğerlerinin kaçmasını sağlayan parçası. Bu, onun özüydü: kamplardan çıkıp dünyayı keşfetmekte ısrar eden o kişi, hep bir sonraki tepenin ardında ne olduğunu merak eden kişi.

Tutsak edilemeyecek birisiydi.

İkinci savaşı işte o zaman başladı.

Eshonai, Yıkım Ritmi'ni susturmaya çalışarak haykırdı. Burada ölecekse de kendi gibi ölecekti! Bu bir yücefırtınaydı. Yücefırtınalar hem insanlara hem dinleyicilere dönüşümü getirirdi. Bir yücefırtınada ölüm ile kurtuluş el ele yürüyerek uyum içinde şarkı söylerdi.

Eshonai Kılıcını çağırmaya yeltendi ama bir anda kaya gürültüy-

le hareket etti ve eli kaydı. Yine sulara gömülürken kısa bir süreliğine Panik Ritmi onu ele geçirdi. Yukarıda çakan şimşekler suyun yüzeyini aydınlatırken uçurum duvarlarından birine, sonra bir başkasına çarptı.

Panik olmaz. Senin ritimlerini istemiyorum.

Seni reddediyorum.

Benim hayatım. Benim ölümüm.

BEN ÖZGÜR OLACAĞIM.

Suyun derinlerine batarken Eshonai Kılıcını çağırmayı başardı ve onu uçurumun duvarına sapladı. Her nasılsa uzaktan onun sesini duyar gibi oldu. Bağırıyor muydu?

Yine de kılıca tutundu ve akıntıya direndi. Tüm ritimleri susturmuştu ama nefes alamıyordu. Karanlık üzerine kapanmaya başladı. Derken ciğerlerinin yanması geçti. Sanki... Sanki her şey yoluna girecekti...

İşte. Bir ton. Savaşforma büründüğünde duyduğu o tuhaf, o ısrarlı ton. Bu sanki... Roshar'ın saf tonlarından biri gibiydi. Görkemli bir şekilde başlıyordu. Sonra yanında kaotik ve öfkeli ikinci bir ton beliriyordu. İkisi birbirine yaklaşıyor, yaklaşıyor ve sonunda buluşuyordu.

Birbiri içinde uyumla eriyor ve Şeref'le Garaz'ın ortak şarkısını oluşturuyordu. Savaşabilecek bir şarkıcının ama aynı zamanda kılıcını bırakmak isteyen bir askerin şarkısı. Bu tonu karanlıkta hemen önünde beliren kuyrukluyıldız biçiminde minik bir spren olarak buldu.

Eshonai atıldı, uzandı, elini uzattı.

Kafası suyun üzerine çıktı ve sonra şükürler olsun ki miğferindeki su boşaldı. Nehrin akıntısı yavaşlıyordu. Nihayet nefes aldı ama sonra kılıcı tutan eli kaydı ve yeniden kendini suyun altında sürüklenirken buldu. Ama bu kez akıntı o kadar güçlü değildi.

Ritme tutuldu. Kazanmanın ve kaybetmenin ritmine, Savaş Ritmi'ne. Sonuna gelmiş hayatın ritmine. Kılıcı yeniden çağırdı ve sular biraz daha yavaşlarken yere saplayıp ona sıkıca tutundu.

Ölmeyecekti. Yaşayacaktı. Yeterince güçlüydü. Yolculuğu henüz bitmemişti. Daha. Değil.

Su yavaşlayana dek savaştı. Zırhın ağırlığı, onun çabalamasına gerek kalmadan akıntıya direnebilene kadar savaştı ve ardından sırtını duvara verip üzerinden akan sularla uçurumun dibine çöktü.

Yan kısmında, Zırhın kırıldığı yerde bedenini hissedebiliyordu. Orada kabuğu parçalanmıştı, derin bir yara kanıyordu. Aldığı her nefes kesik kesik ve boğuktu; kan tadı alıyordu.

Fakat zihninde çocukluğunun ritimleri arasında dolaştı. Huşu. Güven. Yas. Karar. Sonra da Huzur.

İlk savaşı kaybetmişti.

Ama ikinciyi kazanmıştı.

Ve böylece Zafer Ritmi'nde gözlerini yumdu. Ve kendini ışıkla dolu bir yere sürüklenirken buldu.

Bu ne, diye düşündü Eshonai.

ÖLDÜĞÜNDE SON DERECEDE KUŞAMLIYDIN, dedi bir ses. Binlerce fırtınanın sesiyle içinde yankılanan bir gümbürtü. BU YÜZDEN DEVAM EDİYORSUN. KISA BİR SÜRELİĞİNE.

Kuşamlı mı, diye düşündü Eshonai.

ÖLDÜĞÜNDE PARLAYAN'DIN. KELİMELERİ SUYUN ALTINDA SÖYLEYEMEDİN AMA BEN YİNE DE KABUL ETTİM. NEFES ALMADAN O KADAR UZUN SÜRE NASIL HAYATTA KALDIN SANIYORSUN?

Süzülüyordu. *Yani... bu benim ruhum mu?*

ÖYLE DİYENLER VAR, dedi Fırtınaların Binicisi. BAZILARI DA SENDEN GERİYE KALAN GÜCÜNÜN OLUŞTURDUĞU, SENİN HAFIZANA SAHİP BİR SPREN OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. HER KOŞULDA, BU BİR SON. YAKINDA EBEDİYETE GİDECEKSİN VE ÖTESİNDE NE OLDUĞUNU BEN BİLE GÖREMİYORUM.

Ne kadar vaktim var, diye sordu Eshonai.

DAKİKALAR. BİR SAAT DEĞİL.

Eshonai'nin kapatacağı gözleri yoktu ama ışığın içinde gevşedi. Süzüldü. Ritimleri duyabiliyordu. Eşlik eden şarkılarla birlikte hepsini aynı anda.

Bunun ne anlamı vardı o zaman, diye sordu beklerken. *Hayatın?*

ANLAM, ÖLÜMLÜLERE ÖZGÜ BİR ŞEY, dedi Binici. FIRTINALARLA İLGİSİ YOK.

Bu, çok üzücü.

ÖYLE Mİ? BEN TEŞVİK EDİCİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM. ÖLÜMLÜLER ANLAM ARIYORLAR, DOLAYISIYLA EN DOĞRUSU ONU YARATMALARI OLUR. NE ANLAMI OLDUĞUNA SEN KARAR VERECEKSİN ESHONAI. ANLAMININ NE OLDUĞUNA.

Karar benimse o zaman başarısız oldum, diye düşündü Eshonai. *Halkımı düşmanın eline bıraktım. Atalarımın verdiği hediyeye ihanet ettim. Tüm dinleyicilerin yüz karasıyım.*

BENCE TAM TERSİ, dedi Binici. SONUNDA SEN DE ATALARINLA AYNI SEÇİMİ YAPTIN. ÖZGÜRLÜK İÇİN GÜÇTEN VAZGEÇTİN. SEN O ANTİK DİNLEYİCİLERİ HERKESİN TANIDIĞINDAN VEYA BİR GÜN TANIYACAĞINDAN DAHA İYİ TANIYORSUN.

Eshonai bu cümleyle huzur bulmuşken özü sanki uzak bir şeye doğru çekilir gibi oldu.

Teşekkürler, dedi Binici'ye.

BEN BİR ŞEY YAPMADIM. DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRDÜM AMA DURDURMADIM.

Yağmur akan kanları durduramaz, diye düşündü Eshonai giderek zayıflarken. *Sonrasında dünyayı yıkar yine de. Teşekkürler.*

DAHA FAZLASINI YAPABİLİRDİM, diye karşılık verdi Binici. BELKİ DE YAPMALIYDIM.

Bu... yeterli...

HAYIR, dedi Binici. SANA SON BİR HEDİYE VEREBİLİRİM.

Eshonai'nin özü durdu ve çok güçlü bir şeye doğru çekildiğini hissetti. Gözleri yoktu ama aniden fırtınanın bilincine vardı. Fırtına hâline gelmişti. Fırtınanın her bir gümbürtüsünü kendi kalp atışı gibi hissediyordu.

İZLE, dedi Binici. BİR SONRAKİ TEPENİN ARDINDA NE OLDUĞUNU BİLMEK İSTİYORDUN. HEPSİNİ GÖR.

Eshonai ile Binici gökyüzünde süzüldü, yeri sarmalayarak üzerinden uçtu. Yağdırdığı yağmur her bir tepeyi yıkadı ve Binici onun dünyayı bir tanrının gözleriyle görmesini sağladı. Rüzgârın estiği her yerde o vardı. Yağmurun dokunduğu her şeyi hissetti. Şimşeklerin aydınlattığı her şeyi bildi.

Binici'nin kendi özü sayesinde kalmaya devam ederek, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Eshonai uçmaya devam etti. Sonsuz çeşitlilikleriyle insanları gördü. Tutsak parshmenleri gördü ama özgür kalmaları için umut olduğunu da gördü. Hayvanlar, bitkiler, uçurumlar, dağlar, karlar gördü... Hepsini geçti. Her şeyi.

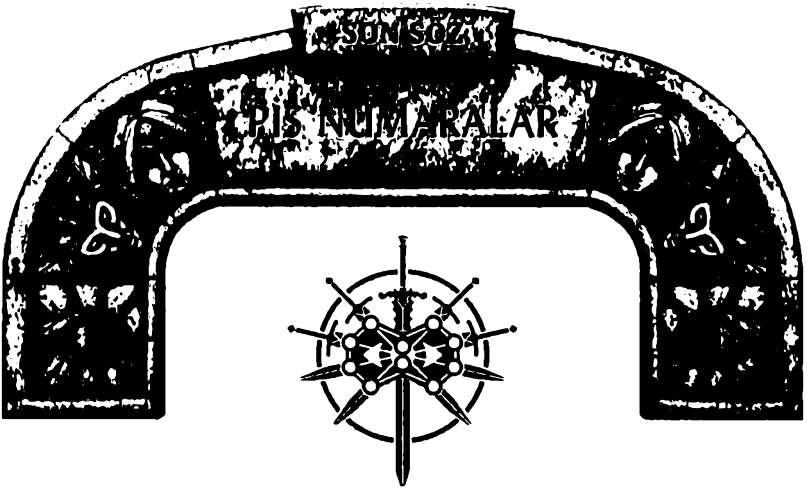
Tüm dünya. Dünyayı gördü. Her minik parça, ritimlerin bir parçasıydı. Dünya ritimlerin kendisiydi. Ve Eshonai bu yolculuk sırasında her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu gördü.

Muhteşemdi.

Binici geçişini bitirip yorgun bir hâlde Shinovar'ın ötesindeki okyanusa geçerken, Eshonai onu bıraktığını hissetti. Giderek soluyordu ve bu kez ruhunun titreştiğini fark etti. Ritimleri, dünyayı onun gibi görmeyen kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlamıştı.

ELVEDA ESHONAI, dedi Fırtınaların Binicisi. ELVEDA PARLAYAN.

Şarkılarla dolup taşan Eshonai diğer tarafta ne olduğunu keşfedecek olmanın heyecanıyla sonsuzluğa gitti.

Akıl, Harap Ovalar'daki Elhokar'ın eski sarayının koridorlarında dolaşıp kendine seyirci bulmaya çalıştı. Havaya bir sikke atıp tuttu, ardından elini öne uzatıp parmaklarını açarak sikkenin yok olduğunu gösterdi. Ama tabii sikke aslında diğer elinde, avucunun içinde saklı ve gözlerden uzaktaydı.

"Hikâye anlatmak," dedi koridora, "esas olarak hile yapmaktır."

Diğer eliyle yaptığı süslü hareketlerle dikkat dağıtmaya devam ederken sikkeyi çabucak beline soktu. Bir an sonra iki elini boş bir şekilde öne uzatıyordu. Bu gösteriye kol yenlerini geriye çekerek de katkıda bulundu.

"Asıl mesele," dedi, "herkesi sizin binlerce hayat yaşadığınıza inandırmaktır. Hissetmediğiniz acıları hissetmelerini, görmediğiniz yerleri görmelerini ve uydurduğunuz gerçekleri bilmelerini sağlamak."

Sikke aniden elinde belirdi; tabii aslında yine belinden almıştı. Sikkeyi elinin eklem yerleri üzerinde kaydırdı, ardından ikiye ayırdı; çünkü zaten baştan beri birbirine yapışık iki sikke vardı. Bunları havaya attı, yakaladı ve diğer avucunda sakladığı iki taneyi de ekleyerek dört sikke gösterdi.

"Hikâye anlatırken," dedi Akıl, "karanlık arka sokaklarda dövüşürken kullandığınız aynı pis numaraları kullanırsınız. Yanlış tarafa bakmasını sağla ve yüzüne yumruğu indir. Bir darbe beklentisiyle hazırlanmalarını sağlayıp yerini değiştir. Darbeyi daima en beklemedikleri yere indir."

Havalı bir şekilde iki elini öne uzattı, ikisi de boştu. Ceketinin üze-

rinde Tasarım heyecanla uğuldadı. "Bir tane buldum!" dedi. "Kemerinde."

"Şişt," dedi Akıl. "Bırak da seyirci eğlensin."

"Seyirci mi?"

Akıl, birkaç tuhaf sprenin havada dolaştığı yere doğru başını salladı. Sprenler neredeyse görünmezdi ve artlarında kırmızı ışıktan bir iz bırakıyorlardı. Rüzgârsprenleriydi ama yanlış renkteydiler. Yaratık etkisini giderek genişletiyordu. Akıl bunun nereye varacağını merak ediyor, aynı zamanda dehşete düşüyordu. Ama bu ikisi birbirini dışlayan duygular değildi.

"Senin numaralarınla ilgilendiklerini sanmam," dedi Tasarım.

"Herkes benim numaralarımla ilgilenir."

"Ama sikkeleri Işıkörü ile de yok edebilirsin," dedi Tasarım. "O yüzden kemerine kaç tane sakladığının bir önemi yok. Ayrıca gerçekten inanılmaz bir şey yaparsan da herkes zaten Dalgabağlama ile yaptığını düşünecek."

Akıl içini çekip sikkeleri havaya fırlattı, yakaladı ve sonra elindeki tek sikkeyi gösterdi.

"Bunları burada para olarak bile kullanmıyorlar," diye ekledi Tasarım. "O yüzden kafalarını karıştıracaksın. Küre kullan."

"Küreler parlıyor," dedi Akıl. "Ve avuçta saklaması zor."

"Bahaneler."

"Benim hayatım bahaneden ibaret." Sikkeyi eklem yerlerinde kaydırdı. "Işıkörü kullanmadan illüzyon yapmak daha iyidir Tasarım."

"Numara olduğu için mi?"

"Seyirci numara olduğunu bildiği için," dedi Akıl. "İzlerken ve kendilerine büyülenme izni verdikleri an illüzyona katılıyorlar. Sana hayati bir şey veriyorlar. Güçlü bir şeyi. Gerekli bir şeyi. İnançlarını.

"Bir yalanın sahneleneceğini bilerek seyirciyle birlikte bir gösteriye başladığında onların kanma arzusu senin enerjinle uyum içinde titreşir. Seni yönlendirir. Ve sonunda onların izniyle kendilerine yalan söylendiğini bilerek ama yine de büyülenmiş bir hâlde uzaklaşırken bu gösteri hafızalarında yer eder. Çünkü yalan bir şekilde gerçek olmuştur. Çünkü didik didik ederlerse nasıl yapıldığını çözebileceklerini bilirler. Yakalamış olabilecekleri kusurlar olması gerektiğinin farkındadırlar. İşaretler. Sırlar."

"Yani... daha iyi..." dedi Tasarım, "çünkü gerçek büyü kullanan illüzyondan daha kötü, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Bu, çok aptalca."

Akıl içini çekti. Sikkeyi metalik bir tıkırtıyla yerden sektirdi ve tekrar yakaladı. "Gidip biraz da başka birini rahatsız eder misin?"

"Tamam!" dedi Tasarım heyecanla. Akıl'ın ceketinden yere indi ve hızla uzaklaştı. Yozlaşmış sprenlerden oluşan seyircileri de onun peşinden gitti. Hainler.

Akıl yan koridora girmişti ki bir şey hissetti. Nefeslerini çılgına çeviren bir karıncalanma.

Ah... diye düşündü. Bunu bekliyordu. Hatta kuleden ayrılmasının sebebi buydu. Garaz onu orada bulamazdı.

Elhokar'ın eski oturma odasına gitti ve görünür, ulaşılması kolay bir şekilde bekledi. Derken bir varlık bu özelliksiz taş odaya girdiğinde Akıl onu eğilerek selamladı.

"Hoş geldin Rayse!" dedi Akıl. "Görüşmeyeli yeterince uzun zaman olmadı."

Sözleşmede senin dokunuşunu fark ettim, dedi kafasının içinde dramatik bir ses.

"Sen zaten hep çok zekisindir," dedi Akıl. "İfade tarzım ve üstün pazarlık yeteneklerim mi sana bir ipucu verdi yoksa metne ismimi eklemiş olmam mı?"

Ne oyunlar çeviriyorsun burada?

"Dirayet oyunu."

... Ne?

"Dirayet Garaz. Benim tek sahip olduğum rivayet. Ve biraz inayet ama konumuzla alakası yok. Tabii bolca da şikâyet; ama onları zaten hiç umursamadın. O yüzden önemli olan sadece dirayet, Dalinar'dan sirayet eden dirayet."

Senden nefret ediyorum.

"Rayse, hayatım," dedi Akıl, "senin aptal olman gerekiyordu. Böyle akıllıca şeyler söylersen seni yeniden değerlendirmem gerekecek. Sözleşmeyi kendi avantajına çevirmek için üzerinde oynamalar yaptığını biliyorum. Dalinar'ın seni yendiğini bilmek nasıl bir his?"

İntikamımı alacağım, dedi Garaz. *Sonsuza kadar sürse bile alacağım Cephandrius. Seni yok edeceğim.*

"Keyfine bak!" dedi Akıl kapıya doğru yürürken. "Boş boş oturup kara kara düşünmek nasıl gidiyor haber verirsin. Ben bunu bir keresinde tam yüzyıl boyunca yapmak zorunda kalmıştım, cildime iyi geldi diye düşünüyorum."

İlginç, dedi Garaz. *Planlarımı yaparken nasıl oldu da seni hiç he-*

saba katmadım... Söylesene, benim yerimde olsan kendi şampiyonun olarak kimi seçerdin?

"Bunun ne önemi var ki?" diye sordu Akıl.

Biraz eğlendir beni.

Akıl kafasını kaldırdı. Garaz'ın tonundaki bu değişimde bir tuhaflık vardı. Akıl'ın kimi seçeceğini sorması. Rayse bunu merak etmezdi.

Neyse, boş ver, dedi Garaz çabucak. *Önemi yok. Kimi seçersem seçeyim Dalinar'ın şampiyonunu alt edecek. Sonrasında onu ve bu gezegendeki uşaklarımı kullanarak nihayet istediğimi yapacağım.*

"Evet ama bu dediklerini yapmaya istekli o kadar atı nereden bulacaksın ki..." dedi Akıl kapıya doğru yürümeye devam ederken. Garaz'ın varlığı arkasında kalırken ıslık çalmaya başladı. Tam hayal ettiği gibi geçmişti. Son kısım hariç. Akıl yavaşladı ve konuştuklarını kafasında evirip çevirmeye başladı.

Rayse daha düşünceli birine mi dönüşüyordu? Akıl'ın endişelenmesine gerek yoktu, değil mi? Tüm bunlardan sonra, sonuç ne olursa olsun, Garaz güvenli bir şekilde buraya hapsedilecekti. Hiçbir kaçış yolu yoktu...

Sadece...

Akıl'ın nefesi kesilir gibi olduysa da kendini yürümeye ve ıslığa devam etmeye zorladı.

Arkasından bir güç ona çarptı. Altın rengi, sonsuz ve ölümsüz bir enerji. Akıl'ın gözleri büyüdü ve bu güçte korkunç yanlış bir şey olduğunu hissederek nefessiz kaldı.

Görüyorum ki bir hata yaptım, dedi güç usulca, düşünceli bir şekilde. *Ne de olsa bu işte çok yeniyim. Sana soru sormamalıydım. Tüm olay, sana beklediğini vermekle ilgili. Binlerce yılık bir varlık bile oyuna getirilebilir. Bunu artık kendi kişisel deneyimlerinden biliyorum.*

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Akıl.

Garaz, dedi güç. *Bir bakalım... Sana zarar veremem. Ama işte şurada, fazladan anılarını depolamak için bu diğer Kuşam'ı kullanıyorsun, değil mi? Bir ölümlünün yaşayabileceğinden çok daha uzun yaşadığın için anılarının kalanını koyacağın bir yere ihtiyacın var. Zihnini göremiyorum ama onları görebilirim, değil mi?*

Çok ama çok uzun zaman sonra, Akıl ilk kez gerçek bir dehşet hissetti. Garaz eğer anılarını saklayan Nefesleri yok ederse...

Bunun sana gerçek anlamda zarar vereceğini sanmam... dedi Garaz. Evet, selefimin yaptığı anlaşma bunu yapmamı mümkün kılıyor gibi görünüyor...

Akıl, Harap Ovalar'daki Elhokar'ın eski sarayının koridorunda durdu. Başını yana eğip etrafına bakındı. Bir şey mi duymuştu?

Başını iki yana sallayıp seyirci arayarak yürümeye devam etti. Havaya bir sikke atıp tuttu, ardından elini öne uzatıp parmaklarını açarak sikkenin yok olduğunu gösterdi. Ama tabii sikke aslında diğer elinde, avucunun içinde saklı ve gözlerden uzaktaydı.

"Hikâye anlatmak," dedi koridora, "esas olarak hile yapmaktır."

Diğer eliyle yaptığı süslü hareketlerle dikkat dağıtmaya devam ederken sikkeyi çabucak beline soktu. Derken kemerinden kayıp düşen bir şeyin çıkardığı metalik sesi duydu. Durdu ve bir tane gibi görünen ama aslında birbirine yapıştırılmış iki taneden oluşan sahte sikkelerinden birinin yerde olduğunu gördü.

İki taneden biri mi? Bunun gömleğinde saklı minik cepte olması gerekirdi. Sikkeyi yerden aldı, yaptığı hatayı gören oldu mu diye etrafına bakındı.

"Bunu görmemiş gibi yap Tasarım," dedi.

Ama Tasanm ceketinde bir yerde değildi. Fırtına kapası spren. Gizlice sıvışmış mıydı? Kendini bir tuhaf hissederek elini başına götürdü.

Bir terslik vardı ama ne?

"Asıl mesele..." dedi sahte sikkeyi saklayarak, "herkesi sizin binlerce hayat yaşadığınıza inandırmak... Acılan, yerleri, gerçekleri hissetmelerini..."

Lanet olsun. Bir şeyler yanlıştı. "Hikâye anlatırken," diye fısıldadı Akıl, "karanlık arka sokaklarda dövüşürken kullandığınız aynı pis numaralan kullanırsınız. Onlara hazırlıklı olmadıklan yerden darbe indirmeye hazır olun."

Ama kimse dinlemiyordu. Daha az önce Sja-anat'ın birkaç spreni onu takip etmiyor muydu? Hayal meyal hatırlıyor gibiydi... Tasarım onları uzaklaştırmıştı.

Akıl etrafına bakındı ama başka bir şey hissetti. Nefeslerini çılgına çeviren bir karıncalanma.

Ah... diye düşündü. Bunu bekliyordu. Hatta kuleden ayrılmasının sebebi buydu. Garaz onu orada bulamazdı.

Elhokar'ın eski oturma odasına gitti ve görünür, ulaşılması kolay bir şekilde bekledi. Derken bir varlık bu özelliksiz taş odaya girdiğinde Akıl onu eğilerek selamladı.

"Hoş geldin Rayse!" dedi Akıl. "Görüşmeyeli yeterince uzun zaman olmadı."

Sözleşmede senin dokunuşunu fark ettim, dedi kafasının içinde dramatik bir ses.

"Sen zaten hep çok zekisindir," dedi Akıl. "İfade tarzım ve üstün pazarlık yeteneklerim mi sana bir ipucu verdi yoksa metne ismimi eklemiş olmam mı?"

Ne oyunlar çeviriyorsun burada?

"Dirayet oyunu."

Ne?

"Dirayet, Garaz. Benim tek sahip olduğum rivayet. Ve biraz inayet..." Hâlâ elinde tuttuğu sikkelere baktı ve kafasını kaldırdı.

Senden nefret ediyorum.

"Rayse," dedi Akıl, "senin aptal olman gerekiyor. Böyle akıllıca şeyler söylersen seni yeniden değerlendirmek... Her neyse, sözleşmeyi kendi avantajına çevirmek için üzerinde oynamalar yaptığını biliyorum. Sıradan bir ölümlü olan Dalinar Kholin'in seni yendiğini bilmek nasıl bir his?"

İntikamımı alacağım, dedi Garaz. *Sonsuza kadar sürse bile alacağım Cephandrius. Seni yok edeceğim.*

"Keyfine bak!" dedi Akıl kapıya doğru yürürken. "Kendinle baş başa olmanın nasıl gittiğini haber verirsin. Öte biliyor ya, sana senden başka tahammül edebilen yok."

Önemi yok, diye kükredi Garaz. *Şampiyonum, Dalinar'ın şampiyonunu alt edecek. Sonrasında onu ve bu gezegendeki uşaklarımı kullanarak nihayet her istediğimi yapacağım.*

"Evet, iyi," dedi Akıl kapıdan. "İşin bittiğinde ellerini yıkamayı unutmamaya çalış en azından." Kapıyı ardından çarparak kapattı, sonra döndü ve yürümeye devam etti. Islık çalmak için bir melodi tutturmaya çalıştı ama her şey yanlış geliyordu. Mutlak kulağını bozan bir şey vardı.

Garaz'ın varlığı arkasında kaldı. Bir... terslik mi vardı?

Merak etme, diye düşündü. *İşe yarıyor.*

Ne de olsa Akıl'ın bin yıldan uzun süre sonra Garaz'la ilk karşılaşması aynen hayal ettiği gibi geçmişti.

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ
DÖRDÜNCÜ ROMANIN SONU

SON NOT

Yükler, Çağrımız.
Evin Şarkıları, bir bilgi:
Bilmek Şarkıların Evi'ni, çağırdı yükümüzü.

—Kardeş'in tekrar canlanmasının şerefine
insan sanat formları üzerine uzmanlaşmış
Kaynaşık âlim El tarafından yazılan ketek

Alethi şairleri geleneksel olarak orta kelimeyi vurgulayıp şiiri onun üzerine inşa ederken bu şiirde son satırın bilinçli olarak uzun tutulması ilginç. Görüldüğü üzere şarkıcılar bu sanat formunu farklı bir şekilde yorumluyor.

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

SAYI	Mücevher	Öz	Vücut Odağı	Ruhdökümsel Özellikleri	Birincil / İkincil İlahi Öznitelikleri
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Öz'le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş hâlini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan'ın Çifte Göz'ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki göz bebeği olan bir göz. Bu, ayrıca Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler'den birisiyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler'in yanı sıra, Parlayan Şövalyeler'in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama'nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü'nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten Yokbağlama'dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü onların

içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Şimdilik "Vücut Odağı" kavramının, bu Kuşam ve onun tezahürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalga, Roshar'da klasik elementler olarak kabul edilen Öz'leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen Dalgalar, daha doğru olarak Elçiler'e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler'e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası
Çekim: Yerçekimi Dalgası
Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası
Aşınım: Sürtünme Dalgası
Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme
Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası
Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası
Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası
Bağınım: Güçlü Aksonal Bağlantı Dalgası
Gerilim: Yumuşak Aksonal Bağlantı Dalgası

FABRİALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artifabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından "spren" olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRİALLARI

Arttırıcılar: Bu fabriallar bir şeyleri arttırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınaışığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de arttırıcılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taşa takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabileceleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çeviriciler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine zıt tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayriresmî olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yok-

sa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçının garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatıydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayriresmî olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyor.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyor. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hâle getirmesini de sağlayabilir. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dörtte birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilir.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyor. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken

diğeri cisimleri birbirlerine bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onları adlandırdığı şekliyle Dalga) olan tutunum kuvveti ile ilgili. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınaışığıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırır. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşırı derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanır. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılır.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınaışığı gerektireni. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir çekim yaratır.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyor. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezegenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zor. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınaışığı miktarı çok daha yüksek.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyon taktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Sel'de bulunan versiyonlarının aksine bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. İllüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil yaratmayı arzu ettiği şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.

RUHDÖKÜM

Ruhsal doğasını değiştirmek suretiyle maddenin bir türünün doğrudan başka bir türüne dönüştürüldüğü Ruhdöküm sanatı Roshar'ın ekonomisi için hayati önem taşır. Roshar'da bu Ruhdökümcü olarak bilinen cihazların kullanımı ile gerçekleştirilir ve (çoğunluğu taşları et veya tahıla dönüştürmeye odaklıymış gibi görünen) bu cihazlar hareket hâlindeki ordulara ikmal malzemesi sağlamak ya da yerel yiyecek kaynaklarını çoğaltmak için kullanılır. Bu yücefırtına yağmurları sayesinde temiz su sıkıntısının nadiren yaşandığı Roshar'daki krallıkların ordularını başka yerlerde hayal bile edilemeyecek şekillerde savaşa sürebilmelerini sağlamaktadır.

Ancak Ruhdöküm hakkında benim en çok ilgimi çeken şey, onun sayesinde dünya ve Kuşam hakkında çıkarabileceğimiz sonuçlar. Örneğin, belirli sonuçları elde etmek için belirli mücevherler gerekir; ancak eğer tahıl üretmek istiyorsanız, Ruhdökümcünüz hem o dönüşüme uyumlu olmalı, hem de üzerine takılı bir zümrüt (ve mutlaka zümrüt) olmalı. Bu da mücevherlerin nadirliğini değil yaratabilecekleri ürünlerin göreceli değerlerini temel alan bir ekonomi yaratıyor. Dahası, bu mücevher türlerinin birkaç tanesinin eser miktarlardaki yabancı maddeler dışında kimyasal yapıları tamamen aynı olduklarına göre en önemli olan şey asıl aksonal karakterleri değil, renkleri. Eminim ki rengin bu önemini ilgi çekici bulacaksınız, özellikle de diğer Kuşam formlarıyla olan ilişkisi nedeniyle.

Bu ilişki, bilimsel açıdan fazla değerli olmayan, ancak Ruhdöküm hakkındaki yerel görüşlerle çok yakından bağlantılı olan yukarıda eklediğim tablonun türetilmesinde hayati önem taşıyor. Bir zümrüt yiyecek yaratmak için kullanılabilir ve bu sayede geleneksel olarak benzer bir Öz ile ilişkilendirilir. Gerçekten Roshar'da başka yerlerde geleneksel olan şekilde dört ya da on altı değil, on tane element olduğuna inanılır.

İlginç bir şekilde, bu mücevherler bir Parlayan Şövalyeler tarikatı olan Ruhdökümcülerin orijinal yetenekleriyle ilişkiliymiş gibi görünmektedir, ama canlı bir Parlayan tarafından Kuşamın kullanılması için mutlaka gerekliymiş gibi görünmüyorlar. Buradaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, gerçi değerli bir şeylere işaret ediyor.

Cihaz olan Ruhdökümcüler, Ruhdöküm (ya da Dönüşüm) Dalgasının yeteneklerini taklit etmek için yaratılmış. Bu da bir zamanlar sadece bir Kuşam Sanatını kullanabilme becerisi olan çok az sayıda-

ki kişi tarafından kullanılabilen becerilerin, mekanizmalar sayesinde taklit edilmesinin bir diğer örneği. Roshar'daki Şerefkılıçları gerçekten de bunun ilk örneği olabilirler, binlerce yıl önceden kalmalar. Ben bunun Scadrial'da hâlihazırda yapılmakta olan keşifler ile Allomansi ve Ferusimya'nın metalaştırılması konusuyla da ilişkisi olduğuna inanıyorum.

TAŞDÖKÜM

Roshar'da Kuşam'ın kullanımı ve bunun Dalgabağlama olarak bilinen ilginç tezahürleri üzerine daha fazla çalışma fırsatı yakaladıkça Niyet ve Bağlantı doğası üzerinde daha fazla düşünme fırsatı buldum.

Taşmuhafaza ve Azimören tarikatları tarafından uygulanan ve Taşdöküm olarak bilinen güç bunun mükemmel bir örneği. Bu yetenek, Kohezyon Dalgası'nı yönlendirir ve pek çok yönden de mikrokinezi olarak bilinen akson manipülasyonunun kuzeni sayılır çünkü her ikisi de tek tek aksonları birbirine bağlayan güçleri yönlendirme kabiliyeti sağlar. Neyse ki araştırmalarım Taşdökümün çok daha az... tahrip edici olduğunu, Yolen'de yapılan hataları engellemek için Şeref tarafından belirlenmiş kurallarla sınırlı olduğunu gösteriyor.

Her koşulda, deneyimli bir Taşmuhafaza veya Azimören, aksonlar arasındaki bağları zayıflatarak taşa sanki kilmiş gibi şekil verebiliyor. (Aslında bana söylendiğine göre bu başka materyallerle de yapılabiliyor ama taş en kolay ve en yaygın uygulama.) Bu, basit bir kimyasal süreç değil. Normalde aksonları uyarmak için ısı kullanılması beklenirdi ama o şekilde olmuyor. Aslına bakılırsa burada kullanıcının Niyet'i önem taşıyor.

Taş, Taşmuhafaza'nın arzusunu hissediyor ve uygulamayı yapan kişi taşı fiziksel kuvvet kadar bu arzuyla şekillendirebiliyor. Roshar'daki sprenler ve akıllı varlıklar arasındaki etkileşimleri okuyana kadar Kuşam'ın kullanıcının bilinçli Niyet'ine nasıl karşılık verdiğini yeterince anladığımı düşünmüyorum. Burada öğrenilecek, keşfedilecek daha pek çok şey var.

En iyi ajanımı Taşmuhafazaların arasına gönderdim. Onun araştırması çok aydınlatıcı oldu. Taşdöküm ile ilgili olarak Niyet'in doğasını anlamanın üç yolu olduğunu öne sürüyor.

İsteklilik: Taş, Kohezyon'a tutulmuş bir Dalgabağlayan'ın komutlarına uymaya bir bütün olarak istekli görünüyor. Bu çok ilginç çünkü taş aslında Ruhdökümü uygulamalarında kullanılması en zor materyallerden biri. Hatta canlı varlıkların duygusal, zihinsel, ruhsal durumuna bağlı olmakla birlikte taşla çalışmak genelde canlı varlıklarla çalışmaktan bile zor.

Peki taş, neden bir Taşmuhafaza veya Azimören için değişmeye böylesine hevesli? Taşın onların arzularına karşılık vermesini, onlarla iş birliği yapmasını ve sonuçtan memnun olmasını sağlayan ne? Tıpkı hevesli seyirciler gibi taş da Dalgabağlayan'ın ona kılavuzluk etmesine izin veriyor.

Bağlantı: Taş, Dalgabağlayan'ın Niyet'ini ve hatta geçmişini sezebiliyor. Taşın çok uzun zaman öncesinden olaylar, duygular ve düşünceler göstermek için nesiller önceki Bağlantılara uzandığına dair elimde güvenilir raporlar var. Taş çok önce ölmüş Taşmuhafazaların şeklini alıyor. Uzun zaman önce unutulmuş olayların görüntüsünü yaratıyor. Başlangıçta mikrokinezinin daha aşağı bir formu olarak küçümsediğim şey aslında daha odağa yönelik ve bazı yönlerden çok daha olağanüstü. Taşdökümünde, burada bulmayı hiç beklemediğim bir kehanet faktörü var.

Komut: Taşdökümcü taşı gerçek anlamda kontrol etmek için sürekli zihinsel veya sözel olarak bir Komut vermek zorunda. Bu süreç pek çok bakımdan kozmerdeki diğer gizli irfanlara benziyor ve tek başına bir olağanüstülüğü yok. Fakat Ur Dağları'ndan aldığım heyecan verici haberlere göre, şu anki kraliçeleri anti-Kuşam yaratımlarına da Komut verebiliyormuş. Teorisi uzun zaman önce kurulmuş olsa da bu benim bunun gerçekten mümkün olduğuna ve sadece Niyet yoluyla yaratılabildiğine dair ilk gerçek kanıtım olacak.

Foil, okyanusun derinliklerinde yaşadığı yerde, benim teorilerimi onunkiler aleyhine destekleyen bu bilgiden haberdar olabilir diye düşünüyorum. Hep söylediği gibi eğer amacı eterleri kontrol etmekse bu konuda beni dinlemesi iyi olur.